
BİR
Hergiş
TUFANI
CEYLİN PETRİKOR

1. GİRİŞ : ZİNCİRLER
2. 1. BÖLÜM : KÜÇÜK BURJUVALAR
3. 2. BÖLÜM : ÇARESİZLİK KARİNESİ
4. 3. BÖLÜM : ÖLÜM VE ZULÜM
5. 4. BÖLÜM : KANLI KARNAVAL
6. 5. BÖLÜM : EZİYETLER VE MEZİYETLER
7. 6. BÖLÜM : TORİNO
8. 7. BÖLÜM : SEYİRCİ ETKİSİ
9. 8. BÖLÜM : DR. PETAR
10. 9. BÖLÜM : KONKORDATO
11. 10. BÖLÜM : ERDEMDEN ÖNCE PARA
12. 11. BÖLÜM : YA VARLIK, YA NİHAYET
13. 12. BÖLÜM : İKİ KURT, TEK AV
14. 13. BÖLÜM : KÜLDEN İNSANLAR
15. 14. BÖLÜM : SESSİZLİK KRALLIĞI
16. 15. BÖLÜM : PATRON KİM?
17. 16. BÖLÜM : PAVLOV'UN KÖPEKLERİ
18. 17. BÖLÜM : BİR ADAMIN KUKLASI
19. 18. BÖLÜM : İMZALAR VE KALINTILAR
20. 19. BÖLÜM : AİDİYET VE TESLİMİYET
21. 20. BÖLÜM : HERR MANNELIG
22. 21. BÖLÜM : NIETZSCHE AĞLADIĞINDA
23. 22. BÖLÜM : NEFRET (+18)
24. 23. BÖLÜM : BİLEREK KAYBET, ÖLEREK SABRET
25. 24. BÖLÜM : OYUN KURUCULAR
26. 25. BÖLÜM : NOTRE DAME'IN KAMBURU
27. 26. BÖLÜM : TOZ TUTMUŞ KALPLER
28. 27. BÖLÜM : KIYAMET SARMALI
29. 28. BÖLÜM : KRALİÇE ARI SENDROMU
30. 29. BÖLÜM : ÇİÇEKLER VE SELLER
31. 30. BÖLÜM : KÖTÜ SONLU MASALLAR
32. 31. BÖLÜM : GÖZLERİNİ KAPAT +18
33. 32. BÖLÜM : ÇOCUKLAR VE KIYAMET
34. 33. BÖLÜM : TAGAHAM DEH

35. 34. BÖLÜM : ŞEYTAN VE AŞIĞI
36. 35. BÖLÜM : KADERİN KIRMIZI İPLİĞİ
37. 36. BÖLÜM : SEL DİLEMMASI +18
38. 37. BÖLÜM : NEFRET VE ŞEHVET
39. 38. BÖLÜM : GALATA (+18)
40. 39. BÖLÜM : CİNNET (+18)
41. 40. BÖLÜM : AİDİYET (+18)
42. 41. BÖLÜM : SEÇİLMİŞ KİŞİ

GİRİŞ : ZİNCİRLER

<u>Bu kitabın gerçek hayatla hiçbir ilgisi olmamakla birlikte</u>, <u>kişiler ve olaylar tamamen kurgudur. Olumsuz örnek içerir. Yetişkinlere yöneliktir.</u>

Başlama tarihinizi buraya, vicdanınızı ve merhametinizi kitap boyu bir yana bırakın.

•••

Bir Nergis Tufanı, erkek egemen topluma boyun eğmek zorunda kalmış tüm kadınlara ithafen yazılmıştır...

Kitapta istediğiniz karaktere istediğiniz şekilde yazıp çizebilirsiniz. Burada özgürsünüz. İyi okumalar.

GİRİŞ
"ZİNCİRLER"

Hey, sen.
Merhaba,

söndür beni,
öldür beni.

Neden mi?

Yanıyordum çünkü. Cayır cayır. Terliyordum. Karanlığı severdim ama burada ilk kez ondan korktum. Cebelleşiyordum.

Bedenime sarmaşık edasıyla dolanmış zincirlere direnmeye çalışıyordum. Gözlerim kurumuştu. Yaşlar artık akmıyordu ama sessizce inliyordum. Ağzımdan sadece, "Sena," kelimesi çıkıyordu.

Karnım gurulduyordu. Tuvaletimi tutmaktan kasıklarım acıyordu. "Sena," dedim tekrar. Gözlerimi sıkıca kapattım. "Allah'ım," diye fısıldadım. "Onu bana bağışla. Yalvarırım sana."

Bu depoda saat kavramım yoktu. Hava gündüz müydü gece miydi anlamıyordum çünkü yeraltındaydım. Gözlerim kapalıyken aklım geçmişe gitti. Yavaşça gülümsedim gözlerim kapalı. Kaşlarım kalktı gülümserken.

Sena'nın ilkokula yazıldığı güne gittim. Saçları uçuşuyordu. Gözleri parlıyordu. Benden ayrılmak istemiyordu ama bir yandan da arkadaşları olacağı için mutluydu.

"Korkma ablacığım," diye fısıldadım gülümserken. Zincire bağlı bileklerimi oynattım. "Ben seni asla bırakmam ki. Kantinde diğer veliler ile oturacağım. Tamam mı?"

Gözlerimi açtım ve kuru dudaklarımı yaladım. Bileklerimi arkadan saran zincirler kollarıma kramplar körükledi artık.

Deponun kapısı açıldı. Gözlerimi hafif kıstım çünkü koridordaki loş lamba dahi fazla parlak hissettirdi.

Telaşe dolu bir adam girdi içeri. Gömlek yakasını düzeltti. Durup eliyle içeriyi gösterdi.

"Hoş geldin patronum. Buyur," dedi usulca eğilirken.

Ağır ağır girdi patron soğuk depoya. Arkasında iki adam daha vardı. Muhtemelen onun koruyucu melekleri veyahut cellatlarıydı.

Patronun kahve gözleri benimkilerle buluştu. "Var mı bir sıkıntı?" diye sordu bana bakarken.

"Yok patron. Kendi kendine konuşup durdu sadece. İzledik kameradan. Usluydu."

Simsiyah giyinmişti patron. Kumaş ceketi büyük kollarını örtse de elindeki dövmeler karanlıkta bile gözüme çarptı. Gözleri bendeyken başını onaylar salladı. "Tuvalet?"

"Henüz girmedi patron."

"İyi," dedi patron, sanki beni hor görür gibi. "Tutsun biraz daha."

"Bırakın artık lütfen," dedim ker bela. "Beni bir dinler misiniz? Çok yanlış anladınız siz beni. Dinleyin. Tufan Bey. Size yalvarırım. Kardeşim nerede? Sena nerede?"

Tufan Ali Uluhan.

Yeraltında bilinen bir tefeci. Senet bile yapmaz borç verdiklerine. Karşıdakine değil, kendine çünkü güveni. Biliyor ki o verdiği borç ödenecek. Ödenmeli.

Yoksa? İşte benim hikayem de *yoksa* kısmında asılı kaldı.

Ondan aldığım borcu ödemeden kaçtım.
O, beni yakaladı.

"Çetin?" dedi gür kaşları hafif çatılırken.

"Emret patron," dedi adam hazır ola geçtiği sırada.

"Bu şark kurnazları gitgide çoğalıyor mu bana mı öyle geliyor?"

"Ödeyecektim. Kaçmadım. Yemin ederim," dedim yutkunup. "Açıklamama izin verir misiniz Tufan Bey?"

Çetin sanki o ne derse evet demeye programlıydı. Bunu daha önce pekçe yapmıştı. "Evet patron," dedi boğazını temizleyip. "Bizden para alıp kaçmak da neymiş amına koyayım? Ne cüret? Tefecileri ne sanıyorlar lan bunlar?"

Tufan varla yok gülümsedi. "Söyleyeyim. Bir tefeci genelde bu üç şekilden biri ile anılır;" Parmaklarıyla saydı. "Minnet, korku ya da nefret."

Karşıdaki deri koltuğa oturdu. Geriye yasladı kocaman sırtını. Uzun bacaklarını araladı.

"Oysa bir tefeci para değil, zaman ve umut satar. Zaman ve umut çalınır mı hiç Nergis?" diye sorarken purosunun dumanları her cümlesinde depoyu sisledi. Bu sefer onay istediği bendim.

"Ödeyecektim borcumu Tufan Bey. Yemin ederim," dedim ama kendi sesime nefesim yetmedi. Bedenimi sıkıca saran zincirler kalbime bile yük geldi. Dudaklarımı yaladım. "Sena nerede? İlaçlarını içmesi lazım. Nerede?"

"Bazıları tefeciden para alıp kaçabileceğini sanır. Lakin unutulmamalı ki, insan kaçarken gölgesi iz bırakır."

"Sena nerede Tufan Bey?"

Gülümsedi. Acıdı bana. Halime. Çaresizliğime. Belki de hoşuna gitti. Sadist bir adam olduğunun farkındaydım ancak

sosyopatlığıyla ilk kez bu gülüşü ile karşılaştım.

"Seni küçük dolandırıcı..." diye mırıldandı hırs dolu ama yavaş. Benden nefret ediyordu. Haksız da sayılmazdı. Çünkü ben kaçtım, o ise gölgemi yakaladı ve bedenimi zincirledi.

"Çıkın hepiniz."

Bir anda güvenlikler toz oldu depodan. Kapıyı üzerimize örttüler. Onunla, Tufan ile depoda baş başa kaldım. Korkuyordum. Yapabileceklerinin farkındaydım.

Sınırları yoktu.

Gözlerimi yumsam olur mu?

"Tufanda yanan bir nergis çiçeği."

Burası, para ödemekten kaçanların, bedel ödeyenlerin toprağı.

Kiminle oyun oynadığını bilmeyenlerin kendi oyunlarında yenilgiye uğrama durakları.

Hey sen,
iyi ki geldin hikayeme. Eşlik et bana.

Yardım et bana.

-GİRİŞ BÖLÜMÜ SONU-

1. BÖLÜM : KÜÇÜK BURJUVALAR

1

Günler önce...

Herkesin bir fiyatı vardı. Bazıları bu fiyatı sonsuza kadar gizledi. Ahlak yargılarının arasından yükselen o kadim ses bana böyle söyledi. O kadim ses benim akıl hocam, yoldaşım ve öğretmenim. Hayatımın ta kendisi.

Vicdanımdan bahsediyorum. Bazen vicdanımla kavgamda istemeden yüksek sesle konuşurdum ve bu çevremi endişeye düşürürdü ama umursamazdım. Vicdanımın da duyulmaya, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ayak topuklarım Arnavut kaldırıma her çarptığında çıkan o ritimde elimde tuttuğum telefon biraz sarsılıyordu.

"Abla," dedi Sena görüntülü sohbetin karşı tarafından. Sertçe öksürdü. Telefonu tezgaha koydu ve tencereye uzandı. "İçtim ilaçlarımı. Salçalı makarna yiyeceğim şimdi. Mürekkep abla en güzel vegan yemeği salçalı makarna, dedi."

"Afiyet olsun bebeğim, çok bohemsin. Vegan beslenmek de önemli tabii," dedim. Bodrum'um sokak lambalarının sarı loş süzmeleri sırasıyla yüzüme vuruyordu yürürken. "Pembe pijamalarını mı giydin? Çok yakışmış."

"Evet sen de geldiğinde kendininkini giyersin ve takım oluruz," dedi boğazını temizlerken. Çok sık öksürdüğü için boğazları acırdı.

"Çok yakışmış bal kızım," dedim sırıtırken. "Nasıl oldun? İyi misin?"

"Biraz başım döndü ama iyiyim. Sen ne zaman geleceksin? Bu saatlerde çalışıyorsun diye ben çok üzülüyorum. Yorulmuyor musun?" diye sordu ve kaseye makarna doldurup odasına ilerlemeye başladı.

"Sen böyle güzel bakınca yorgunluğum gidiyor bebeğim. Çalışmak hiç yorucu değil. Sensizlik üzücü bir tek. Sen uyumuş olursun ben işten döndüğümde," derken cümlem duruldu ve kadraja Mürekkep girdiğinde el salladım. "Hayvan hakları protestosu nasıldı?"

"Akyaka'da bir site önündeki kedi mamalarına zehir katan dayıyı dövdüm," dedi Mürekkep sırıtırken. "Polis gelmeseydi yavşağa o zehirleri ellerimle içirecektim ama sıkıntı yok be çiçeğim, herifin yeri sanı belli."

Mürekkep yirmilerinin ortasında genç bir kadındı. Canı sıkıldıkça kendine dövme yapardı. Saçları kısa, görüntüsü ve sesi feminenlikten uzaktı. Bol kıyafetler giyer, bol küfürler ederdi.

Sena'yı evde tek bırakamadığım zamanlarda Mürekkep hep yardıma koşan bir dosttu. Zaten aynı semtin çocuklarıydık.

"Abla," dedi Sena merakla, Mürekkep salona geçerken. Ekrana bakarken iç çekti. "Bana peruk alacak mıyız?"

Gözlerim bir an kadrajdan çıktı ve yola baktım. Muğla'nın renkli evleri karanlıkta bile ayırt ediliyordu. Hemen sonra gülümsedim. "Alacağız tabii ki. Ama sen peruksuz da çok güzelsin."

"Eski okulumdakiler biraz dalga geçiyor," dedi ve alt dudağını büzerek makarnasına çatal daldırdı. Yanağı dolu konuştu. Sesi boğuk çıktı. "Bir video paylaştım Tiktok'ta ama eski sınıftaki kızlar saçım yok diye dalga geçti. Ben de videoyu sildim."

"Hangileri ablacığım?" dedim ona odaklanarak. Adımlarım durdu. "İsimleri ne onların?"

"Sakura ve Periliçe."

Sena'nın yanıtı ile kaşlarım çatıldı ve yürümeye devam ettim. "Kızların isimleri mi bunlar? Kullanıcı adı mı gerçek isimleri mi?"

"Gerçek isimleri," diye mırıldandı gülerek. "Çok komik değil mi abla?"

"Bu ebeveynlerin isim tufanı," dedim sinirim bozuk gülerken. "Çocuklara farklı isim vereceğiz diye iyice siktiriboktan şeyler yapıyorlar. Keşke senin adını da Börülcesu falan koysaymış bizimkiler."

Sena hızla elleriyle ağzını kapattı. "Ne dediğini duydum! diye bağırdı. "Küfür ettiğini Şahin abime söyleyeceğim!"

"Aman git selamımı da söyle," dedim ve hedefime vardım. "Kapatıyorum bebeğim. Sabah okul için kaldırırım seni. Mürekkep'in sözünden çıkma."

"İyi geceler."

Bodrum'un karanlık bir ara sokağındaki küçük lokale vardım. Camlardan hafif bir deniz manzarası gözüküyordu. Burası çiçek açmış nergislerin solduğu bir mekandı.

Kapıyı itip içeri girdim. Etraf sigara dumanı; arka fonda lokal şarkılar çalıyordu. Bar taburesine oturdum ve sipariş verdim.

Elimdeki buzlu Malibu kokteylinin pipeti ile oynarken yanımdaki adamın beni hapis edişlerini dinlemeye aldım.

Pipeti dudaklarıma götürdüm. Dakikalardır yan yanaydık. O da suratsızlığımdan sıkılmıştı. Farkındaydım.

Konu açmak için cebelleşiyordu. "Biliyor musun Duru? Seninleyken kendimi genç hissediyorum."

Ona çevirdim başımı. Kırklarının sonunda, evli ve tedirgindi. Kravatı gevşemiş, saçları düzgün ama gözleri suçlarla kırışıktı.

"Gençlik hissi pahalıdır," dedim tekrar önüme dönerken. Varla yok sırıttım. "Çoğu kişi bu bedeli ödemekten korkar."

Ne dediğimi pek anlamadı ama başını onaylar salladı. Önüne dönüp viski bardağını tepeden tuttu. "Eşim Hatice," dedi yavaşça. "Kız kardeşi ile kalıyor. Anneleri öldüğünden beridir birbirlerine kenetlendiler. Normalde iki kız kardeş, kediyle köpek misali dövüşürler."

Murat ile burada buluşmayı ben istedim. Onun tanıdık tüm o zengin cemiyetinin uğramayacağı, Muğla'nın hor görülen bir kenar mahallesiydi burası aslında. Pipetimi dudaklarımın arasına koymadan hemen önce, "Hatice güzel mi?" diye sordum.

Bar tezgahına bakıyordu ama gözlerinin önünde eşi belirdi sanki. "Yaşı gençken güzeldi. Pek bir numarası kalmadı artık. Kırk küsür yaşına geldi. Senin gibi..." dedi ve kısaca bana döndü. "...senin gibi yirmilerindeki genç kızlar ile mukayese edilemez."

Dudaklarımı pipetten çektim ve yutkunarak gülümsedim. Aç bir köpek gibi istiyordu beni. Daha doğrusu bedenimi. Bunun farkındaydım çünkü bunu bakışları ile oldukça belli ediyordu.

"Yaşlandığımda beni de mi istemeyeceksin?" diye sordum alt dudağımı büzerek. "Oysa ben sonsuz bir aşk yaşayacağımızı düşlerdim Murat."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler onu tedirgin etti. "Olur mu hiç?" dedi telaşla.

Omuz silktim. "Bu gece senin o şatafatlı yatında kalalım diyecektim ancak beni öfkelendirdin."

Onun sabrının zorlandığını fark ettim. Haftalardır konuşuyorduk ama bir türlü bana dokunamadı. Hiç izin vermedim.

Ağzını araladı ama devam edeceği sırada aynı anda telefonlarımıza gelen mesaj ile birbirimize baktık. Anlamlandıramadık. Çantamdan ekranı parlayan telefonumu çıkarttığım sırada Murat da tezgahtaki telefonunu eline aldı.

Bilinmeyen : Görüntü

Bilinmeyen : Elli bin lira.

Bilinmeyen : Yoksa tüm ülkeye bu kepazeliğinizi yayarım.

Bilinmeyen : Paypal bilgilerimi iletiyorum.

Bilinmeyen : Saygılarımla.

Bilinmeyen : Küçük Burjuvalar Ajans ☐💔

"Murat?" dedim nefes nefese ekranıma bakarken. "Ne bu ya? Şaka mı bu? Komik mi bu şimdi!"

Murat şaşkınlıkla telefonuna bakıyordu. Onun iki katlı jetinde bir görselimiz vardı. Bir başka tekneden çekilmişti görsel. Magazinciler olmalıydı. Uzaktan Murat ile elimizdeki şampanyayı içiyorduk. Mayolarımız vardı.

"Allah kahretsin," dedi Murat telaşla ayaklanırken. "Ne yapacağım ben şimdi? Koskoca iş adamı yatlarda kadınlarla içiyor! Habere bak! Hatice öldürür beni!"

Elim ayağım titredi. Murat ile sosyal medyada tanışmıştık ve şimdi yüzümü onlarca insanın ve en önemlisi Hatice'nin gözlerinin önüne sereceklerdi.

"Ne hakla?" dedim korkuyla. Hızla Murat'a döndüm ve ondan yardım dilendim. "Murat durdur şu herifi valla çıldıracağım şimdi!"

Murat mesaj gelen numarayı tuşladı ama telefonu kimse açmadı. Gömlek yakasını gevşetti ve sinirle nefes verdi. "Tamam Duru, sakin ol Allah aşkına bekle!"

Murat : Bu yaptığınız bir suç.

Bilinmeyen : 60 bin lira.

Murat : Sizi şikayet edeceğim.

Bilinmeyen : 70 bin.

Murat : Yapma kardeşim. Erkek adamsın. Halden anla.

Bilinmeyen : 80.

Murat : Yayınlamayacağını ne bileceğim?

Bilinmeyen : 90.

"Of!" diye bağırdı. Kıpkırmızı olmuştu.

"Murat lütfen yolla," dedim korkuyla alt dudağımı ısırarak. "Beni ele güne rezil edeceksin. Karınla uğraşamam. Hem ben gencecik bir kızım. Tüm ülkeye rezil olurum eğer sosyal medyaya düşerse bu görsel! Rica ediyorum hallet şu işi." Üst üste sıraladım.

Murat başını onaylar salladı. Alnından lapa lapa ter akıyordu. Yutkunduğunda adem elması oynadı. Bar taburesine oturdu ve titreyen elleri ile banka hesabına giriş yaptı.

"Tamam. Yollayayım da sussun. Orospu çocuğu..."

Murat : Yolladım.

Murat : Silin görselleri.

Paralar gönderildi ve fotoğraf silindi. Hep bu kadar ucuz olurdu zaten insan ilişkileri.

Bilinmeyen : Sizinle çalışmak bir zevkti.

Bilinmeyen : Küçük Burjuvalar Ajans sevgilerini sunar.

Bilinmeyen : □💔

"Ben bir Hatice'ye bakayım. İyi akşamlar Duru. Haberleşiriz."

Murat bana selam verip korkuyla çıktı mekandan. Ne bir libidosu ne de korkusunu yenecek bir gücü vardı. Yandaki

bir adam onun kalktığı tabureye oturdu ve kendine bir içki söyledi.

Ekranına bakıp kahkaha attı. "Amına koyduğumun abazası nasıl da şak diye yolladı?"

"Çok ucuz," dedim yeni sardığım tütün sigarasını yakarken. "İnsanların birbirlerine biçtiği fiyatlar bu kadar ucuz olmamalı."

"Nergis Çiçeğim farkındaysan onar onar arttırdım. Bir dahakine dolar kurundan isterim parayı," dedi Şahin ve önümdeki wasabi soslu bezelye tabağını kendi önüne çekti.

"Karısına fotoğrafı yine de yollayayım mı? Nasıl götleri tutuşunca direkt para atıyorlar ama? Bu salak herifler koskoca şirketleri yönetiyorlar ona hayret ediyorum."

"Yolla karısına tabii ki," dedim ve kısaca alnımı ovdum. "İğrenç bu herifler. Sonra neden evlenmiyorsun diye üzerime geliyorsunuz Şahin. Baksana şunlara? Karısı annesinin ölümü ile yas tutarken bu gelmiş burada bana karım yaşlandı martavalları okuyor."

Şahin içkisini başına dikti. "Bu evli adamları böyle dolandırmaya bayılıyorum amına koyayım. Hele parayı aldıktan sonra yine de karılarına ifşalamamız muhabbeti bana fenasal zevk veriyor."

"Kiminle oyun oynadığını bilmeyen herkes," dedim içkimi bitirip kendime yeni bir içki söylerken. "Kendi oyununda boğulur."

Biz boğardık genelde. Şahin ve ben. Çevremizdekiler bize dolandırıcı derdi ama biz kurnazlar, dinsizlerin hakkından gelen imansızlar derdik kendimize. Koskoca, zengin ve güçlü

adamları hedef alırdık hep. Çünkü onlar tereddüt etmeden verirdi paraları bize.

Çünkü onlar birinin onları alt etmesini ihtimal bile saymazdı. Ceplerindeki paralar ile kendilerini hep oyunun sahibi sanırlardı.

Şahin üfledi, gözleri dumanın arasından bana baktı. "Bu geceki gibi on tane daha iş yapsak para birkaç aya hazır. Yarın bir dede ile buluşacaksın. Ben fotoğraflarınızı ağaca tırmanıp çekeceğim. Adam yetmişlerinde. Büyük bir çikolata şirketi sahibi. En az elli bin dolar koparırız."

"Of! Bıktım bu evli adamlardan. Tamam kadınlar kocalarının ne bok olduğunu öğreniyor ama ben bu pis adamlarla oturup muhabbet etmek zorunda kalıyorum."

"Ne yapalım Nergis Çiçeğim?" diye sordu sitemle karışık. "Nasıl bulacağız o kadar parayı başka türlü? Evli adamları dolandırmayacaksak gidip tefecilerden para alıp ülke mi değiştirelim?"

"İyi fikir," dediğimde Şahin kahkaha attı. "Araştır ülkenin en güçlü tefecilerini, Şahin."

"Onlar şakaya gelmez, götümüzü sikerler."

"Biz de şaka yapmayız," dedim ağır ağır. "Bu para bir an önce toplanacak ve ben bu pis adamlarla oturup kalkmak istemiyorum artık. Sana hava hoş. İki fotoğraf çekip geçiyorsun. Tüm o sikik muhabbetleri ben dinliyorum. Yok karım şöyle, yok işler şöyle..."

"Yeni mi zül saydın?" dedi sinirle. "Hayır. Tefeci adamlara bulaşmayacağız. Onlara gücümüz yetmez. Elimizdeki paradan da oluruz sonra. En kötü benim topuğuma sıkarlar ve biliyorsun ki ben kandan korkarım kardeşim."

"Ne olur ki?" dedim gözlerim dalmış bir şekilde. "Tefeciden para alıp kaçsam ne olur?"

"Seni bulur."

Parası olanlar güce alışkındı, biz açlığa.
Ama aç olan en gözü kör olandı. Ve gözü körler her zaman kazanırdı. Severdim insalarla oynamayı ama kendi dediğim kendi canımı yaktı.

"Şahin. Ülkenin en eli bol tefecisini bul." İçkimi bitirip ayaklandım. "Haberleşiriz."

Evli adamları önceden araştırırdım ve uzun bir süre sosyal medyadan güvenlerini kazanırdım. Ama bu sefer, bu sefer çok farklıydı.

İlk defa bir adamdan para alıp kaçacaktım. Kendi dediğim bana vardı. Kiminle oynadığımı bilmediğim bir oyunda, yenilgiye bırakılacaktım.

-BÖLÜM SONU-

Instagram : ceylinpetrikor

Tiktok : ceylinpetrikor

2. BÖLÜM : ÇARESİZLİK KARİNESİ

2

Gilbert Yasası'na göre bir görevi üstlendiğimizde istediğimiz sonuçlara ulaşmanın en iyi yollarını bulmak her zaman bizim sorumluluğumuzdaydı.

Sorumluluklarım sahtekardı. Sonuçlar gerçekleri doğuruyordu.

Kararlara riayet etmeyeceğim. Düzene karşıyım. Her şeye. Paraya tapıyorum. Çünkü bundan başka bir şansım yok.

Çünkü Sena'dan başka bir kardeşim yok.

Her şey para değildi elbet. Ama çoğu şeydi para. Sağlık bile kimi zaman ona bağlıydı. Hayat, nefes. Çoğu şey perçinlendi parayla.

İşte bu yüzden bir çaresizlik karinesinde boğulmaya yüz tuttum.

Akrep yelkovanı geçti. Saat geceydi. Terastaki ceviz ağacı masanın üzerine tütünümü yığmıştım. Kağıda biraz tütün

sardım ve dilimle yavaşça yaladım. Şahin bu sırada bacağına dayalı gitarı tıngırdatıyordu.

"Ben yanlış mı anladım?" diye sordu Mürekkep. Önündeki buz gibi biranın şişesine damlalar üşüşüyordu.

"Doğru anladın," dedi Şahin gergin nefes verip. "Bu iyice sıyırdı. Başımızı belaya sokacak."

Sigaramı ateşe verdim ve geriye yaslandım. Birkaç saniye Şahin'in yüzünü izledim ve sigara tuttuğum elimi ona tuttum. "Sen beni anlamayı denemiyorsun. Ben artık göğüs kılları enginar çiçeğine dönmüş pis yaratıklarla flörtleşmek istemiyorum."

"Kızım ben çok mu meraklıyım seni onlarla muhatap etmeye?" dedi ağzı aralık, biraz öne eğilirken. Gitarı susturdu ve Mürekkep'e döndü. "Ne diyor bu oğlum? Sen söyle lan bari."

"Haklı," dedi Mürekkep birasını eline alırken. "Kendi özbenliğini bu işlere kullanmak istemiyorsa onu zorlayamazsın."

"Tefeci diyor tefeci," dedi Şahin ve elini sertçe birkaç kez masaya vurdu. "Tamam insanlarla taşak geçmeyi seviyoruz ama bu onunla bir değil. Hem adamlar geri ödeme potansiyeli görmediği insana para dağıtmaz ki. Biz ne senet vereceğiz?"

"Ne senedi be?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Yahu adam keriz mi her önüne gelene para versin? Karşılık olarak ev araba vermen lazım. Borcu ödeyemezsen ev araba ona kalıyor. Biz ne vereceğiz adamlara?" Bir an mırıldandı. "Bu evi ölsem vermem."

"İyi," dedim başımı olumlu sallarken. "Biz de senet yapmayan tefeci buluruz. Değil mi Mür?"

"Yav benim saf çiçeğim hangi tefeci kendine o kadar güvenir? Öylesine taşaklısı varsa da borcu ödemedik diye hepimizi kurşuna dizerler."

"Montenegro'ya kaçarız. Bizi kimse de orada bulamaz. Peşimizden ülke değiştirecek halleri yok ya," dediğimde Şahin gitarı sertçe yere bırakıp masada geriye doğru yaslandı.

"Oho!" dedi bağırarak.

"Kes sesini Sena uyanacak geri zekalı," dedim yavaşça. Sinirden bedenim ısındı. "Bak Şahin önüme taş koyacaksan kendine başka bir kız bul ve pezevenkliğe devam et. Ben yokum."

"Gençler sakinleşseniz mi?" dedi Mür yavaşça. "Birbirinizi kırmayın. Siz çocukluk dostusunuz."

Şahin'in bakışları bi an yumuşadı. "Her zamanki hallerimiz işte."

Mürekkep iki arada bir derede bakıyordu bize. "Normal işler falan yok mu? Hiçbir iş geri dönmüyor mu?"

"BİM'e başvurdum kasiyer olarak da üniversiye mezunu değilim diye kabul etmediler amına koyayım," dedi Şahin mırıldanarak. "Hayır etseler de onlardan alacağımız para Sena'nın bırak kemoterapi; okul masraflarına bile yetmez."

"Zaten okuldan birkaç kız zorbalamış ona da sinirlerim bozuk," dedim yavaşça. Gözlerim terastaki saksılara kaydı. "Okuldan ayrıldığındandır iyice yalnızlaştı. Arkadaşları da saçları döküldüğünden beridir bulaşıcı hastalık diye

korkuyormuş. Annelerine söyledim ama buluşmaya iyi bakmıyorlar."

Mürekkep dudak büktü. "Moral olurdu aslında arkadaşları gelseydi onu bir görmeye."

"Bazen çocukları dövesim geliyor. Sizce bu normal mi?" dedi Şahin gözleri dalmış bir şekilde. "Yani sonuçta çocuk ama iyi olanları kadar kötü olanları da var."

Sonunda bıkkın nefes verdim. "Sena için ya Türkiye'den senelerdir beklediğimiz o donörü hemen bulursun, ya da ben tefeciden aldığım para ile Montenegro'ya gider ve ona nakil yaptırırım."

Sandalyemi geriye çektim ve sigarayı küllüğe ezdim. "Kararını yarına kadar ver Şahin. İyi geceler."

Terastan çıkıp içeri geçtim ve yavaşça nefes verdim. Gözlerimi hızla ovdum çünkü ellerimle büyüttüğüm çocuğun ellerimde yok olmasına şahitlik etmekten sıkılmıştım. Sürekli güçlü görünmek güzeldi belki ama yorucuydu. Ben de insandım.

Yavaşça Sena'nın odasına geçtim. Peluş oyuncağına sıkıca sarılmıştı sıska kolları. Kaşlarından sonra kirpikleri de dökülmüştü. Bedeni kış aylarında çok daha üşüyordu. Yanına kıvrıldım ve ona sıkıca sarıldım. Komodindeki küçük tek boynuzlu at figürlü gece lambasını örttüm ve gözlerimi kapattım.

Ertesi sabah kalktığımda Sena'ya kahvaltı hazırladım. Yemeklerini yediği sırada Şahin salondaki sehpanın dibine çökmüş, Murat ile görüştüğüm telefon hattını kırıyordu. Bir yandan bilgisayarından dün bahsettiği adam ile benim adıma sohbet ediyordu.

"Evet?" dedim merakla ama Sena duymasın diye yavaşça. "Buldun mu bir tefeci?"

"Mürekkep bir şeyler mırıldandı sabah ama bilmiyorum. En kötü onunla da flörtleşiriz diye düşündüm. Sonuçta bizim uzmanlık alanımız adamlarla flörtleşmek. Tefeci diye para istemek yerine kendimize aşık edip parasını cukkalarız."

"Ay sen ne güzel bir çözüm bulmuşsun öyle?" dedim gözlerimi devirirken.

"Selamlar," dedi Mürekkep diğer anahtar ile eve girerken. "Bakın gencolar. Bu benim uzaktan kuzenimin arkadaşı."

"Selam," dedi Şahin kısaca kapıya bakıp tekrar ekrana dönerken. "Ne diye geldi?"

"Tefeci arıyormuşsunuz," dediğinde salonla birleşik açık Amerikan mutfakta yemek yiyen Sena'ya baktım. Şaşkın şaşkın bizi dinliyordu.

"Terasa geçelim," dedim gözlerimi belertirken.

"Abla?" dediğinde gözlerimi kapattım. "Tefeci ne?"

"Banka ablacığım," dedim ve sütü onun önüne doğru masada sürdüm. "İç bakalım sütünü. Sonra ilacını içeceksin. Doktor kontrolüne gideceğiz bak. Güçlü olmamız lazım."

Terasa çıktık ve masaya yerleştik. Muğla'nın küçük ve sessiz bir köyündeydik. Terasta hep horoz ötüşmeleri ve kuş cıvıltıları olurdu.

"Evet Nehir," dedi Şahin ona diklenerek. "Sendeyiz."

Nehir telefonunu açtı ve birkaç sohbete girdi. "Nişanlımın dayısının yakın arkadaşı bir gece kulübünde güvenlik

görevlisi olarak çalışıyor. Gece kulübünün sahibi tam aradığınız gibi bir adam."

"Borç verdiklerinden senet istemiyormuş," dedi Mürekkep onun ekranına bakarken. "Evi satmam diyordunuz ya. Evi ipoteklememize gerek yok."

Başımı yavaşça ekrana çevirdim. Fotoğraf çekildiğinden haberi olmayan, şaşalı bir gece kulübünden çıkan adam vardı görselde. Simsiyah giyinmişti. Siyah gömleği kollarından fışkırıp yırtılacak gibiydi. Bacakları uzun, iki metreye yakın bir adamdı. Gözleri kapkara, saçları gece gibiydi. Sakalları hafif kirli, kaşları gürdü. Yaşı büyüktü.

Onun hemen arkasından çıkan bir başka adam vardı. Koruma gibi onu arkadan zırhlamıştı.

"Maşallah," dedim telefonu elime alırken. "Bu mu tefeci?"

"Hassiktir, çok yakışıklıymış lan," dedi Mürekkep başını onaylar sallarken. "Erkeklerden hoşlanıyor olsam bu adama verirdim."

"Kız sen lezbiyen misin!" dedi Şahin şaşkınlıkla.

"Hongjoong değilsen endişe etme, sana bakmam," dedi Mür sırıtırken.

"Jonjon ne len?" dedi Şahin kaşlarını çatıp. "Neyce konuşuyor bu?"

"Arkadaşlar adama odaklanabilir miyiz?" dedim ve fotoğrafı biraz yakınlaştırdım. "Bu arkadaki senin dıdının dıdısı adam mı?"

"Evet," dedi Nehir heyecanla. "Nişanlımın dayısının arkadaşı. Tefeciyi koruyor. İşi bu."

"Bence bu heriften para almayalım. Direkt kendimize aşık edelim," dedi Şahin hızla telefonunu açarken. "Ben şimdi ona bir mesaj çakayım. Neydi sosyal medyası bu lavuğun?"

"Kullanmıyor benim bildiğim kadarı ile," dedi Nehir şaşkınlıkla. "Yani bu adamla aşk mı yaşayacaksınız?"

"Numaradan işte," dedi Şahin ve başını bana kaldırdı. "Tamam mısın?"

"Tamam," dedim heyecanla. "Olur. Yani Sena için. Yani para almaktansa para vermesini sağlayabiliriz. Bence olur. Bekar mı bu adam?"

"Bekar. Bildiğim kadarı ile hiç de biriyle uzun süreli olmamış."

"Süper," dedi Şahin ellerini çırpıp.

"Nesi süper?" dedi Mürekkep şaşkınlıkla. "Adam belki aseksüel?"

"Kızım seks meks konuşup durma insan içinde," dedi Şahin ağzı aralık, şaşkın şaşkın bakarken.

"Şey," sesi ile Nehir'e döndüm. "Ama bu tefeci biraz sıkıntılı diye duydum."

"Ne gibi?"

"Yani," dedi ve ekranı kapattı. "Birkaç şey duydum. Öncelikle bu adamın Çetin diye bir sağ kolu var. Bu Çetin borç ödemeyenleri bir Whatsapp grubuna eklermiş."

"Garibanlar Grubu," dedi Mürekkep gülerken. "Grupta sadece fakirler mi var yani?"

"Grupta Çetin ve bir elemanları dışında kimse yokmuş."

"Yani herkes borcunu ödemiş," dedi Mürekkep dudaklarımı birbirine bastırıp.

"Ya da borcunu ödemeyenler artık yok," dedim gözlerim dalmış şekilde.

"Bir de," dediğinde Şahin'e baktı. "Abi sen iki dakika çıkar mısın? Ayıp bir şey diyeceğim."

"Ulan benden mi çekindin?" dedi Şahin şaşkınlıkla. "Söyle."

"Şey," dedi Nehir ve mırıldandı. "Siz bu tefeci ile aşk diyorsunuz da... Benim duyduğum kadarı ile değişik fantezileri varmış. Bazen kadınlara bir şeyler yaptırıp izliyormuş."

"Canlı porno gibi mi?"

"Evet. Bir de şey... Birkaç kadının şeyine şey sokmuş."

"Şişe falan mı?"

"Yok," dedi Nehir utana sıkıla.

"Patlıcan?" diye sordum.

"Hayır."

"Ne sokmuş?" diye sordu Mürekkep şaşkınlıkla.

Nehir gözlerini kaçırdı. "Silah sokmuş," diye mırıldandı.

"Ney?" dedi Şahin bağırarak. "Silah mı? Patlatmış mı?"

"Bir de bu adamın yılanları varmış. Beslediği... Akrep, yılan falan öyle şeyler."

"Kız yılan da mı sokmuş karılara!" diye bağırdı Şahin.

"Bu hayvan haklarına bir saldırı," dedi Mür korkuyla. "Bunu kabul edemem. Bu adamı şikayet edeceğim."

"Karıyı yılanla sikmiş bu hala hayvan hakları diyor amına koyayım," dedi Şahin alnını ovup. "Tamam biz de flört etmeyiz değil mi Nergis Çiçeğim?"

"Yok!" dedim başımı olumsuz sallarken. "Hiç gerek yok. Efendi gibi paramızı alıp kaçalım."

Şahin ayaklanırken söyleniyordu. "Yeminle bu yaştan sonra elin adamı götüme yılan sokacak. Ulan Nergis senin aklına uyan aklımı sikeyim."

"Ya flörtleşmeyeceğiz dedik ya be!" diye bağırdım. "Git dedelerle benim adıma konuş sen! Ben paramı alıp gidiyorum!"

"Ah benim üç tarafı denizlerle dört tarafı kerizlerle dolu memleketim," dedi Şahin içeri geçerken. "Erkekleri dolandırmak eğlenceli ama üzücü. Jojo olsaydı dolandıramazdık belki."

"Jojo ne len?" dedi Mürekkep kaş çatıp.

"Sen dedin ya kızım az önce oramakoma buramako gibi bir isim," dedi Şahin ve kapıyı kapattı. İçeri geçti.

Hızla Nehir'e döndüm. "Adı ne bu tefecinin?"

"Tufan," dedi. Gülümsedim. Güzeldi ismi. Tipi. Omuzları. Kendi. "Tufan Ali Uluhan."

"Ay ben de Nergis Tanyeli," dedim kıkırdayarak. "Memnun oldum."

"Bak bunu sadece Şahin ile artık adam dolandırmayın diye yapıyoruz," dedi Mür yavaşça. "Her ne olursa olsun, çok ince düşünüp planlamamız lazım. Kaçacaksak hep beraber kaçacağız. Sonunda ilik nakli olabilecek."

Sonunda ilik nakli olabilecek. Belki bu ömürlük bir zaiyata yol açacak. Ama değecek. Çünkü her şey onun için.

"Sena için?"

"Sena için."

- BÖLÜM SONU -

Instagram : ceylinpetrikor

Tiktok : ceylinpetrikor

3. BÖLÜM : ÖLÜM VE ZULÜM

3

Ölüm Sena'dan önce beni korkutmazdı. Çokça kez kabullenmek zorunda bırakıldım ama hiç korkmadım. Sadece kızdım. Kendime, ölenlere. Ama şimdi farklıydı. Tufan öyle güçlü bir rüzgardı ki ardından çıkarttığı kıyamet ölüm ve zulüm sürüklerdi.

Sürüklenmeye adım adım gittim. Muğla'nın taş evlerinin arasındaydık. Sena elimden sıkıca tutuyordu. Başında bir bandana bağlıydı. Bunu o istiyordu. Yine de bakışlara engel olamıyorduk. Kimi teyzeler ahlıyor ve yüzünü ağlamaklı yapıyor, kimi çocuklar babalarının kolunu çekiştirip Sena'yı gösteriyordu.

Alışmıştık artık. Buna alışmak güzel değildi. Yine de gülümsedim çünkü Sena'nın üzülmesine katlanamıyordum.

"Sena baksana," dedim ara sokaktaki bir vitrinin önünde dururken. Vişne çürüğü askılı bir elbiseydi. "Çok güzelmiş. Alsam mı?"

"Al ben de senden çalarım," dedi elindeki pamuk şekeri yerken. "Bugün otobüsle mi eve döneceğiz? Çünkü az önce hastaneden çıktığımız doktor benim uzun süre yürümemem gerektiğini söyledi. Duydum."

"Taksi ile döneceğiz bal kızım," dedim dükkandan içeri girerken. "Kolay gelsin. Vitrindeki elbise ne kadardı?"

Kasanın dibindeki kadın uzak gözlüklerini takıp vitrine baktı. "Bin lira."

"Çokmuş," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp. "Biraz indiremez misiniz?"

"İthal bir ürün," dediğinde o elbisenin bir fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkarttım ve gruba mesaj yolladım.

Küçük Burjuvalar ☐💔

Nergis : Görsel

Nergis : Bu akşam T.... ile görüşürken giymelik değil mi?

Mürekkep : Al ben arkandayım

Nergis : Aldım (benim ikna olma hızı)

Şahin : Adamın ismini neden sansürledin amk peşinde asayiş varda bizim mi haberimiz yok

Nergis : Biz de deriniz ;)

Nergis : Ayırca "da" ayrı

Şahin : Ne

Nergis : Varda yazmışsın o "var da" olacak

Şahin : Tamam herbokolog

Sena ile eve geçtik. Bir süre onun ilaçları ve yemekleri ile ilgilendim. Akşama doğru iyice yorgunlaşmıştı. Yatağa

yatırıp üzerini örttüğüm sırada esnedi. "Abla? Ben ölecek miyim?"

Elimdeki kitaba bakarken hızla başımı ona kaldırdım. Yatakta biraz daha dibine girip şaşkınlıkla yüzünü sevdim. "Sen ne diyorsun böyle Sena?"

"Söyle eğer öyleyse," dedi ve kitabı elimden aldı. Çocuk kitabıydı. Bir sayfayı çevirdi ve bana gösterdi. "Buradaki çocukların hiçbiri saçsız değil. Hiçbiri doktora gitmiyor. Hiçbiri aşı yemiyor."

"Her çocuk hasta olur bebeğim," dedim yavaşça alnından öperken. "Ama insan hastalanınca geçer. İyileşir insan."

"Ben neden hala iyileşmedim? Eğer ölürsem annemle mi kavuşacağız?"

"Hayır yok öyle bir şey," dedim dudaklarımı birkaç kez alnına tutup. İçimde kıyamet koptu ama dışım sakinliği korudu. Abla olmak zordu. "Kimse ölmeyecek. Çocuklar ölmez. Hasta olurlar ve iyileşirler."

"Eğer annemle buluşacaksak öldüğüme üzülmem," dediğinde artık gözlerim aktı ve hızla doğruldum. "Ama seni göremem bu sefer değil mi? Cennet diye bir yer varmış. Orada çocuklar ne isterse olurmuş. Ben de oraya gidip annemle seni isteyeceğim."

"Seni bırakmam ki," dedim gülerken ama içimdeki harabe toz duman oldu. Gülümsedim ağlarken. Ona kitap okuyabilecek kadar iyi değildim. Fısıldadım. "Ben seni bırakmam ablacığım. Şimdi sen uyuyacaksın ve yarın seninle bambaşka bir ülkeye gideceğiz. Orada bir doktor seni iyileştirecek."

"Ne?" dedi merakla. "Ne ülkesi?"

"Montenegro," dedim heyecanla. "Çok güzel bir yer." Tabletinden araştıracağı sırada tabletini çekip aldım. "İnternete girmek yok. Saçma sapan şeyler okuyorsun muhtemelen. Bir süre yasak."

"Ya ver video izliyorum!" dedi ama işaret parmağımı kaldırdım.

"Hayır. Uyu artık," dedim ve tekrar alnını öptüm. Kokladım. Cennet gibi kokuyordu bal kızım. Ama yine de onu cennete yollamak istemiyordum. O giderse hayatın bir anlamı benim için kalmazdı çünkü.

Sena uyuduktan sonra duşa girdim. Bir süre ağladım. Artık iyice güçsüzleşmiştim. Tek bir umudum vardı, o da yurt dışındaki doktordu. O doktorun uygun donör bulduğunu ve bizi beklediğini biliyordum.

Oraya gitmek zorundaydım. Her yolu deniyordum.

Duştan çıktıktan sonra hazırlanmaya başladım. Nehir, Tufan'ın güvenliğinden sorumlu adama bu akşam benim görüşmeye gideceğimi söylemişti. Bu nedenle beni beklediklerini düşündüm. Üzerime yeni aldığım vişne çürüğü elbiseyi giydim. Bedenimi saran, askıları dekolte veren bir elbiseydi.

Bir tefeciden para almak için öncelikle o tefeciye parayı geri ödeyebilecek bir ortam yaratmalıydım. Bunun için de zengin görünmeliydim. Kollarıma birkaç zengin duran takı taktım. Aslında pahalı şeyler değildi ama Tufan'ın bunu ayırt edebileceğini hesap etmedim.

Makyaj masasına oturdum ve kirpiklerimi kıvırdım. Normalde makyaj yaparken şarkılar açıp eşlik ederdim ama bu sefer ölüm sessizliği ile hazırlanıyordum. Yanaklarıma allık sürdüm ve aynadan kendime baktım.

Ellerimi yanaklarıma tuttum. "Yanaklarım biraz tombik mi benim?"

"Boş ver çiçeğim," dedi Mür saçlarıma su dalgası bukleler yaparken. "Yanağı tombik olanın kalbi ponçik olur derler."

"Ha kabul ettin yani?" dediğimde gözlerini saçlarımdan çekip aynadan bana baktı. "Hayır tombik değil desene."

Tekrar saçlarıma baktı. "Hayır tombik değil."

"Mürekkep hiç samimi değilsin," dedim ve yanaklarımı şişirdim. "Sence Tufan bana parayı verir mi?"

"Çok araştırdık," dedi ve maşanın fişini çekti. "Biliyorsun ki adam araştırmak bizim işimiz. Ama yok. Adamla ilgili tek bir sosyal medya hesabı ya da ilişkili bir hesap yok."

"Muğla'da belli bir zümre tarafından bilinen bir tefeciymiş sadece," derken Şahin içeri girdi. Elinde bir kutu gazlı içecek vardı. "Hatta çoğu kodoman şehir dışından gelip ondan borç alıyormuş."

"Borç alanlar da batan iş insanları, BITCOIN'ciler ya da mafyalar," dedi Mürekkep bıkkınlıkla. "Kanser tedavisi için giden ilk ponçik muhtemelen sen olacaksın."

"Montenegro'daki doktor ile görüştünüz mü?"

"Evet Nergis'im," dedi Şahin yatağın köşesine oturup. "Adam açıkça diyor. Parayı verin, hemen akıllı ilaçlara ve ilik nakli ile tedaviye başlayalım, diyor."

"Tamam hazırım," dedim ayaklanırken. Dudaklarımdaki bordo ruja son kez baktım. Derin nefes verip arkamı döndüm. "Gidelim hadi."

"Ben Sena'nın kıyafetlerini hazırlayayım," derken Mürekkep odadan çıktı. "Dikkatli olun."

Şahin ile arabaya bindik. Elbisemin kadife dokusunda avuç içimi kaşıdım. Gergindim. Gergindik. Hiç tanımadığımız bir adam vardı karşımızda. Bizim tanımadığımız bir adamla oyun oynamışlığımız olmamıştı hiç.

Bu nedenle arabada ses çıkmıyordu. Camı kış soğuğuna rağmen sonuna kadar açtım. Elimi camdan çıkarttım ve rüzgarın avcumu kaşımasını hissettim.

Fethiye'ye vardığımızda hava iyice kararmıştı. Tufan'ın gece kulübü buradaydı. Daha önce ismini duymuştum ama oraya hiç gitmemiştim. Oraya gidecek param da yoktu. Sahibinin bir tefeci olduğundan ise haberim Nehir sayesinde olmuştu.

"Eğer vermezse zorlama," dedi Şahin sessizliği bölerek. "Başka bir çare buluruz."

"Tamam," dedim. Başka çare bulurduk.

Gece kulübünün arka kapısında durduk. Burada durmamızı Nehir söylemişti. Tufan'ın bu gece kulübünün üst katında ofisi vardı ve sadece bu kapıdan giriliyordu.

Arabadan inerken Şahin bileğimden yakaladı. Karanlık arabada ona baktım. "Lütfen dikkatli ol. Ben buradayım. Bir şey olursa mesaj at."

Başımı onaylar salladım ve yutkundum. Kendi yutkunma sesimi duydum. Arabadan indiğim gibi yüzüme sert hava çarptı. Başımı kaldırıp koyu bordo kapıyı inceledim. Kocaman bir kapıydı. Başında iki adam bekliyordu. Ortalarından geçerken elleri ile aynı anda kapı kulpunu tuttular.

"Merhaba," dedim yavaşça. Yutkunmaktan boğazım acıdı. Sesim titredi. "Tufan Bey ile görüşecektim."

Birkaç saniye yüzümü inceledi bir tanesi. "Sebep?"

"Şahsi."

Birbirlerine baktılar. Bir tanesi cebinden telefon çıkarttı ve kulağına götürdü. "Patron ile görüşmek isteyen bir kız var." Bana döndü. "İsminiz?"

"Nergis," dedim ve boğazımı tekrar temizledim. "Nergis Tanyeli."

"Nergis diye biri," dedi ve kaşlarını çattı. "Tamamdır Çetin abi. Görüşürüz." Telefonu kapattı ve cebine attı.

"Evet?" dediğimde bana döndü. "Girebilir miyim?"

"Çetin abi sizin patronla görüşmenizi istemiyor."

"Pardon?" dedim şaşkınlıkla. "Neden?"

"Gerekli bulmamış."

"Ona mı soracağız patron ile görüşürken?"

"Her önüne gelen patron ile konuşabilseydi ülkemiz daha güzelleşirdi," dedi kinaye dolu ve elini yavaşça savurdu. "Hadi kardeşim. Kapı önünü işgal etme."

"Tufan Bey'i arar mısınız?" dedim ve arkamı döndüm. Şahin arabanın içinden beni izliyordu. "Bakın benim onunla görüşmem lazım. Onun güvenlik görevlisi benim arkadaşımın dayısının arkadaşı."

"Ben de Acun'un kayıp oğluyum," dedi gülerek. "Torpille çalışmıyoruz. Emirle çalışıyoruz. Demek ki patron ile

görüşecek bir altyapı bulamadılar sende."

"Siz beni anlamıyorsunuz. Benim geleceğimi bilmesi lazım zaten Tufan Bey'in. Bir saniye ben sizi Nehir ile görüştüreyim," dedim ve hızla telefonumu çıkarttım. Nehir'i aradığım sırada büyük kapı bir anda açıldı.

"Kapının önünde ne olayı yapıyorsunuz lan siz?" dedi bir adam kaş çatarak. "Patron gelmek üzeredir silkelenin hemen."

"Çetin abi bu bayan içeri girmek için ısrar ediyor," dedi güvenlik.

Nehir telefonumu açmıyordu ve üst üste arıyordum. Başımı kaldırdım ve Çetin denilen herif ile göz göze geldim.

Beni görmesi ile gözleri kocaman açıldı. Sanki seneler önce kaybettiği bir dostunu bulmuş gibi ifadesi dumur oldu. Hızla sağa sola baktı ve bana bir adım attı. "Meltem?"

"Kim?" dedim o şaşırdığı için şaşırarak.

"Meltem..." dedi fısıldayarak. "Nasıl oldu bu? Nasıl yani? İkizi falan mısın?"

"Ne?" dedim ve Şahin'e döndüm. Arabanın içinden hala eli mahkum beni izliyordu. Çetin'e baktım. "Karıştırdınız sanırım. Nergis ben. Tufan Bey ile görüşebilir miyim?"

"Elbette," dedi bir adım geriye atarken. "Üst kata çık. Patron birazdan gelecek."

Başımı onaylar salladım ve hızla içeri geçtim. Birkaç adım daha attığımda Çetin arkamdan kısaca ıslık çaldı. Durup ona döndüm. "Çanta," dedi avcunu uzatıp. "Bizde kalsın şimdilik. İçeride telefon yasak."

Birkaç saniye duraksadım ama sonra çantamı onlara uzattım. Ceketimi ister gibi elini açık tuttuğunda ceketimi de çıkarttım. Hemen sonra üzerimi düzeltip merdivenlere yöneldim. Topuklarımın tıkırtısı nefes alışverişim gibi ürkekti.

İçerisi çok zengin ama çok karanlık kokuyordu. Nefesim daralıyor aynı zamanda ferahlıyordu. Sağ tarafta kırmızı halı serili büyük merdiven vardı. Tırabzanlara tutundum çünkü parmak izlerim her yerde dursun istedim. Belki öldürülmekten korktum.

Büyük bir oda vardı. Sadece ona giden upuzun bir koridor. Başımı yana çevirdiğimde aşağıdaki gece kulübünü gösteren boydan boya camda durdum. Direklerde dans eden yarı çıplak kadınlar ve karanlığın içinde ellerindeki içkileri içip dans eden zengin bir insan kalabalığı vardı. Öyle zengin ki, aralarında dolandırdığım birkaç adam dahi muhtemelen vardı.

Tufan'ın odasına giden yol aşağıdaki gece kulübünü görse de gece kulübünün tepesinden bu yolun görünmediğini düşündüm. Camlar tek taraflı karartılmıştı. Müzik çok az bir şekilde duyuluyordu. Sanki gece kulübü sokaklar ötemde gibi az ve boğuktu.

Odanın girişindeki adam elleri önünden birleşik, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Kulağındaki siyah kulaklığa gelen ses ile başını hafif yana eğdi. Muhtemelen Çetin'di.

Bana bakarken arkasındaki kapıyı yavaşça tıklattı. Hemen sonra kapı açıldı ve içeride bekleyen bir başka koruma ile bakıştı.

"Kim?"

"Bilmem. Çetin abi içeri alın, dedi."

Aralarından sıyrılıp içeri girdim. Simsiyah bir oda vardı. Tufan'ın masası ve koltuğu deridendi. Masasının arkasında kocaman Guernica tablosu asılıydı. Yan taraftaki büyük camda sarı ve tombik bir yılan vardı. Hemen dibindeki kafeste iki küçük akrep için tropikal bir alan oluşturulmuştu.

Tam olarak yılan ve akreplerin tepesinde özel olarak tasarlanmış bir cam bölme vardı. Muhtemelen gündüzleri güneş ışığı alabilmeleri için onların tepelerine cam çatı yaptırmıştı. Ağzım aralık etrafı izlerken kapının kapanma sesini duydum.

Ve sonra Tufan'ın sesini duydum. Öyle koyu bir ses ki, kan gibi. Öyle soğuk ki, yel gibi. Öyle güzel ki, şiir gibi.

"Merhaba."

Başımı ona çevirdim. Onunla göz göze gelmek için uzağımda olsa bile başımı kaldırdım. Gözlerinde zelzele hissettim.

"Merhaba Tufan Bey," dedim ama kendi sesimi duyamadım. Ne yapacağımı bilemedim. Ellerimi birbirlerine bağladım. Bağlandım.

Hey sen.

Sence bir tanrıçanın gözyaşları kurak çöllere seller yağdırır mı? Bilmem. Ama sel getiren şiddetli tufan yağmurları beni yaktı. Yandım. Yanacaktım.

Çünkü Tufan ile göz göze geldiğimde artık cehenneme ayak basmıştım.

-BÖLÜM SONU-

Instagram : ceylinpetrikor

Tiktok : ceylinpetrikor

4. BÖLÜM : KANLI KARNAVAL

4

Maskesini kanlı bir karnavalda çiçeklerle süslemiş bir kızın kırmızılara bulanmış hali gibiydim. Tufan'ın gözleri bedenimi defaatle kurşuna dizmiş de kanlarımdan resim çizmişçesine parlak bakmıştı. Usta bir sanatçı gibi, duygusuz bir hasta gibi.

"Nergis, değil mi?" diye sordu. Öyle kısık ve hırslı çıktı ki sesi, sanki her hecesi beni test ediyordu. Gerçek ismimi ona vermenin ivedilikte pişmanlığını hissettim. Borç para verdiği kadını mutlaka araştıracaktı. Bu nedenle yalan söylemedim. Ama şimdi; keşke söyleseydim, dedim.

"Evet," dedim, yutkundum. Ellerimi önüme kenetledim.

Ona bakmayı kesmedim çünkü bana öyle sakin ama şaşkın bakmıştı ki gözleri, beni de heyecanlandırmıştı. Sanki benim içimde bir yabancıya, ya da yabancı bedenimde bir tanıdığa rastlamış gibiydi.

Sonunda zihninin inindeki düşünceleri sildi ve başını benden çekip büyük masasına yöneldi.

"Kim yönlendirdi seni bana?"

Ağzımı araladım. Sessizlik birkaç saniye üzerime geldi. Ellerimi birbirine daha sıkı bağladım. "Şey," dedim. Kendi sesim loş odada bana yankılandı.

"Ney?" dedi kocaman bedenini kendi gibi kocaman sandalyesine bırakırken. Sesi çok korkuttu. Görüntüsü çok korkuttu. Geriye yaslandı ve çekmecesinden bir büyük puro paketi çıkarttı.

"Yetimhaneden beridir bir dostum var. İsmi Mürekkep. Daha doğrusu," dedim ve usulca masasının karşısındaki büyük deri koltuğa oturdum. "Daha doğrusu lakabı Mürekkep. Her yerine dövme yaptığı için ona öyle diyoruz." Elimi hafif attım ve sırıttım. "Vücudunda dövme yapmadığı bir göz kapakları kaldı neredeyse."

"Beni o mu söyledi?" dedi, paketinden bir puro çıkarırken.

"Yok!" dedim hemen. Parmaklarım elbisemin kumaşını aradı. Ellerimi elbisemin kumaşına sürttüm. "Onun uzaktan akrabası varmış, Nehir. Nehir'in de nişanlısının eniştesi sizin güvenliğinizmiş."

"Kim?" dedi ve puroyu yavaşça, kısaca yaladı. Gözlerim açılırken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gözleri bana çevrildiğinde hızla ifademi topladım. "Puro yalanırmış, değil mi?" dedim dikkatle ona bakarken. "Tadı yumuşasın, aroması artsın diye."

"Kim?" dedi tekrar, bu kez zipposuna uzanırken. Puroyu alevledi ama daha dumanı yükselmeden masasının altında bir tuşa bastı. Odasında bir anda havalandırmalar devreye girdiğinde sessiz bir uğultu başladı. Sanki yılan ve akrepleri dumandan rahatsız olmasın diye özel yaptırmıştı.

"Adamın ismini bilmiyorum. Ama sizin güvenliğinizmiş," dedim.

Başıyla onayladı ve geriye yaslandı. Telefonunu çıkarttı. Bir mesaj atıp masaya bıraktı.

Kapı çaldığında içerideki güvenlik kapıyı açtı. Çetin denilen janti adam adımladı. "Emret patronum," dedi yavaşça. Boynuna kadar dövmesi vardı. Saçları geriden taralıydı. Takım elbisesi gri, sakalları yeni tıraşlıydı.

"Kızı kim yolladı?"

"Yavuz'un yeğeninin nişanlısıymış, patron. Viktor'la veyahut Meltem'le bağlantısını hiçbir şekilde bulamadım."

Tufan'ın gözleri yüzüme kaydı. O anda odanın içindeki her şey fazlasıyla sessizleşti.

"Ne garip, değil mi?" dedi gözleri yüzüme dalarken. Benim yanımda benim hakkımda konuşmaları çok rahatsız etti.

"Bu bir tesadüften fazlası gibi dursa da yalnızca çok benziyorlar."

"Hayır," dedi Tufan beni izlerken. "Bu tesadüf olamayacak kadar büyük bir benzerlik."

Tufan elini çık anlamında savurduğunda Çetin ona dönük bir şekilde geri geri çıktı odadan. Sanki Tufan bir padişahmış gibi.

"Meltem kim?" dedim dayanamayıp. Merakımı bastıramadım. "Bana benzeyen biri anladığım kadarıyla. Akrabanız mı?"

"Değil," dedi ve telefonu titreyince ayaklandı. "Değildi."

"Di?" dedim, sorar gibi. Başımla onu takip ettim. Purosu elindeyken tropikal fanusa adımladı. Fanusun yanındaki puro küllüğüne elindekini bıraktı ve siyah bir eldiven giydi. Fanusu açtı.

"Vefat etti," dedi tropikal cam kaplı fanustan yavru bir sincap çıkartırken.

"Başınız sağ olsun," dedim ama gözlerim kısılmıştı odaklanmaktan. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. "Sincap da mı besliyorsunuz?"

"Mecburen," dedi gülümseyip bana dönerken. "Sevmek ister misin?"

"Isırır mı?" dedim ama o ne dese korkudan evet diyordum. Ellerimi uzattım sincabı almak için.

"Doğanın kanunu, söz veremem," dedi. Sincabı bana uzattı.

"Yanakları lokum gibi," dedim şirin sincabı avcuma alırken. Korkudan titriyordu ama küçük suratını ısırmak istedim. Kucağıma koydum ve yavaşça başını okşadım.

"Tufan Bey çok korktu," dedim yavaşça kucağımdan alıp ona uzatırken. "İsterseniz yerine bırakın. Daha bebek zaten. Annesi yok mu? Siz mi sahip çıktınız?"

"Doğanın dengesi şaşarsa ne olur, Nergis?" diye sordu tek eliyle sincabı alırken. Yavru sincap öylesine korkmuştu ki gözleri kocamandı.

"Düzen bozulur," dedim.

Eldivenli eliyle sincabı bir yandaki fanusa götürdü ve tepedeki cam kapağı açtı. "Ben aslında sincap beslemiyorum," dedi ve sincabı bir anda sarı yılanın üzerine attı. Eldivenini çıkarttı ve çöpe bırakıp purosuyla bir tekrar masaya yöneldi. Oturup geriye yaslandı. Yavaşça gülümsedi. "Düzeni düzende tutuyorum."

Gözlerim doldu hissettim. Sincap korkuyla kaçmaya çalışırken minik ellerini cama yapıştırmıştı. Şişman yılan bir anda onu sarmaladı. Öyle sıktı ki sincabı, sincap patlamak üzereydi. Sincabın çığlığa benzer bir sesini duydum. Acı çekti. Yılan ise sonunda dişledi. Çok hızlı ama zehirli. Yılanın dişlemesi ile yavru sincap bir anda felçli gibi hareketsiz kaldı.

Ve sonra da düzene yenildi.

"Kusura bakma, Bekir'in yemek saatiydi de," dedi ve masada dövmeli büyük ellerini birleştirdi. Masasındaki puronun dumanları ortamızdan uzadı.

"Ne kadar istiyorsun Nergis?"

Başım masadan kalkıp tekrar Tufan'a döndüğünde hızla boğazımı temizledim ve söyleyeceklerimi, ezberlediklerimi düşündüm. Az önce gördüklerim beni korkuttu ama buradan dönemeyecek kadar da ilerlemiştim. Sanırım geri dönmeye de korktum. İnsan bazen korkunca devam etmek zorunda hissederdi. Ben de onun rüzgarında iteklendim.

"Tufan Bey benim yüz bin dolara ihtiyacım var. Bunu size geri ödeyebilecek gücüm de var. Yalnızca çok acil gerekli. Bankalar kredi vermiyor. Hem ben s-"

Elini kaldırdı, susmam için. "Yüz bin dolar, doğru mu duydum?" diye sorduğunda başımla onu onayladım.

Sandalyesiyle bir arkaya döndü. Kocamandı sırtı da. Siyah gömleğinin altından dövmeli tenini görebilir gibi oldum. Arkasındaki büyük Guernica tablosundaki bir cisme dokundu. Tablo bir anda ikiye ayrıldı. Ortasında siyah, kocaman bir boşluk vardı. Boşluğun berisindeki çukur bölmeyi gördüm. Büyük siyah bir çanta çıkarttı oradan.

Masada, tam ortamıza bıraktı. "İki yüz bin dolar olarak alırım. Bir haftan var. İyi harcamalar."

"İki yüz bin dolar mı?" dedim yavaşça çantayı kendime çekerken. "Bir hafta az değil mi? Taksit yapabilir misiniz?"

"Yapamam," dedi. İçine zift doldurdu. Burnundan ve ağzından çıkan grimtrak dumanlar beni bile boğdu. "Nakit. Haftaya bugün. İki yüz bin."

"Şey..." dedim ve çantayı yavaşça açtım. İçinde tomarla dolar vardı. Gıcır gıcır parlıyorlardı. "Bir şey sorabilir miyim?"

Cevap vermedi. Yaptıklarımı izliyordu. Bunu *sor* olarak kabul ettim ve devam ettim. "Bir haftayı geçerse ne olur?"

"Geçmez," dedi bana bakarken. "Geçirme."

"Ne olur?" dedim çantanın fermuarını kapatırken. "Yani hep filmlerde duyuyoruz. Topuklarıma mı sıkarsınız? Ya da evimi mi yakarsınız?"

"Her şey bir düzen içerisindedir," dedi tekrar. Kaşları ile arkamı gösterdiğinde fanusa baktım. Yılanın boynu yavru sincabın şeklini almıştı. Tek lokmada yutmuş, öğütüyordu.

"Düzene karşı gelirsen, düzen de sana karşı gelir. Oyunbozanlık etmeyeceksin, değil mi?"

"Yok ondan değil! Ben sadece merak ettim," dedim boğazımı temizleyip. "Neden bu kadar parayı istediğimi de sormadınız hem."

"Biliyorum çünkü," dedi yavaşça. "Kardeşine lazım. Sena'ydı... Değil mi? On bir yaşında. Lösemi."

"Nasıl bildiniz?" dedim şaşkınlıkla. "Ne ara tüm bunları öğrendiniz?"

"Başka sorun yoksa çıkabilirsin, Nergis."

Öyle emindi ki parayı ödeyeceğimden, belki de kaçma planımdan da haberi var diye düşündüm. Çok korkmuştum. Yılanın boğazındaki minik sincap, onun kokulu purosu ve gözleri beni ürküttü. Guernica tablosu beni hep üzerdi ama şimdi o bile korkunç göründü.

Kapı tıkladığında şaşırdı ama içeride bizimle bir duran güvenliğe başıyla onay verdi. Güvenlik kapıyı açtığında bir adam daldı içeri. Takım elbiseli, orta yaşlıydı. Gömleği hafif yırtık, yüzü keşmekeşti. Saçları darmadumandı.

"Allah belamı versin ki ödeyecektim!" dedi adam haykırarak dizlerinin üzerine çökerken. "Yalvarırım bir hafta daha verin bana! Size kul köpek olayım abi! Çocuğuma çoluğuma bağışlayın beni!"

Ben ne olduğunu anlamazken Çetin telaşla arkasından girdi. Yapay bir şekilde sırıttı ve yavaşça gülümsedi. "Kusura bakmayın bu tatsız durum için Nergis Hanım."

Adamı yakasından tek eliyle tutup kaldırdığında adamın gömlek düğmeleri yırtıldı. "Gel kardeşim. Bak Tufan abimizin müşterisi var. Sonra görüşürsün."

Adam geri geri çekiştirilirken elini uzattı bize doğru. Yüzü kıpkırmızıydı. "Abi! Tufan abi! Çocuğuma bağışla beni! Yalvarırım yapma abi! Son bir hafta! Kriptodan büyük bir para gelecek! Yalvarırım bir haft-" derken odadan çıktılar.

Tufan bıkkın nefes verip yutkundu ve bana döndü. "Oluyor arada," dedi sakince. "Onun adına özür diliyorum."

"Şey," dedim zar zor. "Ona ne yaptınız?"

"Bir şey yapmadık. Gördüğün gibi... Sapasağlamdı."

"Neden öyle yalvardı ki?" dedim kapalı kapıya bakıp. Tekrar Tufan'a döndüm. "Çok korkmuştu ama."

"Ona bir şey yapamam," dedi ve Guernica tablosuna bastı. Tablo tekrar bütünleşti ve eski halini aldı. "Ona bir şey yaparsam, borcumu ondan nasıl geri alırım?"

"Ailesine mi zarar verdiniz?" dedim ve nefesimi tuttum. "Söyler misiniz? Ne ile karşılaşacağımı bilmek istiyorum."

"Neden?" dedi gülümserken. "Ödemeyecek misin zamanında?"

"Ödeyeceğim," dedim başımı olumlu sallarken. "Ama bir aksilik oldu ve velev ki ödeyemedim. O zaman ne olacağını bilmek istiyorum."

"Sen ve afacan arkadaşlarının oluşturduğu çetenin adam dolandırdığını duydum," dedi yandaki büyük viski şişesine uzanırken. Bir bardağa ılık viski doldurdu ve başını bana kaldırdı. "Beni araştırmadınız mı?"

"Biz sizi dolandırmayacağız," dedim başım bu sefer olumsuz çalkalanırken. "Size her şeyi söyledim. İsmimi, cismimi. Sizi nasıl dolandırabilirim?"

"O halde sorun yok," dedi ve yavaşça bir yudum içti. Adem elmasına gözüm kaydı. Alkollü dudaklarını yaladı ve elini savurdu. "Çıkabilirsin, Nergis."

"Tufan Bey ben vazgeçtim," dedim masada çantayı ona iterken. "Buyurun. İstemiyorum."

Yapabileceklerinin sınırı olmayan bir adamdı ve her adımı önceden hesaplamıştı. Belki de tanımadığım bir adamı dolandırabileceğime inanmak benim çaresizliğimdi. Ya da aptallığımdı.

Çantayı açtı ve kısaca bakıp kapattı. "Yüz bin dolar var burada."

Dediğini anlamayarak kaş çattım. Gülümsedi.

"İki yüz bin vereceksin bana."

"Yok hayır yani bu parayı almaktan vazgeçtim," dedim yutkunurken. Boğazım korkudan cayır cayır yandı.

"Aldın ama," dedi ve ayaklandı. "O çanta benden çıktı. Senden ancak içerisinde iki yüz bin olursa geri alabilirim."

"Tufan Bey yaklaşık elli saniye önce aldım ve şimdi almaktan vazgeçtim. Yani nasıl olur da iki katını istersiniz geri?" dedim ağzım aralık, başımla onu takip ederken.

İçeride, bizi izleyen güvenlik ise sırıtıyordu. Öyle korkmuştum ki paraya dokunmak dahi istemedim.

"Anlaşmayı çoktan yaptık. Burada bir düzen var," dedi. Güvenlik kapıyı ona açtığında durup bana döndü. "Bir haftan var. İyi harca paranı."

Odadan çıktı. Kanlı karnavaldaki maskeli kız, kırmızılara bulandı. Şayet düzeni bozamayacaksa, o zaman düzene ayak uydurmak zorundaydı.

Üçüncü bir şansı kalmamıştı. Ya ayak uyduracaktı, ya kanlı karnavalda kanlara bulanacaktı.

- BÖLÜM SONU -

Instagram : ceylinpetrikor

Tiktok : ceylinpetrikor

5. BÖLÜM : EZİYETLER VE MEZİYETLER

5

Eziyetler ve meziyetler. Ölüm ve yaşam. Gerçekler ve sahtekarlıklar... Belki de insan ikilemlerin en fazlasıydı. Yine de insan olmanın bedellerini hep ödedi. Çünkü insan çoğu zaman en aptal sonuçlara adım atardı.

Kolum dışarı sallanırken arabanın içinde klimalar çalışıyordu. Çivi soğuğu avcuma esiyordu.

"Hala inanamıyorum. Resmen yüz bin dolar," dedi Mürekkep arka koltukta, Sena ile otururken. Parayı üçümüzün banka hesaplarına bölüp yatırmıştık. Nakit tutmak saçmalıktı. Üstelik tomar parayla ülke değiştiremezdik.

"Ne dediler şimdi?" dedi Şahin direksiyonu alttan tutarken. Bir eli bacağında, gözleri yoldaydı. İfadesi yorgundu. Belki de gergindi.

Ona döndüm. "Picasso tablosunun gizli bir bölmesi var. Nakit çantaları orada tutuyor. Belki parmak iziyle çalışıyordur, bilemiyorum. Bir tane yılanı var. Adı Bekir. Onu sincaplarla besliyor."

"Yılanın mı adı Bekir?" diye sordu yolu izlerken. Bana odaklanarak kaş çattı. "Kızım bunları mı soruyorum? Parayı verirken bir şey dedi mi?"

"Evet," dedim ve arkaya döndüm. Sena, Mür'ün koluna başını yaslamış, uyukluyordu. Fısıldadım. "Bir haftamız varmış parayı geri ödemek için. İki yüz bin dolar olarak istedi."

"He he tamam," dedi Şahin. Şakaya vursa da ifadesi gergindi. "Şu ülkeden bi' çıksak rahatlayacağım da..."

Sena, "Abla?" dediğinde hızla ona döndüm. Gözlerini ovuyordu. "Biz Türkiye'ye geri dönmeyecek miyiz?"

"Dönmeyeceğiz!" dedim heyecanla gözlerimi açarak. "Gittiğimiz ülke çok güzel. Orada bir sürü yeni arkadaşın olacak. Hem iyileştiğinde okula da başlayacaksın. Çok eğleneceğiz!"

Omuz silkti ve yandan tabletini aldı. Oyun oynamaya başladı. "Onlar da saçım yok diye dalga geçer benimle. Eminim."

"Ben onları yumruk delisi yaparım," dedi Mürekkep. Telefonu titrediğinde cebinden çıkarttı. "Nehir mesaj atmış. O da şimdi merak ediyor olayları."

"Gittiğimizi söyleme. Teşekkür ettiğimi ilet," dedim camdan dışarı salladığım elimi rüzgarda açıp kaparken. "Üşümüyorsun değil mi Sena?"

"Hayır. Yeni gideceğimiz ülkenin adı neydi? İnternetten araştırma yapacağım."

"Montenegro," dedi Şahin bu sefer iki eliyle sıkıca direksiyonu tutarken. "Orada bir doktor var! Vay anam babam! Sena gelsin hemen iyileştireyim onu da saçları uzasın diyor!"

Sena hızla tabletten başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"He valla," dedi Şahin kahkaha atarak. Kısaca arka koltukta oturan Sena'ya döndü ve bağırdı heyecanla. Sena kıkırdadı. Çok heyecanlanmıştı. Bilmiyorum o an ne oldu ama alt dudağım büzüldü ve hızla gözlerimi sildim. Camdan bakarken yavaşça akan gözlerimi durdurmaya çalıştım.

"Doktor bana ne renk saç verecekmiş Şahin abi?" dedi heyecanla.

"Valla pembe diyordu ama bilemedim," dedi Şahin ve yavaşça omzuma bir elini vurdu. "Ablası?"

"Evet?" dedim ve hızla boğazımı temizledim. Burnumu yavaşça çektim. "Söyle abisi."

"Sena'nın saçları yine kahverengi çıkarsa onları pembeye boyayabilir miyiz?"

"Abla nolur nolur!" diye bağırdı arkadan. "Lütfen bir kere sadece!"

"İyi tamam," dedim ve hızla gözlerimi silip camdan elimi çıkarttım. Araba yavaşladığında Bodrum Havaalanı Dış Hatlar'a gelmiştik. Derin bir nefes alıp arabadan çıktım ve Sena'nın kapısını açtım. "Maske takacağız tamam mı? Mikroplardan korunmamız lazım."

"Erkeklerden ala mikrop mu var?" dedi Mürekkep söylenerek arabadan inerken.

Sena'nın elinden tuttum ve yavaşça arabadan indirdim. Gözlerim kızarık kızarıktı. Çok umutluydum çünkü. İlk defa bir çare bulduğumuza inandım. İlk defa zamanla savaşmayacağımızı düşündüm.

Sena'ya maske takıp doğruldum ve çantasını omzuma astım. "Pandemi zamanı ne güzel herkes benim gibi maske

takıyordu," dedi elimden sıkıca tutup havaalanına girerken. Şahin'in elini tutmak istedi ama onun elleri valiz doluydu. "Şimdi ise sadece ben takıyorum maske. Keşke pandemideki gibi olsaydı."

"Olur mu yahu?" dedi Mürekkep hızla cebinden maske çıkartırken. "Bak, ben de takıyorum."

Hava gece geç olmasına karşın içerisi kalabalıktı. Kış turistleri Muğla'ya akın ediyordu ya da artık Muğla'dan gidiyordu.

"Mürekkep abla sen erkeklerden korunmak için takıyorsun bence," dedi Sena. Sesi maskeden boğuk çıksa da dediğini duyan Şahin gülerek valizleri kontrolden geçirdi.

"Uçağa üç saat var," dedim gözlerimi kısmış, tepedeki uçak saatlerini kontrol ederken. "Acıktın mı ablacığım?"

İşaret parmağı ile yabancı bir zincir kahve dükkanı gösterdi. "Buradan bir şey içmek istiyorum."

"Gel abi gülü ben sana alayım ne istiyorsan," dedi Şahin onun elini tutup ilerlerken.

"Kurabiye alacaksanız yavaş çiğneyin! Vegan ürünler alın!" dedi Mürekkep arkalarından bağırırarak. "Kim Taehyung gibi en az kırk kere çiğneyin tamam mı!"

"Kes len," dedi Şahin ona arkası dönük bir şekilde elini kaldırırken. "Kimono Mukono'na sıçtırma artık."

Derin nefes verip yüzümü sildim ve ellerimi belime koydum. "Pasaportlar sende mi?"

"Bende," dedi Mür ve sırt çantasını önüne çekti. Yere bırakıp çöktü. Fermuarı açtı. "Hepsi bende. Pullarını okutmamız

lazım bir."

"İyi tamam yap ne lazımsa," derken telefonuma gelen bildirim ile elim çantama gitti. Çıkartıp gözlerimi kıstım ve birkaç saniye numaraya baktım. Kayıtlı değildi.

"Bu kim ya?" dedim sesli bir şekilde çünkü dolandırmak adına verdiğim kullan at numaralar dışında şahsi numaramı kimse bilmezdi.

Sesli sorumla Mürekkep başını çantasından kaldırdı ve doğruldu. "Ver bakayım," dedi ve telefonumu eline aldı.

Bilinmeyen Numara : Merhaba.

"Dolandırıcı olabilir mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Biz insanlara merhaba diyerek mi lafa giriyoruz?" dedi Mürekkep ve telefonumdan mesaj yolladı.

Nergis : ?

Bilinmeyen Numara : Ülke dışına çıkmanız yasak.

Bilinmeyen Numara : Lütfen girişteki iki numaralı güvenliğin önüne gelin.

Mür ile başımızı aynı anda güvenlik kulübesinin önüne kaldırdık. Takım elbiseli iki adam sigara içerek sohbet ediyordu. Bir tanesi telefonundan mesajı atmış, kumaş pantolonuna koyarken başını bize kaldırdı.

Gülümsedi ve el salladı. "Çetin," dedim yavaşça. Hızla Sena'ya döndüğümde Şahin ile kahve dükkanına oturmuş; bir şeyler yiyorlardı.

"Çetin kim?" dedi Mürekkep ona geri el sallarken. "Bu tip ne ya? Deccal gibi."

"Tufan'ın adamı," dedim yavaşça ona adımlarken. Mürekkep hemen arkamdan yürümeye başladı.

"Sakin ol," dedi yavaşça. Adımlarını benimkiler gibi sıklaştırdı. "Sakın ani hareketlerde bulunma, Sena görmesin."

"Dur ben göstereceğim şimdi onlara beni takip etmeyi," dedim ve sinirle yanına vardım.

"Merhabalar Nergis Hanım," dedi gülümseyerek. İfadesi ürkünç bir mekruh gibi rahatsız etti.

"Siz beni mi takip ettiniz?" dedim şaşkınlıkla. İfadem sinirden sırıtır gibi oldu ama gözlerim alevliydi. "Ne cüret?"

"Ülke dışına çıkmanızı istemiyoruz," dedi ve Mürekkep'e selam verdi. "Merhaba. Sizi gazetede görmüştüm. Bir hayvan düşmanının sırtına çıkmış, omzunu sinirle ısırırken fotoğrafınız vardı."

"Ben de sizi cehenneme gittiğime göreceğime eminim," dedi Mürekkep şaşkınlıkla. "Maşallah aynı iblislere benziyorsunuz."

Çetin yavaş ama kısıkça güldü. Öyle tok çıktı ki sesi Mürekkep bile korktu. "Teveccühünüz," dedi sigarasını yere atarken. Ayağı ile sertçe ezdi izmariti. "Ancak dünyada cehennemi yaşatmayı yeğlerim. Diğer dünya ile Allah ilgileniyor zaten."

"Bir dakika bir dakika," dedim ve kekeledim ister istemez. "Ben bu parayla ne yapacağımı size mi soracağım?"

"Tam olarak öyle yapacaksınız Nergis Hanım," dedi ve ellerini ceplerine soktu. "Patrondan alınan para geri ödenene kadar sınırlar bellidir."

"Biz belki o para ile gidip tatil yapacağız?" dedi Mürekkep sinirle. "Size mi soracağız nasıl harcadığımızı? Elbet ödeyeceğiz işte. Bizim daha yedi günümüz var."

"Sizin değil," dedi Çetin gülümserken. "Nergis Hanım'ın yedi günü var. Anladım aile olarak bir bütünsünüz ama bizim tek sorumluluğumuz kendisi."

"Ne yani?" dedim ağzım aralık havaalanında geçip giden insanlara kısaca bakarken. "Onlar... Yani ailem gidebilir ama ben gidemeyecek miyim?"

"Üzgünüm," dedi ve arkasını döndü. Hemen sonra tekrar bana döndü. "Aslında üzgün falan değilim. Pek umurumda da değil. Ancak kurallar bu şekilde."

"Bundan bana bahsetmemiştiniz," dedim gözüm seğirirken.

"Bunu öngörmeniz gerekirdi," dedi ve gülümseyerek el salladı. "Evinize dönün rica ediyorum."

Telefonu çaldığı an hızla duraksadı ve boğazını temizleyerek güvenliğin camından kendine baktı. Kısaca geriye taralı saçlarını düzeltti ve yakasını toplayıp telefonu açtı. "Buyur patronum."

"Sen ver bakayım o telefonu bana," dedim sinirle telefonu elinden çekerken. Neye uğradığını şaşırdı ama ben nabzımın atışını şakağımda hissederek telefonu kulağıma dayadım.

"Alo?" dedim sinirle. Ses birkaç saniye gelmedi.

"Nergis?"

"Tufan Bey?"

"Böyle devam mı edeceğiz?"

"Anlamadım?" dedim, sorar gibi.

"Seni dinliyorum," dediğinde hızla boğazımı temizledim. Sesi telefonda daha da kalın geldi kulağıma. Öyle derin ki, insan boğulurdu.

"Siz ne hakla beni takip ettiriyorsunuz? Siz deli misiniz yoksa sapık mı?" diye sordum. Belki onu o an karşımda görmediğimdendi bu cesaretim. Ama bu dediğimde Çetin'in bile ağzı açıldı ve hızla telefonu elimden aldı.

"Kızım manyak mısın sen ne diyorsun?" dedi bir eliyle telefonun mikrofon kısmını örterek. Hızla kulağına götürdü. "Patronum! Yok efendim. Sarhoş sanırım... Ne? Anlamadım. Anladım. Tamam," dedi ve hızla telefonu kapattı. Başını bana kaldırdı.

"Seni görmek istiyor."

"Neden?" dedim gözlerim büyürken. Gözbebeklerim bile titredi.

"Ulan bacım ulan bacım," diye söylendi sinirle ve hızla nefes verdi. Göğüs kafesi kalkıp indi. "Gece gece başıma iş açıyorsun. Koskoca Tufan Ali Uluhan'a öyle denir mi? Bak şimdi neler yapacak sana amına koyayım. Böyle kaşınıp kaşınıp sonra ağlıyorsunuz ya aşırı sinir oluyorum."

"Anlamadım Deccal Bey? Tefeci bize ne yapacakmış?" dedi Mürekkep yavaşça. "Nerede görmek istiyor?"

Büyük bir araba havaalanı girişinde durdu. Simsiyah, kocamandı. Arka kapısı açıldı ve Çetin bir adım geri gitti.

"Buyurun Nergis Hanım," dedi yavaşça. "Yakınlardaki çiftliğinde zaten. Kısaca bir görüşün kendisi ile. Sonra sizi tekrar buraya bırakırım arzu ederseniz."

Başımı Mürekkep'e çevirdiğimde kolumdan tuttu.

"Götüremezsiniz."

Çetin gülümsedi ama sinirden çenesi kasıldı. "Siz de gelin isterseniz."

"O olur bak," dedi Mürekkep ve hızla Şahin'e döndü. Dünyadan bihaber bir şekilde Sena ile oturuyordu. Muhtemelen bizim pasaport işlerini halletmeye gittiğimizi düşünüyordu.

"Yürü. Ben de göreyim bir şu koskoca Tufan Ali Uluhan denen herifi," dedi ve bileğimden tutup beni arabaya bindirdi. Şaşkınlıkla bindim çünkü Mürekkep'e sonsuz güvenirdim.

Arabaya bindiğimizde Çetin karşımızdaki koltuğa oturdu. Kapı kapanırken bacaklarını hafif araladı ve bir dizini titretmeye başladı. Yandaki konsola basıp soğuk bir içecek çıkarttığı sırada ben şaşkın şaşkın yeri izliyordum.

"İkna ederiz şimdi," dedi Mürekkep yavaşça. "Korkma. Ben halledeceğim."

"Bizi döverler mi?" dedim başım ona çevrilirken. "Ya da ne bileyim... Uçağı kaçırır mıyız?"

"Yok yok," dedi ve Çetin'e döndü. Çetin alayla bizi izliyordu.

Eziyetler ve meziyetler. Ölüm ve yaşam. Gerçekler ve sahtekarlıklar... Belki de insan ikilemlerin en fazlasıydı. Belki de insan, ikilemlerin ta kendisiydi.

Ve insan, attığı adımların en aptalının bedelini en çok öderdi.

- BÖLÜM SONU -

Instagram : ceylinpetrikor

Tiktok : ceylinpetrikor

6. BÖLÜM : TORİNO

6

"Duvarı yıkacak gücüm yoksa, onu yıkmak için kendimi paralayacak halim yok tabii ki, fakat önümde duvar var diye ona boyun eğecek de değilim," demişti Dostoyevski, Yeraltından Notlar kitabında.

İçimden onu tekrar ederek devam ettim Tufan'ın çiftliğine giden yola. Elbette onu kızdırmıştım ama bu küçük kız kardeşimin olduğu bir insan kümesini kocaman adamların takip ettiği gerçeğini değiştirmedi. Sonuç olarak Sena'nın da peşindelerdi. Bu nedenle ne dediğimi bilemedim.

Hala da bilemiyordum. Tek bildiğim ona boyun eğmeden, medeni bir şekilde özür dilemekti. Onun da benden dilemesi gerekirdi. Elbette... Öyle değil mi?

Büyük çiftliğin önüne vardık. Dışındaki iki direk, loş sarı süzmelerle yolu aydınlatırken araba da durdu. Büyük tekerleri çakıl taşlarını sağa sola savurdu.

"Ne olacak şimdi?" dedim yutkunurken. Telefon ekranımı açtım ve saate baktım. Hala iki saatten fazla bir müddet vardı uçağın havalanmasına.

"Atların yanındadır," dedi Çetin ve kapı açıldığında karşımdaki koltuktan kalkıp arabadan indi. "Buyurun lütfen."

İnerken Mürekkep'in bileğinden sıkıca tuttum. Ondan destek almak istiyordum.

Soğuk havaya gece böcekleri öterek eşlik ediyordu. Havada bulut dahi yoktu. Büyük kapıda bekleyen iki güvenlik yandaki tuşa basarak kapıyı açtı. Sanki ikisi birden onaylamasa o kapı açılmaz gibi hissettim.

Upuzun taşlı bir yol ve sonunda büyük bir çiftlik evi vardı. Evin üçüncü katındaki bir odanın ışığı yanıyordu sadece. Diğer tüm odalar karanlık duruyordu ya da perdeleri örtülüydü.

Önümüzden ilerlerken bir eli ile yanı gösterdi. "Korkmayın. Burada iki uslu ufaklık var," dediğinde başımı yana çevirdim. Kocaman kafaları olan iki kangal cinsi köpeğin bize baktığını fark ettiğimde hızla nefes verdim. Öyle ki, istemeden korkudan ses çıkarttım.

Dikkatle bizi izliyorlardı. Bağlı bile değillerdi ama yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Ya çok iyi eğitilmişlerdi ya da karınları aç değildi. Ama öylece başları ile bizi takip ettikleri sırada Çetin önümüzden ilerlemeye devam ediyordu.

Elini çiftliğin tepesine tuttu ve el salladı. "Tepede de iki it var, ancak onlar insan türünden," dediğinde bir anda çatıdaki iki keskin nişancı ışığı gözlerimi kamaştırdı. Kıstım istemeden.

"Onlar ne yapıyor orada?" dedi Mürekkep buz gibi bir sesle. "Bize lazer ışık mı tuttular?"

"Selamlaştık," dedi Çetin ve kısaca yürürken başını bize çevirdi. Sırıtıyordu. "Lazer ışık mı dedin?"

"Ne bileyim?" dedi Mürekkep sesi korkudan kısık çıkarken.

"Şurada minik bir kümesimiz var," dedi Çetin işaret parmağı ile beriyi göstererek. "Küçükbaşlarımızı ve Bekir'in mamalarını orada yetiştiriyoruz. Hemen arkada bir Akrep Çiftliğimiz var. Patronun en değerlileri akrepleridir. Bir de Bekir tabii."

"Mür," diye fısıldadım yerdeki taşlara başımı indirirken. Yürüyordum ama bir yandan nefesimi tutuyordum. "Ben çok korkuyorum."

"Sus altıma yapmak üzereyim," dedi ve kısıkça bağırdı. "Adamın çatısında keskin nişancılar var!"

"Sus," dedim ve tekrar nefesimi tuttum. "Sikecekler bizi kesin."

"Kes sesini," dedi sessizce ama bağırarak. "Nefesim götüme kaçtı korkudan zaten sus."

Çetin'in adımları durduğunda hazır ola geçer gibi durduk. Bize döndü ve başını hafif yana atıp gülümsedi. "Bir şey mi dediniz?"

Başımı olumsuz salladım. Hayır demeye bile korktum. Eliyle bir yeri işaret etti. Başında 1984 yazıyordu.

"Burası," dedi ve elini gel anlamında salladı. "Güzel dövmeli kadın, sen benimle kalıyorsun."

Mürekkep bana döndü ve yutkundu. Tekrar Çetin'e baktı. "Neden?"

"Çünkü seni değil," dedi Çetin ve kaşları ile beni gösterdi. "Onu çağırdı."

Mür ne yapacağını bilemezken ben yavaşça kolunu bıraktım. "Burada bekle ben hemen özür dileyip geleceğim," diye fısıldadım.

Çetin ellerini önünde birleştirmiş, gülümsüyordu. Mürekkep ile müşterek hareket etmek istiyordum ama Çetin bunun önünü aldı. Yapacak bir şeyim yoktu. Mürekkep onun yanına geçerken ben 1984 yazılı kapıya adımladım. Sağı solu ağaçlarla çevriliydi. İçerisi loş duruyordu.

Kapıyı ittim. İçerisi düşündüğümün aksine modernden çok otantik duruyordu. Dört büyük at vardı içeride. Kendilerine has küçük kulübeleri, köşede bir oturma alanı vardı. Minik bir masa, dibinde dönen cızırtılı bir plak ve etrafı demirle çevrili bir şömine yanıyordu.

Sandalyede geriye yaslı bir şekilde müzik mırıldanan, bir yandan da parmakları ile masaya ritim tutan biri vardı. Loş da olsa yüzünü uzaktan seçebildim. Tufan'dı.

Kökeni Türk olmadığı anlaşılır bir kadın giydiği daracık hizmetli kıyafeti ile Tufan'ın sağında solunda dolanıyordu.

Elindeki tepside bir büyük viski şişesi ve boş bardak tutuyordu. Yavaşça masaya bıraktı ve tepsiyi bacaklarına

dayadı. "Başka bir şey ister misin patron?" dedi bozuk aksanla.

Tufan elini ona git anlamında savururken başını bana çevirdi. Eli asılı kaldı ama hemen sonra indirdi.

"Özür dilerim," dedim ona doğru bir adım atarken. "Tufan Bey... Ben size asla öyle bir ithamda bulunmak istemedim. Yalnızca kardeşim yanımda olduğu için korkudan ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemedim."

"Otur Nergis," dediğinde usulca dibine vardım. Karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum ve ellerimi bacaklarımın arasına soktum.

"Yemin ederim," dedim başım olumlu sallanırken. "Kız kardeşimin de takip edildiği düşüncesi bir anlık beni mahvetti. Size sapık demek ister miyim ben hiç?"

"Herkes kendinden sorumlu elbet," dedi ve biraz geriye yaslandı. Adeta fantezi elbisesi giyen temizlikçi kız bu hareketi bekler gibi hızla eğildi ve viskinin kapağını açtı. Onun viskisini doldurup geri geri uzaklaştı.

"Sen kardeşinden sorumlusun anlıyorum," dedi ve bardağı eline aldı ama masadan kaldırmadı. "Ben de kendi paramdan sorumluyum. Takip edileceğini bilmen gerekirdi."

Bardak çok ince duruyordu. Sanki gerçek kristallerden yapılmaydı. İşaret parmağını kaldırıp parmağını daire şeklinde kibarca çevresinde döndürmeye başladı.

"Gitmem gerekli," dedim yavaşça. "Yemin ederim kaçmıyorum. Tedavisi için gidiyoruz. Ben bir hafta sonra size parayı ödeyeceğim ki! Bakın ben Montenegro'ya gitmek zorundayım. Sena için. Orada bir doktor var Tufan Bey.

Lösemi konusunda başarı oranı yüzde yüz bir tedavi uyguluyor. Donör buluyor. İyileştiriyor."

Tufan bardağa bakıyordu. Eli sabitleşti. Atlardan biri homurdandığında sessizce gülümsedi. "Winston," dedi yavaşça. "Hep böyle. Asi."

"Kim?" diye sordum.

Başını bana kaldırdı gülümserken. Kaşları ile homurdanan beyaz atı işaret etti. "Winston. 1984 kitabının asi karakteri. Okumanın, yazmanın yasak olduğu bir ülkenin umut dolu kurtarıcısı."

"Okumuştum," dedim sesim titrerken. "Çok kült bir eser. Bir başkaldırış oluyordu diye hatırlıyorum. Devlet her şeyi yasaklıyordu ve bu örgüt devlete karşı çıkıyordu."

Başını tekrar bardağa indirdi. "Şuradaki siyah olan da Carringhton. Winston'un yanında görünen ama aslıda bir hain olan o vatan aşığı. Devlet ve diğer örgütlere çalışan sinsi bir köpek."

Başımı atlara çevirdim ve siyah atı buldum. Atlara okuduğu kitabın karakterlerinin adlarını vermişti. Çiftliğin ismi dahi kitabın adıydı.

"Winston'un bir aşkı da vardı bu başkaldırışta," dedim atları izlerken. "Neydi o kadının ismi Tufan Bey?"

"Julia," dedi ve başını bana kaldırdı. "O yok burada."

"Neden?"

"Çünkü düzene başkaldıran bir örgütte aşka yer olmaz. En azından benim çiftliğimde. Aşk sadece kafa karıştırır, yolu uzatır. İmparatorluklar bitirir, devrimler kapatır."

"Aşık olmaktan korkuyor musunuz?"

"Gereksiz buluyorum."

Doğruldu ve viskisini başına dikip masaya bıraktı. "Bak burada en sevdiğim at var," diyerek koyu renkli bir ata doğru adımladı. Kahverengi tüyleri kadife gibiydi.

"İsmi ne?" dedim onunla bir ayaklanırken.

"Torino," diye mırıldandı. "Herhangi bir kitaptan bir karakter değil. İtalya'nın bir şehri."

"İsmi neden Torino?" dedim arkasından adımlarken. Buraya onunla bambaşka şeyler konuşacağımı düşünerek gelmiştim ancak şu an bana atlarının isimleri ve hikayelerini anlatıyordu.

"Nietzsche, bir gün Torino'da dolanırken yabancı bir adamın atını kırbaçladığını görür," dedi ve atın başından yavaşça sevdi. "At ayaklansın diye hiç durmadan kırbaçlar ama at bitkin düştüğü için hareket edemez."

Soluk verdim. Sesi hikaye anlatırken bile şefkat dolu değildi. Bu hikayeyi biliyordum ama ondan dinlemek bir başka hissettirdi.

"Sonra Nietzsche korkuyla ata sarılır ve ağlamaya başlar. Bir daha da ömrü boyunca konuşmaz. Sessizliğe teslim olur," dedim dayanamayıp.

Bana döndü ve gülümsedi. Onu tamamlamam belki onu şaşırttı ama memnun duruyordu.

"Hepimiz bir şeylere sarılıyoruz Nergis. Kimimiz atlara, kimimiz kardeşimize, kimimiz hiçliğe."

Yüzüm gerildi. Bana doğru adımladığında başımı ona doğru kaldırmam gerekti. Yavaşça eğildi. Yüzlerimizi eşitledi. Kokusu bir anda burnuma doldu. Gözleri loşta bile yangın yeri gibiydi. Gülümserken bile deli gibiydi bakışları. Aklı olmayan bir deli gibi. Sınırı olmayan bir vadi, ufku olmayan bir deniz... Ya da ne yapacağı bilinmeyen bir hiçlik gibi.

Sakinliği beni böyle çalkaladı. Öyle gerilmişti ki atlar bir anda sesler çıkartmaya başladı. Sanki sahiplerinin öfkesi onlara da yansıdı. Atların bağırışları beni daha da ürküttü.

Tufan'ın eli bir anda boynuma gitti. Boynumu sıkmadı ama korkudan nefesim kesildi. Bacaklarım çözüldü.

"Bir daha," dedi yavaşça. Fısıltıya yakın konuştu. "Bana karşı haddini aşarsan, o minik dilini bana uzatırsan," dedi. Çok sessizdi ama sanki keskinliği kulaklarımı kanattı. "Gözünün önünde senin en sevdiğin atı öyle bir kırbaçlarım ki Nergis..." dedi hırs dolu. Boynumu tutan eli biraz sıkıldı. Ellerim hızla boynumu tutan bileğine gitti ama direnemedim. Korkudan buz kestim. "...Bir daha o dilini açamayacak kadar çok delirtirim seni."

Samanlar pencereden giren rüzgarla kamaşıyordu. Atlar öfkeden sinirle kişniyordu. "Tufan Bey," demeye çalıştım ama diyemedim. Nefes alıyordum, buna müsaade ediyordu ama bedenim kendini kilitledi. "Size onu demek isteme-"

Elini boynumdan çekti ve doğruldu. Hızla yutkundum ve titreyen ellerimi boynuma götürdüm.

"Gidebilirsin yurt dışına," dedi arkasını dönerken. Elini şıklattığında hizmetli kız koşarak ona yeni bir içki doldurmaya başladı.

"Eğer Türkiye dışında kendini güvende hissedebileceğine inanıyorsan," dediği sırada hizmetli ona bardağı uzattı.

Bardağı aldı ve bana son kez döndü. "Sana bu dünyada Torino'yu yaşatacağımı bil diye okudum tüm bu martavalları. Ayağını denk al diye. Karşında kim var unutma diye."

Arkasını döndü. "Unutma, hatırlatırım."

Çiftliğin diğer kapısından çıktı. Hizmetli koşarak peşinden ilerlerken ben korkuyla yere bakıyordum. Gözlerim doldu. Nabzım arttı. Korku kanımdan aktı.

En önemlisi, Tufan bana neye ait olduğunu söyledi. Ben kardeşime, o hiçliğe. Bu korkunçtu. Çünkü hiçi olan insanlar, her şeyi olan insanları her zaman yenerdi.

-BÖLÜM SONU-

Instagram : ceylinpetrikor

Tiktok : ceylinpetrikor

7. BÖLÜM : SEYİRCİ ETKİSİ

7

Seyirci Etkisi **mantığına göre, bir suça tanıklık edildiğinde çevredeki insan sayısı ne kadar artarsa müdahale etme içgüdüsü o kadar azalır. Çünkü zaten olayı o an gören bir sürü insan var, illaki birisi öne çıkacaktır. Kahramanlığı bir başkası mutlaka devralacaktır.**

Bu, seyirci yerine sahnenin ortasında siz olduğunuzda değişir. Çünkü büyük tiyatro oyununda artık izleyiciler halinize acımakla yetinir.

Acınası haldeydim ama yine de hiçbir zaman tiyatroyu oynamadım. Bu nedenle de kendime bir kahraman hiç aramadım.

Çiftlikten çıkarken çok sessizdik. Çalı çırpı içindeki böceklerin sesleri dışında bir bizim taş zemine dökülen ayak seslerimiz ekliydi. Kollarımı göğsümün altında birbirine dolamış, Çetin'in arkasından ilerliyordum.

Mürekkep ise hiç konuşmamdaki tedirginlik ile ara ara bana bakıyor ama yine de konuşmuyordu. Büyük arabanın önüne vardığımızda Çetin arabaya bindi.

Arkasından geçtim ve Mürekkep'in yanına oturdum. Boynum hala cayır cayır yanıyordu. Evet sıkmadı ama parmak uçlarının soğukluğu boğazımı yaktı.

"Nereye?" diye sordu Çetin.

"Bizi aldığın yere," dedim başım olumlu sallanırken. Yüzüm bembeyazdı, hissediyordum. "Tufan Bey yurtdışına çıkmamıza izin verdi."

"Harbi mi lan?" dedi Çetin şaşkınlıkla bana bakarken. Hemen sonra ifadesini toparladı ve boğazını temizledi. "Tabii Nergis Hanım. Elbette. Teyit almalıyım kısaca."

Telefonunu kumaş pantolon cebinden çıkarttı ve numarayı tuşladı. "Patronum!" dedi merakla. "Yurt dışına çıkmalarına müsaade... Hah! Tamamdır. Tamam... Tamam." Telefonu kapattı ve şoför koltuğuna başını çevirdi. "Bodrum Havaalanına."

Mürekkep bana bakıyordu, hissettim. Yavaşça yutkundum ama ona bakmadım çünkü ona baktığımda ağlayacaktım. Sinirlerim de bozuktu kafam da atıktı. Belki de bulaştığım bu kanserin onlara sıçramasından korktum.

Tufan'ı bir kanser gibi görmek can sıkıcıydı. Belki de bu aralar Sena'nın iyileşmesine odaklanmaya çalışmaktan ne yaptığımı bilemiyordum. Ne dediğimi ya da. Düşündüğümü. Düşünmekten korktuklarımı.

Yolda ilerlediğimiz sırada Çetin ıslık çalarak bir müzik ritmi tutturmuş; bir yandan telefonuyla ilgileniyordu. Ekran parlaklığı sonda olduğu için tüm o beyaz ışık yüzünü daha da ürkünçleştiriyordu.

"Bana bak," diye fısıldadı Mür. Çetin de duydu ama başını kaldırmadı.

"İzin verdi," dedim yavaşça. "Yani koskoca Tufan Ali Uluhan bir kızın ondan kaçmasından bu kadar mı korkuyor?"

"Tekrarlıyorum. Bu yurt dışı yasağı size özel değil," dedi Çetin ve başını kaldırdı. Gülümsedi. "Sana açık konuşayım. Ben o ettiğin laftan sonra seni öldüreceğini düşündüm. Meltem'e benzerliğinden yırttın bence."

"Meltem kim?" diye sordum.

"Bir dakika bir dakika," dedi Mürekkep kaş çatarken. "Sen Tufan mıdır Poyraz mıdır her neyse-"

Çetin susması için elini ona kaldırdı. "Tufan," dedi yavaşça. "Tufan Ali Uluhan."

"Tamam. Tufan Ali Uluhan'ın bu kızı öldüreceğini düşündün madem, niye getirdin bu kızı buraya?"

Çetin elini boynuna götürdü ve kendi boynunu keser gibi yaptı. "Patronun emirleri kıldan incedir." Bir elini kaldırdı ve sağa sola bir orkestra şefi gibi sallamaya başladı. "La, la, la! Nergis yurt dışına kaçıyor!" dedi ama öyle yavaş ve sessiz mırıldanıyordu ki Mürekkep'in bileğinden tuttum. "Nergis kendini akıllı sanıyor!" dedi aynı tonda. Elini havada duraksattı. "Nergis solmak istiyor!" Durup ceketini düzeltti. Düzeltirken bilerek belindeki simsiyah silahı bize sundu. "La la la! Nergis ölüm istiyor!"

"Beyefendi siz hasta mısınız?" dedi Mürekkep korkuyla ama şaşkınlıkla. "Tam olarak ne yapıyorsunuz şu an?"

Çetin sırıtarak telefonunu eline aldı ve telefonuyla ilgilenmeye döndü. "Canım sıkıldı. Beste yapayım dedim. Sen de aynı benim gibisin he Mürekkep midir Akü müdür nedirse ismin. Bir sizli bizli konuşuyorsun bir senli benli. Aynı benim gibi bir manyaksın."

"Ben kimseyi dolandırmıyorum. Hem madem öyle olduğuna inanıyorsunuz şak diye nasıl verdiniz ki o parayı?" dedim bir çırpıda ama artık gözlerim dolmuştu. Bunu sevmiyordum. Hızla yana doğru kaydım ve camı açmaya çalıştım. "Bu cam nereden açılıyor?"

"Nergis Hanım hava kış mevsimi. İçeride bir şömine yakmadığımız kaldı siz cam mı istiyorsunuz? Hayır sıcak bastıysa iki dakika yana çektireyim," dedi telefonuna bakarken.

"Camı aç," dedim ve öne doğru uzandım. "Şoför Bey! Camı açar mısınız?"

"Fenalık geçiriyor," dedi Çetin şaşkınlıkla bana bakarken. Öyle terlemiştim ki elimi çıkartıp rüzgarı hissetmem gerekiyordu. "Bu yaşta menopoz oluyor mu ya?"

"Rica ediyorum açın," dedim elim boynuma giderken. "Lütfen. Gerçekten iyi değilim."

"Ya açsanıza be!" diye bağırdı Mürekkep ama Çetin ona şaşkınlıkla bakınca hemen boğazını temizledi. "Travması var. Cam açık olmayınca basıyorlar ona."

"Kim basıyor?" dedi Çetin şaşkın şaşkın. "Allah yardım etsin. Travmatik bir durumsa tabii," dedi ve şoföre seslendi. "Aç camı biraz."

Hızla elimi dışarı çıkarttım ve yutkundum. Rüzgar iyi geldi avuç içime. Bu sırada Çetin sırıtarak telefonuna bakıyordu. "Ben sizin gibi üsluplusunu hiç görmedim. İkiniz de. Yemin ederim yürek yemiş gibisiniz."

"Meltem kim?" dedim gözlerimi kapatırken. "Neden ona benzerliğim sayesinde alttan alıyorsunuz beni?"

"Bir zamanlar Viktor adında bir kral varmış. Bu kralın kocaman bir imparatorluğu varmış," dedi Çetin ve ekranını kapatıp bana döndü. Fısıldadı bana bakarken. "Viktor Von Rath. Almanya'nın en pislik mafyası. Tefecilerin en gaddarı."

"Sonra?" dedi Mür merakla.

Çetin geriye yaslandı ve telefonunu tekrar eline aldı. "Sonra Tufan mekana giriş yapıyor. Bu Viktor denen orospu evladı ile bir takım karmaşalar. Birkaç kan dökülmesi. Şimdi düşmanlar," dedi ve başını bize kaldırdı. "Her tefecinin kendi alanı vardır. Bir bölgede birden fazlası olmaz. Hem etik değil hem de kızdırıcı."

"Viktor da sizin bölgenizde tefecilik mi yaptı?" diye sordum.

"Yok biz onun bölgesine gittik," dedi ve sırıttı. Telefonu Mür'e çevirdi. "Baksana bebe keçi korkunca bayılma taklidi yapıyor. Sen seversin hayvan videosu." Durup kaşlarını çattı. "Kurban Bayramı zamanı ağlıyor musun? Ya da sosyal medyada bu bir zulüm diye paylaşım yapıyor musun?"

"Siz mi gittiniz Viktor'un bölgesine? İyi de niye?" dedim dışarı bakarken.

"Pisliğine," dedi. Sonra gözleri yere daldı. "Kral kim göstermek istedik. Kendini lütuf sayanların hepsini bir bir egale ettik. Normalde Muğla'da faaliyet göstermiyorduk. Sırf bu dalyarrak havalandı diye gelip yerinden ettik. Buralarda değil artık. Onun yerinde biz varız."

"Almanya'da mı?" dedim merakla.

"Evet. Olması gereken yerde. Zaten sen ne vasıfla Türkiye'de tefecilik yapıyorsun ki? Git kendi memleketindeki Hanslara falan borç ver, değil mi ama? Böyle böyle Türkçülük

kazanacak. Ülke ekonomisini başkalarına kaptırmamak lazım."

"Meltem kim ben hala anlamadım amına koyayım," dedi Mürekkep şaşkınlıkla.

"Neyse," dedi Çetin ve boğazını temizledi. "Çok gereksiz bilgi paylaşma anıma denk geldiniz. Bunları sağda solda anlatmayın." Başını yana çevirdi. "Gelmişiz bile."

Havaalanı girişinde kapı açıldı. Hızla aşağı indim. Çetin de bizle bir indiğinde Mürekkep çoktan bileğimden tutmuş, bizi içeri sokuyordu.

"Peşimizden mi geleceksiniz?" dedi Mür beni çekiştirirken. "Gider misiniz artık?"

"Yok yahu ben sohbetinizi çok sevdim," dedi Çetin bizle bir sakince adımlarken. Boyu öyle uzundu ki, bizim birkaç adımımız onun tek bir adımına denkti. O nedenle o sallanarak yürürken biz koşuşturuyor gibiydik.

"Hangi ülkeye gidiyorsunuz?" dedi arkamızdan ilerlerken. Havaalanından içeri giremezdi çünkü belinde bir silah vardı. Bu nedenle hızla önümüze geçti.

"Gidiş dönüş biletlerinizi kontrol etmem gerekli."

"Allah rızası için bizi rahat bırakın. Bakın biz borcumuzu ödeyeceğiz. Günü geciksin o zaman bizi rahatsız edin olur mu?"

Çetin gülümsüyordu. Kaşları ile Mür'ün bedenini gösterdi. "Bu dövmeleri kime yaptırdın?"

"Ne?" dedi Mür kaş çatarak.

"Hangi usta yaptı bunları?" Yavaşça dudağını büzdü. "Tam buraya, dudağımın içine bir tane yaptırmak istiyorum. Kim yaptıysa bana numarasını verir misin?"

Mürekkep dondu kaldı ama karşımızdaki adamın akıl hastası olduğunu düşünerek daha fazla ona sert çıkmaz istemedi. "Ben yapıyorum," dedi yavaşça.

"Ne?" dedi Çetin şaşkınlıkla. Ellerini hızla kendine tuttu. "Bana da yapar mısın? Borcunuzdan düşerim."

"Haftaya borcumuzu ödemek için döndüğümüzde yaparım istersen."

Çetin dudağı büzülü bir şekilde sırıttı ve başını onaylar salladı. "Çok sevinirim," dedi. Sanırım bizimle taşak geçiyordu. "Ama ben o kadar bekleyemem. Ben de geleyim sizinle. Orada yap bana."

"Allah'ım sabır ver," dedi Mürekkep ve alnını ovdu. "Nergis yürü git Sena'yı al. Sonra geçin siz içeri. Ben ikna edeyim bunu."

"Bu?" dedi başını hafif yana atıp. "İsmim var benim. Çetin. Çetin Uluhan."

"Uluhan?" dedim şaşkınlıkla. Ona bir adım attım. "Patronun soyadı da Uluhan değil mi? Sen onun kardeşi misin? Abine patron mu diyorsun?" Çetin gülümserken gözleri bayıktı.

"Bırak şunu be," dedi Mür sinirle arkasını dönerken. "Manyak bu. Şizofren bence." Durup Çetin'e döndü. "Ayrıca keçi yavrularına oğlak denir. Bebe keçi denmez."

"Öyle mi?" dedi Çetin şirin sesle. "Çok kültürlüsünüz. Ancak dilinize hiç hakim olamıyorsunuz. Dikkat edin, dilinize dövme yapmak isteyen biri yanlışlıkla kesivermesin."

Mür'ün gözleri açılırken bileğimden tuttu ve koşarak havaalanına bizi soktu. "Arkamızdan gelirse çığlık atacağım," dedi sesi titrerken. "Allah'ım!" dedi ve beni tutan elini sıktı. "Kafayı yiyeceğim bunlar ne! Bu nasıl bir insan? Bu bir insan bile değil. Şahin ile acil toplantı yapmamız lazım."

"Yapalım Mürekkep'im. Bak bunlar bizi sikecek bak sana söylüyorum," dedim kafam çalkalanırken. Durup arkamı döndüğümde Çetin havaalanı girişine dikilmiş, elleri önden birleşikti. Ona baktığımı görünce yavaşça el salladı. "Bunun elini de bir yerine sokacağım ama az kaldı," dedim hızla tekrar önüme dönerken.

Giriş kontrolleri sonrası alelacele Sena ve Şahin'in oturduğu kafeye vardık. Şahin bizi gördüğünde hızla ayaklandı. "Ya siz neredesiniz?" dedi sinirle. "Manyak mısınız telefonlarımı niye açmıyorsunuz?"

"Rabb'im Tufan'ın şerrinden sana sığınırım," dedi Mürekkep hızla dua okumaya başlarken. "Yüce Allah aşkına bu parayı geri verelim."

"Ne?" dedi Şahin şaşkınlıkla. "Ne diyorsun oğlum sen? Ne geri vermesi?"

"Verelim," dedi hızla bana dönerken. "Nergis adamları görmedin mi? Bu adamlar bizi bulurlar kızım. Yemin ederim öldürürler bizi. Verelim gitsin."

"Şey," dediğim sırada Şahin lafa atladı.

"Ne diyorsunuz siz?"

"Ya ülke dışına çıkmamız yasakmış normalde ama ben hallettim," dedim ve yutkundum. "Tufan Bey ile iki dakika

görüşüp geldim. Kıramadı beni sağ olsun. Çok centilmen ve anlayışlı bir adam."

"Ne demek bu lan?" dedi Şahin. "Ne demek görüştüm? Bana niye söylemediniz oğlum salak mısınız siz?"

"Hemen hallettim işte," dedim yavaşça. Sena biraz berimizde oturuyor, elindeki içeceğin pipeti ile oynuyordu. "Geri verememem parayı."

"Ver Nergis," dedi Mürekkep bana dönerken. "Bak ben herifin yanında artis artis konuştum, korktuğumu anlamasını istemedim. Ama ver."

"Eminim ki korktuğunu anlamıştır," dedim sertçe nefes verip. "Gerçekten hissediyorlar korktuğumuzu. Yemin ederim size."

"Versin," dedi Mürekkep Şahin'e dönüp. "Çiğ çiğ yerler bizi."

"Verememem arkadaşlar," dedim sertçe. "Verememem. Adam beni manipüle etti. Zorla aldırdı parayı. Geri vermek istersem iki yüz bin dolar olarak verebilirim sadece."

"Ebesinin amı!" dedi Şahin bağırarak. Hızla sesini alçalttı. "Bakın orası bambaşka bir ülke. Bu adamların kuralları yok orada. Onların çöplüğü değil orası. Sena'nın hastane masrafları biter bitmez hızla başka ülkeye kaçarız. Oğlum çok paramız var farkında mısınız?"

"Herif bizi vursa illiyet bağı diye mahkemece haklı çıkar. Ne yasası ne koruması?"

Şahin ona doğru eğildi. "Bu herifi senin benim gibiler fonluyor. Evinde oturup pembe dizi izleyenler ablalar mı fonluyor? Elbet adam böyle pisliklere alışıktır. Sıkıntı yapmaz."

"Ne fonlaması adamı dolandırdık amına koyayım!" dedi Mürekkep sinirle. "Bak sana diyorum. Gittim gördüm. Çevresindeki adamları bile böyle manyaksa bu herif bizi öldürür."

"Lan bu herifi sen bulmadın mı!" dedi Şahin öfkeyle. "Sen getirdin lan bu herifin ebesinin amının kaynının evladını! Bizi mi suçluyorsun sen hızını alamamış Arap atları gibi? Senin bu meşkun mahalde anca susup oturman lazım."

"Bunun cürümü bana mı kaldı? Ben ne bileyim böyle manyak olduğunu ulan!" dedi Mürekkep kısıkça bağırarak. Sesler pek yükselmiyordu ama öfkeler artıyordu.

"Tefeci adamlar başımızı mı okşayacaktı geri zekalı?" dedi Şahin sinirle. "Buraya kadar geldik adamlar doğum saatimizi ezberledi nasıl dönelim şimdi?"

"Bilmiyorum polise mi gitsek?" dediğinde artık sinirden gülmüştüm. Güldüm yoksa hıçkırarak ağlayacaktım.

"Ya senin ben kafanı sikeyim," dedi Şahin kahkaha atarak. "Kızım bu kadar korkuyorsan bu işlere girmeyeceksin. Gidip limon satacaksın duydun mu?"

"Adamlar külhanbeyi diyorum sana," dedi Mürekkep korkuyla. "Gördüm diyorum. Adamları gördüm Şahin."

"Mürekkep ne yapalım?" dedi Şahin sinirle. "Ne yapalım o zaman söyle?" Durup Sena'ya baktı.

"Söyle. Onu nasıl kurtaralım?"

Sena pipetiyle oynuyordu. Çocuktu. Masumdu. Hastaydı. Yorgundu.

Sahi, onun için değil mi tüm bu savaşlar? Onun için göze alınmadı mı ölümler?

"Of," dedi Mürekkep sinirle. "İyi yürüyün gidelim. Orada dediğim gibi polise haber veririz. Ya da ne bileyim, koruma talep ederiz."

"Mürekkep istersen sen kal," dedim yavaşça. Gözlerim dolarken hızla omuz silktim. "Benim yüzümden belaya bulaşmayın. Sen de," derken Şahin'e döndüm. "Çetin söyledi zaten. Sizi değil, beni gözetliyorlar. Ben giderim."

"Ya sen ne diyorsun be?" dedi Mürekkep sinirle bana sarılırken. "Biz senin için mi girdik bu toplara? Sena için girdik. Kendi üzerine alınma."

"Doğru diyor," dedi Şahin de sarılmamıza katılırken. "Ağlama sakın."

"Ağlamıyorum," dedim ağlarken. "Ağlamıyorum ama gerçekten ben devamını hallederim. Siz kalın."

"Ya kızım sana ne?" dedi Şahin hızla gözlerimi silerken. "Biz Sena için aldık riskleri. Sana noluyor? Değil mi Mürekkep isimli mankafa?"

"Evet!" dedi Mürekkep hızla gözlerini silerken. "Ben iki korktum falan ama geçti. Zaten oğlak ne onu bile bilmiyor salak herif. Kurban Bayramı falan diyor geri zekalı. Şizofren."

Güldüğüm sırada Şahin anlamsızca bize bakıyordu. "Oğlak ne len?"

"Sen anlamasın," dedi Mür ve yavaşça omzumu sıvadı. "Bensiz olmaz. Ayrıca iki borç aldık çok mu? Bizi bulurlarsa da taksit ile ödeyeceğiz der geçeriz."

"Tabii tabii, hem borç yiğidin kamçısıdır," dedi Şahin de ona katılarak. "Biz böyle bu erkek düşmanı ile dövüşüyoruz falan götümüz tutuştuğu için. İki dakika sonra geçiyor. Anlık yani. Sen üzerine alınma oldu mu Nergis Çiçeğim?"

"Sizi seviyorum," dedim gülerken.

"Tamam git Sena'yı al hadi ağlatma beni," dedi ve beni itekledi.

"İyi," dedim hızla Sena'yı kucaklarken. Uykulu bir şekilde başını omzuma yasladı. Alelacele uçağın girişine vardık.

"Gideceğimiz yeri de bulabilirler mi?" diye sordum, uçak sırasındayken.

"Bulurlar," dedi Şahin ve dizüstü bilgisayarını açtı. "Havalimanı şirketindeki veritabanlarda ablak gibi ismimiz var. Sileceğim ama şimdi."

"Havayolu şirketini mi hackliyorsun?" dedi Mür yanına otururken. "Bir sıkıntı çıkmasın uçağa bindiğimizde?"

"Biletlerimiz var sıkıntı olmaz," dedi bilgisayara bakarken. "Tamamdır," dedi geriye yaslanıp. "Artık onların en iyi hackerı gelse bile gittiğimiz ülkeyi bulamaz."

"Oh şükür," dedim otururken. Sağda solda turistler vardı. Kendi ülkelerine dönüyorlardı. Sena ise kucağımda uyuyordu.

Uçağa alımlar başlayınca ayaklandık. Alelacele içeri girdik. Üçlü koltuklar vardı. Ben Sena ile yan yana oturdum. Şahin ve Mürekkep ise bir ön sıramızdalardı.

"Abla ben cam kenarı istiyorum," dedi Sena esnerken. "Bulutların arasından geçeceğim."

"Ablacığım orası bizim değil ki," dedim elimdeki koltuk sıralarını okuduğum sırada. "Olmaz bebeğim."

"Belki yanımız boştur," dedi ve oraya oturdu. "Abla lütfen. Ben camdan bakmak istiyorum."

"Rica ederiz geldiğinde," dedim Sena'nın yanındaki koltuğa otururken. "Belki insaflı biri çıkarsa kabul eder. Ama etmezse üzülmeyeceksin çünkü orası bizim değil."

"Tamam," dedi heyecanla. "Tabletimi versene. Oyun oynayacağım."

"Dışarı izle," dedim. Yutkundum ve Sena'nın kemerini kontrol edip geriye yaslandım. Gözlerimi kaparken düşünüyordum. Ülkeden kaçıyorduk. Gideceğimiz yer meçhuldü. Oradan dönmeyecektik ve Sena iyileşecekti. Yedi yedi yedi.

"Aldım kabul ettim öyle de oldu," dedim yavaşça. "Allah'ım bize yardım et. Sena'yı bana bağışla."

"Ne diyor o be?" dedi Şahin önden bize dönerken. Sena'ya dil çıkarttığında Sena kıkırdadı.

"Dua ediyor," dedi gülerken. "Deli ya!"

"He senin ablan manyak! Kaçık!" dedi Şahin ve tekrar yerine oturdu. "Sena korkarsan ablanı cimcikle!"

"Ben korkmam ki!" dedi heyecanla. "Uçaklar çok yüksekten uçuyor! Hem de çok hızlı! Ama ben asla korkmam!"

"Aslanım!" dedi önden bağırarak. "Korkmaz benim güçlü savaşçım!"

Yanıma biri oturduğunda hızla boğazımı temizledim ve gözlerimi açtım. "Çok özür dileriz, kardeşim cam kenarında oturmak istedi ama eğer rahatsızsanız hemen yer değ-"

Durdum.

Seyirci Etkisi neydi? Tonlarca insanın izlediği bir vahşette bir diğerinin öne atılacağını düşünüp susmaktı.

Peki ya sahnedekiler? Seyircilerden medet uman mağdurlardı.

"Sorun yok," dedi yavaşça. Geriye yaslandı ve gülümsedi. "Çocukları üzmeyelim. Kırmayalım."

Şimdiye dek ben hep izledim. Çünkü benim yerime öne atlayanlar vardı. Ama artık onların da sesi çıkmadı. Göz göre göre ölüme gittik. Gıkımız çıkmadı. Çünkü cellatlar ve mağdurlar aynı çatı altındaydı.

Hey sen,

Bu hikayede *Seyirci Etkisi* sensin.

İzleyeceksin. Göreceksin. Okuyacaksın.

Ama müdahale edemeyeceksin.

- BÖLÜM SONU -

Instagram : ceylinpetrikor

Tiktok : ceylinpetrikor

8. BÖLÜM : DR. PETAR

8

Başımı yana çevirirken nefesimi tuttum. Yanı başımdaki adamı pekala iyi tanıyordum. Sami Aydoğan. Vaktinde tonlarca para alıp dolandırdığım, kayıplara karıştığım bir iş adamı. Normalde Erzurum'da yaşıyordu. Bu heriften para koparmak için oralara kadar gitmiştik. Tam tamına iki ay sürmüştü onunla sohbetim. Sonra da birkaç şantaj ile bitirmiştik.

Ama şimdi bitmediğini fark ettim. Hızla kapüşonumu kafama çektim ve başımı Sena'ya çevirdim. Beni tanımadı. Onu dolandırdığım dönemde saçlarım kızıldı. Aslında peruktu ama o bunu hiç anlamadı.

Nefesimi tuttum. Sena dışarı izlerken esneyerek bana döndü. "İzin verdi mi o amca benim burada oturmama?" diye sordu, merakla. Hızla elini tuttum ve yavaşça öptüm.

"Evet verdi ablacığım," diye fısıldadım. "Hadi camdan bakalım."

Dışarı baktığımız sırada tekerler döndü. Uçak kalkıyordu ve ben yanımda zamanında dönemin parasıyla çokça dolandırdığım adam ile irtifaya çıkıyordum. Öyle bir irtifa ki, çakılmak için uçağa gerek yoktu.

Gökte süzüldüğümüz sırada yanımdaki adamın dergi okuduğunu fark ettim. Göz ucu ile ona baktım ve telefonumdan uçak internetine bağlanıp gruba mesaj yolladım.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Yanımda Erzurum'da sömürdüğümüz işadamı var

Şahin : Seni fark etti mi?

Sena dışarı izlerken Sami Aydoğan uyuklamaya başlamıştı.

Nergis : Hayır. Yakın gözlüğü takmamış sanırım.

Şahin arkaya dönüp başını hafif kaldırdı. Bize baktı ve hızla önüne döndü.

Şahin : Bu lavuğu hatırladım. Burada ne işi var aq?

Nergis : Bilmiyorum Şahin sormadım.

Mürekkep : Şahin şu an yanımda dua ediyor. Seni fark ederse ben sizi dolandırmadım bana benzeyen biridir de.

Nergis : Ben Oray Bey değilim. Ben Oray Bey'in kardeşi Koray Bey'im mi diyeyim?

Şahin : Ne diyorsun amk

Nergis : Adam yanımda horluyor

Mürekkep : Burun deliğine parmağını sok

Ekranı kapattım. Böyle bir durumda bile şakaya vurduk çünkü kalp atışlarımı başka türlü zapt edemezdim.

Yiyecek ve içecek servisi başladığında bedenimi tamamen Sena'ya çevirmiş, dışarı izliyordum. Dudaklarım bile korkudan morarmış hissettim.

"Abla?" dedi Sena dışarı izlerken. "Şimdi ben iyileşeceğim ya... O zaman gerçekten saçlarımı pembe yapacak mıyız?"

"Evet," dedim sessizce. "Ne istersen yapacağız."

"Peki," dedi şirin sesle. Bulutları izliyordu. Ben de onu izlemeye daldım. Yorgun gözlerini, bu yaşta bu kadar çok savaşmak zorunda olan ürkek bedenini. Çok güçlüydü benim kardeşim.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim kendi kendime. Duymadı.

Gözlerim kan çanağı olmuştu. Uçak yere inene kadar düşündüm. Ne de büyük ve derin tehlikeli sularda yüzüyordum?

Uçağın tekerleri piste değdiği anda midem bulandı. Her şey bitecek miydi? Hayır. Asıl her şey bundan sonra başlayacaktı.

Yabancı bir ülke, bilmediğim bir dil ve kucağımda küçük savaşçım Sena vardı.

Şahin göz ucuyla etrafı kontrol ediyordu. Yanımdaki adam çoktan uçaktan çıkmıştı. Biraz daha bekledik ki iyice gitsindi.

Sonunda ayaklandık. Şahin kucağımda uyuklayan Sena'yı kucakladı. Her zamanki gibi yanımdaydı. Yanımızdaydı. Biliyorum, çökmemi bekler gibiydi ki beni toparlasın. Gönüllü korumam, iş arkadaşım ama her şeyden önemlisi çocukluğumun bir parçası.

Üçümüz de aynı yetimhanede büyüdük. Üçümüzün de yaraları vardı ama birbirimizi hep sardık. Sena'nın hastalığını öğrendiğimde bir sigortam olmadığı için devletin karşılamadığı bir parayla baş başa kaldım. Sonra Şahin'in ne kadar iyi bir bilgisayar kurdu olduğunu hatırlayıp onu aradım.

Mürekkep ise benim manevi kardeşimdi. Onunla erkek diye dalga geçerlerdi. Küçükken de hep böyleydi. O zamanlar da umursamazdı. Onun bu insan nefreti benim çok işime geldi. Çatır çutur dolandırdık insanları. Hiçbirinde de üzülmedi. Hatta bu kodomanların eşlerine aldatıldıkları mesajlarını atarken en çok zevk alan hep Mürekkep oldu.

Aprona indiğimizde geceydi hala. Burası Bodrum'a nazaran daha az kalabalıktı. Gökyüzü açıktı ve şehir suskunluktaydı.

"Tuhaf bir tenhalık var," dedim içim içimi kemirirken. Öyle heyecanlıydım ki bedenim istemsiz titriyordu.

Çıkış kapısına yöneldiğimizde biri bizi bekliyordu. Elinde bir kağıt, "Little Warrior Sena" yazmıştı. Küçük Savaşçı Sena.

Şahin kucağında uyuklayan Sena'yla bir adama yöneldiğinde beyaz gömlek ve siyah kumaş pantolonlu adam heyecanla kağıdı indirdi.

"Ben Dr. Luka. Hastane tarafından gönderildim. Hoş geldiniz, umarım ki zorlu bir yolculuk olmamıştır," dedi. Aksanı bozuk İngilizceydi ama görüntüsü çok jantiydi.

Sena gözlerini ovarak başını kaldırdı ve adamın elindeki kağıda baktı. "Sena!" dedi hızla Şahin'in kucağından inerken. "Benim adım Sena!"

Dr. Luka dizlerinin üzerine çöküp onun hizasına indi. "Çok memnun oldum Sena," dedi gülümseyerek.

"Ben iyileşmek için geldim!" dedi Sena bağırarak ama adam Türkçe bilmediği için gülümsemekle yetindi. "Biliyor musun? Ben burada saçlarıma kavuşacağım. Hem de o zaman arkadaşlarım benimle dalga geçmeyecek ve öksürürken artık ağzımdan kan çıkmayacak!"

"Lütfen," dedi Dr. Luka ayaklanıp. Önümüzden ilerlerken biraz hastaneden bahsetti. Lüks bir minibüse bindiğimiz sırada yorgunluk ve açlıktan bayılmak üzereydim ama heyecandan gözlerimi bile kırpamıyordum.

Sena cam kenarına oturup gözlerini dışarı dikti. Yutkundum. Annemi arayıp vardığımızı söylemek istedim. Kafamda bir ses. Annemden yardım dilenmek ister gibi. Peşimizde bir tefeci bıraktığımızı bilmenin verdiği gaflet.

Annem olsa bir çözüm bulurdu. Benim bulduğum çözümler içime hep kurt düşürdü. "Hastanemizin hemen yanında bir otel ayarladık. Sena'ya yakın olacaksınız."

"Sena yatırılacak mı?" dedi Şahin ona dönerken. "Biz sadece kemoterapiden kemoterapiye gelecek sandık."

"Önce bir kontrol edilecek elbette. Ama yatırmamız hem bizim için hem onun için daha rahat olur. Hastanemiz sizden ön ödeme alacak. Yatacağı gün sayısı ve sizin otel masraflarınız ile toplam yüz yirmi bin Euro."

Sessizlik. İçimdeki tüm o umut kırıntıları. Bir insanın iyileşmesi, nefes alması için gerekli olan sayı. Bu kadar kolay mı? Ya da bu kadar zor mu?

"Bir dakika dur. İngilizcem yetmedi anlık. Türk Lirası değil Euro mu dedi o? Çüş ama! Ebenin amı!" dedi Şahin. Bunu Türkçe söyledi. Sena şaşkınlıkla ona dönerken elleriyle ağzını kapattı.

"Ne dedin öyle sen be!" dedi Sena kaşlarını çatarak. "Doktorlara nasıl öyle konuşursun!"

"Yok ablacığım ona demedi," dedim yutkunarak. Mürekkep'e döndüm. "Ne yapacağız?"

"Pardon," dedi Mür araya girerek. "Depozito ödesek olur mu?"

"Bunları hastane muhasebesi ile görüşün lütfen."

Otele vardığımızda Dr. Petar öncesinde bize Sena'nın odasını göstermek adına hastaneye götürdü. Öyle lüks ve güzeldi ki... Bir hastane nasıl güzel olabilirdi?

İçeride bir sürü umut. Çokça çaresizlik ve kalabalığın gözlerindeki aydınlık karanlık vardı. Herkes biçare burada sevdiğini bekliyordu. Dr. Petar bizi bir asansöre bindirdi ve onkoloji bölümüne çıkarttı.

"Sena'nın odası çok ferah," dedi ilerlerken. Bir kapıyı açtı ve içeri gösterdi. Her yer oyuncak, yerde yapboz desenli halı. Köşede rahat bir hastane yatağı ve camın dibinde sulu boyalar vardı. Yastıklar ve perdeler bembeyaz, tertemizdi.

Doktor incelememiz sonrası kapıyı kapattı ve bizi tekrar asansöre yönlendirdi. Bu sırada birkaç doktorla selamlaştı.

"AML teşhisi için yarın sabah geliniz," dedi ve kocaman gülümsedi. "Her şeyiyle ben ilgileneceğim. Sizleri havaalanından bizzat ben almak istedim. Burası insan değerinin önde olduğu bir ülke. Burada sınıf farkı olmaz. Ve en önemlisi çocuklar söz konusu olduğunda hiçbir şeyin lafı olmaz."

"Paranın da mı?" dedi Mürekkep yutkunurken.

"Anlamadım," dedi doktor, sorar gibi.

"Bakın," dedi ve ona bir adım attı. "Bizler basit insanlarız. Sigortalı işlerimiz yok. Ailelerimiz yok. Bu söylediğiniz ücreti ödeyecek gücümüz de yok."

"Nasıl olur?" dedi doktor şaşkınlıkla. Şahin'e döndü. "Sizinle daha gelmeden anlaşmıştık."

"Evet ama sen bize yüz bin dedin. Şimdi yüz yirmi diyorsun," dedi Şahin sinirle. "Biz senin lafına güvenip yüz bin dolarla geldik."

"Hastane ve vergiler," dedi doktor bıkkınlıkla hastane kapısına bakarken. "Üzgünüm. Bu, benim elimde olan bir şey değil."

"Tamam biz size elden ödesek?" dedi Mür araya girerek. "Sizden de düşmemiş olur bu para."

"Ne açıklarım hastaneye?" dedi şaşkınlıkla. "Bunu yapamam. Fark ederlerse beni kovarlar. Bu dolandırıcılıktır."

"Hayır bu bir çocuğu kurtarmak için ufacık bir kısa yoldur," dedim yutkunup. "Doktor lütfen. Sana elden verelim. Kalan parayı da yavaş yavaş hastaneye öderiz. Sen de yoluna bak biz de."

Doktor birkaç saniye duraksadı. "Bakın vergi sisteminizi biliyoruz. Yüz bin doların otuz bini kesilmeyecek mi? Elden verelim. Özel fatura kesin bize."

"Bilemedim," dedi mırın kırın edip. "Bu çok ciddi bir suç."

"Suç yakalanırsan suçtur," dedi Şahin hararetle. "Yalvarırım bize yardım et. Bak bizim paramız belli. Sana keş hepsini yollayalım işte."

"Rica ediyorum," dedi doktor korkuyla. "Bunu kimseye söylemeyin."

"Tamam!" dedi Şahin heyecanla. "Yollarız hemen hatta ben şimdi atayım size. Bana banka bilgilerinizi yollayın."

Otele vardığımızda Sena'yı ikili yatağa yatırdım. Büyük bir odaydı. İki odası vardı. Mür ve Şahin'in ayrı ayrı yatakları olan bir diğer odada kalıyorlardı.

"Yarın yeni hayatımızın ilk günü," dedim Sena'nın alnından öperken. "Heyecanlı mısın?"

"Evet," dedi gözleri kapalı bir şekilde. "Bu ülkeyi sevdim."

"Kalacağın odayı gördün mü? Birkaç ay orada birlikte kalacağız."

"Orada bir ayıcık vardı. Onu çok beğendim," dedi tatlı sesiyle.

"O ayıcık da senin olacak," dedim ve ona sarıldım. "Buradan sapasağlam kalkacaksın."

"Abla?"

"Evet?"

"Ben ölürsem mezarıma nergis çiçekleri koyar mısınız?"

Gözlerim açıldı ve doğruldum. "Ne saçmalıyorsun sen yine?"

"Senin adın Nergis ya... Ondan istedim. Hep benimle uyuyorsun. Ölürsem de nergis çiçekleri ile uyurum hep."

"Çocuklar ölmez," dedim tekrar ona sarılırken. "Nereden çıkıyor bu saçma salak cümleler anlamıyorum."

"Dün Tiktok'a bir video atmıştım. Periliçe ona yorum yapmış."

"Ne yorum yapmış?"

"Sen hala ölmedin mi? diye bir yorum yapmış."

"Onun Allah belasını versin," dedim sinirle doğrulurken. "Ben o kızın annesini arayıp şimdi sövmez miyim?"

"Hayır lütfen," dedi gözleri açılırken. "Bu sefer beni hiç rahat bırakmazlar."

"Ben onu yetiştiren babayı bir dolandırayım da görsün gününü," dedim sinirle odadan çıkarken. Hızla yan odaya geçtim. Şahin yatakta yüz üstü uyurken Mürekkep camın pervazının dibinde bağdaş kurmuş, meditasyon yapıyordu.

"Bu Sena'nın okul arkadaşlarının ailelerinin numaraları lazım," dedim Şahin'i dürterken. "Bulabilir misin?"

"Ha?" dedi ve başını kaldırıp gözlerini kırptı. "Rüyanda mı gördün?"

"Sena ile dalga geçiyorlar," dedim.

"Tamam bir ara babalarını döverim," dedi Şahin tekrar uykuya dalarken.

"Heyecanlısın," dedi Mür. Başımı ona çevirdim. Gözleri kapalıydı. Ellerini birbirlerine kenetli, oturuşu dikti. "Gerginsin de. Uyuyamıyorsun."

"Evet uyuyamıyorum. Yarın için heyecanlıyım ama Tufan'a borcumuzu ödemek için bir elin parmağını geçmeyecek kadar bir günümüz kaldığının da altını çizmek isterim."

"Tufan Ali Uluhan," dedi Mür yavaşça. "Astral Seyahat'e çıkacağım şimdi. Ona musallat olacağım. Bizi unutsun diye zihnini karartacağım."

"Ya sen kendi zihnini aydınlat önce ruh hastası," dedi Şahin ve bana döndü. "Deli gibi bir şeyler mırıldanıyor az önce aklım çıktı amına koyayım."

"Sena heyecanlı mı?" diye sordu Mür.

"Henüz farkında değil çoğu şeyin," dedim odadan çıkarken. "Hala hastane odasındaki ayıcıkları düşünüyor."

"Bebeğim benim," dedi gülümserken. Gözlerini açtı kısaca. "Yarın onu rahatsız eden çocukların IP adresini bulur Şahin. Ailelerine bir mesaj çekeriz. İstersen Yemeksepeti'nden karşı ödemeli on kilo çiğköfte göndereyim onlara."

"Ergenleşme," dedim gülerek odadan çıkarken. "Neyse. İyi geceler."

Tekrar odaya girdim. Burada ne yapıyorduk ki? Canımı, kanımı, evladım gördüğüm çocuğu yabancıların eline bırakmaya gelmiştim. Başka yolum kalmadı çünkü. Belki de kaldı. Ama geri dönemezdim buradan. Bir biletlik bir yolculuktu. Son duraktı belki. Geri dönüşü yoktu.

Güneş incecik perdeyi zorlayıp içeri doğru akarken gözlerimi açtım. Sena uyuyordu. Küçücük burnu hafifçe ses çıkarıyordu. Nefes alması zorlaşmıştı.

Pencerenin önünde saatlerce oturdum. Zaten pek de uyuyamadım. Telefonumu elime alıp internete bağlandım. Sena'nın Tiktok hesabına girdim. Sevdiği müzik gruplarının videolarını atıyordu. Buna rağmen yorumlar hep kötüydü. Hep Sena'yı hedef alıyordu.

user_x935 : annem senden uzak durmamı söyledi. hastalıklı bir mikropsun

kullanici0384344 : igrenc yaratık. sacların nerdE?

user_x935 : utanmadan hala video paylasıyosun saçın bile yok annen baban ölmüş ben senin yerinde olsam kendimi öldürürdüm.

Ben senin yerinde olsam kendimi öldürürdüm. Öyle öfkelenmiştim ki hızla ekranı kapattım. Sabah sabah alkol alınır mıydı? Aldım.

Otel odasının minik buzdolabından çıkarttığım birayı başıma diktim. Şahin bu sırada içeri daldı. "Hazır mısınız?" derken ağzı aralık kaldı. Başımı ona ne? anlamında salladığımda gülümsedi. "Sanırım hazırsın."

"Sena! Prensesim!" dedi hızla yanına atlarken. Sena uyanmıştı. Şahin hızla onu gıdıklamaya ve ona şarkı söylemeye başladı.

"Telli Sena'm! Selam götür! Nergis'imin diyarına!"

"Ne diyorsun ya?" dedi Sena gülerken. "Sesin iğrenç! Sus!"

"Üzülmesin! Ağlamasın! Şahin gelir yanlarına!"

"Ya sus abi!" dedi Sena gülerek bana dönerken. "Abla söyle beni gıdıklamasın ve sussun!"

Şahin ayaklanırken hızla sağa sola boynunu kütletti ve yerinde birkaç kez zıpladı. "Hadi bakalım. Doktor mesaj atmış, bizi bekliyorlar."

Kahvaltı yapmak bile aklımızda yoktu. Tek derdimiz bir an önce hastaneye geçip yatış işlemlerini halletmekti.

Lobiden inerken Sena'ya pembe bir elbise giydirmiştim. Bunu annem bana zamanında bayramlık olarak almıştı ve artık Sena'ya kalmıştı.

"Pardon!" sesi ile durduk ve lobideki resepsiyona döndük. "Ödeme işlemlerinizi tamamlamamışsınız."

"Ne?" dedi Şahin şaşkınlıkla ona dönerken. "Ödedik biz. Dün gece ödedik ama sanırım anca bankanıza düşecek. Dr. Petar adına bir ödeme olmalı."

"Kontrol edeyim," dedi kadın ve bilgisayarına girdi. "Üzgünüm. Bir karışıklık olmuş olmalı. Oda tutulmuş ama ödeme hala gelmemiş."

"Hastaneye gidip geleceğiz. Döndüğümüzde ödenmiş olur," dedi Şahin ve tekrar bize döndü. "Bu yüzden vatanıma aşığım. Bir lira bile yollasan saniyeler içinde gidiyor. Bu gavurların teknoloji kıtlığı beni mahvediyor."

"Aman gören de her gün Avrupa'da geziyor sanır," dedi Mür gülerek Sena'yı kucaklarken. "Biraz da ben gezdireyim bu çocuğu."

"Mür abla bana ne zaman salçalı makarna yapacaksın?" dedi Sena minik elleri onun boynuna dolanırken.

"Sena sen iste sana salçalı makarna dükkanı açarım ben be!" dedi ve koşmaya başladı.

"Düşüreceksin çocuğu!" dedim arkasından bağırarak. "Mür!"

Koşarak hastaneye girdiler ve asansöre bindiler. Hemen arkalarından ilerledik. Sena için hazırladığım kıyafet valizini Şahin taşıyordu. Ben de bir yandan telefonumdan bu hastane ve Dr. Petar'ın yorumlarını okuyordum.

Sena'ya ayrılan odaya vardık ve kapıyı açtık ama içeride bir başka kız ve ailesi vardı. Şaşkınlıkla birbirimize baktığımızda Şahin gülerek elini kaldırdı. "Pardon!" dedi ve kapıyı kapattı. Telefonundan doktorun numarasını tuşladı. Hemen önümüzden geçen bir başka doktoru durdurdu.
"Dr. Petar nerede acaba?"

"Petar?" dedi adam durup bizi süzerken. "Ne yapacaksınız onu?"

"Bizi dün buraya getirdi. Bu odayı gösterdi. Kız kardeşimiz bu odada tedavi olacaktı ama sanırım bir başkası yerleşmiş."

"Nasıl?" dedi adam kaşları çatılırken. "Ben sizi neden hatırlamıyorum?"

"Ne demek istiyorsunuz?" dedim yol yerin altına doğru kıvrılırken. Bacaklarım karıncalandı.

"Dr. Petar benim."

"Sensin?" dedi Şahin ve kekeleyerek içeri baktı. Tekrar adama döndü. "Ama dün bizi buraya getirip etrafı gösteren adam sen değildin?" Telefonu açmayan adamı bir daha aradı. Çaldı. Çaldı. Ama açan olmadı.

"Sizinle mail üzerinden görüşmüştük, evet. Şahin Bey. Hatırlıyorum," dedi şaşkınlıkla. "Ancak sizi bu sabah bekliyordum ben."

"Yahu Petar denen amcık dün gelip bize bu odayı göstermedi mi?" dedi Şahin sinirle bize dönerken. "Biri çeviri yapsın şuna! Dün Petar denen herif bizim paramızı cukkalamadı mı?"

"Dün biri gelip benim adıma sizden para mı istedi yoksa?" dedi doktor korkuyla. Şahin donakalırken doktor telaşla

arkasını döndü. "Güvenliğe haber vereceğim. Polisi arayacağım. Lütfen burada bekleyin. Bu aralar kendini hastane personeli diye tanıtıp adam dolandıran çok oluyor. Hiçbir doktor size kişisel ödeme bilgilerini göndermez."

Şahin çıldırmış bir şekilde resepsiyona gitti. Mürekkep buz kesmiş, Sena kucağında şaşkındı. Sessizdi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Camdan baktı. Kuşlara, ağaçlara, gelip geçen yabancılara.

Bazı gerçeklerin ayyuka çıktığı bir peri masalından uyandım. Üç beş nüans, dört beş infilak. Bilirsiniz, hep yaptığım şeyler.

Biz de dolandırıldık. Dolandırıldım. Ama mesele bu değildi, mesele Sena'ya satılan umutlardı. Bir gecede kurduğum hayallerin sabah kabusa uyandırılmasıydı.

"Ben çok hastayım diye mi vazgeçtiler?"

Mür hızla onu alıp aşağı indirmeye başladı. Peşlerinden ilerliyordum. Şahin ise resepsiyondakilerle kavga ediyordu. Dün burada olduğumuzu, kameralardan o adamı bulmamız gerektiğini söylüyordu.

"Abla?" dedi Sena kafası çalkalanırken. "Ben çirkinim diye doktor beni istemedi mi?"

"Saçmalama," dedi Mür hızla onun başından öperken. "Bir sorun yok bebeğim. Birazdan seni iyileştirecekler tamam mı?"

"Odadaki ayıcığı da mı o kız aldı?" dedi Sena şaşkınlıkla.

"Ben sana daha güzel ayıcık alacağım." Mür onu kapının önündeki banka oturttu ve hızla yere çöktü. Ellerini sinirle yere vururken dişlerinin arasından tısladı.

"Sikişmişin evladı!" diye çığlık attı. "Bizi nasıl dolandırdı! Bunu nasıl yaptı! Bu ne cüret!" diye bağırdı.

Bense öylece Sena'ya bakıyordum. Bir çocuğa kandırıldığımızı nasıl anlatırdık ki? Ya da ruhundaki soru işaretlerini nasıl yok edebilirdim?

Onun gözlerindeki kırılmayı gördüm. Çökmek üzereydim bu yüzden hızla arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Çünkü durursam, düşecektim.

Yürüdükçe yürüdüm. Yolun kenarındaki eski taş duvarların dibine vardım. Betona sırtımı dayadım. Başımı yukarı kaldırdım. Gökyüzü pırıl pırıldı. Yine de içimdeki pisliğe dokunamadı.

Dizlerimin üzerine çöktüm yavaşça. Ağlamadım. Ellerim yüzümü kapattı. Çığlık da atmadım. Titreyerek alnımı taş duvara dayadım. Bir elim duvara gitti ve duvara avuç içimi bastırdım.

Yutkundum ama boğazım acıdı. Cebimdeki telefon titredi.

"Yalan satarken çok inandırıcıydın Nergis. Şimdi tıpkı senin gibi, birine yalanla umut sattığında ne hissettiğini anlıyorum. Gözlerinde ne varsa ben de yıllar önce taşımıştım. Birkaç gün önce bir adam aradı beni. Seni tanıdığını, ve senden intikam almak isteyip istemediğimi sordu. Seve seve kabul ettim. İyi ki de ettim. Seni seneler sonra bulmak güzeldi. Senden intikam almama izin veren beyefendiye teşekkürler. Dolandırıcıları dolandırmak keyifliymiş. Montenegro güzel yerdir. Tadını çıkar. -Sami Aydoğan."

"Tufan," diye mırıldandım. Sağa sola baktım. "Şeytan herif!" diye çığlık attım. Doğruldum. Saçlarım ağzıma giriyordu. Nefesim havaya deli gibi karışıyordu. "Kaçtık diye böyle mi

intikam alıyorsun bizden! Senden nefret ediyorum! Akıl oyunlarından nefret ediyorum! Kardeşimi bu işin içine karıştırdığın için seni öldüreceğim! Duyuyor musun beni! Orospu çocuğu!"

"Duyuyorum."

- BÖLÜM SONU -

Instagram : ceylinpetrikor

Tiktok : ceylinpetrikor

9. BÖLÜM : KONKORDATO

9

Bir konkordato ilan edilmeliydi. Tufan ve ben. Bu belliydi. Borcumu ödeyecek gücüm hiçbir zaman olmayacaktı ve o da benim peşimde olacaktı. Bu, belliydi. Tufan ve ben... Konkordato. Ama şimdi bu saçmalık da neyin nesiydi?

Başımı hiddetle yana çevirdim. Çetin kahkaha attı. Öyle heyecanlı ve harlıydı ki yerdeki duruşum bile toparlanamadı.

"Patron sandınız beni değil mi Nergis Hanım?" dedi ama bir anda gülüşü soldu. "Bir dakika ya... Siz az önce patrona orospu çocuğu mu dediniz?"

Gözleri büyüktü, kaşları çatıktı. Bir soğukkanlılıkla deliydi.

"Çetin," diye mırıldanırken ellerimi yerden çekip hızla doğruldum. Doğrulurken tökezledim. Başımı hızla olumsuz salladım. Bedenim titrerken ona birkaç adım attım.

"Hayır," dedim ker bela. "Sami'ye dedim. Sami beni dolandıran adam. Ona."

"Anladım," dedi. Tufan'a dediğimi biliyordu. Sanırım şu an için bunu göz ardı etmek istedi. İşine geldiği gibi anladı. Şimdilik.

Tufan, karanlıkların boyun eğeceği kadar güçlüydü. Çetin ise onun en soğuk gölgesi. Bu ikisini birbirinden ayrı düşünemezdim.

"Siz ne arıyorsunuz burada?" diye sordum nefes nefese. "Bizi nasıl buldunuz? Buraya neden geldiniz?"

Arkasındaki büyük siyah arabadan inmiş; sağında ve solunda iki adam vardı. Dibinde ölüm gibi bir sessizlik dolaşıyordu yine de.

"Takip ettim," dedi, dümdüz bir çalkantı ile. Basitçe. "Dün gece hesabınızdaki para aniden bir başka hesaba aktarıldı. Patron kontrol amaçlı gelmemi istedi Nergis Hanım."

"Patron?" dedim şaşkınlıkla. Nefesim zayıftı. "Seni yolladı öyle mi?"

"Evet," dedi ellerini önüne birleştirirken. Gülümsemesi yüzünde asılıydı. "Çok geçmiş olsun. Küfürlerinizden anladığım kadarı ile dolandırılmışsınız. Sami dediniz değil mi?"

"Evet," dedim yutkunup. "İsmi Sami."

"Dolandırıcılar da dolandırılıyor mu?" diye sordu alayla. "Kendi söküğünüzü dikemediniz sanırım. Benim güzel dövmeli ne alemde? Sinirlidir şimdi."

"Mürekkep mi? O şu an Sena ile," dedim Çetin'e bir adım atarken. "Sami adında biri. Geçmişten biri... Bizi kandırdı. Oteli, hastaneyi, her şeyi o ayarlamış. Odaya başka hasta yerleşmişti, orada anladık. Resepsiyon ödemeyi görmemiş. Tufan yaptırdı sandım ama sanırım siz de bilmiyordunuz."

"Patron mu?" dedi kaş çatarken. "Kendi paramızı sizden almak için çok daha keyifli yöntemlerimiz var Nergis Hanım."

"Anladım," dedim yutkunurken. "Buraya yardıma geldin o zaman. Yani..." Ona bir adım daha attım. Gözlerinde tek bir kıpırdama, bedeninde hareket yoktu. Sadece gevşekçe beni dinliyordu. "Bize yardım eder misiniz?"

Korktum ama susmadım. Çürüdüm ama kokmadım. Belki ruhumdan akan kan ölüme meydan okumamda bana cesaret sundu. Kurnazca değil, gerçekten yardım istedim. Çaresizce, şeffafça.

"Hemen sorayım," dedi sırıtırken. Önden birleştirdiği ellerinden birini açtı ve takım elbisesinin iç cebine götürdü. Telefonu çıkartıp numara tuşladı.

"Patronum! Ben şimdi geldim de... Evet, evet... Tamamdır," dedi ve kapattı. Ben bu sırada çaresizce onun o ürkütücü suratındaki ürkütücü detayları izliyordum. Kaşı çizikti. Basit bir berber çiziği değil, kesilmiş ve izi kalmıştı. Gözünün altında silik bir dikiş izi vardı. Dövmeleri hep kanlıydı ya da kadın figürleriydi.

"Konkordato için onay vermedi," dedi telefonu kapatırken. Ama sizi dolandıran adamı bulabilirmiş."

"Sami!" dedim hızla. "Adı Sami. Parayı çalan adamı bilmiyorum. Bize kendini doktor olarak tanıttı işte."

"İki şartı var patronun," dedi arabaya dönerken. "Birincisi, şikayetlerinizi çekin. Patron devreye girdiyse polis uzak dursun."

"Tamam," dedim hızla. "Tamam çekeriz şikayetleri. İkinci şart nedir?"

"Bu akşam acil kurul toplantısı yapılacak. Türkiye'de."

"Yani?" dedim. Kapısı kapanmadan hemen önce dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ve siyah zipposu ile ateşledi.

"Yani," dedi ağzından dumanlar çıkarken. "Orada görünmen gerekiyor. Patron böyle istedi."

Ellerimi kendime tuttum. Kısaca etrafa baktım. "Ben mi geleceğim? Sebebi nedir?"

"Patron öyle istiyor."

"Nasıl?" dedim şaşkınlıkla. "Türkiye'de bir toplantı. Ben? Bu akşam? Neden?"

"Tekrarlıyorum. Patron öyle istiyor."

"İyi de neden? Başka insan mı kalmadı? Yoksa," dedim gözlerim açılırken. "Yoksa beni orada diğerlerine ibret olsun diye asacak mısınız?"

Güldü. Kısık kısık kahkaha attı ama sonra dayanamadı. Öyle korkunç güldü ki nefesimi tuttum. Kapısı kapanmadan hemen önce geriye yaslandı.

"Çünkü sen ona çok benziyorsun."

Kapısını kapattılar. Koruma koşarak öne dolandı ve arabaya bindi. Gidecekleri sırada araba bir an durdu. Simsiyah camı aşağı indi. Gözüne taktığı güneş gözlüklerini burnunun ucuna indirdi. "Saat henüz sabahın sekizi. Yarım saate gelip alırım sizi. Bir saate Muğla'dayız. Akşam kurul sonrası arzu ederseniz tekrar sizi buraya bırakırım." Durup kısaca nefes verdi. "Ben de bu ara şoför oldum amına koyayım."

"Bana Tufan'ın numarasını verir misiniz?" dedim hızla. "Onu arayabilir miyim?"

Güldü gözlüğünü tekrar gözüne yerleştirirken. "Daha neler?"

"Lütfen," dedim yavaşça. "Arayıp sorun. Numarasını istediğimi sorun."

Bir an duraksadı ama sonra telefonunu tekrar çıkarttı ve kulağına götürdü. "Patronum! Hah... Evet. Tamam," dedi ve bana döndü. "Kabul etmedi."

"Bir şey soracağım," dedim şaşkınlıkla. "Sen onu arayıp bir şey söylemeden o sana yanıt veriyor. Bu nasıl oluyor? Yoksa sen onu hiç aramıyor musun bile?"

Elini havaya kaldırdı ve sırıtarak havaya baktı. "Kuşlar," dedi heyecanla. "Dinliyorlar."

"Ne yani? Tufan Bey seni yedi yirmi dört dinliyor mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Beni değil. Seni dinliyor."

Camı tekrar kapandığında siyah camların ardından geriye yaslanan silüetini gördüm. Hemen sonra kahkaha attı.

O kahkaha beni öyle delirtti ki araba uzaklaşırken arkasından çığlık attım. Avuç içlerimi tırnakladım.

"Taşak mı geçiyorsunuz lan siz benimle!" diye bağırdım. "Benim kız kardeşim söz konusu! Siz sırf bir kurul toplantısında amına koyduğumun Meltem'ine benziyorum diye benimle böyle oyun mu oynuyorsunuz!"

Avcumu ısırdım. "Tufan!" diye çığlık attım. "Senin işin gücün yok mu! Beni mi dinliyorsun! Yoksa bu cin çarpmış köpeğin olan Çetin benimle taşak mı geçti! Söyle!"

Havaya baktım. Kuşlar uçuyordu. Hava açıktı. "Orrrrospu çocuğu!" diye çığlık attım. "Sana dedim işte sana! Tufan! Sami'ye değil! Sana! Beni duyuyor musun, he? Orrrrospu çocuğu seni!"

Avuç içlerime baktım. Tir tir titriyorlardı. "Ya," dedim nefes nefese. "Ya benim kız kardeşimin parasını almak ne? Ne demek bu? Sizin kalbiniz hiç mi sızlamıyor? Rica etseydiniz ben gelirdim zaten Türkiye'ye. Neden böyle bir pislik yaptınız!"

Nefes nefese duraksayıp sağa sola baktığımda yoldan geçen vatandaşların şaşkınlıkla bana baktığını fark ettim. İfademi toparladım. Telaşe ile hastaneye koşturdum.

Tufan'ın benden istediği bir şeyler vardı ve bu nedenle benden bir şeyleri almıştı. Şimdi o şeyleri bana geri vermek için kendi istediği şeyleri bana yaptıracaktı.

Koşarken ayakkabılarımın içinden ter aktı. Gökyüzü üstümde büyüdü. Tufan benden bir şey aldıysa onu ancak onun istediği şekilde geri verecektim. Bunun adı savaş değil, satrançtı. Ve şah bendim.

Sinirle hastaneye vardığımda Şahin polisler ile konuşuyordu. Mürekkep ise bir kağıda ifadesini yazıyordu. Sena diplerinde otururken elinde yeni bir peluş ayı olduğunu gördüm.

"Bir çözüm buldum," dedim hızla yanlarına varıp. "Şikayetleri geri çekin. Tufan Bey halledecek."

"Ne?" dedi Şahin bana dönerken. "Ne Tufan'ı ne diyorsun amına koyayım?"

"Bakın akşam gidip onunla görüşeceğim. Sonra da Sami'yi bulacak."

"Tufan burada mı?"

"Hayır ben Türkiye'ye gidip geleceğim. Akşam paramızla birlikte geri döneceğim."

"Sami mi?" dedi Mürekkep. "Sami mi yapmış?"

"Nasıl gideceksin?"

"Tufan para için yardım mı edecek?"

"Mantıklı bir hareket. Adamın kendi parası gitti sonuçta."

"İyi de oraya neden gidiyor? Uzaktan yardım edemez mi?"

"Biz de gelelim?"

"Sena yorulur. Daha fazla yormayalım."

"Bir susun!" dedim sinirle. "Bir durun!" Sinirle alnıma vurdum. "Ben de farkındayım. Ben de soruyorum. Ben de anlam veremiyorum ama beni buna mecbur bıraktılar. Gidip görüşeceğim. Akşam Sena'nın parası ile döneceğim."

Polislere döndüm ve bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu, çözdüğümüzü söyledim. Birkaç imza atıp hızla Sena'nın dibine çöktüm. Sanırım aklım çekip gitmişti. Sena benim adıma endişeli bakıyordu.

"Abla?" dedi şaşkınlıkla. Gülerken onun yanaklarını sevdim ve hızla yutkundum.

"Ablacığım. Ben şimdi paramızı alıp geri döneceğim tamam mı?" Hızla yanağını öptüm. "Söz veriyorum. Sen uyumadan geleceğim. Eğer gelemezsem Mür ablan ile uyuyacaksın zaten."

Kaşları çatıldı. "Yine yalan mı bu?" dedi sinirle. "Sana kızdım. Neden sürekli bir şeyler yapacağım diyorsunuz ama bir türlü beni iyileştirmiyorsunuz?"

Hızla öptüm tekrar yanağını. "Ablan sana bir söz verdiyse tutar. Öyle ya da böyle," dedim ve telaşla beni izleyen Mür ve Şahin'e döndüm. "Size emanet, tamam mı? Ben parayı aldığım gibi size yollayacağım. Hemen başlatırsınız tedavi işlerini."

Öyle sessiz bana bakıyorlardı ki, sanırım aklımı yitirdiğimi düşündüler.

"Gitme," dedi Şahin bana adım atarken. "Öldürecekler seni."

Başımı olumsuz sallarken hızla Şahin'e sarıldım. "Merak etme. Konuştum onlarla. Sadece gidip parayı alıp geleceğim."

"Gitme," dedi, fısıltı ile. Eli belime gitti ve yavaşça kendine bastırdı. "Gidersen seni geri yollamazlar buraya. Öldürürler."

"Hayır söz veriyorum tek parça geleceğim," dedim yavaşça. "Siz Sena'ya iyi bakın."

"Mürekkep kalsın onunla, ben senle geleyim," dedi.

"Lütfen. Ben halledeceğim. Siz sadece benden haber bekleyin."

Şahin bıkkın nefes verdi ama gözlerindeki umutsuzluğu okuyabildim. Gitmemi hiç istemedi. Döneceğime ihtimal vermedi. Ben ise tek şansımı kullanmak zorundaydım.

Alelacele otele girdim. Resepsiyonun yanından geçerken kadın ayaklandı ve bana seslendi. "Pardon?"

"Tamam bu gece ödeyeceğiz işte!" dedim sinirle.

"Ödendi," dediğinde asansöre giden adımlarım durdu ve kadına döndüm. "Az önce ödendi."

"Kim ödedi?" dedim resepsiyona adımlarken. Gözlerim kısıldı. "İsmi ne ödeyen kişinin?"

"Tufan Ali Uluhan," dedi ve başını bana kaldırdı. "Sadece bugün ve yarını ödedi."

Gözlerim daha da kısıldı. "İki günlük mü ödedi?" dedim ve sinirle nefes verdim. "Pinti herif."

Asansöre adımladım ve odaya çıktım. Kendime bu akşamlık bir kıyafet baktım ama yanıma şık bir şey getirmemiştim. Aslında yanıma üç beş kıyafet dışında hiçbir şey getirmemiştim. Tek derdim ülkeden kaçmaktı ama şimdi paşa paşa ülkeye dönecektim.

Bulabildiğim en makul kıyafetleri aldım ve çanta yaptım. Aşağı indiğim sırada otel lobisinin önünde Mür ve Şahin'i gördüm. Sena yanlarında ilaçlarını içmiş, temiz hava alıyordu.

Yanlarına çıktığım gibi büyük arabanın kornası kısaca çaldı. Hemen sonra Çetin arabadan indi ve ellerini iki yana açtı. "Güzel Akü! Nasılsın?"

Mür ona temkinli bir şekilde selam verirken Şahin ise gözlerini ona dikmişti. "Merhaba," dedi yavaşça. Çetin başını Şahin'e çevirdi.

"Merhaba. Şahin olmalı," dedi ve ellerini kanat yapar gibi iki yana açtı. "Pır pır uçuyor musun?"

"Daha çok avlıyorum," dedi Şahin yavaşça.

"Evet. Takdir etmeliyim ki havayolu şirketinin ara yüzünden isimlerinizi silmek akıllıcaydı," dedi Çetin sırıtırken.

"Nereden bildin?" diye sordu Şahin şaşkınlıkla.

"Bilmem," dedi Çetin ve Sena'ya döndü. El salladı. "Merhaba küçük hanım."

"Merhaba," dedi Sena merakla ona bir adım atarken. Çetin onun dibine çöktü.

"Merhaba prenses. Ne kadar güzelsin sen? Mürekkep ablana çekmişsin aynı."

"Senin yüzündekiler gerçek mi? Mür ablamdaki gibi."

"Evet!" dedi Çetin kahkaha atarken. "Çok uyumluyuz değil mi? Mür ablanı kendime alacağım."

"Ne diyorsun sen?" dedi Mür hızla araya girerek. "Senacığım, şimdi bu amca ablanı götürüp gelecek. Sonra da seni iyileştirecekler, tamam mı?"

"Amca derken?" dedi Çetin şaşkınlıkla ayaklanırken. "Kızım küçül de cebime gir. Ben otuz yaşındayım daha ne amcası amına ko-"

"Hey!" dedi Mür sinirle. "Çocuk var beyefendi ne biçim konuşuyorsunuz?"

"Amı-ama-aman!" dedi Çetin ve tekrar Sena'ya döndü. "Ablanı kısaca ödünç alacağım. Tamam mı güzellik?"

"Ne zaman getireceksin ablamı?" dedi Sena merakla. "Bir de bir şey soracağım... Belindeki oyuncak mı?"

Çetin hızla ceketinin ardındaki silaha baktı ve yavaşça örttü. "Evet!" dedi hararetle. "Su tabancası bu! Kuş avlıyorum bununla. Genelde kartal ya da şahin."

"Şahin kadar başına," dedi Şahin ve Sena'yı kucakladı. "Her anınızı telefondan takip edeceğim."

Çetin dudak büzüp sırıttı ve Şahin'e el salladı. Sena onun kucağından el sallarken Mür yavaşça bana sarıldı. "Umarım doğru bir şey yapıyorsundur. Sana sonsuz güveniyorum. Dikkat et."

"Siz de. Sizi seviyorum."

Çetin bana yol verdiğinde arabaya bindim ve geriye yaslandım. Sırt çantamı bacaklarımın üzerine bıraktım. Hemen yanıma oturduğunda şoför kapıyı kapattı.

Çetin saatine baktı. "Daha öğlen olmadı bile. Bir gibi ineriz."

Yaklaşık on dakika kadar sürdü yolculuk. Onunla hiç konuşmadım. Sadece camdan dışarı izledim. Havaalanına vardığımızda ayrıcalıklı terminalden giriş yaptık. Küçük bir jet vardı pistte. Başında T harfi olan jete doğru adımladık.

İçeri geçtim ve altı koltuktan birine yerleştim. Yanda içkiler, ortada puro küllükleri ve masada çiçekler vardı. Nergis çiçekleri.

Bir tanesini vazodan alıp dalını parmaklarımla döndürdüm. "Size özel," dedi Çetin hızla karşımdaki koltuğa otururken.

"Patron özellikle nergis koymamızı emretti."

"Siz zaten beni almaya gelmişsiniz buraya," dedim camdan bakarken. "Sami beni seneler sonra nasıl buldu, anlayamadım. Bilerek oldu gibi sanki her şey. Bu kurulda benim olmam size çok anlam ifade ediyor gibi."

"Yani," dedi Çetin camdan bakarken. "Elbette ediyor. Sizleri kurulda ağırlamak bir şeref olacak."

"Ne kurulu bu?" dedim hostes önümüze viski bırakırken.

"Kodomanların her sene sonu yaptığı bir toplantı. Bazıları yerlerini devretmek için gelir. Bazıları yerlerini korumak için. Her şehirden bir tefeci olacak."

"Seksen bir kişi mi yani?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bu sırada pilot kısaca selam verdi ve uçuş hakkında bilgilendirip yerine yerleşti. Tufan'ın özel pilotu olduğu üniformasındaki T harfinden belliydi.

"Çok daha fazla insan oluyor. Dıdısının dıdısı geliyor," dedi Çetin ve viskiyi eline alıp iyice yayıldı. Bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Her tefecinin benimki gibi sağ kolu geliyor." Kadehini bana tuttu. "Sizin gibi hanımefendiler geliyor."

"Beni Meltem diye insanlara mı sunacaksınız?"

Çetin şaşkınlıkla içkisini başına dikti. "Sanırım fazla akıllısınız. Boşuna dolandırıcılık yapmıyorsunuz."

"Ne yani?" dedim uçak havalanırken. "Gerçekten beni Meltem diye mi tanıtacaksınız insanlara?"

"Tam da öyle yapacağız," dedi ve boş viski bardağını uçak havada süzülürken hostese tuttu. Hostes hızla ona içki

doldurmaya başladı. Bu hareketi Tufan'dan özendiği çok belliydi.

Montenegro küçülüyordu. Sorularımsa büyüyordu.

"Meltem dediğiniz kişi Tufan Bey'in vefat eden eşi falan mı?" diye sorduğumda Çetin içmeye yeltendiği viskiyi bir anda püskürttü. Hostes koşarak masayı temizlerken Çetin gülüyordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine köşedeki plakçalara bir plak yerleştirdi ve uçakta dolanmaya başladı.

"Siz alışıksınızdır zengin adamları dolandırırken böyle jetlere binmeye," dedi tekrar yerine oturup. "Sahiden, içiniz nasıl alıyordu ki tüm o kokuşmuş yaşlı adamlarla flört etmeyi?"

"İçiniz masum adamları öldürmeyi nasıl alıyor?" diye sordum, düşünmeden.

"Masum mu?" dedi Çetin şaşkınlıkla. "Nergis Hanım rica ediyorum o şark kurnazlarına masum demeyiniz. Onlar borçlarını ödemeyen hainler."

"Benim dolandırdığım herifler de evli barklı insanlar," dedim sinirle. Bir an duraksadım. "Yani gerçekten... Sen mi öldürüyorsun?"

"Borcunu vermeyen şimdiye dek oldu mu?" diye sordu kendi kendine ve kaşlarını çattı. Parmaklarıyla saydı. "Mahmut... Vedat... Yok lan o ödemişti..." Başını bana kaldırdı. "Hayır olmadı."

"Herkes ödedi yani borcunu."

Başı olumlu sallanırken gülümsüyordu. "Evet, hanımefendi."

Telefonumu elime aldım ve saate baktım. Türkiye sınırına girdiğimizden beridir Çetin hostes ile sohbet ediyordu. Ben ise internete bağlanmış, bir umut Tufan ve bu bahsedilen konseyi araştırıyordum ama elbette internette hiçbir şey çıkmıyordu.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Sena nasıl?

Mürekkep : Uyuyor

Nergis : İlaçlarını aldı mı?

Mürekkep : Evet yoruldu. Şahin de Sami'nin banka hesaplarına girmeye çalışıyor.

Nergis : Madem Şahin'in böyle yetenekleri vardı ben neden tefeci toplantısına gidiyorum şu anda amk

Mürekkep : Tefeci toplantısı derken?

Nergis : Şahin'e söyle Meltem ismini araştırsın

Mürekkep : Soy ad?

Nergis : Bilmiyorum. Uluhan olabilir.

Mürekkep : Tamam

Uçak tekerleri piste dokundu. Başladığım yere geri döndüm. Muğla. Bodrum. Koşarak kaçtığım, bir gün sonra tıpış tıpış döndüğüm memleketim.

Pistten ayrıldık ve bir başka arabaya bindik. Çetin bu sırada Tufan'ı aramış, yolda olduğumuzu söylüyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii Nergis Hanım."

"Tufan Bey gerçekten benim telefonlarımı dinliyor mu?"

Çetin camdan bakarken sırıttı. "Hayır. Korkun diye öyle dedim."

"Tamam," dedim ve ben de cama baktım.

Çiftlik yoluna girmiştik. Aklıma atların arasında anlattığı garip gureba hikayeler ve boğazımı tutuşu geldi. Hızla başımı iki yana salladım.

"Abla senin akşamki kıyafetler bunlar mı?" dediğinde Çetin'e döndüm. "Abla derken mahalle ağzı oldu anlık... Kusura bakmayın Nergis Hanım."

Elimle üzerimdekini tuttum. "Olmaz mı?"

"Yani, bilemedim," dedi ve bıkkın nefes verdi. "Meltem Hanım hep altın takılar ve kırmızı elbiseler giyerdi. Üzerine kürk atar, kırmızı ruj sürerdi. Saçları da lüle lüle olurdu."

"İyi röntgenlemişsin," dediğimde Çetin şaşkınlıkla bana döndü ama dediğim şey ile şaşkın şaşkın gülüyordu.

Korkudan bacaklarım titredi. "Yani iyi bir gözlemcisin! Ama ben buraya paramı almak için geldim. Kardeşim orada hastayken gala kıyafetleri ile oturup kahkahalar eşliğinde şampanya içmeyeceğim."

"Tabii tabii," dedi ve araba durunca hızla indi. "Buyurun." Bir anda kahkaha attı. "Röntgenci dedi bana. Karıya bak amına koyayım."

Çiftliğin büyük kapısına vardık. Gündüz vakti bir farklıydı. Geceki gibi ürkünç gelmedi gözüme. Ağaçlar canlı, demir

kapı bile parlak parlaktı.

Güvenlikler aynı anda tuşa bastığında kapı açıldı ve içeri girdim. Hemen sağa baktım. Kangallar ile göz göze geldim. Yutkunup önüme döndüm.

"Tufan Bey nerede?"

Çetin yanımdan ilerlerken kol saatine bakış attı. "Şu an akreplerin saati. Oradadır."

Dar bir patikaya saptık. Yerler temiz kesilmiş çim kokuyordu. Hava esiyordu. Küçük bir orman yoluna girdik. Ağaçların arasından yükselen betonu görünce adımlarım yavaşladı.

Modern bir binanın dibinde başımı kaldırdım. Üzerinde büyük harflerle *VENOM* yazıyordu. Yanında Tarım Bakanlığı onaylı bir damga bile vardı.

Kapı otomatik açıldı. İçerisi bembeyazdı. Steril bir hastane gibiydi. Minik kutularda kumların üzerinde ayrı ayrı yüzlerce akrep vardı. Yüzlerce. Bakışları sabitti ama tetikte gibilerdi.

Sağda dev bir ekran, dibindeki büyük deri koltukta ise Tufan. Gözleri ekrandaydı. Sırtı bize dönüktü. Kocaman omuzları arkadan daha belirgindi sanki. Belki de ben çok incelemiştim. Bir elinde purosu, diğer elinde viskisi. Üzeri simsiyahtı. Saçları dağınıktı.

Boğazımı temizledim. Tepki vermedi.

"Patronum," dedi Çetin hafif eğilerek. "Nergis Hanım geldi."

Bize dönmedi bile. Elini tembelce git anlamında savurdu. "Çık."

Çetin geri geri dışarı çıktı. Öylece Tufan'ın sırtını izliyordum. Yalnız kaldık. Bir süre sessizlik oldu. Bu sessizlikte bir şey fark ettim. Odada neredeyse fark edilmeyecek kadar kısık ama kulakta çınlayan tınılarla dolu bir müzik vardı. Bozulmuş klasik müzik gibi. Tuhaf, boğuk sesler.

"Merhaba," dedim yavaşça. Sesim titredi.

"Gel," dedi. Yanına yaklaştım. Koltuğun kenarına iliştim. Onun dev varlığı, ortamın bembeyazlığı ve o akrepler.

"Otur." Koltuğun en uç kısmına oturdum.

"Sizden yardım istiyorum. Çünkü param çalındı. Dolandırıldım."

"Duydum," dedi ekrana bakarken. "Düzeltmek isterim ki, o benim param. Senin değil."

"Biliyorsunuz ki o parayla kız kardeşim tedavi olacaktı." Sesim çatladı. Ağzım kurudu. Sesim bana hiç çıkmıyor gibi geliyordu ama çıkıyordu. "Siz yaptıysanız... Gerçekten... Ne olur, Allah'tan korkun Tufan Bey."

Sessizlik. Yine o tuhaf seslere maruz kaldım. Biraz daha duysam cinnet geçirecektim.

Yandaki yüzlerce akrebe baktı. "Bu kıza parayı ben verdim. Sonra kız kalktı, benim verdiğim parayı bir kez daha benden istiyor. Yani biri hem dolandırılıyor hem bana dönüp tekrar ağlıyor. Buna ne denir sence?"

Tufan akrepler ile konuşuyordu. Gülümsedi. Kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Evet," dedi başı onaylar sallanırken. "Doğru diyorsunuz. Haklıyım. Hep haklıyım."

Gözlerimi yere indirdim. Sesleri duymamak için ellerimle kulaklarımı örtecek raddeye geldim.

"Paramı geri almamda yardımcı olabilirmişsiniz," dedim yutkunup. "Çetin, sizin bana yardım edeceğinizi söyledi."

"Doğru söylemiş," derken elindeki boş viski bardağını havaya kaldırdı. Bir köşeden sessizce hizmetli belirdi. Göz kamaştırıcı bir kostüm içindeydi. Daha doğrusu, porno filmlerinde kullanılan o kıyafetlerden giymişti yine. Aynı kızdı. Yüzü donuktu. Hızla bardağı doldurdu. İki buz attı ve tekrar karanlığa karıştı. Onun orada olduğunu görmemiştim bile, bu nedenle aklım çıkmıştı.

Kızın gittiği yere baktım. Tepesinde kocaman bir kedi tablosu vardı. Kedi tablosunun gözleri oyulmuş, simsiyah iki akrep çizilmişti. Hizmetli kız o tablonun hemen altında dikiliyordu. Tek görevi elinde tuttuğu viski şişesini vakti geldiğinde doldurmak olan bir biblo gibiydi.

"Toplantıya benimle geleceksin," dedi Tufan. İlk kez doğrudan bana bakıyordu. Gözleri bir şeyleri ölçüp biçiyor gibiydi. Onunla göz göze gelince söyleyeceğim her şeyi unuttum ve nefesimi tuttum.

"Tamam mı?" diye sordu, benden cevap gelmeyince.

"Siz de parayı yarına kadar bana geri vereceksiniz, değil mi?"

"Öncelikle para bende değil," dedi purosunu dudaklarına götürürken. "Ama Sami denen herifi ve çakma doktoru bulurum. Parayı alır, sana veririm. Evet."

"Bu kadar?" dedim yutkunup. "Toplantıda sizin yanınızda gözükeceğim ve sonra parayı alacağım."

"Bu kadar."

"Ben sadece kız kardeşimi kurtarmak istiyorum Tufan Bey. Yemin ederim tek derdim bu."

"Biliyorum," dedi. Bir anlık sessizlik. Yine o sinir bozucu ses. Sonra başını yana çevirdi. "Hepimiz birinin kurtuluşu için başkasını yakmak zorunda kalıyoruz."

Ayağa kalktı. Yavaşça akreplerin olduğu kutulara yürüdü. Elini bir tanesinin üzerine koydu. Kapağı açtı.

İçinden iri, simsiyah, parlak bir akrebi dikkatlice çıkardı. Sanki bir porseleni tutuyormuş gibi nazik ama tuhaf bir özenle. Geri dönerken konuşmaya devam etti.

"Kimileri parayla yakar. Kimileri sessizliğiyle. Kimileri de," Gözlerini bana dikti. "Sadakati ile."

Akrebi avucunun içinde tuttuğu halde önümde durdu. Sonra başını hafifçe çevirdi. "Helga."

Köşede bekleyen hizmetli kız bir adım öne çıktı. Koşarak dibimize vardı.

"Ben ne zamandır buzlu viski içiyorum?"

"Çok özür dilerim patron," dedi kız yavaşça. "İçerisi sıcak diye buz ekledim."

Tufan gülümsedi. "Sen ne zamandır benim adıma kararlar alıyorsun?" Akrebi yavaşça kıza uzattı. "Tut."

Kız tereddüt etmeden akrebi çıplak eliyle aldı. Öylece durdu.

"Biliyor musun Nergis?" dedi Tufan, bana dönerken. "Bir insanın en büyük hatası detayları ciddiye almamaktır. Çünkü detaylar kan yapar, zehir olur, bazen de ölüm."

Ve sonra hiç beklemediğim şeyi yaptı. Boş viski bardağını kıza uzattı. "At akrebi bunun içine."

Kız akrebi viski bardağının içine bıraktı. Küçük bir çıtırtı sesi geldi. Akrep bardağın içinde birkaç kez döndü. Tufan ise akrebi delirtmek için sanki bardağı hafifçe sağa sola çalkalıyordu.

"Hayır," dedim istemsizce ama sesim o kadar kısık çıktı ki duyulmadı bile.

Tufan bardağa biraz viski doldurdu ve Helga'ya uzattı. "İç."

Kızın gözleri ilk kez hafifçe büyüdü. Elleri titredi ama yine de bir şey demedi. Sadece bekledi.

Tufan başını hafifçe eğdi. "Herkes hatalarının bedelini ödemeli. Bazıları sessizliğiyle, bazıları fazladan attığı bir buzla."

Helga viskiyi ağzına götürdü. İçinde deliren bir akrep olan, zehrini çoktan viskiye bırakmış olan bardak. Kızın dudakları bardağa değdi. Bir damla içtiğinde yüzü bembeyaz oldu. Dizleri titredi ama yere yığılmadı.

Tufan kumaş ceketinin iç cebinden küçük bir cam şişe çıkardı. İçinde koyu sarı bir sıvı vardı. Kapağını açtı ve kızın önüne bıraktı. Muhtemelen bir panzehirdi.

"Ama bazen yeterince sadıksan... Patronun seni affeder."

Sonra bana döndü. Gülümseyerek ama gözleri kupkuru.

"Birkaç saat dinlen. Toplantıda yorgun görünmeni istemem."

Tufan her ne kadar hayır dese de konkordato ilan edildi. Koskocaman bir adamın elinden tutarak büyük bir toplantıda

boy gösterecektim. O böyle istedi. Ben kabul ettim.

O toplantıda Tufan'a sadık kalmam konusunda bir uyarıydı akrep ve hizmetli. Meltem kimdi bilmiyordum, ama o toplantıda bunu öğrenecektim. Ve öğrendiğimde, Tufan'ın yerine tüm ipleri kendi elime çekecektim.

Çünkü ben, kardeşim iyileşene dek boyun eğmeyecektim. Sena iyileşsindi, o zaman beni öldürebilirdi. Ama o zaman gelene kadar beni de zehirleyip, panzehri önüme bırakmasına izin vermeyecektim.

- BÖLÜM SONU -

Bir sohbet edelim yahu. Bölümler kısa dediniz diye yavaştan uzatmaya başladım. Böyle böyle arttırırım kelime sayısını. Nasıl gidiyor bölümler sizce? Yirmi bine evriliyoruz şimdiden. Diğer bölümde görüşürüz. Beğenmeyi unutmayın lütfen. Hoşça kalın.

Instagram : ceylinpetrikor

Tiktok : ceylinpetrikor

10. BÖLÜM : ERDEMDEN ÖNCE PARA

10

İnsan hayata ölümün beşiğinde doğar. Yaşam ise insana atfedilen şans ya da zarar.

Hey sen,

hiç yaşamanın cezasını çektin mi? Ya da çaresizliğin? Umutsuzlukların doğrultusunda hayatına zulmettin mi? Hiç sırf var oldun diye seni incittiler mi?

Peki ya, hiç bu yüzünden isyan ettin mi? Elinde olmayan kötülüklerde kendini suçlu ilan ettin mi?

Ben etmedim. Hiç isyan etmedim. Allah'a çok inandım. Dua ettim. Kimi zaman yalvardım. Sınavlardan sınavlara girdim hayatta. Bazı yolları aşamamanın bize yeni yollar için bir fırsat olduğunu düşündüm. Kaybetmedim yolları aşamayınca, aksine doğru yolu buldum.

Ama tüm bu soluduğum çiftlik havası bana günah ekledi. Akreplerin zehirleri bana hayatın çaresizliğini gösterdi. Tutunduğum tek dal Sena'ydı. Ve o dal kırılmasın diye çok hassas, çok narin dokundum ona.

Ama çevredeki tüm çalı çırpıyı yaktım. Yakarken ben de yandım.

Tufan, panzehri kızın önüne bıraktıktan sonra dışarı çıkmıştı. Nereye gitti bilmiyordum ama kokusu hala odada asılı kaldı. Kokusunu tarif etmek zordu. Parfümü teniyle karışmıştı. İnsanı hoplatırdı.

Kıza yardım etme fırsatı dahi bulamadım. Öne doğru atıldı ve hızla panzehri fondipledi. İçtiği anda gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Moraran dudaklarını yaladı. "Beklettiğim için üzgünüm hanımefendi," dedi boş şişe ve viskiyi kaldırırken.

"Siz..." diye sordum, istemeden yutkunup. "İyi misiniz?"

"Gayet de iyiyim hanımefendi," dedi. Önüme geçti ve çıkmamı bekledi. "Buyurun, birkaç saat dinleneceğiniz odayı göstereyim."

Ne yapacağımı bilemeden önünden ilerlemeye başladım. Onun adına korkuyordum. Midesi nasıldı, tahmin edemiyordum. Akreplerin binasından çıkar çıkmaz sağı solu kestim. Tufan çoktan gitmişti. Koskoca arazide onu bulamadım. Daha doğrusu göremedim.

"Emin misiniz?" dedim, kız arkamdan ağır ağır ilerlerken. Başımı ona çevirdim. Boğazını tutuyordu. Belli ki yanıyordu.

"Hiçbir sorun yok," dedi, bozuk aksanı ile. Başı kısaca tepeye kaydığında önüme döndüm ve çatıya baktım. İki keskin nişancı silahının ucu bahçenin dış kapısına bakıyordu. Boğazımı temizlediğim sırada Helga'nın geldiğini gören güvenlikler evin üç dört metrelik kapısını açtı.

"Buyurun," dedi kız, zar zor. İçi muhtemelen yangın yeriydi ama çok profesyoneldi. Ya bedeni buna alışmıştı ya da korkuları cesaretinin önüne geçmişti.

Adım attım girişe. Başımı yüksek tavana kaldırdım. Tufan'ın evi ahşap ya da taş değildi. Bana göre gölgelerden örülmüş

gibiydi. İnsani hiçbir şey yoktu. Ne bir halı, ne bir bitki.

Bir müzede gibi hissettim. Helga, girişin tam karşısındaki büyük asansöre adımladı ve tuşa bastı. Beklerken birkaç kez eliyle yüzüne hava çarptı.

"Gerçekten iyi misiniz?" diye sordum, ısrarcı bir sesle.

"Gerçekten iyiyim, hiç merak etmeyin," dedi ve yapay bir gülümseme ekledi çehresine. "Hemen alt katta ufak bir hastanemiz var. Oraya gidip kontrol olacağım birazdan."

Başımı onaylar salladım. Asansör kapısı açıldı. Zemini bile cilalı mermerdi. Asansör duvarları tablolarla çevriliydi. Ayna yoktu hiçbir yerde. Tablolarsa koyu figürler, uzak şehirler ya da ağlayan hayvanlardı. Kurban edilen koyunlar, merdiven sarmallardı.

Üçüncü kata bastı ve ellerini önünde birleştirdi.

"Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?" diye sordum. Gerçekten de az önce bir akrep zehri yutmamış gibi sapsağlamdı.

"Üç sene," dedi. "Patron çalışanlara çok güzel bakıyor. Ben onun gece kulübünde striptizciydim ama bazı sebeplerle buraya aldı beni. Ben patronu çok seviyorum. Muazzam zeki ve güçlü bir adam."

Kapı açıldığında benden önce çıktı. Gözüm yanlışlıkla arkasına kaydı. Kıyafetinden iç çamaşırları gözüküyordu. "Patronun da eminim seni çok seviyordur," diye mırıldandım ama duymadı.

"Odanız hanımefendi," dedi ve geriye çekildi. "Bir şey lazım olursa kapı yanındaki tuşa basın. Ben hemen geleceğim. Ben yoksam benim arkadaş gelecek."

Ona cevap verme fırsatım olmadı çünkü ağzım hafif aralandı. Ürperdim. Duvarlar koyu lacivertti. Yatak devasa, simsiyahtı. Tam yatağın üstünde, tavanda kocaman bir ayna vardı.

Duvarda Latince bir yazı yazıyordu. Kenardaki, cızırtıları taze şöminenin bitişinde bir askılık ve bu kadardı. Odada ne bir dolap ne bir ayna vardı. Sadece uyumak için girilen, kendine ait lavabosu olan bir yaşam alanıydı.

Yandaki askılığa adımladım. Üç kıyafet vardı. Etiketleri dahi koparılmamıştı. İlki simsiyahtı. Vücudu saran, ip askılı bir elbiseydi. İkincisi oda duvarlarıyla aynı tonda bir lacivertti. Kısacıktı. Yine de yırtmaçlıydı. Üçüncüsü kıpkırmızıydı. İddialıydı. Sırt kısmı tamamen açıktı. Her birine uygun tasarlanmış, aynı renklerde dantelli iç çamaşırları vardı.

Elbiselerin altlarında kendilerine ait birer topuklu ayakkabı koyuluydu. Kaş çatarak Helga'ya döndüğümde kız çoktan gözden kaybolmuştu. Askılığın dibindeki küçük notu fark ettim. Elime aldım.

Kıyafetler değil, gözler konuşmalı.

Muhtemelen Tufan'ın el yazısıydı. İnci gibi. Her bir harf özenle, saatlerce çizilmişti sanki. Notu alıp yatağa oturdum ve bir süre inceledim. Telefonumu çıkartıp notun bir fotoğrafını çektim. Neden yaptım bilmiyorum ama içimden o an öyle gelmişti. Hemen sonra duvardaki Latince yazıyı kadraja aldım. Telefonumun çeviri uygulamasından yazıyı çevirdim.

Virtus post nummos.

Erdemden önce para.

Bu, para için yapılabilecek şeylerin sınırı olmadığı anlamına geliyordu. Fakat bu vicinin Tufan'a değil de, Tufan'ın borç

verdiklerine ithafen yazıldığını düşündüm. Bu doğruydu, o para için şu anda buradaydım. Ne idüğü bilinmeyen yeraltı tefecileri ile aynı masada oturacaktım. Erdemlerimden önce para geldi. Sena içindi.

Mürekkep'i aradım. Sena hala uyuyordu. Şahin ise Meltem'i araştırıyordu. Tül perdeyi araladım ve bahçeye baktım.

Güvenliklerden biri kangal köpekler ile boğuşuyor, onlarla oyun oynuyordu. Bir bahçıvan büyük yabani otları suluyordu. Köşede iki güvenlik sigara içiyordu. Onların hayatları böyle geçiyordu. Çok normaldi her şeyleri. Hiç normal değildi hiçbir şeyleri.

Biraz zaman dışarıyı izledim. Bahçeyi ve 1984 yazılı at çiftliğini inceledim. Odanın kendine ait lavabosuna geçtim. Yüzümü yıkadım önce. Kendimi izledim sonra. Solgun duruyordum. Korku yoktu gözlerimde. Tuzaklarla işbirliği yapan bir sessizlikteydim sadece. Biraz da umutluydum. Benden çalınan umutlar tekrar bana sunulduğu için ise kızgındım.

Saçlarımı bileğimdeki toka ile salaş bir topuz yaptım. Tekrar yatağa adımladım ve oturdum. Kapı vurulduğunda detayları seyrek odanın her bir kısmını öylece inceliyordum. Hayatımda böyle bir mimari daha önce hiç görmemiştim. Oda çok ferahtı esasen, hiçbir eşya yoktu ama buna rağmen insanın üstüne üstüne gelir gibi sıkıyordu.

Kapı açıldığında Tufan üzerindeki ceketi düzeltiyordu. Ceketi değişmişti ama rengi aynıydı. Simsiyah. Başı bana kalktı ve bir an duraksadı.

"Hazırlanmamışsın."

Ayaklandım. "Bunları siz mi seçtiniz?" diye sordum, başım askıdaki elbiselere çevrilirken.

Elbiselere baktı ve alayla sırıttı. Bana döndü. "Sence?"

"Bence siz seçmediniz," dedim siyah elbiseyi askıdan alırken.

"Fazla basit duruyorlar, değil mi?" dediğinde kıyafete bakıyordum.

"Beni görünür kılmak istemiyorlar." Siyah elbiseyi yerine asıp kırmızıyı aldım. "Meltem Hanım kırmızı giyermiş genelde." Tufan'a döndüm. "Bunu mu giymeliyim? Kürk de giyermiş. Kürk var mı?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ama mimiklerini hemen kontrol altına aldı. "Bu bilginin sende ne aradığını sorabilir miyim?" Bir an duraksadı. "Çetin..." dedi yavaşça.

"Biraz anlattı Meltem Hanım'ı," dedim tekrar siyahı elime alırken. Aslında derdim Tufan'dan üç beş bilgi almaktı ama o ne dersem diyeyim üstüne yeni bir bilgi eklemiyordu.

"Onun o olmayan dil kemiğini güzelce bir sikmek lazım da," diye mırıldandı sadece. Ona baktığımda gülümsedi. "On dakikaya gece kulübü için Fethiye'ye geçeceğiz. Aşağıda bekliyorum."

"Sizin gece kulübünüzde mi olacak toplantı?" dedim merakla ama çoktan çıkıyordu odadan. Durdu ve bana baktı.

"Aslında bu kıyafetler tam da seni görünür kılmak istiyor," dedi yavaşça. "Basit olan görünür."

"Meltem Hanım basit miydi?"

"Dikkat çekerdi. Neden, biliyor musun?"

"Neden Tufan Bey?"

"Çünkü basit şeyler çok çabuk görünür. Ve görünen şeyler hemencecik dikkat çeker."

"Yani," dedim merakla. "Siz seçtiniz o halde bana bu elbiseleri."

"Ben seçtim elbette," derken çıkıyordu.

"Neden?" diye sorduğumda bıkkınlıkla bana döndü. Sanırım onunla uzun sohbetlerimi pek sevmiyordu.

"Ne neden Nergis?" dedi gülümserken ama öfkeden mimiklerini bile zar zor kontrol etmişti.

"Neden bu kadar detaycısınız?"

"Çünkü detaylar kontroldür. Kontrol ise tesadüfleri ortadan kaldırmaktır." Ellerini ceplerine soktu. Kocamandı. Boyu upuzundu. Sanki kapılar ona uygun örülmüştü.

"Siz tesadüflere inanır mısınız?"

"Hayır," dedi bedenini donmuş gibi sabit tutarken. Bu kocaman bedeni nasıl taşıdığını merak ettim. "Senin bana bilerek gönderildiğini düşündüm ilk başta. Hatta," dedi sırıtırken. "Hatta seni Viktor yolladı sandım."

"Viktor, şu düşmanınız olan," dediğimde Tufan gülerek başını yere eğdi. Gülünce koyu gözleri kısılmıştı. Sanki gözleri yere zehir akıtmıştı.

"Ah Çetin," dedi ve bana baktı. Hala sırıttı ama hiç tatlı ya da eğlenceli gelmedi gözüme. Aksine ürkünç bulmuştum. "Başka neler anlattı sana?"

"Başka bir şey anlatmadı," dedim yavaşça.

"Bak dolandırıcı. Ben tesadüfleri hiç sevmem, hiç de inanmam. Ama senin gibi bir kadının tesadüfüne ilk kez inandım. Bu kadar," dedi yavaşça. Sonra artık kendini şeffaflaştırdı. "Bu kadar benzerlik tesadüfse eğer, onu çok ince planlamam gerekir. Seni yani. Seni çok ince planlıyorum. Atacağın bir adımı değil, on kilometreyi hesaplıyorum."

Ona öylece baktığım sırada bana öylece baktı. "Oldu mu? Tatmin olacağın kadar çok konuştum mu? Merakların gitti mi?"

Başımı olumlu salladım. Başını olumlu salladı.

"On dakikaya aşağıda ol." Arkasını döndü. Hizmetli koşarak önüne atladığında çarpışır gibi oldular.

"Pardon patron!" dedi kız, korkuyla. "Ben siz bir şey istiyor mu ondan koşarak geld-," Tufan elini kaldırdı susması için. Merdivenlere yöneldi. Kız koşarak arkasından ilerledi.

Önüme döndüm. Kırmızı elbiseyi giydim. Çantamda tuttuğum ruju dudaklarıma sürdüm ve aynı rujla göz kapaklarımı boyadım. Açık kahve bir rujdu. Başka malzemem yoktu. Ama elbiseyi daha kaldırabilir bir ifadeye bürünmüştüm en azından.

Aşağı inmek için asansöre yöneldim. Zemin kata vardığımda ayağıma giydiğim siyah topukluların sesi zeminde ritim tutuyordu. Zemin öyle boştu ki, topuklarımın ritmi yankılanıyordu.

Arabaya bindim. Dışarısıyla zıttı. Dışarıda buz hava, içeride parlayan klimalar. Koltuğa oturdum ve geriye yaslandım. Tufan yanımda oturuyordu. Kokusu sürekli burnuma dokunuyordu.

Susuyordu. Hiçbir şey demiyordu. Kendi mezar taşımı kazıyorum gibi hissettim. Yol da sessizdi. Müzik de yoktu. Tufan da susuyordu. Sadece klimanın o buhar sesi duyuluyordu.

"Tufan Bey?" dediğimde, çok sevdiği sessizliği bölündüğü için yavaşça gözlerini kapattı ama bana dönüp gülümsedi.

Göz göze gelmemiz anlık bedenimi egale etti. "Evet, Nergis?"

"Ben şimdi tam olarak ne yapmalıyım orada?"

Önüne döndü. Solundaki konsola uzandı ve kristal bir bardak çıkarttı. Kendine kadar viski doldurdu. Geriye yaslandı.

"Sessizce izleyeceksin."

"Bu kadar?" diye sorduğum sırada yan profiline kilitliydim. Burnu hafif kalkık, kemikleri belirgin. Sakalları kısa ama seyrek değil, adem elması içtiği viski ile hafif oynar şekilde.

Viskisini yudumladı ve dudaklarını yaladı. Dudakları ıslaklaştı.

"Gülümseyeceksin. Konuşmayacaksın. Sana uzatılan içkiyi içeceksin, eli tutacaksın."

"Eyvahlar olsun," dedim camdan bakarken. Sesli nefes verdim. Beni pazarlayacağını düşündüm. Öyle korkmuştum ki gözlerim doldu hissettim.

"Anlamadım," dedi sesi hafif bükülürken. İlk defa öyle doğal çıktı sesi.

"Siz beni oraya tam olarak hangi emeller doğrultusunda götürüyorsunuz?" dedim ona dönüp. İfadesi şaşkındı ve

bunu gizlememişti. "Siz bana ne yapacaksınız orada? Ben kimin elini tutacağım?"

"Yanımda duracaksın sadece," dedi anlam veremeyip. "Bahsettiğim el benim elim. İçki de bu," dedi elindeki içkiyi temsili bir biçimde bana gösterirken. "İstersen içersin anlamında demiştim. Eğer içmek istemiyorsan müsamaha gösteririm."

"Sevgili gibi mi yapacağız?" dedim ve tekrar önüme döndüm. Kendi kendime dişlerimin arasından mırıldandım. "Hayatımda Meltem eksikti bir. Beni ölen bir kadının yerine koyuyor. Hayır ben anlamalıydım bu kadar ismi geçti sonuçta. Ne diye geliyorsun ki salak Nergis?" Alnıma vurdum. "Şahin haklı. Yemin ederim beni öldürecek bu adam. Ya da sike-" Durup başımı yana çevirdim.

Beni izliyordu. Beni dinliyordu. Kaşları çatıktı ama sırıtıyordu.

"Pardon," dedim boğazımı temizleyip. "Sesli düşündüm. Affedersiniz." Derin bir nefes aldım ve camı açtım. Elimi çıkarttım. Tam ağzımı açıp söylenmeye devam edecektim ki bir soru ile beni susturdu. Bile isteye susturdu.

"Yangında ölmüşler, değil mi?"

Elimi hızla içeri soktum ama camı kapatmadım. Ona hayretle baktım.

İçkisinden bir yudum daha aldı ve bana döndü. "Ailen... Arabada yanarak ölmüş. O nedenle açıyorsun hep araba camlarını. Küçükken açamadığın için."

Hızla önüme döndüm. Yutkundum. Hiçbir cevap vermedim. Bunu bana nasıl bu kadar kolay sorabilirdi ki? Nasıl böyle duygusuzca bu olayla yüzleşmeme sebep olurdu ki? Sinirden

elimi tekrar dışarı çıkarttım. O ise öylece camdan çıkarttığım elime bakıyordu.

Fethiye'ye varana dek onunla konuşmadım. Emindim ki, onunla yol boyu konuşmamam için ailemin konusunu açmıştı. Bilerek yapmıştı. Ona olan öfkem katbekat arttı. Dışarı bakarken öylece düşünüyordum. Sena, anne ve babamla büyüseydi belki kanser olmazdı. Belki de bu kadar yıpranmazdı. Olsa bile, belki daha kolay atlatırdı. Çünkü bir babam olsa, her şeyi halletmek için bize kollarını açardı.

Şimdi ise sığındığım tek şey kendimdi. Kendime sıkıca sarılmak zorundaydım ki kardeşimi sarabileyimdi. Babam olsa? O sarılırdı. Bana da Sena'ya da. Annemi de öperdi. Onu koklardı. Gözlerine bakardı. Ona şarkılar söyler, ona sokaklardan çiçekler toplardı.

Annemin en sevdiği çiçekti nergis. Babam onunla ilk tanışmaya nergisle gittiği içindi bu. Babam bu hikayeyi bana defaatle anlattığı için her bir kelimesi ezberimdeydi ama artık babamın bana anlatırkenki sesini unutmuştum.

Onun sesini unutmak korkunçtu. Nergislerin alev alması kadar ürkünç, çocukların nergisleri mezara bırakması kadar zalim. Bir çocuk babasının sesini nasıl unuturdu?

Hayat zalimdi. Dünya ise bomboş. Yaşım gereği bana güçlü olmamı söylediler. Sena'ya ablalık yap, dediler. Çocukluk bile bana çok görüldü. Belki de abla olmayı ondan bu kadar sevdim. Ama Sena'ya hem anne hem baba olmaktan hep nefret ettim. Çünkü ben de nasıl olunur, hiç bilmedim.

Gece kulübünün önüne vardığımızda ne kadar çok düşündüğümü fark ettim. Birkaç cümlesi ile Tufan'ın benim iç dünyama kadar karışması sürekli bıkkın nefes vermeme sebepti.

Şoför kapımızı açtı. Tufan benim inmemi bekledi. Aşağı inip elbisemin eteğini düzelttim ve kulübe baktım. Ondan para istediğim yere geldim. Onun özel alanı.

Tufan arkamdan ilerliyordu. Nitekim yolu biliyordum. İçeriye girdiğim gibi çantam ve telefonum istenmedi bu sefer. Tufan ile bir girmiştim çünkü.

Üst kata ilerledim. Güvenlikler beni görünce anlık duraksadı ama arkamdaki kocaman beden ile hızla boyun eğdiler ve kapıdan çekildiler.

Tufan'ın odasına geçtiğimde ondan para aldığım koltuğa oturdum. O ise ilk olarak Bekir'in yanına gitti. Kısaca onu izledi. Guernica tablosunun altındaki masasına geçti ve tepeden, aşağıdaki gece kulübüne baktı. Bir tuşa basıp oradaki sesi de kendi odasına yansıttı.

Kendi gece kulübünü bir padişah gibi tepeden izleyip dinliyordu. Normalde banka hesabımın yetmeyeceği bir mekanda şimdi oranın sahibi ile birlikteydim.

Kurul için gece kulübü bu gece kapatılmıştı. Dekorlar para almaya geldiğim zamankinden tamamen farklıydı. İçeride upuzun, dikdörtgen bir masa vardı. Dans pistini kapatmıştı. Yüzlerce deri koltuk, her birinin üzerinde bir başka Türkiye plakası vardı.

Daha dikkatli inceledikçe gece kulübünün cam zemininin altındaki kırmızı led ışıkların arasında dolanan kırkayakları ve büyük böcekleri fark ettim. Tam karşıdaki büyük platformlarda direkler vardı ve kadınlar belli başlı yerleri ip iç çamaşırlarıyla örtülü bir şekilde dans ediyordu. İffetli bakıyorlardı dans ederken.

Tufan purosunu ateşledi ve Bekir rahatsız olmasın diye havalandırmayı çalıştırdı. Öylece ellerim önümde birleşmiş,

aşağıdaki gece kulübünü izliyordum.

Saatine baktı. "Mama vakti," dedi. Ayaklandı.

"Bugün de sincap mı vereceksiniz?" diye sordum, başımla onu takip ederken.

"Hayır. Sürekli aynı şeyleri yerse sıkılır."

"Ne yiyecek?"

Siyah eldivenini giydi. "Yılanların doğada avlamayı en çok sevdikleri şeyin tavşan olduğu söylenir." Bana baktı elinde bir tavşan ile. Tavşan şaşkındı. Minicik, bembeyazdı.

"Sevmek ister misin?"

Hızla önüme döndüm. "İstemem."

Gözlerimi gece kulübüne çevirdim. O sahneyi görmek istemedim. Arkadan sesleri geliyordu ama kendi aklımı dağıtmaya çalıştım.

Bekir'i besleyip koltuğuna oturdu. Elini kaldırıp kol saatine baktı. Kodomanlar bir bir içeri girmeye başladı. Kimisi bodur, kimisi yaşlı. Bazıları benden bile genç, bazıları harlı. Hepsi jantiydi. Heyecanlıydı. Kendi şehirlerini temsil eden koltuklara oturdukları sırada Tufan bir puro yakmış, onları izliyordu.

"Bursa," dedi bir adam kahkaha atarak. Uzun beyaz sakallı, alnı terliydi. "Altın piyasası hala senin mi?"

Bursa gülerek önüne bırakılan viski bardağını eline aldı. "Oğlum ben gramla altın satarım, adamın kalbini dirhemle sökerim."

"Orospu çocuğu bire beş borç nedir? Herif bin dolar alıyor adamdan beş bin olarak geri istiyormuşsun."

"Ee," dedi geriye yaslanıp. "Para lazım. Yengene yıldönümü için uzaydan yıldız satın alma sözüm var."

"Bu yıldızları kim satıyor?" dedi bir başka tefeci merakla. "Hayır yani kimden alıyorsun yıldızı? Sahibi kim?"

"Annen birader," dedi başı onaylar sallanırken. "Annenden alıyorum."

Bir diğer adam sigarasını yakıp kısaca dans eden kıza göz kırptı ve masaya döndü. "Milletvekili ile rakı içtim dün," dedi böbürlenerek. "Tefecilerden vergi kesilmemesi konusunda söz verdi bana. Ona oy vereceğim önümüzdeki seçimlerde. Vaatlerine inanıyorum o herifin."

"Yavşak," dedi Ankara kahkaha atarken. Striptizciye bir tomar para uzattı ve sandalyesine oturdu. Ensesine kadar dövmeli, saçları geriye jöleliydi. "İstanbul gelmedi mi hala?"

"Başkent senin ama hala aklın İstanbul'da," dedi İstanbul yerine otururken. "Şehrimi sana kaptırmam. Gerekirse Galata'yı götüne sokarım."

"Viktor da aynısnı Tufan'a diyordu. Şimdi Almanya'da Nazi kampında sikiliyor," dedi biri sırıtırken.

"Puşta bak," dedi bir diğeri kahkaha ile. Plakasını göremedim ama sanırım bu Gaziantep'ti. "Kocasından boşanmak için senden avukat parası isteyen karı ne oldu?"

"Borcunu ödedi. Kocasını da boşamış," dedi İstanbul kolalı gömlek yakalarını düzeltirken. "Yeni birini bulmuş hatta, evlenecekmiş. Bana mesaj atıyor tefeci bey sayenizde

boşandım şimdi aşık olduğum adamla evleneceğim, düğüne gelir misiniz diyor deli karı."

"Gidip bir çeyrek taksaydın birader," dedi Artvin gülerken.

"Çeyrek takıp tam altın olarak geri isterdim ama," dedi İstanbul sırıtırken.

"Parayı kaçırandan korkmayın," derken yerine oturdu Kayseri, elindeki bastonu yanına bırakırken. Yaşlı bir adamdı. Boynuna kadar dövmeleri vardı. Ellerindeki kırışıklıklar dövmelerine ayrı bir desen katmıştı. "Paranızla yeni koca bulan karılardan korkun."

Kapıdan koşarak biri girdi. Girerken kan ter içindeydi. "Tufan geldi mi!" diye bağırdı nefes nefese. Yutkundu ve hızla sağa sola baktı. "Gecikmedim değil mi amına koyayım?"

"Geç İzmir," dedi Ankara sırıtırken. "Gelmedi. Korkma. Bekir'i götüne sokmak için bir diğer kurulu bekleyecekmiş."

"Şükür," dedi İzmir hızla yerine otururken. Öne eğildi ve masanın diğer kısmına baktı. "Lan Adana! Sizin sıcaklar bize kadar geldi amına koyayım. Aralık ayındayız ama yanıyoruz lan!"

Adana kısaca striptizci kızlara kaş göz yaptı ve flörtü bitince masaya döndü. "Kardeşim bizim memleketli delirdi. En son güneşe pompalı ile ateş ediyorlardı."

"Tufan bizi niye acil istedi?" diye sordu Ankara merakla. "Yoksa şehirler arası değişim mi yapacağız?"

"İstanbul'u unut koçum," dedi İstanbul. "Siz milletvekilleri ile dolanıp durun. Bana ülke dışından bile gelip borç alıyorlar."

"Senin böbürlenmeni sikeyim kardeşim."

Masadaki insanlar arttı. Şehir isimleri tamamen doldu ve hatta yanlarında tefecilerin sağ kolları için ayrılmış kısımlara da insanlar yerleşti.

"Ne tür bir teşkilatsınız lan siz?" diye sordu bir adam şaşkınlıkla.

"Kurşun adres sormazmış, değil mi Toprak Çakır?" dedi Gaziantep ve kadehini karşıda oturan adama uzattı.

Simsiyah giyiniyordu karşısında oturan adam. Gözleri toprak kahvesi, saçları dağınıktı. Kısaca geri yaslandı ve başını hafif yana attı. Sırıttı gözleri kısılırken.

"Ben uyuşturucu baronuyum birader. Çevre yapmaya geldim. Yoksa muhasebe bilmem etmem. Para saymayı bilen adamınız yoksa bizim Tuna'yı çağırayım size."

"Akbaba mı ısrar etti gelmen için?" dedi Kars, kahkaha atarak. "Bayılıyorum o ahraz herife. Neden Akbaba diyor ki kendine? İsmi Zeki değil miydi onun?"

"Zeki ismi için fazla üstün zekalıymış," dedi bir diğeri ve kadehini kaldırdı. "Bu acil konseyleri arttıralım beyler. Nur cemalinizi özlemişim."

"Senin ben nur cemalini sikeyim," dedi bir diğer adam yavaşça.

Bu sırada Tufan ayaklandı. "Nasıl?" diye sordu, bana dönerken. "Beğendin mi ortamı?"

"Onların yanına mı gideceğiz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Korktun mu?"

"Biraz."

"Yanımda dur yeterli," dedi ve içkisini başına dikti. Son kez kol saatine baktı. Yanından adımlamaya başladım. Birlikte aşağı indik ve gece kulübünün ön kısmına yürüdük. Arnavut kaldırım her dokunuşumda topuklarımı titretiyordu.

Kapının önünde iki güvenlik vardı. Tufan'ı görünce başları ile selam verip kapıyı ittiler. Sonra içeri girdik. Girmemizle konuşmalar duraksadı. Kalabalık sessizleşti.

Tufan bana elini uzattı.

Eline baktım. "Tutayım mı?" diye fısıldadım.

Bıkkın nefes verdi ilerlerken ve elini salladı. "Tut, Nergis."

"Elinizi?"

"Yok si-" dedi ve duraksayıp bana döndü. Sahte bir şekilde gülümsedi. "Evet, elimi."

Eli elime dokundu. Tuttum. Buz gibiydi eli. Elim elinde kayboldu. Yine de sıkıca tutmaya çalıştım. Tenine dokundukça tenime kokusu işlendi. Hissettim.

Masaya doğru adımladıkça daha büyük bir sessizlik. O kadar sessizleşti ki, dans eden kızlar bir an duraksadı ve bize baktı. Herkes meraklıydı. Ayakkabılarımın topukları dekor olarak dolanan kırkayak dolu cam dans pistine her vurduğunda bir başka göz bana çevriliyordu.

İstanbul'un adamı bana dik dik baktı. Ankara'nın temsilcisi heyecanla gülümsedi. İzmir sadece gözlerini kıstı. Beni, kim olduğumu anlamaya çalıştı. Bir tanesi fısıldadı.

"Meltem..."

Nefes almayı unuttum. Tufan ise biraz önümden ilerlerken bile elimi hiç bırakmadı. Elim onun eline tutunurken titredi. Onun eline dokunmak garipti. Ne de çok para, ne de çok kan lekeliydi eli. Şimdi ise beni kendi çıkarları için ilerletti.

Kendimi onun avcunun içindeki küçücük bir kelebek gibi hissettim. Birkaç günlük ömrü kalan, çırpınan, hayata tutunmaya çalışan. Ya da bir nergis çiçeği. Koparılmış ve solmayı yavaş yavaş bekleyen, gün sayan.

Tüm adamlar bana bakıyordu. Herkes. Striptizciler bile dansı tamamen bırakmış, beni inceliyordu. Belki de onlar bile Meltem'i biliyordu. Belki de meraktandı.

Ben derin derin nefes alırken onlar nefes almayı unuttu. Sanki varlığıma çok hazırlardı, ama varoluşumu beklemiyorlardı.

Tufan beni masanın başına, baş köşedeki ona ait büyük deri koltuğa oturttu. 48 Numara. Muğla plakalı koltuk.

Kendisi ayakta kaldı. Arkamda bir gölge gibiydi. Ya da celladım.

O an fark ettim.

Ben Tufan'ın ortaya attığı bir kemiktim. Susarak konuştuğu bir kelimeydim. Gözleriyle diğer tüm adamlarla geçtiği bir dalga, söylemeden anlattığı hikayeydim.

"Davetimi kabul edip geldiğiniz için teşekkür ederim dostlar," dedi arkamdan. Sesi ile sırtım yandı gibi. Öyle alev aldı bedenim. Ellerimi birbirlerine bağlayıp bacaklarımın üzerine bıraktım. Çantamdan telefonumu çıkartıp saate baktım.

Sonra başımı kaldırdım. Gözlerim benim kadar şaşkın adamların her birine sırasıyla bakıyordu.

Hepsinin yüzü tanımadığım kadar tanıdıktı. Hepsi de bir yerden hatırladığım korkulara benziyordu.

Tufan omzuma elini koydu. Tüm omzumu kapladı eli. Ruhumu? Ele geçirdi.

"Sizlere bir misafir getirdim." Güldü ağır ağır. Sesi dans eden kızları bile ürküttü. Herkes duraksadı. "Çok uzak diyarlardan getirdim onu."

Sessizlik.

Bir adam iç çekti. Bir tanesi kaş çattı. Bir diğeri parmaklarını kütletti.

Ve özellikle İstanbul, başını öne eğdi. "Bu kadın..." dedi İstanbul bana bakmadan. "Meltem değil mi?"

Bir başkası ses titretti. "Bu nasıl oldu? Biz öldü sanıyorduk."

Gaziantep yerinde kıpraşınca sandalyesi gıcırdadı. "Bir dakika ya," dedi merakla bana dönerken. "Ben nereden hatırlıyorum bu ismi? Kimdi lan Meltem?"

"Şey işte abi," dedi Ordu, yavaşça. "Şey vardı ya hani. Şey oldu sonra."

"Tabu mu oynuyoruz it herif?" dedi Antep şaşkınlıkla. "Kimdi yahu?" Tufan'a döndü. "Kimdi bu kadın?" Gözlerimiz kesişince yavaşça gülümsedi. "Merhabalar yenge. Saygılarımla."

Başımı onaylar salladım ama hiç konuşmadım. Karanlık yüzüme kusuyordu sanki. Lime lime derinlere doğru

sancılanıyordu vücudumda her yerim.

"Nasıl unuttun?" diye sordu, Malatya sırıtırken. Elinde bir puro vardı. Sırıttı. "Meltem buranın patroniçesiydi." Başını bana çevirdi. "Gözleri aynı bakıyor. Ama inine doğru dikkat edince, değişmişsin. Yoruldun tabii. Bunca zaman nerelerdeydin ki?"

Başımı Tufan'a kaldırdım. Arkamdan sırıtıyordu. Egemenliğine bir mesaj, birkaç kişiye tehdit. Ölüyü diriltmenin verdiği uhrevi egomanya ve narsizm dolu bir kibir. Hepsi aynı anda vardı ifadesinde. İfadesizdi yine de. Ben anladım ama. Çözebildim onu belki de.

Ordu'nun yüzünde şaşkınlıktan çok suçluluk vardı. Şüpheli bakıyordu. Masaya gözleri kilitli, nefes verdikçe göğüs kafesi kalkıp iniyordu.

"Ordu?" sesi ile başını hızla Tufan'a çevirdi.

"Buyur abi?"

"Hatırlıyor musun? Meltem öldüğü gece dansöz oynatmıştın."

Ordu yardım dilenir gibi İzmir'e baktı. İzmir ise hala anlam verememişti. Bir sigara yaktı.

"Hatırlamıyorum abi."

"Sivas," sesi ile telefonundan hiddetle mesaj atan Sivas bir anda başını kaldırdı ve Tufan'a baktı. "Ne yapıyorsun sen birader?"

"Hiç!" dedi Sivas hızla telefon ekranını kapatırken. "Bir şey yapmadım abi."

"Abi?" dedi bir diğer şehir. "Biz şimdi ne yapalım?" Hızla koltuğunu geri itti ve ayaklandı. "Diz çöküp af dileyelim mi Meltem yengeden? Yoksa öldürelim mi direkt? İkinci kez yani."

Gözlerim kocaman açılırken Tufan, "Hayır," dedi arkamdan. "Diz çöküp af dileyeceksiniz. Ama Meltem'den değil, korkularınızdan. Ve en önemlisi, bir daha karşınızda kim olduğunu unutmamanız gerektiği için kendi aklınızdan."

Masaya doğru eğildi. "Bir daha benim adıma karar veren herkesi bizzat Meltem öldürecek. Duydunuz mu lan beni?"

Herkes başını onaylar salladı. Genci, yaşlısı. Bu adamlar Meltem'e tam olarak ne yaptı bilmiyorum ama yaptıkları şey belli ki Tufan'ı zamanında çok kızdırmıştı.

Adım Meltem değildi. Ama o isim her söylendiğinde içimde cam çatladı. Çünkü ben bir hayaletin teninde yaşamaya başlamıştım.

Tufan'ın sesi o kadar rahattı ki içimdeki çığlığı bastırdı. Sanki ben değilmişim gibi. Sanki gerçekten Meltem'mişim gibi. Sanki o kadın ölmemiş, benim içime saklanmış gibi.

Kalkıp, "*Ben Nergis'im!*" diye bağırmak istedim. Ama adımı unuttum bir an. Nefes alırken bile başka birinin havasını çekiyor gibi hissettim.

Biri bana baktı. Uzun uzun. Sanki içimdeki hatıraları tanıyormuş gibi.

Başımı eğdim. Tufan konuşuyordu ve herkes onu dinliyordu. Ama ben, ben sadece kendi içimdeki sesi duyuyordum. "*Sakın konuşma,*" diyordu bana içimdeki ses.

Tufan elini omzumdan çekti ama ben elini hala orada hissettim. Boynumda, kalbimde, ellerimde. Beni tutan o değildi. Beni bırakan bendim.

"Sizlere müjde vermek için bu toplantıyı istedik," dedi Tufan ve arkamda dikilirken yavaşça elini bana uzattı. Eline elimi götürdüm ve parmaklarını avuç içime bıraktım. Elime dudaklarını bastırdı. Buzullara atıldım sanki.

"Ne?"

"Anlamadım."

"Biz," dedi Tufan elimi tamamen ona aitmişim gibi öptükten hemen sonra. "Meltem ve ben."

"Meltem ve sen?" dedi Sivas, sesi titrerken. Hızla ayaklandı. Kravat yakasını düzeltti. "Benim telefonla görüşmem lazım. Çıkabilir miyim?"

"Elbette," dedi Tufan, bunu önceden tahmin etmiş gibi. Gülümsedi. Dudaklarının elimde bıraktığı soğukluk ise tenimi yaktı.

Sivas koşarak gece kulübünden çıkarken diğer kodomanlar şaşkınlıklarını üzerimden çekmedi.

Bu adamlar zamanında Meltem'i öldürmüş müydü yani? Neden? Meltem kimdi? Tufan neden onlara öfkeliydi? Düşündüm.

Tam bu sırada bacaklarımda duran telefonum titredi.

Hesabınıza yüz bin dolar yatırıldı.

Başımı arkamda dikilen Tufan'a çıkarttım. Masadaki şaşkınlık ile pekala zevklenmişti. Gözleri birer birer

kodomanlarda dolanıyordu.

"Tufan Bey," dedim, sessizce.

Bana doğru eğildi gülümserken.

"Evet, Nergis?"

"Parayı siz mi yatırdınız şu an?" diye fısıldadım, kulağına doğru. Doğrulurken gözlerini kısaca kapattı, evet anlamında. Bir anda kokusu tekrar bedenimi ele geçirmişti.

"Şahin'e göndermem lazım, iki dakika dışarı çıkabilir miyim?" diye sordum.

"Burada gönder," dedi bana bakmadan. Başımı onaylar salladım ve telefonumu masanın altına iyice gömüp parayı Şahin'e yolladım.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Hemen başlatın kemoterapiyi

Nergis : Bu sefer doğru doktora parayı vermeye dikkat edelim lütfen(!)

Şahin : Oha bir an dolandırıcı mesajı sandım harbi bankadan gelmiş AMK YÜZ BİN DOLAR

Nergis : İyisiniz yine

Mürekkep : Nasıl oldu lan bu

Nergis : Tefecilerin arasındayım çok yazamıyorum

Nergis : Meltem kim öğrendiniz mi

Şahin : Meltem Uluhan diye birini bulamadım amk soyadı başka bi şey olabilir mi

Nergis : Tamam boş ver çok da önemi kalmadı

Nergis : Siz yatırın parayı ve sena için güzel bir oda ayarlayın

Nergis : Ona söyleyin onu çok seviyorum

Nergis : Öpün benim yerime

Nergis : Ben gelmiyorum oraya

Şahin : Anlamadım kar tanesi

Mürekkep : Gelmiyorum derken?

Nergis : Çünkü gelsem de dört güne yine tepemde dikilip borcu öde diyecekler bu sefer sizi de rahatsız edecekler belki senayı korkutacaklar ya da bilemiyorum orada olursam sizi de rahat bırakmazlar çetin zaten mürekkepe laf söylemeye yer arıyor

Nergis : Dört gün içinde iki yüz bin dolar bulamayacağıma göre...

Nergis : Sizi çok seviyorum.

Nergis : Türkiye'de kalıyorum.

Nergis : Hoşça kalın.

Nergis : Sena size emanet.

Telefonum çaldığında Şahin arıyordu. Reddettim. Telefonu komple kapattım.

Gidemezdim. Hastanenin yeri belliydi. Kaldığımız otel belliydi. Parasını bile Tufan Ali Uluhan ödemişti. Şimdi

olmasa, dört gün sonra parayı istemek için Çetin zaten oraya gelecekti.

Montenegro'yu Sena'ya, Sena'yı da Mürekkep ve Şahin'e emanet ettim.

Oraya geri dönmeyecektim. Kendimi feda ettim. Türkiye'de son dört günümü bitirecektim. Buna tüm bu adamların arasında daha iyi karar verdim. Daha iyi anladım. Zaten öldürülecektim.

Bazı vedalar planlanmaz. Ama bazı ölümler önceden imzalanır.

Fakat erdemden önce para, kendinden önce aile yer alır.

- BÖLÜM SONU -

Bölüm hakkında ne düşünüyorsunuz? Diğer bölüm artık Meltem'i öğrenelim mi yoksa merak ettireyim mi sizi biraz daha(sinsi yan gülüş) Oy verirseniz çok sevinirim. Görüşürüz.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor

11. BÖLÜM : YA VARLIK, YA NİHAYET

11

Hava ağırdı. Fethiye nefessiz, ağaçlar suskun. Bir karar bir yıkım gibiydi önümde duran. Gözlerim Sena'yı arasa yüreğim yıkılıyordu. Ellerim boştu, kalbim daha da boş. Sena'yı terk ettim. Zaman durmuştu ya da çoktan geçip gitmişti ama kimse söylemiyordu.

Gözlerimin önünde iki yol vardı. Ama hiçbiri kurtuluş değildi. Birini seçsem, diğerinde kalacaktı aklım. Ötekini seçsem, kendimden vazgeçmiş olacaktım. Işık yoktu. Umut yoktu.

Sadece bir iç çekiş. Geç kalmışlığın yankısı. Bir kitaptan yapılan bir alıntı gibi. İkisini de denemek isterdim elbet. Ama önümde sadece iki yol vardı. Ya varlık, ya nihayet...

Meltem, insanı pek sarsmayan bir rüzgardı. Eserdi, hissedilirdi. Ama etkisi azdı. Şimdi ise bu isim sürekli aklımda dolanıyordu.

Gece kulübünden ev sahibi olarak en son biz ayrılmıştık. Tufan memnundu. Kurul şaşkın. Ona döndüm çantamı omzuma geçirirken.

"Parayı geri ödediğiniz için teşekkürler," dedim. Kalbimde bir sancı vardı. Sena'yı bir daha göremeyecek olmak sürekli içimi kanatıyordu.

"Bana sadık kaldığın için ben teşekkür ederim," dedi, şoförü onun kapısını açarken. Bana döndü. "Çetin seni havaalanına, oradan da Montenegro'ya bıraksın." Başını yana çevirdiğinde girişte bekleyen Çetin emri almış gibi koşarak dibimize vardı.

Olumsuz salladım başımı. Gülümsedim. Öyle üzgündüm ki o çaresizlik ile Tufan'a sarılıp hıçkırarak ağlamak istedim. Birine ihtiyaç duydum o an. Bir omza, belki bir insana. Sena'sız paramparça olmuştum.

"Ben eve döneceğim," dedim gülümserken. Elimle arkamı gösterdim, sanki evim orada gibi. "Muğla Merkez'e gideceğim."

Kaşları çatıldı Tufan'ın. Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Pekala," dedi şaşkınlıkla. Sanki bu yaptığımı beklemiyordu. Sanki benim burada kalmam onun birsürü planını bozdu. Öyle yutkundu. "Oraya bıraksın o halde."

"Bacım bak bir daha özel uçak bulamazsın," dedi Çetin arkadaki arabanın kapısını açarken. "Şimdiden söylüyorum. Sonra yarın bana Montenegro'ya gitmek istiyorum ama param yok deme sakın."

"Ne biçim konuşuyorsun sen?" diye sordu, Tufan şaşkınlıkla. "Bacım nasıl bir kelime? Mera kancığı mısın sen? Müşterilerle böyle mi konuşuyorsun?"

Çetin hızla ona döndü. Gözleri açılmıştı. "Çok özür dilerim patron. Meriçlik yapıyor imajı çizmemek için samimi bir sohbet havası döndürüyordum ancak bir daha asla yapmam," dedi ve bana döndü. "Nergis Hanım, buyurun efendim. Arzu ederseniz ben sizleri yarın uçak ile kız kardeşinizin yanına bırakırım."

Tufan'a baktım. Son kez. Muhtemelen bir sonraki görüşmemizde benden parayı isteyecekti. Ben ise en iptidai yolu seçtim. "Hoşça kalın, Tufan Bey."

"Hoşça kal, Nergis," dedi kendi aracına binerken.

"Tufan Bey?" dediğimde duraksadı. Arabaya binmişti ama benimle konuşmak için tekrar çıktı. Kısa süre bedenine baktım. Efendim anlamında gülümsedi.

"Bana numaranızı verir misiniz?"

"Neden?" dedi gülümserken.

"Gerekebilir," dedim ve arkamı döndüm. Sivas'ı temsil eden tefeci uzaktan sessizce bize bakıyordu. Tufan'ı görünce başıyla selam verdi ve arabasına biner gibi yaptı. Tekrar Tufan'a döndüm. "Açıkçası ne olur ne olmaz numaranız bende durmalı."

Nefes verdi ve telefonunu siyah kumaş pantolonundan çıkarttı. Bir tuşa basıp bana baktı. "Mesaj gönderdim. Kaydedersin."

"Siz zaten etmiş miydiniz?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Ne olur ne olmaz."

"Anladım. İyi akşamlar."

"Sana da Nergis."

Şoförü kapısını kapattı ve öne dolandı. Ben ise Çetin'in açtığı kapıdan bindim. İki farklı yöne gitti araçlar. Tufan, Bodrum'daki evine giderken biz Muğla'nın merkezine çevirdik rotamızı. Geriye yaslı, öylece dışarı izliyordum. Elim camdan dışarı sarkmış, klimanın sıcak üflediği havaya rağmen arabayı buza çeviriyordum.

"Nasıldı bacım? Pardon!" diye bağırdı Çetin. Boğazını temizledi. "Nasıl geçti Nergis Hanım?" diye sordu, yanımda otururken. Meraklıydı. O, az önceki toplantıda yoktu. Muhtemelen Tufan onu bir başka işe yollamıştı.

"Ürkütücü," dedim.

"Sizi Meltem sandılar mı?" derken kahkaha attı.

"Velev ki öyle, neyi değiştirir bu?" diye sordum, başımı Çetin'e çevirirken. Saçları geriye taralı, çenesine kadar dövme kaplıydı. Üzerinde yine açık gri bir takım vardı. İçindeki beyaz gömleğin üstten düğmeleri örtülü değildi.

"Çok şeyi değiştirir." Başını bana çevirdi. "Borcu ödeyemeyeceğinizi biliyoruz. En başından biliyorduk. Bize yüz bin dolara mal oldunuz ama sayenizde kurul milyarlara bedel bir şok geçirdi. Açık konuşmak gerekirse şimdi sekiz dokuz yaşında bir veledi öldürmek de bana yakışmaz."

"Anlamadım?" dedim gözlerim açılırken. "Neyden bahsediyorsun? Sekiz dokuz yaşında bir velet derken benim kız kardeşimden mi bahsediyorsun?"

"Şimdi Nergis Hanımcığım," dedi cebinden sigara çıkartırken. Paketi bana uzattığında hayır anlamında elimi kaldırdım. Dudaklarına götürdü ve zipposu ile ateşledi. "Şöyle ki, sizin peşinize düşecekler. Meltem sandıkları için

yani... O nedenle Montenegro'ya gitmeniz daha mantıklı sizin için. Yani biz burada kalacağınızı tahmin etmedik." Böbürlendi. "Bir de, bizim gibi sizi bulamazlar hemen orada öyle."

"Kim?"

Dumanı üflerken gözleri kısıldı. "Ben isterseniz sizi götüreyim Montenegro'ya."

"Kim düşecek peşime?"

"Gidelim mi?"

"Cevaplar mısın?" dedim şaşkınlıkla. "Delirtmeye mi çalışıyorsunuz beni?"

Elini ağzına götürüp fermuar yaptı. "Sustum. Valla bu gece kapı pencere kilitleyin. Benden söylemesi," dedi ve başını arkaya çevirdi. Sigara tutan elini arabanın arka camından hemen arkamızdaki arabaya tuttu. "Bu arkadaki orospu çocuğu bizim Sivas tefecisi. Bizi, daha doğrusu sizi takip ediyor."

Başımı gösterdiği arabaya çevirdim. Farları yüzümü kısmama sebep oldu. Tekrar önüme döndüm ve yutkundum. "Lütfen," dedim Çetin'e bakarken. "Şu an her ne yapıyorsan susar mısın? Aklımı kaybetmek üzereyim artık. Kim beni nasıl öldürecek onu hesaplıyorum zaten."

"Size kim ne yapabilir? Size anca biz bir şey yapabiliriz hiç korkmayın," dedi Çetin, istikrarlı bir sesle. "Ama sen yine de benim laflarıma güven."

Muğla merkeze vardığımızda araba yokuş tırmanmaya başladı. Onlara buradaki evimi tarif etmemiştim. Biliyorlardı zaten. Her şeyden haberleri vardı.

Evin önünde durduğumuzda Çetin bana döndü. "Ne zaman arzu ederseniz ben sizi Montenegro'ya götürürüm abla." Tekrar duraksadı. "Yirmi dört yaşında olduğunuzu biliyorum. Abla derken aslında yaşınızdan da küçük duruyorsunuz. Dediğim gibi ağız alışkanlığı. Esnaflığın bedeli. Lütfen patrona bu konuyla ilgili mesaj çekmeyin."

Arabadan indiğim sırada, "Pişt," dedi. Ona baktım. "Ne zaman gideriz tahmini? Mürekkep'i göreceğim için kendime yeni bayramlıklar alacağım. Ve tekrar ediyorum, sizi oraya götürmem emredildi."

Arabadan tamamen indim ve kapıyı tuttum. "Ben oraya dönmeyeceğim." Kapatırken son kez ona baktım. "Mürekkep erkeklerden hoşlanmıyor."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. Kapıyı tam kapatacağım sırada içeriden elini tuttu ve beni engelledi. "Bu daha da güzel. Kızlarla yani. Kız kıza." Gözleri parladı.

"Pis herif," diye mırıldandım. Kapıyı sertçe kapattığım sırada alayla sırıtıyordu. Geriye yaslanıp şoföre bir şeyler dediğini duydum. Ben ise evin bahçe kapısını açıp içeri adımladım. Çantamdan anahtarları çıkarttım. Bir daha asla dönmemek üzere kilitlediğim kapıyı açtım. İki günde bile havasız kalmıştı.

Muğla'nın nemi evin duvarlarına kadar sinmişti. Kapıyı kapatıp gözlerimi yumdum. Bir süre sessizce gözlerimin akmasına izin verdim. Çok öfkeliydim. Sena'yı çok özlemiştim. Küçücük bedeni bensiz savaşmak zorundaydı.

Anahtar olan elimi yumruk yaptığımda anahtar elime beyaz boğumlar bıraktı. Öyle sıktım. Hiddetli. Öfkeli. Sinirle çantamı yere fırlattım. Fırlatırken çığlık attım. "Allah kahretsin!" diye bağırdım. Sırtım kapıya dayalı, yavaşça yere çöktüm. Artık ağlamalarım öfkeliydi. İsyan doluydu.

"Neden!" diye çığlık attım. Evin ışığını dahi açmamıştım. Gerek de yoktu. Karanlıkta kalmaya alışmam gerekiyordu.

"Neden?" diye bağırdım başım tavana kalkarken. "Neden ya? Neden?"

Bunu yapmayı hiç istemedim. Korktuğum başıma geldi.

İsyan ettim.

İlk defa. Bunu ilk kez yaptım. Sena'dan ayrı kalmak zorunda olduğum içindi belki. Belki de isyanım Allah'a da değildi.

"Niye bıraktınız beni?" diye bağırdım. Gözlerim karanlıkta bile buğulandı, gördüm. Burnum aktı. Koluma silerken ellerimi öfkeyle yere vurdum. "Ne biçim anne babasınız siz?" diye çığlık attım. "Niye bıraktınız bizi! On dört yaşındaydım ben! On dört yaşında çocuk terk edilir mi!"

Anahtarı da uzağa fırlattım. "Üç beş güne geleceğim yanınıza ben. Sena ne olacak peki!" diye bağırdım. "Burada tek mi bırakacağız onu?" Gözlerim bir anda kan gibi durdu. Karanlık odada bir yere sabitlendiler. "Yok," dedim başımı olumsuz sallarken. "Hayır... hayır, hayır!" Çığlık attım. "Hayır onu bırakamam!" Hırslandım. "Olmaz!" Daha öfkeli. "Bana çok kızar!" Daha gerçekçi. "Benden nefret eder! Benim size kızdığım gibi!"

Doğrulurken savsakladım. Biraz yalpaladım. Sağa sola baktım burnumu bir daha silerken. "Ölemezsin Nergis!" diye çığlık attım. Holde duran askılıktaki ceketleri yere fırlattım. "Kardeşine sahip çıkacaksın! Düşün!"

Tökezleyerek karanlıkta perdelere doğru adımladım. "Düşün kızım," dedim fısıltıyla ama sesim nefes nefeseydi. "Düşün," Perdeleri tuttum. "Düşün, düşün," Bir anda kendime çektim. "Bul bir şey! Sen bulursun!" Perdeleri yere indirdim.

Sanırım ne yaptığımı tam olarak ben de bilemedim. Sadece etraftaki şeylere zarar vermek istedim. Köşede duran bibloyu aldım ve sinirle yere fırlattım. "Bulursun," dedim yavaşça yere çökerken. Sehpada yarım duran, terk ettiğim tütünlere doğru emekledim ve ellerim titrerken hızla masanın dibine bağdaş kurdum. "Bulursun," dedim ve bir kağıda tütün serdim. Özenle yuvarladım. Hıçkırırken kağıdı yalayıp ucunu kıvırdım ve ayaklanıp mutfaktaki ocağa vardım.

Sigarayı ateşledim. Ciğerlerim nikotin doldu. Has tütün. Sert ama tatmin edici. Derin bir nefes verdim. Düşünüyordum. Yapmam gerekenleri hesaplıyordum. Bana bir çıkış yolu olmalıydı.

"İki yüz bin dolar," diye fısıldadım mutfak tezgahına bakarken. "Düşün Nergis. Sen iki katın yaşındaki adamları dolandırıyorsun Nergis. Bulursun bir şey Nergis," derken çantama gözüm çarptı. Yerde öylece duruyordu.

Sigara dudaklarımın arasındayken çantaya adımladım. Karanlıkta o kadar uzun süre kalmıştım ki objeler netleşmişti artık. Telefonumu çıkartıp güç tuşuna bastım ve açtım. Üst üste onlarca mesaj. Cevapsız çağrı.

Ve ondan bir mesaj.

Tufan : Verenin alandan daha acınacak halde olması görülmüş şey mi?

Kaşlarım çatıldı. Burnumu yine sildim ve bir süre ona cevap yazdım. Yazdım, yazdım sildim. Ne demek istiyordu böyle? Ne kadar da saçma bir mesaj atmıştı bana.

Yutkunup etrafa bakındım. Koltuğun üzerinde açık duran bir kitap vardı. Muhtemelen Şahin'in yanına almayı unuttuğu

kitaplarından birisiydi. Kitabı kapatacağım sırada duraksadım. Telefon ekranımı kitaba tuttum.

-Nasıl olur beyim? diye haykırdı balıkçı. Siz ki bana iyilik ettiniz, siz de mi benim kadar mutsuzsunuz?

-Senden yüz kat daha mutsuzum, diye cevap verdi Sadık.

-Fakat bu nasıl olur? dedi iyi yürekli adam. Verenin alandan daha acınacak hâlde olması görülmüş şey mi?

-Senin felaketinin nedeni ihtiyaç. Benim yüreğim talihsiz, dedi Sadık.

Voltaire. Sadık veya Kader. Bu kitabı daha önce okumuştum ama Tufan'ın koltuğumda açık kalan kitaptan bir alıntı olarak bana yollayacağına hiç ihtimal vermemiştim.

Telefonum çaldığında Şahin görüntülü arıyordu. Doğruldum ve mutfağın altındaki loş ışığa geçtim. Göz altlarımı sildim ve gülümseyerek telefonu açtım.

Şahin karşı kadrajdan kocaman bir nefes verdi ve el salladı. "Nergis! Bak burada kim var?"

Telefonu hastane yatağında uzanan Sena'ya çevirdi. Başında bandanası vardı. Muhtemelen takmayı o istemişti. Odası rengarenkti. Kucağında ayıcığı, dibinde şirin bir gece lambası. Uzanıyordu, bir yandan da tabletiyle oynuyordu.

"Bu güzellik de kim?" diye sorduğumda hızla başını tabletten kaldırdı ve şaşkınlıkla benim sesimle kapıya baktı.

"Sena," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp. "Buradayım! Telefonda."

Şahin'in telefonunu eline aldığında alt dudağı büzülmüştü. Hızla kocaman gözlerini ovdu. "Neredesin!" diye sordu, sesi titrerken. "Hadi gel artık. Ben seni çok özledim."

"Geleceğim bebeğim," dedim gülerken. "Ne kadar güzelmiş senin odan öyle?"

"Abla," dedi yavaşça gözünden kendi kadar minik bir yaş süzüldüğü sırada. "Lütfen gelir misin? Ben seni çok özlüyorum. Söz verdin çünkü bana."

"Duyan da falakaya yatırdık sanır, he!" dedi Şahin onun yanına uzanırken. "Aslan abin var yanında. Sen hala ühü ühü Nergis diyorsun!"

Mürekkep bu sırada Sena'nın dolabını düzenliyordu. Ona hastanenin alışveriş bölümünden yeni pijamalar almıştı.

"Kızım biz sana kötü mü bakıyoruz da abla diye ağlıyorsun?" dedi Şahin ve onun kafasından öpüp doğruldu.

"Ablacığım söz geleceğim. Ben sana ne zaman verdiğim sözü tutmadım?" diye sordum, yavaşça. "Sen anlat bakalım. Odan nasıl, beğendin mi? Doktorun iyi davranıyor mu? Manzaranı göster bakayım, deniz manzaran var mı?"

"Yan odada Roza diye bir kız var," dedi Sena ağlaması dururken. "Onunla tanıştık. O değişik bir dil konuşuyor ben hiç anlamadım ama yine de birlikte birkaç dakika oyun oynadık. O da iyileşmeye gelmiş. Ve sana bir şey diyeyim mi?" dedi kocaman sırıtırken. "Onun da saçları yoktu! Benim gibi biri olduğu için bana hiç garip bakmadı! Beni çok sevdi saçım olmamasına rağmen!"

"Sizi ısırırım," dedim gülerken. "Roza ne güzel bir isimmiş."

"Evet bana internetten gösterdi! Roza gül çiçeği demekmiş. Ben de ona nergis çiçeği gösterdim. Ablamın ismi dedim ama anlamadı. Sonra senle ikimizin bir fotoğrafını gösterdim ve gülümsedi yani çok beğendi seni!"

"Hadi lak lak bitti. Uyku vakti," dedi Şahin telefonu onun elinden alırken. "Mürekkep burada kalacak. Ben otele geçiyorum."

"İyi geceler abla," dedi Sena el sallarken ve tekrar alt dudağını büzdü. "Geleceksin, değil mi?"

Gülümserken kameraya el salladım. "Geleceğim bal kızım. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni." El salladı.

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra Şahin burnunu çeker gibi yaptı ama gülümseyerek bastırdı ve telefonu alıp odadan çıktı.

"Ya sen niye telefonunu kapatıyorsun!" diye bağırdı. Hırslı ama kısık sordu. "Manyak mısın kızım sen? Ne diye kapatıyorsun?"

"O an konuşmak istemedim," dedim sigarayı dudaklarıma götürürken. Ekranın dışına doğru üfledim. "Odası güzelmiş. Doktor geldi mi?"

"Geldi," dedi bıkkın nefes verip. Yandaki dinlenme yerine oturdu ve sağa sola baktı. "Ben geleyim oraya. Ne olacak? Madem sen Sena'yı riske atmak istemiyorsun ben gelirim."

Sena'nın odasından yavaşça Mürekkep çıktı ve Şahin'in omzuna arkadan çenesini dayayıp ekrana baktı. "Biz sabah Şahin'in gelmesi için biraz para ayırdık ama sen gel tabii, daha çok isteriz bunu. Bu gece Sena'yla yıldızlar görünürse

sayacağız. Bir eksik sayacağız ama. Gelsen keşke. Tamamlansak."

Boğazıma bir şey düğümlendi. Başımı eğip ekrana bakmadan konuştum.

"Bana hiç yardımcı olmuyorsunuz, küçük burjuvalar."

"Asıl sen bize yardımcı olmuyorsun," dedi Şahin, kaşlarını çatarak. Ona baktım. "Biz burada tutunmaya çalışıyoruz, sen orada tek başınasın. Böyle iş mi olur? Hadi bana bir sebep söyle, gerçekten tutarlı bir sebep söyle de kalayım yoksa yarın sabah geliyorum seni almaya."

Baktım. Gözüm ekrandaki hastane duvarlarına, sonra Mürekkep'in yorgun ama inatçı bakışına takıldı. Sonra kendime. Boş duvara, arkamdaki karanlık mutfak dolaplarına. Dökülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Bugün emin oldum," dedim. "Bu adamlar şakaya gelmez. Öldürecekler işte. Her köşede biri var gibi hissediyorum. Buraya bile zor kaçtım. Size bir adım atsalar... Ben bunu kaldıramam. Sizden birinize zarar gelirse..."

"...Nergis" dedi Mürekkep ama devam ettirmedi. Sesi kendi içindeki kabullenemeyişe saplandı kaldı.

"Ben geri dönemem çünkü dönersem onlar da peşimden gelir. Ve artık sadece beni değil, sizi de korkuturlar. Sena'ya bir şey yaparlar."

Ekran sessizleşti. Sadece Mürekkep'in burun çekişleri ve onkoloji servisinin ara fonunda çalan bir çocuk şarkısı vardı.

"O yüzden..." dedim ve gözlerimi kapadım. "Ben buradayım ama kalbim sizinle. Her saniye."

"Sikeyim," diye mırıldandı Şahin. "Böyle iş mi olur amına koyayım? Ben Tufan ile görüşsem belki bir yol buluruz."

"Ben denemiyorum mu sanıyorsun?" diye sordum. Tam o sırada kapı vuruldu. Üst üste tıktıklandı. Israrla, yangından mal kaçırırcasına. Başımı dış kapıya çevirirken Şahin hızla ekrana baktı.

"Bekle, kameraya bakacağım," dedi ve hızla telefondan bir uygulamaya girdi. "Kim lan bu puşt?"

"Kim o!" diye bağırdım, kapıya yavaşça adımlarken. "Polisi aradım! Kameralarda yüzün göründü!"

"Benim," dedi bir fısıltı. "Sivas ben. Meltem yenge, açar mısın?"

Hızla duraksadım. "Şahin," dedim ekrana fısıldayıp. "Ben seni arayacağım sonra. Bekle."

"Dur hayır kapatma-" derken telefonu yüzüne kapattım ve bir adım geri gittim. Girişteki vazoyu elime aldım.

Tufan'a sadık kalmak için ismimin Meltem olmadığını söyleyemezdim. Yoksa oyun bozulurdu.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

Sadık Veya Kader. **Kader ya da sadakat. Birini seçmeliydim sanırım. Ya ona sadık kalacaktım, ya da kaderimle oyun oynayacaktım.**

"Allah peygamber aşkı için aç," dedi kısık ama hırsla. "İki dakika konuşup gideceğim."

"Yok ya? Akıllı mısın sen!" diye bağırdım. "Tufan'ı ararım bak! Beni rahat bırak! Yüzün kamerada çıktı diyorum sana!

Bana bir şey olursa ablak gibi ortada suratın! Kapının tepesindeki kamerayı görüyor musun!"

"Yalvarırım, çok önemli!" dedi ve sonunda fısıldadı. "Viktor buraya geliyor."

"Viktor," dedim şaşkınlıkla. "Tufan'ın düşmanı olan mı!" diye bağırdım kapının ardından.

"Yenge sen delirdin mi ne diyorsun?" diye sordu, korkuyla. "Kocan olan! Senin kocan ya Viktor! Hani biz Tufan ve Viktor dövüşünce Tufan'a yalakalık olsun diye ona haber vermeden tövbe haşa ama seni yakıp öldürdük ya! Sonra Viktor da delirip ülkeyi terk etti ya! Yalvarırım Viktor'a benim seni yakanlar arasında olduğumu söyleme tamam mı? Öldürür beni! Lütfen!"

Cevap vermedim.

"Yenge," dedi fısıltıyla. "Bay Viktor sana bunu kimin yaptığını sorarsa Sivas yok de, tamam mı? Allah rızası için... Tamam mı? Yenge?"

Sessizce mırıldandım. "Viktor... Benim... Kocam."

"Yenge," dedi fısıltıyla. "Tufan abi ile her ne yapıyorsun bilmiyorum ama Bay Viktor bunu duydu ve kafayı yedi. Daha doğrusu ben ona mesaj attım toplantıdayken. Seni öldü sanıyoruz hepimiz."

"Sivas Bey özür dilerim ama siz geri zekalı mısınız? Madem beni yaktınız ve Viktor duyacak diye korkuyorsunuz ne diye adama mesaj atıp benim ölmediğimi söylüyorsunuz?"

Bir an duraksadı. "Yav yenge gözünü seveyim korkudan ne yaptığımı mı biliyorum! Aklım çıktı amına koyayım!

Herkesten önce ben ona haber verirsem seni öldürenler arasında olduğumu düşünmez diye düşündüm!"

Cevap vermedim.

"Benden iyi bilirsin ama Viktor tam bir Hitler yolcusu. Ruh hastası! En üstün ırk Alman ırkı derken bile seni alıp aramıza sokmuştu. Sana öyle aşıktı. E valla sen de ona aşıktın deli gibi. Kaç kere Tufan'ı öldürmeye çalıştınız siz onunla. Şimdi sen seneler sonra onun düşmanı ile sevgili gibi nasıl yaptın? Tufan sana nasıl bir para verdi? Buna nasıl cesaret ettin? Tufan da seni hiç sevmezdi ki yani. Hakkında hep kötü konuşurdu. Ben valla anlamadım," derken sesi bir anda kesildi.

"Geldi," dedi sessizce. "Almanya'dan geldi. Ben söyledim, buranın konumunu verdim. Şimdi sana yalvarırım seni yakanlar arasında benim olduğumu söyleme. Lütfen."

Sonra çalıların arasından koşarak gitti. Elimdeki vazoyu çaresizce yerine bıraktım. Taşlar bir bir döküldü. Kartlar açıldı. Yapboz bitti.

Meltem Von Rath.

Alman tefeci Viktor Von Rath'ın eşi. Biricik sevgili eşi.

Kurul, Tufan'a bir jest yapmak amaçlı bu kadını öldürdü. Şimdi ise Tufan ezeli düşmanının ölen karısının elinden tutarak karşılarına çıktı. Viktor'a haber gideceğini biliyordu.

Üç beş dakikalık zevk uğruna beni ne yaptı? Beni arada sattı. Kullandı.

Çok eğlendi mi acaba?

Ya da... Belki de sadakatimi ölçtü. Belki de dış kapıyı açtığımda karşımda dikilen, şok olmuş o yeşil gözlü sarı saçlı kocaman adamı görünce, kaderimi o adamla birlikte Tufan'a karşı kullanmamam konusunda beni uyardı.

Kapıyı açtım, evet. Göz göze geldik. Korkudan içim hopladı. Bir deli gibi gülüyordu. Anlamlandıramamış ama meraklı. Seneler sonra hortlak görmüş gibi harlı ama heyecanlı.

Simsiyah giyinen bir adamdı. Yanında bir sürü sarı herif. Hepsi sarı sarı. Yüzleri bembeyaz. Karanlık ama gözlerinin yeşilliği ortada. Sarı sakalları seyrek, dövmeleri sık. Boyunlarında Nazi sembollü dövmeler var. Gözlerinin altında Almanca kelimeler... Hitler'e ait sözler yazıyor bedenlerinde.

"Viktor," diye fısıldadım. Heyecanla açtı gözlerini. Kahkaha attı. Onu tanıdığımı anladı.

"Ah Brise," dedi Almanca. "Meltem'im. Hazinem."

Bana doğru bir adım attı. Bir adım geri gittiğimde korkutmamak adına durdu ama heyecandan gözleri dolmuştu.

Nazi sembolü dövmeli elini uzattı. "Gel güzel Brise, seni almaya geldim."

Başımı olumsuz sallarken ne yapacağımı bilemiyordum.

Ellerini birbirlerine dokundurdu. "İsa'ya çok dua ettim. Kiliselere bağışlar yaptım." Soluk yeşil gözlerini havaya çıkarttı. "Dualarım kabul oldu."

Belki de bu da bir sadakat testiydi. Tufan beni ölçecekti. Viktor'dan para alıp Tufan'a ödesem, fena mıydı? Ya da belki... Kaçıp gitsem onunla. Almanya'ya. Korurdu hem beni.

Düşmanıydı sonuçta. Düşmanlar güçlüydü çünkü. Güçlü olmalılardı. Yoksa düşman statüsünde olmazlardı.

Sena'yı görmek için bir şans daha tanınır mıydı bana?

Kapıyı Viktor ve yanında hayretle bana bakan sarı adamın suratına kapatıverdim. Korkudan ne yapacağımı bilemedim. Arkamı döndüm hızla. Telefonumdan ona mesaj attım.

Nergis : Düşmanınızın ölen karısıyla el ele toplantıya girmek de ne demek Tufan Bey?

Konuşmaya girdi. Yazdı.

Tufan : Ne yalan söyleyeyim uzun süredir böyle eğlenmemiştim

Nergis : Bu bana bir sadakat testi mi? Çünkü EVİME GİRİP AÇIK DURAN KİTAPTAN ALINTI YAPMIŞSINIZ????? Yoksa bir eğlence için mi düşmanınızın önüne attınız beni? Hayır adam kapımı yumrukluyor da şu an!!!

Birkaç saniye cevap vermedi.

Viktor bu sırada kapıya vuruyordu. "Aç güzel Brise. Aç yoksa kurşunlayarak kıracağım bu kapıyı. Hadi bebeğim, aç. Bana anlatman gereken çok şey var. Tufan denen o gaddar ile el ele girmişsin oraya. En başından beri onu mu istedin yoksa? Oysa bana ondan nefret ettiğini söylerdin hep. Birlikte onu öldürme planları yapardık... Güzel sevgilim? Brise? Narin esen Meltem'im?"

Tufan : Vereceğim yanıta göre mi hareket edeceksin?

Nergis : Yani... Beyefendiden iki yüz bin dolar alabilirim. Ölen eşinin başının gözünün sadakası olarak. Sizin borcunuzu ödemiş olurum. Bunu sorun etmezsiniz herhalde?

Gördü. Yazdı, sonra sildi. Tam ekranı kapatacaktım, bildirim sesi geldi.

Tufan : Unuttun mu?

Nergis : Neyi?

"Çekil kapıdan," dedi Viktor. Cümleleri çok naif çıksa da ses telleri çok kabaydı. Alman kabası. Sert, diktatör. "Kapı koluna ateş açacağım, mein Herz. Çekil oradan."

Tufan : Torino hikayesi. En sevdiğin atı alırım senden. Delirirsin sonra. Hatırladın mı şimdi?

Nergis : Düşmanınızı karşıma çıkaran sizsiniz???!!!!!

Tufan : Paramı alıp yurt dışına kaçmaya çalışan da sensin

Nergis : ADAM KAPI KİLİDİME ATEŞ AÇACAK ŞUAN!!!!!!!!!!!!!

Tufan : Beni bana olan sadakatinle sınadın. Beni dolandırmaya kalktın. Ben de seni, kendinle sınıyorum. Viktor sana bir ceza.

"Çekildin mi?" diye sordu Viktor. Hemen sonra arkasındaki adamlara Almanca bir şeyler söyledi. "Ateş açıyorum güzelim. Güneşim. Işığım. Korkma sakın."

Nergis : Tufan Bey af buyurun tövbe haşa ama siz nasıl bir psikopatsınız böyle amk(amk lafı size değildi)

Tufan : Bu terbiyesiz mesajı anlık korku ve adrenaline veriyorum.

Tufan : Bak Nergis. Sana bir teklifim var. Viktor'dan kurtul borcunun yarısını sileyim. Ben de o orospu evladını delirtebildiğim kadar delirteyim. Meltem denilen o orospuya çok aşıktı. Bana gel, seninle anlaşalım. Karşılıklı kazanalım seninle.

Nergis : Gerçekten mi?

Tufan : Gerçekten.

Nergis : Diğer yarısı için başka görev verecek misiniz? Viktor'u şu an buradan kovarsam iki yüz binlik borcun yüz bini silinecek mi????

Tufan : Silinecek

Nergis : Tufan Bey Allah adı verip yemin eder misiniz

"Meltem! Kapıya ateş açıyorum güzel hazinem!"

Tufan : Seçim senin. Ya ondan kurtulursun ya da onunla gidersin.

"Üç!"

Tufan : Umarım doğru ata oynayacak kadar zekisindir.

"İki!"

Tufan : İyi kararlar, Brise :)

"Bir!"

Konuşmadan çıktı.

Ve bam.

Dış kapının kilidi fırladı. Susturucu takılı Alman silahından çıkan mermi öyle kudretliydi ki, kilidi savurduktan sonra bile durmadı ve evin karşı duvarını delip dışarı çıktı.

Viktor içeri adımladı. Elindeki silahtan dumanlar çıkıyordu. Nefes nefeseydi heyecandan. Bana silah tutmayan elini uzattı. "Tut bebeğim," dedi.

Tufan'ın kitaptan yaptığı alıntı gibi. Ya kaderimi şimdi seçecektim, ya da Tufan'a sadık kalıp onu dinleyecektim.

İkisini de denemek istemedim elbet. Ama önümde sadece iki yol vardı. Ya varlık, ya nihayet...

- BÖLÜM SONU -

Dipnot : Brise (Almanca, "Meltem" anlamında) kullanılıyor. Viktor kitaba geldiğine göre yavaştan yerlerimize yerleşelim. Nergis'in seçimleri sizce ne olacak? Yeni bölüm için lütfen yıldızı tuşlayınız efendim. Diğer bölüm görüşürüz!

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor

12. BÖLÜM : İKİ KURT, TEK AV

12

Elimde telefonum vardı. Parmaklarım mesaj atmaya hazır tutuyordu. Karşımda ise nefes nefese sırıtan adam. Elini uzatıyordu. Perdeleri yere dökülmüş camdan içeri süzen ayın loş ettiği odada yüzünün yarısına beyazlık vuruyordu. Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmadı. Adeta hasret gidermek istiyordu.

Çok acele ettim ve Tufan'a mesaj yolladım.

Nergis : Bana yardım edin

Ve hızla ekranımı kapatıp yutkundum. Başımı karşımdaki adama kaldırdım. Elini biraz sallandırdı. "Gel hazinem. Tut."

Ne yapacağımı bilemedim. Elimi ona doğru uzatmak istedim ama yapamadım. Meltem rolünü sürdürmeliydim ama ona dokunmak ürküttü. "Ah," dedi açık yeşil gözleri açılırken. "Brise... Hazinem."

"Hayır," dedim, başım olumsuz sallanırken.

"Sen," dedi ve bana adımladı. Hızla arkama doğru geçtiğinde bedenim kaskatı olmuştu. Yere çöktü, dizlerinin üzerine. Üzerimde kuruldan kalan kırmızı kısacık elbise vardı.

Ne olduğunu anlamadım ama çıplak bacağımın arka kısmındaki, arabada çıkan yangından kalma yara izine parmağı dokundu. Öne doğru bir adım attığımda doğruldu ve bileğimden tutup beni kendine çevirdi.

"Yaraların küçülmüş, Brise," dedi heyecanla. Eğildiğinde korkudan bacaklarım dahi titriyordu. Burunlarımızın uçları birbirine dokunur gibi oldu.

"Sen," dedi yavaşça. "Nerelerde saklandın? Neden kocanın kollarına gelmedin? Karış karış aradım seni her yerde."

"Gidin," dedim tekrar, yutkunup. "Lütfen gidin buradan."

"Mein Schatz," dediğinde kaşlarım çatıldı. Anlamıyorum manasında başımı olumsuz salladım.

"Almanca'yı da mı unuttun? Hazinem," dedi doğrulurken. Elimden tutup sertçe üst üste öptü. Elimi çekmeye çalışınca bir anda kendine çekti ve bedenlerimizi birbirine yapıştırdı. Sarıldı. Öyle sıkı sarılıyordu ki nefes alamıyordum.

Ellerimle onu itmeye çalıştım ama pek mümkün değildi. Şehvetli, tacizane bir sarılmadan ziyade hasret gideren merhamet dolu bir sarılmaydı ama yine de çok rahatsız etti.

Burnu omzuma dokunurken omzumu öptü. "Benim güzel Meltem'im," dedi yavaşça. "Sevgilim. Biricik eşim. Öldün diye gitmiştim buralardan. Geri gelmişsin." Hızla geri çekildi ve yutkundu. "Tufan denen o pis herifle ne işin vardı senin?"

"Özür dilerim," dedim yavaşça. "Yanlış yerdesiniz."

"Kafana darbe almış olmasın Brise," dedi yavaşça elini tekrar bana uzatırken. "Ben sana her şeyi hatırlatacağım. Güzel evimize götüreceğim seni."

"Üzgünüm," dedim, içim deprem. "Ben aradığınız kişi değilim. Daha fazlasını söyleyemem. Gerçekten özür dilerim."

"Problem yok," dedi başı olumlu sallanırken. Merhamet döküldü sesinden. "Beni unuttun belki. Ama ben senin eşinim. Hayat dostu, yol arkadaşı. Yoldaş. Eşlikçi. Mein Schatz."

Gözleri doldu.

"Utandın mı kocandan?" dedi bana bir adım atarken. "Ah güzel sevdam," dedi ve bana doğru eğildi. Gözlerime doğru gözlerini kenetledi. İşaret parmağını kaldırdı. "Bir kere," dedi fısıltıyla. "Bir kere daha sarılayım sana."

"Hayır," dedim, artık korkudan ne yapacağımı bilemeyerek. "Lütfen gidin."

Ondan kaçacağım sırada elimdeki telefonu alıp yana doğru sertçe fırlattı. Beni bir anda kucakladı. Evden çıkmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdım, cebelleşirken. Kuruldan beri üzerimde olan kırmızı elbise iyice yukarı çıktı ama hiç umursamadım. Direnmeye kalktım. Bırakmadı. Daha da sıkı. Sarmaladı.

"Bırak!" diye çığlık attım, ama çoktan bahçeden çıkarttı. Ellerimi sırtına yumrukladım. Bana mısın, demedi.

Ellerim ona vurmaktan kızarırken gözlerim eşzamanlı bulandı. "Bırak!" dedim sinirle. "Bırak ben Meltem falan değilim bırak!" diye avazım çıktığı kadar çığlık attım. "Ben o değilim! Bırak beni! Tufan'a söyledim seni! Beni bulur! Şimdi o yüzden beni hemen bırak!"

"Ah Brise," dedi beni arka koltuğa fırlatırken. Yanıma oturdu telaşla. Kapıyı kendime defaatle çektim ama kilitliydi. Açamadım. Hızla iki elimle birden cama vurmaya başladım. Araba çoktan yola çıktı.

"Neden böyle yapıyorsun?"

"Bırakın!" diye üst üste cama avuç içimi vurdum.

"Pişt," sesi ile kısaca Viktor'a baktım. Yanımda oturuyordu. Beni merakla izliyordu. "Neden böyle yapıyorsun, Brise?"

Tekrar cama döndüm.

"Camı açın! Benim adım Nergis! O dediğin kadını yakarak öldürmüşler! Bırak beni şimdi! Tufan'a söyledim! Seni doğduğuna pişman ederler!"

Otobana çıktık ama Alman marka araba çok hızlıydı. Makas atarak ilerliyordu. Kullanan sürücünün bu ülkede ehliyet sürebilmesine izin var mıydı, o bile meçhuldü.

"Nergis mi?" dedi yavaşça. Kısaca tekrar ona döndüm. Nefes nefeseydim. Başını olumlu salladı. "Tufan'ın canını çok yaktığımı biliyorum," dedi beni izlerken. Gözleri kısıldı. "Ama sen..." Fısıldadı. "Sen sevgili karım... Sana ne yaptım da beni bırakıp ona gittin? Bunu asla tahmin edemezdim."

"Doğru tahmin etmişsin çünkü ben Meltem falan değilim!" diye çığlık attım, cama vururken. "Açın!" Boynumu sıvazladım. "Klimaları kapatın! Açın kapıyı!"

Çok hızlı olmamıza rağmen bizimle bir giden bir araba belirdi. Simsiyah arabanın camı açıldı. Yanda son sürat paralel ilerleyen arabadan bir namlu göründü.

Bir anda bizim bulunduğumuz araba camından içeri bir mermi fırladı. Araba hızla ormana saptı. Sola doğru savruldum. Viktor ise beni tutmaya çalıştı.

Şoförün kafası direksiyona öyle sert çarpmıştı ki, hiç durmadan korna çalmaya başladı. Korna susmuyordu.

Kafamın içi kaynıyordu. Ellerimle hızla kulaklarımı kapattım. Bu sırada araba savruldu. Ormanda pek yol katedemeden bir ağaca sertçe vurdu. Hepsi birkaç saniye sürdü ama kafam senelerin zulmünü ivedilikle ölçtü.

Kaza. Yangın.

Bir annenin gözyaşları. Yanık et kokusu.

Ölüm. Kırmızı. Kor ateşin soğuk turuncusu.

İs yapışmış tavan. "Anne!" diye bağıran bir çocuk. On dört yaşında ufacık, kökleri daha güçlenememiş bir çiçek.

Annesi ön koltukta baygın. Şakağından bile kan geliyor. Yüzündeki kırmızıdan annesinin açık gözlerini seçemiyor. Ölmüş. Gözleri kapanmamış.

Babası son anda annesini tutmaya çalışıyor ama yapamıyor. Direksiyona başı vurmuş. Alnı kornada kalıyor. Hiç durmadan bağırıyor korna. Susmuyor.

"Anne!" diye bağırıyor küçük Nergis. "Uyan!" Ama hareket edemiyor çünkü koltukta sıkışmış. Arabanın tavanı onun bedenine saplanmış. Yanında bir yaşında bir bebek, küçük Sena... Ağlıyor. Hiç susmadan.

Sonra alevler çıkıyor. Önce direksiyonun oralardan. Klimanın içerisinden duman yükseliyor. Zift gibi, kapkara. Gitgide rengi turuncuya kaçıyor. Annesinin saçlarına dokunuyor.

"Dur ateş!" diye bağırıyor Nergis. "Annemin saçlarından çekil!"

Korna sesi. Hiç durmadan. "Dur ateş! Annemden çekil!"

"Dur," dedim ellerim kulaklarımda. "Dur... Dur. Dur. Dur."

Kapım açıldığında öylece kulaklarımı kapatmış, "Dur," diye tekrar ediyordum. "Dur. Annenin saçlarından çekil."

Viktor beni bir hışımla arabadan çıkarttı. Otobandan çok sapmıştık. Hışımla geçen arabalar bizi göremezdi bile.

Nefes nefese sağa sola baktı Viktor. Bense hala yere bakıyordum. Öne dolandı ve şoförün başını kaldırdı. Korna sustu. Şakağından tek bir keskin nişancı mermisi yemişti şoför. Onu gördü ve hızla sağa sola baktı.

Beni bırakmıyordu. "Lan şerefsiz!" diye bağırdı ormandaki ağaçlara doğru. "Karıma göz dikecek kadar mı kudurttum lan seni! Tufan!" diye haykırdı. "Çık lan karşıma!" Elindeki silahı havaya kaldırdı. "Çık da kurşuna dizeyim seni!"

Bir keskin nişancı silahı daha. Ormanın derinlerinden. Çok titiz, çok sessiz. Viktor'un elindeki silahı vurdu. Silah havaya savrulurken Viktor sağa sola bakarak kahkaha attı. "Amcık beyinli Yarkın! Sen misin lan! Tufan'ın köpeği piç!"

Hızla silahına adımladığında adının Yarkın olduğunu öğrendiğim keskin nişancı, Viktor'un ayağının dibine bir dur mermisi daha sıktı. Çok tiz, çok hızlı.

Karşımıza siyah bir araba belirdi. Şoför koşarak arabadan indi. Tufan'ın kapısını açtığı sırada arka arkaya bir sürü araba girdi ormana. Çetin de vardı aralarında. Ellerindeki silahları Viktor'a, doğal olarak bana tuttular.

"Senin problemin ne biliyor musun Viktor?" dedi Tufan, yavaş yavaş bize doğru yürümeye başladı. "Çok konuşuyorsun. Karı gibi söyleniyorsun."

Viktor kahkaha attı. Alnından terler aktı. Bana döndü başı ileri geri oynarken. Şuuru gitti. "Senin boynunu kopartacağım," derken Tufan'a döndü. "Sen kimsin de benim karımı çalıyorsun lan piç dölü!"

"Vay!" dedi Çetin heyecanla. "Türkçe küfürler de mi öğrendin ağzını yaya yaya siktiğimin çocuğu! Patrona bir daha küfredersen dilini akşam kelle paça çorbama koyarım duydun mu len!"

"Yeterli," dedi Tufan bıkkınlıkla. Kaşları ile beni gösterdi. "Pis pis konuşmayın. Kız korkmuş zaten."

Viktor telaşla beni kendine bastırdı. "Brise," dedi şaşkınlıkla. "Bu," diyerek Tufan'a tuttu elini bir çocuk gibi. "Bu adam seni zorla mı tuttu yanında? Söyle bana."

"Bırak kızı," dedi Tufan. Başımı ona döndürdüm.

"Ölmüş karımı çalmışsın lan benden!" dedi ve bir adım atmaya kalktı ama keskin nişancı tekrar tam ayak ucuna bir mermi sıktı. Durdu. Göğüs kafesi deli gibi kalkıp inerken bana döndü.

"Meltem'im," dedi çaresizce. "Bu adam seni zorla mı tuttu yanında bunca sene? Anlat bana yoldaşım. Anlat, çareler bulayım. Bunun kellesini alayım."

Tufan'a baktım. Öylece ona gelmemi bekliyordu. Hiçbir şey demeden ona adımladığım sırada Viktor arkamdan hızla beni yakaladı ve boynuma soğuk bir metal dayadı. Bir bıçak.

"Öldürürüm lan!"

Tufan olduğu yerde dondu. Gözleri... gözleri beni taradı. Bacaklarımı, kolumun neresinden tutulduğumu, boynuma ne kadar yakın olduğunu. Hesaplıyordu. Tüm ihtimalleri.

"Sakin ol aslan parçası," dedi Tufan, elini kaldırıp. "Kızla bir derdin yok. Bırak onu. Benimle hallet."

"Bırakayım da mutlu mu olun lan!" dedi Viktor. Eli titriyordu. Boynuma dokunan keskin bıçak tenime dokunuyordu. "Sen geçmişimi hortlattın lan! Benim ölü karımı çaldın!"

Gözlerini göremedim ama sözleri kan gibi aktı.

"Birader bırak tamam," dedi Çetin de yavaşça. "Tamam bak erkek erkeğe halledelim. Yakışıyor mu bir adama senin şu an bu yaptığın hareket?"

"İndirin lan silahları!" dedi, tükürürken. "İndirin hepiniz!"

Boğazımdaki nefesi zor yutuyordum. Bir an gözüm yana kaydı. Tufan'la göz göze geldik. Korkmadım o andan sonra. Çünkü hayır. Bana kalırsa hala teslim olmuyordu. Hesaplıyordu.

"Bırakın silahları," dedi Tufan, sakince. Herkes silahlarını yere koyarken ben artık kaskatı olmuştum.

"Şu da!" diye bağırdı. "Ağacın tepesine çıkmış o orospu çocuğu Yarkın da!"

Tufan başını ağaçlara çevirdi. Eliyle bir işaret yaptı. Sonra büyük çam ağacından kısa boylu biri aşağı indi. Bir adam, elinde upuzun bir silahla.

Viktor'a döndü. "Herkes silahı bıraktı. Sen de kızı bırak."

"Beni ve karımı rahat bırakmazsan," dedi Viktor, boynumdaki bıçağı biraz bastırarak. "Önce onun başını parçalarım, sonra kendi kalbime saplarım. Sana yar etmem lan bu kadını!"

Korkudan nefesimi tuttum. Ellerim Viktor'un kollarındaydı ama onu henüz hiç hareket ettiremedim. Bu pek de mümkün değildi. Viktor'un kolu çelik gibi sertti. Boğazım acıdı. Tam ortada kalmış gibiydim.

İki kurt, tek av.

"Noldu?" dedi Viktor, tükürür gibi. "Karımı öldürmem seni çok mu üzer Tufan Ali Uluhan!"

"Seni son kez uyarıyorum," dedi Tufan. "Bırak onu. Erkek erkeğe konuşalım."

Viktor güldü. Sanki delirmiş gibi.

"Bırakayım da sen mi sahip ol? Size izin vereceğimi mi sandınız?" Sertçe başımdan öptü. "Sana vermem onu. Benim hazinem o. Bana ait."

"Yalvarırım," dedim ama sesim çıkmadı. "Aranızda halledin. Beni bırakın lütfen."

"Ona soralım," dedi Tufan yavaşça. Bize doğru bir adım attığında Viktor bizi bir adım geriye götürdü ama boğazıma dayalı bıçak milim oynamadı.

"Soralım, kız kimi isterse onda kalsın."

"Hazinem?" dedi Viktor şaşkınlıkla. "Beni istiyor musun?"

"İstiyorum!" diye bağırdım, korkuyla. "İstiyorum! Bırak artık!"

"Gerçekten mi?" diye, fısıldadı. "Ne işin vardı bu herifle?"

"Onu öldürme planları yapıyordum Viktor," diye geveledim. Sesim titriyordu. Detone oluyordum bağırırken. Öyle bir korku. "İnandırıcı olması için sana söylemedim. Şu an yaptığın gibi beni engellersin diye söylemedim."

"Ah Brise," dedi arkamdan, şaşkınlıkla. "Bu duyduklarım gerçek mi?"

"Yemin ederim," dedim, yutkunup. "Beni bırak, sana anlatayım."

Şaşkınlıkla bıçağı boğazımdan çekti. Bunu fırsat bilmiş gibi uzaklardaki bir başka keskin nişancı yüzünden Viktor eline bir mermi yedi. Acıyla hırladı.

Geriye doğru bıçakla bir düştüğü sırada hızla Tufan'a doğru ilerlemeye çalışıyordum.

"Dur!" dedi, yerde. Dizlerinin üzerine çöktü ve bana baktı. Çaresizliği okudum bakışlarında. İhanet, korku ve diğer tüm pis hisler işte. Kalp kırıcıydı gözlerinin anlattıkları.

"Beni kandırdın mı?" diye sordu. Kanayan elini tuttu ve ağır ağır nefes verdi. Acıdan inliyordu ama asıl yarası başkaydı. "Beni istemiyor musun?"

Ona bakıyordum. Koskocaman bir adamın yerdeki çırpınışlarına şahitlik ediyordum. Başımı Tufan'a çevirdim.

Ona hiçbir cevap vermeden Tufan'ın açtığı kapıdan içeri girdim.

"Meltem!" diye bağırdı. "Gitme! Yalvarırım!"

Tufan yanıma otururken kapı kapandı. Elimle boynumu tuttum. Araba yola çıktı ama dizlerinin üzerinde toprakla kirlenmiş Viktor hala arkamızdan bağırıyordu. Feryat ediyordu. Kimi zaman Almanca, kimi zaman Türkçe. Hissiyat hep aynıydı ama söylediklerinde. Kin, nefret ve öfke.

Otobana çıktık. Ama aklımdaki çalkalanan sesi hiç durmadı. Hiç konuşmuyorduk. Gözlerimin kanlandığını hissettim. Ellerim hala yer yer titriyodu. Saçlarım darmadağındı. Dudaklarım sanki stresten çatlamıştı.

"Öldürecekti beni," dedim camdan bakarken. "Resmen boğazımı kesecekti."

"Bunu yapamayacağını o da biliyordu. Yalnızca şansını denedi," dediğinde ona döndüm. Bana bakıyordu. Göz göze gelince hızla camdan baktım.

"Yani ben öldüm sandım," dedim boğazımı tutarken.

"Bakayım," dediğinde ona döndüm. Biraz eğildi. Kokusu hoplattı beni. Gözleri boynuma indi. Biraz kısıldılar ama netlerdi.

"Bir şeyin yok," dedi boynumu izlerken. Baş parmağı çeneme gitti. Gözlerim kocaman oldu. Çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı ve boynumu görmesi için gözlerine yer açtı. "Sıyırmamış bile."

Eli çekildiğinde nefes verdim. Doğruldu ve tekrar sırtını geri yasladı. Donmuştum. Gözlerinin gezdiği yerler beni yaktı

sanki. Eli tuttuğum zamandan beri değişmemişti. Buz gibiydi.

"Telefonum evde kaldı," dedim camdan bakarken. "Sena'yı çok merak ederim."

Cebinden telefonunu çıkarttı ve bana uzattı. "Buradan konuş."

Refleks olarak elime aldım ama şaşırdım. "Yarın konuşabilir miyim? Şimdi uyuyorlardır."

Telefonu tekrar eline aldı ve cebine koydu.

"O eve dönmeyeceğim, değil mi?" dedim merakla onu izlerken. "Ne yapacağım? Viktor o evi öğrenmiş."

"Benimle kalacaksın."

"Amacınız beni korumak mı Viktor'u kızdırmak mı?"

"Ne fark eder? İkisi de aynı şey değil mi Nergis?"

"Anladım," dedim camdan bakarken. Yutkundum.

"Resmen öldüm sandım." Sadece bu. Fısıltı gibi çıktı ağzımdan. Gözümden bir damla yaş düştü dizlerime. Onun o çaresizliğine çok üzülmüştüm.

Tufan'ın sesiyle ona döndüm. "Ama hala buradasın," dedi. Ve sonra daha kısık bir sesle ekledi. "Ve bu düşündüğün kadar matah bir şey değil, dolandırıcı."

İçim adeta bir kösnüldü. Tufan'la iş birliği yapmak daha güvende hissettirdi. Nitekim Viktor'un o halini görüp paramparça olmuştum.

Bodrum'daki çiftliğe vardığımızda ne telefonum ne çantam vardı. Üzerimde hala kurulla toplantıdan kalan o kısacık elbise. Ara ara tepeme biniyordu ve elimle onu itiyordum. Arabadan indiğimde bedenim buz kesti.

Güvenlikler aynı anda tuşa basıp kapıyı açtı. İçeri doğru ilerlemeye başladım. Tufan hemen arkamdan geliyordu. Hissediyordum. Yine de o sessizlikte ayak seslerini hiç duymuyordum.

Kangallara kısaca bakıp arkamı döndüm. Tufan'ın gözleri bendeydi. Kapıya ilerledim ve duraksadım. Bu sırada Helga koşarak bize doğru adımladı. Dudağına bu karanlıkta kırmızı ruj sürüyordu. Telaşla ruju elbisesinin fiyonklu cebine koydu ve gülümsedi.

"Hoş geldin patron," dedi ihtişam dolu. Kapı açıldığında duraksadım ve Tufan'a döndüm. Helga onun ceketini çıkartıyordu. "Masör geldi. Sizi bekliyor masaj odasında."

"Beklesin biraz."

Tufan'ın ceketini aldı ve koşarak bir odaya götürdü. Bu sırada Tufan bana döndü ve asansörü gösterdi. "Biliyorsun odanı."

Başımı onaylar salladığım sırada Tufan bir odaya ilerledi. Sabahtan beri yememiştim. Hatta en son dün yemek yediğimi fark ettim. Karnım bu denli açken uyuyamazdım. Uyuyamazsam kafam iyi çalışmazdı. Öylece sırtını izlediğim sırada bunu anlamış gibi durdu ve bir kez daha bana döndü.

Birkaç saniye kaşlarını çatıp beni izledi. "Evet?" dedi, sorar gibi. "Bir şey mi diyeceksin?"

"Hayır," dedim asansöre ilerlerken.

"Aç mısın?" diye sordu. Parmağımı asansör tuşundan çekip ona döndüm. Cevap vermediğimde Helga'ya döndü. "İlgilenin kızla. Doyurun karnını."

Helga alelacele Tufan'ın girdiği odaya doğru bana yolu tuttu. "Buyurun hanımefendi. Aşçılar hemen sizinle ilgilenecek."

Tufan'ın arkasından odaya girdim. Salon olduğunu tahmin ettim ama pek de salona benzemiyordu. Yaşam belirtisi yoktu. Oturup saatlerce vakit geçirdiği bir salonu yoktu. Muhtemelen bunu gereksiz buluyordu.

Yanda kocaman ceviz ağacından oyma bir masa vardı. Yalnızca tek bir sandalye yerleşmişti o masaya. Koskocaman devasa masaya tek bir tane. Dev ekranın karşısındaki koltuk da aynı şekilde, upuzundu ama tek bir insan içindi.

Helga beni masaya oturttuğunda Tufan'ın sandalyesinde olduğumu anladım. Koskoca bir masada yapayalnızlık. Bunu onun kendi seçimi olarak gördüm hep.

Bembeyaz giyinen bir adam elindeki büyük tepsi ile önüme büyük bir kırmızı et bıraktı. Yanında bir salata, bardakta büyük bir viski.

Ağzım sulandı hissettim. Çizgi filmlerdeki devasa lezzetli etler gibiydi aynı. Bıçağı alıp eti kestiğim sırada Tufan karşıdaki koltuğa oturmuş, geriye yaslanmıştı. Elini uzattığında Helga telaşla ona bir bardak uzattı ve viski döktü. Bu sefer buz katmamıştı. Bundan sonra bir daha katacağını da pek sanmıyordum.

"Bu odaya vakit geçirmeye değil de kararlar almaya geliyorsunuz gibi," dedim ağzım dolu, ona dönerken. Yanağım hafif şişti. Yediğim et öyle güzeldi ki gözlerim istemsiz kapanmıştı.

Koltuktan başını bana çevirdi. "Hani derler ya dolandırıcı, zaman her şeyi çözer diye... Yalan. Ben çözmeyi severim. Zamanla değil, ellerimle." Parmağını şakağına vurdu. "Aklımla."

"Anladım," dedim hiçbir bok anlamamış bir şekilde eti biraz daha keserken. Et lokum gibiydi. Gözlerimin rengi yerine gelmişti.

"Tufan Bey?" diye sordum, gözleri dev ekranda dolanırken. Bir futbol maçının tekrarına bakıyordu. Erkek işte. Her ne yaparsa yapsınlardı, bu illetten kurtulamıyorlardı.

"Evet, Nergis?" dedi, maça dalmış şekilde.

"Gerçek olsaydı peki... Yani Meltem şu an karşınızda olsaydı ne yapardınız?" diye sordum, yemeğimi yerken.

"Boynunu elimle kopartırdım," dedi hiç düşünmeden. "Sonra da etlerini akşam yemeği niyetine yerdim."

Yutkundum. Et sanki ağzımda canlandı. Kanlar aktı. Öyle pis geldi tadı. Çatalı yerine bıraktım ve başımı tamamen ona çevirdim.

"Meltem ile bir ilişkiniz olmadı yani... Viktor'u kızdırmak için bunu denememiş olmanıza şaşırdım."

Maça bakarken sırıttı varla yok. "Aptal kadın ilgimi çekmez. Zamanında kendine eş olarak Viktor'u seçen kadından da çok zeki olması beklenemez. Yalan da olsa tahammül edemezdim muhtemelen o orospu karıya." Duraksadı. "Kadına," diye düzeltti kendini.

"Anladım," dedim. "Viktor size ne yaptı da benimle aynı çatı altında kalmaya bu kadar kolay ikna oldunuz? Çok kızdırmış sizi muhtemelen. Gördüğüm kadarı ile yalnızlığa

bağımlısınız. Yalandan da olsa bir başka sese pek tahammülünüz yok."

"Sana bir soru," dedi hala ekrana bakarken. "Aynaya baktığında ne görüyorsun? Kandırılmış bir kurban mı yoksa kız kardeşine kahramanlık yapmaya kalkan bir yalancı mı?"

"Ne demek bu?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bana bakmaması çok sinirimi bozmuştu.

"Viktor'a Meltem gibi yaklaştın. Boynundaki bıçağı çekmesini sağlaman etkileyiciydi ama şaşırtıcı değildi," dedi alayla. "Güzel oynuyorsun. Çok alışmışsın adamları kandırmaya. Ama dikkat et, dolandırıcı. Sürekli masum rolü yapanlar en sonunda kendi rollerine inanır." Bana döndü gülümserken. "Öyle bir inanırlar ki, gerçekten acınacak hale dönüşüverirler."

"Ben masum rolü yapmıyorum. Kardeşim için savaşıyorum."

"Savaşta her yol mübah diyorsun yani," dedi tekrar ekrana bakarken. Artık yemeği unutmuş tamamen onu izliyordum. Ondan çıkacak her kelime nefesimi daraltsa da boğulmaya teslim olmuştum.

"Siz de öyle yapmıyor musunuz?"

"Hayır. Yapsaydım seni o masaya yatırıp tüm kurulun önünde beceririm. Videolarını çektirip Viktor'a gönderirdim." Bana baktı tekrar. Daha da çok sırıtıyordu. "Dua et bir tık acıdım sana. Çok ürkek bakıyordun."

Hareket dahi edemedim. Beni hem kurnaz olmakla suçluyordu hem de kardeşime olan hislerimin bir demagoji olduğunu iddia ediyordu.

"Teşekkür mü etmeliyim?" diye sordum, kinaye dolu. Gözlerim sinirden dolmuştu. "Bence siz bana para verirken aslında beni satın almışsınız. Parayı ödemeyeceğimi biliyordunuz. Bana borç vermediniz. O parayı bana verip beni satın aldınız ve şimdi beni şaklaban yaptınız."

Kahkaha attı. Tufan'ı ilk defa böyle gülerken duydum. Öyle ağır ama içten attı ki, yüreğim korkudan hopladı.

"Sen gel tefeciden borç al ama suçlu tefeci olsun," dedi ekrana bakıp kısaca cıkcıklarken. "Çok eğlendiriyorsun beni. Gerçekten."

"Sami de dolandırmadı beni. Siz yaptınız. Kurula katılmam için bana verdiğiniz parayı benden alıp tekrar bana verdiniz. Manipüle ediyorsunuz beni," dedim nefes nefese. "Siz sürekli alttan alta beni manipüle ediyorsunuz."

Kumandayı eline aldı ve televizyonun sesini biraz daha açtı. "Var mı başka harikulade aydınlanmaların?" diye sordu.

"Bir sorum var," dedim hızla.

"Sor bakalım," dedi, sesi keyifli geliyordu.

"Viktor'u başıma musallat ettiniz. Ondan kurtulmak için ne yapacağım? Ömür boyu bu çiftlikte kalamam herhalde?"

"Sen bana olan borcunu ödemek için bir şeyler düşünüyor musun?" dedi tekrar bana dönerken. Öyle çok sırıtıyordu ki ağlamak üzereydim. "Yoksa benden teklif mi bekliyorsun? Kolaya kaçmayı seven bir kadınsın neticede."

"Tufan Bey beni hor görüp durmayın," dedim ama artık sesim titredi. "Siz bu laf cambazlığı ile tam olarak neyi amaçlıyorsunuz? Ne istiyorsunuz? Bana bu şekilde alttan alta laf çarpıtmanız hiç hoş değil."

Ekrana baktı tekrar. "Borcunun kalan kısmı için burada benimle yaşayacaksın. Bana çalışacaksın."

"Sahte sevgili rolüne devam mı edeceğim?"

"Gerekirse evleneceksin benimle."

"Anlamadım," dedim şaşkınlıkla. "Sırf Viktor öfkelensin diye hiç tanımadığınız bir kadınla mı evleneceksiniz?"

"Gerekirse, evet."

"Allah da seni kahretsin Nergis," diye mırıldandım. Duymadı. Yüksek sesle sordum. "Ne kadar bir süre yaşayacağım bu akreplerin arasında? Evlenme işi sahte mi olacak? Sena ne olacak? Evlilikten kastınız düğün mü yapacağız?"

"Bilmem."

"Ne demek bilmem?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Çok soru soruyorsun," dedi bıkkınlıkla. "Ama dört ama altı ay. Viktor kendini öldürene kadar. O gebersin, özgürsün. Bu cevap yeterli."

"Viktor'un kendini öldürmesini mi bekleyeceğiz yani?"

"Evet, dolandırıcı. Öyle yapacağız. Her kurula benimle geleceksin. Her seferinde daha samimi gözükeceksin. Ona haber gidecek. O da delirecek. Sonra da kendini öldürecek."

"Neden?" diye sordum, yavaşça. "Tüm bunlarla neden vaktinizi harcıyorsunuz?"

"Bana ve aileme yaşattıklarını yaşatıyorum ona," dedi ve ayaklandı. "İyi ki öldürmedim onu. Biliyordum çünkü, bir şekilde bir intikam alacaktım. İyi ki," dedi yavaşça. "İyi ki öldürmedim o orospu çocuğunu."

"Kardeşim ne olacak bu süre zarfında?"

"Beni ilgilendirmiyor. Paranı verdim, daha ne yapabilirim?" diye sordu, ayaklanırken. "Bu yaştan sonra çocuk bakıcılığı yapamam."

"Orada güvende olur mu? Yani, Viktor onu öğrenirse ne olacak?"

"Meltem'in Sena adında lösemi bir kardeşi olduğunu sanmıyorum. Viktor Sena adında bir çocuğun varlığından haberdar olamaz," dedi bıkkınlıkla. "Çok istersen başlarına birkaç koruma yollarım. Yeter ki daha fazla soru sorma. Allah aşkına sus, tamam mı?"

"Çok sevinirim," dedim onunla bir ayaklanırken. "Gerçekten size ve ailenize ne yaşattı bilmiyorum ama tüm bu oyunlardan bu kadar zevk alıyor olmanıza şaşırıyorum," dedim onu daha da sinir etmek için sürekli onunla konuşarak. Ona işkence yöntemi bunu seçtim. Deliriyordu ben konuştukça.

"Herifi öldür geç diyorsun, değil mi?" diye sordu, salondan çıkarken. "Öyle eğlenceli olmaz ama."

Arkasından adımlamaya başladım. Masaja gidecekti. Birkaç saat önce bir adam elinden vurmamış gibi, karşısında bir kadının boğazına bıçak dayanmamış gibi.

Holde asansöre adımladım. Düşünüyordum. Bu evde onunla yaşamak korkunç geliyordu kulağa.

Telefonu kısaca titrediğinde duraksadı. Durup siyah kumaş pantolonundan telefonunu çıkarttı ve kulağına götürdü.

Gülümsedi. "Gelsin."

Kapatıp cebine koyarken başını evin girişine çevirdi. Sivas'ın üzerini aradılar. Cepleri ve beli kontrol edildikten sonra çiftliğe girmesine izin verildi. Sivas koşarak bize doğru geliyordu. Göbeği sallanıyordu.

Çetin ise bu sırada dibimize varmış, elleri bellerinde Sivas'ın koşuşuna gülüyordu. "Küheylanıma bak," dedi mırıldanarak. "Adeta bir Anadolu irfanı."

"Patronum!" dedi Sivas telaşe ile elini uzatırken. "Olaylar çok fena! Anca gelebildim Bodrum'a! Sana bazı sualler getirdim!" Durup ellerini dizlerine koydu ve nefes verip başını kaldırdı. "Meltem'in geldiğini Viktor duymuş patronum! Onu almaya gittiler! Öyle duydum!"

"Bak sen," dedi Tufan ona bir adım atarken. Çetin ise sırıtarak onları izliyordu. "Nereden duymuş Viktor bunu?"

"Bilmiyorum ama sana ilk ben söylemek istedim," dedi Sivas ve yutkundu çocuk gibi. "Meltem yenge ona saldıranlar arasında benim olduğumu söylerse sen beni korur musun? Sonuçta o cadıyı sen mutlu olursun diye öldürmüştük biz. Nasıl dirildi öyle o bir anda? Yüzünde yanık izi de yoktu. Ben eminim ama, yanmıştı yüzü."

"Teknoloji gelişti kardeşim," dedi Çetin, sırıtırken. "Bir bakıyorsun insan klonluyorlar."

"Valla anlamadım," dedi Sivas şaşkınlıkla. "Neyse. Patronum sen beni korur musun?"

"Korumam mı hiç oğlum?" diye sordu Tufan, gülümserken. "Hiç korkma. Ben buradayım."

"Allah razı olsun," dedi ve göz ucu ile Helga'ya döndü. Ben ise girişin arkasından şaşkınlıkla bu iki yüzlü adamı

izliyordum. Hem Viktor'a hem Tufan'a ayrı yalakalık yapıyordu.

"Bu fıstık da kim?" dedi gülümserken. "Maşallah. Oyuncak bebek gibi."

Tufan elleri arkadan bağlı bir şekilde kısaca Helga'ya döndü ve tekrar Sivas'a baktı. "Al bu gece oyna."

"Gerçekten mi?" diye sordu heyecanla. "Patronum çok yaşa."

Helga korkmuştu ama sesini çıkartamadı. Hissettim. Kadınlar kadınları hissederdi zaten. Sivas ona eliyle gel işareti yaptı. Sivas'ın dibine vardı. Sivas onun poposuna sertçe vurdu. Kız gözlerini kapattı acıdan. Belki de ağlamamak için.

"Yavrum benim," dedi ve heyecanla girişteki güvenliklere döndü. "Grup mu yapsak? Topluca şöyle bir şu orospuyu okkalı becerelim, he?" Kahkaha attı.

Helga gözlerini daha da sıkı kapattı. Korkudan bedeni titredi. Dayanamadım. Kan beynime sıçradı. Bir adım çıktım dışarı.

Sivas ile göz göze geldim. Gözleri açıldığında Tufan bu sefer bana baktı ve gülümserken Sivas'a döndü.

"Hortlak mı gördün birader?" diye sordu, Çetin sırıtırken. "Ne oldu? Sivas'ın dağlarına adeta karlar yağdı. Grupça sikilmekten mi korktun yoksa?"

"Meltem yenge," dedi beni gösterirken. Sonra Tufan'a döndü ve kekeledi. "Ama nasıl olur? Bay Viktor evinden almıştı onu bir saat önce."

"Bu adam tam bir yalancı," dedim dayanamayıp. Derdim Helga'dan uzak durmasıydı. Yoksa yaptığı strateji pekala umurumda değildi. "İkili oynuyor. Viktor'a da yalakalık yaptı. Şimdi de size yapıyor Tufan Bey. Kovun gitsin bunu!"

Tufan gülümserken bana döndü tekrar. Sanki bu dediğimi zaten biliyor gibiydi. Sivas'ın ikili oynadığını söylememe hiç şaşırmadı çünkü.

Sivas ise bağırdı. "Yok! Yok öyle bir şey! Ben ikili oynamam! Yenge sen ne diyorsun?"

"Viktor'a evimi sen söylemedin mi! Sen gelmedin mi benim kapıma?" dedim sinirle. Helga ise şaşkınlıkla bana bakıyordu. Devam etmemi ister gibi.

"Gelmedim!" dedi ve kahkaha attı. "Yenge yapma etme. İftira günah!"

"Yenge derken?" dedi Tufan araya girip. "Viktor'un eşi olduğu için mi yoksa benim mi?"

"Senin tabii ki!" dedi Sivas gözü dönük gülerken. Korkudan bacakları iç içe geçti. "Senin eşin! Meltem Uluhan! Bekir'in annesi!"

Çetin kahkaha attığında Helga'ya gitmesi için elimi hızla salladım. Tufan'a baktı onay bekler gibi. Tufan ise önce bana baktı. Sonra Helga'ya elini git anlamında savurdu.

Helga koşarak içeri geçti. Geçerken bile bedeni korkudan oluk oluk titriyordu.

"Bekir dedin de aklıma geldi," dedi Tufan dikildiği yerden. "Sana bir hikaye anlatayım mı? Şöyle, yılanlar üzerine. Dinler misin?"

Sivas korkuyla başını onaylar salladı. "Dinlerim patronum. Sen anlat ben taş olayım, toprak olayım, sana kul olayım."

"Bir adamın birçok elemanı varmış," dedi Tufan, sesini alçaltarak. "Ama bir elemanın da birden fazla patronu varmış. Bu durum patrona çok garip gelmiş. Çünkü bir elemanın tek bir patronu olurmuş. İki kişiye birden yemin etmezmiş." Sırıtıyordu. "Sadık adam kapı çalarken bile izini silermiş. Senin gibi bir tanesi de hem kapı çalmış, hem de izi çamur gibi bırakmış."

Sivas ağzını açtı. "Patronum yanlış anladın. Ben sadece... Ben-"

"Çetin," dedi Tufan gözünü Sivas'tan ayırmadan.

Çetin omuzlarını ileri geri oynattı. "Emret patronum," dedi yavaşça. Aç bir köpek gibi sırıtıyordu.

"Sivas'ın ayakkabılarını çıkar."

"Patronum!" dedi Sivas. "Ne olur yapma! Bak ben sadece sana hizmet ettim! Bugün de... Bugün de sadece seni düşündüm! Meltem'in saklandığı eve gittim evet ama sadece onu alıp sana getirmek için! Yalanım varsa çocuğum ölsün!"

"Abi senin çocuğun yok ki amına," dedi Çetin sırıtırken. Diz çöktü. Sivas'ın ayakkabılarını çıkardı.

Sivas ağlıyordu artık. "Yalvarırım patronum. Bak... Ben sana ihanet etmedim."

"Yürü bakayım bir," dedi Tufan, kaşları ile yolu gösterirken. "Bakayım, iz kalacak mı."

Sivas ayakkabısız çamura doğru adımladı. Yürüdükçe çorapları kirleniyordu.

"Yılanlarla ilgili bir hikaye demiştin patronum! Hadi anlatsana!" dedi Sivas çamurlarda yürürken. "Çok merak ediyorum!"

"Anlatıyorum işte," dedi gülümserken. "Sen beni hiç anlamıyorsun ki birader."

"Anlıyorum! Ama çamurda yürümek ve iz bırakmakla bağlantıyı çözemedim! Senin yüce zekana sığınarak daha mala anlatır gibi anlatmanı talep ediyorum!"

"Sadakat," dedi Tufan bıkkın sesle. Bana döndü. Göz göze geldik. Baktı. Çok kısa. Ama sanki bana diyordu tüm bunları. Sivas'a döndü. "Bazen hiçbir şey yapmamakla başlar."

Bize değil, kendine konuşur gibiydi. Ya da Sivas'a değil, bana anlatır gibiydi.

"Yılanlar sürünürken iz bırakmazlar, ama ısırdıkları yerde bir ömür imzaları olur. Neden?" diye sordu Tufan.

"Neden?" diye sordu Sivas, lapa lapa terlerken.

"Çünkü sadakat denilen şey görünmezdir," dedi. Kaşları ile yerleri gösterdi. "Ama sen hep iz bıraktın. Neden? Sadık değilsin diye mi?"

"Bundan sonra çok daha dikkatli adım atacağım! Bir daha asla arkandan iş çevirmeyeceğim!"

"Sadakat neymiş?" diye sordu Tufan.

"Görünmezmiş patronum!"

"Ta ki?" dedi Tufan, sorar gibi. Ve belindeki silahı çıkarttı. Tepesinden tutup bir kez kendine çekti ve mermiyi yerine oturttu. Hemen sonra namluyu Sivas'a tuttu.

"Ta ki, ihanet onu ortaya çıkarana kadar," diye tamamladı onu Çetin, sırıtırken. Tufan gururla Çetin'e baktı ve tekrar Sivas'a döndü.

"Yapma!" diye bağırdı ve diz çöktü, Sivas. "Yapma etme! Affet!"

"Seni uyarmıştım. Doğru ata oynamanı söylemiştim. Şimdi seni aptal tercihlerin sonucu atlarıma meze yapacağım."

Tufan adamı vurdu. Gözünü kırpmadan. Eli titremeden. Sakince. Usulca. Tam alnından.

Mermi sesi ile dikildiğim yerde hopladım ve kısaca çığlık attım. Hızla ellerimle ağzımı kapattığım sırada tüm çiftlikte bir dalga gibi mermi sesi yankılandı. Köpekler bir anda havlamaya, atlar kapalı oldukları alanda kişnemeye başladı. Göremedim ama akrepler muhtemelen delirdi, viski şişeleri sallandı.

Sivas alnından vurularak bir anda sırt üstü çamurlara savruldu. Sertçe. Elleri iki yana açık, alnından akan kanla bir titreyen bedeni. Birkaç saniye önce nefes alıp veren bir canlının şimdi acı çekmesi.

Gözlerim kocaman, ağzımı tutan ellerim titrekti. Tufan silahını tekrar beline koyarken Çetin'e, "Temizleyin," dedi ve başka hiçbir şey söylemeden yanımızdan geçip eve girdi.

Öylece kalakaldım. Dehşet içerisindeydim. Çetin türkü söylemeye başlayarak yana adımladı ve bir paspas ile büyük bir siyah poşet getirdi.

"Sivas'ın yollarına!" dedi poşete adamı taşırken. "Çıkayım dağlarına!"

Başı bana kalktı. "Ne o? İlk kez mi ceset gördün? Meraklısın bayağı."

Hızla arkamı döndüm. Kalbimi tuttum. Korkudan titriyordum. Oradan kaçmak istedim ama bunu da yapacak gücüm yoktu. Ayaklarım tutmadı sanki ama yine de içeri adımlayabildim. Tufan çoktan masaj yaptırmak için bir odaya geçmişti.

Helga beni bekliyordu. Beni gördüğü gibi asansöre yöneldi. "Çok teşekkür ederim," dedi içeri adımlarken. Üçüncü katın tuşuna bastı. Ben ise hala dehşetle bakıyordum etrafa. "Sayende o pis adam bana dokunamadı. Ben biliyor, sen onu benim için yaptın. Beni kurtarmak için orada öyle konuştun."

Cevap vermedim. Sivas'ın alnından fışkıran kanlar gözümden gitmedi. Helga kurşun sesine pekala alışıktı sanırım çünkü hiçbir şey olmamış gibi kapı açıldığında gülümsedi. Bu sefer samimi gülümsedi.

"Size gecelik ayarladık. En güzellerini ben seçtim. Gece mutfağa inmenize gerek yok. Ben şimdi size gösterecek."

Odaya girdim. Helga hızla önümden koşturdu ve duvardaki tuşa bastı. Kendine çektiğinde duvarın içindeki dolap açıldı. "Burada her içecek ve yiyecek var. Sabah kalktığınızda kahvenizi getireceğim. İyi geceler."

Odadan çıktı. Kapıyı üzerime kapattı. Pencereye adımladım ve aşağı baktım. Birkaç adam Sivas'ın bedenini torbalamış, götürmüştü. Çetin ise hala ıslık çalarak yerleri siliyordu. Ağzında sigarası vardı.

Odaya baktım. Köşedeki askıda artık elbiseler yoktu. Onun yerine dantelli gecelikler vardı. Her birine ait ponponları olan kısa topuklu terlikler vardı. Kapının bitişiğindeki tuş,

Helga'yı çağırmak için olmalıydı. Öyle hatırladım. Adımladım ve kapının yanındaki tuşa bastım. Birkaç saniye bekledim. Helga hızla odaya daldı.

"Buyurun beni çağırdınız," dedi merakla. "Ne lazımdı?"

"Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum, elimi ona uzatırken. "Çok acil."

"Patrona sorup ge-" Duraksadı. "Masajda şimdi. Oraya gidip rahatsız edemem. Bir saate çıkacak. O zaman sorayım."

"Kız kardeşimi arayacağım, çok acil," dedim elimi sallarken. "Ben sana bir iyilik yaptım. Sen de bana yap."

Duraksadı.

"Senden patrona ihanet etmeni istemedim. Yalnızca kardeşimi arayacağım. Telefonumun şarjı yok. Çok acil."

"Tamam," dedi fırfırlı cebinden telefon çıkartıp. "Buyurun."

"Özel, çıkar mısın?" diye sordum.

Çıktığı gibi Şahin'i aradım. Dört beş saniye sonra açtı. "Şahin," dedim hızla.

"Lan!" diye bağırdı karşıdan. Sesi uykusuz geliyordu. "Lan o telefonu yine mi kapattın sen!"

"Bana hemen," dedim ve fısıldadım. Öyle korktum ki elimle bile ağzımı kapattım. "Viktor Von Rath'ın numarasını bul. Hemen."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Kim?"

"Viktor," dedim yavaşça. "Viktor. Victor değil, Viktor. Almanca isim. K harfi ile. Bul hemen. Sorgulama. Bul çabuk!"

"Bekle," dedi. Odaklandığı sesinden belliydi. Muhtemelen bilgisayarının başına geçti. Otuz kırk saniye sonra ses geldi. "Not al."

"Aklımda tutacağım, söyle hemen."

"+49 ....." Numarayı söyledi. Telefonu hızla yüzüne kapatıp aklımdaki numarayı tuşladım ve kulağıma götürdüm.

Açıldı.

"Viktor," diye fısıldadım. "Yarın sabah dokuzda Amintas Kaya Mezarları'nın orada buluşabilir miyiz?"

"Kim?" diye sordu. "Kimsin?"

Duraksadım. "Bana yardım eder misin? Para lazım. Çok önemli."

"Bir dakika..." dedi şaşkınlıkla. "Brise? Sen misin hazinem?"

"Viktor," dedim yavaşça. "Ben çok korkuyorum. Az önce gözümün önünde bir adam öldürdü. Beni de öldürecek. Borcu ödemem için para lazım. Yoksa benimle evlenecek. Beni oyuncak gibi kullanacak. Daha detaylı anlatırım. Yarın dokuzda orada ol. Lütfen. Yalvarırım."

"Brise," dedi, hınç dolu. "Şimdiden gidip orada seni bekleyeceğim. Hiç korkma. El birliği ile onu öldürürüz. Eski zamanlardaki planlarımızı yaparız, soluk Meltem'im."

"Nergis," diye düzelttim onu. "Meltem öldü, Bay Viktor."

Meltem öldü. Ve mezarından bir Nergis doğdu.

- BÖLÜM SONU -

Yıldıza basarak BNT'ye destek olursanız çok sevinirim. Diğer bölüm görüşürüz!

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor

13. BÖLÜM : KÜLDEN İNSANLAR

13

Kanlar akar akar dururdu. Orada izi kalsa da sorun yoktu. Geçerdi elbet. Viktor'dan yardım istedim. Aslında onu da dolandırmaya kalktım. Başka bir yol bilmezdim çünkü. Hem, ona da üzülmemem gerektiğini düşündüm.

***Bir İdam Mahkumunun Son Günü*'nde Victor Hugo bir şey nasihat etmişti okurlarına. "Tanrılar için üzülenlere: Tanrı kalıyor, denebilir. Krallar için üzülenlere: Vatan kalıyor, denebilir. Cellat için üzülenlere söylenecek bir şey yok."**

Demem oydu ki yardım dilendiğim adam da en az benim kadar günahkar biriydi. Meltem adlı bu kadına olan duygusallığı onu zihnimin en uç noktasında dahi yumuşatmamalıydı.

Ateşle oynamayı severdim. Ateşleri hiç sevmezdim ama. Sonu ölüm de olsa, kardeşini hayatta tutmaya çalışan pervasız bir abla olacaktım. Gerekirse tüm adamları parmağımda oynatacaktım.

Çünkü ben, kuralları bilmediğim satrançta bile karşımdakini taklit ederek kazanacak kadar inatçı biriydim.

Telefondaki son aramayı silip tekrar Helga'ya verdiğimden beridir yatağın ucunda oturuyordum. Üzerimi değiştirmedim. Zaten o kıyafetler pijamalar gibi değil, bir gerdek gecesi için geline alınmış fantezi elbiseleri gibiydi. Rahat da görünmüyorlardı.

Başımı yukarı kaldırdım. Tavana yapışık aynada kendimle göz göze gelip sıçradım. Söylenerek nefes verdim ve biraz geriye kayıp yatak başlığına sırtımı dayadım. Odaya bakındım. Pencereden yıldızların parlaklığını izledim bir müddet.

Yandaki cama bir tık sesi düştü. Sonra bir daha. Ve bir daha.

Biri üst üste taş atmış gibi, hatta tıklamış gibi. Ayaklanıp kendi camımı açtım ve başımı uzattım. Yana baktım. Yandaki oda camının dış pervazında bir karga vardı. Gagası ile cama tıklıyordu.

Elimi ona doğru uzattım ama korkup uçmadı. "Pişt," dedim yavaşça. "Git."

Bana inadında daha sert ve şiddetli vurdu sanki yandaki odanın camına. Hiç durmadan gagasını cama sallıyordu. Bu ritmik ses öyle sinir etti ki topuklu ayakkabılarımı çıkartıp yana bıraktım ve çıplak ayaklarla odadan çıktım.

"Ben sana gösteririm şimdi," diye söylendim ama bir yandaki odaya adımlarken koridorun loşluğu ile duraksadım. Yandaki kapıyı tıklattım. Hemen sonra kapıyı açıp içeri başımı uzattım.

İçerisi serin ve ağırdı. Bir tür eski müze havası. İçeriden yanık ot kokusu gibi bir şey geliyordu. Hafif ama rahatsız edici.

Duvarda boydan boya dizilmiş dosyalar, klasörler vardı. Üzerinde tarihler, insan isimleri, ve çoğu silinmiş meblağlar. Bazı klasörler paslı çivilerle duvara çakılmış, üstlerinden halatımsı ipler geçirilmiş mühürler sarkıyordu.

Karganın vurduğu pencere tam karşımdaydı. Pencerenin önünde bir masa vardı.

Ve o masada bir karga iskeleti. Masanın tam ortasına yerleştirilmiş. Başı eğik. Etrafına eski kitaplar dizilmiş. Kafatasının üstüne siyah bir iğne saplanmış.

Bedenimi asıl donduran ve eşzamanlı yakan şey, o masanın hemen arkasındaki sandalye oldu. Çünkü sandalyede biri oturuyordu.

Kıpırdamadan.

Hareketsiz.

Karanlıkta yüzü seçilmiyordu ama bedeni kocamandı. Bir de sadece bana bakan gözlerinin beyazı. Bir an parladı.

Tufan'ın, "Gir içeri, Nergis," sesi geldi. Tonu bambaşkaydı. Karanlığı delen bir sükunet gibi. Sanki bin yıl boyunca kimseyle konuşmamış da şimdi ilk kelimesini bana söylüyordu.

Arkamdan pencereye vuran karga tekrar cama çarptı. Daha hiddetli.

"Tufan Bey," dedim yavaşça. "Ben odayı karıştırmak maksatlı gelmedim. Sadece karganın cama vurma sesi yüzünden geldim. Onu kovacaktım. Sesinden uyuyamıyorum."

Tufan cevap vermedi. Sadece eliyle oturduğu masanın önündeki sandalyeyi gösterdi. Karga ise daha öfkeli vuruyordu cama.

"Neden o karga cama vuruyor?" diye sordum fısıltıyla. Sonra usulca içeri girdim. Sandalyeye oturdum. Gözlerimin önünde bir adamı öldürmüştü. Bu nedenle ona bu denli teslim oluşum. Korku, körüklerdi çünkü insanı.

Karga yine vurdu cama. Bir daha. Ve bir daha... Her seferinde daha öfkeli, daha çaresiz.

"Baksanıza," dedim sessizce. "İnadına yapıyor gibi. Çok kin tutarlarmış."

Tekrar vurdu.

"Tufan Bey," dedim, sinirle. "Vuruyor hala cama."

"Duyuyorum Nergis."

Yine. Yine vurdu karga. Cam artık damar damar çatlayacak hissettim.

Ben bu rahatsız edici sesten sürekli hareket ediyordum ama Tufan hala kıpırdamıyordu. Sonunda dayanamayıp ayağa kalktım. Cama yürüdüm. Ellerimle pervazı tuttum. Karga gözlerimin içine baktı.

Ve tam o an, arkamda onun bedenini hissettim. Sırtım yandı sanki.

"Kapalı bir kapıyı neden zorlar ki biri?"

"Ne?" diye fısıldadım, donakalmış bir şekilde. Önümde hiç durmadan gagalayan bir karga, arkamda ise hiç hareket etmeyen bir cellat.

Tufan açıkladı. "Bazı camlar kırılmak içindir. Bazıları da ardından çaresizce gaganı kanatacak kadar çok seni delirtir. Sen hiç delirdin mi, dolandırıcı?"

Bir anlık sessizlik. Cevap veremedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Tufan öyle konuşurdu hep. Çok şey derdi ama cevap beklemezdi aslında. Sadece mesaj içerirdi cümleleri.

Yanıma geçti ve camın dibindeki siyah eldiveni bana uzattı.

"Sen beslemek ister misin?"

Korkuyla elime aldım siyah eldiveni. Nefesimi tuttum ve hızla elime geçirdim.

"Aç avcunu."

Hızla avcumu açtım. Kenardaki çekmeceden bir kutu aldı ve elime kutudan bir şeyler döktü. Gözlerimi kısıp baktım. Karanlıkta ilk başta seçemedim ama sonra o şeyin avcumda kıvrıldığını gördüm. Bir solucan. Hayır. İki. Daha fazla. Canlı. Hareket ediyorlardı.

Tufan camı açtığında karga merakla bize bakıyordu. Kocamandı. Kargalar uzaktan bana hep küçük görünürdü ama o an fark ettim ki aslında kocamanlardı.

Tufan bileğimden tuttu ve kargaya doğru avcumu dışarı uzattı. Karga hiç kımıldamıyordu.

"Sadakat sadece sahip çıkmak değildir. Bazen bazı şeyleri görmezden gelmektir. Bazen elini uzatmaktır. Bazen de gerekiyorsa, hiç uzatmamaktır."

Karga bir anda avcumdaki solucanları kaptı. O hengamede istemsiz inledim korkudan.

Telaşla kanat çırptı ve ağzındaki solucanlarla bir uçup gitti. Giderken cama çarptı kocaman kanatları.

Ellerim titrerken ona döndüm. Çoktan arkamdan çekilmiş, masasına oturmuştu. Hızla eldiveni çıkartıp pervaza bıraktım. Tufan Ali Uluhan... Beslemediği bir karga kalmıştı.

"Bu solucanları da mı özel olarak besliyorsunuz?" diye sordum, tekrar sandalyeye oturmam için elini işaret ettiğinde. Oturdum.

"Yok hayır. Sivas'ın cesedini kazarken Çetin bulup getirmiş. Topraktan taze çıkmalar."

Gözlerim kocaman açıldığında bir an duraksadı. "Şaka yaptım Nergis," dedi anlamsızca. "Evet besliyorum. Bu piçe özel."

"Piç?" dedim sorar gibi, yutkunurken. "Karga mı?"

"Evet," dedi geriye yaslanıp. "Her gece geliyor."

"Her zaman bu cam mı? Hep bu oda mı?"

Tufan durdu. Başını masadan kaldırıp bana baktı. Çehresi bütün duyguları sonsuz bir mesafede öldürmüştü.

"Bu karga on sekiz senedir benimle," dedi. Sesi soğuk değildi ama soğutmamış olması daha da ürküttü beni çünkü çok korkuyordum.

"Hiç oymadı mı gözünüzü?"

Gülümsedi. "Hayır. Ama an kolluyor şerefsiz."

"Neden ki? Kafayı size takmış. Bir şey mi yaptınız?"

"Çocukken," dedi ve masasındaki kitabı eline aldı. Bu karanlıkta gözleri nasıl okuyordu o kitabı anlamıyordum. "Çok yüksek bir ağacın tepesindeydim. Bir karga yavrusu tutuyordum elimde. Kardeşime gösteriyordum onu."

"Bu karga mı yoksa?" dedim şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi ve hafif gülümsedi. Hala kitabını okuyordu bir yandan. "Küçükken elimde tuttuğum kargayı ellerim terlediği için bir anda bıraktım. O da uçmadı." Başını bana kaldırdı gülümserken. "Ne bileyim? Uçar sandım. Kanatları vardı."

"Yere mi düştü?"

"Çakıldı. Yere çarptığında ses çıkartmadı. Ölüverdi orada."

Başımı kaldırdım. Gözlerinin beyazları parlıyordu kitabı okurken. "Sonra da annesi bana musallat oldu. Babası ya da, bilemiyorum. Bu piç ama işte," dedi sırıtırken.

Aklım bir an daldı. O çocuğu gözümde gördüm. Canlandırmaya çalıştım. Minicik bir Tufan. Ağaçtan attığı yavru bir karga. Ve ağzından çıkamayan bir özür.

Karga onun günahını taşıyordu. Tufan geceleri bu kargayı besliyordu. Ama camı açmıyordu. Çünkü affetmiyordu. Affedilmiyordu. Bir gece cam açılırsa ya o karga içeri girecekti, ya da Tufan delirecekti. Bu oda Tufan'ın mahzeniydi. Karga onun bekçisi, Tufan ise kendi günahlarının gardiyanı.

Karga çatıya çekilmişti çünkü o çirkin ötüşlerini tepeden duyuyordum.

"Çocukken en çok neden korkardın Nergis?"

Birden geldi soru. Nefes gibi değil, emir gibi. Bu beni çok şaşırttı çünkü soruları hep ben sorardım.

Ellerimi eteğime sürttüm yavaşça. "Şey..." dedim yutkunup. "Sanırım kaybolmaktan."

Başını hafif yana eğip gülümsedi. "Seni bulduklarında ne hissederdin? Korku mu güven mi?"

"Neden korkayım ki?" diye sordum, kaş çatarak.

"Bilmem," dedi ve geriye yaslandı. Gözleri hala kitaptaydı. Gülümsedi ama o gülümseme gülümseme değildi. Dudak kenarlarında sadece bir karanlık birikti. "Ben kaybolduğumda beni bulduklarında dövmelerinden korkardım."

"Yaramaz mıydınız?" diye sordum, ama sonra kendi kendime mırıldandım. "Ağaçlarda avuçlarınızla karga avladığınıza göre öylesinizdir."

Duvarda karga iskeletinin gölgesi oynadı. Rüzgar tatlı tatlı esiyordu. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Zaman bile bekliyordu.

"Kendine en son ne zaman dokundun?"

"Ne?" dedim, sesim yüksek çıkarken. Gözlerim kocaman oldu.

Başını kitaptan kaldırdı karanlık hala yüzüne diz çökmüş şekilde. "O anlamda demedim. Saçlarına mesela. Tenine. Kendine. Sevgiyle," dedi Tufan.

"Ne demek bu?"

"Buz gibi bedenin," dedi tekrar kitaba bakarken. "Ne zaman dokunsam aynı. Isıtamıyorsun kendini. Ya kendine güzel dokunamıyorsun, ya da kendine güzel bakamıyorsun."

"Önceliğim kardeşim. Kendimi sevmeyi arka planda tutuyorum," dedim, yutkunup. "Ben peki size bir şey daha soracağım."

"Evet?"

"Parayı ödesem, Viktor konusu kapanır mı? Yani bu sahte evlilik, ne bileyim sürekli kurullara gelme zorunluluğu?"

Gözleri kitaptaydı ama aklı dondu. Sonra bana baktı. "Nasıl ödeyeceksin?"

"Önemi var mı?"

"Elbette," dedi ayaklanırken.

Kitabın sayfasını kıvırıp kapattı ve masaya bıraktı. "İki gün içinde yüz bin dolar bulabiliyorsan aramızda alacak verecek muhabbeti kalmaz."

Kapının orada durup bana döndü. "Ama o parayı ondan almaya kalkarsan," derken ses tonu değişti. Gülümsedi. "Neyse," dedi ve arkasını döndü. "Doğru ata oynayacak kadar zekisin. Değil mi?"

Başımı olumlu salladım.

Tufan'ın, "İyi geceler," sesi ile hızla nefes verdim.

Odadan çıktığında ayaklandım ve arkasından çıktım. Tam karşıdaki bir başka odaya geçti. Odanın kapısının bitişiğinde gözlerini tarayan bir cihaz vardı. O cihaza kısaca baktığında kapı kilidi açıldı.

Kapısını kapattığında sanki birkaç mekanizma çalıştı. Bubi tuzağı gibi. Onun dışında biri o uyurken odaya girmeye kalksa sanki tepeden bıçaklar düşecek gibi. Birkaç saniye kapıyı inceledim. Sonra bana atfedilen odaya geçtim.

Uyukladım bir süre oturur şekilde. Doğrulduğumda güneş açmıştı. Saatten haberim yoktu. Ayaklandım ve çıplak ayakla odadan çıktım. Aşağı kata indiğim sırada Helga bir görevli ile sohbet ediyordu.

"Günaydın canım hanımefendi!" dedi. Bu seferki kıyafeti cömertti. Yine de meme uçları elbisenin şeffaflığından görünecek kadar belirgindi. Gözlerim kısaca memelerine kaydığında hızla gülümsedi. "Ben size kahve getirecek. Nerede içmek istersiniz?"

"Saat kaç?"

"Saat sekiz on," dediğinde başımı olumlu salladım ve gülümsedim.

"Tufan Bey nerede?"

"O şimdi atların yanında," dedi eliyle gösterirken. Sabah kuşları çiftlikte pırıl pırıl ötüyordu. "Oraya getirebilirim kahvenizi."

"Teşekkür ederim Helga," dedim çıplak ayakla 1984'e girerken.

Arkamdan, "Asıl ben teşekkür ederim," diye mırıldandığında kısaca ona döndüm. Gülümseyerek el salladı.

Çiftliğe girdim. Tufan atlarıyla ilgileniyordu. Sabahın bu saatinde üzerinde siyah eşofman vardı. Onu ilk kez kumaş pantolon dışında görmüştüm.

"Günaydın," dedim ellerimi önümde birleştirip.

Torino'nun kadife tüylerini tararken bana döndü. "Erkencisin."

"Evet. Telefonunuzdan Sena'yı arayabilir miyim?"

Tekrar ata döndü. "Masada."

Bilerek ondan aramak istedim çünkü Şahin'le uzun uğraşlarımız sonucunda bile asla Tufan'ın numarasını bulamamıştık. Her devlet kapısına girmişti, her ağ sağlayıcısını gezmişti ama Tufan Ali Uluhan adına bir operatör kaydı yoktu.

Masaya adımladım ve oturdum. Telefonun kilidi yoktu. Son model bir telefondu. Bir koruyucu kılıfı da yoktu. Siyahtı. Arka planı da alındığında telefonda hazır bulunan ekran resmiydi. Onu dahi değiştirmemişti.

Hızla konuşmalara girdim. Çok kısa. Meraktan. Birçok profil fotoğrafı olmayan adamdan gelen evraklar ya da sadece basit tek tük kelimeleri mesajlar vardı.

Benim konuşmam da duruyordu. Numaramı *Dolandırıcı* diye kaydetmişti.

"Arayamadın mı?" dediğinde hızla arama kısmını açtım.

"Numarayı düşündüm," diye mırıldandım nefes nefese. Şahin'i görüntülü aradım. Birkaç saniye sonra telefon açıldığında Sena hızla telefonu Şahin'in eline aldı.

"Abla," dedi kocaman sırıtırken. "Nasılsın?"

"Sen ne gülüyorsun sabah sabah?" dedim gülerken. Güldüğümü ilk defa duyan Tufan şaşkınlıkla bana döndü.

Birkaç saniye yüzümü inceledi. Güldüğümde nasıl göründüğümü merak etti sanki.

"Roza ile oyun oynadık. Annesi ikimize de lolipop almış! Biliyor musun? Roza beni gerçekten seviyor."

"Ben de seni gerçekten seviyorum," dedim o güldüğü için istemsiz sırıtırken. Tufan'la göz göze geldiğimde önüne döndü. Ben de Sena'ya. "Bakayım bir? Neredesin sen?"

Sena telefonu odasına tuttu. "Hastanedeyim. Sabah beni bir koltuğa oturttular ve iğne yaptılar. Yarım saat kadar sürdü. Canım acıyacaktı ama Roza beni güldürdü hep! Dil çıkarttı ve yorulsa da dans etti! Ben de hep güldüm!"

"Kemoterapi başlamış," dedim yavaşça. Nefes verdim. Helga bu sırada bana bir kahve getirdi.

"Canın acıdı mı sana iğne yaptıkları sırada?" diye mırıldandım.

"Hayır! Doktor bana çok güçlüsün dedi. İngilizce anlıyorum. Roza ile de artık konuşuyoruz biraz. Günaydın demeyi öğrendim Karadağca."

"Roza nerede? Bakayım bir ona. Tanıştır bizi."

"Bak bekle," dedi ve yatağından indi. Hastanede dolanmaya başladı. Küçücük bedeni kocaman bir savaşçıydı. Bir yan odaya geçti ve el salladı. "Bak! Nergis! Ablam!" derken bir yatağa tırmandı ve telefonu yandaki kıza tuttu.

El salladım gülerken. Bir yandan da kahveden bir yudum içtim. "Merhaba Roza!" dedim, İngilizce. "Çok güzelsin!"

Utanmıştı küçük kız. Kaşları kirpikleri yoktu. Çok zayıftı. El salladı. "Abla biz ikimiz de başımızı şapka ile örtmüyoruz

artık! Roza da benden önce başını saklıyormuş ama artık ikimiz de kafamızı açık tutuyoruz!"

"Bayıldım sizin güzelliğinize," dedim gülerken. Tufan bu sırada her şeyi duyuyordu ama göz göze geldiğimizden beri dönüp hiç bakmadı bile.

"Biz şimdi resim çizeceğiz." Bir an duraksadı. Alt dudağı büzüldü. "Ne zaman geleceksin?"

"Yatacaksın kalkacaksın sonra geleceğim," dedim gülümserken. "Mürekkep ne yapıyor?"

"Çok mutlu çünkü burada bir sürü vegan yemek varmış. Onları yiyor sürekli."

"İyi," dedim gülerken. "Şahin abinin sözünden çıkma, seni seviyorum bal kızım."

"Şahin abimle konuşmayacak mısın?"

"Aman şu an azar işitemem," dedim el sallarken. "Görüşürüz prensesim."

"Bay bay!" dedi ve Roza'ya tuttu. El salladılar bana. Çağrıyı kapattım ve masaya bıraktım.

"Eve gidip telefonumu alayım, böyle olmayacak gibi," dedim göz ucu ile ona bakarken.

"Ne kadar da mantıklı bir hareket bu böyle?" dediğinde nefes verdim. Bana döndü. "Evden çıkman şu an için güvenli değil."

"Burada tutsak mıyım?" diye sordum, yutkunurken. "Eve gitmeliyim. Kıyafetlerim de kaldı."

Tekrar Torino'ya döndü. "İyi," dedi yavaşça. "Çetin bıraksın seni."

Çetin ile arabaya bindiğimde sessizce dışarıyı izliyordum. Kolum camdan sarkıyordu. Üzerimde hala dünden kalan o kırmızı elbise, pabuçlarım siyah topukluydu.

"Nasılsınız Nergis Hanım?" diye sordu, arabayı yola çıkartırken. Muğla Merkez'e doğru sürüyordu.

"İyi," dedim. Gözlerim hala camdaydı.

"Şey nasılmış?"

"Ney?" diye sordum, kaşlarım çatılırken.

"Akü müdür kartuş mudur nedir işte," dedi kaşları ile yolu gösterirken. "Bir bayan var ya, dövmeleri çok olan. Nasılmış? Sağlığı sıhhati yerindedir inşallah."

"Mürekkep iyi," dedim Çetin'in yan profiline bakıp. "Ona bayan dediğini duyarsa sinirlenir ama. Kadın demelisin."

"Niye?" dedi, şaşkınlıkla bana dönerken. "Bayan deyince ne oluyormuş ki?"

"Denmiyor," dedim onun şaşırması ile dudaklarımı birbirine bastırırken. Dudaklarım hafif yukarı kıvrıldığında Çetin tekrar yola baktı. Sena ile konuşmak beni neşelendirmişti o nedenle gülümsediğimi düşündüm.

"Nergis Hanım sen de bizi koparıyorsun herhalde amına koyayım," dedi, oturuşunu rahatlatırken. Direksiyonu alttan kavramıştı. Uzun bacakları iki yana açıktı. "Bayan demekte ne var, anlamadım. Bay mı diyeceğiz? Bayan işte. Karı demiyoruz sonuçta."

"Ben de bilmiyorum," derken camdan baktım. "Viktor size tam olarak ne yaptı?"

"Efsane laf sokuyor, basıyor pat pat pat!" dediğinde tekrar Çetin'e döndüm. Sırıtıyordu. "Valla çok haşin biri. Korkusuz. Pek alışık değilim ben öyle bana diklenen birilerine. Hoşuma gitti bu manyaklığı. Benim gibi aynı."

Cevap vermediğimde bana baktı. "Viktor mu?"

"Kız ne Viktor'u!" diye bağırdı, yola bakıp. "Mürekkep'i diyorum."

"Anladım," dedim, yutkunup. Karnım çok açtı. Evi terk ederken tüm fişleri çekmiştik ve dolaptaki her şeyi atmıştık.

Şahin o evi bırakmazdı. O ev ona ailesinden bir anıydı. Zamanında hepimiz yakın yerlerde oturuyorduk ama sonrasında bizi de yanına almak istemişti.

Muğla'nın yokuşlarını çıktık ve eve vardık. Tekerler durduğunda yerdeki taşları sağa sola atmıştı. "Hemen alıp gelelim," dedi Çetin kapısını açarken.

"Ben bundan sonrasını hallederim," dediğimde açık kapıdan dışarı baktı ve gülümseyerek arabaya bindi. "Siz işinize dönün lütfen. Bundan sonrası bende."

"Anlamadınız sanırım Nergis Hanım," dedi kapısını kapatıp. Nefes verdi gülümserken ama kızmıştı. "Sizi en son bu eve bıraktığımda Viktor kucaklamış, götürüyordu."

"O halde birkaç saat sonra gelin," dedim yutkunup. "Evde işlerim var. Duş almalıyım. Bir de evi toparlayacağım."

"Hay sikeyim," diye mırıldandı, ve gülümserken duran arabada dışarı doğru baktı. "Neden belaya sokuyorsunuz ki

kendinizi? Çiftlikte duş alabilirsiniz."

"Kızsal işlerim var Çetin Bey," diye direttim. "Peşimde korumacılık yapmayın. Kapılarımı kilitleyip birkaç saat evimde durmak istiyorum. Burada beklemeyin. Komşular sapık sanabilir. Teşekkürler, iyi günler."

"Bize canlı lazımsınız," dediğinde arabadan çıkıyordum. "Ne olur ne olmaz ben burada bekliyorum. Kızsal işleriniz bittiğinde gelirsiniz buraya."

"Ya gider misin?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Ben gitmeni istiyorum. İki saat sonra gelip alabilirsin."

"Siz bilirsiniz," dedi ve güneş gözlüğünü gözüne taktı. "Bu hareketinizi Tufan Bey'e söylemek zorundayım. Onaylarsa giderim."

"Söyle," dedim sinirle.

Telefonu kulağına götürdü. "Alo?" dedi heyecanla. "Hah, patronum! Şey, evet... Tamam." Bana döndü. "Beklememi söyledi."

Yüzümü ekşittim istemeden. "Çetin Bey siz iyi misiniz?"

"Evet," dedi, sırıtırken. "Kendisini arayıp rahatsız etmiyorum. Ama arasam ne cevap verirdi onu öngörerek size söylüyorum. Kabul etmez yani arasam, o nedenle buradayım."

"İyi kalın o halde," dedim ve arkamı döndüm. "İki saat bekleyin arabada."

Radyoyu açtı ve arabasında geriye yaslandı. Bir arabesk frekansı dinlemeye başladı.

Kapının dibindeki büyük devetabanı saksısının altından yedek anahtarı alıp içeri girdim. Kapıyı birkaç kez kilitleyip üst kata çıktım. Çok hızlı bir şekilde duş alıp üzerimi değiştirdim. Daha salaş, daha usturuplu giyindim. Telefonum ve çantamı alıp kapı deliğinden baktım. Çetin arabasındaydı. Camlar siyah olsa da telefonunun ışığını görebiliyordum. Telefonuna bakıyordu.

Perdelerini yere fırlatmış olduğum camı açtım ve yavaşça camdan dışarı çıktım. Arka bahçeye gelmiştim. Telaşla ama sessizce bahçenin çitlerine ellerimi dayadım ve kendimi yukarı çektim. Bir ayağımı çitlerden geçirip hızla kendimi çitlerin arkasına bıraktım. Popomun üzerine sertçe düştüğüm için kısaca inledim ama telaşla ayaklanıp diğer evlerin arasından arka yola çıktım.

Telefonumdan hızla Viktor'un numarasını tuşladım. Gece sabaha kadar unutmamak adına tekrarladığım için ezberimdeydi artık.

"Alo?" sesi geldiğine caddeye varmıştım.

"Bay Viktor," diye fısıldadım. "Merhaba."

"Brise?" diye sordu, heyecanla. "Seni bekliyorum hayat ışığım. Buradayım. Söylediğin Kral Mezarlığı'ndayım."

"Geliyorum," diye fısıldadım adımlarım hızlanırken. "Ama gelmeden bir şey isteyebilir miyim?"

"Ömrümü iste senin olsun," dedi, heyecanla.

"Bir IBAN yollayacağım, oraya yüz bin dolar yatırır mısınız?" diye sordum, ve sonra kendimi düzelttim. "Yatırır mısın, sevgilim?"

"Sevgilin senin için canını verir," dedi, ama bir an duraksadı. "Kendi hesaplarındaki paralar ne oldu, güzel Brise?"

"Hesabım?" diye sordum, yutkunurken. "Hangi bankada var benim hesabım?"

"Unuttun mu?" diye sordu, yavaşça. "Acil durumlar için açtığımız hesapta. Orada birçok paramız vardı. Bitti mi oradaki para? Oraya da yükleme yapabilirim."

Meltem adına bir banka hesabına girip para almak... Bir an adımlarım durdu. Bu kadına gerçekten bu denli benziyorsam, bu kadının kimliğini alabilirdim. Hızla başımı iki yana salladım.

"Vaktim yok sevgilim," dedim hızla. "Bana lütfen parayı gönder. Sonra oraya geleceğim ve Almanya'ya kaçacağız. Yolda anlatacağım sana her şeyi. Tamam mı?"

"Gönder bana IBAN," dedi hızla. "Yollayayım ve hemen gel yanıma." Duraksadı. "Bu Tufan denen herife mi vereceksin?"

"Evet! Sonra da sana geleceğim. Kaçarız birlikte."

"Tamam güneşim, tamam hazinem," dedi heyecanla. "Ne istiyor senden? Neden lazım ona para? Yoksa işleri mi rast gitmiyor?"

"Ben de anlamadım," dedim nefes alış verişim hızlanırken. Viktor eşine ağır bir saplantı ile aşıktı. Bunu her dediğimi sualsiz yapmasından anladım. Bir de, adamlardan para almaya zaten alışıktım.

"Zaten Tufan'ın dediği çoğu şeyi anlamıyorum. Hep edebiyat yapıyor. Karmaşık konuşuyor."

Güldü karşıdan. "Sana hiç dokunmadı, değil mi Brise?"

"Asla," dedim hızla. "Her şeyi anlatacağım sana. Önce bana parayı yolla ve ondan kurtulayım. Bir saate yanındayım."

Telefonu kapattım ve ona hızla mesaj gönderdim. On dakika kadar bankanın önünde bekledim. Bir bakkaldan sigara paketi aldım. Tütün daha iyiydi, daha çok tatmin ediyordu ondaki nikotin beni. Hem daha ucuzdu. Ama şu an bunlara vaktim yoktu.

Sigarayı ateşleyip bankanın önünde beklediğim sırada telefonum çaldı. Arayan yabancı bir numaraydı.

"Nergis Tanyeli?" sesi ile sigara dumanını yana üfledim. "Bankadan arıyorum. Hesabınıza olağanüstü bir para yattı. Bilginiz dahilinde mi gerçekleşti bu aktarım?"

"Evet," dedim hızla. "Erkek arkadaşım bana hediye almam için gönderdi. Tamamen bilgim dahilinde."

"Tamamdır," dedi karşıdaki müşteri temsilcisi. "Onaylıyorum transferinizi."

Telefonu kapattığım gibi sigarayı yere attım ve ayağımla ezdim. Mürekkep bunu yaptığımı görse çevreyi kirlettiğim için bana muhtemelen küfrederdi.

Bankadan içeri girdim ve bir temsilci ile görüştüm. "Merhaba," dedim yavaşça. "Az önce hesabıma para yatırıldı. Onun tamamını nakit istiyorum."

"Hemen bakalım," dedi ekranına dönerken. Birkaç bilgi istedi ve geriye yaslandı. "Yaklaşık beş yüz bin dolar," dedi yavaşça. "Bunu nakit vermemiz mümkün değil. Elimizde öyle bir para yok."

"Beş yüz mü?" dedim öne atılırken. "Yüz bin lazım bana şimdilik."

"Bir üstüme sormalıyım," dedi ayaklanırken. Müdürün odasına geçtiği sırada etrafa bakıyordum. Parayı nakit istemişti Tufan. Ben de öyle yaptım. Parayı nakit aldım. Uzun uğraşlar sonucu parayı çantaladım.

Oradan çıktığım gibi bir taksiye bindim. Viktor'un istediğim meblağnın beş katını vermesi bana gerçekdışı geliyordu. Bahsettiğim bu büyük paralar nedense bir oyun oynuyormuşum gibi hissettirdi.

Evin arkasında durdum ve arabadan indim. Telaşla camdan atlayıp içeri geçtiğim sırada Viktor defaatle aramıştı. Hiçbir aramasını yanıtlamadım.

Hızla evden çıktım ve Çetin'in arabasının kapısını açtım. Çantayı ayakucuma bırakıp geriye yaslandım. "Gidebiliriz."

"Geldiniz mi?" dedi merakla bana bakıp. Sonra çantaya baktı. "Bu nedir?"

"Borcum."

Kahkaha attı. "İçinden salatalık çıkmasın da," dedi, beni ciddiye almayıp. İnanmamıştı. Muhtemelen yedek kıyafetlerim sandı. Gaza bastığı gibi Fethiye yoluna çıktık.

"Tufan Bey çiftlikte, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Yalnızca akşam vakitleri Fethiye'deki o meşhur gece kulübünde oluyor," dediğinde başımı olumlu salladım.

"Bu Helga... Eskiden orada striptizciymiş. Sonra Tufan onu himayesine almış."

"Sormayın Nergis Hanım. Patron çok babacandır," dedi pişmiş kelle gibi sırıtırken. "Kolladı kızcağızı. Kötü yoldan çekip aldı."

"Anladım," dedim elimi dışarı çıkartıp. "Onun da mı Tufan'a borcu vardı?"

"Hayır. O sadece çıplak direk dansı eden bir kevaşe. Geldiği günden beridir patron onu bir kere siksin diye yalvarıyor gözleri. Baktı patronda iş yok, bize sardı. Tüm güvenliklerin altına girdi. En son keskin nişancının kucağında gördüm."

Cevap vermedim. Biraz vakit geçtiğinde telefonumdan Şahin'i aradım. Telefonunu açmıyordu. Mürekkep'i aradım bu kez. O da açmadı.

Tufan'ın Bodrum'daki çiftliğine vardığımda çantayı kapıp hızla güvenliklerden geçtim. Açıp kontrol etmediler. Sanırım artık bana güveniyorlardı, ya da beni bir şey yapamayacak kadar korkak görüyorlardı.

Helga dudaklarına kırmızı ruj sürerken bana baktı. Hemen arkamda dolanan Çetin'i görünce koşturdu.

"Merhaba," dedi çantamı almak ister gibi.

"Yok," diyerek geri adım attım. "Tufan Bey nerede?"

"Bodrumda," dedi yavaşça.

"Bodrum'da mı?" diye sordum.

"Yok hayır," dedi gülümserken. "Bodrumda. Yani bodrum katta."

Çetin ıslık çalarak yanımdan geçti ve içeri girdi. Ben ise Tufan'ı beklemek için öylece bahçenin ortasında dikiliyordum. Şahin'i tekrar aradım. Açmıyordu.

Derin bir nefes verdim. Hastaneyi aradım.

"Alo?" dedim merakla. Bir yandan gözlerimle kangalları izlerken. "Benim kız kardeşim orada tedavi görüyor. Onlara ulaşamıyorum."

"Kim?" diye sordu, karşıdaki kadın.

"Sena Tanyeli."

"Bakayım," dedi ve bir süre bekledi. "Bugün taburcu olmuş."

"Anlamadım?" diye sordum, kalbim bir anda yumruklanırken. "Ne demek taburcu olmuş? Daha iki saat önce ilk kemoterapisini almıştı. Neredeler?"

"Bilmiyorum, yaklaşık yarım saat önce hastaneden çıkışları verilmiş."

"Ne diyorsunuz siz?" diye sordum, ama ateşim çıktı sanki. Tansiyonum düştü.

Hızla telefonu kapatıp kaldığımız oteli aradım. "Alo? 1984 numaralı oda için aradım. Orada dört kişi kalıyorduk. Üç yetişkin bir çocuk. Odalarındalar mı?"

"Yarım saat önce çıkışları verildi. Zaten iki günlük ödenmişti. Bugün ikinci gün. Çıktılar."

Telefonu kapattım. Ne yapacağımı bilemedim. Hızla Helga'ya bakındım.

"Tufan Bey'in yanına gitmeliyim. Çok acil," dediğimde başıyla onay verip önümden ilerlemeye başladı. Onu takip ederken üst üste Mürekkep ve Şahin'i arıyordum ama cevap vermiyorlardı.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Neredesiniz

Nergis : Neden otelden çıktınız biraz daha vardı paramız aslında bitti mi yoksa

Nergis : Hastaneden niye çıktınız

Nergis : Neredesiniz telefonlarımı açın

Nergis : Nefes alamıyorum

Nergis : Sena öldü mü

Nergis : Kalbim duracak

Nergis : Yalvarırım cevap verin

Nergis : Öldü mü

Son mesaj gitmedi. Merdivenlerden inerken ellerim titriyodu. Gitgide karanlık, telefon hattının kesildiği bir yeraltı. Her basamakta merdivenin tahtaları gıcırdıyordu.

Upuzun bir koridor, yanda bir sürü mahzen...

Adım atıyordum ama çevremi seçemiyordum. Gözlerim dolmuştu. Montenegro'dan adeta kaçmışlardı.

Helga demir bir kapıyı itti ve geçmem için elini uzattı. İçeri adımlarken elimde tuttuğum çantanın kulbu terden ıslanmıştı. Gözlerim sağı solu seçemese de yanda küçük bir televizyon, ortada ise bir sandalye vardı. Tufan karşıdaki deri koltukta oturmuş, puro içiyordu. Elinde dün gece okuduğu kitap vardı.

"Tufan Bey," dedim ama sesim titriyordu. "Sena'dan haberiniz var mı?"

Dibine varıp çantayı bıraktım. "Borcumun kalan kısmı," dedim ama sesim buz gibi çıkıyordu. "Sena'dan haberiniz var

mı? Tedavi yarım kalmış."

Purosunu küllüğe bıraktı ve ayaklandı. Gülümsedi.

"Var," dedi. "Başka şeylerden de haberim var."

"Nerede?" diye sordum, sesim titrerken. Sonra gözlerim yavaş yavaş kapandı. Ne olduğunu anlamadım. Odadaki bir koku mu, yoksa bedenimin teslimiyeti mi çözemedim. Yere yığıldım.

Gözlerimi açtığımda kafam zonkluyordu. Sağa sola baktım. Hala aynı odadaydım. Bileklerimi oynatmaya çalıştığımda bir ses duydum.

Bir zincir tıkırtısı.

Hızla üzerime baktım. Tüm bedenim üzerinde oturduğum sandalyeye bir zincire dolanmıştı.

"Bu ne ya?" diye bağırdım ve tepindim. "Bu ne! Şaka mı bu! Ne bu!"

Çığlık attım. Bileklerimi çekiştirdikçe zincirler tenimi acıttı. Soğuk metalik hissiyat kanatır gibi etimi yaktı.

"Bu ne bu!" diye çığlık attım. "Tufan Bey! Komik mi bu şimdi!"

Odaya girdi. Helga hemen arkasındaydı. Bana korkan gözlerle bakıyordu. Ben ise dehşetle Tufan'ı izledim.

"Bu ne?" diye haykırdım. "Ne hakla bunu yaptınız bana!"

"Atlar," dedi gülümserken. "Bir de zincirler. Çok seviyorum. Zaafım işte, dayanamıyorum."

"Ne diyorsunuz be!" diye çığlık attım. "Çıkart beni buradan! Helga! Polisi ara!"

Helga çok korkuyordu. Başını olumsuz sallarken bile bana yardım etmek ister gibi bakıyordu. Birkaç adım geri gittiğinde Tufan yere bıraktığım paraya baktı.

"Edebiyat yapma diyorsun, öyle mi?"

"Tufan Bey beni bırakın!" diye bağırdım. "Ödedim işte borcumu! Bırakın! Manyak mısınız siz be!"

"Kimden aldın bu parayı?" diye sordu. Elinde küçük bir şişe vardı. Kapağı açtığı gibi küçük oda benzin koktu.

"Kim verdi sana bu parayı? Kimden aldın?" dedi, çantaya benzin dökerken. Hiçbir yere sıçratmadı. Taşırmadı. Milimetrik akıttı.

"Aldım işte aldım ne önemi var! Ödedim borcumu! Sena nerede!" diye çığlık attım. Sesim ölüm gibi çıktı.

"Hesabına girip çıkan tüm parayı kontrol ettiğimizi unuttun mu? Hesabından para çıktığı zaman Çetin seni kontrole gelmişti... Detayları hep atlıyorsun, dolandırıcı."

Arkadan bağlı bileklerimi kıpırdattığımda zincirler birbirine sürttü. Oturduğum sandalyede korkuyla ileri geri hareket etmeye çalıştım.

"Sena nerede!" diye bağırdım. "Hastaneden apar topar kaçmışlar! Ne yaptınız benim aileme!" diye çığlık attım.

"Yangınlar," dedi. Sesi buz gibiydi. "Bazılarını küle, bazılarını insana çevirir."

Elinde hali hazırda yanan zippoyu Viktor'dan aldığım büyük para çantasının üzerine attı. Attığı gibi ateşler çıktı. Yüz bin dolar. Cayır cayır yanmaya başladı.

"Sena'yı nereye götürdünüz!" diye çığlık attım.

"Yanmak en gerçek halidir yaşamın," dedi. "Çünkü ateş acıları gizlemeyecek kadar cesurdur."

Gözlerim yaşla doldu. Siyah duman yeraltında hapsedildiğim odada yükselirken Tufan bana döndü.

"Küllerin üstüne umut kurmaya kalktın. Bu nedenle artık benim cehennemimdesin. Burada külden insanlar yok ama. Burada sadece bir şeytan var. Bir de bu şeytanın cehennemi."

Bana doğru adımladı. Eğildi. Öylesine sessiz inliyordum ki başımı yana çevirip kıvranmaya devam ettim. Bir eliyle yanağımdan sertçe tutup başını başıma çevirdi. Burunlarımız ucu birbirine değdi.

"Ya da senin anlayacağın dilden konuşayım," dedi, nefesi dudaklarıma çarparken. "Ne demiştin sen o sarı taşaklı tiyniyetini siktiğimin herifine? Tufan çok karmaşık konuşuyor, çoğu dediğini anlamıyorum demiştin, değil mi?"

Kalbim duracak kadar korkmuştu. Çok hızlı atıyordu. Bir kelam dahi edemiyordum.

"Edebiyat yapmadan anlatıyorum sana, iyi dinle beni. Yalvartacağım kızım seni," diye fısıldadı Tufan. "Senin," derken saçlarımı okşadı. "Hayatını," Gözleri kısıldı. "Sikeceğim."

- BÖLÜM SONU -

Sizce Tufan neler yapacak? Viktor kurtarmaya gelir mi? Helga yardım eder mi? Sena ve diğerleri nerede sizce?

Her beğeni Tufan'a bir tokat... Diğer bölüm görüşürüz güzel hanımefendi bayan kadınları, öptüm!!

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor

14. BÖLÜM : SESSİZLİK KRALLIĞI

14

İnsan bazen hayatta kalmak için çığlık atardı. Bazen de ölmemek için susardı. Sustum. Çok korktum. Böylesine büyük adamlarla oynamayı çok severdim ama sonuçlarını hiç hesap etmedim.

Belki de bu kadarını ben de düşünemedim.

Kendi dediğim lafı kendim yedim. *"Kiminle oyun oynadığını bilmeyen herkes kendi oyununda boğulur."*

Benim cümlemdi bu. Kandırdığım, hor gördüğüm tüm o pislik adamlar için söylerdim. Tufan da benim için böyle mi düşünüyordu, merak ettim.

"Senin hayatını sikeceğim."

Keşke edebi konuşmaya devam etseydi çünkü edebiyat yapan Tufan'ı bu Tufan'dan daha çok sevmiştim. En azından beni müşteri olarak görüyordu. Şimdi ise beni kölesi yapmaya çalışıyordu.

Bileklerim uyuşmuştu. Zincir gıcırdadı, kıpırdanmamla birlikte taş zeminde yankılandı. Nefesim serin havaya karşı hala buğulu çıktı. Ölmemiştim yani.

Tufan'ın elleri saçlarımdaydı. Bir zavallıyı acır gibi seviyordu. Parmakları saç diplerime dokunuyordu. Ağır ağır okşuyordu.

"Bana bak," dediğinde yüzlerimiz birbirine yapışıktı ama gözlerim yandaydı. Onun gözlerindeki ölümle kucaklaşmak istemiyordum. Saçlarımdaki elinin bir anda beni tutup duvara fırlatmasından korktum.

"Oldu mu? Edebiyattan uzak... oldukça açık ve şeffaf konuşacağım artık seninle. Tıpkı istediğin gibi." Fısıldadı. "Sevdin mi bu halimi, dolandırıcı?" dediğinde saçlarımı sevmeyi durdurdu. Sesi çok kısık çıksa da cümleleri tavana çarpıp bana vuruyordu. Tufan beni öfkeyle değil; ölçerek yakıyordu.

Gözlerim elimde olmadan onun zift karası gözlerine kaydığında nefesimi tuttum. Dudaklarımız bile birbirine dokunacaktı, öyle yakındık.

"Ben bunu hak ettim mi?" diye sordum, yer yer sesim titrerken. Ödüm koptu ama ona hissettirmemek için çırpındım. "Bir köpek gibi bağladınız beni. Bunu nasıl yaparsınız? Bir kadını nasıl böyle hor görürsünüz?"

"Yanıldığın bir yer var," dediğinde nefes almıyordum ama istemsiz hıçkırır gibi oluyordum. "Köpekler sadıktır. Senin aksine."

Gözleri bedenime indi. Beni saran zincirlere baktı. Sanki isterse çözebileceğini bana gösterdi. "Bunu yapmak durumunda kaldım çünkü sen hiç uslu durmuyordun, dolandırıcı."

Doğrulduğunda hızla nefes aldım. Sesli. Özgürce. İstekli. Dudaklarımı yalarken kokusunu bile dudaklarımdan tattım. Öyle sert, öyle etkili.

"Kardeşim nerede?"

Arkaya adımladı ve eğildi. Viktor'dan aldığım yüz bin doların olduğu çanta küle dönmüştü. Çevresi is olmuştu. Duvar kararmıştı. Yüz bin dolar... Cayır cayır yanmıştı.

Hemen dibinde duran çantamı aldı ve telefonumu çıkarttı. Bana doğru adımladı ve önümde durdu. Başımın hizasında siyah kumaş pantolonunun örttüğü bacakları vardı. Başımı yere indirdim.

"Viktor, seni kandırdım. Derdim paranı çalmaktı. Tufan'la mutluyum. Bir daha beni rahatsız etme," dediğinde başımı anlamsızca Tufan'a kaldırdım.

"Tam olarak anlayamadım, Tufan Bey?"

Telefonu bana uzattı. Önce hat çalma sesi geldi. Sonra benim telefonumdan aradığı kişi çağrıyı yanıtladı.

"Alo? Hazinem? Nerede kaldın?"

Gözlerim açılırken başımı Tufan'a olumsuz salladım. "Lütfen," diye fısıldadım. "Demeyeyim. Lütfen."

Bıkkın nefes verdi Tufan.

"Brise? Bahsettiğin Kral Mezarlığı'ndayım. Hani geldin mi yoksa?" diye sordu, hattın diğer ucundan.

Tufan bu sırada diğer elini beline götürdü. Belini saran siyah kemere sıkıştırdığı silahı çıkarttı ve alnıma namluyu dayadı.

"Viktor!" diye bağırdım, alnımda metalik bir buz varken. "Ben seni kandırdım! Çok üzgünüm!"

"Neler diyorsun Meltem?" diye sordu, şaşkınlıkla. "Neyden bahsediyorsun sen Tanrı aşkına?"

"Param bitmişti ve senden aldım!" dedim, ama ağlamaktan sesim çatallaştı. "Affet nolur! Ben Tufan'la kalacağım! Onu seviyorum!"

"Ama Brise-" Duraksadı. Karşıdan bir feryat sesi. Bağırdı. Öyle öfkeli bağırdı ki telefonumun hoparlörü bozulacak sandım. "Dalga mı geçiyorsun lan sen benimle!" Haykırdı. "Ne demek bu şimdi! Benimle nasıl oynarsın sen! Kocanla! Seni de yanındaki adamı da öldüreceğim duydun mu! Seni küçük oros-"

Tufan telefonu onun yüzüne kapattı.

"Bırakın beni nolur," dedim bedenim egale olmuş şekilde. Alnımdaki namlu tüm bedenimi ele geçirmişti sanki. Zincirler bedenimi hareket ettiremeyişime sebepti. Tufan ölmek isteyişime, Sena nefes alma arzuma sebepti.

"Bu herife karşı benim yanımda ol diye seni tuttum, sen benim yanımdan ayrılmak için bu heriften para aldın," dedi. Silahı biraz daha bastırdı etime. "Senin bu yaptığına ne denir, Nergis?"

"Tufan Bey ben-" derken yere çöktü. Yüzlerimiz aynı hizaya geldi.

"Patron," dedi yavaşça. Gözleri yüzümde gezdi. "Tufan Bey yok artık. Bana patron diyeceksin. Sen," dedi ve biraz daha yakınlaştı. Alnımdaki silahı daha da bastırdı. Her an vuracak gibi.

Nefesi tenime çarptı. "Sen bu saatten sonra bana çalışacaksın."

Cevap vermedim. Veremedim.

"Duyamadım?" diye, sordu. Sesi kan gibi aktı. Başını hafif yana attı. Ağzı aralıktı. "Duyamıyorum seni?"

"Tamam," dedim, sessizce.

"Tamam ne?"

"Tamam, patron."

"Güzel," dedi ayaklanırken. Silahı tekrar belindeki kemere sıkıştırdığı sırada hızla nefes verdim. "Şimdi bir süre burada kendinle baş başa kal. Yaptığın tüm aptallıkları düşün. Yarın akşam evde davet var." Bana döndü. "Yarın, çok kısa bir süreliğine zincirlerini açacağım. Üst katta tefecilerle oturacaksın. Meltem gibi. Eğer uslu durursan yarın akşam sana güzel bir yemek veririm."

"Kardeşim nerede?" diye sordum, arkasından bağırarak. "Bana köpek muamelesi yapma!" diye çığlık attım.

"Tekrar ediyorum," dedi kapıdan çıkarken. "Köpekler sadıktır."

"Allah senin belanı versin!" diye çığlık attım. "Şerefsiz!"

Kapının eşiğinde adımladı durdu. Birkaç saniye sırtını izledim. Sonra bana döndü. Bir adım attı, gülümsüyordu. Gülümserken bile gözlerinin içi bedenimi öldürüyordu.

"Dua et," dedi hırs dolu ama çok sakin. "Dua et bana canlı lazımsın. Dua et ki o orospu karıya benziyorsun." Sonra yavaş yavaş dibime girdi. Susmuştum. Korkmuştum.

Eğildi. Gözleri kısıldı, başı hafif aşağı kaydı. Dudaklarıma baktı siyah zift gözleri. "Ama bir daha bana haddini aşacak kelimeler kullanırsan," dedi ve parmağını dudağıma götürdü.

Bir tüy gibi hafif, dudaklarıma parmağını sürttü. Titremekten nefes alamadım. "Dilini ısırarak koparırım senin."

Eli saçlarıma gitti. Saçlarıma bakıyordu. Ağzı aralık, ifadesi solgundu.

"Anlaşıldı mı?"

Cevap vermedim. Gözlerim buğudan onu seçemedi.

"Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedim, ama kendi sesimi duyamadım.

"Evet ne?"

"Evet patron."

"Aferin," dedi ve yavaşça saçlarımı son kez tepeden sevdi. Bir köpeğin başını sever gibi. Doğruldu. "Bu dilden anlıyorsun. Ne acı?" diye söylenerek çıktı.

Başımı yere eğdim. İnliyordum. Sinirden titriyordum. "Sena'nın ilaçlarını içmesi lazım!" diye çığlık attım. "Küçücük bir çocuğu karıştırmayın aramızdaki meseleye! Tufan Bey!"

Sustum. Kalbim kırgındı. Bedenimi ileri geri sallayarak zincirlerden arınmaya çalıştım. Bu, pekala imkansızdı. Kendimi o kadar çok ileri geri salladım ki sandalyeyle birlikte yana doğru sertçe düştüm. Düştüğümde yerdeki tozlar havalandı. Omzum yandı. Acıdan mütevellit daha da histerik bir çığlık attım.

Yerde cebelleştiğim sırada kapı açıldı. Helga şaşkınlıkla elindeki tepsiyle birlikte bana bakıyordu. "Eyvah! Hanımefendi!" diye bağırdı korkuyla. "Çetin Bey! Koşun! Hanımefendi düşmüş!"

Helga tepsiyi koltuğa bırakıp bana adımladığı sırada ben öylece inliyordum. Dibime diz çöktü ve beni tutmaya kalktı. "İyi misiniz? Lütfen sakin olun," dedi, ben titreyerek bağırırken. "Tamam... Lütfen... Hanımefendi... Ağlatacaksınız beni."

"Çıkartın beni!" diye çığlık attım. Burnum aktı. Tükürüğüm saçıldı. "Çıkartın dedim beni! Beni burada tutamazsınız! Bana bu muameleyi yapamazsınız!"

"Lütfen," dedi, Helga. Sesi titredi. "Yalvarırım hanımefendi. Güçlü durun." Mahvolmuştu o da. Belki de bu eve ilk geldiğinde kendi yaşadıklarını hatırladı, bilmiyorum. Ama bu evde beni en iyi anlayacak insan oydu.

"Bırakın lütfen!" diye bağırdım. "Benim kardeşim nerede!" Haykırdım. Gözlerim kapantı. Başımı yere koydum. "Benim kardeşim tedavi oluyordu! Küçücük benim kardeşim! Bırakın ona gideyim lütfen!"

"Ne oluyor?" sesi geldi, Çetin'den.

Şaşkınlıkla bana baktı ve hızla dibime vardı.

"Bacım sen de iki dakika götünün üzerinde duramadın mı?" dedi ve tek eliyle sandalyenin tepesinden tutup bir anda beni tekrar kaldırdı. Oturur pozisyona geldim.

"Var mı bir şeyin?" dedi elleri dizlerinde, bana doğru eğilmiş bir şekilde. Gözleri kısık, ağzı aralıktı. Beni inceliyordu. "Helga, yürü doktoru çağır."

Helga koşarak odadan çıktığında Çetin'e yalvaran gözlerle bakıyordum. Katarsist bitmişti ama hala yer yer titriyordum. "Çetin Bey kardeşim nerede?" diye sordum, dilenir gibi. "Söyle lütfen. Allah rızası için. Birazcık Allah korkun varsa bana bunu yaşatma. Sadece nerede olduğunu söyle."

Çetin doğruldu ve ellerini ceplerine koydu. "Çenen yerinde maşallah, iyisin iyisin bir sıkıntın yok," dedi. Sonra etrafa baktı. "Neden Viktor'a gittin ki bacım? Ben salak mıyım sence? Arka bahçeden atlıyorsun, yerlerde yuvarlanıyorsun o çitlerden tırmanacağım diye. Görmedim mi sence ben onları?"

"Bak o daha on bir yaşında," dedim, hızla. Gitmesini istemiyordum. Beni yalnız bırakmalarından çok korkmuştum. Bilgi almam gerekiyordu. "Bana sadece Sena'nın nerede olduğunu söyle bir daha asla ağzımı açmayacağım."

Helga bir adamla tekrar içeri adımladığında Çetin arkasını döndü ve uzaklaştı. Çıkmak üzereydi. "Çetin lütfen! Mürekkep nerede? Hepsi aynı yerde mi? Sena çok korkar! Yalvarırım söyle! Ya siz nasıl insanlarsınız be! Vicdansız köpekler!" diye haykırdım. Ses tellerim çatladı. Öyle bir direniş, öyle bir acı.

"Nergis bacım?" dedi Çetin, durup bana dönerken.

Doktor ilk önce zincirlere bağlı halimle bir anlık afalladı ama sonra hızla kıyafetimin yakasından yana çekiştirip omzumu açtı. Kontrol etmeye başladı.

"Sen istediğin her şeyi yapacaksın," dedi Çetin, elleri hala ceplerinde. Kocaman bedenini hafif ileri geri oynattı. Ağır ağır konuştu. "Bizi koparmaya çalışacaksın. Ülkeden kaçacaksın. Sonra geri döneceksin, düşmanımızdan para alacaksın ama Allah'tan korkması gereken, vicdansız olan biz olacağız." Cıkcıkladı sırıtırken. Odadan çıktı.

"Zedelenmiş ancak kırık çıkık yok," dedi doktor, gözlüklerini çıkartıp. Doğruldu. Helga'ya döndü. "Düşerken çarpmanın etkisi ile biraz teni aşınmış. Vereceğim kremi sürün, geçer. Geçmiş olsun."

"Tamam doktor," dedi Helga, telaşla. Doktor odadan çıkarken arkasından mırıldandı. "Teşekkürler."

"Helga," dedim, yavaşça. "Lütfen bana söyler misin? Sen biliyor musun yerlerini?"

"Ben yemin ederim bir şey bilmiyorum," dedi ve tepsiyi aldı. Bir sandalyeyi ayağı ile itip tam karşıma oturdu. Tepsiyi kucağına bıraktı. "Ben şimdi size yemek verecek. Yarın akşam eğer patron izin verirse size et de getireceğim tamam mı?"

"Beni besleyecek misin?" diye sordum, ağlarken gülmeye başlayıp. "Ben bu muameleyi hak ettim mi gerçekten? Bir kadın olarak söyle, bunlar nasıl canavarlar?"

"Ama bu sizin iyilik için," dedi ve kaşığı çorbaya daldırdı. "Size yedirmem lazım. Güçlü olmalısınız canım hanımefendi."

"Viktor çok şerefsiz, değil mi?" diye sordum. Kalması için bir yudum içtim onun elinden.

"Evet," dedi ve kaşığı tekrar çorbaya daldırdı. "Tufan Bey'in babasına yaptıkları çok korkunç. Çok ahlaksızca. Etik dışı."

"Bence de," dedim. Bir yudum daha içtim. "Tufan Bey kendini suçluyor mu?"

"Suçlamaz mı?" dedi, sorar gibi. "Babasına kızgın onu terk ettiği için. Ben öyle hissediyorum."

"Babası Tufan Bey'i terk etti yani? E annesi?" dediğimde hiçbir şey bilmediğimi fark etti ve bön bön bana baktı.

"Hanımefendi siz benden laf mı alıyorsunuz?"

"Helga, benim zincirlerimi çözersen sana dört yüz bin dolar veririm," dedim bana kaşığı uzattığında. Başımı geriye kaçırdım. "Dört yüz bin dolar," dedim yavaşça. "Veririm. Kaçar gidersin Rusya'ya."

"Ben asla böyle bir şey duymadım siz de bana böyle bir teklif yapmadınız," dedi korkarak kaşığı bana uzatırken. "Yemeniz lazım. Yoksa bitkin düşersiniz."

"Kaçar gidersin ülkene. Bulamazlar seni. Sadece zincirlerimi çöz."

"Üzgünüm," dedi ve kaşığı tabağa bıraktı. "Siz yemek istemiyorsanız ben sonra gelirim tekrar." Ayaklandı, çıplak bacaklarındaki tepsi ile bir.

"Hayır gitme!" diye bağırdım arkasından. "Senin ailen var mı? Dün kullanmam için telefonunu verdiğinde arka plan fotoğrafında gördüm. Küçük sarışın bir kız vardı. Çocuğun mu? Hani nerede? Tufan mı bakıyor ona da? Kim o çocuk?"

Tepsiyi götürdüğü sırada durup bana döndü ve gülümsedi. "Evet o benim kızım. Rusya'da. Annemle kalıyor. Ben buradaki paralarımı onlara yolluyorum."

"Adı ne?" diye sordum, onu yanımda tutmak için. İşe de yaramış gibi tekrar geldi ve sandalyeye oturdu.

"Adı Svetlana," dedi, sıcacık gülümserken. "Beş yaşında. Çok akıllı. Okuma biliyor bu yaşta."

"Maşallah," dedim ve geriye yaslandım. Zincirler bileklerimi ağrıtmıştı artık. "Buradaki para yetiyor mu onlara?"

"Evet yetiyor," dedi. Çok heyecanlıydı. Muhtemelen şimdiye dek onunla ilk kez birisi çocuğu hakkında konuşuyordu. İlk

kez merak edilmişti. Ya da ilk kez birine anlatacak kadar güvenmişti.

"Soğuktur oralar şimdi," dedim gülümserken. "Moskova'da mı onlar?"

"Hayır bizim ev Tolyatti'de. Bir şehir. Çok çirkin ama. Belki Rusya'nın en çirkin şehri. Ucuz bu yüzden."

"Okula gidiyor mu?" diye sordum, merakla.

"Kreş gidiyor. Çok akıllı. Sana fotoğraflarını göstereyim mi?"

"Çok sevinirim," dedim, heyecanla.

Telefonunu çıkarttı ve bana görselleri açıp uzattı. Başımla onayladım gülümserken. Bir sürü fotoğraf gösterdi. Bir tanesine dikkatle baktım. Sapsarı bir çocuktu. Gözleri masmavi, elinde tuttuğu horoz şekerini yiyordu. Arkasında bir yazı vardı. Alfabeyi anlamadım ama ezberimde tutmaya çalıştım. Gittiği kreşin adıydı.

"Ben gitmeliyim. Patron belki bir şey ister," dedi ayaklanırken. "Patron emir verdi. Bu çorbayı içmeniz lazım. Bunun için sonra yanınıza tekrar geleceğim."

Odadan çıktığında geriye yaslandım.

"Tolyetti," diye fısıldadım. "Svetlana." Gözlerim yere daldı. "Kreş. Tolyetti. Svetlana."

Ne kadar vakit geçti bilmiyorum ama kapı açıldığında hızla başımı yerden kaldırdım. Tufan sanki zincirlere bağlı bir kadın yokmuşçasına yana doğru adımladı. Purosunu içiyordu.

"Tufan Bey!" dedim korkuyla. "Beni çözer misiniz? Tuvalete gitmeliyim."

"Tut biraz. Koskoca kızsın," dedi karşımdaki koltuğa otururken. Geriye yaslandı. Derin bir nefes verdi. "Seninki geldi."

"Kim? Şahin mi? Mürekkep mi?"

"Viktor Von Rath."

"Nereye geldi?" diye sordum, yutkunurken. "Buraya mı?"

Başını olumlu salladı gülümserken. "Buraya. Çok keyiflendim. Ağladı böyle." Gözleri kısıldı. "Acı çekiyordu."

"Kıskandı mı bizi?" diye sordum. Tufan sırıtıyordu.

"Çok," dedi yavaşça. "Aklı gitti amcık beyinlinin. Kalbi paramparçadır onun şimdi." Alaya aldı.

"Daha da kıskandırabiliriz," dedim heyecanla.

Tufan purosundan bir duman içine doldururken gözleri bendeydi. Konuşurken ağzından duman çıktı. "Devam et," dedi. Cümlemi bitirmemi ister gibi.

"Yani şöyle kıskandırabiliriz ki," dedim ve birkaç saniye yere baktım. Başımı ona kaldırdım. "Kardeşimin yerini söyleyin, gerekirse Viktor'un karşısında sizi şapur şupur öperim Tufan Bey!"

Kaşlarını çattı. Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Zehir gibi gülümsedi. Alayla. Belki de hayretle.

"Anlamadım, Nergis?"

"Kıskansın diye işte! Viktor benim için bitti!" dedim, hızla.

Başını hafif yana attı gülümserken. "Başlamış mıydı ki?"

"Yok!" Olumsuz salladım kafamı. Çalkalandı. "Para için dolandırdım onu siz hala anlamadınız mı!"

"Beni dolandırmaya kalktığın gibi?"

"Sizle o bir mi?" dedim nefes nefese gülerken. Bu sefer başım onaylar sallandı. "Sizinle o bir olabilir mi? Siz koskoca Tufan Ali Uluhan'sınız. İstesem gider bir başka tefeciden para alıp yine size olan borcu öderdim. Bankadan kredi çekerdim... Ama ben yapmadım. Neden? Çünkü ben sizin düşmanınızın canını yakmak için aldım o parayı. Bilerek aldım ondan. Size yaptıklarının intikamını almak istercesine..."

Alt dudağı büzüldü ama gülümsüyordu. Gözleri baygın baygın bakarken yavaşça ellerini birkaç kez alkış yaptı. "Tebrik ederim. Az daha kandırıyordun beni."

"Ne kandırması?" diye sordum, yutkunurken. "Gerçekten böyle düşünüyorum. Tufan Bey beni dinler misiniz?"

"Patron."

"Patron! Beni dinler misin?"

"Dinleyemem," dedi çıkarken. "Dünkü çocuklara bak. Cin olmadan adam çarpıyorlar."

"Gerçekleri söylüyorum! Of!" diye çığlık attım. "Dinler misiniz! Of!"

"Oflama bana!" diye bağırdı. İlk defa. Çok yüksek çıktı sesi. Sıçradım yerimde. Sesi yankılandı. Ezilip büzüldüm.

"Kızım sen ne çok konuşuyorsun böyle amına koyayım?" diye sordu, ağzı açık kalırken. Harlıydı. "Sus biraz," dedi hemen ardından. Sonra kendini toparladı ve sesini alçalttı. "Sevmiyorum. İnsan sesi sevmiyorum."

"Anladım," dedim, yavaşça. "Sena nerede?"

"Çorbayı bitir. Bana sağlam lazımsın." Odadan çıktı.

"Tufan Bey!" diye bağırdım arkasından. "Ya yapmayın işte bunu bana yapmayın!"

Çoktan üst kata çıkmıştı. Hızla nefes verip başımı yere eğdim. "Allah'ım bana yardım et lütfen," diye mırıldandım. Dua okumaya başladım.

Dakikalar geçti. Saatler gibi geldi. Akrep yelkovana bir türlü ulaşamadı ama benim akli melekelerim yerinden oynadı. Kafayı yiyordum. Başımı kaldırıp etrafa baktım. Düşündüm. Ağladım. Sonra dinledim. Zincirler bileklerime kramplar körüklüyordu.

Gözlerimi kapattım son çare. Başım öne doğru eğildi, oturur vaziyette. Uyumaya çalıştım. Ne mümkündü ki? Ölmekten beterdi.

Gözlerimi araladım. Bir müddet uyuyabilmiştim. Karnım gurulduyordu. Tuvaletimi tutmaktan kasıklarım acıyordu.

"Sena," dedim tekrar. Gözlerimi sıkıca kapattım. "Allah'ım," diye fısıldadım. "Onu bana bağışla. Yalvarırım sana."

Bu depoda saat kavramım yoktu. Hava gündüz müydü gece miydi anlamıyordum çünkü yeraltındaydım. Gözlerim kapalıyken aklım geçmişe gitti. Yavaşça gülümsedim gözlerim kapalı. Kaşlarım kalktı gülümserken.

Sena'nın ilkokula yazıldığı güne gittim. Saçları uçuşuyordu. Gözleri parlıyordu. Benden ayrılmak istemiyordu ama bir yandan da arkadaşları olacağı için mutluydu.

"Korkma ablacığım," diye fısıldadım gülümserken. Zincire bağlı bileklerimi oynattım. "Ben seni asla bırakmam ki. Kantinde diğer veliler ile oturacağım. Tamam mı?"

Gözlerimi açtım ve kuru dudaklarımı yaladım. Bileklerimi arkadan saran zincirler kollarıma kramplar körükledi artık.

Deponun kapısı açıldı. Gözlerimi hafif kıstım çünkü koridordaki loş lamba dahi fazla parlak hissettirdi.

Telaşe dolu bir adam girdi içeri. Gömlek yakasını düzeltti. Durup eliyle içeriyi gösterdi.

"Hoş geldin patronum. Buyur," dedi usulca eğilirken.

Muhtemelen ertesi güne geçmiştik. Ağır ağır girdi Tufan soğuk depoya. Arkasında iki adam daha vardı. Muhtemelen onun koruyucu melekleri veyahut cellatlarıydı.

Tufan'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Var mı bir sıkıntı?" diye sordu bana bakarken.

"Yok patron. Kendi kendine konuşup durdu sadece. İzledik kameradan. Usluydu."

Simsiyah giyinmişti yine. Her zamanki gibi. Kumaş ceketi büyük kollarını örtse de elindeki dövmeler karanlıkta bile gözüme çarptı. Gözleri bendeyken başını onaylar salladı. "Tuvalet?"

"Henüz girmedi patron."

"İyi," dedi patron, sanki beni hor görür gibi. "Tutsun biraz daha."

"Bırakın artık lütfen," dedim ker bela. "Beni bir dinler misiniz? Çok yanlış anladınız siz beni. Dinleyin. Tufan Bey. Size yalvarırım. Kardeşim nerede? Sena nerede?"

Beni birkaç saniye kontrole gelip gitti. Odadan çıktığında gözlerim tekrar kapandı.

1 Saat sonra.

Tufan Ali Uluhan'ın gözünden.

"Alo?"

"Tufan'ım! Aslanım!" sesi geldi karşıdan. Bu pezevengi hiç sevmezdim ama işim düştü artık.

"Nasılsın abi?" diye sordum, telefonla bir depoya inerken. "Bana evlilik cüzdanı çıkarttırman lazım."

"Hayrola? Kaybedenler Kulübü'ne mi katılıyorsun yoksa?" diye sordu.

Sana ne ulan, ecdadına soktuğumun gavatı?

"Evet abi. Evleneceğim."

"Ne o? Sana takık bir karı vardı," dedi hattın diğer ucundan gülerken. "Yoksa seni ikna etti mi evliliğe?"

"Yok abi. Başka biri. Sana atıyorum kızın bilgileri. Hallediver. İmza atıp geçeriz. Selametle," dedim. Yüzüne kapattım.

Elimi kaldırdım. Parmaklarımı oynattım. "Çetin."

"Patronum," dedi koşarak dibime varırken. Benle bir adımlamaya başladı.

"Şu herife Nergis'in kimliğini yolla. Kan tahlilleri ayarların. Yap işte ne lazımsa." Başını onaylar salladı ve yanımdan uzaklaştı.

Depoya indim. Kapı aralıktı. Helga koltuğa yeni, sıcak bir yemek bırakmıştı. Gözlerim Nergis'e kaydı. Başı öne eğik, uyukluyordu.

Karşıdaki koltuğa oturdum. Puroyu alevledim. Geriye yaslandım. Nergis'e baktım. Nefesini dinledim bir süre. Bunu hissetmiş gibi başını kaldırdı. Benimle göz göze geldi.

Herkesin konuştuğu ama kimsenin anlamadığı bir sessizlik vardı. Susmasını diliyordum. Sadece onun nefesini dinlemek yeterdi ama o hiç susmuyordu. Uyandığı gibi başladı.

"Tufan Bey," dedi yine. Her zamanki o sesle. Sesi direniyordu. Deli ediyordu.

Çözmüyordum bilerek. Elleri morarmak üzereydi ama hala çok dik bakıyordu. Bunu anlayamadım. Acı çeken insanın bakışı bulanık olurdu. Bu kızınki netti.

Yandaki yemeğe baktım. "Yememişsin yine. Yemeyecek misin?" Boş soruydu. Cevabı zaten biliyordum.

"İstemiyorum," dedi. Sesi sertti. Ama kırık. Bir yerlerinde hala kardeşinden haber arıyordu.

Yaklaştım ama fazla değil. Yeterli bir mesafe. "Korkma," dedim. "Akrep zehri yok içinde."

Şaka yapmıştım ama yine yersizdi amına koyayım. Zaten ben bu şaka yapma muhabbetini bir türlü ayarlayamadım.

"Kardeşim nerede?"

Kafamın üstünde diye bir şaka daha yapasım geldi ama yersizdi. Duymamazdan geldim.

"Hatırlatmaya geldim. Bu akşam kuruldan önemli misafirler gelecek buraya. Sen de olacaksın."

"Kardeşimin yerini söylemezseniz başımı duvara vura vura kendimi öldürürüm!" diye bağırdı. Gülesim geldi. Öfkesi de korkusu kadar komikti.

İstemeden gülümsedim ve kaşlarımla bedenini gösterdim. Zincir bacaklarına iyice ağırlık yapmış, iz çıkarmıştı. Bilekleri arkadan tahriş olmuştu. "Bedenin acıyor mu?" diye sordum.

Kendi kendime duraksadım. Ne alaka şimdi bu soru Tufan amına koyayım?

"Acıyor!" diye bağırdı. "Çözün artık!"

Al işte.

"Bir ara gelip çözerim. Akşama hazırlanacaksın," dediğimde sinirle çığlık attı. Korkutup eğlenesim vardı. Durup ona adımladım ve eğildim. Sus pus oldu hemen. Kedi gibi.

"Seni son kez uyarıyorum," dedim yavaşça. Kaş çattım. Göz büyüttü. "Bir daha," dedim parmağımı kaldırıp. Tehditvari savurdum. "Bana sesini sakın yükseltme. Allah şahidim seni çok kötü döverim Nergis."

Konuşmadı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Doğruldum. Gidiyordum. Yeterince eğlenmiştim.

"Babanızı gördüm rüyamda," dedi, ben tam çıkarken. Beynime kan sıçradı. Yanlış duydum sanıp ona döndüm ama ifademdeki şaşkınlığı gizleyecek kadar savunmada değildim.

"Ne dedin sen?"

"Babanızı," dedi başını olumlu sallarken. "Rüyamda gördüm. Bana elini uzatıyordu. *"Nergis kızım, Tufan bana onu terk ettiğim için hala öfkeli mi?"* diye soruyordu."

"Seni küçük şeytan," diye mırıldandım ona adımlarken. Öldüresim geldi. Tek hamlede o ince boynunu kırabilirdim. Kırmamalısın Tufan.

Kırma oğlum.

Diren.

Dayan.

Nefes ver.

Koskoca adamsın. Kendine gel.

Dibine çöktüm. Bir bir ela gözlerine baktım. Oyasım geldi. Parmaklarımla çıkartasım geldi o gözleri.

Gülümsedim. Sanırım korktu. Düşüncelerimi okumuştu belki. Dediği şeyden pişman oldu.

"Sen benim çocukluğuma benziyorsun," dedim ağır ağır. "Çocukluğum da senin gibi, boyundan büyük adamlara kafa tutardı. Sonuçlarını hiç düşünmezdi. Korkusuz değil, cahildi."

"Kötü bir şey demek istemedim," dedi, yavaşça. "Sadece Viktor'a olan öfkenizi anlıyorum. Bu konuda yanınızda olmak istiyorum. Siz de benim yanımda olun. Kardeşimin yerini söyleyin."

Dudaklarımı yaladım. Çok odaklıydım. Gözlerimi kıstım. Onu sınamak istedim.

"Seni serbest bıraksam... Ne yaparsın?"

"Sizinle misafirleri ağırlarım," dedi başını onaylar sallarken. "İlk işim bu olur, patron."

Yalancı şeytan. Gülümseyerek ayaklandım.

"Neden uslanmıyorsun? Zincirlere bağladım seni ama hala aklın fikrin fitne fücur. Benden niye korkmuyorsun? Korksan da devam ediyorsun?"

"Çünkü sizin bana bir şey yapmayacağınızı biliyorum!" diye bağırdı arkamdan, heyecanla. "Bana ihtiyacınız var. Benim de size!"

Yalaka şeytan.

"Hep böyle misin?"

"Nasıl, patron?"

"Cahil."

"Hayır cahil değilim. Aksine çok detaylı düşünüyorum. Siz peki? Hep böyle misiniz?"

"Nasıl, Nergis?"

"Acı çektirip sonra gülümseyen?"

Evet.

"Hayır," dedim.

Bazen sadece bakarım. Ve içimden derim. Bana bu kadar yaklaşan ilk kişi. Ama en az güvenmem gereken de o. Beni çözmesi beni tehlikeye atıyor. Çünkü biri seni anlarsa, seni zayıflatır. Savunmasız bırakır.

"Ben sizden nefret etmiyorum ve sizden korkmuyorum," dedi.

Ukala şeytan. Bitti. Sadece orada içimden bir cümle yükseldi.

"Sorun da bu zaten."

Depodan çıktım. Yukarı doğru. Temiz havaya. "Helga!" diye bağırdım. Çiftlik gümbürdedi. Belki de bağırmadım, resmen kükredim. "Ne anlattın lan Nergis'e! Gel lan buraya!"

Çıktıkça içim karardı. Sessizlik. O sessizlik bir krallığın çöküşü, bir celladın doğuşu. Cellat olunmazdı zaten. Öyle doğulurdu.

Kurul toplantısındaydık o zamanlar. Yaşım on dokuz o dönem. Delikanlıyım. Kendimi bir bok sanıyorum. Adam oldum diye horozlanıyorum. Her siki erkeklik gururuna bağlıyorum.

Sıkıcı. Boş adamların beleş muhabbetleri. Okunan martavallar. Partizanların laklakları. Bu lavukların hiçbirini sevmezdim, hala da sevmem. Önümdeki viskiye gözlerim dalmış. Yanımda babam var.

Sadullah Uluhan.

Muğla'nın kralı.

Para değil, korku da kiralardı.

"Sadullah," dedi Viktor. Benim gibi genç bir çocuk o dönem. Ama cümleleri kodomanlara bedel. Sesi yağ gibi. Amına soktuğumun o aptal aksanı ile. Yanında o dönemki Alman sevgilisi. Arada bir başkalarına iş atan, bedeni ile ekmek kazanan bir kahpe. "Senin koltuğunu istiyorum. Koskoca Almanya'yı fethettim. Fethiye'yi mi edemeyeceğim?"

Babam güldü. Güldüğünde ayrı bir kurşun dökülürdü.

"Demek koltuğu istiyorsun evlat. Koltuk basit iş," dedi, neşeyle. "Taşıyabilirsen ancak."

Diğerleri sustu. Zaten bu orospu çocuklarında laf edecek yürek de yoktu. Anca laf ebeliği. İki laklak, üç beş karı ve hayatları bundan ibaretti.

"Ben taşırım," dedi Viktor başını öne eğerken. "Yeter ki senin eski yüklerini sırtından alalım. Sen yaşlısın zaten. Taşıyamazsın o yükleri."

"Sen önce karını kucağında taşıyan Alman piçlerinden al yükleri. Amına koyduğumun sünnetsiz gavur gavatı seni," dediğimde babam şaşkınlıkla bana döndü.

"Ali?" dedi, sorar gibi. "Böyle savaşılmaz oğlum. Küfürlerinle değil," Parmağını şakağına tuttu. "Zekanla cevap ver."

"Zekamla cevap veriyorum ki bu Viktor tam bir orospu evladıdır," dediğimde Viktor hızla araya girdi.

"Af buyurun!" dedi, gülerken. "Gavat mı dediniz? Kim gavat?" Yanındaki kahpeye baktı. Yanağından makas aldı. "Benim sevgilim benden başkasına bakmaz."

"Ne o koca bebek?" diye sordu, Alman kahpe elindeki sigarayı küllüğe ezerken. "Benim ahlak elçiliğime mi

başladın?" Cıkcıkladı. "Bu neler diyor bana böyle yüce İsa aşkına? Viktor? Bir şey desene hayatım."

"Dur bebeğim, o şeytanla konuşma."

Ellerini çırptı. "Arkadaşlar! Almanya çok soğuk bir ülke. Malum, Muğla sıcacık. Biz biricik sevgilimle Muğla'yı almak istiyoruz. Oylamaya sunuyorum!"

"Reddedildi."

"Ama?" dedi şaşkınlıkla. "Bu adam yaşlandı artık. Gençlerin önünü açın."

"Viktor bitte," dedi kız sırnaşarak. "Bitte, aşkım. Lütfen. Ben Muğla'yı istiyorum."

"Bir daha oylayın kurul!"

"Yalnız," dedi biri araya girerek. "Belirtmek isterim ki Sadullah Abi buraların paşasıdır. Bence şansını zorlama. Sana Konya'yı verelim."

"Konya ne ya?" dedi Viktor şaşkınlıkla. "Ben Muğla istiyorum!"

İnsanlar konuşmaya başladı sonunda. Birinin konuşmasını bekliyormuş hepsi. Amcıklar.

"Evet beyler. Haddimizi bilelim. Çoluk çocuğa meze mi ettireceğiz Sadullah Abi'yi?"

"Babasına güveniyor bu Nazi dölü."

"Çocuklar... Çocuklar," dedi Viktor ayaklanırken. "Ben yalnızca gavatın kim olduğunu göstermek için buradayım."

"Ne demek lan bu?"

"Daha karısına sahip çıkamayan adam koskoca Muğla'ya nasıl çıksın ki? Değil mi ama?"

"Ne diyorsun lan sen?" dediğim sırada herkesin telefonlarına aynı anda bir mesaj sesi düştü. Benim bile.

"İyi izlemeler," dedi odadan çıkarken. "Haftaya tekrar oylama yapacağım. Bay bay! Tschüß!"

İnsanlar telefonlarından merakla videoyu açtı. Babam da. Göz ucu ile babamın telefonuna baktım. Beyaz bir yatak.

Tanıdık bir ses. Tanıdık bir nefes.

Annemin nefesi.

Ve o adam. Ölüsünü siksem bile nefretimi köreltmeyecek o adam. Noyan Polatlı. Babamın dostu. Annemle bir olmuş, babamı aldatıyorlar.

Hızla başımı yana çevirdim. Ben elimi yumruk yapsam da babam hiç konuşmadı o video boyunca. Gözleri donuktu. Ölü gibi. Adeta içinden biri yavaşça kalbini çıkarıyordu. O da devam etmelerini söylüyordu.

Annemi tanıyan herkes hızla videoyu kapattı. Babam sandalyesini geri çekti. Yerinden kalktı. Bana bir kez baktı. Gözlerinde ilk defa yardım isteyen bir çocuk vardı.

Ama ben de çocuktum. Evet on dokuzdum ama çocuk yaştı bana göre. Belki şu anki yaşımda olduğumdan on dokuz çocuk geliyordur. Bilemiyorum. Yardım edemedim babama işte. Sadece onun yardım isteyişini izledim.

Üç gün sonra bir haber geldi. Sadullah Bey... Benim babam... Sahildeki evinde canına kıymış. Babam... Benim babam.

Önce o orospu çocuğu Noyan'ın kafasını, sonra kendi kafasını kurşunlamış. Anneme kıyamamış.

Annem? Firar. Benden kaçıyor yarım aklı ile. Babamın yapmadığını ar namus muhabbetine ben yaparım diye korkuyor. İstesem bulur muyum? Evet. Buldum da zaten. Amerika'da. Korkuyla arkasına baka baka yürüyor hala. Böylesi daha iyi. Acı çeksin. Daha keyifli.

Babamın alnı masaya yaslı bulundu. Masadan zemine kan damlamıştı. Anneme bir veda mektubu bırakmıştı. Sandalyenin üstünde falan başka hiçbir bok yok. Sigara içmiş sadece ölmeden. Ama benden başka kimsenin bilmediği bir şey vardı.

Babam ölmeden bir gece önce odama gelmişti. Yanıma oturdu.
Ve ilk kez bana ilk isimle seslenmişti.

"Tufan."

"Buyur baba," dedim, balkonda sessizce atları izlerken.

"Bazı insanlar yıkılmak için doğar, bazıları yıkmak için. Sen hangisisin evlat?"

Cevap vermemiştim. O da cevabı beklememişti. Ama gözlerimi atlardan çekip ona baktığımda gülümsedi.

"Ben yıkıldım. Sen yıkma," dedi.

Helga karşıma çıkmadı. Korkudan muhtemelen kendini odasına kilitledi.

Arşiv odasına girdim. Masaya oturdum ve derin nefes verdim.

Tak. Yine geldi amına koyduğumun kargası. Cama vurdu.

"O videoda sadece ihanet yoktu," dedim, ve camı açtım. "O videoda bir hüküm vardı. O hükmü veren adam babamı aldı benden."

Karga her günkü gibi pervazda duruyor, benden yemek bekliyordu. Ona doğru eğildim ve gülümsedim. "Hüküm var," dedim kargaya. "O hükmü veren çocuk bu şehre geçti. Babamın yerine." Gözlerim kısıldı. "Ne cüret?"

Karga şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Annemi izletti tüm adamlara. Ne cüret?" dedim, ve bir anda kargayı tek elimle yakaladım. Çirkince bağırmaya, kanat açmaya çalıştı ama yapamadı.

Sıktım. Diğer elimle kafasını tuttum. Hıncımı ondan alır gibi. Durmadım ama. Çocukluğumdaki gibi korkmadım da. Aklım başka yerdeydi.

"İyi de o koltuğun gölgesinde doğan benim?" diye sordum.

Karga öfkeyle çırpınıyordu. Kanatlarını açmaya çalışıyordu.

"Ben bilerek senin çocuğunu öldürmedim orospu çocuğu! Bırak lan artık benim peşimi!" Kafası artık elimde ezildi. Kemikleri kırıldı avcumun içinde. Sesi kesildi.

"Ben bir gölgeyim," dedim ve elimdeki karganın boynu kırılınca camdan aşağı attım. "Gölgeler boyun eğmez." Yere düşen bedenine kutudaki son birkaç solucanı döktüm. Üçüncü kattan düştüler. Muhtemelen onlar da öldüler.

"Ben yıkıldım. Sen yıkma."

Artık büyüdüm. Babam öldüğünde adam oldum. Babamı toprağa verirken insanların ağzında dua, gözlerinde fırsat

vardı. Ama ben dişlerimin arasında yemin tuttum.

"Viktor denen sik kırığı. Seninle görüşeceğiz, duydun mu lan beni? Babama yaşattığın şey sana da yaşatılacak. Dişe diş... Kana kan... Misilleme yapılacak."

Ve o gün geldiğinde herkes yeniden sessiz olacak. Ama bu kez, sessizlik benim krallığım olacak. Gerekirse tüm Nergis'ler Tufan Rüzgarları'nda savrulup parçalanacak.

- BÖLÜM SONU -

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor

15. BÖLÜM : PATRON KİM?

15

Günah herkesin kendi gölgesinde sıkıca sakladığı bir sırdır. Kimisi için bu sır karanlık bir köşede beklerken kimisi için ise her gün yüzeye çıkar. Bu nedenle altı meleğin gözetiminde, kendi günah havuzunda boğulmak üzere olan bir nergis çiçeğinin koruyucusu olmuştu tanrıçanın gözyaşları.

Seçmek istenilen hayatların kenarından dönülen virajlarda takla atardı arabalar. Seçilmek ise bahşedilen bir lütfun yanı sıra bir yalnızlığın çaresizliği gibi kırpabilirdi gözleri. Yakar kavururdu, eser savururdu.

Hey, sen.

Tanrıçanın gözyaşlarını sen de hissediyor musun? Ben hissediyorum.

Başım öne eğik, sessiz sessiz duruyorum. Onların tabiri ile *uslu*. Bu pis cellatlar, kalpsiz canavarlar.

Saçlarım gözümün önüne döküldüğünde gözümün önüne bir anı daha geldi. Garsonluktan bir zaman.

Sipariş fişleri önümdeydi. Mutfağın camı buğulanmıştı. İçerideki yağ kokusunu içime çekiyordum. Dönen küçük bir vantilatör dışında nefes alamıyorduk.

"Nergis," dedi Aytaç abi önündeki dönere marul eklerken. "Masa üç! Hemen!"

Ellerim titriyordu. Beş saattir hiç oturmamıştım. Sigara içememiştim.

"Tamamdır abi," dedim ve yana bıraktığı iki tabak ve içeceği tepsiye dizip mutfaktan çıktım. Yavaş ama sık adımlarla kalabalık dönercideki bir masaya vardım. "Afiyet olsun," dedim. Tam arkamı dönecekken adamın sesi ile duraksadım.

"Gel buraya sen bir," dediğinde gülümsedim ve ona döndüm. Birkaç adım attım.

"Bu ne şimdi?" diye sordu, ağzı aralanırken.

"Döner," dedim, sanki o bunu görmüyor gibi.

"Yok ya," dedi, siniri katbekat artarken. "Salak mıyım ben? Görmüyor muyum?"

"Sorun nedir beyefendi?" derken yutkundum.

"Bu et az pişmiş," dedi çatalı ile döneri iteklerken. "Git bana çok pişmiş getir. Utanmasanız hızlıca yiyip gidelim diye önümüze bütün dana koyacaksınız."

"Kuzu," dedim gülümserken. "Kuzu eti bu. Dana değil."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu, ayaklanırken. "Garson müsveddesine bak. Bana dikleniyor musun sen bu

rezil halinle?"

Yutkundum. "Alayım ben onu," dedim tabağı alırken. "Yenisini getireyim."

"Zahmet olacak sana da kusura bakma," dedi gülerken. "Karının aylık maaşı benim günlük çerez param, gelmiş bir de bana ukalalık yapıyor."

Tabakla bir tekrar mutfağa girdim. Tezgaha bıraktığım sırada Aytaç abi yeni tabaklar hazırlıyordu.

"Daha pişmiş istedi," dediğimde şaşkınlıkla bana döndü.

"Kızım dalga mı geçiyorsun? Önümde bin tane sipariş varken bir de bununla mı uğraşacağım? Geri götür tabağı. Daha bunları dağıtacaksın."

"Abi bana kızıyorlar sonra," dediğimde sinirle tabağı eline aldı ve tepsiye bıraktı.

"Hadi Nergis!" diye bağırdı. "Senin şu uyuz hareketlerinden bıktım ben!"

Tepsiyi alıp tekrar içeri geçtim. Sinirden gözlerim bulandı. Bundan hep nefret ettim.

Tabağı masaya bıraktım. "Buyurun," dedim yavaşça.

"Aynısı bu?" dedi şaşkınlıkla önündeki tabağa bakarken. "Yahu sen benimle dalga mı geçiyorsun? Kimsin kızım sen? Seni satın alırım ben duydun mu? Paramla seni köpek ederim kendime."

Derin bir nefes verdim. Yavaşça öne doğru eğildim. Tabağın üzerine hızla tükürdüm. "Al," dedim doğrulurken. "Al şimdi paranı da dönerini de."

Ağzı açılırken hızla önlüğü çıkarttım ve kenara bıraktım. Çantamı alıp oradan telaşla çıktım. Sinirden bedenim yanıyordu. Ellerim titriyordu. Sigara yakıp bir parka adımladım. Hem yorgundum hem bıkkın. Çaresizdim aynı zamanda. Ağlamaya başlarken Mürekkep'i görüntülü aradım.

"Selam," dedim ağlayarak gülümserken. "Ne yapıyor benim bal bebeklerim?"

"Senin aramanı bekliyorduk," dedi Mürekkep. Telefonu tuvaletin aynasına dayadı. "Hazır mısın?"

Gülümsedim. Ağlayarak başımı salladım.

"Evet Nergis Tanyeli, bugünki kuaför programımızda Sena Tanyeli isimli bu güzel kızın saçlarını kısaltacağız." Mürekkep eline Şahin'in tıraş makinesini aldı.

"Kemoterapi sonrası doktorla konuştum. Saçları dökülmeye başlamadan önce bizim kesmemiz lazımmış," dedi Mürekkep makineyi açarken. Sesi çatallı çıkmıştı.

"Sena!" diye bağırdı, içeri doğru. "Gel buraya! Mür ablan seni baştan yaratacak!" Ekrana doğru eğildi gülümserken. "Avatar izlettim ona bugün. Oradaki keltoş çocuğu gösterdim. Alnına ok çizeceğiz sonra, çizgi filmdeki gibi."

Sena yavaşça tuvalete girdi. Konuşmuyordu. Mürekkep'in önüne geçti ve bana el salladı. Sonra o minik ellerini önünden birleştirip yavaşça beklemeye başladı.

"Hazır mısın güzellik?" dedi, Mürekkep.

Sena başını öne eğdi. Ağlamıyordu ama omuzları titriyordu.

"Hazırım," dedi, şirin sesiyle.

Mürekkep makineyi Sena'nın alnından yavaşça geriye doğru tuttu. Elimle ağzımı kapattım. İpek gibi saçları tuvaletin zeminine dökülmeye başladı.

Sonra bir daha. Ve bir daha. Sessizlik oldu.

Sena gözleri kapalı, hıçkırarak ağlamaya başladı. Elleriyle gözlerini ovuyor, hiç durmadan ağlıyordu.

"Ne oluyor?" dedi Mürekkep hızla duraksayıp. "Ne konuştuk seninle bebeğim?"

"İstemiyorum!" diye bağırdı. "Alma saçlarımı lütfen!"

"Ama bebeğ-"

"İstemiyorum dedim!" diye çığlık attı. "Okulda bana gülecekler! Çirkin olacağım işte! İstemiyorum! Sakın kesme artık!"

"Yapma hayatım," dedi yere çökerken. "Sana gülenleri ben döverim. Mürekkep ablanı tanımadın mı sen?"

"Hayır dedim! Kıyma saçlarıma lütfen! Allah bu saçları benim için yarattı! Şimdi kesme nolursun ablacığım nolursun!"

"Ya benim ballı turtam," dedi Mürekkep onun avuç içlerini öpüp. "Şimdi keseceğiz ama sonra daha güzel uzayacaklar. Sana yemin ederim."

"Hayır istemiyorum! Lütfen bana bunu yapma! Benim saçlarım prenses saçı! Ablam her gece örüyor benim saçlarımı! Şimdi ne örecek?"

"İyileşmen için bebeğim."

"Niye hastayım ki ben? Kötü bir çocuk olduğum için Allah bana böyle bir ceza mı yapıyor yoksa? Ben hiç yaramaz

değilim ki."

"Hayır bebeğim," dedi Mürekkep telaşla. "Bu sana bir ceza değil. Bu sadece bir sınav. Allah sana bir sınav yapıyor. Onu çok seviyorsan bu sınavda hiç ağlamaman lazım."

"Nasıl yani?" dedi Sena burnunu çekerken. "Ağlamazsam sınavı geçer miyim?"

Mürekkep başını onaylar salladı gülümserken. "Evet," diyerek parmaklarının arasına Sena'nın minik burnunu alıp çeker gibi yaptı. "Bu sınavda hiç kızmazsan ve dua edersen Allah sana çok büyük bir ödül verir."

"Ne verir?" diye sordu, heyecanla. "Çikolatalar mı yoksa?"

Mür gözlerini kıstı. "Çikolata dolu bir oda hatta şehir verir. Koskoca bir dünya verir."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Mür. "Yahu ne var bu saçta? Bak," dedi ve hiç düşünmeden kendi upuzun saçlarına makineyi tuttu. Hızla geriye doğru saçını tıraşladı.

Mürekkep'in saçları çok özeldi. Simsiyah, capcanlı. Bunu yapması ile dumur oldum. "Al bak," dedi Sena'ya bakıp gülerken.

Makinenin sesi kulaklarımda çınlarken Sena'nın ağlaması durdu. Şaşkınca baktı Mür'e. "Abla," dedi merakla. "Sen hasta değilsin ki. Sen neden kesiyorsun saçını? Senin de mi sınavın var? Allah sana da mı sınav yapıyor yoksa?"

"Herkese yapıyor. Tüm insanlara. Hem sen saçın değil de canın dökülüyor sandın," dedi Mür kendi saçını hiç

durmadan dökerken. Bukleler bir bir yere aktı. "Biz dökülsek de direniriz. Biz kızlar saçtan ibaret değiliz."

Kendi saçını kazıdıktan sonra eğilip Sena'nın saçını tıraş etmeye devam etti. "Sen de söyle bakayım, duyayım."

"Biz kızlar saçtan ibaret değiliz, Mürekkep abla."

Boğazıma koca bir taş oturdu. Gözümden yaş süzüldü. Gözümün önündeki saçları üfledim. Geçmişte bıraktım o sürekli ezilen garson kızı. Kafasından aşağı çay dökülse bile sabah koşarak işe giden Şahin'i. Mürekkep'in kendi upuzun saçlarından vazgeçtiği o günü.

Mürekkep ondan beridir saçları uzadıkça kısacık kesti.

Sena'ya hep eşlik etti.

Sena'nın ağlarken bile gülümseyen yüzünü düşündüm. Şimdi burada zincirliydim ama o gün, o banyoda, o küçük ekranda bana hayatta kalmam için gerekenden daha fazlasını vermişlerdi.

Aile, erdemlerden önce gelirdi.

Çetin'in, "Uyanma vakti," sesi ile başımı kaldırdım. Uyumuyordum zaten ama belki de iki gündür bu sessiz odada tutuluyordum. Günleri anlayamıyordum. Güneşi alamıyordum.

Islık çalarak arkama doğru adımladı. Türkü söylüyordu. Bir eliyle arkamdaki zinciri çözüp bedenimden kurtardı. Doğrulduğumda bacaklarım tutmuyor, kalçam yanıyordu. İki gündür oturuyordum. Yere düştüğümde hızla doğruldum ve telaşla çıkışa doğru adımladım.

Çetin arkamdan sakince ilerliyordu. Çıkacağım yer zaten Tufan'ın çiftliğiydi. Tepede iki keskin nişancı, kapıyı aynı anda onaylayarak açıp kapatabilen iki güvenlik ve çitlerin önü-ardında korumalar. Çıkmam pekala imkansızdı. Bundan bu kadar rahatlardı.

En üste çıkarken bacaklarım karıncalandı. Yalpalayarak merdivenleri çıktım. Kapıyı iki elimle bir iterek hızla tepeye kaldırdım ve başımı havaya tuttum. Akşam vaktiydi.

Güneşi kaçırmıştım.

Soğuk hava bir anda yüzüme vurunca gülerek toprağa sırt üstü uzandım. Gökyüzüne baktım. Sırıtıyordum. Sanırım deliriyordum.

"Nergis Hanım bacım, sen ne yapıyorsun böyle?"

"Nefes alıyorum," dedim gülümserken. Derin bir nefes aldım. Saçlarım taze kesik çimlerin arasına dökülmüştü. Rüzgar tenime üfledi. Gökyüzü sonsuzdu. Yıldızlar yeni yeni belirginleşmişti.

"Tövbeler olsun. Bu bayana ne oldu len Çeto?" diye sordu bir başka güvenlik, sanki bayıldım sanıp.

"Valla birader ben de anlamadım ki," dedi Çetin, ummalı biçimde.

"Kaldır bence. Patron görürse yanlış anlayacak," dediğinde Çetin beni kolumdan tutup bir anda ayaklandırdı. Başım çalkalanırken hafifçe öne doğru itti.

"Hadi bacım bak benim başımı belaya sokacaksın. Patron seni dövdüm falan sanacak sonra kellemi alacak," dediğinde ağır ağır içeri giriyordum. Sineye çekildiğimi fark ettim ama elimden bir şey gelmiyordu.

Asansörün orada Çetin üçüncü kata bastı ve çekildi. "Odada hazırlan. Patron gelip sana yapman gerekenleri söyleyecek."

Başımı onaylar salladım ve asansöre girdim. Üçüncü katta ilk olarak koridorun en sonundaki, Tufan'ın odasına baktım. Kapalıydı kapısı.

Bana ayrılan odaya girdim. Burada kalmak zincirlerden çok daha iyiydi. Kenarda kırmızı bir elbise vardı. Bu sefer bana üç seçenek sunulmamıştı. Uzun eteğinde derin bir yırtmaç kesiliydi. Sırtı dekolteliydi. Dibinde siyah topuklular diziliydi.

Onlara bakarken önce lavaboya gittim. Çıktığımda yatağa oturdum ve kollarımı bir süre ovmaya çalıştım. Ayaklarımı kıpırdattım. Doğrulup volta attım. Omuzlarımı salladım. Her yerim ağrıyordu.

Kapı yavaşça tıkladı. Başımı kapıya çevirdim. Tufan başını uzattı. "Geliyorum müsaitsen."

"Ne kadar da düşünceli bir adam?" diye mırıldandım kinaye dolu ama duymadı. İçeri girdi. Ellerini ceplerine attı.

"Nasılsın? Özlemiş misin yerüstünü?"

"Özlemişim," dedim yavaşça. Beni tekrar oraya sokmasından çok korkmuştum. "Cezamı yeterince çektiğime inanıyorum."

"Dur bakalım," dedi ve sağa sola baktı. "Bu akşam göreceğiz." Bıkkın nefes verip bir elini cebinden çıkarttı ve kumaş ceketinin iç cebinden bir kremi alıp bana uzattı. "Doktor bunu sürsün, demiş. Omzun için."

Kremi ondan alıp birkaç saniye inceledim ve başımı Tufan'a kaldırdım. "Helga nerede?"

"Sana gereksiz bilgiler sunduğu için çenesi kırılmış," dediğinde gözlerim açıldı. Onun da açıldı.

"Sikeyim," diye mırıldandı. "Şaka yaptım. Onu dövmeyeyim diye odaya kilitlemiş kendini. Yarın çıkar meydana."

"Onu dövüyor musunuz?"

"Hayır," dedi odadan çıkarken. "Ona bir kere vursam ölür muhtemelen. O nedenle dayak atmıyorum. Yarım saate aşağıda ol."

"Şerefsiz," diye mırıldandım, kapıyı kapattığı sırada. Elbiseyi çekip aldım ve üzerime tuttum. Kıyafetlerimi çıkartıp elbiseyi giydim ve topukluları ayaklarıma geçirip lavaboya yöneldim. Saçlarımın kurumasını beklerken gözlerimin altına, pakette duran malzemelerden birini açıp sürdüm.

Kahve bir allık ve bu kadarı yeterli geldi. Fazlasına gerek yoktu. Aslında buna da yoktu ama Tufan'ın yanında kokona Meltem gibi görünmek için mecburdum.

Odadan çıktım ve asansöre adımladım. Üçüncü kattan zemin kata indim. Diğer iki katta ne vardı hep merak etmiştim.

Alt kata indiğimde Tufan'ın geniş ama loş salonuna girdim. Masada her şey hazırdı. Bir ziyafet vardı. Tek sandalyesi olan masaya yeni koltuklar eklenmişti. Fonda kısık bir caz çalıyordu.

Boğazımı temizlediğimde bana döndü. Televizyon izliyordu. Masada duran uzun tülleri alıp bana doğru adımladı. "Sana ne sorarlarsa ben cevaplarım," dedi ve elini ver anlamında bana uzattı. Elimi elinin üzerine koydum.

"Meltem çok konuşurdu, kafa sikerdi," dedi ve elindeki tülü biraz uzattı. Elime yavaşça geçirdi. Dantelli, simsiyah bir

eldivendi. "Senin de gevezelikte ondan pek farkın yok ama," dediğinde dirseğimin biraz üzerine kadar ince eldiveni giydirmişti.

"Unutma, onlar seni Meltem biliyor. Ama ben seni tanıyorum. O yüzden hata yaparsan düzeltirim," dedi ve diğer eldiveni de yavaşça diğer elime geçirdi. "Yeter ki kontrolü kaybettiğinde eline almaya kalkma. Bana bırak."

Başımı olumlu salladım. Birkaç adım geriye atıp bedenimi inceledi. "İyi oldu iyi," dedi ve nefes verdi. "Kollarındaki dövmeleri sorarlarsa sildirdim dersin."

"Tamam."

"Tamam ne?"

"Tamam, patron."

İki kodoman sonunda geldi. Bir bir içeri adımladılar. Onlarla tokalaştım. Çok konuşmuyorlardı ama bana yargılayıcı gözlerle bakıyorlardı.

Tufan'a ev hediyesi bir tablo gelmişti. Tufan zaten tablo meraklısıydı. Bunu evinden ve gece kulübünün üst katındaki ofisinden anlamıştım.

"Orijinal eser," dedi Kayseri böbürlenerek. "Senin için müzeden çaldırttım."

"Eyvallah," dedi Tufan, önündeki tabloya bakarken. İçten gülümsedi. Gerçekten hissettim. Samimiydi. Başını Kayseri'ye kaldırdı. "Sağ olasın."

***Seçilmiş Kişi* tablosu.**

Kimi zaman ellerindeki çiçeklerle dualar eden meleklerin huzurunu anımsatırdı. İnsan huzursuzlukların içinde huzurla kucaklaşırdı. Ortadaki çıplak oğlan çocuğu masumluğun simgesiydi. Onu çevreleyen altı meleğin onu koruduğu, onun için dualar edildiği düşünülürdü. Masumiyet nergis çiçeği ile taçlandırıldı zihinlerde. O halde bu melekler Tufan Yeli'nin savurduğu birkaç günah olmalıydı.

Şeytan, Allah'a başkaldırarak kovulmuştu. Sonrasında kini ve öfkesiyle dokunduğu bedenleri günahlarla yakmıştı. Nergis çiçeklerinin bu yel eşliğinde alev alma nedeni belki de buydu.

Tüm sular bir bir yutulduğunda yeller ateşlere dönüşmüştü. İnsanların arta kalan ömürleri yavaş yavaş sonraki hayat için düzenlenmeye başladı. Şeytan insanlara üflediği sıcak nefesle yavaşça cehennemi genişletti.

Altı meleğin altısı da onlara dualar ederdi, ortadaki masumiyet ise kahkahalar eşliğinde gülerek bu ikilinin günahlarını savurmaya yeltenirdi.

Bir Nergis Tufanı'nda alev alan iki beden.

Böyle hissettirdi tablo bana. Bu sırada Tufan çoktan tabloyu salonda bir yere astırdı. Yemek masasına oturduğumda tabağın ortasındaki et salyalarımı akıttı. Açlığım midemi oymaktan vazgeçmiş, yerine beynime tırmanmıştı. Ellerim titriyordu.

"Ne iyi oldu böyle yakinen, değil mi ama? Uzun süredir seninle karşılıklı rakı içmek istiyordum evlat," dedi Kayseri, bastonunu yana bırakıp. "Hem şu çarpık ilişkili olayı da duymak isterim."

Benden bahsediyordu ama benim gözüm o etteydi. Yanına konmuş tereyağlı pilav bile cennetten düşmüş gibi

parlıyordu.

Tufan'ın sessiz bakışı sırtımda bir tabanca gibi duruyordu. Onun masasında onun kurallarına göre oturuyordum. Ağzımı açmak değil çatalı kaldırmak bile riskti.

"Duyulacak pek bir şey yok," dedi Tufan, geriye yaslanırken. Gözlerim açık, ona bakıyordum. Çatalını eline bir türlü almıyordu. "Meltem, o sarı taşak Viktor'dan sıkılmış, bana gelmiş. Bizde de gelene git denmez."

Sonra bana baktı. Benim ona yalvarır gibi baktığımı fark edip kaş çattı.

"Olağandışı geliyor," dedi Kayseri heyecanla. "Bu kız Viktor denen o herife tapardı." Durup gözlerini kıstı. "Evlat? Bunlar bir plan peşinde olmasınlar?"

"Ne planı yapacaklar ki?" diye sordu Tufan, bana bakarken hala. "Meltem doğu ata oynadı sadece. Zeki görünmezdi pek ama bak, akıllı kadınmış."

"Ummadık taş baş yarar, değil mi?" dedi Kayseri ağır ağır gülerken. "Haklısın evlat. Gelene git denmez bizde. Viktor'un haberi olmuştur elbet."

"Sivas söylemiş," dedi Tufan, ama hala bana bakıyordu. Benim ona neden böyle baktığımı anlamaya çalışıyordu. "Sivas demişken, bu eleman Sivas'ın boşalan koltuğu için mi burada?"

"Konuş, söylediklerimi, ezberlettiklerimi söyle," diye fısıldadı Kayseri. Yanında oturan adam hızla boğazını temizledi.

"Namınızı çok duydum Tufan Bey," dedi adam başını onaylar sallarken. "Bendeniz Hasan... Hasan Baltacı. Doğma büyüme Sivas Gemerek'liyim. Çevrem çoktur. İsmim de bilinir."

Tufan hala bana bakıyordu. Bu durum Kayseri'nin bile dikkatini çekmiş olacak ki bana bakıp tekrar Tufan'a dönüyordu.

"Adam yol bilir, yordam bilir. Orada işlerimizi büyütmek istiyorsak bu herif lazım bize," diye girdi araya Kayseri. "Diğer salak yok piyasada. Kaçmış herhalde. Onun koltuğuna Hasan'ı oturtmak istiyorum. Ben kefilim bu çocuğa. Rahmetli babası çok yakın dostumdu."

Tufan sonunda gözlerini adama çevirdi. Eline çatalını aldı. Ben ise hala yemek ve yememek arasındaydım.

"Adım ne demiştin?"

"Hasan," dedi hızla. "Hasan Baltacı."

Tufan, "Afiyet olsun," dediğinde hızla diğer elime bıçağı aldım. Heyecandan kafayı yiyecektim. Eti kestiğim sırada Hasan devam etti.

"Tufan Abi... Dediğim gibi, ben oldukça saygın biriyim orada. Babamdan dolayı da pek sevilirdim. Hem girişte iki kangal gördüm. Benim de köyde var. Altı yedi tane."

"Baban olmasa ne bok olurdun peki bu hayatta?"

Hasan şaşkınlıkla duraksadığında ağzımdaki lokma ile onları izliyordum.

"O ne demek abi?"

"Diyorum ki," dedi ve mırıldandı. "Bıktım kendimi açıklamaktan amına koyayım. Şu hayatta ben bir şeyi demeden anlayacak bir siktiğimin kulu yok mu?"

Bize baktığında şaşkınlıkla onu izliyorduk. Gülümsedi. Hasan'a döndü. "Başarıların baban tarafından önüne sunulmuş. Baban olmasa ne boktun, onu soruyorum."

"Yani, bilemedim," dedi korkuyla Kayseri'ye dönerken. Yardım ister gibi.

Kayseri konuyu değiştirmek için kaşları ile beni gösterdi. "Meltem kızım da maşallah, pek acıkmış. Günlerdir aç gibi yiyor."

Hızla lokmamı yuttum ve gülümseyerek önümdeki bardağı elime aldım. Kocaman bir yudum su içtim.

"Benim için senin ya da babanın adının ne olduğu önemli değil," dedi Tufan. "Senin ne kadar doğru konuştuğun önemli. Kaç kişiye para verdin? Kaçı geri getiremedi? Kaç kişiyi gömdün? Ve kaç kişiyi öylece bıraktın?"

Hasan gülümsedi. "Eyvallah abi," dedi mertçe. "Ben anladım seni. Sen hiç merak etme. Ben gerektiğinde mezar kazmasını da bilirim, dua etmesini de. Sana ne lazımsa o olurum."

Kayseri tekrar bana döndü. "Meltem sen ne diyorsun bu işe? Sivas'ta olsan, bu herifin yanında korkar mıydın?"

"Meltem yengede tam benden para alıp kaçacak cesaret var gibi duruyor," dedi Hasan gülerek. Sonra aç bir köpek gibi önündeki ete yumuldu.

"O nereden çıktı?" diye sordu Kayseri şaşkınlıkla. "O kadın senden zengin."

"Latife ettim," dedi boğazını temizlerken. "Çok duydum isminizi. Erkeklere önünüzde diz çöktürüp iltifat ettirirmişsiniz."

İçtiğim su boğazımda kaldığında hızla bardağı masaya sertçe bıraktım ve Tufan'a döndüm. Gülümsedim yutkunurken.

"Hak ediyorlar bazıları," dedim ne diyeceğimi bilemeyip. "İyi oluyor öyle. Erkekleri bazen köpek etmek lazım."

Tufan hemen, "Tamam," diye mırıldandı. Devam etmemi istemiyordu. Geriye yaslandı. "Kayseri benim babam sayılır. Onu kıramam elbet."

"Çok teşekkürler abi," dedi Hasan, başıyla onaylayıp.

"Sana ayda on müşteri yollarım. Her bir müşteri geri ödemenden yüzde otuz alırım."

"Tamam abi."

"Bir müşteriye bir aydan fazla müsamaha göstermeyeceksin."

"Anlaşıldı abi."

"Benim adamlarımı bilgilendirmeden dışarıdan birine borç verirsen koltuğunu senle bir ateşe veririm."

"Yok abi, olur mu öyle şey?"

Tufan gülümsedi. "Hoş geldin ailemize."

Hasan hızla ona elini uzattı ve tokalaştılar. Bir mezarı kazarken kendi çukurunu da kazdığını bilmeyen bir Hasan. Yazık ona.

"Harika!" dedi Kayseri ellerini kısaca birbirine vurup. "Bu güzel anlaşmaya! Şerefe beyler... Ve güzel patroniçe!"

Elindeki rakıyı kaldırıp ortamıza tuttu. Kendi rakımı alıp onlara eşlik ettiğim sırada önümdeki yemeği çoktan bitirmiştim. Gözlerim canlandı sanki.

Rakıdan küçük bir yudum içip masaya bıraktım. Tadını severdim. Ama böyle bir ortamda içince çok acı gibi gelmişti. Bir an için gözüm Tufan'a takıldı. Bir süre bana baktı ama hiçbir şey demedi. Kibarca etini kesti.

Onu tanımak hala imkansızdı. Beni neden bu kadar rahat susturdu? Neden her seferinde bir tek bakışıyla içimdeki fırtınayı bastırırdı?

Ama bu gece başka bir geceydi.
Dilimin ucundaki zincir kırılmıştı bir kere.

Rakıyı başıma dikip geriye yaslandığımda Tufan'ın gözü etine indi ve gülümsedi. "Sakin ol," dedi.

Dudaklarımı yalayıp şişeye uzandım ama bir başka hizmetli benden önce davranıp hızla rakıyı bardağıma ekledi.

Masadaki her şey biraz buğulu görünüyordu. Rakı, bir kadeh... Bir kadeh daha. Burnumun ucundan sızan anılarla birleşiyordu. Karnım saatlerdir boştu ama masadaki dolmalar, ezmeler, etler. Hepsi başka birinin sofrası gibiydi.

Ben orada yalnızca figürandım. Rolüm, Meltem. Maskem suskun bir kadın.

Ama içtikçe bir şey çözülmeye başladı. Çözülmem gereken zincir değildi bu sefer. Dilimdi.

Kayseri kafasını geriye atıp bir yudum daha aldı. Şişenin yarısı gitmişti ama sanki adam hala ayıktı. Göz ucuyla bana baktı, sonra Tufan'a döndü.

"Bir şey soracağım evlat. Siz nasıl..." Çatalı ile bizi gösterdi. "...bu kıvama geldiniz?"

İçtim biraz daha. O ise devam etti.

"Yani, sen Viktor'un kızını öldürmek istiyormuşsun gibi anlatılıyordu. Ama şimdi bakıyorum da, karşısındasın. Bayağı karşısında. Sen de öyle Meltem. Aşkından öldüğün Viktor'la savaşan herifin yanındasın."

İçimden bir çatırtı duyuldu. Tufan hiçbir şey demedi. Sadece rakı bardağını tepeden kavradı. Benim rakı kadehime sessizce tokuşturdu. Sus der gibi yaptı bunu. Ben ise refleks olarak kadehimi içtim.

Sonra kelimeler dilimin ucuna dizilmeye başladı.

"Tufan'da yanan bir nergis çiçeği gibiydim, üfledi sönüverdim," dedim.

Bir anlık sessizlik. Kayseri kaşlarını kaldırdı. Tufan başını çevirdi ama bir şey demedi. Hep böyleydi. Bazen onun sususları bütün kelimelerin yerine geçerdi.

"Sen Viktor'un yanındayken daha neşeliydin sanki," dedi Kayseri sigarasını yakarken. "Gülüyordun, konuşuyordun. Cilveler yapardın. Şimdi sus pus olmuşsun."

Gülümsedim ama Kayseri'nin gözünü artık seçemiyordum. "Af buyurun Kayseri amcacığım ama Viktor gibi şen şakrak adamdan sonra bu öküzün yanına geldim. Herhalde ona ayak uyduracağım değil mi?"

Kayseri kahkaha atarken Tufan yutkundu. Tüm bu buğuda onun oynayan adem elmasını seçebildim.

Yüzümü ekşittim. "Aha böyle," dedim kaş çatıp. "Suratsız meymenetsiz. Ketum herif."

Bardaktan kalan son yudumu da içtim. Tufan, "Yeter," diye mırıldandı ama yetmezdi. Hizmetliden önce davranıp bir daha doldurdum.

"Biliyor musun Kayseri amca?" dedim bardağa baka baka. "Viktor'un yanında oynadığım rol daha kolaydı. Ama bu adam," Başımı Tufan'a çevirdim. "Bu adamın yanında hiçbir rol işlemiyor." Gülümsedim. "Çünkü hiçbir şey kalmıyor. Ne maske ne ben. Puf olup gidiyor."

"Valla kızı kendine benzetmişsin," dedi Kayseri ağzı açık kalırken. "Ne dediğini anlamıyorum. Edebiyat mı yapıyor felsefe mi, çözemedim."

"Sus artık," dedi Tufan bıkkınlıkla. "Çok içtin. Bomboş konuşuyorsun."

Ama susmadım. Sanki içtikçe çözülüyordum. Her kelime içimden akıyordu artık.

"Meltem'den ibaret değilim ben. Hiç olmadım," dedim. "Senin bu kurduğun sofrada ben yokum aslında. Yerim burası da değil benim."

"O ne demek evladım?" diye sordu Kayseri, şaşkınlıkla.

Durdum. Boğazım yandı. Devam ettim.

"Ben," dedim ellerimi göğsüme vurarak. "Tufan'a da mecbur kaldım ama kimse anlamıyor. Anlamıyorsunuz. Çünkü bu adam bana zincir değil. Ama özgürlük de değil. Bir tür..." Durakladım. "...tutsaklık biçimi."

Kayseri gözlerini kısmıştı. "Bu nasıl bir aşk lan?" dedi, hayretle.

"Aşk mı?" dedim ve kahkaha attım. Gülerek Tufan'a döndüm. "Bu dediklerime aşk dedi. İnanabiliyor musun Tufan?"

"Ya ya," dedi Tufan ve nefes verip başını Kayseri'ye kaldırdı. "Viktor'a bu güzel sohbetlerimizden bahsedersin diye düşünüyorum."

"Ederim tabii," dedi başını onaylar sallarken. "Mesaj alındı evlat. Kuşlar haber yollar ona. Hatta dur," dedi ve kumaş pantolonunun ceplerini kontrol etti. "Bizim şu Tefeci sohbet grubuna bir resim çekin de atın. Ona gider o görsel zaten."

"Ben çekeyim!" dedim hızla ayaklanırken. Kalkınca başım döndü ama hiç umursamadan Kayseri'nin telefonunu elime aldım ve masadan birkaç adım ileri gittim. Ön kamerayı açıp kocaman gülümsedim. "Herkes baksın! Mutlu güzel aile tablomuz!"

Fotoğrafı çektiğim sırada bir şarkı dönmeye başladı plakta. Bir tango şarkısı. Heyecanla ellerimi çırpıp Kayseri'nin telefonunu masaya bıraktım. "Meltem yani ben çok güzel tango yaparım! Kayseri sen bizi Tufan'la çeker misin? Viktor'uma gönder videoyu tamam mı?"

"Otur şuraya," dedi Tufan bıkkınlıkla. "Oturma hatta. Git yat sen artık."

"Hadi ya!" dedim onu daha da sinir etmek için. "Hadi! Viktor benimle çok güzel dans ederdi!"

"Kırmasana kızı," dedi Kayseri kaşları ile. "Bak deli dolu. Eşlik et. Bayanların enerjisi çoktur maalesef ama ayak uydurmak gerekir."

"Abi ne enerjisi kızın kafa pilot oldu amına koyayım," dedi Tufan bıkkınlıkla.

"Hadi kalk. Kız doğru diyor. Çekerim sizi öyle dans ederken, atarım gruba." Kaş göz yaptı. "Anladın sen. Gider mesaj gerekli yerlere."

"Gelmezsen gelme!" dedim ve kendi kendime salonun ortasında mırıldanmaya başladım. Şarkıya ayağımdaki topuklularla bir ritim tutuyordum.

Salonun ortasında kendi kendime dönüyordum. Ellerimle sağı solu gösteriyordum. Hıçkırarak ağlamak istedim. Sena nerede diye sormak istedim.

Işık bile çok geldi yüzüme. Elimle yüzümü parlatan ışığı kesmek adına kaşlarıma doğru elimi götürüp dans etmeye devam ettim.

Bir anda. Tufan bileğimden tutarak beni kavradı ve kendine çevirdi. Çok ani. Ters düz oldum. Yüzü ışığın altında görkemli bir rüzgar gibiydi. "Ne yapıyorsun sen?"

Vücutlarımız birbirine yapıştığında eli belimden sıkıca kavradı ve başını hafif yana atarak eğildi. "Bu kirpiklerin, her bir saç telin, soluduğunuz nefes..." dedi ve zift siyahı gözlerini birkaç saniye yüzümde gezindirdi. "...Her bir zerren kime ait gibi yapacaktın?"

"Sana," dedim nefes nefese. Elim omzuna gittiğinde diğer ellerimiz yanda birleştiler. "Sana ait gibi yapacaktım."

Uzun ve şaşalı bedenine ayak uydurmaya çalışıyordum. "Sana ne?"

"Sana, patron."

Onunla eş zamanlı iki adım geriye doğru atarken müziğin ritmini duyamayacak kadar çok sarhoştum. "O halde neden ağzından Viktor kelimesi çıkıyor?" diye sordu hırslı ifadeyle.

Bedenlerimizi birkaç adım ileriye götürürken gözlerimizin arasına lavlar karıştırdı. Kemanla piyanonun kucaklaşarak akıttığı melodiler Tufan'ın vücuduyla birleşmişti. "Planım onun intiharını izlemekti ama sen bana o herifi öldürteceksin."

Elimi havaya kaldırdı ve birkaç kez beni döndürdü. Büyük eliyle belimi sıkıca tutarak üst bedenimi geriye doğru yatırdı. Eteğimin uçları uçuşmuştu. Saçlarım yerle öpüşecekken bana doğru eğdiği başıyla, koyu gülüşüyle sırıttı.

Boynuma doğru ürpertici nefesini üfledi. "Patronun kim senin?"

"Sensin."

Eli yırtmacımdan açılan bacağıma gitti. Çıplak bacağımı sertçe tutarak beline kadar çıkarttı ve sıcak nefesini boynuma tekrardan verdi. "Kime çalışıyorsun sen?"

"Sana, patron."

Beni doğrulttuğunda sarhoş bedenim adeta uyuşmuştu. Ellerim hızla omuzlarından tutundu. Düşmemek için çırpınıyordum. Belimden sıkıca kavradı ve bacaklarımı kendi bacağının arasına dolayarak beni tekrardan aşağı doğru eğdi.

Büyük eli bu sefer ensemden, diğeri ise bacağımdan sıkıca tutmuştu. "Haklısın dediğinde, küçük şeytan. Sen benim köpeğim değilsin."

Doğrulduğumuzda bir elimden tutarak iki adım ileri attı. Yalpalıyordum. Sarhoştum. Ölüyordum. Sert kokusu ile nefes alamıyordum. "Ama ben?"

Beni yana doğru savurdu. Kollarımız havada birbirlerine uzandılar. Elimden sıkıca tuttu. Ona doğru zar zor ilerlediğimde belimden kavradı ve bedenini aşağı doğru eğdi.

"Ben bir intikam uğruna seni şuracıkta öldüremeyecek kadar çaresizim."

Doğrulduğumuzda hızla arkama yapıştı. Soluk soluğa bir şekilde kalakaldığımda arkamdaki kocaman bedeni ile gözlerimi sıkıca kapattım. Müzik bir anda kesilince gözlerimi açtım. Işıklar kesilmiş, tüm salon karanlığı öpüyordu.

Nefes nefese bir şekilde öylece ensemi onun göğsüne yaslamıştım "Şimdi iyi izle, küçük şeytan. Bu güzel tabloya ayak uyduracağız seninle," diye fısıldadı. Koyu sesindeki hırıltı bedenimi hapsetti.

Işıklar bir anda salonun büyük camından dışarıya doğru parladığında sessizce inledim. Alman olduğunu ve Viktor'un çok sevdiğini tahmin ettiğim dört takım elbiseli adam vardı. Üst kattaki camdan sarkıyorlardı. Boyunlarından halatla asılmışlardı.

Kayseri büyülenmiş bir şekilde fotoğrafımızı çekerken Hasan denilen herif korkudan yerinden kalkamadı.

Tufan son kez konuştu. "Patron benim. Ve sen küçük şeytan, benden ibaretsin."

-BÖLÜM SONU-

Instagram'dan beni takip ederek bölüm günlerinden haberdar olabilirsiniz. *Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor*

16. BÖLÜM : PAVLOV'UN KÖPEKLERİ

16

Pavlov, bilim için etkileyici; etik için tartışmalı bir bilim adamıydı. Köpeklere zil çalarak salya akıtmayı öğretti.

Köpekler, çalan her zilde bir et gelecek sandı. Onlara böyle öğretildi. Sonra bu köpekler et gelmese bile zil sesiyle heyecanlanmaya koşullandırıldı.

Sovyetler, bu konuda yardım dilendi. Pavlov'un köpekleri günlerce aç bırakıldı. Sonunda tankların altına yerleştirilen etlere kavuştu.

Köpekler artık tankların altında et olduğuna inandı.

Almanlar ile savaşa giren Sovyetler, köpekleri aç bir şekilde savaş meydanına bıraktı. Köpeklerin üzerlerinde *bombalar* bağlıydı.

Köpekler Alman tanklarının altında et olduğuna inanıyordu artık. Onlara doğru koştular. Açlardı. Alman tanklarının

dibine et aramak için vardıklarında bombalar patlatıldı. Sovyetler, köpekleri bu şekilde kullandı.

Ve ne acı ki insanlık Pavlov'un köpekleri ile psikolojide yeni bir çağ atladı.

Klasik koşullanma. Muhtaçlık ve itaat. Kendimi Pavlov'un köpeklerinden biri gibi hissettim. Tek fark, onlar benim gibi zincirli değildi.

Ben ne yaşandığını anlamazken gece sonu varmıştı bile.

"Muazzam bir akşamdı," dedi Kayseri. Zorla gülümsedim. Tüm alkol bedenimden akıp gitmişti o dans sonrası. Belki de Tufan'ın dans adı altında beni kontrol etmesi sonrası.

Zorla gülümsediğim sırada *yeni* Sivas başını eğdi. "Teşekkür ederiz her şey için."

Yanımdan geçtikleri sırada Tufan hiç konuşmuyordu. Bir an evvel onların gitmesini bekler gibiydi.

Ve kapı kapandı. Nefesim sıkışırken hızla salona doğru adımladım. Tekrar yeraltına girmek istemiyordum. Hiçbir şey olmamış gibi salona girdiğimde hemen arkamdan geldiğini hissettim.

"Ne güzel oldu değil mi patron?" dedim ker bela. Ona döndüm, gülümsemeye çalıştım. "Çok güzel ağırladık onları."

Bana bakıyordu. Hala sarhoş olduğumu sanıyordu ama değildim.

"Manyak mısın kızım sen?" diye sorduğunda yutkundum. Sesi öylesine sert kırıktı. Uzağımda olsa bile iki metre boyuna yetebilmek için başımı kaldırdım.

"Anlamadım patron?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Ben ne yaptım ki?"

Bakışı. Sessizliği. Duvarları delerdi.

"Ne dedim ben sana?" diye sordu. Ağzı hafifçe aralık kaldı.

Bana doğru bir adım attığında iki adım geri gittim. Giderken yutkundum ve sandalyenin tepesinden tuttum.

Daha da geldi üzerime doğru. Donakaldım.

"Nergis," diye fısıldadı. Bana o kadar yaklaştı ki kokusunu alabildim. Buzulların arasında alevlendim. "Senin her şeyin bana çok batıyor Nergis," diye sitem etti.

Bana doğru eğildiğinde geri adım atacak yerim yoktu. Belki de bu, Tufan'ın esamesi nedeniyle olmuştu.

"Senin konuşman," dedi gözlerimizi eşitlerken. Bir şeytan ile bakışıyor gibi hissettim. Her an boynumu koparacak ya da kellemi alacak gibi. "Senin konuşmaman," diye fısıldadı. Gözleri boynuma indi. Sıkmak ister gibi. "Susman," dedi yavaşça. "Susmaman," Başını bana kaldırdı. "Sen ne yaparsan yap benim başıma beladan başka bir şey getirmiyorsun."

"Ben aslında iyi iş çıkarttığımı düşünmüştüm," derken boğazımı birkaç kez temizledim çünkü korkudan ses tellerim bile Tufan'a doğru savrulmak istemedi.

"İyi iş mi?" diye sordu, doğrulurken. Birkaç saniye gözlerime baktı. "İki bardak daha içseydin soy ağacını çıkartacaktın. Bilmem, farkında mısın."

"Ben yukarı çıkayım," derken elimle üst katı işaret ettim. "Uyuyayım." Başımı olumlu salladım. "Sanırım bana bir ders

oldu. Bir daha alkol içmem."

Yanından geçeceğim sırada kolumu tuttu. Eli her zamanki gibi soğuktu. "Cezan bitmedi."

"Anlamadım patron?" diye sordum, yutkundum. "Bodrum katına inmek istemiyorum."

"İneceksin." Bir adım geri çekildi ve kapıyı gösterdi. "Yürü. Düş önüme."

"Ya her dediğinizi yaptım," derken sesim yükseldi. Sonunda çokça bağırdım. "Beni oraya sokup duramazsınız artık yeter!"

"Bak o sesini bana yükseltme, seni defaatle uyarmaktan bıktım," dedi başı eğik bana bakarak. O kadar düz, o kadar soğuktu ki bir an tekrardan korkularım öfkelerimin arkasına saklandı.

"Yalan bir şey mi dedim?" dedim ezilip büzülürken, "Onlara hiçbir şey demedim. Olan her şeyi söyledim işte! Aksi bir şey demedim!"

"Diyemezsin zaten," dedi. Hala boynuma kayıyordu gözleri. Sürekli kendini tutmaya çalışıyor gibiydi. "Düş önüme."

"İstemiyorum," dedim başımı olumsuz sallarken. "Ben artık köpek muamelesi görmek istemiyorum."

Dayanamadı.

Bir anda boynumu sıkması ile nefesim kesildi. Gözlerim kocaman açık bir şekilde ona baktığım sırada yüzündeki hırs o an orada ölmek isteyeceğim kadar çok korkutmuştu beni. "Sana fikrini soran oldu mu?"

Ellerim boynumu sıkan eline gittiğinde korkudan gözlerim yanmıştı. Nefes almama izin veriyordu ama kendini durdurmak için çok çabalıyordu.

"Seni küçük şeytan," dedi yavaşça. "Senin bu ses tonuna bile tahammülüm yok. Öldüresim geliyor seni. Koparıveresim geliyor bu boynu."

Bir anda elini boynumdan çektiğinde hızla yere bakarak öksürmeye başladım. Aslında tamamen korkudandı çünkü canımı acıtmamıştı. Çok usta bir el ayarı vardı.

Nefesimi düzenlemeye çalıştığım sırada başımı korkuyla ona kaldırdım.

"Bu evde sadece kontrolü ben sağlarım," dedi kısıkça. "Bir daha sakın kendine ayak uydurmak zorunda bırakma beni. Ayaklarını keserim."

Onu daha da delirtmek istedim. "Ama o zaman Meltem olamam ki patron?"

"Seni mahvederim çocuk," dedi tek eliyle yanaklarımı tutarak. Tufan'ın gözlerindeki alevler bedenimi yakıyordu.

"Yemin ederim hayatında gördüğün tek insan olarak yaşatırım seni. Kapatırım o depoya, ölene kadar orada kalırsın."

Eli yanaklarımı bıraktığında iki elimle birden yanaklarımı tuttum. Vücudumun girdiği şok yüzünden ağlayamamıştım bile.

"Kardeşimi istiyorum."

Gözünün seğirdiğini gördüm. Mimikleri donarken yüzü dikkatle bana baktı. Ellerimi yanaklarımdan çekip nefes

nefese bir şekilde ona hızla vurdum.

"Beni artık bu evden çıkartın gerçekten dayanamıyorum!"

O kadar sert vurmaya başladım ki parmaklarımın kırılacağını düşündüm. Tepkisiz bir şekilde bana bakmaya, ona vurmama izin vermeye devam ediyordu.

Bir anda ağlamaya, haykırmaya başladım.

"Köpeklerinin bile tasması yok beni zincirliyorsun! Allah belanı versin! Öldür hadi! Öldürebiliyorsan öldürsene beni!" diye çığlık attım.

Kolumdan tuttu ve beni evden çıkarttı. Bahçede sürüklediği sırada sinirle onun koluna yumruk atıyordum.

"Bırak!" dedim öfkeyle cebelleşerek. "Bırak! Ruh hastası seni!"

"Bırakmam," dedi sinirle beni sarsmaya devam ederken. "Hoplayıp zıplamasaydın buralara gelmezdik."

"Ben parayı almaktan vazgeçmiştim!" dedim sinirle ağlamaya başlarken. "Ama o an o parayı zorla bana veren sizsiniz! Millete bir ay müsamaha deyip bana bir haftan var diyen sizsiniz!" diye çığlık attım.

Bodrum katın girişine vardığımızda cebelleşiyordum.

"Gitmem!" diye çığlık attım. "Oraya beni sokamazsın artık! Seni mahvederim! Kardeşim için yapabileceklerimin sınırı yok benim!"

Tek eliyle belimden kavradı ve beni bir anda yan bir şekilde havaya kaldırdı. Merdivenlerden aşağı doğru indiğimiz sırada bağırıyordum.

"Kardeşim için neler yapabileceğimi sana göstermemi istemezsin!" diye çığlık attım. Kolunu ısırmaya çalıştım. "Bırak! Ne istersen yaptım ben! Bırak artık! Küfür edeceğim şimdi sana!"

"Etmedin hiç sanki," dedi Tufan sakince. Bodrum kattaki koridoru tek elinde beni taşıyarak ilerledi. Kapının önünde durdu ve bir anda beni içeri fırlattı.

Kapıyı üzerime kapatarak kilitledi. Yere düşmüştüm. Avuç içlerim acırken topuklu ayakkabımın biri ayağımdan çıkmıştı. Sinirle diğerini de çıkarttım ve hızla kapıya doğru koşturup kapıyı açmaya çalıştım.

"Çıkart!" diye çığlık attım. "Sadist ruh hastası! Çıkart beni hemen!"

Ellerim hiç durmadan kapıyı yumrukluyordu. Etraf zifiri karanlıktı. Işık yoktu.

"Lütfen! Yalvarırım çıkartın beni!" diye bağırarak ağlıyordum. Güvenliklerin sesimi duymasını istiyordum. "Polisi arayın! Lütfen!"

Beni duymalarına rağmen bir şey yapmamaları canımı çok sıkmıştı. Yere oturdum ve yanan gözlerimi ovuşturdum.

"Çıkartın!" derken ellerimi yere birkaç kez vurdum. "Hava istiyorum!" Doğrulup köşedeki güvenlik kamerasına doğru baktım. "Polise vereceğim hepinizi! Eğer şimdi beni çıkartmazsanız hepinizi süründürürüm! Orospu çocukları! Duyun beni! Tufan'ın köpekleri! Orrrrospu evlatları!"

Sağa sola bakıp nefes verdim. "Allah'ım yardım et," derken tekrar yere oturdum. Karşıda zincirler vardı. En azından onlara bağlı değildim. Halim öyle bitaptı. Buna şükredecek kadar acınası.

Yerde bacaklarımı kendime çekip kollarımı bacaklarıma sardım. Köşedeki televizyonun ekranı açıldığında gözlerimi kırptım. Yüzüme düşen beyaz süzmelerle ağzım aralandı.

"Bir-iki!" dedi bir kadın, elindeki ayıcığı Sena'ya tutarken. Bir hastane odasındalardı. Odanın içi bembeyazdı. Sena şaşkınlıkla kadını izliyordu. Diplerinde oturan adam... Dr. Petar. Has, sahte olmayan. Sena'nın Montenegro'daki doktoru.

Yerde emekleyerek televizyona vardım.

"Tahlillerimiz iyi," dedi doktor elindeki kağıda bakarken. Demek ki Sena hala Montenegro'daydı.

"Sena?" derken sesim titredi. Elimi kaldırıp televizyona tuttum. "Ablacığım?"

Bir güvenlik kamerasından çekiliyordu. Sena oturduğu yerden şaşkınlıkla kadını izliyordu. Kadın ise ona şaklabanlık peşindeydi. "Ağlamazsan ablan gelecek!"

"Ağlamıyorum!" dedi Sena hastane yatağında kollarını birbirine bağlarken. "Çok usluyum. Hiç ağlamıyorum."

Ekran bir anda kapandığında gözlerimi kırptım. Televizyonun her tarafını elledim. Bir tuş aradım ama yoktu. Bu görüntü beni sakinleştirdi. Belki de küfrettiğim Tufan'ın köpekleri beni susturmak için bunu yaptı. Bilemiyorum.

Televizyonun dibinde oturup öylece gözlerimi yere indirdim. Sena Montenegro'da tedaviye devam ediyordu. Doktoru da aynıydı. O halde Mürekkep ve Şahin de oralardaydı.

"Güzel," dedim yutkunurken. "Bebeğim iyi."

Kapı açıldığında hızla ayaklandım. Tufan elinde bir sigara ile içeri girdi.

"Gördün mü kardeşini?"

"Gördüm patron," dedim yavaşça. Yutkundum. "Onun tedavisini devam ettirdiğiniz için teşekkür ederim. Az önceki hakaretlerim için de özür dilerim. Sena'yı görünce kendime geldim bir anda. Biliyorsunuz, tek derdim onun iyi olması." Elimi göğsüme tuttum. "İçim rahatladı yemin ederim."

Koltuğa oturdu ve geriye yaslandı. O girdiğinde odanın ışıkları biraz açıldı. Kaşları ile zincirlerden ırak sandalyeyi gösterdi. "Otur yerine."

Hızla sandalyeye oturdum. "Pavlov gibisiniz," dedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Pavlov'un köpekleri vardı ya... Onlara komut verir gibi komutlar veriyorsunuz."

Varla yok arası sırıttı. Elindeki sigaranın kokusu küçük, penceresiz yeraltı odasını doldurdu. Gözlerimin onun sigarasına kaydığını fark etti.

"Bana da ona verdikleri gibi Nobel verirler mi?"

"Bilmem," dedim sigaraya bakarken. "Sizin zekanıza layık bir ödül olduğunu sanmıyorum, patron."

"Ben de kendimi dengesiz bilirdim," dedi oturuşunu rahatlatıp. "Sen benden de sıkıntılısın." Bir an duraksadı. "Üniversitede ne okumuştun sen?"

"Ben üniversiteyi yarıda bırakmak durumunda kaldım," dedim yavaşça. "Asıl hayalim mimar olmaktı. Siz ne okudunuz?"

"Bankacılık mezunuyum," dedi Tufan sırıtırken. "Muhasebe işlerinden çok iyi anlıyorum."

Birkaç saniye anlamsızca ona baktığımda sırıtışı soldu. "Şaka yaptım Nergis. Tefeciyim ya hani. Banka... Tefeci. Anlamadın mı espriyi?"

"Ha?" dedim ve yapay bir şekilde sırıttım. "Ha! Evet," dedim gülerken. "İlahi Tufan Bey. Şakalarınıza bayılıyorum."

Sırıtışı belirginleşti. Bir müddet yüzümü inceledi. "Bana bu laflar hiç işlemiyor biliyor musun?" dedi geriye yaslanırken. "Beni memnun etmek istiyorsan bana sadık kalman yeterli."

"Öyleyim," dedim hızla. "Ben size oldukça sadık biriyim. Alkol içtiğimde size öküz ve benzeri hakaret dolu kelimeler sarf etmiş olabilirim ama siz kız kardeşimi hala aynı doktora tedavi ettirecek kadar yufka yüreklisiniz."

Başını öne eğdi. Güldü. Gerçekten güldü. Belki de sinirleri bozuldu. "Manipüle nasıl yapılır, sana göstereyim mi küçük şeytan?"

Yutkundum ve başımı olumsuz salladım. "Hayır ben sizi katiyen manipüle etmiyorum, gerçekleri söylüyorum."

Sigarasından bir duman daha aldı. İfadesi düzleşti. Bana dikkatle bakıyordu. "Sakinlediysen seni yukarı çıkartacağım. Kayıp başvurusunda bulunmuş senin dolandırıcı arkadaşların. Gelip bir görünmen lazım, polisler soruyor."

"Tabii," dedim yavaşça. "Merak etmeyin. Onlara her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim."

Tufan, "Canın mı çekti?" diye sorduğunda hiç düşünmeden başımı onaylar salladım. Karşımdaki koltuktan kalktı. Bana doğru adımladı.

"Arala," dedi dikildiği yerden. Ağzımı araladım, başımı ona zayi şekilde kaldırdım. Dudaklarımın arasına yarısına geldiği sigarayı yerleştirdi. İçime doldurdum zifti.

"Özlemiş misin, küçük şeytan?"

Gözlerimi kapattım. Nikotinle bedenim rahatladı.

"Titreme," dedi dumanı üflediğim sırada. Sigarayı kendi dudaklarının arasına yerleştirdi. Arkasını döndü. "Toparlan. Oyuna dönüyoruz."

Hızla ayaklandım ve arkasından ilerledim. Yürürken yerdeki topuklularımı aldım ve merdivenlerin basamaklarını onun arkasından bir bir çıktım.

"Sorduklarında telefonunun kırıldığını, burada zorla tutulmadığını söyle."

"Elbette patron."

Tepeye vardığımızda ilk olarak yıldızlara baktım. Topukluları ayağıma geçirip onun arkasından ilerledim. Girişte iki memur vardı. Üniformalı.

Elbette bunu yemedim. Polis kılığında onun adamları olduğunu düşündüm. Yine bir sadakat testi. Bu sefer tamamen geçecektim.

Gözüm telsizlerine, bellerindeki silahlara takıldı. Omuzlarında taşıdıkları işaretlere, kemerlerindeki coplara, belki de gerçek polis olduklarını fısıldayan o detaylara. Bir yanımda da Tufan vardı. Onu artık öğrendiğimi ya da en azından öğrenmeye başladığımı düşündüm.

Onun oyunlarının sınırı yoktu. Bu konuda bana benziyordu. Üniforma da dikerdi, telsiz de taktırırdı. Gerekirse bir

karakol sahnesi bile kurardı.

Bana baktılar. Biri gençti. Diğerinin göz çevresi yorgunluktan çizilmişti.

"Nergis Tanyeli?" dedi genç olan. Sesi şaşırtıcı şekilde nazikti.

Bir adım geri attım. "Evet benim. Ne vardı acaba memur bey?"

Birbirlerine baktılar. Diğeri bir deftere not aldı. "Hakkınızda kayıp başvurusu var. Telefonunuza ulaşamadıkları için yakınlarınızdan," Kağıdı okudu. "Şahin Tunç isimli bir dostunuz." Başı bana kalktı.

Burnumun direği sızladı. İçimde bir şey öyle hızlı çarptı ki nefesimi tutmam gerekti. "Telefonum kırıldığı için onlara yazamadım ama ben gerçekten iyiyim. Kayıp falan değilim yani."

Yüzümü incelediler. Hala inanmadığımı düşündüler belki de. Gözlerimden şüphemi okuyorlardı. Tufan gülümsüyordu. Elleri arkadan bağlıydı.

"Bir saniye bizimle gelin," dedi yaşlı olan. Beni Tufan'dan uzaklaştırdılar. Tufan onların arkasında kaldığında Çetin de hemen dibine varıp sırıttı. Bana el salladı.

"İsterseniz sizi karakola götürebiliriz. İfade vermeniz yeterli. Buradan çıkmanız güvenli olacak gibi."

Dudaklarım aralandı ama tek kelime dökülmedi.

"Sadakatin sınanıyor küçük şeytan."

Başımı sağa sola salladım.

"Hayır. Gerek yok. Ben buradayım çünkü burada olmak istiyorum. Kimse beni zorla tutmuyor."

Telsizlerinden bir ses geldi. Net. Mekanik bir erkek sesi. "Bir sekiz otuz üç. Anlaşıldı."

Gerçektiler... **Ya da her şey fazla inandırıcıydı.**

"Pekala Nergis Hanım," dedi yaşlı olan. Sesi biraz boğuktu. "Eğer bir gün yardıma ihtiyacınız olursa karakolun yeri belli. İyi olmanıza sevindik. Şuraya bir imza alacağım."

İmzaladım. Bana bir kart uzattı. Titreyen elimle aldım. "Şahsi numaram. Burada kalmakla ilgili fikriniz değişirse haberdar ediniz." Hiçbir şey demedim ve kartı aldım.

İkisi de arkasını dönüp çiftlikten çıkmaya başladığında onların ardından bakakaldım. Yıldızlar tepemde sabitti ama içim yerinden oynamıştı. Boğazım düğümlendi.

Polis aracına binip uzaklaştıklarında Tufan'a döndüm. Bana doğru adımlarken gülümsüyordu.

"Aferin," dedi yavaşça. "Sınavı geçtin." Bana doğru eğildi. Boynuma doğru fısıldadı. "Ama ya gerçekten polisselerdi? Ya bu defa gerçekten bir kaçış yolunu elinin tersiyle ittiysen, Nergis?" Nefesini boynumda hissettim.

"Burada kalmak benim görevim," dedim yavaşça. Zar zor nefes aldım. "Burada olmaktan dolayı mutluyum."

"Öyle mi?" dedi doğrulurken. Nefesime kokusu doluyordu yine de. "İstersen gidebilirsin."

"Asla," dedim. Başım olumsuz sallandı. "Daha sizinle bir sürü Meltem rolüne bürüneceğim."

Güvenlikler çıkan polislerin ardından kapıyı kapatmamıştı.

"Bana eşlik etmek ister misin küçük şeytan?"

Onun peşinden 1984'e adımladım. Atların yanına vardı. İlk olarak Torino'ya yöneldi. Bu sırada Helga hala korkudan kendini odasında kilitli tuttuğu için viskisini kendi aldı. Masaya bıraktı.

"Size bir şey söylemeliyim," dedim başımla onu takip ederken. Plakçalara klasik bir müzik derlemesi yerleştirip şöminenin dibindeki koltuğa oturdu. Geriye yaslandı.

"Dinliyorum."

"Helga'nın telefonundan Viktor'u aradım," dediğimde viskisini kristal bardağa döküyordu. Hiç tepki vermedi bu söylediğime.

"Ama onun haberi yok," diye ekledim. "Onun telefonundan arayıp son çağrılardan sildim. Helga'nın bilgisi yoktu. Gizlice yaptım."

"Anladım," dedi ve viskiyi eline aldı. Diğer elini sandalyeye tuttu. "Var mı böyle başka?"

"Ne gibi?" derken yanına adımladım ve karşısına, gösterdiği sandalyeye oturdum.

"Bilmediğimi sandığın ama itiraf edecek kadar cesur olduğun bir başka şey var mı?"

Ellerimi önümde birleştirip birkaç saniye onu izledim. Şöminenin kırmızısı yüzünün yarısına vuruyordu. Bana cehennemde bir zebaniyi anımsattı.

"Şey," dediğimde gözleri bana çıktı. Söylemekten vazgeçtim. Olumsuz salladım başımı. "Hayır yok."

Kaşları çatıldı. "Var gibi sanki," dedi ölüm gibi sesle. "Dinliyorum. Bak hiç kızmıyorum."

Boğazımı temizledim ve sandalyeyi biraz daha masaya doğru çektim. "Tufan Bey," dediğimde kendimi düzelttim. "Patron. Bir kere bir şey oldu."

"Ne oldu?"

"Ben size küfrettim," dediğimde anlamsızca bana baktı. "Yani şey," derken elim ayağım istemsiz oynadı. "Çetin sizin benim telefonlarımı dinlediğinizi ima etti. Montenegro'dayken. Ben de sokak ortasında telefonumdan siz duyuyormuşsunuzcasına küfrettim."

Dudakları yukarı kıvrıldı ve gözlerini viskisine indirdi. Ateşin kırmızıları yüzüne dalgalı ışık vurmaya devam ediyordu. "Ne dedin?"

"Manyak gibi bir şeydi tam hatırlamıyorum," dedim hızla. Yutkundum. "Bu kadardı. Başka sizden gizlediğim bir şey yok."

"Manyak mı?" dedi ve viskisini başına dikti. "Böyle r harfini bastırarak söylemiştin diye hatırlıyorum ben."

Gözlerim açıldı ve ağzım aralandı. "Hayır," dedim hızla. "R harfini bastırarak söylemedim. Öyle bir küfür bilmiyorum bile."

"Anladım," dedi gülümserken. Nefes verip geriye yaslandı. "Biliyor musun? Annem gerçekten de üzerine basarak söylediğin o küfürdeki gibi kötü bir kadındı."

"Nasıl yani?" diye sordum yavaşça.

"Babamı aldattı," dedi gözleri boş viski kadehine dalmış bir şekilde. "Amcam dediğim adamla hem de."

Ne diyeceğimi bilemedim. Viski şişesini alıp tekrar doldurdu. "Bizi sevmezdi pek. Bizi çocukları gibi değil, köleleri gibi büyüttü." Sırıttı kendi kendine. "Şimdi bakıyorum da," dedi bardağı atlara doğru kaldırarak. "Belki de biz de onun aynasıydık. O nefretten doğmuş iki gölge."

Birkaç saniye sessizlik oldu. İçim ağırlaştı hissettim.

Tufan başını hafifçe yana eğdi. Gülümsedi. "Ama mesele bu da değil," dedi. "Mesele Viktor." Gözleri simsiyah oldu yine. Kadehi dizinin üzerine koydu ama içmedi.

Sesi sakindi ama tonunda başka bir şey vardı. İlk defa bir yara açık açık konuşuyordu sanki.

"O videoyu," dedi duraksayarak, "Kurula gönderen oydu."

Ona öyle dikkatli bakıyordum ki bana baktığı an hızla başımı atlara çevirdim.

"Sadece ailemi mahvetmedi. Babamı mahvetti. Adam bunu izledikten sonra," Kelime boğazında düğümlendi. Elini havada hafifçe savurdu. "O silahı şakağına dayadı. Tetiğe bastı." Güldüğünde tekrar ona döndüm. "En komiği ne biliyor musun küçük şeytan?" Fısıldadı. "Annemi yanında götürmeye kıyamadı."

Hiçbir şey söyleyemedim. Nefes alırken göğsüm daraldı. Sanki onun acısı kendi bedenimde yankılanıyordu.

"Bu intikam," diye devam etti. "Kanla ilgili değil. Onurumla ilgili de değil. Bu, şeytanla aynı masada oturmak zorunda

bırakıldığım o güne ait." Sesi çatladı. "O videoyu izlerken babamın gözlerinde hem ihanet hem de utanç vardı. Benden yardım istedi ve hiçbir şey yapamadım."

"Sizin suçunuz değildi," dedim. Hemen sonra nefesimi tuttum.

Elini yavaşça göğsüne götürdü. "O gün buramda bir delik açıldı. Kapanmadı," dedi kan gibi sesiyle.

"Biliyor musun? Her gece gelip benden yemek bekleyen karga bile bıraktı beni."

"Üzülmeyin. Belki yemek bulmuştur ondan gelmiyordur."

"Yok yok," dedi başını olumsuz sallarken. Gözleri doldu. "Karga bile istemiyor artık beni."

"Tufan Bey yapmayın böyle lütfen," dedim telaşla. "Sizin bir sürü hayvanınız var. Bekir var, akrepler var, kangallarınız var, atlarınız var, Torino var."

Gözlerini ovdu. İlk kez bu kadar insandı. İlk kez bu kadar çıplak.

Sonra başını bana çevirdi ve öyle bir ifadeyle baktı ki içindeki bütün savaşları, kayıpları ve hatta pişmanlıkları gördüm. "Nergis," dedi yavaşça, "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

İçim ürperdi. Siyah gözlerini yere indirdi.

"Ben... Bilmiyorum," dedi tekrar. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Ve o an içim parçalandı. Çünkü bu kadar güçlü, bu kadar kontrol manyağı bir adamın çaresizliği her şeyden daha

gerçekti.

Başımı olumsuz salladım. "Nolur üzülmeyin Tufan Bey," dedim sesim çatlarken. "Çok zor şeyler yaşamışsınız. Sizi anlayabiliyorum. Her şeyin üstesinden gelebilirsiniz."

Yanında durmak istedim. Çünkü onun yalnızlığına belki de ilk defa saygı duydum.

"Teşekkür ederim," dedi buruk gülümserken. Durduğunda atların homurtusunu dinledim. Sessizce başını yere eğdi. Yeni doldurduğu içkiyi de fondip ile bitirdi.

Parmakları arasında o boş kadehi çevirip durdu.

"Tek derdim babamın kanı yerde kalmasın," dedi gözlerini silerken. "Seni bu yüzden burada tutmak istedim." Başını bana kaldırdı. "Sen burada kalmak istiyor musun?"

Düşünmeden başımı olumlu salladım. "Elbette patron."

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Sırf elemanım olduğun için değil, gerçekten kalmak istediğin için kalmalısın bu çiftlikte."

Birkaç saniye ne diyeceğimi bilemedim. Burada kalmayı elbette istemiyordum.

"Burada seni tutsak etmek istemiyorum. Söyle ben daha ne yapayım? Kardeşini hala tedavi ettiriyorum. Dostlarına zararım dokunmadı. Ben daha ne yapayım?"

"Merak etmeyin sizin yanınızdayım."

"Olmak zorunda değilsin."

"Olurum," dedim hızla. "Viktor'dan intikam almanızda sizin yanınızda olacağım."

"Seni mecbur bırakmak istemem."

Gözlerim büyüdü. Kalbim bir an durdu sanki. O sırada bana bakmıyordu. Sadece konuşuyordu.

"İstersen gidebilirsin."

Sesi çok netti. Çok naifti. Bu kadar merhamet dolu olmasına alışkın değildim.

"Kapılar açık. Arabalar da. Kimsenin seni durdurmasına izin vermem."

"Yo-" Duraksadım. Hatta varla yok arası sırıttığında gözlerim dehşetle açıldı.

Kulaklarıma yeraltında söylediği cümle geldi. "Manipüle nasıl yapılır, sana göstereyim mi küçük şeytan?"

Tufan... Seni manipülatif orospu çocuğu...

Kendini az daha bana acındırdı.

Öyle üzüldüm ki ona, her şeyi unutup onunla bile isteye bu intikamda var olmayı bile kabul edecek gibi oldum. Ama hayır. Onun istediğini ona vermedim.

"Ne bu?" dedim şaşkınlıkla. "Kendinizi acındırıp yanınızda kalmamı mı sağlayacaktınız?"

Gülmeye başladı. Gülerken kendine yeni bir içki doldurdu. "İtiraf et küçük şeytan, az daha bana acıyacaktın."

"Siz gerçekten kötü birisiniz. Size inanamıyorum."

Pis bir oyunla dahi olsa bana ilk defa gerçekten bir yol açtı. Ve ben tek bir saniye bile düşünmedim. Ayağa fırladım. O şaşırmadı.

"Gidiyorum o zaman," dedim hızla.

"Gidemezsin," diye mırıldandı.

"Giderim."

"Gidemezsin."

"Kaçarım."

"Bulurum."

"Kimsenin beni durdurmasına izin vermeyeceğinizi söylediniz. Azıcık lafınızın arkasında durur musunuz?"

Gülerek viskisini eline aldı. "Dururum."

"Sadece istersem burada kalmam gerektiğini söylediniz. Kalmak istemiyorum. Gidiyorum."

"Git bakalım."

Atların kişnediği arka taraftan hızla yürüdüm. Ayak seslerim taş zemine çarpıyordu. Her adımda içimde bir bağ kopuyordu.

Ama durmadım.

Koşar adımlarla eve girdim. Asansöre binmeden bir görevliyi buldum ve Helga'nın odasını öğrendim. Birinci kattaydı. Merdivenleri çabucak çıkarak onun odasını buldum ve kapısını tıklattım.

"Helga benim," dedim nefes nefese. "Açar mısın?"

Kapı birkaç saniye sonra şaşkınlıkla açıldı. Üzerinde beyaz bir saten elbise vardı. Saçları tepeden topluydu. Makyajsız duru güzelliği bile çok dikkat çekiciydi.

"Beni dinle," diye fısıldadım. "Ben gidiyorum. Tufan gitmeme izin verdi." Kulağına eğildim ve elimle ağzımı kapattım. "Çocuğunun kreşini hatırlıyorum. Oraya mektup yollayacağım. Gerekirse konsolosluğa gideceğim. Annene para yollayıp seni de kurtaracağım tamam mı?"

"Hanımefendi ne diyorsun?" dedi korkuyla. "Patron gitmene nasıl izin verdi benim kafa çok karıştı!"

"Verdi işte," dedim sırıtırken. "Salak. Cin olmadan adam çarpacaktı. Beni ayaküstü ağlama numaraları ile kandırabileceğini sandı ama yemezler," derken kendimle gurur duydum. "Şimdi ağzından çıktı o laf. Geri adım da atamaz. Gidiyorum. Çocuğunu da kurtaracağım seni de. Sana yemin ederim."

"Yapma! O asla böyle bir şeye izin vermez!"

"Verdi," dedim gülerken. "Sen bana güvenmiyor musun?"

"Hayır çıkma. Seni test ediyor," dedi telaşla. "Canım hanımefendi bu bir test eminim. Lütfen çıkma."

"Bana ne?" dedim omuz silkerek. "Kardeşim zaten Montenegro'da. Şahin de beni arayıp polislere kadar gitmiş. Herkes yerinde. Viktor'dan korkacağımı sanıyorsa yanılıyor. Viktor Meltem'i arıyor, Nergis'i değil."

Sıkıca ona sarıldım. "Kurtaracağım sizi. Söz veriyorum."

Hızla asansöre binip birinci kattan üçüncü kata çıktım. Helga arkamdan korkuyla baktı kaldı.

Odadan çantamı alıp telaşla aşağı indim. Tufan bu sırada bahçenin ortasında, Çetin ile sohbet ediyordu. Sırıtıyorlardı. Beni gördüğünde el salladı.

Başımla selam verdim ve yanlarından çekip gittim.

"Gerçekten kendi rızanla bu evde kalmanı isterdim."

Durup ona döndüm. "Bu pek mümkün değil gibi Tufan Bey."

"Anladım," dedi gülümserken. "Senin canın sağ olsun, Nergis. Ben kalman için elimden geleni yaptım. Tercih senindi. Dikkat et kendine."

Uzaklaştığı sırada birkaç adım attım. Durup arkamı döndüm. Dış kapılar hala açıktı. Güvenlikler kangalların oraya gitmiş, onlarla oyun oynuyorlardı. Tekrar Tufan'a baktığımda yürümeye devam ediyordu.

"Çıkarsan," dedi ilerlerken. Durup bana döndü. "Bu çiftliğe adım atmak için ayaklarıma kapanmayı kabul ediyor musun?"

"Nasıl?" dedim şaşkınlıkla.

"Çıkabilirsin elbette," dedi kaşları ile açık kapıyı gösterirken. "Dediğinde haklısın. Laf ağzımdan çıktı artık. Sadece kendi isteğinle bu evde kalabilirsin. Ama tek şartım, geri gelmek istersen ayaklarıma kapanıp yalvaracaksın."

"Neden geri gelmek isteyeyim ki?" derken boğazımı temizledim. "Siz hiç merak etmeyin. Sizin manipülasyonunuza gelmem ben. Bu eve de bir daha asla dönmek istemem."

"Pekala. Keyfin bilir," dedi tekrar dönerken. "Defol git hadi. Meraklısın da dış dünyaya. Ben şimdiden uyarayım."

Birkaç adım geri attım. Bahçede güvenlikler ve ben kaldık. Başımı tepeye kaldırdım. Keskin nişancılar yerlerinde değildi.

Kapıya baktım. Gidersem neden geri dönecektim ki? Viktor'dan korunmak için Tufan'a mı sığınacaktım? Viktor bana en fazla ne yapabilirdi ki?

Şahin de beni çok merak etmişti. Mürekkep kim bilir ne haldeydi? Yavaş yavaş çıkışa doğru adımlarken durup tekrar Tufan'a baktım. Akreplerin oraya doğru gidiyordu hala. Duraksadı ve bana döndü.

Duraksayıp gülümsedim. Ona el salladım.

"Almam içeri bir daha." Kaşları ile ayaklarını gösterdi. "Yalvaracaksın. Yürü git kavuş bakalım özgürlüğüne."

"Gelmem ki zaten!" dedim ama duymadı. Sonra topuklu ayakkabılarımı çıkartıp bir anda çıkışa doğru koşmaya başladım. Öyle hızlı koşuyordum ki güvenlikler başları ile beni takip ediyordu.

"Çıkıyorum," dedim nefesimi tutmuş şekilde. "Viktor'u hallederim ki! Viktor'dan korkup sana mı geleceğim sanki! Aptal herif!"

Koşarak çıkışa vardığımda durup içeri döndüm. Tepeye de baktım, beni öldürmek isteyen keskin nişancılar hala yoktu.

Özgürdüm. Çıktım işte. Kendi bıraktı beni. Manipüle etmeye kalktı ama ben laf ebeliği ile onu altüst ettim.

Geri de dönmem, arkama da bakmam.

"Sizi ağırlamak bir şerefti Nergis Hanım," dedi Çetin girişe adımlarken. "Ancak kendi isteğinizle geri döneceğiniz ana kadar sizleri uğurlamaktan onur duyuyoruz."

"Dönmeyeceğim ki," dedim başımı onaylar sallarken. "Kafanızda ne var bilmiyorum ama Viktor'dan korkup size

sığınacağımı sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz."

"Estağfurullah," dedi sırıtırken. İki güvenlik aynı anda kendi önlerindeki farklı tuşlara bastı. Kapı kapanmaya başladı.

"Biz ikinci adımı düşünmeden ilk adımı atmayız."

"Abla!" sesi ile şaşkınlıkla duraksadım. Başımı çiftliğin ikinci katına çıkarttım.

Sena...

En başından beri buradaydı. İkinci katta tutuyorlardı. Tufan, Sena'nın doktorunu da alıp buraya getirtmişti.

Sena, benim hapsolduğum evde tedavi oluyordu. Ben yerin altında onun adını sayıklarken o üst katta Montenegro'dan gelen doktor ile tedaviye devam ediyordu.

Gülerek bana pencereden el salladı. "Geldin mi sonunda?" diye bağırdı heyecanla. "Gel! Burası çok güzel! Seni çok özledim!"

İçeri doğru bir adım attım ama kapı çoktan kapandı. Geri geri gittim. Başımı kaldırdım. "Sena!" diye çığlık attım.

Başımı güvenliklere indirdim. Hızla kapıya adımladım. "Açın nolur," dedim çaresizce. "Açın kapıyı. Lütfen."

Nefes nefese geri adımladım. "Tufan!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Taşak mı geçiyorsun sen benimle manipülatif şeytan!" diye çığlık attım.

Klasik koşullanma. Muhtaçlık ve itaat. Kendimi Pavlov'un zavallı köpeklerinden biri gibi hissettim.

Artık benim de zincirlerim yoktu ama belki de onlar benden çok daha özgürdü.

-BÖLÜM SONU-

100.000 şerefine bölüm! Her beğeni Tufan'a bir tokat. Diğer bölüm görüşürüz!

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor

17. BÖLÜM : BİR ADAMIN KUKLASI

Gece vaktiydi.

Viktor Von Rath, terk edilmiş Azize Meryem Kilisesi'ndeydi. Kilisede vaftiz edilmek için tutulan mermer küvetin içindeydi. Küvetin dibinde üzerindeki kıyafetlerle bir süredir nefesini tutarak uzanıyordu.

Bedeni küvetin dipteki Katolik desenli mermerine uzanmışken, sarı saçları suyun içinde hafifçe dalgalanıyordu. Düşünüyordu tuttuğu nefesini umursamadan.

Aklında sürekli hazinesi vardı.

Gözleri suyun içinde tamamen açık, tozlardan yanıyordu. Su yüzeyindeki minik akıntıdan kilise camından içeri vuran ayın kesiştiği noktayı izliyordu. Dolunaylıydı gökyüzü. Ay, Viktor'un içinde uzandığı vaftiz küvetinden tenine ulaşıp ona dokunuyordu.

Nefessizlik ciğerlerini kavurmaya başladığında avuç içlerini küvetin tabanından çekerek bedenini yukarı çıkarttı. Suyun yüzeyine çıktığı gibi ağzını araladı ve kocaman bir nefes aldı. Göz çevresi tozdan kıpkırmızı olmuş, göz damarları çatlak çatlaktı.

Başını sağa sola çevirerek yüzündeki ve saçlarındaki damlaları savurdu. küvetin dışına elini uzattı. Telefonunu

ıslak eliyle aldı.

Telefon arka planında güzel Meltem, onun deyişi ile Brise vardı. Kırmızı şaraptan nefret ederdi Brise. Ona rağmen Viktor'un elinden şarap içtiği bir fotoğraftı.

Onu kendine çok yakıştırıyordu.

Aynı zamanda ona yakışmadığını düşünüyordu.

Meltem kadınların en üst mertebesiydi ona göre. Asil, cesur ve zeki. Erkeklere zulüm de ederdi, kadınları göğe de çıkartırdı. Viktor'a sırılsıklam aşıktı.

O halde şimdi Tufan denen o şeytanla ne işi vardı?

Aynı videoyu başa sarıp sarıp durdu küvetin içinde. Üzerindeki siyah gömlek pantolon takımı sırılsıklamdı. Telefona uzandığı kolu baştan aşağı yere sular damlattı.

Dans... Tango... Şeytanın eli Brise'nin belinde. Onu eğdi. Boynuna doğru bir şeyler fısıldadı. Brise yine kıpkırmızı giyinmiş. Daracık elbisesi. Bir eli sıkıca şeytana tutunuyor. Destek arıyor. Düşmekten korkuyor.

"Bu işte bir iş var," dedi başı olumsuz sallanırken. "Brise'nin vardır bir planı. Benim karım zekidir," dedi küvetin içinde. Başını tepesinde dikilen papaza kaldırdı. "Tanrı'nın oğlu İsa adına, sen söyle bana. Bunlar benim Brise'me büyü mü yaptı yoksa?"

"Haç kolyesini çıkartmış," dedi papaz gözleri videodayken. "Bu iblisler onun aklını karıştırmış olmalı."

"Öyle olmalı," dedi Viktor. Videoyu bir daha izledi. Ve bir daha. Başını onu şaşkın şaşkın izleyen yoldaşlarına kaldırdı.

"Brise sizden biriyle iletişime geçmeye çalıştı mı? Yardım istedi mi? Ya da zorla tutulduğuna dair ibareler sergiledi mi?"

"Nein, lider." Yutkundu göz kapakları dahi dövmeli Alman yoldaşı. "Zaten videoda belli. Ben onu büyü ile kandırdıklarına inanmıyorum. Oldukça mutlu duruyor."

Viktor'un yeşil mavi gözleri güvenliğe çıktı. Birkaç saniye adamın yüzünü izledi ve doğruldu. Üzerindeki kıyafetler yere sırılsıklam su damlattı.

"Ne dedin sen yoldaş?"

"Kabullenmelisin lider," dedi hızla. Yanındaki diğer güvenliğe başıyla onay verdi. İçinde tuttuğu zehri akıttı. "Hitler ne dedi? Halk, arzusu bir kere tatmin edildi mi, kendini idare edenlere körü körüne bağlanır ve kavga kuvveti olmaktan çıkar."

"Hitler'in adını ağzına almadan önce o pis ağzını yıka," dedi bir yoldaş sinirle, Almanca. "Liderimizin eşi patroniçe hakkında saygısızlık yapamazsın."

"Bir şey demedim Leute," dedi diğeri gülümserken. "Ben yalnızca patroniçenin güç kimdeyse ona gitmesine şaşırmıyorum. Sırf Tufan'a yalakalık olsun diye bu kadının yanarken görüntülerini kurul toplantısı sırasında aynı anda hepsi birden bizim liderimize göndermediler mi?"

"Ach lider," diye devam etti. "Meltem için sembolik bir mezar bile yaptırmıştı. Cesedi bulunamayan kadının boş mezarında geceleri uyurdu. Öyle aşıktı." Dudak büktü. "Meğerse bu kadın hiç yakılmamış bile. Bir başkasını koymuşlar oraya. Lideri üzmek içinmiş her şey."

"Biraz daha konuşursan sikini kırarım," dedi Viktor küvetten çıkarken. Sonra kahkaha attı. Göz çevresi kısıldı. "Brise asla bana ihanet etmez. Siz Türk diye güvenmiyorsunuz, sevmiyorsunuz. Ama o birçok Alman'dan daha üstün bir kadın."

"Tanrı seni korusun," dedi papaz gözleri açılırken. "Alman ırkı üstüne çıkan bir ırk henüz doğmamıştır."

"Bu video nereden çıktı?" diye sordu bir tanesi sigara yakarken.

"Bunların karı gibi mesajlaştığı bir laklak grupları vardı ya," dedi diğer yoldaş yavaşça. "Oraya göndermişler. Kayseri isimli moruk göndermiş."

"Hayır," dedi Viktor başını olumsuz sallarken. "Hayır, hayır." Alnını duvara dayadı. "Brise bunu yapmaz. Bir planı vardır. Bensiz nefes dahi almaz."

"Hayır," dedi tekrar. "Nasıl da dans ediyor öyle o şeytanla?" Gözleri kısıldı. "Bu görüntüler gerçek olamaz."

"Üzgünüm. Yapay zeka olup olmadığını kontrol ettik. Gerçek maalesef."

"Değil," dedi Viktor eliyle duvarı severken.O görüntülerde Meltem oldukça heyecanlı duruyordu.

"Arkada asılı olan herifler," dedi yoldaş. "Hans, Johannes ve Philip. Onları da öldürmüşler."

"Hayır," dedi Viktor gülerken. Duvarı sevmeye devam etti. "Bu gerçek değil. Bu Meltem değil."

"Üzgünüm patron."

Viktor'un gözleri karardı. Doğruldu ve karşısındaki adama doğru adımladı. "Hitler'in çok güzel bir sözü daha vardır," dedi sırıtırken. "Neydi o?"

"Ach," dedi yoldaş ve yere baktı. Düşündü. Almanca devam etti. "Zayıfa acımak doğaya ihanettir."

"Hayır," dedi Viktor sırıtırken. "Bir tane daha..." Gözlerini kıstı. "Düşün yoldaş."

"Eğer her şey çok çalışmakla olsaydı ormanın kıralı aslan değil eşek olurdu." Merakla başını kaldırdı. "Bu mu bahsettiğin alıntı, liderim?"

"Nein!" dedi sinirle. "Bir tane daha! Söyle derhal!" Geri geri adımladı. Elini uzattı. "Verin bana şu silahı!"

"Meryem aşkına, ne yapıyorsun lider? Bulacağım o sözü! Nolur bir şans daha ver!"

"Sen çok kafa sikiyorsun," dedi Viktor gözlerini kısarak. Silahı kendi kafasına koydu ve kahkaha attı. Kafasına sertçe vurdu. "Benim!" Bir daha. "Kafamı!" Tekrar vurdu kendine. "Sikiyorsun! Amına koyduğumun çocuğu! Hurensohn! Arschgeige!"

Belki de tüm sinirini kendi adamından çıkartırcasına eline bırakılan Alman tipi silahı ona doğrulttu.

"Ben biliyorum lider!" dedi bir yoldaş heyecanla. Kahkaha attı. "Vedalar zamansızdır."

"Evet! Evet! Evet!" dedi Viktor, heyecanla gülerken. "Bildin lan! Aferin!" Gözleri karardı. "Zamansız bir elveda."

"Dur!"

Ateş etti. Yoldaşı öldürdü. Bu yoldaş zaten Meltem'i ilk günden beri hiç sevmemişti. Belki Viktor geç bile kaldığını düşündü.

Yoldaş bir anda geriye doğru düşerken alnından kan fışkırdı. Elleri iki yana açık, sırt üstü terk edilmiş kilisenin ortasında can verdi.

"Kutsal bir ölüm oldu," dedi papaz sırıtırken. "İsa'nın huzurunda can verdi."

Viktor derin nefes verip yanındaki bir diğer adama döndü.

"Zengin altyapısı olan rastgele, bizimle bağlantısı bulunmayan bir adam bulun. Tufan'dan borç istermişçesine kiralayın. Fethiye'deki gece kulübüne yollayın." Gözlerini kıstı. "Gerekirse kendiyle bir o gece kulübünü patlatsın."

"Emrin olur lider," dedi yoldaş hızla. "Verecekli gibi birini bulacağız hemen." Elini şıklattı. "Lukas, fırlayın!"

Viktor son kez videoya baktı. "Biliyorum hazinem," dedi yavaşça. "Zorla oradasın. Kimse göremez," Gözleri kısıldı. "Kimse anlamaz o bakışları. Ama biliyorum. Orada zorla tutuluyorsun. Bunu görebiliyorum."

Ve seni oradan çekip alacağım. Ant içerim ki cehennemden kurtarıp tekrar sana cenneti yaşatacağım.

17

Adım atılan bazı yollarda dönüş yoktur; çünkü rüzgar seni istemesen de savurur. Ve bazen de bu rüzgarlar ayaklarını

bile üfürürken yakıp kavurur.

Kolay yoldan elde edilen hiçbir şey ardına bakmadan ilerlemeni sağlamazdı. Bunlardan en büyüğüydü para. İnsanlara biçilen atmış yetmiş kaftanlık ömürlerden ibaret miktarları elbette elimi kolumu sallayıp alamayacaktım. Bunun farkındaydım.

Ama bu kadarı çok fazlaydı.

Ben de insandım...

Bu doğruydu, kardeşim içindi tüm savaşlarım ama artık aklımın ucuna kadar karartıldım. Gururum hiçe sayıldı. Oradan oraya oynatıldım. Bir adamın ayaklarına kapanmam beklendi.

O kadar da değildi...

Geri geri adımlarken nefesimi düzenliyordum. Zihnim de zannımca bedenim gibi çalkalanıyordu. Ellerimi saç diplerime götürürken, "Yeter!" diye çığlık attım. Dursun istedim. Durulsun istedim.

Çünkü nergis çiçekleri tufanlarda savrulmak için uygun değildi. Onlar narin ve huzurlu toprakların nefesiydi. Kor alevler değildi onların yeri.

"Yeter!" diye haykırdım gözlerim alevlenirken. Her zerrem Tufan'ı boğmak istedi. Ellerimle onu boğazlamak, hatta gözlerinin içine baka baka onun canını almak istedim.

"Bıktım," derken fütursuzca geri geri gitmeye devam ettim. Yolun karşısındaki kaldırıma topuklarım dokununca geriye düştüm.

"Bıktım!" diye çığlık attım. Ellerimi kaldırıma vurdum. "Bıktım senin oyunlarından! Akıl hastası sorunlu ruh emici seni!"

Doğrulurken ileri doğru sekteye uğradım. İşaret parmağımı girişteki güvenliklere savurdum. Avazım çıktığı kadar. Bağırdım. Haykırdım. Son nefesime kadar.

"Bana bakın Tufan'ın kuçu kuçuları! Söyleyin o patronunuza onun ayaklarına kapanmaktansa bu dünyadaki tüm nergisleri köklerinden koparır ateşe veririm!" diye çığlık attım.

Bana şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"Duydunuz mu! Babası sikişikler!" diye haykırdım. "Küçük bir çocuğu alet edecek kadar alçalmış herifler!" Bir an gözlerimi kocaman açtım ve onlara doğru başımı eğdim. "İtlaf edilmeniz lazım," dedim kontrolsüz mimiklerle. "Sizin bu çiftliğinizi komple havaya uçurmak lazım!"

Çantamdan telefonumu çıkarttım. Günlerdir dokunulmamasına rağmen pili ölmüştü. "Noldu?" dedim bana hala şaşkınlıkla baktıkları sırada. Kahkaha attım. "Noldu, he? Polisten mi korktunuz!"

"Bu kadarsınız işte," dedim yüzümü ekşitip. "Siz kendi çöplüğünüzde adamsınız anca! Sizi mahvederim ben! Siz beni tanımadınız." Başımı olumlu salladım.

"Göreceksiniz siz. Siz beni tanımadınız."

Kapı açıldığında nefesimi tuttum. Tufan bıkkınlıkla ellerini ceplerine atmış, uzaktan bana bakıyordu. Kocaman cüssesi. İki metreye yakın boyu. Başı hafif yana eğik, ifadesi kasvetli.

"Ne yaygara kopartıyorsun Nergis?"

Hızla ona doğru adımladım ve çiftliğe doğru, cama baktım. Sena çoktan içeri geçmişti. Zaten o cama bilerek çıkartmışlardı onu. Ben göreyim diyeydi.

"Siz beni hiç tanımadınız," dedim bir gözüm seğirirken. Başımı tepeye kaldırıp onun yüzüne baktım. "Ben sizin gibi adamları dolandırmakta bir numarayım."

Varla yok sırıttı ve sağa sola baktı. Bana doğru eğildi. Fısıldadı. "Ben de senin gibilerin hayatını sikmekte bir numarayım."

Doğrulduğu sırada yüzüne yumruk atmamak için birkaç adım geriye gittim.

"Kapanacaksan bekliyorum," dedi, hummalı gülüşle.

Dudaklarımı yaladığımda gözleri kısaca dudaklarıma kaydı. "Siz beni hiç tanımadınız," dedim tekrar. "Size bunu ödeteceğim."

"Sen önce borcunu öde," dedi arkasını dönerken. "Çiftliğimin önünde sesini yükseltme bir daha. Hayvanlarım tedirgin oluyor."

Durup bana döndü. Sırıtıyordu. "Kapanmak istersen," dedi ayaklarını gösterip. "Buradayım."

"Bekle sen," dedim arkasını döndüğü sırada. Çetin ise gülümseyerek bana el salladı. Keşmekeş bakıyordu.

Kapı kapandı.

Cüzdanıma gitti elim. Kartım vardı.

"Düşün Nergis," dedim hızla. Çiftlik yolundan aşağı doğru inmeye başladım. İpsiz sapsız, bomboş bir araziydi. "Düşün,

bulursun sen."

Dakikalarca yürüdüm. Durup hep arkamı döndüm. Takip edilmek istemedim. Sena orada kalmıştı.

Sena, orada kalmıştı.

Kaçtığım, kurtulmak için dua ettiğim o evde onu bırakmıştım.

Bodrum'un bir ara sokağına vardığım gibi yola atladım. Arabaları bir bir durdurmaya kalktım ama kimse benim için durmadı. İnsanlar kuvvetle muhtemel bu saatte bu kıyafet ile beni eskort sandı.

Bir taksi gördüğümde hızla bağırdım. "Dur lütfen!" diye elimi salladım. Dibime vardı ve durdu.

Oturduğum gibi yaşlı adam başını bana çevirdi. "Hayrola kızım?" dedi, anlamış gibi. Akli dengemle oynanmasına rağmen bedenimin de sanki dayakla öldürülmek istendiğini hissetmiş gibi.

"Abi merkeze gideceğiz, Muğla'ya," dedim geriye yaslanırken. Yutkundum.

"Sen iyi misin evladım?" derken çekinerek üzerime baktı. "Birileri sana bir şey mi yaptı?"

"Yok abi iyiyim," dedim. Camı açtım. Elimi çıkarttım.

Arabayı Bodrum'daki çiftlikten uzaklaştırdığı sırada elimi camdan uzatmış, yoldaki ağaçları izliyordum. Bir bir önümden geçiyorlardı. Hava gecenin beşi civarlarıydı. Güneş doğmak için dakika sayıyordu.

Muğla'ya iyice yaklaştığımızda aklımda sürekli aynı şeyler dönüyordu. "Yeterince sabrettim," dedim kendi kendime. "Yeterince alttan aldım. Yeterince," Gözlerim kısıldı. "Hep," Hırsla. "Hep kendimden ödün verdim," Kısıkça. "Ne istese yaptım."

Yandaki taksici abiye döndüm. "Ama bu adam benim tepeme çıktı," dedim başımı olumlu sallarken. "Bu adam," Sesim yükseldi artık. "Bu adam benim gururumla oynamaya kalktı. Neden?"

"Neden evladım?" diye sordu adam şaşkınlıkla. Belki de benim gözleri dönmüş halimden korktu ve sadece ayak uydurdu.

"Çünkü," dedim gülerek. "Çünkü Nergis köle. Nergis kalk. Nergis otur. Nergis ağzını arala." Durup adama döndüm. "Sigara içirdiği için öyle demişti yani." Tekrar dışarı baktım. "Nergis kurul toplantısı var. Nergis, Meltem olacaksın. Nergis. Nergis. Nergis." Gözlerim kısıldı. Yan aynadan arkamızda bizi takip eden siyah bir jip olduğunu fark ettim ve taksici abinin omzuna vurdum.

"Çek sağa abi."

"Anlamadım kızım?"

"Çek çek," dediğim sırada otobanda dörtlüleri yaktı. Yavaşça acil şeridine arabayı sürdü ve durdu. Arkamızdaki jip bizim biraz önümüze geçtiğinde aynı şekilde acil şeridinde duraksadı.

"Bekle abi," dedim arabadan inerken. "Sakın bir yere ayrılma lütfen."

Kapının kapısını sertçe kapattım. Yüzüme bir anda buz gibi bir rüzgar esti. Yandan süratla geçen arabaların ışıkları bir

bir gözlerimi aydınlattı. Öne doğru adımladığım sırada park eden jipten biri indi.

Çetin.

Sırıtarak bana döndü. "Nergis Hanım!" dedi bağırıp, biraz öne eğilirken. "Ne oldu da durdunuz? Yoksa sizi takip etmemizde bir mahsur mu gördünüz?" Ellerini kaldırdı. "La! La! La! Nergis'i Viktor'dan korumak için Çetin bu-ra-da!"

Birkaç saniye onu izledim. Çantamdan telefonumu çıkarttım ve kulağıma götürdüm. Kapalıydı telefon ama o bunu bilmiyordu.

"Alo polis mi!" derken bir gözüm seğirdi. Bir anda ağlamaklı yaptım sesimi. "Evet... Bir ihbarda bulunacaktım," dedim ve başımı hafif yana eğdim. Gözlerimi kısıp jipin plakasını okudum.

"*48 TAU 1984*!"

Ben konuştukça Çetin'in sırıtan ifadesi soldu. Orkestra şefi gibi kaldırdığı ellerini indirdi yavaşça. En sonunda yutkundu.

Kekeledim. "Siyah bir jip. İçinde bulunduğum taksiyi yol boyu takip ve taciz etti. Bir kadın olarak çok korkuyorum! İçerisinde ayı gibi bir adam var! Otobandayız! İlk çevirmede kendisini durdurup kimlik kontrolü yaparsanız çok sevinirim!"

Ağlamaklı bir şekilde telefonu kapattım. Telefonu çantama koydum. "Bir daha beni takip etmeye kalkarsan bu sefer çiftliğinize ve zincirli bodrum katınıza şafak operasyonu yaptırırım."

"Hanımefendi bacım kadını sen ne yaptın amına koyayım?" diye sordu şaşkınlıkla. "Lan araba patronun üzerine kayıtlı! Lan sen manyak mısın! Polise niye verdin plakayı!"

Omuz silktim ve taksiye doğru adımladım. "Bir daha beni sakın takip etme. Kardeşime dokunmaya kalkarsanız yalnızca polisi değil tüm dünyayı haberdar ederim, ne bok olduğunuza dair."

Taksiye bindiğim sırada Çetin telefonuna sarıldı. Birilerini aramaya başladı ama arabasını ileride bir çevirme varsa diye hiç çalıştırıp yola devam etmedi.

"Gidebiliriz abi," dedim kapıyı kapatıp. İlerlediğimiz sırada Çetin ile göz göze geldik. Bana hep el sallardı. Bu sefer de ben sallamak istedim. O telaşla telefonda bir şeyler anlatırken ben gülerek ona el salladım.

Sanırım artık son damlamı da aşmıştım. Akli melekelerimin yerinde olmadığını düşündüm. Bir cinnet belki, belki de bir patlama. Büyük bir sıfır noktasından sonsuzluğa ulaşma. Delirdim ama. Delirttiler beni.

Yola devam ettik. Ondan kurtulduğumu düşündüm. En azından bir süreliğine arkamda değildi.

Sonunda büyük evin önünde taksi durdu. Ona pekçe para verdim ve arabadan indim. Eve baktım. Evime. Zamanında tek derdimiz akşam pişecek yemeklerin vegan olup olmadığı olan evime. Şahin ve Sena'nın top oynadığı, Mürekkep'in dövmeler yaptığı evime.

Akşamları terasta yaptığımız alkollü sohbetler, sabahları Sena'yı okula bıraktıktan sonra yaptığımız serserilikler.

Sena kansere yakalanmadan önce ne kadar büyük bir nimetin içinde yüzdüğümü fark ettim. Bunu o zamanlar tam

anlayamıyordu insan. Elinden gidince fark ediyordu bazı şeyleri.

Keşke öyle olmasaydı. Olmuştu ama artık. Çünkü giden zaman gelmiyordu geri.

Evin ışıkları kapalıydı. Saksının altından anahtarı aldım ve dış kapıyı açtım. Kapıyı iterken gıcırdadı. Evin içi bana baktı, ben evin içindeki maziyle bakıştım.

Burayı da yabancılaştırdım kendime. Burası değildi belki de evim zaten, buradaki insanlardı burayı güzelleştiren.

Çantamı koltuğa koyduğum sırada mutfağın loş ışığını gördüm. Topuklularımı yana çıkarttım ve mutfağa doğru adımladım.

"Mür?" diye seslendim gece sessizliğine doğru. "Şahin? Ben geldim."

"Nergis?" sesi ile mutfak ışığını açtım. Şahin gözleri kocaman olarak bana baktı. Mutfaktaki masada oturmuş, önündeki bilgisayardan kodlama yapıyordu. Muhtemelen benim koordinatlarımı arıyordu diye düşündüm.

İnanamamış gibi birkaç saniye yüzüme baktı ve bir anda sandalyesini geriye itip ayaklandı. Bana doğru adımlayıp beni sarmaladı. Kollarımı onun boynuna sardığım sırada gözlerim kapandı.

"Allah'ım şükürler olsun," dedi yüzünü omzuma gömerken. "Buradasın."

"Şahin... Sena," dedim ağlarken. "Onlarda kaldı. Elimizden aldılar. Bebeğimi orada bıraktım."

"Şşt," dedi saçlarımı severken. "Tamam dur. Hayattasın. Dur."

"Aldılar!" dedim, sesim boğuk çıktı. Basbayağı kahroldum. Şahin'i beklemişim ağlamak için. Öyle özlemişim. Ya da güçlü durmaya çalışmaktan sıkılmıştım. Belki de güçsüzlükten.

Karmakarışık işte.

Benden ayrılıp hızla üst kata doğru bağırdı. "Mürekkep kalk lan! Bırak manifort mu manifesto mu ne sikimse işte onu yapmayı bırak! Lan geldi geri! Nergis geldi lan!"

"Ne!" diye bir çığlık duydum üst kattan. Mürekkep merdivenleri ikişer ikişer inerek bir anda bana doğru adımladı ve beni kucakladı.

"Biliyordum!" diye bağırdı. "Biliyordum işte kız kardeşim tek parça!" Geri çekildi ve yanaklarımı tuttu. "Var mı bir şeyin?" Kollarıma, boynuma, geri çekip sırtıma baktı. "Yok," derken nefes verdi. "Nergis öldük öldük dirildik."

"Sena," dedim gözlerimi silerken. Alt dudağım büzüldü ama gülüyordum. "Sena'yı aldı. Geri vermiyor."

"Bizi adamlar yaka paça hastaneden kovdu," dedi Şahin hızla. "Montenegro'daydık gözümü bir açtım buradayım. Bayılttılar mı ne yaptılar anlamadım. Bir baktım Sena yanımızda yok amına koyayım. Meğer çiftlikteymiş. Doktoru da onun yanındaymış."

"Sen nereden biliyorsun?" Bir an duraksadım. "Şahin?" dedim merakla. "Sen hiç ben kayıp olduğum için polise gittin mi?"

Gözleri açılırken Mür'e döndü. "Hayır gitmedik. Gidersek Sena'yı bir daha göremezsiniz dediler. Hem zaten," dediği sırada Mürekkep onu susturmak için boğazını temizledi.

"Hem zaten ne?" diye sordum.

"Şey işte," dedi ve bir an dayanamadı. Çocuk gibi sesini inceltti. "Gayet iyi duruyordun Nergis. Dans ettiğin bir video yolladılar bize. Keyfin yerindeydi o adamla. Yani şaşırdık."

Sinirden gözüm seğirdi. Gülümsedim. "Anlamadım?"

"Yani ne bileyim aman," dedi ve duraksadı. Gözlerimin inine doğru aklındakileri akıttı. "Bu kadar yakın olmanıza gerek var mıydı? Tango falan..."

Gözlerim kocaman oldu ama şaşkınlıktan değil kırıklıktan. Ne diyeceğimi bilemedim. Gülümsedim.

"Beni hiç mi tanımadın?" diye hesap sordum, yavaşça.

"Hayır tabii ki o anlamda söylemedi," dedi Mürekkep araya girip. "Biz senin kardeşin için verdiğin savaşta yanındayız. Ne yaparsan yap da arkandayız."

"Ne yaparsan yap mı?" dedim ama gülümsemem ağlamaklı oldu. "Ben onunla keyif sürmedim."

"Yok yok!" dedi Şahin bana adımlarken. Saçlarımı sevdi. "Keyifteydin demiyorum ama iyi duruyordun yani. Sena da iyiydi. Aynı evde birlikte yaşıyormuşsunuz."

"Size böyle mi dediler?" dedim gülümserken. Şahin'in elini itekledim. "Benim Tufan ile birlikte o evde kız kardeşimi tedavi ettirdiğimi mi söylediler? Böyle mutlu aile tablosu... Sizi unuttuğumu ya da bıraktığımı mı düşündünüz?"

"Hiç aramadın Nergis," dedi yavaşça. "Her aradığımda suratıma kapattın. Hem yemekte bir sürü adamla oturuyordun. Gördük fotoğraflarda. Yolladılar diyorum sana."

"Peki," dedim gülümserken. "Özür dilerim sizi sattığım için."

Arkamı döndüğüm sırada Mür kolumu tuttu. "Biz öyle bir şey düşünmedik," dedi ama kolumu çekiştirdim. "Biz sadece biraz kırıldık."

"Ya siz ben ne yaşadım biliyor musunuz? Nasıl sizi bıraktığımı düşünürsünüz?" dedim ama devam etmedim. Etmeme gerek yoktu. O an için benden bir açıklamayı hak ettiklerini düşünmedim.

"Ben keyif sürmedim," dedim yavaşça. Sadece hesap sormak istedim. "O şeytanın kollarında kendimi iyi hissettiğimi mi düşündün Şahin?"

"Hayır sadece neden polise gitmediğimi açıklıyorum," dedi ve nefes verdi.

"Anladım," dedim gülümserken.

Paramparça hissettim. Gözlerime bakıp sustular. Mürekkep bir şey söyleyecek gibiydi ama ben ona sırtımı döndüm.

"Odamdayım," dedim.

"Nergis Çiçeğim!" dedi Şahin arkamdan. "Yemin ederim kötü anlamda demedim. Sabah Sena'yla ilgili tekrar konuşuruz. O çiftlikten onu almamız gerekiyor!"

"İyi geceler," dediğim sırada Mürekkep sinirle Şahin'e baktı.

Basamakları bir bir çıktım. Odaya girdim.

Kapı kapandıktan sonra ruhum sessizliğe gömüldü ama sessizlik huzur değildi. Sessizlik Tufan'ın ta kendisiydi.

"Ne yapsam olmuyor," dedim yere çökerken. İnledim sessizce. Ağlamaya başladım. "Ne yapsam olmuyor."

Şahin'in söyledikleri ve imaları beni daha da parçaladı. Günlerce kapalı bir odada ışıksız bir şekilde zincirlenmenin sonucuydu belki de tüm bunlar.

Aklımı sağlıklı kullanamadım artık.

Aklım var mıydı?

Doğruldum.

Komodinin çekmecesine yürüdüm. Kendime çekip içindeki büyük metal silahı aldım. Sessizce ağlarken kolumu ısırdım. "Yapamıyorum," dedim ağlarken. "Ben iyi bir abla olamadım. Beceremiyorum."

Yere çöktüm. Baktım tavana. Gülümsedim.

"Nereye baksam olmuyor," dedim ama gözlerim hiç durmadı. "Olduramıyorum."

Telefonu şarja taktım ve kamerayı açtım. Parmaklarım titrese de kayda bastım. Kendi yansımamdan kameraya değil de Sena'ya baktım. Onun minicik gözlerine. Kendi gözlerimde.

"Sena, benim güzel prensesim," dedim silahı bacağıma koyup. Güldüm ekrana bakarken. Bir yandan da gözlerimi sildim. "Bal kızım, her şeyim. Ablan biraz deli bugün ama sana her zaman söz verdim ya... Her hikayeyi anlatırım dedim. Bu da benim hikayem."

Burnumu çekip güldüm. "Her hikaye mutlu bitmeyebilir. Bazen ablalar da yorulabilir."

Yüzüm ekşidi. İçim kaynadı. "Korkma tamam mı?" derken sesim titredi. Gözlerimi ovarken silah bacaklarımın arasında beni ürpertti.

Birkaç saniye yüzümü kapatıp ağladım. Sessiz ama içten. Bilhassa yürekten.

"Ben bazen kendi içimde kayboluyorum ama seni hiç bırakmadım. Bırakmam da. Benim küçük yıldızım, ışığım." Güldüm ağladığım sırada. "Siz Mür ablanla Montenegro'daki hastanede yıldızları sayarken ben uzaktayım diye bir eksik saymıştınız ya? Beni artık hep tam sayacaksınız."

Derin bir nefes verdim. Yutkundum. Boğazımdan bir kurşun aktı gibi. Boğuldum.

"Belki bir gün bu videoyu izlersin. Belki hiç izlemezsin ama bil ki ben seni hep korumak istedim. Hep senin için yaşamak istedim. Hep seni yaşatmak istedim."

Alt dudağım büzüldü inlerken. Yine hırs dolu ağlamaya başladım. "Ama bazen yaşamak beni çok yoruyor bal kızım."

Duraksadım. Gözlerimi ovdum. "Bazen ablalar da savaşmaktan yorulabilir. Anneyle babayı özleyebilir ablalar. Onların yanına gitmek isteyebilir." Silaha indirdim başımı.

"Senin ablan seni hep çok sevdi." Gözlerim karardı. Ekranı göremedim. "Ve bu abla artık bir adamın kuklası olmaktan vazgeçti."

Fısıldadım. Kameraya eğildim. "Seni çok seviyorum bal kızım. Mürekkep ve Şahin'e emanetsin. Onlar bir yol bulur.

Bulamazlarsa tüm yolları sen çizeceksin. Öyle güçlü, öyle güzelsin."

Videoyu kapattım.

Telefonu yere koydum. Derin bir nefes aldım. Silaha parmağımı sürttüm. Yatağın dibinde otururken karanlık odada bir tütün sardım ve ateşledim. Dumanı yavaşça üfledim. Başımı kaldırdım ve son kez, telefonumdan bir müzik açtım.

Kanun mu bu yalnızlık?
İçindeki yabancı
El üstünde dururken
Kuyuya düşen

Alnımda yazanlar mı?
Aklımda kalanlar mı?
Oyunbozan mı haklı?
Biri söylese

Sigarayı içime doldurdum. Tavana doğru konuştum.

"Biliyor musun Tufan?" dedim sanki beni bir yerden izliyormuş gibi. Belki gerçekten izledi. Şarkı çalmaya devam etti.

Dumanı üfledim. "Artık senden korkmuyorum. Ne senin zincirlerinden ne kameralarından."

Silahı şakağıma dayadım. Sigaradan bir kez daha içtim.

"Çünkü sen beni ne kadar kilitlersen kilitle ben senden önce çıkmayı öğreniyorum."

Sigara bitti. Yine bir sigara sardım. Onu yakma fırsatım olmadı.

Çünkü tam o anda alt kattan bir ses duydum. Mürekkep bağırdı. Biri zorla kapıyı kırdı. Gözlerimi kapattım. Ellerim titriyordu.

Gözlerim köreldi. Derin bir nefes aldım. Artık her şey bitti.

Üst kata doğru çıkan büyük adım seslerini duydum. Öfkeli. Hırslı.

Kapı açıldığında gözlerimi açtım. Başımı ona çevirdim. Karanlık odada göz göze geldik.

Tufan Ali Uluhan.

Panik. Telaş. Yırtılmış bir ifade. Yenilmekten korkuyordu. Hala çözmeye çalıştığı bir denklem gibiydim onun için. Farkındaydım bunun.

"Nergis," dedi elini bana uzatırken. Nefes nefeseydi. Hemen arkasında Çetin vardı. Şahin ve Mürekkep ise onların dibinde içeri bakmak için an kolluyorlardı.

"Patron?" dedim gülümserken. "Ne oldu? Meltem ikinciye ölüyor. Ondan mı korktun?"

Korktuğunu gördüm. İlk kez o paniklemişti ve ben çok sakindim.

"Bırak onu," dedi. Bana uzattığı elini salladı. "Gel. Konuşalım."

"Bir veda videosu çektim patron," dedim. Önüme döndüm. Namluyu şakağıma daha sert bastırdım. "Sana değil. Sena'ya." Gülümsedim. "Ama korkma. Bu bir ölüm değil. Bu bir özgürlük videosu. Ve ben hala hayattayım."

"Bırak onu," dedi eli inmezken. Yutkundu. Siyah gözleri ölümden korkar gibi durdu. "Bırak tamam gel kardeşinin yanına. Seni özlemiş kardeşin. Yanında ol onun."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. "Neden hala hayattayım biliyor musun? Çünkü artık seninle ölmeyeceğim. Seninle yaşamayacağım da." Gözlerimi kıstım. "Ben sadece kendimle var olacağım ve sen de artık bunu izlemek zorundasın."

"Çocuklaşma," dedi. Koyu sesi telaşlı geldi. "Bak tamam. Gel çiftliğe götüreyim seni. Ayağına kadar geldim. Gel hadi."

"Cık," dedim gülümserken. "İstemiyorum. Ben artık yoruldum."

"Özür dilerim," dedi. Kendi dediğine sinirlenmiş gibiydi ama mimiklerini çok ustaca kontrol etti. "Tamam özür dilerim gel ne bok yapıyorsan yap. Sesine de katlanırım, boynunu da kopartmak istemem artık senin."

"Cık," dedim sırıtırken. Başımı olumsuz salladım. "Senin özrün bana işlemez."

"Bak tam ileride," dedi hızla camdan beriyi gösterip. "Bir keskin nişancı var. Elindekine vurmak üzere. O vurmadan sen bırak."

"Bırakmam ki!" dedim gülerken. "Ben senin dediğin hiçbir şeyi yapmam artık. Çünkü sen insanın beynini yiyorsun," dedim kahkaha atarken. "Sen insanı delirtiyorsun patron. Sen beni dövmüyorsun ama psikolojimi sikip atıyorsun." Gözlerimi kıstım. "Sen beni mahvediyorsun patron."

"Özür dilerim," dedi üçüncü kez. Ömründe özür dilediği ilk insan olduğumu düşündüm. Yutkundu. Loş odada bile adem elmasını gördüm.

"Tamam gel sana bir daha bir şey demeyeceğim. Gel hadi çiftliğe götüreyim seni."

Ayaklandım silah şakağımdayken. Komodinde duran sarılı tütünü aldım ve ağzıma götürdüm. Tufan'a doğru adımladım. Başımı ona kaldırdım.

"Çok mu korktun?" dedim alt dudağımı büzerek. Dudağımdaki sigara izmariti ezilip büzüldü. "Kıyamam sana ben."

"O silahı elinden alırsam ne yaparım biliyor musun?"

"Duyduk!" dedim gülerek girişe dönerken. Şahin ve Mür anlamsızca beni izliyordu. Çetin ise şaşkın ve telaşla bana bakıyordu. Sanırım Tufan'ı vurmamdan korkuyordu.

"Silahlarla kadınlara yaptığın şeyi duyduk!" Alt dudağımı büzdüm. "Pompalı mı yoksa benimki gibi mi o silahlar? Kadınlara soktuğun yani."

"Bunun kafa uçmuş," dedi Çetin hızla. "Abi ne yapsak?"

"Bekle bir," dedi Tufan gözlerini kısarak. Karanlıkta seçmeye çalıştı. Elimdeki silaha baktı. "Ne lan bu?"

"Ne mi?" dedim ve hızla silahı şakağımdan çektim. Dudaklarımın arasındaki sigaraya doğru tuttum. Ateşledim.

Ateş yandı. Ateş... Bildiğin. Ateş.

Tufan'ın gözleri anlamsızca kırpılırken ben sırıtarak yaktığım sigaradan bir duman çektim. Gerçeğinden ayırt edilemeyen bir çakmak. Silah görünümlü. Şahin'in işleri işte. İşe yarama konusunda benim elime düştü.

Biliyordum, Tufan beni gözetliyordu. Ya telefon kameramdan ya da evimin bir yerlerine sokuşturduğu gizli kameralardan. Kendimi öldüreceğimi sanıp beni almaya geldi. Ve şimdi beni paşa paşa kardeşimin yanına götürecekti.

Dudaklarımı yaladım.

"Len!" dedi Çetin şaşkınlıkla. Mürekkep'e döndü. "Çakmak mı len o manyağın elindeki!"

"Evet," dedi Mür hala anlamsızca bana bakarken. "Ne yaptı böyle şimdi bu deli?" Çetin'e baktı ve onu itekledi. "Uzak durur musun benden? Parfüm yalamışsın sanki. Buram buram erkek kokuyorsun."

Çetin şaşkınlıkla yakasını koklarken ben Tufan'a bakmaktan hiç vazgeçmedim.

Sigarayı parmaklarımın arasına aldım. Dumanı tekrar yana üfledim.

"Canın çektiyse ağzını arala patron," dedim hırs dolu.

Göz bebeklerim büyüdü hissettim. "Titreme lütfen. Daha beni paşa paşa arabana bindirip kardeşimin yanına götüreceksin," Gözlerimi kıstım. "Kapanmamı istediğin o ayaklarını kullanarak."

Dudakları yukarı kıvrıldı. Dudaklarıma baktı.

"Ben sana değil, sen bana muhtaçsın. Meltem ikinci kez ölsün istemiyorsan," dedim ve kaşlarımla kapıyı gösterdim. "Çiftliğe dönebiliriz." Gözlerimi belerttim. Fısıldadım. "Tamam mı patron?"

"Seni küçük şeytan," diye mırıldandı sırıtırken. Gözleri gözlerime çıktı. "Beni kendinle mi tehdit ediyorsun o çocuk aklınla?"

"Hım hım," diye gülümsedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "İşine gelirse patron. Gidelim mi? Kardeşimi özledim."

Sigara dumanı tavan arasında asılı kaldı.

Tıpkı senin gölgen gibi, Tufan. Ama ben artık o gölgeyi de yakarım, kuklaların başlarını da koparırım. Çünkü senin ayaklarına kapanmaktansa seninle birlikte cayır cayır yanarım.

-BÖLÜM SONU-

Onlarınki nefretten nefrete bir aşk ashdhash Kısa bir mola! Kara Çiy'e final bölümü yazmalıyım. Bu biraz sürebilir. Onlarla vedalaşmak zor olacak. İnce düşünüyorum. O nedenle haftaya anca bölüm gelir. Diğer bölüme kadar, hoşça kalın!

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor

18. BÖLÜM : İMZALAR VE KALINTILAR

18

Bir rivayete göre Hasan Sabbah, fedaileri kendine bağlamak için hem cenneti hem cehennemi sunar. Alamut Kalesi'ndeki bahçede gençleri haşhaşla bayıltıp, onları cennet gibi süslenmiş bir bahçeye taşır.

Birbirinden güzel ve ilgi çekici kadınlar, akan şırıl şırıl ırmaklar ve egzotik meyveler vardır odada. Bu büyülü ortamda vakit geçiren gençler bir süre sonra tekrar bayıltılıp eski yerlerine taşınır.

Uyanan gençlere Sabbah, oranın cennet olduğunu ve itaat ederlerse ölünce oraya gideceklerini söyler.

Peki ya birini itaate itmenin yolu ona güzellikleri sunmaktan mı geçer?

Hayır. En azından rivayette Sabbah'a göre öyle değildi. Ona karşı gelen, kuyusunu kazan, sözünden çıkanları tıpkı cennet tiyatrosu gibi cehennem tiyatrosuna uyandırırdı.

Fedaileri bir zindanda uyandırıp korkutucu sesler dinletir, kapkaranlık zindanlarda aç susuz bırakır ve işkence ettirirdi.

Sözünden çıkanları cehenneme göndermekle tehdit ederdi.

Ve böylece kendine itaat etmelerini sağlardı. Dediğim gibi, bunlar rivayetti. Kaynakları kesin değildi ama bu olay benim aklıma tek bir isim getirdi.

Tufan'ın da çok sevdiği, Torino ismini çok değerli atına bu adam yüzünden verdiği; benim ise gece gündüz birbirine getirerek okuduğum o adam.

Friedrich Nietzsche.

"Köleler, efendilerinin yasalarına sadakatle bağlanırlar; çünkü içlerinde yaratacak kudret değil, ancak itaat edecek korku vardır," der Nietzsche. Haklı mı? Belki.

Ama Tufan'ın Nietzsche ile neden bu kadar ilgili olduğunu anlamak zor değildi. Aynı düşünce yapısı, aynı monarşi. Aynı düzen ve aynı duygusuzluk zayi.

Sessizce camdan dışarı bakıyordum. Gidiyorduk. Bodrum'daki çiftliğe varıyorduk. Yolu izlerken Tufan'ın çiftliği bana Sabbah'ın ikilemini, Nietzsche'nin aklını anımsattı.

Orada, Tufan'ın çiftliğine; yemyeşil ve taze kesik kokan çimler, yarı çıplak gezen hizmetliler ve gösterişli hayvanlar vardı. Akşamları yenen leziz kocaman etler, fonda caz şarkılar çalardı.

Çiftliğinin arka kısmındaki, Tufan'a ait ormanlık alanda uzun ve huzurlu bir göl, kenarında minik bir iskele ve kuş cıvıltıları... İnsan Tufan olmasa o çiftlikte gerçekten cenneti yaşardı.

Cehennem ise bizzat Tufan'dı. Onun varlığıydı. İnsan tüm o güzelliğin içinde her zaman ona itaat etmek zorundaydı. Aksi takdirde onun rüzgarında yanardı.

Tufan selleri.

Tanrı'nın insanlığa ceza olarak yolladığı o lanet. Büyük felaket. İnsanlığı yok edecek o kudret. Ardından estirdiği korkunç rüzgar ve hiddet.

Tufan bir cezaydı.

Güneş doğmuştu ama ben henüz hiç uyumamıştım. Gözlerim istemsiz kapanıyordu. Hızla kendimi toparlıyordum. Sena'ya sıkıca sarılıp uyuyacağım anı düşünüyordum. Hem mutluydum, hem heyecanlı.

Tufan yanımda oturuyordu. Sert kokusu buram buram içime doluyordu. Göz ucu ile ona baktım. Dövme kaplı elinde yakmaya hazır purosunu bekletiyordu. Tufan gerçekten öfkeli durmuyordu ama haysiyetine sanki birkaç mermi atılmış gibiydi. Zedelenmişti ama geçer gibiydi.

"Tufan Bey?"

"Evet?"

Düzeltmedi. Patronum değildi artık belki. Boğazımı temizledim ve ellerimi önümde birleştirdim. "Montenegro'daki doktoru nasıl çiftliğinize gelmeye, Sena'ya özel doktor olarak çalışmaya ikna ettiniz?"

"Para vererek."

"Anladım," dedim. Ellerime baktım. "Şey peki?"

"Ney peki?"

"Bu para borcuma eklendi mi?"

Bir an cevap gelmedi. Arabada yalnızca motorun uğultusu ve purosunun çakılmayı bekleyen çakmağı vardı. Başını

çevirmeden konuştu.

"Hayır." Kısa ve kesikti. Tartılmamış bir kelime gibi ama dürüsttü.

Göz ucuyla baktım. Sol elindeki dövmeleri inceledim. Elindeki belirgin damarların üzerinden geçilmiş o mürekkeplere gözüm çarptı. Elini izlediğimi anlamış gibi puro çakmağının ucunu çevirmeye başladı.

"Ben teşekkür ederim yine de. Sena uzakta değil hem artık. Dibimde olacak. Doktoru da oldukça iyi bir adam. Onu da buraya getirtmeniz çok ince bir hareket olmuş gerçekten."

Kaşlarını çattı, parmaklarının arasında döndürdüğü çakmağa bakarken. "Senin için yapmadım. Kardeşin için de yapmadım. Kendim için yaptım. Üzerine alınacağın ya da teşekkür edeceğin bir durum yok."

Yutkundum. Bunun ben de farkındaydım ama yine de kardeşime kavuşacağım için heyecanlandım. Bir de tabii Tufan'ın getirttiği doktora sonsuz güveniyordum. Çok başarılı bir geçmişi vardı. Umutlandım.

O adamı aylarca araştırmıştım. En iyilerinden bile iyiydi. Belki de Tufan'ın çiftliği gibi bir cehenneme dökülen cennet damlası gibiydi.

"Yine de ben teşekkür ede..."

"Rica ederim," dedi susmam için sanki.

Kafamı salladım, dışarı baktım. Toprak yollar hala nemliydi. Kahverengi griyle karışmıştı. Bodrum'a yaklaşıyorduk.

Şahin ve Mürekkep'e kırgındım. Onlar da bana kırgındı. Haklılar mıydı? Evet. Tufan ile arabaya binmeden önce

onlara sıkıca sarıldım ve Sena ile, Sena iyileştiğinde o eve döneceğime söz verdim.

"Siz hep böyle zengin miydiniz?"

Gözleri kısaca kapandı. Sabır diler gibi. "Zenginlik ne ki Nergis?"

Gözlerini açtığına ona bakıyordum. Omuz silktim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hım. Aslında bana kalırsa Tufan Bey, her zenginlik paradan geçiyor. Ne olduğu önemli değil. Her mutluluğun başında illa para oluyor."

"Benim zenginliğim suskunluktan geçiyor."

Bozulmadım ama yuttum. Kafamı çevirdim, camın buğusuna parmağımı dayadım. Muğla çok yorgun duruyordu.

"Ne zaman sustunuz peki?"

Anlamamış gibi yaptı. Ya da anlamadı. Ya da anlamazdan geldi. "Yani," dedim cevap vermediği için. "Sizi suskun yapan şey neydi?"

Çakmağını da çakmadı. Purosunu da yakmadı. Bana da bakmadı.

"Konuşmakla düzelmeyen şeyler öğrendiğimde."

"Kaç yaşındaydınız bunu ilk öğrendiğinizde?"

"Yeterince olgundum."

Bıkkın nefes verdim. "Tamam da yani yaşınız kaç?" deyiverdim.

Dediğim şey ile başını bana çevirdi. "Sana ne Nergis?"

Duraksadım. "Manipüle edip ayağıma kadar getirdiğim adamın yaşını merak edemez miyim?"

Birkaç saniye yüzümü izledi. Dudakları yukarı kıvrıldı. Önüne döndü.

"O dilin yine de öyle çok uzamasın da, kiminle konuştuğunu unutup şımarma," diye mırıldandı ama sesi tehditkar çıkmadı.

"Merak ettim. Neyse boş verin," dedim ve camdan baktım. "İtiraf edin ama."

Ağzı aralandı nefes verirken. "Neyi itiraf edeyim?"

"Çok iyi manipüle ettim sizi," diye sırıttım. "Yani hiç benden bekler miydiniz? Dürüst olun."

"Beklerdim."

"Öyle olsa ayağıma gelmezdiniz," dedim kıkırdarken. Onun bana bu konuda kızmamış olması, aksine sırıtması beni daha da cesurlaştırdı sanki. Üzerine gitmek istedim. Onu sinirlendirmek nedense beni hep çok keyiflendirdi.

"Aferin," dedi yavaşça. "Sence peki?"

"Bence ne?" derken ona döndüm.

"Sence?" dedi purosuna bakarken. "Yaşım kaç?"

Hayatımın sınavı gibi hissettim çünkü olduğundan fazla söylersem kızabilir; az söylersem dalga geçtiğimi sanabilirdi. Boğazımı temizledim.

Tufan'ın gücünü düşündüm. Cümlelerini. Dövmelerini. Birikimlerini. Yüzünü inceledim. Gözlerini, çenesini. Kaş yapısını, adım atışını. Ses tonunu. Parfüm kokusunu.

"Otuz?" dedim sorar gibi.

Gülmedi ama kafasını sanki onaylar gibi eğdi. Cevabım onu memnun etti. "Eyvallah," dedi.

"Az mı söyledim? Kaç ki?" diye sordum. Bu konu onu bıktırmış olacak ki gülümsedi. Sanırım artık sohbeti devralıp beni susturmayı hedefledi.

"Nereden çıktı?" diye sorduğunda gözlerim hafif kısıldı.

"Ne nereden çıktı Tufan Bey?"

Purosunu dilinin ucu ile hafif yalayıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Puro çakmağı ile ateşledi.

Arabayı esir alan kokusuna yaktığı puronun aroması da eklendi.

Konuşurken ağzından beyaz duman çıktı. "Şu kadınlar ve silahlarla ilgili söylediğin muhabbetten bahsediyorum. Nereden çıktı? Kimden duydun?"

Camdan dışarı baktım hızla. Yutkundum. Gözlerim istemsiz kocaman oldu. "Kimseden duymadım. O anki gaflet ile söyledim."

"Duydum dedin," dediğinde ona döndüm. Elindeki puroya bakıyordu. "Kimden duydun?"

"Kimseden duymadım," dedim yavaşça. Gülümsedi ve bana baktı. "Gerçekten." Başım olumlu sallandı. "Kimse öyle bir şey söylemedi bana."

Hafif öne eğildi. Siyah gömleği ve kemeri arasına sıkıştırdığı silahı çıkarttı. Bana tuttu. "Bu boyutta oluyor kadınlarla münasebete giren silahlarım," dedi.

Gülümsüyordu hala. "Yeterli mi?" diye sordu.

"Ne yeterli mi Tufan Bey?" derken nefesim daraldı. Silahın boyutundan bahsettiğini düşündüm. Kalbim çok sert çarptı.

"Bu cevap," diye mırıldandı. "Bu cevap yeterli mi?"

"Evet," dedim ve konuşmayı kesmek için tekrar camdan baktım. "Yeterli."

"Bazılarına yetmiyor bile, inanabiliyor musun küçük şeytan?" diye sorduğunda hızla ona döndüm.

Dehşetle baktım. "Ne yetmiyor?" derken nefes nefese kaldım.

Gülümsedi. "Cevap."

"Anladım," dedim ve tekrar boğazımı temizledim. Sesli bir nefes verdim. Bıkkın ve usanmış. Susmasını diler gibi.

Sanırım o susmamı istediği için bu konuyu açmıştı. Dediği de oldu. Yol boyu bir daha konuşmadım. Dışarı baktım. Purosunu istemsiz kokladım.

Vardığımızda şoför koşarak arkaya dolandı ve kapımızı açtı. İlk inen ben oldum. Kocaman bir nefes aldım. Kardeşime kavuşacak olmanın hararet ile sırıttım.

Çiftliğin kapısının önündeki iki güvenlik bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Koskoca herif beni bizzat evimden gelip aldı diye şaşırdınız değil mi?" dedim onlara bakarken. Duruşumu dikleştirdim. Kapıyı açtıklarında salınarak içeri girdim. Başları ile beni takip ediyorlardı. Saçlarımı geriye savurdum. "Ne sandınız? Sürüneceğimi ya da patronunuzun ayaklarına kapanacağımı

mı?" Kendi kendime fısıldadım. "Çok beklersiniz babası sikişikler sizi."

Tufan arkamdan geliyordu. Hissediyordum büyük bedenini. "Nergis," dediğinde hızla dönüp ona baktım.

"Buyurun Tufan Bey," dedim. Yanımdan geçip gittiğinde onunla bir ilerledim. "Onlara dedim. Size değil. Onlarla aramda bir husumet var da."

"Ne?" dedi ilerlerken. Kaşları çatıldı.

"Yok bir şey. Ne vardı acaba?"

"Akşama kadar kardeşinle vakit geçir. Akşam benimle gece kulübüne geleceksin. Bundan sonra her akşam benimle orada boy göstereceksin."

Onun adımlarına yetişmek için koşar gibi ilerliyordum. "Her akşam mı geleceğim?"

"Her akşam geleceksin."

Evin büyük yolundan ilerlediğimiz sırada yandaki *Bekir'in Mamaları* adlı kümese gözüm çarptı.

"Sena ile biraz çiftlikte dolanabilir miyiz?" dedim koşarken.

"Dolanabilirsiniz," dedi ağır ağır ilerlerken.

"Buradaki tavşanlarla oynamak isterse ne diyeyim?"

"İstemesin Nergis. Oyuncak değil onlar. Hayvan."

"Yılanınız için beslediğiniz hayvanlar," diye mırıldandığımda adımları duraksadı.

Bana döndü. Bıkkın nefes verdi. "Bekir'in de bir hayvan olduğunu unutmamalısın," dediğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

"Bir şey demedim patron. O da bir canlı tabii. Onu da Allah yarattı sonuçta. Aç mı kalsın? Haklısınız."

Birkaç saniye yüzümü inceledi. Bu beni pekala rahatsız etti. Sırıttı.

"Sen her ödün kopunca patrona mı bağlayacaksın?" Ona cevap vereceğim sırada evin girişinde bekleyen bir diğer hizmetliye döndü. "Helga nerede?"

Elleri önünden birleşik kadın başını öne eğmişti. "Geliyor patron. Dün çok halsiz olduğu için çalışamadı ama bugün daha iyi."

"Atların oraya gelsin," dedi ve 1984'e adımladı. "Benim siparişlerim?"

"Hepsi hazır patron. İstediğiniz gibi tam olarak at çiftliğinin içinde."

Tufan içeri girdiğinde Helga üzerindeki kıyafeti düzeltip koşarak çiftliğe adımlamaya başladı. Ayağındaki topuklular çiftliğin mermer yer döşemesine ritmik olmayan ses bırakıyordu.

"Bö!" sesi ile sessizce çığlık attım. Bir anda elimle kalbimi tutup arkamı döndüm. Çetin bir arkamızdaki arabayla gelmişti çiftliğe. Yanımdan geçip içeri girdiği sırada sırıtıyordu. "Mürekkep de iyi kız aslında da işte haşin biraz."

Durup tepeye baktı. "Yarkın'ım! Nabersin? Dikizlemeye devam mı?"

"Aynı abi!" sesi geldi çatıdan. "Saygılarımla."

"Canını yerim," dedi Çetin ve içeri girerken göz ucu ile Helga'ya baktı. "Çıktın mı deliğinden sonunda? Patron seni çok özlemiş. Öpecek diyorlar."

Helga durup ona döndüğünde göğüs kafesi hızla kalkıp indi. Derin bir nefes verdi. "Ben ondan özür dileyecek. Ama o bana ne ceza verirse versin ben hak ettim."

"Ettin tabii," dedi Çetin ve içeri girdi. "Karı değil mi? Anca dedikoduya yarıyor kafaları." Islık çaldı. "Vay! Suzan teyzem! Bana bir kahve getir gülüm!"

Tamamen gözden kayboldu. Helga beni gördüğünde ağzı aralandı. "Hanımefendi," dedi heyecanla. "Döndünüz mü?"

"Döndüm," dedim yavaşça. Yutkundum. "Helga ben özür dilerim," derken ona bir adım attım. "Senin bana anlattıklarından vurdum Tufan'ı. Bu kadar hassas konular olduğunu bilmiyordum. Gerçekten çok özür dilerim. Senin yerine gidip konuşmayı denememi ister misin?"

Kaşları havalandı. "Hayır hayır! Önemli değil. Ben bir hata yaptım ve patron bana en uygun cezaları hep verir," dedi neşeyle. Gülümserken mavi gözleri kısıldı içten. "Ben patrona bakmalıyım. Onu daha fazla kızdırmak istemiyorum. Görüşürüz canım hanımefendi."

Başımı at çiftliğine çevirdim. Sonra eve baktım. Sena ikinci kattaydı.

Birkaç dakika daha orada kalabilirdi.

Sena'nın yanına çıkmak yerine Helga'nın arkasından yavaş yavaş 1984'e doğru adımladım. Belki korkudan, belki meraktan. Ne yapacağını, kıza ne diyeceğini merak ettim.

Müdahale etmem gerekebilirdi. Sivas'ın Helga'ya yapacaklarını anladığımda ettiğim gibi ortaya saçma bir şekilde girebilirdim.

Helga içeri, Tufan'ın yanına girdi.

Atların sessizce ahırlarında durduğu odanın penceresinden içeri güneş süzülüyordu. Tavandan sarkan çıplak ampul hafifçe salınıyordu.

Helga ellerini önünde birleştirdi ve sustu. Tufan ona döndüğünde ahır kapısından biraz geri çektim başımı. Hala onları görebildim ama.

"Bağışlayın patronum," dedi Helga. Sesi atları bile üzerdi. "Ben çok özür dilerim. Ben sizin gizliliği ihlal etmek istemedim. Ben sadece hanımefendi ile sohbet etti."

İkisinin arasında bir çuval vardı. Tufan gözleri ile çuvalı gösterdi. "Aç."

Helga hızla onun önünde diz çöktü ve çuvalın halatlarını çözmeye başladı. Sindiğim köşede kaşlarım çatıldı. Ne yaptıklarını anlamadım ama kalbim her saniyede daha sert çarptı.

Helga çuvalı sonunda açtı. İçinde şeffaf bir kutu vardı. "Bunu ne yapacak ben?"

"Bunu yiyecek sen," dedi Tufan. Dikildiği yerden başını kıza indirdi. "Senin ağzını kapatacak bu. O siktiğimin ağzını açma diye sana ceza. Ye onu."

"Ama patron ben bunu nasıl-"

"Lafımı ikiletme."

Kız kutuyu açtı. Göremedim. Kaşlarımı çattım, gözlerimi kıstım. "O ne lan?" diye mırıldandım. "Ne veriyor kıza bu ruh hastası şimdi?"

Tufan ellerini arkasında birleştirdi. Başı yerde diz çöken Helga'ya eğikti.

"Ben bazı şeyleri yıllarca sakladım çünkü bana kelimelerin her insana emanet edilmeyeceği öğretildi. Kimi insan konuşur kimi ise konuştuğu her harfle ihanet eder denildi."

Helga ürkek bir sesle doğrulmaya çalıştı ama elindeki her neyse hareket edemiyordu. "Patron," diye inledi. "Ben yemin ederim dedikodu yapmadı! Ben patronun sırlarını asla kimseye söylemez! Ben sadece Nergis Hanım'a yardım etti. Kötü niyet yok! O, zincirlerde bağlıyken çok zor durumdaydı ve ben yardım için onunla sohbet etti!"

Tufan başını hafifçe yana eğdi. Eliyle Helga'nın çenesinden tutup başını kendine kaldırdı.

"Yardım mı?" dedi yavaşça. "Benim en özel anlarımı," diye fısıldadı. Kaşları havalandı. İfadesi ağlamaklı oldu. Helga'yı taklit etti. "Benim babamdan dolayı açılan yaramı Nergis'e anlattın. Sen anlattın. Ben değil. Kimsin kızım sen?"

"Patron..."

Tufan'ın gözleri kısıldı. Helga'ya ölüm gibi baktı. "Sen kimsin kızım benim özelimi o pis ağzına malzeme ediyorsun?"

Elini kızın çenesinden çektiği anda Helga başını korkuyla yere indirdi.

"Bana bak," dedi yavaşça. "Gözlerime bakacaksın korkarken."

Helga hızla başını ona kaldırdı. Saçları yüzüne düşmüştü. Üfledi.

"Sen anlatınca ne oldu biliyor musun?" diye sordu Tufan. Yere çöktü. Helga ile başlarını eşitledi. "Sen anlatınca o anlar bana ait olmaktan çıktı. Senin sesin karıştı. Tadı kaçtı senin sesin benim anılarıma karışınca."

Helga zangır zangır olmuştu ama Tufan hiç önemsemiyordu artık. Şuuru gitti. "Aç lan ağzını."

"Özür dilerim patron," dedi Helga. "Gerçekten özür dilerim. Ben bunu nasıl ağzıma koyacağım?"

"Sakın tarantuladan korkup sesini çıkartma," dedi Tufan yavaşça. "O sesini duymayacağım korkarken. Sok ağzına."

Helga derin bir nefes aldı ve bir anda avcundaki tüylü, canlı tarantulayı ağzına soktu. Titriyordu. Ağzını kapalı tuttuğu sırada Tufan gülümsedi.

"Aferin," dedi ifadesi deliye dönerken. "Kapalı tut. Açma ağzını."

Helga başını olumsuz sallarken ağzını aralar gibi oldu. Ağzında bir sürü ayağı olan, tombik bir örümcek vardı. Korkudan inledi.

Tufan'ın gözleri ikisinin ortasındaki çuvala indi. İçinden bir çift eldiven ve yapıştırıcı çıkarttı.

Ellerine giydi eldivenleri. Yavaşça, dikkatle. Başını Helga'ya kaldırdı.

"Ağzın, Helga," derken kızın dudaklarına baktı. Şehvet ya da ihtiras dolu değil, ölü bir beden gibi.

"İş yapmak hariç her şeye çok yarıyor. Ya güvenliklerin siki oluyor ağzında, ya benim anılarım."

Gözleri Helga'ya çıktı. "Birkaç gün dinlendirelim senin ağzını."

Helga gözleriyle yalvardı ama Tufan'ın kararı kesindi. Sakince bir fırça aldı. Yapıştırıcıyı kızın dudaklarının arasına sürdü. "Tamamen insan derisi için üretilmiş bir yapıştırıcı. Hiç merak etme tamam mı?"

Kızın alt ve üst dudağını eldivenli eliyle birbirine bastırdı. İki parmağıyla birkaç saniye tuttu. Sonra geri çekildi.

"Ağzını kapalı tutmak bu kadar kolay," dedi ve gülümsedi. "Ağzındaki tarantulayı yerinde olsam ısırarak yerdim. O biraz şey," dedi ve gözleri kısıldı. "Sinirli bir tür."

Helga öğürdü. Ağzı açılmadığı için öne doğru ellerini koyup yere doğru gözlerini kocaman açtı.

Isırdı. Bir ses çıktı. Tekrar ısırdı. Öğürdü. Isırdı ve yuttu. Bedeni bağırdı. Kusmak istedi ama yapamadı.

"Neden ağzına örümcek soktum biliyor musun?" dedi kızı izlerken. "Çünkü ağzın kira bedeli ödemiyordu. Örümcek oraya ip gersin, ev yapsın diye... Nasıldı bu seferki şakam?"

Bir anda bana baktığında korkudan sessizce inledim. "Sana diyorum küçük şeytan. İyi miydi? Tam şu an düşündüm bu şakayı. Bence çok yaratıcıydı."

En başından beri orada olduğumu biliyordu. Helga gözleri kan çanağı bir şekilde doğruldu ve son kez yutkundu. İfadesi zombileri anımsatıyordu. Öyle paslı, öyle puslu. Zoraki gülümsediğinde geri geri ilerledim.

Hızla arkamı döndüm ve koşarak evin içine girdim. Güvenlikler şaşkınlıkla bana baktı. Bense hiç durmadan merdivenleri çıkıyordum.

"Allah belanı versin!" diye bağırdım sessizce. "Orrrrospu çocuğu! O kızı da buradan kurtarmazsam bana da Nergis demesinler!" derken sertçe duvara yumruk attım.

Sinirden gözlerim doldu. Kalbim ağrıdı. İkinci kata gittiğimde birkaç saniye sinirle sırtımı duvara dayayıp gözlerimi sildim. Durdum.

"Sabret. Sabır... Sabır... Sabır. Güçlü ol kızım," dedim kendi kendime. "Sena'yı da Helga'yı da alıp bir gün bu pislik yuvasından çıkacaksın. Şimdi değil." Gözlerim kısıldı. "Şimdi sırası değil." Yutkundum. "Toparla kendini."

Saçlarımı düzelttim ve gözlerimi iyice sildim. Sena beni böyle görmesindi. Boğazımı temizledim ve odaları tek tek açıp içlerine bakmaya başladım. Sonunda açtığım kapının ardında onu gördüm.

Başımı uzattım. Orada. O minik vücudu, o zayıf elleri, o yorganın üstünden çıkan başı. Tüm savaşlarımın nedeni, yaşamımın sebebi.

"Sena," dediğimde bana döndü. Gözleri büyüdü.

"Ablacığım!" diye bağırdı, şeker gibi çıkarttığı sesiyle. İçeri girdim ve kapıyı kapattım. Yatağının dibine koştum. O da bana doğru zayıf kollarını uzattı. Sarıldık. Sımsıkı.

"Çok şükür," dedim sessizce. "Allah'ım sana şükürler olsun."

"Çok özledim seni!" dedi burnunu boynuma gömerek. Ağlamaya başladı. "Abla sensiz günlerim çok zor geçti! Her gece seni düşündüm!"

"Ben de öyle hayat anlamım. Her gün, her dakika, her saniye bal kızım," dedim kokusunu içime çekerek.

Onu kucağıma aldım. Yatağa uzandık birlikte. Yanağımı onun dar alnına koydum, nefesini dinledim. "Ablan geldi artık. Ablan hep burada. Tamam mı?"

Başını salladı. Gözlerini kapadı. Ben de öyle. O kadar huzurlu hissettim ki gülümsedim. Kollarını kısaca sıktım. "Biraz kilo almışsın," dedim yavaşça.

"Bana burada çok yemek veriyorlar," dedi burnunu çekerken.

"Seni üzecek bir şey oldu mu?"

"Hayır, buradaki abla benimle hep oyun oynuyor. Bir de tablete bakmama izin veriyor. Ama Şahin abimi ve Mür ablamı çok özledim. Bir de Roza'yı artık hiç göremiyorum. Onu tabletten arıyorum ama açmıyor." Başını kaldırıp bana baktı. "Onlar nerede ki?"

"Onlarla da kavuşacağız. Çok az kaldı," dedim yavaşça. Onu kollarımla daha da kendime bastırdım. "Roza'nın annesinin numarasını hastaneden isterim ama bana vermezler. Şahin abinden onun numarasını isteriz o bize bulur tamam mı?"

"Tamam ablacığım," dedi yavaşça. "Ben seni camdan gördüm. Sana el salladım. Gördün mü beni?"

"Gördüm bebeğim. Uzaktan ilk tanımadım hatta. Bu güzel kız da kim dedim kendi kendime."

"Ya abla ya," dedi sırıtırken. "Beni övmeye devam et."

"Seni ısırırsam görürsün," dedim gözlerim kapanırken. "Doktorun nerede?"

"O şimdi benden kan aldı ve gitti. Bir şeyler inceleyecekmiş. Tam anlamadım ki! Türkçe bilmiyor ya... Bana bakan abla öyle söyledi. Çok iyileşiyorsun dedi."

"Çok iyileşiyorsun bal kızım."

Günlerdir uyumamanın verdiği yorgunluk bir anda Sena'nın sesi ile huzura evrildi. Esnedim. "Biraz uyuyalım mı beraber?"

"Tamam uyuyalım," derken benim gibi esnedi. "Seni çok özledim abla."

"Seni çok seviyorum Sena."

Uyukladığım sırada kapı kibarca tıklatıldı. Gözlerimi açtım. Hava kararmıştı. Akşam olmuştu.

Ben hemen doğruldum, Sena da gözlerini araladı.

"Gel!" diye bağırdı. Bana doğru uykulu şekilde mırıldandı. "Odanın sahibi ben olduğum için gel dedim."

"İyi yaptın bebeğim," derken onun başının tepesini öptüm.

Kapı açıldı. Sena'ya bakan hemşire elinde bir tepsi ile gülerek içeri girdi. "Günaydın Sena Hanım!" dedi heyecanla. "Yemek saatiniz efendim."

"Ne yemek yiyeceğim?" dedi Sena doğrulurken. Gözlerini ovdu. "Dünkü gibi bir şey olmasın lütfen hemşire ablacığım."

"Bugünkü menümüzde en üst kaliteden haşlanmış bir tavuk ve börülce salatamız bulunmakta. Sizler için bahçemizden topladık."

"Tavuğu bahçeden nasıl topladın ki akıllım!" dedi gülerken. Başımı dışarı doğru çevirdim, esnediğim sırada. Gözlerim bir

anda kocaman oldu.

Kapının eşiğinde Tufan'ı gördüm. Odadaki gölgeler değişti adeta.

Duygusuz ve dimdik duruyordu. Neredeyse sisli bir mezar taşı gibi. Elleri cebinde, yüzü dikkatli bakınca gergin gibi. Bilirsiniz, her zamanki hali.

"Sena," dedim yavaşça. Sena önündeki yemekleri yerken hemşire çoktan diğer kapıdan çıkmıştı.

"Bak bu Tufan abin. Bu çiftliğin sahibi."

Sena Tufan'a baktığında elindeki çatalı bıraktı ve korkuyla bana sokuldu. Hemen biraz arkamda saklanır gibi yaptı.

"Abi mi?" diye sordu, Tufan.

"Amca mı deseydi?" dediğimde Tufan şaşkınlıkla bana baktı.

"Yok artık Nergis ebenin a-"

"Ay!" diye bağırdım. "Sena! Tufan abinin bir sürü tavşanı var biliyor musun? Onları sevmene izin verir belki."

"Selam," dedi Sena yavaşça. Sesi çıkmadı bile. "Sen niye böyle bakıyorsun?"

"Merhaba," dedi Tufan. "Nasıl bakıyorum?"

Sesi düz ve kararlıydı ama içinde çatlak bir erdem gizli gibiydi. Sena'ya o kadar duygusuz baktı ki bu beni üzdü. Evet, Sena'ya belki acınılacak bir halde yaklaşması doğru değildi ama en azından Tufan'ın ona daha merhamet dolu bakmasını isterdim.

Sena onu uzun uzun inceledi. Sonra kısık sesle, biraz korkarak bana döndü.

"Abla?" dedi merakla. Fısıldadı. "Bu adamın gözleri neden siyah?"

"O nasıl laf bebeğim?" diye fısıldadım. "Allah öyle yaratmış."

"Neden ki?" dedi Sena, bu sefer Tufan'a dönerek. "Neden öyle yaratmış Allah senin gözlerini? Siyah siyah?"

Tufan bir saniye sustu. Anlamlandıramadı sanki. Sonra çok ciddi bir ifadeyle, "Göz damlası yerine akrebimin zehrini dökmüşüm gözüme," dedi.

"Tufan Bey..." diye mırıldandım.

"O ne demek ki?" dedi Sena şaşkınlıkla.

"Benim akreplerim var," dedi Tufan. "Simsiyah, adamı öldürür zehirleri. Ben de gözlerime yanlışlıkla o akreplerin zehirlerini akıttım. Gözlerim zehirli benim. Ondan siyah rengi."

Sena'nın gözleri kocaman açıldı. Bir nefes çekti. "Ne!" diye çığlık attı.

Tufan kaş çattı. "Lan yine mi komik olmadım ben?"

"Tufan Bey on bir yaşında çocuğa ne diyorsunuz ya?" derken yerimden kalktım. Adeta fırladım.

Sesi ne pişmandı ne utanmıştı. "Yine mi beceremedim?" diye kendi kendine söylendi. Sadece ben duyabileceğim şekilde fısıldadı. "Nasıl olur da iyi olmadığım bir şey olabilir ki bu hayatta amına koyayım?"

"Lütfen," derken ona adımladım. "Lütfen bakın zaten o çok hassas bir çocuk. Böyle şeyler söylemeyin. Rüyalarına giriyor."

Sena hala onu süzüyordu. Ürkmüş ama bir yandan meraklı. "Tufan ne demek?"

"İnsanlığı bitiren rüz-"

"Ablacığım çok şirin ve tatlı esen rüzgar demek," dedim onun sözünü keserek. "Çok ama çok tatlı. Pofuduk sıcacık bir rüzgar demek."

Sena sessizce mırıldandı. "Bana az önce şaka mı yaptı yani? Akrepler şaka mıydı?"

"Evet bebeğim," dedim. "Biliyorum çok garip şakaları var ama bu abi aslında gerçekten çok minnoş-"

Sena'nın bir anda gülmeye başlaması ile şaşkınlıkla sustum. Kıkırdıyordu. Minik ellerini ağzına götürdü.

"Çok komikmiş ablacığım!" dedi şirin sesiyle gülerken.

Tufan'a döndüğümde en az benim kadar şaşkın baktı. "Çocuklardan nefret ederim ama itiraf etmeliyim ki sonunda kaliteli şakadan anlayan birileri ile karşılaşmak beni memnun etti," diye mırıldandı. Arkasını döndü. "Yürü hadi Nergis. Fethiye'ye gidiyoruz. İnsanlara borç verip topuklarına sıkacağız."

"Tufan abi," dediğinde durup Sena'ya döndü.

"Bana patron de lütfen," dediğinde Sena kaş çattı.

"Niye?"

"Ablan caka satıyor ya sana," dedi ve elini kaldırıp etrafı gösterdi. "Seni ben kurtardım, seni ben iyileştiriyorum havaları atıyor ya sana..." Durup başını onaylar salladı. "O değil, ben yapıyorum hepsini. Seni iyileştirip kurtaran benim. Ablana kalsa," dedi ve sırıttı. "Neyse. Bil ki seni düşünüp iyileştiren benim."

"Hayır," dedi Sena kaş çatarak. "Benim ablam benim kahramanım."

"Tufan Bey ne diyorsunuz ya?" diye içime doğru mırıldandım. "Çocuğa neler söylüyorsunuz?"

"Yalan mı?" dedi bana dönerken. "Onu ben kurtardım. Sana kalsa dolandırıcı doktora kaptırdığın parayı almaya çalışıyordun hala."

"Tufan abi?"

"Patron," diye düzeltti onu Tufan. On bir yaşındaki çocuğu. On bir...

"Sen çok mu paralısın?"

"Bu da ablası gibi," dedi bıkkınlıkla. "Ne istiyorsun? Oyuncak? Bez bebek?"

"Hayır!" Yüzünü utandırdı. "Şey... Benim arkadaşımı bulur musun?" dedi ve bir an dudaklarını birbirine bastırdı. "Roza diye bir arkadaşım var. Arıyorum ama hiç açmıyor. Onunla konuşturur musun beni?"

"Ablacığım Şahin abin bulacak dedim ya sana."

Tufan sırıtarak bana döndü. "Elbette bulurum," dedi yavaşça. Ben ise sinirden gözüm seğirmiş şekilde yapay sırıtıyordum.

"Teşekkürler," dedi Sena esnerken. "Biraz uyuyacağım. Abla ne zaman geri gelirsin?"

"Uyandığında gelmiş olurum bebeğim."

"Bay bay."

"İyi uykular bal kızım."

Odadan çıktığımızdan beridir sinirden kırmızıya dönmüştüm. Tufan ise keyifliydi. Egomanya tatmini yaşamıştı. Asansöre adımladı ve tuşa bastı.

"Bir şeyler ye ve odadaki kıyafeti giy. On dakikaya aşağıda ol."

Asansöre bindi ve en alt kata bastı. Ben asansörün dışında ona bakıyordum.

"Sena bir iyileşsin sen gör o zaman beni kendine oyuncak etmeyi," diye mırıldandığım sırada asansör kapısı kapanıyordu. Elini uzattı ve kapıyı tuttu. Asansör kapısı açıldı.

"Viktor denen sarı taşak kendini bir öldürsün sen gör o zaman sana bu kadar müsamaha gösterdiğimi," dedi.

Asansörden bir adım çıktığında istemsiz bir adım geriye gittim. Başımı ona kaldırdım. Gözleri yavaşça boynuma kaydı. "Viktor öldüğünde Meltem de ölecek. Peki ya Nergis ne olacak?"

"Ne olacak?" diye sordum yavaşça.

"Düşün," diye fısıldadı. Bana doğru eğildi. Korkudan üç adım daha geri gittim ve duvara sırtımı dayadım. Bana doğru bir

adım attı ve yüzlerimizi iyice eşitledi. "Sena iyileşene kadar bana tama gösterecekmişsin ya hani."

"O anlamda demek istemedim," dedim ve hızla nefesimi tuttum.

"Sen geçici sanıyorsun kendini," dedi. Öyle ağır öyle toktu ki sesi istemeden gözlerim dudaklarına indi. "Kalıcısın ama. Ben ne zaman istersem o zaman gideceksin. Bedeninde benden bir iz taşımak ister misin?"

"Anlamadım?" diye mırıldandım. İfadem darmadağındı. Münferit sonsuzluğun Tufan ile bozulması gibiydi.

"Dövme yaptıracaksın," dedi eli yavaşça belime giderken. Gözlerim kocaman açıldı. Başımı yana çevirdim.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Kalite kontrol," dedi. Parmağı belimden başlayıp yavaşça sırtıma doğru çizgi çekti. Ağır ağır konuştu. "Meltem orospusunda varmış. Viktor her seferinde söylerdi. O sarı taşak için yaptırmış. Şimdi neden Tufan için yaptırmasın ki?"

"Ne dövmesi yaptıracağım?" dedim ama sesim çıkmadı. Kokusu buram buram içime doldu. Parmağı sırtımı alev aldırdı.

"Bekir."

Şaşkınlıkla onun zift gözlerine baktım. Çok ciddiydi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama o bunu hiç komik bulmadı.

"Bekir?" dedim yavaşça.

"Bekir," dedi yavaşça. "Yılan yaptıracaksın." Gözleri tekrar boynuma indi. Parmağını eş zamanlı sırtımdan belime doğru çizgi çeker gibi indirdi. "Buradan buraya kadar," diye fısıldadı. "Upuzun bir yılan."

Yutkundum. Ses tonu harabe tozu yutmuşum gibi beni boğdu. "Acır ama," dedim.

"Elini tutarım acırsa," dedi alayla. Gözlerimi ona çıkarttığımda beni aşağılayan bakışları ile kaşlarımı çattım.

"Siz de yaptırın o halde," dedim. Neden dedim bilemedim. Çok gereksiz ve saçma konuştuğumu fark ettim.

Gözlerine baktığımda dikkatle gözlerime bakıyordu. Her bir bakışımı ezberlemek ya da anlamak için özenle inceliyordu. "Ne dövmesi yaptırayım?"

"Bilmem," dedim. Konuşmak çok zordu. Nefesi dudaklarıma çarptı. "Nergis çiçeği yaptırın," dedim. Neden? Hala bilemedim.

Birkaç saniye dudaklarıma baktı. Alayla. Anladım ben. Hissettim. Yine de bedenim artık titremeye başladı gerginlikten. Kokusu da etkiliydi belki.

"Bedenimde dövme olmayan çok az yer var," dedi. Fısıldadı yine. "Değerlendirebilirim ama bu teklifini."

Ağzımı aralayıp konuşacağım sırada Sena'nın sesi ile bedenini benden uzaklaştırdı.

"Öpüştünüz!" diye bağırdı Sena. Elinde elma vardı. Yanağı dolu bir şekilde işaret parmağını bize tuttu. "Gördüm işte! Siz sevgilisiniz!"

"Ablacığım delirdin mi?" dedim gergin bir şekilde gülerken. Tufan bir anda üzerimden çekilince boşluğa düştüm. Elim ayağım titredi. "Ne diyorsun? Manyak manyak konuşma. Biz sohbet ediyoruz abi ile," diye ekledim.

"Gördüm işte gördüm!" dedi hızla. "Bu adam senin sevgilin!"

Tufan birkaç saniye bana baktı ve Sena'ya döndü.

"Bilemedin," dedi ona adımlarken. Dibine çöktü ve sırıttı. "Biz sevgili değiliz." Fısıldadı. "Karı kocayız."

Sena şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Gerçek mi bu?"

"Ben asla yalan söylemem," dedi Tufan ve siyah kumaş ceketinin içinden bir defter çıkarttı.

"Senin ablan çok zeki bir kız," dediği sırada Sena defteri onun elinden aldı. İncelemeye başladı. Bir yandan da elmasını yiyordu. "Ama senin ablan hala tanımadığı kağıtlara imza atmaması gerektiğini bilemeyecek kadar acemi bir dolandırıcı."

Hızla diplerine vardım ve Sena'nın elinden defteri çekip aldım. Bir evlilik cüzdanı. Açıp içine baktım. Kalbim deli gibi attı.

"Bana kaşe imza tasdiklendiğinin imzası. Devlete onaylattım. Evlendik biz seninle."

Her yeri okudum. Tek tek. Doğru ve gerçek gibiydi. Gerçekti. İmzam da vardı. Benimdi.

"Sena git içeri," dedim ellerim daha da titrerken. Tufan'ın kokusundan zaten bedenim aptalladı ama şimdi gördüklerim ile iyice şuurum kaçtı.

Sena içeri gittiğinde hızla başımı Tufan'a kaldırdım. Gözlerim doldu gibi oldu. "Siz ne diyorsunuz acaba şu an tam olarak?"

"Ne güzel işte bak," dedi sırıtırken. "Millet evlenme teklifi eder. Havalı havalı. Benimki en kıyağı oldu." Kendi kendine tekrarladı. "Teklif falan yok. Dümdüz bilgilendiriyorum. Evlendik biz seninle."

"Ne hakla?" derken nefesim kesildi. Hızla elimi boğazıma götürdüm. Tufan benden biraz uzakta duruyordu ama kokusu sanki boğazımı acıttı.

"Sena ister iyileşsin ister ölüp gitsin," dediğinde başımı tekrar cüzdana indirdim. "Beni bir daha kendini öldürmekle tehdit etmeyeceksin. Çünkü ben ne zaman istersem sen o zaman benden gideceksin."

"İyi de bunu neden yaptınız?" derken içimde bir yerlerde bir cehennem göründü.

"Öldüğün an Sena'nın tüm hakları bana geçsin diye."

Başımı hızla ona kaldırdım. Sena'nın koruyucu ailesi bendim. Ablası olarak onu yetimhaneden ben almıştım. Şimdi ise bu ailede üçüncü bir isim vardı.

Tufan Ali Uluhan.

"Ne Mürekkep ne Şahin'e veririm. Kendi ellerimle büyütürüm o çocuğu," dediğinde ona dehşetle baktım. "Bir daha beni sakın kendini öldürmekle tehdit etme küçük şeytan. Bil ki, ölürsen içerideki şu saf kızı bir canavar olarak yetiştiririm, cehenneme zebani diye işe gönderirim."

Nefesim kesildi. Ölmek istedim.

"Beraber alacağımız güzel nefeslere," dedi arkasını dönerken. Asansöre yöneldi. Çaresizliğin kokusunu aldım o an. "Git ve hazırlan. On dakikan var," Üzerine basa basa söyledi.

"Nergis Uluhan."

-BÖLÜM SONU-

Beğendiniz mi bölümü nergis çiçeklerim? Beğendiyseniz yıldıza basar mısınız? (Not : Her bir, *"Bölüm çok kısa."* yorumu için Tufan diğer bölümde komik olmayan bir şaka yapacaktır tercih sizin!)

Instagram kanalımda spoiler dolu. Oraya gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

19. BÖLÜM : AİDİYET VE TESLİMİYET

19

Narsist bir adamla geçirilen vakitte ona ait olmak ve teslim olmak arasındaki çizgiyi bilemezdiniz. İçinizde hep bir huzursuzluk matemi öterdi. İlmek ilmek ruhunuzu kemirirdi bu adam. Manipüle ederdi, boğazınızı sıkmasa bile gözleriyle boynunuza baktığında nefesinizi keserdi.

Uyarılar da olurdu. Ama siz bunları fark edemezdiniz. Ait olmak ve teslim olmak... Bunu o adamdan kurtulmadan göremezdiniz.

Böyle adamlardan kurtulmanın iki yolu vardı. O siz ölürdünüz, ya da onu öldürürdünüz. Fiziksel değil belki, ama kalbiniz de aklınız da ondan kurtulmak için oradaydı.

Olmalıydı.

O halde kendime baktığımda nedendi bu gördüğüm yabancı?

Aynada kendime bakıyordum. Paramparçaydı ruhum.

Sırtım, belime kadar açık dekolteli elbisem. Ölü odanın soğuk ışığı tenimi daha da çıplak hissettirdi. Üzerime zorla giydirilmiş bir yabancının tenine aitti bu elbise. Tıpkı soy ismim gibi.

Bunlar kabul edilemezdi. Nefes almak bile artık zaruri geldi.

"Seni şerefsiz," diye mırıldandım. Aynada üzerimdeki elbiseye baktım. "İnsanları satranç oyunu gibi görmek de ne? Bu kadar mı duygu yok hiç kalbinde?"

Saçlarım omuzlarımın üzerine dökülürken gözlerim kendi bakışlarımdaki nefreti yakaladı. Mutaassıp toplumların içinde bir mahkum gibi. Özenle hazırlanmış bir hediye paketi gibiydim. Metruk kafesin içindeki küçük bir serçe gibi.

Dudaklarımın kenarları belli belirsiz güldü. Bu halim bana laçkalaşmış sabrımın kırıntıları gibi göründü.

Derin nefes aldım. Aynadan uzaklaştım. Odadan çıkıp ilk olarak koridorun diğer kısmına baktım. Gözleri ile açabildiği o kilitli dünyasında kim bilir daha kendine münhasır neler vardı?

Asansöre bindim ve zemin kata bastım. Helga'yı merak ediyordum ama onu görmeye hazır değildim. Belki ağlardım. Belki sinirle bir şeyler yapardım. Oyunları bozardım.

Kapılar açıldığında dışarı adım attım. Akşam karanlığı ve Muğla'nın sivri soğuk hava dalgası hemen yüzüme çarptı. Güvenlikler evin kapısından geçmemi beklerken birkaç saniye soğuk havayı bedenime alıştırdım ve tek tük

basamağı inip çiftliğin sonuna doğru, bahçede ilerlemeye başladım.

Çimen kokusu, uzakta belli belirsiz kişneyen at sesleriyle karışıktı. Ömrümde gördüğüm en düzenli bahçeydi. Bağlı olmayan, benden iri duran kangallar dahi biblo gibi başları ile beni takip etti.

Sağda solda dolanan güvenlikler ve tepedeki keskin nişancılar artık bana öyle alışmıştı ki göz ucu ile bakıp başlarını çeviriyorlardı. Bu sahnede; zorla, istemeden oyun oynayan tek oyuncu bendim gibi.

Taş duvar örülü kulübelerindeki güvenliklerin aynı anda tuşlara basması ile kapı açıldı. Siyah büyük bir arabanın dibinde duran Tufan'ı gördüm. Kalçasını arabaya yaslamıştı. Elinin teki cebinde, sessiz bakışı ağır ve hesaplıydı. Ona doğru yürüdüm, ayaklarımın sesi çakılların üzerinde yankılandı.

Kapımı açtı, ben de arabaya bindim. Ön koltuğa oturmuştum. Önden dolandı ve şoför kısmına yerleşti. Bu bana kaş çattırdı. Evet, yoldaydık. Her zamanki gibi. Ama bu sefer birkaç farklılık vardı. Bu sefer ben Tufan'la hiç konuşmuyordum. Ve bu sefer arabayı o kullanıyordu. Onu ilk kez araba kullanırken gördüm. Genelde şoförleri olurdu çünkü.

Bir eli bacağında, diğer eli direksiyonu alttan kavramıştı. Üzerinde siyah takım elbisesi vardı. Keskin ve sert kokusu arabayı hemen donatmıştı. Uzun bacakları büyük ve lüks arabaya sığamazmışçasına aralıktı. Oturuşu rahattı. Koltuklar kocamandı ama yine de Tufan'ın bedeni tam geliyordu. Öyle kocaman bir adamdı.

"Ne güzel bir akşam?" diye mırıldandığında göz ucu ile ona baktım. "Sessiz," dedi. Sırıtıyordu yola bakarken. "Huzurlu."

Yüzümü ekşitip onun taklidini yaptım ama görmedi elbet.

"Nergis?" dediğinde sesi vakur geldi. Her zamanki gibi. "Beğendin mi sana yaptığım kıyağı?"

Cevap vermedim. Öyle keyfi yerindeydi ki adeta zaferini kutluyordu kelimelerle. "Bir gün boşanırsak çiftlik bende kalsın, olur mu hayatım?" dedi ve kahkaha attı. "Amına koyayım Tufan," dedi kendi kendine.

"Uluhan," dediğinde bakışlarım tekrar ona çevrildi. "Nergis Uluhan," diye fısıldadı. Hemen sonra kendi kendine güldü. Gözleri kısıldı. Göz çevresi hafif kırıştı. Avcunu direksiyona dayadı ve yavaşça okşadı.

Söylendi. Bir an yaptığı şeyin farkına vardı sanki. "Ulan Tufan, ne hallere düştün amına koyayım?" dedi.

Küstahça yapmadı bu son dediğini. Aksine kendi haline güldüğünü veyahut ağladığını düşündüm. Belli ki bu yaşa kadar evliliği hiç seçmemişti ve şimdi sırf bir hırs uğruna bir kadınla ortak bir yola girmişti.

"Ben o imzayı attığımda henüz kendimi öldürmekle ilgili bir planım yoktu," dedim gözlerimi kısmış halde. "Tüm bunları öngörerek mi attırdınız yani bana o imzayı?"

"Senden böyle çocukça hareketler beklediğimi söylemiştim," diye yanıt verdi. "Tahmin etmek zor değildi."

"Ne olacak şimdi?"

"Ne gibi?"

"Yani şöyle," dedim camdan bakarken. "Benimle zorla evlendiniz ya..."

"...Gerdek gibi geleneksel muhabbetlerden bahsediyorsan şayet-" dediğinde hızla ona döndüm. Dehşetle baktım.

"Bir daha benimle sakın bu tarzda konuşmayın," dedim ağzım aralık kalırken. Bedenim titredi sinirden.

"Şaka yapmıştım," dedi dümdüz bir şekilde.

"Siz şaka falan yapmayın," dedim aynı tonla. "Siz asla komik değilsiniz. Yapmayın."

Muğla'nın boş arazilerinin karanlığı yıldızlarla deliniyordu. İçeride klimalar açıktı ama yine de camı sona kadar indirip elimi dışarı çıkarttım. Nefes verdim. Biraz daha sakinledim.

Tam o anda karnım guruldadı. Göz ucu ile ona baktım.

"Sen en son Kayseri misafirliğe geldiğinde bir şeyler yedin," derken yola bakıyordu ama bana odaklıydı. "Doğru muyum?"

"Evet," deyiverdim. Direksiyonun üzerindeki parmakları hafif tıkırdadı.

"Deniz ürünleri sever misin?" diye sordu, dingin bir sesle. Karnım biraz daha guruldadı. Yutkundum.

"Severim," diye yanıtladım.

Direksiyonu yana kırdı ve sahil yoluna saptı. Sokak lambaları geçtikçe yüzümde kısa süreli sarı süzmeler oluşuyor sonra hemen karanlık geri dönüyordu. Bakışlarım iyice Tufan'da sabitleşti.

Emin olduğum şey Fethiye'nin sosyete kesiminin dolandığı, şatafatlı bir restorana gideceğimizdi. Kesin orada herkes Tufan'ı tanıyordu. Peşinde dolanacaklardı. O da en güzel

masaya oturup purosunu yakacaktı. Sonunda on binlerce para ödeyip kalkacaktı.

Ama öyle olmadı.

Muğla'nın dar sokaklarından geçtik. Yol kenarlarında paslı tabelalar, kapalı dükkanlar vardı. Zengin zümrenin sokaklarından uzaklaştık. Bu bana kaş çattırdı.

Burnuma yoğun bir deniz kokusu geldiğinde arabayı bir limanda durdurdu. Ama buradaki tekneler birkaç katlı yatlardan ziyade balıkçı tekneleri doluydu. "Geldik," dediğinde ellerini bacaklarına koymuş, başını bana çevirmişti. "İnebilirsin," dedi soğukkanlı bir netlikle.

Kapıyı açtığımda soğuk hava yüzüme vurdu. Deniz dalgalıydı. Karşımda mavi önlüklü, ak saçlı, iri bir adam vardı. Tabelasında, "Zühre Balıkçılık," yazıyordu.

"Ali!" dedi babacan bir neşeyle. "Nerelerdesin oğlum sen?"

Şaşkınlıkla kapıyı kapattım. Üzerimdeki askılı elbise yüzünden bedenim tir tir titriyordu. Onlara doğru adımladığım sırada topuklularım bozuk Arnavut kaldırımda dengemi şaşmama sebep oluyordu.

"Meşguldüm abi," dedi Tufan gülümserken. Elini ona uzattı.

"Bırak lan tokalaşmayı şimdi," dedi adam ve ona omuz atıp elini birkaç kez sırtına vurdu. "Hayırsız herif! İnsan bir Sabri abisi olduğunu hatırlamaz mı lan arada?"

Donakaldım. Lüks yer dediğim şeyin yerinde tahta masalar, oltalara karışmış tuzlu rüzgar ve büyük bir tencerenin içinde pişen midyeler vardı.

Sabri abi bana döndü. "Bu zarif ve güzel hanım da kim Ali?"

Tufan, "Bir misafirim," derken kısaca bana baktı ve adama döndü. Hemen sonra tekrar bana baktı. Gözleri kısaca bedenimde dolandı. Sanırım üşüdüğümü anladı.

"Öyle mi?" derken Sabri abinin kaşları havalandı. "Anladım evlat."

"Ne anladın abi?" dedi Tufan. "Misafir işte."

"Geçin hadi," dedi heyecanla bizi seyyar arabasının dibindeki küçük taburelere yönlendirirken. Tepede çıplak ampullerin ledleri yanıyordu.

"Ne yersin kızım? Balık? Ahtapot?" dediğinde adama bakıp yutkundum. Gözlerim midyelere kaydı. Baktığım yöne baktı.

"Midyeleri siz mi dolduruyorsunuz?" derken gözlerimi onlardan hiç ayırmadım.

"Herhalde ben dolduruyorum. Fethiye'de benden iyisini bulamazsın. Rahat rahat otursana evladım," dediğinde masada önüme bir bira koydu. "Midye bira ikilisinden şaşmamak lazım. Aferin Ali, sevdim bu kızın zevklerini."

Oturup ellerimi bacaklarımın arasına soktum ve denize baktım. Yakamoz denizde dalgalanıyordu. Sırtımda hissettiğim sıcaklık ile hızla başımı kaldırdım. Tufan kumaş ceketini omuzlarıma bırakıp karşımdaki sandalyeye geçti.

Ona şaşkınlıkla baktım. O da bana şaşkınlıkla baktı. "Ne var kızım?" dedi fısıltıyla. "Üşütüp başıma kalma diye yaptım. Senlik bir durum olmadığını biliyorsundur."

"Biliyorum," dedim. O nedenle ona teşekkür de etmedim. Ceketin uçlarından tutup kendime iyice sardım. Tufan'ın kokusu bir anda ceketinden buram buram içime

dolmuştu. Deniz ve rüzgar da eklenince hızla adama döndüm. Aklım karışsın istedim.

Önümde buharlanan midyelerden bıraktı heyecanla. Daha önce yemişliğim vardı ama böyle değildi. Burada taze, sıcacık, limonla parlayan türdendi.

"Yesene," dediğinde başımı Tufan'a kaldırdım. Beni izliyordu. "İşim gücüm var. Biraz acele edersen," dediğinde midyeye indirdim başımı.

"Adın ne kızım?" derken bir tabureye oturan Sabri abi oldu. Gözleri parlıyordu. Belli ki Tufan'ı seven tek tük insandan biriydi bu adam.

"Ner," derken hızla başımı Tufan'a çevirdim. "Meltem."

"Meltem," diye yineledi beni Sabri abi. "Çok memnun oldum Meltem. Ben bu hayırsızın babası sayılırım. Bak bunu da herkese yapmam," dedi ve önümdeki plastik tabaktan bir midye alıp kabuğu ustalıkla açtı. İçine limon sıkıp önüme bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedim. Dikkatle aldım. Sıcak. Baharatlı kokusu burnuma geldi. Ağzıma götürdüğümde Sabri abi beni izliyordu. Midyeden yedim. İstemsizce gözlerim kapandı. Denizin tuzu, limonun keskinliği bir anlığına nerede olduğumu unutturdu. Gözlerimi açtığımda Tufan bana sakin bir sessizlikle bakıyordu. Bakışları midyeden daha keskin bir tat bırakıyordu üzerimde.

Sabri abi merakla benden bir tepki bekliyordu. O sessizlik herkesin ortasına dalga sesleri bıraktı. "Nasıl? Beğendin mi Meltem kızım?"

"Çok güzel," dedim yavaşça. "Çok leziz. Ellerinize sağlık."

Sabri abi böbürlenerek Tufan'a döndü ve yerde duran kapalı şişe biralardan iki tane alıp masaya bıraktı. "Duydun mu len?" dedi gülerken.

Rüzgar saçlarımı yüzüme savurdu. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken Tufan başını yana eğdi. "Toplasana."

"Anlamadım?" derken hızla bir midyeyi daha açtım. Öndeki limonlardan alıp sıktım ve ağzıma tıktım. Yanağım şiş bir şekilde ona baktığım sırada boynuma bakıyordu.

"Saçlarını diyorum. Toplasana."

"Tokam yok," dedim ve midyeyi çiğnemeyi bile unutup kocaman bir şekilde zar zor yuttum. Hemen bir tane daha açtım. Ağzıma tıktım.

"Siz ne zamandır berabersiniz?" dediğinde onları dinliyordum ama aklım hep midyelerdeydi.

Tufan oturduğu balıkçı taburesinden denize doğru baktı. "Düşündüğün gibi bir durum yok abi. Olsa biliyorsun, ilk sen duyardın."

"Biz iş yapıyoruz," dedim elimle ağzımı kapatırken. Başımı Sabri abiye çevirdim. Bir yandan da midyeyi hapur hupur yiyordum. "Bunlardan paket de yapar mısınız bize?"

"Yapmam mı hiç? Hep gelin kızım," dedi gülerken. "Hatta bir gün balığa çıkarayım sizi." Yüzünü alayla baydı. "Bu hergelenin o lüks yatına benzemiyor benim tekne ama gün doğumunu izlemek keyifli oluyor."

Önümdeki buz gibi biradan bir yudum içtim. Tufan'ın ceketi omuzlarım için çok büyüktü o nedenle istediğim gibi hareket ediyordum ama hiç düşmüyordu.

"Bu kadar uslu durması beni şaşırttı," dediğinde başımı ona kaldırdım. Bana bakıyordu. Sabri abi de bana döndü. "Normalde yaramaz oluyor."

"Tufan Ali Uluhan," dedim başımı midyeye indirirken. Limon sıktım. "Koskoca lükslerin ve zenginliğinden ödün vermeyen bir robotun bu denli samimi bir ortama ayak uydurması da beni şaşırttı."

"Ne demek kızım o öyle?" diye sorduğunda Sabri abiye baktım.

"Narsist ve her olayı kendi lehine çeviren bir sosyopatın sizin gibi mülayim bir adamla ne işi var çözemedim açıkçası," dedim.

Sabri abi birkaç saniye şaşkınlıkla bana baktı ve kahkaha atarak Tufan'a döndü. "Senin gibi bu da Ali," dedi heyecanla. "Sivri dilli. Kendin gibi bulmuşsun."

"Bulmadım abi," dedi Tufan dudak kenarında belli belirsiz bir gülümseme ile. "Kendi buldu beni. Atladı kollarıma. Şimdi de kaçmaya çalışıyor. Kendini çok akıllı sanıyor."

"Gidebilir miyiz artık?" dedim ayaklanırken. "Teşekkür ederiz. Ellerinize sağlık."

"Dur kızım," dedi ve telaşla benimle bir kalktı Sabri abi. Tufan cebinden cüzdanını çıkartıp masada duran tabağın altına büyük bir tomar para bıraktı.

Sabri abi bu sırada bir poşete midye doldurup bana uzattı. "Bugün bitir ama. Yarına bayatlar," dediğinde poşeti aldım.

"Teşekkürler."

"Yine gelin kızım," dedi ve el salladı. Arabaya bindiğim gibi üzerimdeki Tufan'a ait ceketi yan koltuğa attım. Elimdeki midyeleri arabanın arka koltuğuna bırakıp kemerimi taktım.

Tufan arabaya binerken Sabri abi arkadan bağırdı. "Bu ne lan! Gel al bu parayı! Senin paran geçmez burada! Alo?"

"Hadi abi hadi," dedi arabaya binerken. İçeri girdiği gibi durup ceketi aldı ve tekrar üzerine giydi. Kapısını kapatıp kısaca arabayı kokladı. "Arabadan çıkart o midyeleri."

"Ne yapayım şu an onları?" dedim ve arabayı çalıştırdığı gibi camı açtım. Elimi dışarı çıkarttım.

Bıkkın nefes verdi ve arabayı yola çıkarttı. "Yemin ederim her hareketin bana zarar," diye mırıldandığında dışarı bakıyordum. "Ben arabadan çıkart diyorsam çıkartacaksın. Kocanın sözü geçer buralarda."

Birkaç saniye yüzünü izledim. "Şaka mıydı bu?"

"Komik değil miydi?"

"Hayır, siz gerçekten komik değilsiniz. Yemin ederim asla değilsiniz. Şaka yapmayın ya da yapmaya çalışmayın lütfen."

"Eyvallah."

Oturuşunu rahatlattı ve hafif sırıttı. Beni sinirlendirerek keyif alması beni daha da kızdırdı. Ben de onu kızdırmak istedim.

"Sizin araba sürebildiğinizi bilmiyordum," dediğimde birkaç saniye bana baktı.

"Sen ilkokula yazıldığında ben ehliyet almıştım," dedi alayla sırıtırken.

"Elleriniz ayaklarınız tutmasına rağmen hep bir şoför eşliğinde seyahat ediyorsunuz ya... Dedim bu adamın herhalde araba kullanma fobisi var."

"Ne kadar saçma çıkarımların var senin öyle?" diye sorduğunda omuz silktim.

Yola bakmasını bekledim ama bir türlü bakmadı. Ben yola bakmak zorunda kaldım.

"Tufan Bey baksanıza yola."

"Benim herhangi bir şeyden korktuğumu nasıl düşünürsün?" diye sordu hala bana bakarken.

"Tamam yola bakar mısınız?" dedim telaşla. "Bakın bir araba çıkacak şimdi önümüze."

"Çarparız en fazla," dedi bana bakıp sırıtırken. Biraz daha gaza bastı. "Hislerimle bile, bakmadan sürerim bu arabayı."

"Tamam Tufan Bey en mükemmel süren sizsiniz şimdi Allah aşkına yola bakın!" diye bağırdım. Elimle kemerimi tuttum. Daha da gaza bastı. Sonunda sırıtıp yola döndürdü başını.

"Sen biliyor musun sürmeyi?"

"Evet bazen sürüyorum," dedim yutkunurken. Elimle kalbimi tuttum. Biraz daha yavaşlattı arabayı. "Haşa, sizin gibi yüce ustalıklarda değil tabii ama eskiden yarışırdım."

"Bak sen," dedi normal tonla. "Bence kadınlara ehliyet verilmesi suç sayılmalı. Hepsinin ehliyeti toplamak lazım. Süremiyorlar. Zorlamamak lazım."

"Pardon?" dediğimde yola bakıp sırıtıyordu. "Sizden daha iyi sürdüğüme eminim."

"Muhakkak," dediğinde omuz silktim ve camdan baktım.

"İsterseniz yarışabiliriz bile."

"Büyük hata," diye yanıtladığında ona baktım. Sırıtıyordu. "Hız aptallıktır."

"Hız sabır ister," dedim. O, parmakları direksiyonda ritim tutarak beni dinliyordu. "Sizin sabrınız var mı, bilemiyorum. Ben midye yerken bile bitireyim diye gözümün içine baktınız."

Gözlerimi tekrar camdan yıldızlara kaydırdım. "Yediğimden de bir şey anlamadım."

"Söylenme," dediğinde şaşkınlıkla ona döndüm. Burnundan kısa bir nefes verdi. "Hem midye yemekle araba sürmek aynı şey değil Nergis."

"Neden olmasın?" diye sordum heyecanla. "İkisi de el mahareti, ikisi de dikkat istiyor. Üstelik ikisinde de boğulma ihtimali var."

Bir an durdu. Sonra alçak bir sesle, "Bir de bana edebiyat yapıyor dersin amına koyayım," dedi.

Sesi şaka mıydı yoksa gerçekten mi sitem dolu söylüyordu anlayamadım. Bakmadım ona. Camdan giren rüzgar saçlarımı yüzüme savurdu.

"Şimdi bana dövme mi yaptıracaksınız?"

"Evet."

"Dövmeyi kim yapacak? Usta biri mi bari?"

"Bilmem."

"Ne demek bilmem?" derken ona döndüm. Yollar boştu. Tek tük benzin istasyonlarının ışıkları geçip gidiyordu. Asfaltın kokusu hafif deniz tuzuyla karışıyordu.

"Çetin bulmuş birini," dediğinde hala onu izlediğimi anlamış gibi yola bakarken kaş çattı. "Önüne dön."

Sabır diler gibi önüme döndüm. "Sizin dövmelerinizi kim yapıyor? O yapsaydı bari. Ben ilk kez dövme yaptıracağım. Bunun için zaten gerginim."

Cevap vermediğinde ona baktım. Alt dudağı hafif bükük, bayık bayık sırıtarak yolu izliyordu. "Çok mu korktu bu küçük şeytan?"

"Korkmadım. Gerginim. Arada büyük bir uçurum var."

"Uçurumlar güzeldir," dedi. "Ya atlarsın ya bakar kalırsın. Ya da uçurum sana bakar."

Nietzsche'den alıntı yapmıştı. Sanırım gerçekten o adama takıktı. Gözleri yola dönük olsa da dudak kenarı belli belirsiz kıvrılıyordu.

"Atlarsam?" dedim, sorar gibi.

"Ya dibe batarsın ya da kanatlanırsın."

Bir süre sessizlik oldu. Arabada müzik açmıyordu. Tek ses bizimdi. "Sizin kanatlarınız var mı Tufan Bey?" diye sordum, hafif alayla.

"Varsa da seninkilerden önce kırılmasın bana kafi," dedi gözlerini bir anlığına bana çevirip tekrar yola dönerken. Yavaşça şehir merkezine yaklaşıyorduk. Ufukta neon ışıklar görünmeye başlamıştı.

"Merak etmeyin bunun için elinizden geleni yapıyorsunuz," diye söylendim ve geriye yaslandım. "Bir kadını nasıl olur da böyle bir katakulli ile evliliğe zorlarsınız? Bunu yaparken hiç mi vicdanınız sızlamadı?"

"Sızlamadı." Bir an bana baktı. "Ayrıca zoraki bir şey yapmadım. Sadece bilgilendirmeyi geçe bıraktım."

"Teşekkür mü bekliyorsunuz? Kız kardeşimi kullanarak sürekli bir şeyler yapmayı bırakacak mısınız?"

"Seni yanımda tutmanın başka yolu yok. Bilmem farkında mısın ama tüm yaramazlıklarına rağmen seni zincirlemiyorum bile. Teşekkür edeceğin yerde hala söyleniyorsun Nergis."

"Allah razı olsun," dedim şaşkınlıkla. "Eksik olmayın Tufan Bey."

"Her zaman." Sırıttı. "Güzeldi bu şakan. Kinaye dolu."

Gece kulübünün önünde arabayı durdurdu. "Ağzını açma. Yanımda dur yeterli."

Sinirle arabadan indim ve kapıyı çarptım. O da indiği an bir vale koşarak onun arabasını aldı.

"Patronum hoş geldin," dedi gece kulübünün arka kısmındaki büyük ofisin önünde duran güvenlik. Başıyla bana selam verdi.

"Merhaba yenge."

"Yenge anandır," dedim yanından geçip içeri girerken. Arkamda onun şaşkın bakışlarını hissettim ama umursamadım.

Topuklarım zemine vururken merdivenlere yöneldim. Karanlık ile gözbebeklerimin istemsiz büyüdüğünü hissettim. Kırmızı halı serili merdivenlere ilerledim ve daha önce de yaptığım gibi tırabzanlara parmak izlerimi bırakıp yavaşça üst kata çıkmaya başladım.

Tufan hemen arkamdan geliyordu. Merdivenlerin sonundaki upuzun koridorda duraksadım ve yandaki boydan boya camda durdum. Aşağıdaki direk dansçılara ve onlara tomarla para ödeyen adamlara gözüm daldı. Tufan arkamda durup baktığım yere baktı hissettim. Onunla aynı noktada gözlerimiz birleşti sanki.

Zengin ve tanınan insanların ellerindeki alkolleri başlarına diktiği, bir DJ sanatçısının onları coşturduğu müzik neredeyse hiç duyulmuyordu.

"Gürültüden nefret ediyorsunuz değil mi?" diye sordum.

Birkaç saniye arkamda sessizce durdu. "Sen seviyor musun?"

"Sevmek denmez ama," derken omzumdan ona döndüm. Tahmin ettiğim gibi, aşağıdaki kalabalığa bakıyordu. "Ben yüksek ses ve eğlenceli ortamlardan pek rahatsız olmam."

"Ben olurum."

"Niye gece kulübünüz var ki o zaman? Üstelik Fethiye'nin en ünlü gece kulübü size ait. Tezat bir durum."

"Çok para var bu işte."

"Anladım," derken tekrar aşağı baktım. "Helga da zamanında burada direk dansı yapıyormuş. Ne oldu da yanınıza aldınız?"

"Ne o?" dediğinde önce anlamadım. "Kıskandın mı?"

Şaşkınlıkla ona tekrar omzumun üzerinden baktım. Bayık bayık aşağı izliyordu. İnsanlardan ve gürültüden nefret eden bir adamın insanlardan ve gürültüden oluşan bir dünyası vardı.

"Karımsın artık sonuçta," dediğinde hala şaşkın şaşkın onu izliyordum. Sonunda yavaşça sırıttı ve gözlerini bana çevirdi. "Kıskandıysan kovabilirim onu."

"Siz ve şakalarınız hiç komik değil ve hiçbir zaman da komik bir şaka yapamayacaksınız," dedim gözlerimi kısarak. "Asla sempatik olmuyorsunuz şaka yaptığınız zamanlarda."

"Şaka yapmadığım zamanlarda?" dedi sırıtarak tekrar aşağı bakarken. "O zamanlarda sempatik mi oluyorum yani?"

Yüzümü ekşittim ve yanından ayrılıp koridorun sonuna adımlamaya başladım. "Sana okkalı bir küfür ederdim de kulakların iyi duyuyor, sen dua et Trafo," diye mırıldandım. Kapının dibindeki güvenlik benim ona adımlamamla yana kaydı ve kapıyı açtı. İçeri geçtim.

Gözlerime ilk Guernica tablosu çarptı. Devasa. İçindeki gizli bölmede belki de milyonlarca dolar vardı. Çanta çanta dizili; kurbanlarını bekliyordu. İçeride bir başka güvenlik bekliyordu.

Yanda gördüğüm kadın ile duraksadım. Tufan'a döndüm.

Tufan içeri girdiği gibi masasına yöneldi. Saatine baktı. "Evet?" dedi yerine otururken. "Var mı Bekir'in bir problemi?"

"Aşılarını yaptım patron," dedi kız ellerindeki eldivenleri çıkartıp. "Şuruplarını da içirdim. Bekir'imiz gayet sağlıklı."

"İyi," dedi ve önüne kağıtları çekti. "Sincaplar?"

"Onlara da bolca vitamin verdim. Bekir bu akşam bir tane yiyebilir. Protein ağırlıklı bir beslenme hazırladım sincaplara. Bekir'in mineralleri için ayrı bir yemek listesi oluşturdum. Sağlıklı sincaplar sağlıklı Bekir demek."

Tufan başını kıza kaldırdı. Ağzı hafif aralık kaldı. "Var mı başka bir şey?"

"Hayır patron," dedi kız kibarca. "İki hafta sonra gelip tekrar kontrol ederim. Şu an her şey yolunda."

"Çıkabilirsin," dedi ve tekrar kağıtlara indi.

Kız odadan çıkarken Çetin içeri girdi. "Vay vay," dedi sırıtarak. "Veteriner hanım da buradaymış. Nasılsınız? Benim gibi bir gorili de muayene etmek ister miydiniz?"

Kız sırıtarak ilerlerken Çetin peşine takıldı. "Ela Hanım! Bir dursanıza! Bana da aşı yapın! Havlayayım mı?"

Odadan çıkacakken durup hızla bize döndü. Tufan şaşkınlıkla Çetin'e bakıyordu.

"Oğlum sen niye liseli abazalar gibi karı peşinde koşuyorsun?" diye sorduğunda Çetin hızla ellerini önünde birleştirip boğazını temizledi.

"Özür dilerim patronum. Şaka maksatlı laf attım."

"Atma bir daha," dedi ve kağıtları bırakıp geriye yaslandı. "Güncelle beni."

"Hemen," dedi Çetin ve boğazını temizledi. "Bu akşam borç istemeye biri gelecek. Oldukça zengin ve varlıklı."

"Zengin ve varlıklıysa niye borç alıyor?" dediğimde Çetin bir an durup bana baktı.

"Yani ödeyebilecek potansiyelde Nergis Hanım," dedi. Başımı onaylar salladım ve geriye yaslandım.

"Kimlerden?"

"Marmaris'teki bir otelin sahibi," derken gözleri kısıldı. "Viktor ile bir bağlantı bulamadım. Ama şüphelerim var."

"Tamam çık," dedi ve bir an duraksadı. "Dövmeci?"

"Geldi. Aşağıda bekliyor. Yalnız biraz tırstı bizim ortamdan. Sürekli, *abi bu mekan biraz mafyamsı duruyor, aniden silahla taramazlar bizi değil mi?* diye soruyormuş güvenliklere."

"İyi getir," dedi Tufan ayaklanırken. Bekir'in yanına doğru adımladı. "En sevdiğim. Korkak herifler."

"İnsanların korkması ile nasıl zevk alabilirsiniz ki?" diye sorduğumda Bekir'in dibine varmış, onu izliyordu.

"Salak insanlar gördükçe kendime olan hayranlığım artıyor." Kafesin dibindeki eldiveni aldı. Durup bana döndü.

"Sevmek istemem," dedim hızla. "Sevmeyeceğim sincap falan. Sağ olun."

"Yok onu değil," derken eldiveni bana uzattı. "Beslemek istemez misin?"

"Neyi?"

"Oğlumuzu," dedi sırıtırken. "Bekir'in cici annesi oldun ya artık."

Yüzümü ekşitip onu taklit ettiğim sırada Çetin bir oğlanı peşine takarak içeri girmişti. "Burası da bizim fakirhane," dedi gülerek. Çocuğun elinde büyük bir çanta vardı. Etrafa merakla ama korkuyla bakıyordu. Tufan bu sırada Bekir için bir sincap seçiyordu.

"Sen şimdi koskoca patronun eşine dövme yapacaksın. Yanlışlıkla tek bir milim yana kaydır, yüce ulu patronumuz senin o dövme makinen ile gözlerini yuvalarından oyar, tamam mı koçum?" diye fısıldadı Çetin.

Çocuk, "Anlamadım abi?" dediğinde Çetin hızla ellerini kaldırdı.

"La la la!" dedi fısıldayarak. "Burası Tufan Ali Uluhan'ın cehennemi! Burada dövmeciler bile bazen döverek öldürülmeli!"

Tufan'ın, "Siktir git çık dışarı," demesi ile Çetin hızla yüzü bize dönük bir şekilde geri geri odadan çıktı. Çıkarken gülümseyerek başıyla bana selam verdi.

"Alışıyorsun bir süre sonra," dedim ayaklanırken. Bunu dememle Tufan elindeki sincap ile durup bana baktı. Dövmeci çocuğa adımladım ve elimi uzattım. "Canımı acıtmazsın değil mi?"

"Elim gerçekten çok hafiftir efendim," dedi telaşla elimi sıkarken. Arkamı döndüm ve elbisenin dekoltesini gösterdim.

"Ben ilk kez yaptıracağım için çok korkuyorum. Upuzun bir yılan olacak."

Tufan sincabı tekrar kafesine bırakıp tamamen bana döndüğünde ben saçlarımı bir omzumda toplayıp derin bir nefes verdim. "Ne kadar sürer?"

"İstediğiniz model tek seansta hallolur aslında ama acıyabilir. Gölgelendirmeleri bir başka gün yapalım derim ben. Aksi halde teniniz zarar görür."

"Birader sen sohbete mi geldin iş yapmaya mı?" sorusu ile aynı anda Tufan'a döndük. Oğlan hızla çantasını açtı.

"Buyurun siz geçin oturun," dedi kekeleyerek. Etrafa baktım.

"Nereye oturacağım ki? Koltuklar kocaman. Sırtım size dönük oturabileceğim bir yer yok."

"Yüz üstü uzanın diyeceğim ama," derken sesi soldu ve Tufan'a döndü. "Ne yapalım efendim?"

"Nergis geç benim masama otur," dediğinde bunun bir an önce bitmesini ister gibi masaya çıktım ve bacaklarımı aşağı uzattım. Önümdeki camda aşağıdaki gece kulübünün boydan boya manzarası vardı.

Masanın arkasında duran dövmeci eldiven giyerek sırtıma bir jel sürdü. "Önce taslağımızı yerleştireceğiz. Sonra başlayacağım."

Soğuk jel sırtımdan belime doğru kayarken ürperdim. Tam o sırada Tufan masanın kenarına dayanıp dövmeciye öyle bir baktı ki çocuk hızla duraksadı.

"Ters takmışsın eldiveni. Salak herif," dedi Tufan. Oğlan hızla eldivenlerini çıkarttı ve bir yenisini giydi.

"Daha eldiven giyemeyen elemana dövme yaptırmak pek mantıklı gelmedi bana şimdi," diye mırıldandı.

"Anlık kork-" Hemen düzeltti kendini. "Anlık heyecandan oldu efendim." Masaya bir dosya bıraktı. "Yaptığım işler burada. Sizi asla hayal kırıklığına uğratm-"

"Fazla konuşmaktan hep," diye kesti Tufan. "Çizgiyi düzgün çek yoksa ben sana bir silah çekerim."

Oğlan arkamdan başını eğdi. Sırtıma doğru kağıdı yerleştirirken göz ucuyla camdaki yansımama baktım. Tufan kollarını göğsünde kavuşturmuş, öylece izliyordu. Bakışları her hareketinde dövmecinin bileğine iniyordu sanki. "Yanlış yaparsan elini kırarım," der gibi.

"Yılanın başını nereye koyacağız?" diye sordu dövmeci. Sesi titriyordu. "Aşağı kısımda mı olsun yukarı kısımda mı?"

Tufan ellerini ceplerine soktu, arkama yaklaştı. O kadar yakındı ki nefesini ense kökümde hissettim. "Yılanın kafası neden kızın belinde olsun? Sen geri zekalı mısın oğlum?" dedi sakin ama tehdit gibi bir tonla. Parmağıyla sırtıma dokundu. Huylandım.

"Burada başı olsun. Ben ona bakınca o da bana doğru baksın. Gözlerime bakıyor gibi hissettirsin."

Oğlan başını salladı, kağıdı yerleştirmeye çalıştı ama elleri o kadar titriyordu ki jel bir damla belimden aşağı süzüldü ve iç çamaşırıma kadar aktı. Ürperdim.

Tufan hafifçe eğilip kulağıma konuşur gibi mırıldandı. "Neden oran buran oynuyor küçük şeytan? Üşüdün mü yoksa bu herifin eli yanlış yerlerde mi dolandı?"

"Sadece gerginim," dedim uyarır gibi ama sesim sanki bana ait değildi.

Dövmeci boğazını temizledi. "Şey... Taslağı bastıktan sonra iğneye geçeceğim."

Oğlan iğneyi hazırlarken kulaklarım uğuldadı. O ince vızıltı başladı, sanki odadaki tek ses oydu. İğne ilk defa tenime

değdiğinde refleksle nefesimi tuttum. Acı değildi ama çok yabancıydı.

"Acıyor mu?" dedi Tufan. Masanın diğer tarafına geçerek yüzümü görebileceği açıya geldi.

"Biraz," dedim, gözlerim yarı kapalı.

"Daha başındayız," dedi dövmeci.

"Bir daha araya girersen senin ağzına silah sokarım mermiyi götünden çıkartırım," dedi Tufan yavaşça. Hemen sonra bana baktı. "Kusura bakma küfür için."

Oğlan neredeyse duraksadı. İğneyi kaldırmadan, tek elle alnındaki teri sildi. "Şey," dedi titrek sesle. "Sustum efendim."

O an başımı Tufan'a çevirdim. Dövmeyi değil de oğlanı izliyordu. Gözleri sırtıma kaydığında bir an parıltı yakaladım onda. Sanki eseri ile gurur duyar gibi.

Çetin odaya girdi. "Başladınız mı?" dedi heyecanla. "Patronum, güzel yapıyor mu bu kamil?" Eğilip gözlerini kıstı. "Bakayım." Ellerini birbirine vurdu. "Bu aynı Bekir olmuş len!"

Başım öne eğik, sırtıma dokunan iğneyi hissettiğim sırada Tufan'ın cümlesi ile ona döndüm. Dibimde dikiliyordu. Elleri ceplerindeydi. Takım elbisesinin ceketini yana bıraktığı için siyah gömleğinin bedenini sarmasına gözüm çarptı.

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu, arkamda dövme yapan çocuğa bakıp.

"Yirmi yaşındayım efendim," diye ses geldi arkamdan. Tufan çocuğu dikkatle izliyordu. Dövmeyi değil de onu seyreder

gibiydi. Ya da ona kilitli gibi.

"Şuna bak amına koyayım," diye söylendi. "Heriften yaşlı dövmem var. Gelmiş bana sik kadar boyuyla ukalalık taslıyor," dediğinde çocuk bir an makineyi kapatıp ona döndü. Oda sessizleşti.

"Estağfurullah efendim," dedi çocuk şaşkınlıkla. "Ben bilmişlik taslamak istemedim. Öyle anlaşıldıysam özür dilerim."

"Öyle anlaşıldın," dedi Tufan.

"Özür dilerim efendim," dedi ne yapacağını bilemeyerek. Çetin'e baktı. "Abi, gideyim mi ben?"

"Ona ne soruyorsun?" dedi Tufan. Sanki çocuk ne dese araya girmek ister gibi. "Ben buradayken üstelik."

Çocuk ne yapacağını bilemedi. Ben ise şaşkınlıkla biraz daha onlara döndüm. "Hani çocuğu lafa tutmasanız da dövmeyi bitirse mi artık?" dediğimde Tufan'ın gözleri çocuktan çekildi. Kısaca bana baktı.

"Kötü yapıyor ama."

"Ben gördüm yaptığı dövmeleri," dedim başım olumlu sallanırken. Çocuğun masaya bıraktığı dosyayı elime aldım. "Çok yetenekli aslında."

Gülümsedi. "Öyle mi?"

"Evet," derken tekrar önüme döndüm. "Bitirir misiniz artık? Gerçekten sıkıldım."

"Şey..." dedi çocuk şaşkınlıkla. "Ne yapacağım şimdi? Devam edeyim mi?"

Çetin gergin bir şekilde güldü. "Korkma korkma," dedi hızla birkaç adım ileri atlayıp. "Patronun mizacı böyle. Sen güzelce yap Nergis Hanım'ın dövmesini bize kafi. Tamam mı aslan parçası? Hadi bakalım."

"Pekala," dedi oğlan ve tekrar makineyi çalıştırdı.

"Senin getireceğin elemanı sikeyim," diye mırıldandı Tufan. Gözleri çocuktaydı.

Çetin de çocuğu izliyordu. "Patronum bu çocuk alanında en iyisi. Baksana şimdiden sanatıyla ortamı coşturmuş. Resmen ben bacımın sırtına baksam bunun Bekir olduğunu anlarım."

Tufan mırıldandı. "Coşturacağım ben onu. Az kaldı."

Aşağıdaki insanlara baktım bir süre. Tufan ve Çetin'in sesleri de kesilmişti. Yansımada onları göremedim.

İğnenin sesi hala kulağımda uğulduyordu ama bir süre sonra tuhaf bir şey fark ettim. Dokunuşlar değişmişti. Az önceki tedirgin ve temkinli titreşim yerini daha kararlı, daha sert, ama aynı zamanda acıya dönüştürmeyen bir baskıya bırakmıştı.

"Gittiler sanırım odadan," dedim başım yere eğik bir şekilde. "Sen de daha rahat yapmaya başladın. Az önceki kadar da acımıyor."

Cevap gelmediğinde camdaki yansımaya baktım. Dövmeci hala oradaydı ama odanın en köşesindeki duvara yaslanmış, elleri boştu.

İğneyi tutan Tufan'dı.

Gözlerim büyüdü. "Tufan Bey?" dedim bağırır gibi. "Arkamdaki siz misiniz?"

"Sus," dedi. Sesi öyle sakindi ki sanki bu anı önceden planlamış gibi. "O geri zekalı herif dövmeyi mahvedecekti."

Hızla önüme döndüm. Şaşkınlıkla yere doğru baktım. "İyi de siz dövme yapmayı biliyor muydunuz ki?"

"Kıpırdanıp durma," dedi yavaşça. Sonra sessizce güldü. "Sana bir şey itiraf edeyim mi küçük şeytan? Benim bir şeyleri bilmediğimi sanman çok hoşuma gidiyor. Çünkü yapabildiğim anda yüzünde oluşan o şaşkın hayal kırıklığı çok keyif verici."

Belimde gezinen iğne acıtmaktan çok sinirlerime dokunmaya başladı. Nefesim hızlandı. Dövmeci ise kenarda sanki sınıfta azarlanmış bir öğrenci gibi duruyordu.

"Bakın sırtımı mahvetmeyin sakın," dedim ama sesim cılız çıktı.

"Sırtını gören ben olacağım. Mahvetsem bile sen görmeyeceksin."

"Ya ben o dövmeye bir bakabilir miyim?" dedim öne doğru hareket ederken. Bir anda belimden tutup hareket etmemi durdurdu.

"Kızım oynaşma demedim mi ben?" dedi ve masada tek eliyle beni tekrar kendine doğru yavaşça çekti. "Çok güzel yapıyorum," dedi fısıltıyla. Sesi odaklı çıktı. "Nergis sana yemin ederim çok kıyak oldu."

Makineyi kapatıp geri çekildi. Birkaç saniye sırtımı inceledi. "Birader bir adam her konuda nasıl böyle yetenekli olabilir ki amına koyayım?" dedi kendi kendine. Çetin ise hayranlıkla sırtıma bakıyordu.

"Patronum siz yemin ederim gördüğüm en marifetli tefecisiniz," dedi heyecanla. "Bayıldım!"

"Tamam şımarma sen de," dedi Tufan ona dönerken. "Çık git hadi. Al şu piçi de."

"Gel len zırtapoz!" dedi Çetin, dövmeci çocuğu da alıp çıkarken. Çocuk telaşla çantayı toparladı ve birkaç kez selam verip hızla odadan çıktı.

Tufan masanın kenarındaki küçük kavanozu aldı. Kapağını açtığında keskin ama ferahlatıcı bir koku yayıldı. "Eğil biraz," dedi.

"Bitmedi mi hala?"

"Bitirdiğim işi koruyorum," diye karşılık verdi. Parmaklarının ucuna aldığı soğuk kremi sırtıma sürdüğünde tenim ürperdi. Önce dövmenin çizgilerini nazikçe takip etti, sonra parmakları yavaşça belime doğru indi.

"Soğuk," dedim fısıltıyla.

"Hızlı iyileşsin diye," dedi ama sesindeki ton bambaşkaydı. "Görmek istemiyor musun dövmeni?"

Parmakları kremi sürdükçe daha yavaş hareket etmeye başladı. Neredeyse masaj yapar gibi. Her dokunuşta hem yanmayı hafifletiyor hem de başka bir ısı yayıyordu içime. Camdaki yansımamızda onun bana odaklanmış bakışlarını gördüm.

"Patron," dedim, ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Evet, küçük şeytan?" dedi sakin bir şekilde.

Krem bitip de parmakları sırtımdan çekildiğinde, sanki o dokunuşun eksikliği birden üzerime çöktü. Buzullara atıldım hissettim.

Telefonum çaldığında hızla çantama atıldım ve telefonu çıkarttım. Sena görüntülü arıyordu. Telaşla açtım.

"Ablacığım!" dedim nefes nefese. Neden oldu bilmiyordum ama belim hala onun parmaklarının bıraktığı iz yüzünden kasılıyordu.

"Tufan abim Roza ile konuştu mu acaba?" dedi Sena karşıdan. Tabletinden arıyordu beni. Yanda birkaç oyuncak yapboz vardı. Muhtemelen oyun oynamaktan sıkılmıştı.

"Konuştum," dedi Tufan telefonu elimden çekip alırken.

"Gerçekten mi?" dedi Sena heyecanla. "Neredeymiş? Beni neden aramadı ki hiç!"

"Çünkü artık seninle arkadaş olmak istemiyormuş," dediğinde ağzım aralandı. Hızla telefonu elinden çekip aldım. Sena şaşkın şaşkın ekrana bakıyordu.

"Abla?" dedi alt dudağı büzülürken. "Neden benimle arkadaş olmak istemiyor ki Roza?"

"Ablacığım Tufan abin şaka yaptı sana," dedim ama nefesim yetmedi. Dehşetle Tufan'a baktığımda oldukça sakindi.

"Üzgünüm Sena," dedi telefonu tekrar elimden alırken. "Yeni arkadaşlar ara kendine. Roza artık seni sevmiyor."

Sena'nın yüzüne kapattığında gözlerim kanlandı. Sena, kendi gibi sabi duygularla aradı beni. Şimdi Tufan'ın sözleri ile neye uğradığını şaşırdı. Hızla masadan indim ve onun koluna sertçe vurdum.

Ona vurmamla odanın içindeki güvenlik hızla silahına sarıldı. Tufan elini ona kaldırdı, avcunun içini tuttu. "Sakın," dedi. Bu hareket ile güvenlik silahını tekrar beline sardı.

"Ruh hastası mısın sen?" dedim hırs dolu. "Manyak mısın sen! Ne diye çocuğa böyle konuşuyorsun? Deli misin sen!"

"Ben ona çok önemli bir duygu öğrettim," dedi ve masasına oturup viski şişesini eline aldı. Bir bardağa doldurdu. "Nefret duygusu."

Yaptığı vicdansızlık ruhumu emdi. Sinirden kendime bile vurmak istedim.

"Küçücük, kanserle savaşan bir çocuktan bahsediyoruz!" diye çığlık attım. Bu sırada elindeki viski ile ayaklandı ve Bekir'in kafesine doğru adımladı.

"Ne diye nefret duygusunu öğrensin ki! Hasta mısın sen be!"

Bekir'in kafesine parmakları dokundu. "Nefret etmeseydi çok daha pislik bir duyguyla savaşacaktı."

"Ne diyorsun sen?" dedim ker bela.

"Hangi duygu o biliyor musun?"

Nefes nefese baktım ona. Cevap vermediğimde bana döndü.

"Ölüm korkusu."

Nefesim hafif sakinledi. Yutkundum zar zor. "Ne demek bu?"

"Birkaç saat önce arattım Çetin'lere. Roza dediğiniz şu çocuk," diye yanıt verdi. "Kansere yenilmiş." Bana döndü ama yüzünde duygu ibareleri yoktu.

"Ölmüş."

Neye uğradığımı şaşırdım. Yavaşça yere baktım. Gözlerimden bir anda yaş aktı. Kalbim parçalandı. Elimle boynumu tuttum.

"Temiz hava," dedim ağlamaya başlarken. İstemsiz yüzüm titredi. "Gitmem lazım."

Hızla odadan çıktım ve koşarak merdivenlere adımladım. Ağlamam şiddetlendi.

Roza, bu savaşı kaybeden lösemi çocuklardan bir tanesiydi.

Gözyaşlarım yanaklarımı yakarak akıyordu. Merdivenleri hızla indim, ofisin ağır kapısını itip dışarı çıktım. Neon ışıklar gözlerimi kamaştırdı ama durmadım. Burnuma gelen sigara, alkol ve esrar kokusu bile beni durduramadı.

Adımlarım beni doğrudan Tufan'ın alt kattaki gece kulübünün içine sürükledi. Müzik bir anda bedenimi sardı. Baslar göğsümde patlıyordu. Tepede hiç durmayan ve sürekli parlayıp sönen ışıklar gözlerimi kanatıyordu.

İnsanlar o kadar şık ve zengin duruyordu ki onları iteklerken bir kızın binlerce dolarlık kıyafetine dökülen içki ile daha da şuurumu kaybettim. "Özür dilerim!" dedim bağırarak. Cam zeminin altında dolanan böceklere başımı indirdim. Bir bir kalabalığı yarmaya başladım.

İçeride pencere yoktu. Buna rağmen çok temiz bir hava vardı. Oksijen salındığı için insanların hemen sarhoş olmayıp sürekli içmeleri empoze ediliyordu.

Bara oturup bardağı işaret ettim. "Ver!" diye bağırdım. Ne vereceğini bile söylemedim. Barda takım elbiseli adamlar vardı. Bir tanesi elindeki tekilayı ateşledi. "Bunu ver bana!" diye bağırdım. Müzikten duymaya alışıktı sanırım. Bana doğru eğildi.

"Önce para hanım efendi!" diye bağırdı.

"Tufan'ın karısıyım ben!" diye geri bağırdım. "Kocam o benim! Buranın sahibinin eşinden para mı alacaksın sen!"

Hızla geri adım attı ve korkuyla sağa sola baktı. "Çok özür dilerim ben buranın sahibini hiç görme fırsatı bulamadım," dedi ve telaşla yanan tekilayı bana uzattı. Alıp bir anda başıma diktim ve boş bardağı önüne sürdüm.

"Ver bir daha!"

Yaktı, yine de bitirdim.

Bir tane daha. Bir tane daha. Ve bir tane daha.

Alkol midemde değil kanımda dolaşıyor gibiydi. Hatta sırtımdaki yılan dövmesini bile yakıyordu sanki. İçtikçe başım hafifledi ama içimdeki o ağır taş hala yerindeydi.

Roza'nın utangaç gülüşünü, incecik sesini düşündükçe boğazım düğümlendi. "Çocuktu ya," dedim kendi kendime. "Sadece çocuktu," diye mırıldandım. Gözlerim yine doldu. Sena ile yaşıt bir çocuktu sadece...

Hayalleri olan, okula başlamayı planlayan bir çocuktu. Akranları ile evcilik oynamak isteyen, annesinin makyaj malzemelerini çalıp evde şarkılar söyleyecek bir çocuktu.

Kanser.

Tüm insanlığın en büyük kötülüğüydü belki ama çocukların cehennemiydi. Çocuklar hiç cehenneme gider miydi?

Yan masada kahkahalar atanları, dans edenleri gördüm. Bir anda istemsizce ayağa kalktım. Kalkmamla düşer gibi oldum. Hemen arkamdan biri beni tutup tekrar oturttu. "Ben

de güleceğim," dedim etrafı seçemezken. "Gülmezsem deliririm!"

Koku çok tanıdık geldi. Arkamdan ellerini uzatıp beni kollarının arasına aldı. Yavaşça kulağıma doğru fısıldadı. "Ne yapıyorsun Nergis?"

"Sen mi gelsin pis şeytan!" diye bağırdım. Ona dönerken kahkaha attım. "Trrrafo seni! Deccal herif! Git başımdan!"

Gözlerini yavaşça kapattı sanırım. Tam seçemedim. Gülümsemeye çalıştı. "Çalışanlara evlendiğimizi söylemişsin. Sebebi nedir?"

"Beleşe içmek için!" dedim ve onu itekledim. "Çekilir misin arkamdan! Bekir'e dayıyorsun şu an!"

"Bak tüm gece buradayız," dedi yavaşça. "Tüm gece. Senin sarhoş hallerin ile bakıcılık oynayamam. Kalk çık odaya, otur uslu uslu."

"Roza!" diye bağırdım ayaklanmaya çalışırken. "Allah bu kanserin belasını versin!" Bir anda Tufan'ı itekledim. "Çekil be şam şeytanı!"

İnsanların arasına karıştığım sırada artık dengede duramıyordum. Bir an durup gülmeye başladım. Kimse beni görmedi. Ben de kimseyi görmedim. Herkes kendi halindeydi.

Ben de halime yanmaktan bitaptım. Gözüm bir adama kaydı. Tepede dans eden yarı çıplak kadına para saçıyordu. Sonra diğer köşeye baktım. Kırmızı led ışıkların çerçevelediği bir sahnede direk dansı yapıyordu. Müziğin ritmiyle kıvrılıyordu ama bana fazla cilalı geldi. Yanaştım, sahneye çıktım.

Kadın şaşkınlıkla baktı. Güvenlikle bana doğru adımlayacakken duraksadılar. Tufan'ı göremedim, gözlerim seçemedi ama sanırım ne yapacağımı merak eder gibi beni kendimle baş başa bıraktı.

"İn kız aşağı, zilli!" dedim ama cevap yoktu. Kolumla kenara ittirdim.

"Çekil... Çekil bak şimdi!" dedim. Direğe tutundum, dönmeye çalıştım ama ayağım kaydı. İzleyiciden bir kısmı kahkaha attı bir kısmı alkışladı. Toparlanıp saçlarımı savurdum, yere diz çöküp kollarımı iki yana açtım, sanki dünyanın en büyük şovunu yapıyormuşum gibi.

Tam o sırada önümde siyah gölgeler belirdi. Yüzü hem sinirli hem de belli belirsiz eğlenmişti. Yerde ona doğru emekleyerek ilerlemeye başladım.

"Kimsin sen? Kocam seni döver! O koskocaman bir Trafo!" dedim gülerken. "O son kadehi içirmeyecekti işte bana!" Kelimeler ağzımdan yuvarlanarak çıktı.

"Daha kendini ne kadar rezil edeceğini merak ediyorum ama yeterli," derken sağa sola baktı. "İn aşağı."

"Sen kimsin be?" dedim ama cümlelerim hep bozuk bozuk çıktı. "İyi izle beni köpek!" derken doğruldum.

Metal direği göğüslerimin arasına sıkıştırıp yavaşça yere çöktüm.

Kulüpte dans eden kimsenin dikkatini çekmedim. Bir adamla göz göze geldim sadece. Işıklar onun yüzüne vurdukça anladım. Bana, beni ister gibi baktı.

Doğrulduğum sırada direği hiç bırakmadım. Bakışlarım davetkardı. Alkol tenime imza attı.

Direği avcuma alıp etrafında yavaşça döndüm. Ağır ağır. Müziğe ayak uydurdum. Işıklar bana parladı sanki. Hayat güzelleşti. Şehvet bedenimde çoktu. Göz göze geldiğim adamın olduğu yere baktım. Yoktu.

Onu orada görmek isterdim. Çünkü onun olduğu yere baktığımda Tufan'la göz göze geldim. Nasıl oldu anlamadım ama onun yüzünü seçebildim.

Bakışı öyle keskindi ki direğin soğuk metalinden bile daha sert hissettirdi. Gözlerim onun gözlerinden başka hiçbir yere kaymadı.

Yavaşça cebinden bir puro çıkardı. Tekli koltuğa oturdu. Bana dönük bir koltuktu. Bacak bacak üstüne attı, puroyu dudaklarına yerleştirdi. Çakmağın alevi yanak kemiklerini aydınlatırken duman yüzünü yarı yarıya sakladı.

Bir parmağıyla havayı işaret etti. O küçücük hareket, kulübün tamamını susturdu. Ne bağırdı ne öfkelendi ama o hareketi sanki bütün müziği ve gürültüyü susturacak kadar buyurgandı.

Önce barmen elindeki şişeyi tezgaha bırakıp hızla kapıya yöneldi. Ardından garsonlar. Ama dans eden müşteriler olayın tam farkına varamamıştı. Birkaçı gülüp, "Ne oluyor?" dedi.

Güvenlikler hemen içeri dağıldı. "Buyurun beyefendi, çıkış bu tarafta."

Omzuna dokunan iri yarı bir adamın kolunu savuran zengin bir oğlan, "Ne oluyor ya! Biz tonla para verdik buraya kardeşim! Bu saatte mekan mı kapatılır?" diye bağırdı.

"Zorluk çıkarma birader," dedi adam, dışarı kadar eşlik ederken.

Bir başka müşteri, "Burda dans ediyorduk, ne saçmalıyorsunuz!" diye söylendi. Güvenlikler sertçe kollarına girip sürüklerken homurdanmalar, hakaretler, sandalye gıcırtıları kulübü doldurdu.

Bir kadın topuklu ayakkabısını eline alıp kapıya çarptı. Bir adam, "Neyin artistliği bu! Sizi şikayet edeceğim!" diye bağırdı ama kapıdan çıkarıldığı anda sesi kesildi.

Müziğin sesi birden susturuldu. Işıklar loşlaştı. Gidenlerin ayak sesleri yavaş yavaş azaldı. Kapılar kapandığında içeride bir sessizlik çöktü. Sadece klimadan gelen hafif uğultu ve puronun yanış sesi kalmıştı.

Şimdi kulüpte yalnızca ben, direğin soğuk metali ve karşımdaki koltukta oturan Tufan Ali Uluhan vardı. Bakışları hiç üzerimden çekilmedi.

Puroyu küllüğe bastırırken sırtını iyice geriye doğru yasladı. Bir ışık sadece benim olduğum sahnenin tepesinde yandı. Sesini neredeyse fısıltıya indirdi.

"Sendeyim Nergis," dedi. Dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi bilemedim. Salonun boşluğunda kendi nefesim bile yankılandı. Başı hafif yana eğildi ve gülümsedi. Devam etti. "Ve işin daha acısı, sen de bundan sonra sadece bendesin."

-BÖLÜM SONU-

Bölümü beğendiniz mi aşk bahçemin nadide nergisleri???? Beğendiyseniz bir yıldızınızı alırım.

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

20. BÖLÜM : HERR MANNELIG

Bölümü iki günde yazdım ve kontrol edemeden atıyorum. Yazım hataları için kusura bakmayın, birkaç güne düzenleyeceğim. Yıldıza basıp okumaya başlayın lütfen. İyi okumalar.

Wattpad hesabımı da takip ederseniz çok sevinirim.

20

Maske altındaki yüzler aydınlıkta ortaya çıkardı. Bu yüzler genelde hep bir şeylerden saklanırdı. Ya çirkinlerdi, ya

ürkütürlerdi. Ya da sadece kötülerdi.

Çirkin bir kadın olduğumu hiç düşünmedim. Olağanüstü bir güzelliğim de yoktu nitekim. Erkeklerin istediklerini vermekte genelde iyiydim. Onları iyi gözlemlerdim.

Pohpoh, yalakalık ve onlardan bir adım geride durmak... Bunlar, tüm o ataerkil egomanyayı kuvvetlendirirdi. Aslında erkekleri dolandırmak çok basitti. Yollar belliydi. Erkekler düzdü. Hiç engebeleri yoktu.

Tufan'da afallama sebebim tam da bu oldu. Yollarına gizli taşlar örmüştü. Kendi namı gibi bir sel bazen, bu sel ardındaki sert üfüren rüzgar ya da dengeyi şaştıran.

Elini kısacık kaldırması ile on binlerce dolar kazanacağı bir geceyi bitirdi. Oysa ben çok iyi bilirdim, Tufan parayı çok severdi.

Bana kalırsa gece kulübünü boşaltma emri verirken aslında bana hiç de öfkelenmedi; aksine bana gücünü ve gücünün yapabileceklerini göstermek istedi.

"Neler oluyor? Bunu neden yaptınız?" diye sordum ve hemen ardından nefesimi tuttum, boğazıma ip dolanmış gibi.

Cevaplamadığı için öylece kalakaldım. Direğin soğukluğu parmaklarımdayken dizlerimdeki titreme kalbimin ritmiyle yarıştı. Bir ara nefesimi tuttuğumu fark edince boğazımdan istemsiz bir hırıltı çıkmıştı.

Tufan mezarlıkları anımsatan sessiz bakışları ile dans etmemi bekliyordu. Karanlıkta simsiyah parlayan iblis gözleri, parmaklarının arasında tuttuğu taze yanmış aromalı purosunun ince dumanı. Bir adam sadece oturarak bu kadar yer kaplamamalıydı ama o kaplıyordu. Bütün salonu doldurmuş gibiydi.

"Canım böyle yapmak istedi," dedi. Sesi ağır, sakin ama altında başka bir şey vardı. Pekala tahmin ettiğim gibiydi, bu onun güç gösterisiydi.

Yutkundum. Dilim damağıma yapıştı. Bir an gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Nefret ediyordum ondan. Gerçekten ediyordum. Üst üste sert alkoller içmiş olsam da hatırlıyordum işte her şeyi. Bana yaşattıklarını, söylediklerini, az önce odada döktüğü zehri, sırtıma mezara götüreceğim bir yılan dövmesi yapmasını, Roza'nın ölümünü söylerken hiç üzülmeyişini. Hepsini.

Kalbim bundan mütevellit çok sert çarptı belki. "Tufan?"

Şaştım. Direğe tutundum düşmemek için. Alkolden dengede durmak zorlaştı iyice.

"Nergis?"

"Dans eden insanları niye kovdunuz? Yoksa siz manyak mısınız?" diye sordum, kelimelerim çatallandı. Cümlelerim yayvan çıktı. Alkollüyken ona söyleyebildiğim her şeyi söylemek istedim. En kötü sarhoşluğuma verirdi.

Tufan puroyu küllüğe bastırıp yavaşça arkasına yaslandı. Koltuğun derisi gövdesinin hareketiyle gıcırdadı. "Alkollü olman benimle bu şekilde konuşabilme hakkı mı verdi sana?" İblis gözleri daha da koyulaştı. "Bak kızım seni son kez uyarıyorum. Bir daha kiminle konuştuğunu unutursan Viktor, o, bu, şu sikimde olmaz, yemin ederim öldürürüm seni."

"Sen benimsin ne demek?" derken aynı sarhoş ve inişli çıkışlı tonla tekrar ettim. Korkmam lazımdı ama korktuğumu belli etmemem de lazımdı. Sesim yükseldiği için çıkardığım gürültü boşluğa çarpıp geri döndü. O kadar sessizdi ki kulüp, kendi yankımı duydum.

"Benimsin demedim," dedi ve varla yok sırıttı. Az önceki öfkesi bir an gitti sanki. "Devam etsene."

Kaşlarım çatıldı. "Neye devam edeyim?"

"Devam et şaklabanlığa hadi," dedi ve parmaklarını birleştirip aralık bacaklarının arasına ellerini indirdi. Oturuşu film izler gibiydi. Kaşları ile beni bana gösterdi. "Biraz daha rezil ol bana. Bekliyorum."

Yumruğumu sıktım. Nefret sıcağı avcumu yaktı. "Senin için mi yapıyorum ben tüm bunları sanıyorsun sen?" derken direğe tutundum yoksa düşecektim. "Sen benim hayatımı mahvettin. Benim kardeşim şimdiye belki iyileşmişti. Seni öldürmek istiyorum Tufan Bey. Sana küfretmek istiyorum Tufan Bey." İfadem çok çalakalandı ama sarhoşluktan uyuşmuştu yüzüm. "Senden nefret ediyorum Tufan Bey."

Gülümsemesi soldu. Zaten çok da yoktu. Bir süre yüzümü inceledi. O inceledikçe benim tenimi sanki bıçaklar kesti.

"Hala nefes aldığına şükretmen gerektiğinin farkında değilsin." Ağzı aralık, anlık kaşlarını kaldırdı. "Hadi et bakayım bir küfür bana. Ben de duyayım o küfrü."

"İster ederim ister etmem! Sana mı soracağım?" Bir adım geri çekildim. Direği bıraktım ama parmaklarım hala metalin soğukluğunu hissediyordu. Buna eş zamanlı vücudum yanıyordu. "Ne istiyorsun benden?" diye fısıldadım.

Eliyle yanı başındaki boş koltuğu işaret etti. "Gel bakalım yanıma."

Aklımın içi hayır diye haykırsa da ihanet eden bacaklarım yavaşça hareket etti. Adımlarımın sesi kulübün boşluğunda yankılandı. Yere düşmemek için çırpındım. Yer altımdan

kayıyordu sanki. Tökezleyerek bir bir merdivenleri inip yanına adımladım ve yavaşça koltuğa oturdum.

Koltuğa oturduğumda bacaklarım titriyordu. Aşırı alkolden ya da Tufan'dan. Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım ki belli olmasın. Tufan sönen puronun ucunu ateşledi. Duman yüzünü yarı yarıya gizledi.

"Unutuyorsun her seferinde," dediğinde başımı çevirdim, gözlerine bakamadım. Onun yüzüne bu denli yakından baktığımda alkolün de etkisiyle iyice korkardım.

"Neyi unutuyorum?" derken yüzümü ekşittim. "Tamam kardeşimi sen tedavi ettiriyorsun. Tamam en usta şoför sensin. Tamam Muğla'nın mafyası sensin. En zengin de sensin... Hiçbirini unutmadım."

Kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. "Başka bir şeyi daha unutmuşsun."

"Ne?" derken gözlerimi belerttim. "Kendini övme saatin mi?" Elimle sağa sola tutundum. "Vaziyet alın! Herkes sussun! Tufan Ali Uluhan asssla komik olmayan bir şaka yapacak! Gülüyor gibi yapın yoksa topuklarınıza sıkar!"

"Sana ne içirdiler bunlar acaba?" Sessizlik kadar ağır bir tonla mırıldandığı sırada onun taklidini yapıp geriye doğru yaslandım.

"Söylesene neyi unuttum ben? Alo!" derken güldüm. "Ya konuşsana be adam sen ne yavaşsın ya? Mıy mıy ruhumu sömürdü senin bu yavaş hareketlerin," diyerek yüzüme elimle hava çarptım. "Yemin ederim fenalık geldi."

"Benden nefret ettiğini söyledin ya. Ben de nefret ediyorum." Ses tonu küf tutmuş gibi ölüydü.

Durup bir an sırıttım. Sonra kahkaha attım. "Nolur benden nefret etme Tufan Bey," dedim gülerken. "Ya adam! Sen kendini bile sevemiyorsun zaten. Başkalarını nasıl seveceksin ki?"

"Bir kadın hiçbir zaman mı sempatik olmaz? Ne alkollü ne ayıkken," derken kaş çattı Tufan. Bense onunla bir kaş çatıp alt dudağımı büzdüm. Onu taklit ediyordum sürekli. "Sen değil," dediğinde anlamadım. "Siz diyeceksin. Sen diye hitap etme bir daha bana."

Ona kısık gözlerle bakarken gözlerim masaya çarptı. Bir sigara paketi gördüğümde aldım ve ateşledim. Geriye yaslanıp dumanı yana doğru üfledim.

"Bence siz Meltem'e aşıktınız," dediğimde bir süre gözlerimin inine doğru baktı. Dediğim şeyi ya anlamadı ya da neden böyle bir çıkarımda bulunduğumu çözmeye çalıştı.

"Hayatımda bundan daha sikik bir şey hiç duymadım," dedi yavaşça. "Bunu sana düşündüren nedir?"

Boğazım kurudu ama bakışlarımı çekmedim. İstemsiz titreyen dudaklarımı araladım. "Eğer öyle değilse bana neden bu kadar iyi davranıyorsunuz?" Omuz silktim. Gece kulübünün ortasında baş başa oturuyorduk ve hiçbir şey olmamış gibi sohbet ediyorduk.

"Araba kapılarımı açıyorsunuz, kardeşimi en iyi doktorla tedavi ettiriyorsunuz, üşüdüğümde ceketinizi veriyorsunuz. Bekir'in dövmesi canımı acıtmasın diye bir ton takla attınız."

Dinledikçe dudakları yukarı kıvrıldı ama bir şey demedi.

"Şimdi ben ne anlamalıyım? Meltem'e değil de bana mı tüm bunlar? Bunu mu anlamalıyım?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı gülmemek için. Ama sonra dayanamadı, kahkaha attı. Çok soğuk, ama çok kısık. İçtendi yine de. O güldükçe ben de güldüm. Sarhoş olmanın verdiği cesaret emareleri ile yaptım bunu.

"Ah küçük şeytan," dedi dudaklarını yalarken. Sanırım dediklerimle çok eğlendi. Devam etti. "Meltem'i isteseydim zamanında çoktan alırdım." Sesi buzlaştı. "Ama ben onun gibi ucuz kenar mahalle orospularıyla ilgilenmiyorum. Hiç de ilgilenmedim."

Başımı hafifçe yana eğdim, dudaklarım titredi ama geri adım atmadım. "Peki ya ben?" dedim neredeyse fısıldayarak.

Bakışları sertleşti, "Sana gelince," dedi.

Derin bir nefes aldı, gözleri karanlık bir oyuk gibi üzerime indi. "Sen elini tuttuğum düşmandan farksızsın. Yakıp geç diye buradasın ama o yangının ortasında beni de yakmadan var olman imkansız."

"Pardon kafam taşşşak gibi de... Dediklerinizi anlamıyorum. Yani edebiyat yapmazsanız sevinirim," dedim alkol nedeniyle sesim kırık çıkarken.

Güldü. İçten değil bu kez, daha da gaddarca. "Kafan ayıkken çok anlıyorsun sanki," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Diyorum ki ben seni iyi olduğum için korumuyorum. Seni kötü olduğum için bırakmıyorum. Sen Meltem rolünde bir maskeli olabilirsin. Bu durumdan şikayetçi de olabilirsin. Fakat ben de Meltem'in kocası rolünde bir maskeliyim. Ve ben de olduğumuz bu durumdan memnun değilim."

"Eşit miyiz o halde?" diye sordum. Kulübün kapıları hala hiç açılmadı. İçeride sadece biz vardık. Saat kaçtı bilmiyordum, zamanın akışı bile durmuş gibiydi.

"Değiliz," dediği sırada sigaradan bir duman daha içtim. "Çünkü benim hırslarım senin çaresizliklerinden daha güçlü." Duraksadı. "Senin o küçük beynin bunu da anlamaz şimdi. Daha açık söyleyeyim. Ben Viktor'u öldürmek için, tamamen keyfi tutuyorum seni. Sense zavallı bir şekilde kardeşin nefes alabilsin diye yanımdasın."

Nefesim kesildi. Bir şey söylemek istedim ama dudaklarım kıpırdamadı. Sadece dumanı izledim. "Anlaşıldı mı?" diye sorduğu sırada gözlerimi ona çıkarttım.

"Sonuç olarak ikimiz de maske takıyoruz ama," deyiverdim.

"Sen maskenin ardına saklanırsın," dedi ayaklanırken. Purosunu küllüğe ezdi. "Ben maskemi kullanırım. Senin masken seni korur, benimki avımı korkutur."

Başımı ona kaldırdım. Bir şey diyecektim ama gözlerindeki karanlık beni susturdu.

"Biraz burada dur ve söylediklerimi düşün. Gelip alırım seni iki üç saate."

"Ne yapacağım burada tek başıma?" dedim şaşkınlıkla sağa sola bakıp. "Koskoca gece kulübünde bir başıma?"

Arkasını dönüp çıktığı sırada hızla sigarayı küllüğe bıraktım ve ayaklandım. "Bekle!" dedim bağırarak. "Ben de geliyorum!"

Kulüpten hiddetle çıktığımda yüzüme sertçe Fethiye soğuğu çarptı. Tufan durup güvenliklerle bir bana döndü. Etrafa

bakıp gülümsedi ve elini uzattı. "Çıkma demedim mi ben sana?"

O elimi, ben nefesimi tuttum. Teni soğuktu, güçlüydü. Ayağa kalktığımdan beridir dizlerim hala titriyordu.

"Korkarım orada tek başıma," dedim. Ker bela elimden tutarak ofisine doğru adımlamaya başladı. Elini sıkıca tutuyordum. Girişteki kalabalık insan kümesi gitmişti. Sadece güvenlikler vardı. Başımı çevirip geriye, büyük ve ışıklı binanın tepesine baktım. İki büyük neon figürlü yılanın tam ortasındaki o yazı.

Deluge Night Club

Gece dışarıda kapkara bir örtüydü. Muğla ışıkları bile neonların berisinde kalmıştı. Yolun yarısında öyle yoruldum ki duraksadım.

"Hadi Nergis," dedi bana dönüp gülümserken ama ellerimizi ayırmadı. "Hadi bak yemin ederim seni çok kötü yapacağım. Çok sınırdayım."

"Yoruldum," derken onun koluna tutunup topuklu ayakkabılarımı çıkarttım.

"Ne yapıyorsun?" dedi yüzündeki sahte gülümseme ile. "Müşterilerim var sağda solda. Ne yapıyorsun?"

"Oh be!" dedim ve çıplak ayaklarımı asfalta basıp kocaman kıkırdadım. "Bir topuklu ayakkabıları bir de yatmadan sütyenimi çıkarınca böyle rahatlıyorum biliyor musunuz Tufan Bey?" diye bağırdım.

Elimi bıraktı. Önümden ilerlemeye başladı. "Ay dursana! Beni de bekle!" Sağa sola dengem şaşarak koşturdum peşinden. Adımlarım çok minikti ama sık sıktı.

İçeri geçtiği sırada peşinde hala bağırıyordum. "Tufan!" dedim sesim yayvan şekilde. "Trafo! Tufo!"

Sinirden güldüğünü duyduğumda koşarken gülmeye başladım. "Tufo!" dedim gülerken. "Dur ya korkma! Isırmam! Bekir mi sandın beni?"

Kapının önündeki güvenlikler bize şaşkınlıkla bakarken durup bana döndü. "Seni öyle bir öldüresim var ki," dediğinde ona dil çıkarttım.

"Hadi!" dedim omzumu birkaç kez silkip. "Yiyorsa öldür! Hadi hadi hadi!"

Birkaç saniye yüzümü izledi. Nefes verdiğinde göğüs kafesi kalkıp indi. "Git gece kulübünde otur. Ben gelip alırım seni."

"Hayır," dediğim sırada düşecek gibi oldum. Geriye doğru gittiğimi fark ettiğinde kolunu uzattı ve beni kucağına aldı. İki eliyle tutması gerekirken o sadece tek eliyle, bacaklarımdan beni yan bir şekilde yukarı çekmişti.

Kollarımı ona sardığım sırada diğer eli hala sırtımdan tutmadı. Sanırım Bekir dövmesine dokunursa canım acır sandı. Ya da ben yine kendimce anlamlar aradım.

"Tek elinizle beni nasıl böyle yan bir şekilde kucakladınız?" dedim kaşlarımı birkaç kez kaldırırken. Kokusunu tenimde çok güçlü hissettim. "Nesiniz siz? Trafo Man mi?"

"Ne?" derken içeri ilerlemeye başladı. Merdivenleri bir bir çıktı. Yüzünün yan profili oldukça sakindi.

"Süper kahraman işte! Düşmanlarının götüne trafo sokan bir kahraman," dedim sırıtırken. Merdivenleri çıktığı sırada başımı göğsüne yasladım. "Benim de götüme bir şey

sokmazsınız inşallah. Gerçi bu aralar pek insani hareketler sergilediniz. Çok şaşırttınız beni."

Cevap vermeden bizi odasına doğru götürmeye devam etti. Sinirliydi ama. "Viktor'un adamları izliyor. Her anımıza bakıyorlar. O yüzden ceketimi verdim sana balıkçıda. O yüzden açtım kapını."

"He he ondan," dedim gülerken. "Tufan ya bir şey soracağım."

"Sus artık," dedi güvenlik kapıyı açtığı sırada. Beni koltuğa oturttuğu gibi gözlerini kısaca kapattı ve derin nefes verdi. "Sus. Bir daha sesini duymak istemiyorum. Sus."

"Peki," dedim esnerken. Koltuğa kıvrıldım ve gözlerimi kapatırken Bekir'in kafesine doğru baktım. Ona yavaşça el salladığımda Tufan baktığım yere baktı. Hemen sonra gözlerim kapandı.

Gözlerimi açtığımda arabanın içindeydim. Kemerim takılıydı. Kapımın kapanma sesini duydum. Önden dolandı. Yerine yerleşip arabayı yola çıkarttı.

Ellerimle gözlerimi ovdum. Asfaltın üzerindeki çizgiler farların ışığında kayıp gidiyordu. Arabada ne müzik vardı ne konuşma, yalnızca klima sesi ve içimdeki kaos.

Camdan dışarı bakıyordum, sessizliği parçalamaya cesaret edemedim. Dudaklarım kurumuştu. Dilim damağımdaydı. Başım ağırlaşmaya başladı. Alkol gözkapaklarımı çekiştiriyordu.

"Ah Nergis," dediğinde gözlerimi kırptım.

"Ha?" dedim şaşkınlıkla ona dönerken. Uyukluyordum. "Hım?"

"Bu gece için çok farklı planlarım vardı," dedi yola bakarken. "Müşteriler seni koltukta öyle uyurken görüp borç almaktan vazgeçti amına koyayım. Sana bir şey yaptım sandılar."

"Daha ne yapacaksınız?" dedim esnerken.

"Hem Viktor'un herifini vuracaktım daha. O iş de patladı. Yemin ederim varlığın zarar."

"Ay ne üzüldüm?" dedim tekrar dışarı bakarken. Esnedim. "Kısa günün karı sırtımdaki Bekir dövmesi oldu bence," derken sonlara doğru sesim iyice kısıldı. "Müzik açar mısınız?"

"Açamam."

"Ben müzik dinlemek istiyorum."

"Ben istemiyorum."

Öne doğru eğildim ve büyük ekrandan bir şeylere dokundum. Beceremeyip geriye yaslandım. Tam uykuya dalacakken bir melodi duyuldu. Önce çok hafif. Sonra sonra netleşti. Radyoda bir kadın sesi. Tanıdık bir ezgi.

"Her Mannelig..." Gözlerimi araladım. Tufan müzik açmıştı. Bu da mı Viktor'un adamları bizi izlediği içindi? Yoksa aklımla mı dalga geçiyordu? Belki de çok gerçekti. Belki de insanlaşıyordu.

Yüzümü ona çevirdim. Sessizce yola bakıyordu. Çalan şarkıyı çok derinlerden tanıyordum. "Bu şarkı radyoda mı çalıyor şu an yoksa sizin bir şarkı listeniz mi var?" diye sordum, sesim uykulu ama meraklı.

Direksiyonu alttan sakince tutuyordu. "Yolda müzik dinlemiyorum. Haliyle özel bir listem yok. Tuşa bastım bu

çaldı işte. Çok anlam arama her şeyde."

Gülümsedim ama gülüşüm kırıktı. Mırıldanmaya başladım. Melodiyi önce içimden söyledim, sonra dudaklarımdan fısıltıyla döküldü. ***"Herr Mannelig, trolofven i mig..."***

Yola bakarken kaş çattı. "Hangi dil bu?"

"İsveççe," dedim heyecanla. "Siz bu şarkının hikayesini biliyor musun Tufan Bey?"

Dudaklarında belli belirsiz bir çizgi oluştu. Gözlerini yoldan ayırmadan konuştu. "Bilmiyorum. Bilmek istiyor muyum peki?"

"Anlatayım yine de. Ben çok seviyorum," dedim heyecanla. Ortamızdaki dev konsola uzandım ve kapağını açtım. Tufan dönüp ne yaptığıma bakarken ben soğuk dolaptan bir su alıp birkaç yudum içtim.

"Çirkin bir kadın," dedim yutkunurken. "Bir dev belki de. Çok yakışıklı bir şövalyeye aşık oluyor. Ona evlenme teklif ediyor. Adam reddediyor. Çünkü aşk o şövalyenin gözüne göre değil. Belki de çirkin devi beğenmiyor..."

Gözlerim doldu, nedenini bilmiyordum. Belki hikayeden, belki geceden, belki alkol, belki Roza. "Sonra ne oluyor biliyor musunuz?" diye sordum ağlamaklı bir şekilde. Sudan biraz daha içtim.

Tufan'ın, "Kadın adamı öldürüp hayatına mı bakıyor?" demesi ile kaş çattım.

"Hayır... Adamı neden öldürsün?" dedim duygular bedenimden akarken.

"Ne bileyim?" diye mırıldandı.

"Kadın yok oluyor. Bir anda kayboluyor. Kimine göre ölüyor kimine göre başka bir dünyaya taşınıyor. Ama asıl olay şu," derken gözlerim kısıldı. Fısıldadım. "O şövalye asla eskisi gibi olmuyor."

"Niye? Şövalye o çirkin karının arkasından pişmanlık mı duymuş?" dedi hafif alayla yola bakarken. Başını kısaca bana çevirdi. "Suyu dikkatli iç, dökme arabanın koltuğuna."

"Pişmanlık duyuyor evet," dedim heyecanla. "Çünkü reddettiği kadın belki de onun kaderiydi."

"Saçma sapan bir hikayesi varmış."

"Çok duygusal bir hikaye," dedim iç çekerken.

"Neden böyle sik sik aşk konularını bu kadar ciddiye alıp ağlıyorsun ki? Kendine acı çektirmek hoşuna mı gidiyor?"

"Hayır, sadece aşkın büyüsü bu. Siz pek anlamazsınız ama kadınlar duygusal varlıklardır."

"Kadınlar şeytandır."

Derin bir sessizlik oldu. Camın dışındaki karanlık, büyük siyah arabaya daha da bastı. İçimde bir şey kıpırdadı. Nefret mi, merak mı, korku mu bilmiyordum.

Başımı cama yasladım. Gözlerim kapanırken mırıldandım. "Ben kimim acaba? Benim de bir Herr Mannelig'im var mı? Şöyle yakışıklı ama beni sevemeyecek kadar korkak..."

Tufan cevap vermedi. Ben de zaten uykuya teslim oldum. Yol kıvrıldıkça farlar karanlığı kesiyordu. Bir ara gözlerimi araladım. Limandaki teknelere gözüm çarptı. Refleksle gülümsedim.

"Ne güzeldi?" dedim gülümserken. "Midye savaşı yapmıştık."

Tufan hafifçe kaşını kaldırdı. "Savaş mı?"

"Evet," dedim kıkırdarken. "Çok eğlenceliydi."

"Ne diyorsun Nergis?"

Güldüm, kahkaha attım. "Ya bu akşamdan bahsetmiyorum. Seneler önce annemin canı midye çekmişti," dedim kıkırdarken. "Hamileydi. Babam da midyeciye götürmüştü gece bizi. Orada savaş yapmıştık."

Cevap vermedi. Sadece arabayı sürdü. Elleri direksiyondayken sessizliği bıçak gibi kesiyordu. İçimden o an şarkı tekrar çaldı. Herr Mannelig. Bu kez daha yüksek. Sanki kaderin kendisi bağırıyordu.

Ya evet ya hayır...

Gözlerimi kapadım. Kelimeler zihnimde yankılandı.

Yüzüme vuran güneşle gözlerimi kırptım. Başımın içi hala gece içtiğim alkolleri vuruyordu. Ağır ve uğultu, Tufan'ın kokusu ve ses tonu. Beyaz tavanı görene kadar her şey bulanıktı. Üzerimde elbisem vardı. Hala çıkartmamıştım. Sırtım hala açıktı. İnce askılar omuzlarımda yamulmuş, sırtımdaki yeni dövme yanıyordu.

Topuklu ayakkabılarımı biri çıkartmış, yatağın dibine koymuştu. Bir an neyi neden yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Alkol, boşluk, çaresizlik. Hepsi birbirine karıştı.

Yanımdaki hafif gövdeye döndüm. Sena. Kıvrılmış, minik burnunu yastığa gömmüş. O kadar küçük ki. O kadar kırılgan ki. Parmaklarım titredi, başını yavaşça okşadım. Eskiden

ördüğüm saçları yoktu artık belki ama ben var gibi düşündüm.

"Ben gece nasıl senin yanına geldim ki acaba bal kızım?" diye fısıldadım. Derken kapı tıkırdadı. Hemşireler.

Ellerinde tepsiyle geldiler. Beyaz önlükler içinde iki kadın. Helga ve diğerlerine göre oldukça normal, iş üniforması gibiydi. Belki de bu Sena'nın çevresinde dolandıkları içindi. Gülümsemeye çalışıyorlardı ama yüzlerinde yorgunluk vardı.

"Günaydın Nergis Hanım," dedi biri. Sesi fazla neşeliydi. Belki sahteydi belki içten. "Siz de mi buradaydınız?"

"Günaydın," dedim boğuk sesle. Beni ve ismimi tanımaları beni şaşırttı. Tepsiyi yatağın yanındaki komodine koydular. Kahvaltı için Sena'ya minik peynir dilimleri, haşlanmış yumurta, birkaç dilim salatalık ve ballı süt getirmişlerdi.

Sena uyanırken gözlerini ovaladı. "Abla?" derken sesi uykuluydu.

"Buradayım bebeğim," derken yavaşça başından öptüm.

Hemşireler çıkarken biri fısıldadı. "İlacını yemekten sonra unutmayın."

Kapı kapandı, odada sessizlik vardı. Sena bana baktı. "Sen ne zaman benim yanıma geldin? Ben hiç görmedim. Hem neden benim yanımda yattın?"

Kaş çattım. "Ben mi? Üşüdüm, korktum. Hem kime sarılacağım başka? İstiyorsan gideyim."

"Hayır gitme! Ben Tufan abi ile yattın sandım ondan sordum," dedi ve burnunu kapattı. "Sen alkollü kokuyorsun. Çok çirkin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yok öyle bir şey," derken doğruldum ve tepsiyi alıp kendi kucağıma koydum. "Rüyanda belki öyle görmüşsündür. Ben alkol içmem."

"Yok, gerçek," dedi ve ona uzattığım çataldan sonra ağzını açtı.

"Ye hadi, sonra sana bir sürprizim var."

"Ne sürprizi?" diye sorarken yanağı şişti. Lokmasını çiğniyordu.

"Önce ye."

Ona bir çatal daha salatalık uzattım.

"Sen neden yemiyorsun?"

"Ben sonra yerim," dedim. "Sen ye ki büyü."

Sena mırıldandı. "Dün iyice plan yaptım. Bazı kararlar verdim. Ben iyileşince ilk ne yapacağız biliyor musun?"

"Ne yapacağız bal kızım?"

"Denize gideceğiz," dedi kocaman sırıtarak. Sonra ona uzattığım çataldan bir ısırık daha aldı. "Soğuk olursa bile gireceğiz, tamam mı? Senin elini tutup gireceğim. Ve denize bir sürü nergis çiçeği bırakacağız."

Yutkundum. "Tamam bebeğim."

"Sırtındaki ne?" dedi birden. Parmağını sırtıma uzattı. "Abla bu ne!" diye çığlık attı. "Bu çok korkunç! Yılan mı bu! Neden yaptın?"

"Ablacığım o da Allah'ın yarattığı bir hayvan, öyle demesene," dedim telaşla. "Ye bakayım şunu da."

Ağzı dolu bir şekilde dövmemi incelediği sırada merakla mırıldandı. "Acıyor mu?"

"Biraz," dedim ve konuyu kapatmak için elimi çırptım. "Hadi bitir şunu. Sürpriz seni bekliyor."

Sena gözlerini kısıp gülümsedi. "Yoksa aşağıdaki o şeker hayvanların yanına mı gideceğiz?"

Önce ağzım aralandı, sonra kahkaha attım. "Kızım sen cadı mısın? Nereden biliyorsun onlara gideceğimiz?"

Omuz silkti ve sırıtarak son lokmasını da yedi. Gözleri hala uykulu ama merak doluydu. "Evet ben bir cadıyım. Ve buraya gelirken görmüştüm onları. Hepsini sevebilir miyim ablacığım?"

"O minik parmaklarını ısırmazlarsa neden olmasın?" dedim şaka yapmaya çalışarak. İçimde bir yer hala dün geceyi düşünüyor, içimdeki karanlık alkolle birlikte akıyor gibiydi ama Sena'nın varlığı ve gülüşü içime küçük bir güneş koymuştu.

O sırada hemşire tekrar kafasını uzattı. "Nergis Hanım, ilaç saatiniz geçmesin."

"Aklımda, sağ olun," dedim başımla işaret ederek. Kapı kapandı.

Sena küçük dudaklarını büzdü. "Benim için bu kadar uğraşıyorsun ya. Çok şanslıyım biliyor musun?"

Sanki yumru biri boğazıma saplandı. Gözlerimden ateş çıkmasın diye başımı yana çevirdim. "Sen beni hiç yormuyorsun. Gördüğüm en akıllı kız çocuğusun. Hiç de uğraştırmıyorsun beni. Asıl ben çok şanslıyım, senin gibi güçlü bir kardeşim olduğu için. Seninle gurur duyuyorum."

"Keşke normal bir kardeşin olsaydı da böyle çok uğraşmak zorunda kalmasaydın," dedi yataktan aşağı inerken. Dolaba doğru adımladı ve kapağını açtı. "Hangisini giymeliyim? Hemşire abla bunların hepsini benim için almış ve yıkamış. Şu uğur böcekli elbiseyi giyeyim mi?"

İncecik kolları titredi. Vücudu çok halsizdi. Elbiseyi aldı ama yere düşürdü. Elleriyle ağzını kapatıp bana döndü.

"Tutamadım," dedi korkuyla. O an sırtımdaki dövme daha da yandı sanki. Tenime değil de ruhuma kazınmış gibiydi.

Hemen yanına çöktüm. "Ben varım, sen düşürdüğünde ben hep kaldırırım."

Sena'nın minik bedenini kollarımın arasına aldım. "Bakalım tavşanlar nasıl?"

"Bakalım," dedi ve başını omzuma koydu. "Nerelere gideceğiz şimdi tam olarak?"

"Tufan'ın çiftliğini gezeceğiz." Bahsettiği elbiseyi alıp onu oturttum ve üzerini değiştirdim.

Gözleri parladı. "Tufan abi de orada mı?"

Bir an yutkundum. Elbiseyi üzerinden geçirdim kibarca. "Bilmem. Belki."

"Görürsem ona teşekkür ederim. O da benimle uğraşıyor, diğer tüm insanlar gibi," dedi masumca.

Onu susturmak için başını öptüm. "Hadi, güneş var. Güzel bir gün olacak." Duraksadım. "Bir dakika bekle burada, hemen geliyorum."

Odadan dışarı çıktım ve hızla gözlerimi ovdum. Öylesine çok bağırarak ağlamak istedim ki kendime yavaşça vurdum. Ellerimi yanaklarıma götürdüm ve gözlerimi kapattım. Bu yaşta bunları düşünmesi beni kahrediyordu. Bu yaşta elbisesini düşürmesi beni kahrediyordu.

Sinirle gözlerimi silip içeri adımladım ve Sena'nın ilaçlarını içirdim. Kucakladım. Hemşirelerin bıraktığı etiketleri üzerinde spor ayakkabıları giydim. Üzerimde hala dünkü kısa elbise vardı ama umursamadım. Sena ile asansöre bindik. Sena aynada kendine bakıyordu. "Abla?"

"Söyle dünyanın en güzel kızı?"

"Sen o adamla öpüşüyor musun?"

Kapı açıldığında yere inmek ister gibi aşağı eğildi. Onu yere bıraktım ve elinden tuttum. Bahçeye doğru adımlamaya başladık.

"Ablacığım saçma salak konuşmazsan sevinirim."

"Ya ne var!" dedi çocukça bir ciddiyetle, benle bir yavaş yavaş ilerlerken. Normalde kalabalık ortamlara girmemesi gerekliydi. Ama Tufan'ın çiftliği hastanelerden bile steril olduğu için ona maske bile takmamıştım.

"Benimle paylaşabilirsin sırlarını. Ben fark ediyorum. Sen o adama çok garip baktın. Senin gözlerin birini düşünürken farklı bakar hep. Deniz abimle sevgiliyken ona da böyle bakıyordun."

Gülmeye çalıştım ama çıkmadı. "Ne çok şey fark ediyorsun sen?" dedim patikada ilerlediğimiz sırada.

"Çünkü sen benim kahramanımsın," demesi adımlarımı durdurdu. Ona döndüm. Göz kırptı. "Kahramanların sırları

olur. Bana anlatabilirsin."

Sena orada beni cümleleri ile paramparça etti. Ama onun yüzü ışıldıyordu. Bana bakıp gülümsediği için ruhumda huzur kıpırdandı. Koca ağaçlar, taş döşeli yollar, ilerde serin serin akan bir dere. Tufan'ın dünyası da kendi gibi düzenli, sessiz ve ürkütücü bir güzelliğe sahipti. Bu benim sürekli duygu değişimleri yaşamama sebepti.

Eğildim. Yavaşça Sena'nın yüzünü sevdim. "Sen benim her şeyimsin. Sen bana hiçbir zaman bir zahmet değilsin. Senin için yaşıyorum. Bunu unutma tamam mı?" Başını olumlu salladı. Başı yana çevrildi ve çiftliğe göz gezdirdi.

"Burası," derken nefesini tuttu. Gözleri büyümüştü. "Gerçek mi?"

"Gerçek," dedim gülerek. Onu izlemek bana terapi gibiydi. "Çok güzel değil mi?"

Başını olumlu salladı. "Çok büyük," dedi kollarını iki yana açarak. "Kocaman! Ben burada sonsuza kadar yaşasam bile hiç sıkılmam!"

Kümese doğru ilerledik. Büyük çam ağaçlarının uğultusu vardı. Uçuşan kelebekler, yandaki ahırdan gelen at sesleri. Sena durup her sese hayran kaldı. "Bak ablacığım! Kocaman çiçekler var! Acaba nergis de var mıdır bu bahçede!"

"Bak şuradaki ahırda bir sürü at var," dedim işaret parmağımla.

Sena'nın gözleri parlıyordu. Tufan'a böyle anlarda hep minnet duydum. Sena'nın gözlerini parlattığı anlarda.

"At mı? Gerçek mi? Onları da gezecek miyiz?"

"Belki sonra," dedim. "Önce sürpriz."

"Dünyanın en güzel yeri!" dedi heyecanla. Uzun süredir onu böyle heyecanlı görmedim. Üstelik hastalığından beridir ilk defa çocuk gibi heyecanlanıyordu.

Sonunda ahşap çitlerle çevrili, *Bekir'in Mamaları* kümesinin önüne vardık. Çitlerin ardında beyaz, gri, kahverengi tavşanlar koşuşturuyordu. Kimi havuç kemiriyor, kimi toprakta yuvarlanıyordu.

Sena'nın gözleri kocaman oldu. "Çok şekerler!" dedi neredeyse çığlık atar gibi. "Sevmek istiyorum!"

Sağa sola baktım. Bize bakan eden yoktu. Çitin kapısını açtım. "Hemen iki dakika sevip çıkacağız."

Koşarak içeri daldı. Tavşanlardan biri hemen ayağının dibine geldi. Sena eğilip onu kucağına aldı. "Ablacığım bu yumuşacık!" dedi kıkırdarken. "Çok sevimli. Bana benziyor."

"Yavaş yavaş sev, ısırmasınlar sakın," dedim ama o kadar mutluydu ki dokunuşu bile şefkatti.

"Ben sonsuza kadar burada yaşamak istiyorum," dedi ciddi bir sesle. Yavru tavşanın kulaklarını okşadı. "Her gün geleceğim buraya."

"Sen bırak geleceği, anın tadını çıkart," dedim.

"Hayır! Söz ver!"

Söz boğazımda düğümlendi. "Söz," dedim yutkunarak.

Tavşanları sevdikçe yüzü pembeleşti. "Bunların hepsi Tufan abinin yani senin mi şimdi?"

"Hayır," dedim istemsizce gülerek. "Bekir'in." Dediğim şey ile anlık duraksadım ve gözlerim kocaman açıldı.

"Bekir?" Başını kaldırdı. "O kim ablacığım?"

Telaşla eğildim ve bir tavşanı elime aldım. "Ay Sena şuna bak aynı senin gibi sevimli ya!"

"Evet!" dedi tavşanların arasında dolanırken. "Abla seni çok seviyorum."

Öyle içten ki kalbim ikiye bölündü. Bir süre onu izledim. Sonra gölgemin üzerine başka bir gölge düştü.

"Yok artık!" diye bir erkek çığlığı sesi geldi. "Bizim çiftlikte bir prenses göründü!"

Başımı çevirdim. Çetin.

Siyah gömleğinin kolları dirseğine kadar sıyrılmış, dövmeli parmaklarının arasında bir sigara. Saçları geriye taralı. Gözleri küçülmüş, beni tepeden tırnağa süzüyor. Boştaki eliyle sertçe ıslık çaldı. "Lan beyler çiftlikte uğur böcek elbisesi giymiş bir prenses var kalkın lan!"

Sena hemen tavşanı bırakıp bana yaklaştı. Biraz utanarak sırıttı ve başını öne eğdi. "Sen oyuncak silahınla kuş vuran abi değil misin?"

"Lan sana ölürüm ben sen beni hatırladın mı kız?" dedi Çetin, ona doğru eğilirken. Ağzı aralık, ifadesi ürkütücüydü ama Sena hiç korkmadı. "Evet," dedi hemen sonra. "Şahin avlıyorum hatta."

"Bu tavşanlar çok güzel," dedi Sena bana sarılırken. "Ben de bir prensesim. Doğru dedin."

"Ya bu tavşanlar al senin olsun be prenses," dedi Çetin doğrulurken. Gözlerimiz dokunduğunda başıyla selam verdi. "Naber yenge bacım?"

"Tufan'dan izin aldık buraya gelirken," dedim hızla.

"Estağfurullah hesap sormaya gelmedim," dedi ve sağa sola baktı. "Mür napıyormuş?"

"Bilmem," dedim ve boğazımı temizledim. "Peşinden havladığın veterinerler napıyormuş?"

"Bak şimdi," dedi sırıtırken. "İlla diyorsun ki Çetin pislik yap bana." Nedense Çetin bana her an her şeyi yapabilecek bir deli gibi geliyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Ne isteyeceğim, sohbet," dedi sigarasını dudaklarına götürüp dumanını savururken. "Dün gece bayağı şov yapmışsın. Tırışkadan böyle... Fethiye'nin en ünlü gece kulübü dün gece ansızın kapandı, zengin zümre mağdur oldu diye haber atmışlar bugün sosyal medyaya."

"Ne yapabilirim?" derken artık nefesim hızlandı. "Seni oyalamayalım biz. Sen işine bak istersen."

"İşim bu," dedi. "Yengemle sohbet edemez miyim?"

"Senin konuşmaların sohbet değil hep imalı tehditler oluyor," dedim.

Çetin güldü. "Demek farkındasın." Bir adım yaklaştı. "Bak Nergis ya da... Meltem mi demeliydim?" Ellerini iki yana açtı. "La la la!" dedi gülerek. "Meltem bu gece si-"

"Sussana çocuk var," dedim hızla. Sena bana baktı, gözleriyle soru soruyordu. İçimden küfürler geçerken soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Bizi rahat bırakır mısın?"

"Yeterince rahatsınız," dedi sırıtırken. Eğildi ve Sena'ya baktı. "Bu hayvanlar ne oluyor biliyor musun prenses?"

"Ne oluyor?" dedi Sena merakla.

"Bizim patronun Bekir diye bir yı-"

"Çetin," dediğimde doğruldu, bana bakıyordu. "Lütfen."

Tam bir şey diyecekken Sena'nın elimi sıktığını hissettim. "Abla gidelim. Korkuyorum," dedi kısık sesle.

"Tamam bebeğim," dedim ona dönerek. Sonra Çetin'e bakıp sesimi alçalttım. "Allah belanı versin çocuğu korkuttun," dedim mırıldanarak. Dudaklarımı okudu.

"Sabırsızlıkla bekliyorum belamı," dedi, sigarasını yere atıp topuğuyla ezerek. Gözleriyle beni deldi, sonra ağır ağır uzaklaştı. Uzaklaşırken Sena'ya el salladı. "Bay bay prenses!"

Onun arkasından bakarken içimde buz gibi bir şey aktı. Sena'ya dönüp gülümsedim. "Hadi gel, daha güzel yerler var."

"Bu adam iyi biri mi yoksa kötü mü?"

"Manyağın teki," dedim bıkkın nefes vererek. Sena'yı kucakladım.

Çitleri geçip ahırların yanından yürürken Sena tekrar sorular soruyordu ama ben yarım ağız cevap veriyordum. Çünkü zihnimde Çetin'in sözleri yankılanıyordu. Ana binanın

yanından geçerken Sena bir katı işaret etti. "Burada kimler yaşıyor? Çok büyük bir ev burası!"

"Helga ve diğer çalışanlar," dedim istemeden.

"Kim Helga?"

"Bir kadın. Burada çalışıyor," diye geçiştirdim. Helga'nın penceresinin camları örtülüydü. Ardında sessizlik vardı. Ne bağırış ne inleme. Oysa dün ağzını kapatmıştık. İçimde tuhaf bir huzursuzluk yükseldi.

"Sena bak şu arkada bir gölet var," dedim adımlarım hızlanırken. "Oraya da bakalım mı?"

"Tamam!" dedi sevinçle.

Göl, çiftliğin arkasında gizlenmiş bir mücevher gibiydi. Berrak su güneşin altında gümüş gibi parlıyordu. Kenarları sazlıklarla çevrili, birkaç beyaz kuğu suyun üstünde süzülüyordu. Sena kucağımdayken taşların üzerinden dikkatle geçip Sena'yı göletin yanındaki düzlüğe bıraktım.

Gözleri yine parladı. "Ben buraya da aşık oldum ablacığım!" dedi kollarını açarken.

Gülümsedim. "Baksana kuğulara. Çok güzeller değil mi?"

"Evet! Burası bizim yeni evimiz, değil mi?"

"Hayır," dedim hafif bir gülüşle. "Sen iyileşince gideceğiz buradan."

"Ben hep gelmek istiyorum," dedi Sena kuğuları izlerken. Dibimizde yüzen ördek ailesine baktı. "Her gün gelmek istiyorum. Tavşanlardan sonra burası en güzeli." Suya eğildi,

avuçlarını daldırıp serinliği hissetti. "Baksana buradaki ördekler hiç korkmuyor benden."

"Buradaki hayvanlar insanlardan güzel muamele görüyorlar da ondan," dedim farkında olmadan ama tam o anda arkadan ayak sesleri geldi. Döndüğümde beyaz önlüklü bir adam gördüm. Dr Luke.

Sena gülerek el salladı. "Hello!" Bana döndü. "İngilizce'mi çok geliştirdim farkında mısın ablacığım?"

Adamın yüzünde ciddi ama umutlu bir ifade vardı. Bana yaklaştı. "Göletin orada olduğunuzu duyup geldim," dedi alçak sesle.

Kalbim hızlandı. "Bir şey mi oldu?"

"İlik bulundu."

Sesindeki sakinlik sözcüklerin ağırlığını hafifletmeye yetmedi. Nefesim kesildi.

"Ne?"

"Uyumlu ilik bulundu. Ama," Duraksadı, gözlerimin içine baktı. "Vücudunun ameliyattan önce biraz toparlanması gerekiyor. Birkaç hafta içinde hazırlanacağız."

Bir damla gözümden aktı. Sonra bir tane daha. Gözyaşlarım durmadı. "Kurtuluyor yani?"

"Şans çok yüksek. Çok olumluyuz," dedi.

Dizlerimin bağı çözüldü. Sena bir şeylerin farkında değildi, ördeklere gülüyordu hala. Ben ise arkamı döndüm, boğazımı tutarak uzaklaştım. Adımlarım beni nereye götürdü bilmiyordum, ta ki onu görene kadar.

Tufan. Göletin ötesindeki koyu kahve iskelenin üzerinde duruyordu. Elleri cebinde, siyah gömleğinin üzerine giydiği siyah kumaş ceketin uçları rüzgarda hafifçe dalgalanıyordu.

O an hiçbir şey düşünmedim. Koştum. Gözyaşlarım yanaklarımı yakarken koştum. Ona doğru adımladığımda şaşırdı.

"İlik bulunmuş!" diye çığlık attım. Bir anda Tufan'a sarıldım.

Kollarım onun sert bedenine çarptı, yüzümü göğsüne gömdüm. Ellerim beline sarılınca belindeki silahı koluma çarptı ama umursamadım.

"Tufan Bey!" dedim hıçkırarak. "Bulunmuş! İlik bulunmuş! Kurtuluyor!" diye çığlık attım.

Ama o kıpırdamadı. Elleri hala ceplerinde, taş kesilmiş gibiydi.

Ona sarılırken başımı kaldırdım. Gözleri benimkilerle buluştu. Simsiyah, buz gibi. Hiçbir şey yoktu orada. Ne sevinç ne öfke. Sadece boşluk.

Ağlarken gülmeye başladım ve hızla çekilip gözlerimi sildim. "Bulunmuş!" dedim hıçkırırken. İstemeden yere oturdum. Ellerim toprağa gitti. "Allah'ım sana şükürler olsun!" diye bağırdım. "Allah'ım sana çok teşekkür ederim!"

"Allah'a değil bana et," dediğinde başımı hızla ona kaldırdım. Bana bakıyordu tepeden. "Ben buldum iliği. Allah değil."

Hızla doğruldum. Gözlerimi silerken Sena'ya baktım. Ördekleri izliyordu. Gözlerimden yaşlar daha hızlı aktı.

Tufan'ı sarsmak istedim. Ona hem sarılmak hem de onu boğazlamak istedim. Birkaç adım geri gittim ama aramızdaki

mesafe sanki dünyanın en uzun yolu oldu.

Derin bir nefes aldım, gözyaşlarımı silip fısıldadım. Başımı ona kaldırdım. "Size de teşekkürler," dedim yangın gözlerimin arasından sızıp kayarken.

Bakışları bir an üzerimde durdu, sonra başka yere kaydı. "Önemli değil. Akşam kuruldan insanlar gelecek. Ona göre hazırlanırsın."

Gözleri göletin ötesine takıldı. O an anladım. Ne yaparsam yapayım, ya da Tufan ne yaşarsa yaşasın asla memnun bir adam olmayacaktı. İçten sevinmeyecekti. Merhamet gibi duygular barındırmayacaktı. Her iyiliği kendinden, her kötülüğü karşısındakinden bilecekti.

Ama Sena için ben bu adama katlanmak zorundaydım.

Arkamı döndüğümde Sena hala ördeklere gülüyordu. Gözyaşlarımı gizleyip yanına yürüdüm. "Hadi bal kızım," dedim sesime neşeyi zorla koyarak. "Geri dönelim. Yorulmuşsundur. Akşam misafirler gelecekmiş zaten."

"Misafirler mi?" dedi Sena merakla. "Kimler?"

"Bir sürü insan," dedim. Döndüğümde Tufan çoktan gitmişti. "Ama sen yorulacaksın, odanda dinlenirsin."

Elini tuttum, yürürken içimde hala Tufan'ın boş bakışlarının soğuğu vardı.

Sena odaya girdiğinde üzerini değiştirip onu yatırdım. Uykuya daldı. Bu sırada evin içinde dolanmaya başladım. Şimdiden evde telaşe vardı. Helga ise odasındaydı.

Odasını tıklattığımda kapısını açmadı. "Helga?" dedim ama ses vermedi. Hoş, nasıl verecekti ki? Tekrar tıklattım.

"Helga?"

Sonunda kapısının kilidini açtı ve başını aralık kapıdan uzattı. Dudakları hafif aralıktı. Saçları darmadağındı. Ellerini önünde birleştirdi.

"Nasıl oldun?" dedim merakla dudaklarına bakarken. "Dudakların açıldı mı?"

"Biraz," dedi mırıldanarak. Cümleler çok zor çıktı ağzından. "Daha iyiyim canım hanımefendi. İzinliyim. Bugün dinleniyorum. Çorba içtim."

"Doktora gitmek ister misin?"

"Yok," dedi hızla ama her cümlesinde dudakları birbirinden kopacak gibiydi. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim. Akşam çok kalabalık. Ben en iyisi yatacağım. İşten kaçıyorum."

Bir süre onu izledim ve nefes verdim. "Tamam," dedim. "Bir şey istersen bana söyle tamam mı?"

"İyi ki varsınız," dedi yavaşça kapısını kapatırken.

Çiftlik akşamüstü daha da telaşa büründü. Bahçede çalışan adamlar içeri koltuklar taşıyor, aşçılar kağıt poşetlerdeki alışveriş ürünlerini alıp mutfağa koşuyordu. Havada ağır bir yemek kokusu vardı.

Sena ile camdan onları izliyorduk. Ellerim çenemde, pencere pervazından aşağı bakıyordum.

Gözlerini kocaman açmış, burnunu havaya kaldırıyordu. "Ne garip kokuyor!" dedi.

"Çok kalabalık olacak," dedim. İçim daralıyordu. Çetin'in sözleri hala zihnimde yankılanıyordu. "Meltem mi desek

diyor bir de... Geri zekalı pislik."

"Ha?" dedi Sena, camdan dışarı bakarken. "Ne dedin ablacığım?"

"Sana demedim bebeğim," dedim ve başından öptüm. "Sen biraz tabletinle oyna. Ben gece tekrar uyumaya yanına geleceğim, tamam mı?" Bir an duraksadım. "Gece beni yanına kim getirdi gördün mü? Tufan abi miydi beni bu odaya getiren?"

"Roza keşke benimle arkadaş olmak isteseydi," dediğinde derin nefes verdim. Bir süre Sena'nın yüzünü izledim. "Bugün ona uzun bir mesaj atacağım. Arkadaşken onu çok sevdiğimi ve onu çok özlediğimi yazacağım. Belki benimle arkadaş olmaya devam eder."

"Etmezse üzülme tamam m?" dedim yavaşça. "Belki de sana başka arkadaşlar buluruz."

"Ama onlar hiç Roza gibi değil," dedi dışarı izlerken. "Kendimi öldürmemi söylüyorlar."

"Kim onlar?" sesi ile nefesimi tuttum. Gözlerim kocaman açıldı.

Sena ile aynı anda odanın girişine baktık. Tufan elleri arkadan birleşmiş, dümdüz bize bakıyordu. "Kim sana kendini öldürmeni söylüyor?"

"Bizim sınıftaki kızlar," dedi Sena ve tekrar camdan dışarı baktı. "Beni çok üzüyorlar öyle diyerek. Bana canavar da diyorlar."

"İsim?"

"Ne?" dedi Sena ona dönerken.

"İsimleri ne onların?"

"Periliçe ve Sakura," dediğinde Tufan kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Periliçe ve Sakura," dedi Sena ve kıkırdadı. "İsimleri de kendileri gibi çok saçma değil mi? Sen bir kızın olsa ismini ne koyardın Tufan abi?"

"Ben çocuk istemiyorum," dedi odadan çıkmadan. Bana baktı. "Hazırlan artık."

Başım olumlu sallanırken Sena'nın yanından doğruldum ve yataktan indim. Üst kata merdivenlerden çıktım çünkü Tufan asansöre yönelmişti. Onunla aynı asansörde olmak istemedim.

Odaya girdiğimde askılıkta sadece kırmızı kısa bir elbise vardı. Altında ise simsiyah pabuçlar.

Duşa girdim. Kendi evimde, kendi duşumda kullandığım şampuanların birebir aynıları konulmuştu duşa. Aynı şekilde parfümümün açılmamış, yeni alınmış hali raftaydı. Duştan çıkıp saçlarımı havluya sildim ve yüzüme biraz renk sürdüm. Gözlerimin altlarını kapatıcıyla kapattım ve gözlerimi açık kahve boyadım. Telefonumdan gruba mesaj yolladım.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Sizi çok özledim

İkisi de gördü ve aynı anda yazdı.

Mürekkep : Sena nasıl?

Nergis : Sen beni özlemedin mi?

Mürekkep : Özledim...

Şahin : Ben seni hiç özlemedim

Nergis : Ama ben şahin görünümlü civcivimi çok özledim...

Şahin : Özleseydin gelirdin...

Nergis : Adam götüme yılan sokacak diyorum size

Nergis : Keyfime burada değilim.

Şahin : Senin yerine bana soksun sen evine dön... Tülay... Nolur dön Tülay!

Mürekkep : Bu da götüne yılan sokturma derdinde asıl

Şahin : LGBTQIJKLMNOÖPRSŞT+ tercihlerimi sorgulatmam!

Mürekkep : Tercih değil yönelim diyeceksin

Şahin : Nergis çiçeğim bu enayi var ya bugün dolandırıcılara- pardon falcılara para verdi

Mürekkep : Kadın her şeyi bildi en çok da senin isminde Ş harfi olan mal bir arkadaşın var mı dedi bana seni bildi yani

Şahin : Hadi oradan dümbük

Nergis : Sizi özledim...

Mürekkep : İçtin mi len sen

Nergis : Hayır ama bir müjdem var size. Yarın buluşabilir miyiz? Buradan kurtulmama az kaldı. Hissediyorum.

Şahin : Tufan'la evleniyor musun yoksa amk?

Nergis : NE ALAKA ŞAHİN

Şahin : Bilmem en son çok mutsuzum deyip herifle tanga yapmıştın ya şimdi de kurtuluyorum deyip evlenme diye dedim...

Mürekkep : Tanga ne orsbuçocuğu tango onun adı

Nergis : PUAHSHAHSHAHSHA

Şahin : Yav klavye otomatik düzeltmiş kardeşim işine bak hadi yallah tazzik

Nergis : Yarın sizleyim

Mürekkep : Tamam yavrum

Şahin : Eyw

Aşağı inerken mutluydum. Sena'ya ilik bulundu. İyileşecekti. Sonrasını hiç düşünmedim. Tek odağım buydu ve artık hedefime varıyordum.

Salona girdiğimde masa çoktan kurulmuştu. Uzun ahşap masanın üstünde kristal kadehler, ağır tabaklar vardı. Tavanın ortasında büyük avize parlıyordu.

Tufan içeri girdi. Siyah takım elbisesi, her zamanki gibi düğmelerine kadar kapalı. Yüzünde boşluk ifadesi. Gözlerinin ini hissiz. Onu görünce elimi bir koltuğa koydum, hafif sırıtıyordum.

"Bugün tek bir damla bile alkol içmeyeceksin," dedi masayı kontrol ederken. "Tek bir hata yapma. İkimizi de yakacak hareketlerde bulunma."

"Anlaşıldı patron," dedim şirin bir sesle. Birden gözü bana takıldı.

Şaşkındı. "Ne bu?" dedi, kaşları hafif çatıldı.

"Ne ne?" dedim sırıtmayı sürdürürken.

"Şeytanlıklar mı geçiyor o küçük aklından?"

"Yoo," dedim omuz silkip. "Sadece çok mutluyum. Moralimi siz bile bozamazsınız inanın ki."

Masadaki çatalı düzeltti. Aslında düzgündü ama yerini hafif oynattı. Uzaktan masaya tekrar baktı, sonra dudaklarını belli belirsiz kıpırdattı.

"Anlaşıldı... Ancak şimdiden uyarmalıyım ki Sena iyileşse bile seni bırakmam."

Bir an nefesim takıldı. "Nasıl yani?"

"Öyle planların varsa boşuna ümitlenme yani."

Başımı yana eğip gülümsedim. "Valla Tufan Bey, Sena bir iyileşsin de beni ne yaparsanız yapın."

Tam o sırada Çetin koşarak içeri girdi, hafif nefes nefeseydi. "Patronum," dedi hızla. "Tefeci dostlarımız geldiler efendim. Silahlarını alalım mı, kalsın mı üstlerinde?"

"Kalsın," dedi Tufan sakin bir sesle. Masaya tekrar göz gezdirdi. Sonra Çetin'e döndü. "Çağır hepsini. Acele."

"Tabii patronum, hemen." Çetin geri geri çıkarak kapıya yöneldi.

Peşi sıra kodomanlar içeri girmeye başladı. Hepsi jantiydi. Üzerlerinde pahalı kumaş takımlar, milyon liralık kol saatleri parlıyordu. Salon bir anda tonlarca zengin parfümün karışımıyla doldu. Ağır, boğucu bir koku.

En önce Kayseri vardı. Altın kaplama bastonunu salonun parlak zeminine vurdu. İri gövdeli, saçları bembeyazdı. Yürürken bile bir kibir yayıyordu etrafa.

"Aslanım," dedi ellerini açarken. Gür sesiyle kahkaha attı. "Davetimizi kabul ettiğin için teşekkür ederiz."

"Eyvallah," dedi Tufan. Başıyla selam vermekle yetindi. Mutlu olmadığını, hatta misafir geldiği için çok öfkelendiğini biliyordum.

Gülümsemesi genişledi Kayseri'nin ama elleri havada kalınca biraz bozuldu. Ağır ağır yerine doğru adımladı.

Antep hemen ardından girdi, kısa boylu, kır sakallı. Gözleri fıldır fıldırdı. Yüzünde sinsi bir sırıtma vardı. Beni görünce heyecanla selam verdi. Hortlak görmüş kadar korkak, bir mucizeye tanıklık ediyor kadar büyülenmişti.

"Tufan merhaba," dedi başıyla selam verip ama gözleri benden hiç çekilmedi. "Teşekkür ederiz bizi ağırladığın için."

İzmir geldi şık kravatını düzelte düzelte. Ardından Mardin, sessiz ve gölgeli bir duruşla köşeye oturdu, bakışları her an tetikteydi.

İçimdeki tüm bu mutluluğa bir anda buz aktı. Kayseri yaşlarında ama bastonsuz bir adam ağır adımlarla yaklaştı ve elini bana uzattı. "Meltem, seni tekrar görmek ne hoş?"

Donakaldım birkaç vakit. Sonra elimi uzattım hemen. "Sizi de efendim," dedim yavaşça.

"Eskiden bana moruk derdin, ne bu kibarlık?" derken elimi sıktı.

İzmir hemen araya girdi, kahkahası inceydi. "Valla ayıptır söylemesi biz senden olayları dinlemek için geldik Meltem," dedi heyecanla. "Ne oldu ne bitti? Viktor ne alemde? Tufan ile sen?"

"Oturalım bir, boğmayın kızı," dedi Kayseri. Teker teker kodomanlar yerlerine otururken ben Tufan'ın baş köşedeki koltuğunun hemen dibindeki ilk yere geçtim. Kırmızı elbisemin açık dekoltesindeki Bekir dövmesini gören bir tanesi kahkaha attı.

"Bekir'i yapmış lan sırtına!"

Odak bana çevrildiğinde gülümsemekle yetindim. "Yuh!" dedi biri. Sigarasını ateşledi. "Bunlar resmen aşık olmuş amına koyayım! Kız senin sırtında melek kanatları yok muydu? Ne ara sildirdin de Bekir yaptırdın?"

Cevap vermedim. Aralarında sohbet de ettikleri için garip bir sessizlik olmuyordu hiç. Tam karşımda Kayseri vardı. Onunla burada daha önce de yemek yediğimden ona biraz daha yakın hissettim kendimi.

"Eee?" dedi Mersin, ellerini masada birleştirip. "Nasıl başladı bu aşk hikayesi?"

"Hepsinden önce," derken on sekizlerindeki genç Antalya gözlerini kıstı. "Senin yanık izlerin ne oldu?"

"Siz buraya kızı sorguya mı geldiniz?" diyen Malatya oldu.

"Evet benim bir sorum var," dedi Ankara hızla öne doğru eğilip. "Kayseri baba! Sen Sivas'ın boş koltuğuna neden kendi adamını oturttun? Bana verebilirdin?"

"Gözün doysun amını siktiğim," dedi bir diğeri ama herkesin aynı anda öksürmesi ile hızla bana döndü. "Pardon yenge."

"O sizden daha çok küfrederdi aslında," diyen Mardin oldu. Bir anda herkes sessizleşti. Mardin önündeki boş tabağı izliyordu. "Ne olduğunu anlamadım. Bambaşka biri sanki. Sesi bile olgunlaşmış. Yıllar sonra geldi ama yenilenmiş gibi."

"Viktor'dan sonra Tufan'a geçmiş kız. Bir sürü şey atlattı. Senelerce kuluçkadan bir anda ayyuka çıktı. Eskisi gibi olmasını beklemiyordunuz değil mi? Elbette olgunlaşacak," dediğinde gözlerim Kars'a çevrildi. Mardin ise hala masaya bakıyordu.

"Nasıl oldu bu?" dedi Mardin.

"Ben," dedim boğazımı temizleyip. Göz ucu ile Tufan'a baktım. O ise çoktan benden umudu kesmiş gibi parmaklarının arasında tuttuğu yanmaya hazır puroya bakıyordu. Şimdiden teslim olmuştu. Yakalanacağımızı düşündü. "Uzun hikaye," dedim.

Antep sırıttı. "Uzun hikayeleri severiz. Hele böyle mezardan çıkan kadınlarınkini seve seve dinleriz, değil mi beyler?"

"Evet! Tabii!" Sesleri çıktı. Fantezi elbiseli hizmetliler yemekleri getirmeye başladı. Odak kısa süreli dağıldı. Dumanı tüten etler ve salatalar masanın üzerine ağır gümüş kaplarla yerleştirildi.

Bir hizmetçi kız masaya eğildiğinde Çorum elindeki bıçağı havada salladı. Geriye yaslandı ve kızın açılan eteğinden arkasına baktı. "Bak bak, bunun güzelliğine bak! Hey yavrum hey! Ben bunu tatlı niyetine yerim."

İzmir hemen laf attı. "Yavaş ol lan, onu ilk ben gördüm."

Tufan hiç tepki vermiyordu. Sessizdi. Ama bir anda yerinden kalktı ve masanın kenarındaki pikaba yöneldi. İnce bir plak

çıkardı yerine koydu. İğneyi indirdi.

Cızırtıdan sonra eski bir parçanın melodisi doldu salona. Ağır, nostaljik bir şarkı. Yerine oturduğunda Kayseri başını salladı. "Ulan hergele, her zamanki gibi klassın amına koyayım. Biz de sanıyorduk ki salonda disko toplarıyla eğleneceğiz." Hırıltılı sesi kısıldı. "Ama sen aldığım duyumlara göre dün gece mekanı kapatmışsın."

Ankara hemen lafa girdi. "Ha evet! Harbi ona ben de şaşırdım lan. Sabah telefonda takılıyorum, bir baktım Deluge gece aniden kapandı yazıyor. Viktor silahlı saldırı yaptı sandım ilk aklım çıktı."

"O sıkar biraz," dedi Antep sırıtırken. "Tufan bilerek mekanı kapatmış ama. Öyle yazıyordu. Doğruluk payı nedir patron?"

"Doğrudur," dedi Tufan dümdüz.

İzmir kıkırdadı. "Viktor değil de daha çok Meltem mekana sıkmış gibi." Bana baktı. "Ne yaptın, direkleri mi devirdin?"

Masada kahkahalar yükseldi. İçimden kan çekildi ama yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. Kayseri bastonunu yere vurdu. "Helal sana kızım! Direği devirdin, ha!"

"Vikor'la birlikteyken bir kere masaya çıkıp oryantal oynamıştı hatırlıyor musunuz?" dedi Antep gülerken. Gözlerim Mardin'e takıldı. Sadece beni izliyordu. Bir gariplik hissetti bende. Ben de onda hissettim.

Başımı tabağıma indirdim. Bir süre sonra konu dönüp dolaşıp paraya geldi. Kayseri tok bir sesle, "Lan orospu Malatya, şu kumarbazların borcu ne oldu lan? Ödemediler mi hala?" diye sordu.

Malatya gözlerini devirdi. "Ödemediler abi. Biz de uyarı maksatlı çocuklarını kaçırdık."

Ankara lafa atladı. "Kral sen daha borç verdiklerine laf geçiremiyorsan biz battık amına koyayım. Mekanı bana sal istersen."

"Siktir oradan. Doyumsuz ibne."

Mardin sessizce bıçağını aldı, gözlerini hiç kaldırmadan konuştu. "Herkes çalışsın. İyice. Ne de olsa patrona para kazandırmamız lazım."

Ortam bir an buz gibi oldu. Tufan masanın ucundan hafifçe başını kaldırdı ama ondan önce araya İstanbul girdi. "Derdin ne senin birader?" dedi.

"Ne gibi kardeşim?" diye sordu Mardin sakin ama ölüm sessizliği getiren bir tonla.

"Geldiğinden beri ortamı sik sik tavırlarla geriyorsun, onu diyorum. Karı bulamadın diye kuduruyorsan aha bak," dedi ve hizmetlileri gösterdi. "İki meme bir göt dolu burada."

"Hadsizleşme. Tadımızı kaçırma."

"Nerede olduğunuzu unutmayın," sesi ile herkes Tufan'a döndü. Yavaşça purosunu ateşledi ve geriye yaslandı. "Kimin karşısında olduğunuzu unutmayın."

"Yok abi estağfurullah," dedi Mardin bıçağı elindeyken. Etini kesmeye başladı.

Kayseri hemen gülerek havayı yumuşattı. "Tufan'ım biliyorsun, sana canımız feda. Onlar da öyle aralarında kardeş kardeş didişiyorlar da işte yeri değil haklısın," Sonra

bana döndü. "Meltem, şu Viktor işini anlat hadi. Hepimiz merak ediyoruz. Nasıl Tufan'la denk geldiniz?"

İçimden soğuk bir ter indi. Gözlerim aniden Tufan'a kaydı. O, hiçbir şey olmamış gibi masaya bakıyordu ama parmağıyla purosunu yavaşça oynatıyordu.

Yutkundum. "Özel bir konu. Burada anlatmak istemiyorum."

Antep sırıttı. "Oho! Bizden ayrı gayrınız mı var?"

İzmir güldü. "Bence içsin biraz, sonra dili çözülür."

Kayseri bastonuyla yere vurdu. "Hah, içki! Kızım! Meltem'e kendi gibi duru ve beyaz bir şarap getir."

Tam o anda Tufan başını kaldırdı. Sesi soğuk ve netti. "Getirme."

Sessizlik. Bir an herkes durdu. Sonra Antep kıkırdadı. "Tamam susalım beyler. Patron kızdı." Fısıldadı. "Sağ salim çıkalım şu evden başka şey istemiyorum. Tufan her an beynimi patlatacak gibi amına koyayım."

"Hem Meltem şaraptan nefret eder," cümlesi ile herkes başını Mardin'e çevirdi.

"Bu bilgi sende ne arıyor yavşak?" dedi biri.

Mardin ise şaşkınlıkla tek tek herkese baktı. "Gizli bilgi miydi bu? Ne bakıyorsunuz puşt gibi? Ananızı mı siktim?"

Başımı Tufan'a çevirdiğimde sadece Mardin'e bakıyordu. Aklından geçenleri okumak isterdim. Deli gibi isterdim.

"Mardin," dedi yavaşça. Onu izliyordu hala. "Çık dışarı."

Herkes öylesine sessizdi ki Mardin bile bir an ne yapacağını bilemedi. "Çıkayım abi ama sen yanlış anladın beni. Meltem şarap sevmez diye biliyordum ondan."

"Çık," dedi Tufan ve koltuğunu geri itti. Önden ilerlediği sırada Mardin hızla diğerlerine baktı.

"Öldürecek seni," dedi İzmir başı onaylar sallanırken. Elini salladı. "Bay bay! Dua oku son kez."

"Meltem," dedi Mardin fısıltıyla ama masadaki herkes bunu duyuyordu. "Koru lan beni."

"Doğru," dedi Ankara heyecanla. "Mardin ve Meltem... Siz Viktor'dan gizli aşk yaşıyordunuz değil mi?"

"Harbi Viktor'u sattın da bu herifi nasıl sattın?" dedi Van gözleri masaya dalmış şekilde. "Arkandan bir sene toparlayamadık bunu. Seni öldürdük diye hepimize küstü amın feryadı."

Neye uğradığımı şaşırdım. Bu sırada Mardin korkuyla ayaklanmış, Tufan'ın peşinden çıkıyordu. Son kez bana döndü. "Meltem!" dedi fısıltıyla. "Koru beni amına koyayım git konuş şunla! Öldürmesin lan!"

Hızla önüme dönüp masadaki büyük viski şişesini elime aldım. Su dolu bardaktaki suyu yere döktüm ve hızla içine viski doldurdum.

"Allah hepinizin belasını versin," dedim viskiyi başıma sek bir şekilde dikerken. "Cayır cayır yaktığınız kadının karşısındaki konuşmalarınıza bakın," dedim ve hızla bir viski daha doldurdum. İçtim. Boğazım yandı, umursamadım.

"Kişisel algılama kızım," dedi Kayseri şaşkınlıkla. "Tufan'ı sevindirmek için ona sürpriz yapmak istemiştik. Yoksa

bilirsin, seni severdik hepimiz."

"Hepiniz aynı şekilde yanarsınız inşallah," dedim ve hızla ayaklandım. "Siz iğrenç pis herifler, buraya yakıp öldürdükleri kadınla iki dedikodu yapmaya gelmişler bir de. Yüzsüzler." Viskiyi bir daha başıma diktim ve boş bardağı sertçe masaya bıraktım. "Babası sikişik orrrospular sizi."

Hepsi şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ağzımı araladım ve sırıttım. "Hadi bana bir şey yapın!" Elimi sıktım. "Aha böyle göt ister. Var mı birinizde o göt?" Hızla bir tanesine baktım. "Tepsi göt! Sende var mı bana bir şey yapacak popo?"

"Valla bu Meltem," dedi bir tanesi kahkaha atarken. "Bak nasıl içindeki çingene çıktı gördünüz mü?"

"Ben dedim size geri zekalılar," dedi biri hızla. "Yok klonlanmış da yok ameliyatla ona benzer birini bulmuşlar da... Martaval okuyordunuz. Alın size Meltem. Yüzde yüz."

"Ama yüzü nasıl böyle?" dedi bir tanesi beni incelerken. "Ben o kadar net hatırlıyorum ki, gözü erimişti."

"Evet hatta ben onun gözüne doğru benzin atmıştım."

Sinirle masanın örtüsünü tutup bir anda kendime doğru çektim. "Susun Allah'ın belaları!" diye çığlık attım. "Bir kadın hakkında konuşuyorsunuz! Acı çekmiş ve öldürülmüş bir kadın hakkında konuşuyorsunuz! Nasıl böyle rahatsınız!"

Herkesin önündeki içecekler ve tabaklar bir anda savrulurken nefes nefese masaya vurdum. "Nasıl bu kadar rahat konuşabiliyorsunuz!" diye avazım çıktığı kadar çığlık attım. Hepsi telaşla ayaklanırken üzerlerine dökülen içkiler ve yerlere fırlayan yemeklerle geri adım attılar.

"Yenge sakin ol," dedi biri telaşla. Üzerine dökülen içkiyi eliyle silmeye çalıştı.

"Siz insanlığınızı kaybetmişsiniz! Allah sizin belanızı versin!" diye çığlık attım.

Nefes nefese girişe baktım. Tufan bana bakıyordu. Elinde purosu vardı. Yavaşça bir duman çekti ve kısaca kodomanlara döndü. "Gel yanıma," dediğinde onlara bakıyordu. Cevap vermediğimde bana baktı. Ağzı hafif aralıktı. "Gelsene kızım," dedi. "Bakma suratıma öyle."

Ne yapacağımı bilemedim. Hızla biraz daha viski doldurdum ve başıma diktim. Tufan'ın peşinden ön bahçeye çıktım. Onu takip ettiğim sırada sinirden gözlerim doldu. "Tufan Bey Meltem hakkında o kadar pişkin pişkin konuşuyorlardı ki dayanamadım!" dedim korkuyla. "Özür dilerim ama bu iğrençliklerin arasında yapamıyorum. Dayanamıyorum."

Biraz arkaya dolandı. Durup bana döndü. "Al bakalım."

Diğer elindeki büyük silahı bana doğru uzattı. Hemen arkasındaki iki güvenlik Mardin'i bir anda yere fırlattı. Mardin'in yüzü kan içindeydi.

"Yapmayın abi! Allah'ınızı seviyorsanız bırakın beni!"

"Gel korkma," dedi Tufan yavaşça. "Al."

Ona doğru adımlarken bedenim zangır zangır titriyordu. Elinde tuttuğu büyük silaha baktım. Yavaşça parmaklarımı uzattım.

Silahı elinden aldım. Çok ağırdı. Buz gibiydi. Üzerinde T harfi vardı. Özenle oyulmuştu.

Çetin sinirle Mardin'in kafasına vurdu. "Viktor'un arkasından Meltem'le mi sikişiyordun sen he? Seks makinesi seni," dedi sırıtırken.

"Abi gözünüzü seveyim yapmayın," dedi Mardin yerde, elini bana uzatıp. Gömlek düğmeleri kopmuştu. Yüzündeki kandan sadece gözleri belli oluyordu. "Yapma! Etme! Tufan abi o zamanlar yoktu! Viktor vardı!"

"Ulan isterse Meltem'i tüm kurul siksin, umurumuzda mı lan!" diye bağırdı Çetin sinirle. Sanki az önce buna kızmamış gibi. İnsanları deli etmekte en az Tufan kadar başarılıydı.

"Sen ne orada saçmalığın daniskası muhabbetlere giriyorsun? Yok Meltem değişmiş, yok farklı biri falan? Ne ima ediyorsun amcık!"

"Çetin lan! Abi niye kızdınız buna bu kadar! Ben eskisinden farklı demek istedim sadece!" diye haykırdı Mardin gür sesiyle. "Kötü amaçla demedim abi!"

"Vur şunu," dediğinde dehşetle Tufan'a baktım. Mardin'e bakıyordu.

"Tufan Bey," dedim ama sesim çıkmadı. "Siz ne dediğininiz farkında mısınız?"

"Vur," dedi tekrar. "Meltem gözünü kırpmadan adam vururdu. Sen de vuracaksın. Öldüreceksin ki, bir kat üstteki bir canı yaşatacaksın."

"Ne diyorsunuz ya?" derken gözüm seğirdi. Diğerleri merakla bana bakıyordu.

"Yardımcı olayım," dedi ve elimi ağrıtan silahı arkama geçip benimle bir tuttu. Doğrulttu.

"Tufan yapma," dedim korkuyla. "Sakın yapma! Adamın ne suçu var şimdi yapma!" diye bağırdım.

"Ben sana alkol içme demedim mi?" diye fısıldadı. Arkamdaki bedeni sırtımı yaktı. Silahın tetiğine parmağını koydu. "Bak şimdi," dedi yavaşça. "Güç aslında kocaman görünür ama ne kadar küçük olduğunu sana kanıtlayacağım."

"Yalvarırım yapma!" dedim bağırırken. "İstemiyorum!"

"Ufacık bir parmak hareketi ile insan nasıl da güçlü oluyor değil mi küçük şeytan?" diye fısıldadı arkamdan, kulağıma doğru. Sesi çok keyifli geldi. "Üçten geriye sayıyorum. Birlikte sıkacağız."

"Hayır!"

"Üç."

"İstemiyorum!"

"İki."

"Lütfen!"

"Bir."

"Yalvarıyorum diyorum!" derken tetiğe bastı. Silahtan çıt diye minicik bir ses çıktı. İçinde mermi yoktu belki. Ya da kilidi açık değildi.

"Ne oldu lan?" dedi güvenlik şaşkınlıkla. "Ölmedi bu puşt."

"Sanırım mermi yok silahta," dedi diğer güvenlik. "Abi silahın kilidini açmadın mı?"

"Yürüyün len!" dedi Çetin, enselerine vururken. "Gidin güzelce dövün bu piçi. Arada dinlenmek için çay molası verebilirsiniz. Çok şey biliyor gibi bu Meltem'le ilgili. Belki ağzını kapalı tutmayı öğrenir pezevenk."

Güvenlikler yerde baygın şekilde uzanan adamı tutup kaldırdı ve yanımızdan çıkıp gittiler. "İyi oldu buna," dedi adamı taşırken. "En azından diğerleri bir uyarı aldı. Bir daha patronun karşısında sik kırığı gibi laflar etmezler."

"Oğlum harbi fena saygısızlık yaptılar," dedi diğeri adamı taşıdığı sırada.

Bense nefesimi tutmuş bir şekilde sağa sola bakıyordum. Çetin sırıtarak yanımdan geçti. Geçerken ellerini açtı. "La la la!" dedi yavaşça. "Ama çakmak çakmak o gözleri, tam on ikiden vurdu kalbimi! Olan oldu bu gönül, aldırmıyor!"

"Ha?" dedim onun arkasından nefes nefese bakarken. Başımı Tufan'a çevirdim.

"Çakmak diyor... Gerçi bu silah görünümlü bir çakmak olmasa da," derken Tufan silahı elimden aldı. Olduğum yerde tir tir titriyordum. Ne olduğunu anlamadım.

"Neydi bu?" dedim hızla ona dönerken. Gözlerim dolmuştu. Başımı ona kaldırdım ama yüzünü seçemedim.

"İntikam şakası," dedi. Avcundaki, silahtan çıkarttığı mermileri tekrar silaha doldurmaya başladı. "Sana şaka yaptım. Komik olmadı mı?"

"Müsaade verin lütfen," dedim ve hızla yanından koşarak eve girdim. Üst kata doğru çıkmaya başladım. Ağlıyordum. Korkudan ne yapacağımı bilemedim. Merdivenlerde durup boğazımı tuttum ve elimle duvara tutundum.

Korkuyla Sena'nın odasına adımladım ve kapıyı araladım. Uyuyordu. Hızla kapattım ve bir üst kata doğru çıkmaya devam ettim. İstemsiz inliyordum ağlarken. Çok korkmuştum. Sırf beni korkutmak ve benden intikam almak için bir adamı bu şekilde dövmüştü ya da dövdürmüştü.

Odaya gireceğim sırada asansör açıldı. İçinden Tufan çıktı. "Benim odaya geçiyorsun," dedi yavaşça. "Kayseri bu gece misafirim. Denk gelirsek aynı odada görsün bizi."

Başım olumsuz sallanırken geri geri odaya girdim. Kapıyı kapattım ama kilitleyemedim. Öyle bir seçenek yoktu kapıda.

Kapı bir anda açılınca ne yapacağımı bilemeyip cama doğru koşturdum. "Seni ellerimle öldüreceğim," dedim başım olumlu sallanırken. "Senden öylesine nefret ediyorum ki seni zevkle öldürme planları yapıyorum biliyor musun?"

Bana doğru adımladı ve sakince eğildi. "Sana alkol içme demedim mi ben?"

"Niye durduk yere adamı dövdürdün şimdi?" derken gözlerim yanıyordu. Kokusu daha da çok yaktı gözlerimi.

"Çünkü seni korkarken görmek benim çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadı. Burnu neredeyse burnuma dokundu. "Bir daha sözümden çıkarsan senin gözlerini oyarım Nergis."

Kolumdan tutup bir anda beni odadan çıkartmaya başladı. "Bırak," dedim dişlerimin arasından, beni sürüklediği sırada.

"Bırak bana sakın dokunmaya kalkma!" Odanın girişine kadar ben çırpınırken o sakince kapının dibindeki kameraya baktı ve gözlerini okuyan kamera kapısını açtı. Beni içeri fırlattı ve birkaç saniye yüzüme baktı.

"Şu haline bak," dedi yavaşça. "Zavallı bir insana döndün iyice." Kaşları ile yeri gösterdi. "Yerde uyu. Yatağıma girme sakın."

Kapıyı bir anda kapattığında otomatik kilitlenme sesi duydum. Koşarak ellerimi kapıya vurdum. "Aç kapıyı," dedim ve hızla kulpunu tutup kendime çektim. Sonra ittim. Sonra çektim. Açılmadı. "Aç!" dedim avcumu vurup. "Aç şu kapıyı!"

Sinirle birkaç kez daha vurup hızla etrafa baktım. Baktıkça nefesim düzeldi. Hatta şaşkın şaşkın kaldım. Odada yatak ve duvarlardaki resim tabloları dışında hiçbir şey yoktu.

Ne bir halı, ne komodin, ne kütüphane, ne de masa.

Bomboş bir odaydı. Tavanı gri, resim dolu duvarları siyah. Camlar öyle kalındı ki kurşungeçirmez olduğunu hissettim. Şaşkınlıkla odada ilerlemeye başladım.

"Bu oda ne ya?" dedim hızla. Bir yandan topuklu ayakkabılarımı çıkarttım. Oda yerden ısıtmalıydı. Ayaklarım sıcacık oldu.

Duvarlarda boydan boya asılı tablolara baktım. Çoğu Picasso'ya aitti. Bazılarının orijinal olduğunu, kaçak bir şekilde satın aldığını bile düşündüm. Elimi bir yağlı boyaya tuttum. "Bu eser gerçek mi yoksa?" dedim kendi kendime.

Picasso'nun çizdiği resme baktım. Büyülendim. "Gerçekten de kendi çizdiği, kendi boyalarını sürdüğü tuval mi bu?"

Parmaklarımı sürttüğüm gibi resim bir anda otomatik kapı ile iki parça şeklinde yanlara açıldı. İçerisi tuvaletti.

Şaşkınlıkla bir adım attım. O kadar temizdi ki ayaklarımın tozu gelir diye geri çıktım. Bir başka resme de aynısını yaptım ama kapı açılmadı. Sonra bir başka. Kapı açıldı.

Boydan boya kocaman bir oda. Ahşap kitaplıkların içinde dolu yüzlerce kitap vardı. İngilizce, Latince, Osmanlı Türkçesi ve bazıları Farsçaydı.

Oraya da girmeye korktum. Geri geri gidip bir başka resme bastım. Tufan'ın giyinme odası. Bir sürü siyah saat. Yüzlerce siyah gömlek, yüzlerce siyah kumaş pantolon. Etiketlerine uzaktan baktım. Öylesine kaliteli markalardı ki o kumaş ceketlerden iki tanesini satsam Sena'nın tedavi masraflarını karşılardım.

Hızla geri gittim tekrar. Yatağa baktım. Adımladım. Elimi çarşafa dokundurdum. Yumuşacıktı. Eğilip kokladım. Mis gibi, tertemiz kokuyordu. Yatağa oturup birkaç kez popomu yukarı aşağı zıplattım.

O kadar rahattı ki sırtımı yatağa bıraktım ve tepeye baktım. Üzerimdeki elbiseyi biraz aşağı çekiştirip tamamen yayıldım.

Kocaman bir gökyüzü vardı tavanda. Cama tepedeki çiseleyen yağmur damlaları vuruyordu. Yıldızları yine de görebiliyordum.

Gözlerim istemsiz kapandı çünkü viski yüzünden zaten başım dönüyordu. Gözlerimi açtığımda kapı da açıldı. Tufan şaşkınlıkla bana baktı.

"Ben sana yatakta yatma demedim mi?" diye sordu içeri girerken. Kapı kapandığı gibi bir resme basıp başka odaya geçti. Bir yandan gömleğinin düğmelerini çözüyordu.

"Tufan sen tam bir manyaksın," dedim uykulu şekilde gülerken.

Gözlerim tekrar kapandı istemeden. "Sen de hala hayattasın," dedi ve üzerindeki tişört ve altındaki siyah

eşofman ile yatağa doğru adımladı. "Ve ben hala çok sakinim. Bu bir mucize gibi, değil mi küçük şeytan?"

Başımı yastığa bastırdım. "Zor olmuyor mu böyle insanları öldürüp geçmek yerine zeka oyunları ile onları delirtmek?"

"Hayır," dedi. Eğildi. Yüzüme öyle yaklaştı ki nefesi yanaklarımı yaktı. "İnsanları yaşarken delirtmek öldürmekten daha zevkli," diye fısıldadı. "Tıpkı sana ilmek ilmek yaptığım gibi."

Nefesi tenimi acıttı. Bir an yutkunamadım. "Belki de ben seni delirtirim," dedim.

"Ben zaten deliyim," dedi yavaşça.

Kokusu ile uykum açıldı ama aynı zamanda daha da mayıştım. Çok kısık ve çok ağır konuştu. "Buradan kurtulmanın tek bir yolu var. Nedir, küçük şeytan?"

Nefes almakta zorlanıyordum. Burnu neredeyse yanağıma sürtecekti. "Nedir, patron?"

"Benim canım ne zaman isterse o zaman. Ve seni hiçbir yere yollamıyorum. Ancak müsaadenle yatağımda uyuyacağım. Kalk ve yere yat," derken dudakları yanaklarıma sürttü. "Git."

Ne yapacağımı öyle bilemedim ki yattığım yerde buz kestim. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Misafirler gitmediler mi?"

"Gittiler Nergis, sana olan aşkımdan seni hala yalancıktan bu odada tutuyorum," dediğinde yanağıma dokunan ateş bir anda buzullara evrildi. Başımı ona kaldırdım. Doğrulmuştu, benden uzaklaşmıştı. Kocaman bedeni yatağın dibinde öylece kalkmamı bekliyordu. Ellerini ceplerine soktu.

"Biliyorum," dedim tekrar yanağımı yastığa bırakırken. Onun kokusu yastıkta vardı. Bu nedenle onun omzuna yaslanmışım gibi hissettim. "Her şeyin farkındayım ben."

"Ne gibi?"

"Viktor gördüğü için kapılarımı açıp üzerime ceket koymuşsun ya hani," dedim gözlerim kapalı gülerken. "İşte ben bir şeyi fark ettim."

"Neyi fark ettin?" derken yatağın diğer kısmı biraz çöktü. Gözlerimi araladığımda yatağa oturmuş, bana bakıyordu. Sırtını yatak başlığına yasladı.

"Sen benim sırtıma dövme çizdirdin," dedim yavaşça. "Sonra krem sürdün. O zaman Viktor yoktu ki."

Cevap vermediğinde gözlerimi açtım. "Sana krem sürdüğüm için sana aşık mı oldum?" dedi hafif sırıtırken. "Erkeksizlikten kafayı yemişsin sen."

Tavandan tepeye baktı. "Yemin ederim beni delirtiyorsun. Bazen seni öldürdüğümü düşlüyorum ve bu bana çok zevk veriyor biliyor musun?"

"Ben de," dedim gülerken ama bir yandan da uyuyordum.

"Beni nasıl öldürüyorsun hayallerinde?"

"Boğarak," dedim kıkırdadığım sırada. "Böyle seni iki elimle tutmuşum, boğazını sıkıyorum. Sen?"

"Ben de," dedi ama sesi keyifli geldi.

Başımı yana çevirdim, göz göze geldik. Dudaklarım kurumuştu. Bir şey söylemek istedim ama sesim çıkmadı. Ama çok da konuşmak istedim. Zar zor söyledim.

"Meltem'in bir fotoğrafı var mı sizde? Onu çok merak ediyorum. Gerçekten bana benziyor mu?"

"Meltem'in fotoğrafı bende ne arasın amına koyayım?" dedi şaşkınlıkla. "Araştırıyorum ama geçmişlerinizi. İkiz olduğunuzu düşünüyorum."

"O kadar mı benziyoruz?"

"O kadar benziyorsunuz."

"Sizce Herr Mannelig, aslında güzel bir kadın olsaydı o çirkin dev ile aşk yaşamayı kabul eder miydi?" diye sordum onun yastığına sarılırken. Yavaşça esnedim.

"Hayır."

Ona döndüğümde sırtı hala yatak başlığına dayalı, gözleri karşıdaki boş duvardaydı. Oturuşu çok rahatsızdı.

"Niye ki?"

Bana dönmedi ama karanlıkta gözlerindeki zehri akıttığını hissettim. "Sen kendini peri masalında sanıp durma da," diye homurdandı. "Uyuyacaksan uyu. Hadi."

"Ben o dev gibi çirkin miyim?" diye sordum gözlerim kapanırken.

"Ondan daha çirkinsin."

Gözlerim kapalı yavaşça nefes verdim. "Sizde de çirkin devin aşık olduğu şövalye Herr Mannelig yakışıklılığı yok."

Gözlerimi açtığımda belli belirsiz sırıtıyordu. Sessizliği yuttu. "Zaten şövalyeler güzellik için ölür. Ben hiçbir şey için ölmem."

"Belki ölümünüz benim gibi bir çirkinden olur," dediğimde sonunda bana baktı. Gülümsüyordu hala ama samimi gelmedi.

"Ölürsem, seni de yanımda götürürüm."

Yatakta bana doğru eğildi. Gözlerimi korkudan sıkıca kapattım. "Ben de bir şey fark ettim Nergis," dedi yavaşça. Sesi kulağımı ezdi.

"Ne?" dedim ama gözlerimi korkudan hiç açmadım. Kokusu içime çarptı. Nefesim kesildi.

"Bana kapılan sensin aslında."

"Ne?" dedim ama konuşmak zordu. Korkudan sarıldığım yastığa başımı iyice gömdüm.

"Kardeşine ilik bulunduğunda ilk ne yaptın?" diye sordu sessizce. "Kardeşine sarılmak yerine ilk ne yaptın? Sevincini kiminle paylaştın?" Gözlerimi yavaşça açtım ve hemen kapattım. Korkudan tuvaletim geldi.

"Benimle, küçük şeytan."

"Size sarılmamdan size aşık olduğumu düşünüyorsanız kadınsızlıktan kafayı yemişsiniz demektir," dedim çok hızlıca. Hemen sonra nefesimi tuttum.

"Sana kafayı yedireceğim," dedi kısıkça. Bedenim uyuştu o konuştukça. "Öyle bir yedireceğim ki kafayı sana, kendi varlığını unutacaksın. Adını bile unutturacağım sana. Kim olduğunu unutacaksın. Kim olduğumu unutacaksın."

Maske altındaki yüzler aydınlıkta ortaya çıkardı. Bu yüzler genelde hep bir şeylerden saklanırdı. Ya çirkinlerdi ya ürkütürlerdi. Ya da sadece kötülerdi.

Bu hikayede ise bir kötü, bir de daha kötü vardı. Hikayenin sonunda ya kötüler kazanacaktı ya da ikisi de kaybedecekti. İkisi de kaybederse, ikisi de ölecekti.

Öldürecekti. Ya birbirlerini ya kendilerini.

-BÖLÜM SONU-

Bölümü beğendiniz mi??? BNT ailesi tam tamına 200.000 olduk! Instagram'a da gelin, alıntılar ve yeni bölüm zamanlarını orada paylaşıyorum. Buradan yani Wattpad'den de beni takip etseniz keşke... Şu aciz kulu sevindirseniz.... Diğer bölüm görüşürüz. Öptüm!

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

21. BÖLÜM : NIETZSCHE AĞLADIĞINDA

Yazmak için sadece hafta sonum oluyor. Dün başladım, bugün bitti. Kontrol edemedim. Yazım hatalarım için şimdiden özür dilerim. Birkaç güne düzenlerim. İyi okumalar nergis çiçeklerim.

21

Nietzsche Ağladığında adlı kitap, "Ümit kötülüklerin en kötüsüdür, çünkü işkenceyi uzatır," der.

Avcumdaki kaderi seçen ben olmasam da yaşamak için onu avcumda sıkıca tutmak zorunda olan bendim. Bazen ruhum kanadı, bazen etlerim zincirlendi. Ama bu uğurda, umudum hep yerini kazıkla sabitledi.

Ümit işkencemi uzattı. Kitabın da dediği gibi. Tufan'a bir ömür bile katlanırdım. Yeter ki Sena iyileşsindi.

Odasında uyuduğum bu adamın işlerine birkaç kez çomak soktum. Üç beş kez sözünden çıktım. Anlaşmaları bozdum. Yine de uslanmadım. Uslanmayacaktım.

Kendimden ne kadar az ödün verirsem kardı.

Annem yanımda olsaydı ona danışırdım. Sorardım, doğru yolda mıyım diye bana hiç işaret de yollamadı. Aslında annemle konuşmak için bazen bulutlara bakardım. Cevap alamazdım.

Bazen anneme çok kızardım. Bazen de kızdığım için çok ağlardım. Yine de burada olmasını isterdim. Sena'yla el ele savaşmaya alıştım gerçi. Onunla ilk birlikte savaşımız yetimhaneye bırakıldığımızda başladı.

Ne teyzemler ne halamlar istedi bizi. Hoş, biz de onlara meraklı değildik. Ama tüm bu yetimhane süresi boyunca aklımdaki tek korku Sena'yı bir ailenin gelip benden koparması oldu. Her gece bunun korkusu ile uyudum. Bence çocuklar korkuyla uykuya dalmamalıydı.

Bizi gelip birer vitrin mankeni gibi inceleyen aileler gördüğümde Sena'yı istemeden uykusundan bilerek uyandırırdım ki çok ağlasın. Çocuk aklı ile düşündüm bunları. İstedim ki Sena uykusunu hiç alamasın. O ağladıkça insanlar da *bu çocuk yaramaz, hiç susmaz* diye bizi ayırmasın.

Yıllar berisi. Yer, Muğla'da bir yetimhane. Yaşlarımız o zaman çocuk. Hoş, şimdi de pek büyüyemedik ama neyse.

Yetimhanedeki odamız eski ve soğuk, ama bizim hayallerimizle ısınırdı hep. Odanın kapısı tam kapalı değildi. Soğuk hava burnumun ucunu kızartarak içeri doluyordu. Nefesimden dökülen beyaz buhar havada asılı kalırken Sena'nın mırıldanması ile irkildim. Hızla doğruldum ve beşiği sağa sola sallamaya başladım.

"Buradayım ablacığım," dedim yavaşça. "Az kaldı bal bebeğim. Çıkacağız buradan. Biraz büyümem lazım." Diğer elim boynumda asılı annemin kolyesine gitti. O gittiğinden

beri hiç çıkartmamıştım. Tenimi kızartıyordu artık. Öyle bana zimmetliydi. Metali soğuktu ama anıları sıcacıktı.

"Yemin ederim çok az kaldı," diye fısıldadım. Sena tekrar uykuya daldı. Kendi kendime bile inanmadığım bir yalanla baş başaydım. Belki de az kalmıştı gerçekten. Belki bir mucize olurdu. Belki anne ve babam şaka yaptık deyip bizi buradan alırdı.

Başımı uyuyan diğer yetim kızlara çevirdim. Hepsi ailelerinden kopmuş, koparılmıştı. Bazıları burada olduğu için mutluydu. Anneleri öyle kötüydü. Bazıları ise anneleri artık olmadığı için buradaydı. Benim gibiydi bazıları işte. Öksüzdü.

Oda loştu. Penceren içeri yıldızlar dökülüyordu. Ay ışığı odamıza pek vurmazdı, o nedenle ayrı bir karanlıktı. Köşede bir bez bebek duruyordu. Sırasıyla onunla oynardık. Başka oyuncağımız yoktu. Gözleri düğmelerdendi. Saçları saman parçalarıydı, dağılıp gitmişti. İsim arıyorduk hala ona.

Mürekkep başını kızlar odasından içeri uzattı ve, "Nergis," diye fısıldadı. Başımı hızla ona çevirdim. Görevli abla bu saatte bizi dışarıda görürse çok kızardı. Eliyle gel işareti yaparken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Uzun saçları dağınıktı, yanağında bir tebeşir izi vardı.

"Çam ağacı görmek çok istiyordun ya, Şahin duvara bir tane yapıyor. Gerçek gibi!"

"Nasıl yani?" dedim heyecanla, Sena'yı kucağıma alırken. Minik parmakları tişörtümü tuttu.

Mürekkep parmağını ağzına götürüp, "Sus," dedi. Gözleri parlıyordu. "Gel, görmen lazım."

Odadan çıktığımızda koridorun taş zemini buz gibiydi. Ayağımızın altında gıcırdayan plastik terlikler bile üşüyordu sanki. Uzaklardan sobanın cılız sesi geliyordu ama bizim bulunduğumuz tarafta sadece gece karanlığı vardı. Dışarıda bir yerlerde çocuklar annelerinden masallar dinleyip uykuya dalıyordu. Bizse duvarlardaki rutubet lekelerine bakarak hayal kuruyorduk.

Şahin yetimhanenin sonundaki yangın merdiveninin başında duruyordu. Elinde beyaz bir tebeşir, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Sena da mı geliyor? Ya ağlarsa?"

"Ağlamaz merak etme," dedim fısıltıyla. "Onunla baş başa ilk yeni yılımız olacak. Çam ağacı görsün."

"Arkamdan gelin."

Onu takip ederken Sena'yı kucağıma daha sıkı bastırdım. Hafif hafif inliyordu, sanki o da biliyordu bu gecenin diğer gecelerden farklı olması gerektiğini. Şahin bizi yetimhanenin en büyük odasına götürdü. Cebinden çıkarttığı anahtar ile kilitli kapıyı açtı. Yemekhaneydi burası ama masalar çoktan kaldırılmıştı. Yarın için hazırlık vardı. Çocuklara yeni yıl kutlaması namına pek bir şey yoktu, daha çok çalışan ablalar ve abiler içindi.

Yemekhanenin sonuna kadar ilerledik. Başımı yandaki büyük, yemekhane duvarlarına çevirdim. Gözlerim parlıyordu. Kocaman bir çam ağacı çizmişti Şahin tebeşirlerle. Dallarına farklı renkle küçük yıldızlar eklemişti ama sanki gerçekten parlıyorlardı.

"İşte burada," dedi Şahin böbürlenerek. "Yeni yıl ağacımız."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Bir an için gözlerim doldu ama gülümsemeye çalıştım. "Çok güzel olmuş."

"Daha bitmedi," diye fısıldadı Mürekkep pijama cebinden bir avuç kağıt parçası çıkararak. "Bunlar dileklerimiz için. Herkes bir şey yazacak sonra ağaca asacağız. Sabah bunu görünce ebemizi sikmesinler diye isimlerinizi yazmayın."

Sessizce güldüm. "Asacağız derken?"

Şahin elini kaldırdı, duvarın üst kısmına çakılmış bir ip parçasını gösterdi. "Buraya. Küçük kağıtlar asılacak. Gerçek gibi olacak."

Mürekkep bana bir kağıt uzattı. "Al hadi Nergis! Yaz ne istiyorsan!"

Kağıda baktım. Parmaklarım titredi. Annem geri gelsin yazmak istedim ilk. Sonra babam saçlarımı sevsin yazmayı düşündüm. Boğazım düğümlendi. Mürekkep Sena'yı kucağımdan aldığında kağıda tebeşirle yazdım.

"Sel olsun her yer. Bir daha hiçbir şey yanmasın böylece."

Kağıdı Şahin'e uzattım asması için. Mürekkep kıkırdayarak kendi kağıdını astı. Büyük harflerle yazmıştı.

"Sonsuz para."

Şahin dilekleri astıktan sonra ağacın tepesine heyecanla baktı. "Boyum oraya yetmediği için bir yıldız çizemedim. Ama siz ağacımızın tepesinde bir yıldız var gibi hayal edin," dedi heyecanla. "Bize ait. Dördümüze."

Sena mırıldanırken Mürekkep yavaşça onun başından öptü. "Acaba biz de Sena'nın okula başladığı yılları görecek miyiz?"

"Ona kokulu silgiler alacağım," dedi Şahin çocuk yaşına bakmadan konuştuğu büyük cümlelerle. Abi gibi oldu hep

zaten o zamanlarda da.

Mürekkep gülerek yere oturdu, başını duvara dayadı. Kucağında Sena hala uyukluyordu. "Ben büyüyünce bir hayvan barınağı açacağım," dedi. "Sokaktaki tüm kedi köpeklere bakacağım."

Şahin yanına oturdu. Bacaklarını yukarı çekip kollarını birbirine bağladı. "Ben araba alacağım. Kırmızı. Sizi gezdireceğim."

"Bana araba kullanmayı öğretir misin?" dedim hafifçe gülerek.

"Öğreteceğim tabii ki. Kendim bir öğreneyim, ilk size öğreteceğim," dedi Şahin gözlerini bana dikerek.

"Benim size bir şey söylemem lazım," dediğinde aynı anda Mür'e döndük. Başı yere eğikti. "Bugün Zahide Abla benimle görüşmek istediğini söyledi. Gittim." Başını bize kaldırdı. "Galiba bir aile beni evlat edinmek istiyormuş."

Bir an sessizlik oldu. Ne yapacağımı bilemedim. Hızla yere, Mür'ün dibine oturdum. Şahin ise şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

"Ne?" diye fısıldadım. "Bizden ayrılacak mısın?"

"Galiba," dedi ve derin nefes verdi. "Ben sizden ayrılmak istemiyorum." Sonra hızla gözlerini ovdu. Sena bu sırada biraz huysuzlandı.

"Yeni bir ailen olacak," dedim ama buğudan onu seçemedim. "Biz de seni ziyarete geliriz."

"Ama sizi bırakmak istemiyorum," dedi tekrar. Bu sefer alt dudağı büzüldü. Şahin ise bomboş yere bakıyordu.

"Senin için en iyisi bu olacak," dedi yere bakarken. "Bizi unutmazsın değil mi?"

"Of!" dedi Mür, biraz daha sesli hıçkırırken. Ellerinin tersi ile gözlerini ovdu. "Bizim burada birlikte hayallerimiz var. Birlikte on sekiz olduğumuzda Sena'yı da alıp çıkacağız buradan. Şimdi beni neden almak istiyorlar bilmiyorum. Kim ki? İyi bir aile mi? Sizi çok özleyeceğim."

Şahin birden ayağa kalktı. "Tamam," dedi. Konuyu değiştirmek ister gibi. Gözlerinde yaramaz bir ışık. "Bir şey daha yapacağız."

Mürekkep başını kaldırdı merakla. "Ne?"

"Yıldızları göreceğiz."

"Yıldızlar mı?"

Şahin dudaklarının kenarını kıvırdı, kafasıyla tavana işaret etti. "Çatıya çıkacağız."

Ben hemen itiraz ettim. "Delirdin mi? Gece yarısı. Hem görürlerse-"

"Kim görecek?" diye kesti sözümü. Sesi alçaktı ama içinde öyle bir özgüven vardı ki insan kendini onun planına kaptırmadan edemiyordu. "Gelmeyecekler. Hepsi odalarında. Biz de bir saatliğine gökyüzüne bakacağız."

Mürekkep coşkuyla ayağa fırladı. "Harika bir fikir!" dedi. Sanki dünyanın en büyük mucizesi olmuş gibi.

Şahin bana baktı. "Sen de geliyorsun. Sena'yı da al. Sen yetimhaneye yeni geldin ama biz senelerdir buradayız ve sana yemin ederim ki yıldızları izlemek çok kolay değil burada. O yüzden şimdiden bol bol yıldız görsün çocuk."

Mür'ün kucağından Sena'yı aldım. İstediğimden değil, korkuyordum sadece ama Sena'nın ufacık elinin parmağımı tutuşu sanki bana gidelim diyordu. Belki o da görmek istiyordu.

Merdivenlerden usulca çıktık. Basamaklar gıcırdıyordu. Nefesimizi tuttuk. Şahin önde biz arkada. Kapkaranlık bir tavan arasına geldik. Orada küçük bir pencere vardı ama dışarıya çıkmak için yeterli değildi. Şahin pencereyi açtı, soğuk hava yüzümüze çarptı.

"Hazır mısınız?" dedi bir kahraman edasıyla.

"Şahin düşersek-"

"Düşmeyeceğiz." Gülümsedi. Sonra kendini attı dışarı. Gerçekten attı. Kalbim duracak sandım ama bir ses gelmedi. Biraz sonra alttan fısıltıyla konuştu. "Hadi tutunun."

Mürekkep ilk atladı. Sonra ben. Sena'yı dikkatle göğsüme bastırarak çıktım. Sonunda çatının en düz yerine doğru adımladık.

"Ay düşeceğim şimdi," dedi Mür ve bir anda çatıdaki oğlanı görüp, "Bismillah!" diye bağırdı.

O bağırınca istemsiz ben de inledim. Çocuk da korktu. Şahin düşecek gibi oldu. "Sessiz olun!" dedi fısıltıyla. Bir çocuk çatıda tek başına oturuyordu. Bu çocuğu tanıyordum ama ismini bilmiyordum. Elinde bir kitap vardı.

"Lan sen ne yapıyorsun bu saatte burada deli?" dedi Şahin hızla onun yanına otururken. Çocuk ise kitabın kapağını kapatıp bize döndü.

"Ben de aynısını size soracaktım," dedi bize bakarken.

"Biz yıldızları izlemeye geldik," dedi ve elindeki kitaba baktı. "Kitap okumak için başka yer mi yok?"

"Yıldızlardan güzel ışık mı var? Üstelik bunun için senden icazet alacağımı bilmiyordum Şahin," dedi çocuk gözleri ile bize bakarken. "Selam. Deniz ben. Yeni geldin değil mi?"

"Selam," dedim kucağımda Sena ile zar zor diplerine varıp bağdaş kurarken. "Evet. Kardeşimle geldik. Sen?"

"Ben ilk günden beri buradayım," dedi sırıtarak. Tekrar kitabına döndü. "Bu ikili ile çok takılma bence. Başını belaya sokarlar."

"Bize mi dedi len bu?" dedi Mür şaşkınlıkla Şahin'e bakarken. "Muğla'nın manyağı çatıya çıkmış bir de kitap okuyor, gelmiş bize bela diyor." Zar zor dengede durup yanımıza oturdu ve derin bir nefes alıp yıldızlara baktı. "Allah'ım ne güzel yaratmışsın şu yıldızları be?"

"Uzanalım hadi," dedi Şahin kıkırdarken. Durup bir an Deniz'e döndü. "Kardeşim aile toplantısı yapıyoruz. Biraz ötede okur musun kitabını?"

"O da katılsın," dediğimde Deniz anlamsızca bize bakıyordu.

"Aman iyi katılsın," dedi Şahin ve Mür'e döndü. "Sence ben mi daha yakışıklıyım yoksa bu Deniz denen davar mı?"

"Sen!" dedi Mür gülerken.

"İyi," dedi Şahin ve sırıtarak Deniz'e döndü. "Kapat lan kitabı. Gel. Kızlara yıldız saymayı öğreteceğiz."

"Size iyi eğlenceler," dedi Deniz ayaklanırken. Gideceği sırada arkasından baktım.

"Dursana sen de bizimle. Hep tek görüyorum seni. Yemek yerken de, bahçede otururken de. Korkma aşağı atmayız seni," diye kıkırdadığımda durup bana döndü.

"Pekala," dedi tekrar yanıma otururken. "Nergis, değil mi?"

"Evet!" dedim elini sıkarken. "Bu da Sena. Kız kardeşim."

"Hiç benzemiyor sana," dedi Sena'ya bakarken.

"Bebek olduğu için olmasın kardeşim?" dedi Şahin sinirle.

Deniz gözlerini kıstı. "Evlatlık olmasın?"

"Annem Sena'yı doğururken yanındaydım," dedim kıkırdarken.

"O zaman sen evlatlıksındır belki," dedi ve kitabı yana koyup sırtını yasladı. Uzandı.

"Yetimhanede konuştuğunuz sohbete bak mallar," dedi Şahin de uzanırken. "Birbirlerini buldular iki mal."

"Niye öyle diyorsun?" dedi Mür sinirle uzanırken.

"Grubun tek erkeği olarak çok havalıydım. Şimdi bu kitap kurdu piç geldi tüm havam sönecek."

"Sen bizim minnoşumuzsun," dedi Mür onun yanağını sıkarken.

Sena kucağımdayken uzandım. Ay oradaydı. Bütün Muğla karanlığının ortasında, gökyüzü pırıl pırıl yıldızlarla doluydu. Nefesim kesildi. Hayatımda hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim.

"İşte," dedi Şahin. Uzandığı yerden başını bana çevirirken. "Yılbaşı ağacımızın yıldızı da burada Nergis Çiçeğim."

Rüzgar saçlarımızı okşuyordu. Sena minik sesler çıkarıyordu sanki o da hayran kalmışçasına.

"Bir dilek daha tutalım," dedi Mürekkep, ellerini gökyüzüne uzatırken. "Büyük bir dilek olsun."

"Yakalanırsak tüm suç Deniz'e kalsın veleddalin amin," dedi Şahin hızla. Güldüğümüz sırada Deniz'e baktım göz ucu ile. O da sırıtıyordu yıldızlara bakarken. Başını kısaca bana çevirdi. Hızla gökyüzüne baktım.

"Ben de Mürekkep'in yeni ailesinde çok mutlu olmasını ve bizi hiç unutmamasını diliyorum," dedim içtenlikle.

"Ağlatacaksın beni illa," dedi Mür hızla. Gözlerini ovdu. "Ben de yeni bir aileye gitmek istemiyorum. Buradaki ailemle kalmak istiyorum." Gözleri parladı. "Bir dilek daha! Büyüdüğümüzde ve yetimhaneden çıktığımızda, Şahin'e ailesinden kalan evde beraber yaşayalım istiyorum. Hepimiz olalım o evde. Gerçek bir çam ağacımız olsun. Sena okula gitsin."

"Deniz olmasın," dedi Şahin homurdanarak. Sonra Deniz'e döndü. "Yanlış anlamıyorsun değil mi kral? Takılıyorum öyle."

"Anlamıyorum," dedi Deniz sırıtırken.

"Sen ne dilersin?" dediğimde Deniz bana döndü. Birkaç saniye gözlerimiz birbirinde dinlendi.

"Aile."

Bir kelime insanın içini delebilirdi. Bana da bundan oldu. Tam kalbimin ortasına. Keşke mümkün olsaydı. Keşke hepimizin birer ailesi olsaydı.

Şahin kollarını başının altına koydu. "Ulan Deniz hadi seni de seveyim azıcık," dedi sanki Deniz'in o lafından sonra ona karşı sempati duymaya başlamış gibi. "Bir gün buradan çıkacağız. Kendi hayatımız olacak. Babamlardan kalan evde hep beraber yaşayacağız. Size söz veriyorum." Sözleri bir yemin gibi havada asılı kaldı. "Deniz sen de kalabilirsin benim evde büyüdüğümüz zaman."

"Eksik olma Şahin," dedi Deniz sırıtırken. Şahin ise başını ona çevirdi.

"Adamsın," dedi ve tekrar yıldızlara baktı. "Ama yine de senden yakışıklıyım."

Sena kıkırdadı. Biz güldük. Sonra herkes sustu. Sadece yıldızlar konuştu. O an anladım. Belki hiçbirimiz istediğimiz şeylere sahip olamayacaktık. Belki yarın yine aç uyanacaktık ama bu gece yıldızlar bizimdi.

Ruhsuz odada gözlerimi araladım. Rüyamda geçmişi görmenin verdiği ivedilikle sırıtıyordum.

Tufan'ın odasının sessizliği boşluk gibi değil de içine çekmeyi bekleyen bir duruluk gibiydi. Gözlerim bir süre tavandaki camdan yıldızlı gökyüzünde dolandı. Gece yarısıydı hala. Tufan'ın nefesi yanımda yoktu. Ne ağırlığı ne kokusu.

Doğrulup bir süre yatağın kenarına oturdum. Ayaklarım parkeye dokunduğunda sıcacık hissettim. Yerden tatlı bir sıcaklık odayı da ısıtıyordu. Pencereden içeri sızan ay ışığı loş bir çizgi halinde karşıdaki duvara vuruyordu. Odadan çıkmak için ayaklandım ve kapıyı açmaya yeltendim. Kilitliydi.

Başımı çevirip odaya göz gezdirdiğimde fark ettim. Kalın çerçeveli, koyu renklerdeki manzara resimli tablo. Ortası

belli belirsiz ayrılmıştı sanki oraya ait değilmiş gibi.

Bir süre baktım. Sanki bir şey beni o tabloya çekti. Ellerim düşünmeden tablonun yağlı boyasına uzandı. Hafifçe bastırdım. Ve çıt diye bir ses. Neredeyse duyulmayacak kadar ince bir sesle kapak aralandı.

Başımı yavaşça uzattım. Burnuma ağır kütüphane kokusu doldu. Bir de Tufan'ın parfümü karışmıştı bu kokuya. Adımlarım çıplaktı. Ses çıkarmamaya çalıştım ama ahşap döşemeler fısıldıyordu.

İçeri adım attığımda gördüğüm şeyle kuruyan boğazımı yutkunup ıslattım. Tufan koltuktaydı. Ay arkadan ona dokunduğu için yüzü kapkaranlıktı. Bacakları aralık duruyordu. Başı hafif öne eğikti. Tek eliyle sıkıca tuttuğu, yarısı açık kalmış bir kitap vardı. Ona doğru biraz daha adımladığımda ağzının hafif aralık, gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim. Nefesi en derinlerden çıkıyordu. Siyah gömleğini gerecek şekilde göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Saçlarının bir kısmı alnına düşmüştü.

Bir süre durdum. Nefes bile almadım. Tufan'ı böylesine savunmasız bir halde ilk kez gördüğümü fark ettim. Yüzünde gevşek bir yorgunluk vardı. Şu an onu bir mermi ile öldürsem ruhu bile uyanmazdı.

Ona doğru bir adım daha atarken kolundaki saat titredi. Bu bana kaş çattırdı. Bir adım daha attım. Bir adım daha titredi. Sanki ayak sesime cevap verir gibi. Titremeyle birlikte o an Tufan'ın kaşları oynadı. Başı yavaşça kalktı. Siyah gözleri uykunun bulanıklığıyla açıldı, beni buldu.

Birkaç saniye sadece baktı. Uykulu da olsa keskin ve kontrol ediciydi hala.

"Ne var?" dedi, ama sesi uykudan uyandığından mıdır bilinmez cehennemin dibinden gelir gibi boğuk geldi.

Gözlerimi kaçırmadım ama hareket algılayarak kolunu titreten saat beni şok etmişti. "Uyuyamadım."

Sanki yanına oturayım ister gibi oturuşunu biraz toparladı. Ya da ben öyle anladım. Elindeki kitabı dizine bıraktı ve geriye yaslandı. Dudaklarını yaladı. "Beni mi izliyordun?"

"Hayır," dedim fısıltıyla. Sesim biraz titredi. Boğazımı kısaca temizledim. "Sadece ne yaptığınızı merak ettim."

Başı kitaba indi. Kapattı ve elini kitabın kapağında gezindirdi. Gözlerim kapağa kaydı. Karanlıkta göremedim. "Ne okuyordunuz?"

"Sana ne ki Nergis?"

Boğazımda yanma oldu. Ondan öylesine nefret ettiğimi fark ettim ki bir daha onunla asla konuşmama kararı aldım. Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve tekrar yatağa girdim. Gözlerimi sinirle kapattım.

Bu kadardı. Bundan sonra onunla asla konuşmayacaktım. Zaten onunla neden konuşma ihtiyacı duyduğumu anlamadım. Belki de böylesine duygusuz bir adama karşı merak, belki de kardeşimi kurtaracağı için minnet, belki de beni zincirlediği için nefret.

Sinirle nefes verip yastığa sarıldım. Bedenim kaşınıyordu. Yatağın diğer kısmı biraz çökünce hızla gözlerimi açtım. Bir an doğrulup arkaya döndüm. Yatağa gelmişti. Elinde hala kitap vardı.

"Pardon?" dedim, şaşkınlıkla. "Ne yapıyorsunuz?"

"İzninle kendime ait şahsi yatağımda uyuyacağım," dedi ve kitabı bana uzattı. "O tarafa bırak."

Şaşkınlıkla kitabı elinden aldım. Yan tarafa, yere bırakacağım sırada durup kapağa baktım. Nietzsche Ağladığında.

"Şu yatağın yanına bir iki komodin mi alsanız? Çok pahalı olmuyorlar," dedim söylenerek. Yatağının yanlarında eşya koymak için dahi komodin yoktu. Bu, çok tuhaftı. Tufan'a ait çoğu şey zaten çok tuhaftı.

Kitabı yere bıraktım ve tekrar yastığa sarıldım. Ona döndüm tamamen. Sırt üstü uzandı. Ellerini başının arkasında birleştirdi. Gözleri tavandaki camdan gökyüzüne daldı.

"Gitti mi merakın?"

"Ne?" dedim ve bir an ifademi dondurdum. Kitabı görmüştüm neticede. "Evet, gördüm okuduğunuz kitabı. Tefeciler felsefeyle ilgilenir miydi?"

Tavana bakarken kaşları çatıldı. Gözleri belli belirsiz kıvılcımlaştı. "Sen insanları meslek gruplarına göre yargılıyor musun?"

Boğazımda bir yanma kırıntısı oldu. "Hayır tabii ki Tufan Bey. Sadece siz felsefeyle uğraşan bir tip gibi değilsiniz."

Hala tepeye bakıyordu ama aklı söylediklerimdeydi. "Nasıl şeylerle uğraşan bir tip gibiyim?"

"Bilmem," dedim yastığa biraz daha sokulurken. Bedenim ona dönüktü ama yatakta aramızda oldukça mesafe vardı. "Sizin herhangi bir şeye herhangi bir ilgi duyuyor olmanız bana garip geliyor. Duyguları elinden alınmış bir ruh gibisiniz." Bir an kıkırdadım. "Doktor Breuer, kitapta

Nietzsche'ye psikanaliz yapıyordu ya... Aynı ona benzedik şimdi."

Başı kısaca bana çevrildi. "Okudun mu sen de bu kitabı?"

"Evet," dedim gülümsemeye devam ederken. Gözleri ürkütmedi o an nedense. "Nietzsche hasta olduğunu inkar edip psikoanaliz desteğini reddediyordu. Size sorsam siz de reddedersiniz. O da ruhsal açıdan gayet iyi olduğunu söylüyordu, siz de söylersiniz."

Tekrar yıldızlara çevirdi başını. Belli belirsiz sırıttı. "Dolandırıcılar felsefeyle ilgilenir miydi?"

Bir an sessizlik oldu. Gülümsemem kaldı, içimde küçük bir öfke kıvılcımı çaktı ama belli etmedim. Yastığı biraz daha çekiştirdim.

"Ben insanları dolandırmıyorum," dedim kısık bir sesle. "Sadece kardeşim için üç beş adamdan para aldım."

"Böyle düşünerek vicdan mastürbasyonu mu yapıyorsun?" dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Birkaç saniye şaşkın şaşkın yüzüne baktım.

"Ne yani? Siz yapmıyor musunuz?"

Bakışları tavandan çekilmedi. Yüzünün yan profili keskindi. Kirli sakalları biraz uzamıştı. Kısa kirpikleri simsiyahtı.

"Ben neysem oyum, küçük şeytan."

Gözlerimi kapatmak istedim ama bir yandan da yanımda uzanan bu bedene karşı içgüdüsel bir dürtü ile uyuyamadım. "Vay be... Edebiyat yapmadan konuştunuz. Çok nettiniz. Şaşırdım doğrusu."

"Bende derinlik arayıp durma," dedi bana dönerken. Tınısı ağırdı. "Boğulursun."

Kalbim tuhaf çarpıyordu. Onunla sürekli dalaştığım için kendime kızıyordum ama istemsiz oluyordu her seferinde. Onu elimden geldiğince sinirlendirmek istiyordum.

"Niye bu kadar soğuk birisiniz? En son neye içtenlikle güldünüz mesela? Ya da neye ağladınız?"

"Çocukluğuma da inelim mi?" dedi alayla. Belli belirsiz sırıttı. Gözleri yavaşça kapandı.

"Ben yarın birkaç saat Mür ve Şahin ile buluşacağım."

Cevap vermedi. "Tamam mı?" dediğimde yine cevap vermedi.

Sabır diledim. "Buz gibisiniz," dediğimde gözleri kapalı gülümsedi. Sanırım uyuyacaktı. Onun benden önce uyumasını istedim.

"Buz erirse ne olur?"

Birkaç saniye bekledim. "Su?"

"Cık," dedi sırıtırken hala. "Birilerini boğar."

Gözlerimi kırptım. "Siz hiç boğuldunuz mu?"

"Herkes birbirini boğar," dedi yavaşça. Gözlerini hala hiç açmadı. "Tufan selleri bile bazen boğulur."

Tufan benimle konuşmayı hiç istemiyordu, belli. Ama bunun bana özel olmadığını biliyordum. O genel olarak insanlarla konuşmaktan rahatsız olurdu. O yanımdayken sustuğumda zihnim gürültüden parçalanıyordu, konuşmayı bu kadar çok isteme nedenim belki de buydu.

"Kitapta bir cümle vardı beni çok etkilemişti," dedim fısıltıyla. "Tabii ki acı çekeceksin, görmenin bedeli budur. Tabii için korkuyla dolacak, yaşamak tehlike içinde olmak demektir. Büyümek zordur."

Gözlerini açtı. Bir süre tavana baktı. "Bu iki oldu," dedi.

"Ne iki oldu Tufan Bey?"

"Okuduğum kitaplarla ilgili alıntı yapıyorsun," derken bana çevirdi başını. "İki oldu. Üçüncüde affetmem."

"Ne gibi?" derken gözlerim biraz açıldı. "Ben kötü bir şey mi yaptım? Bu kitaplar size özel mi? Sadece siz mi okuyabilirsiniz?"

"Cık," dedi yavaşça. Bana doğru biraz yaklaştı yatakta. Nefesimi tutarken ellerimi ne yapacağımı bilemedim. "Senin ne yapmaya çalıştığının," dedi fısıltıyla. "Farkındayım."

"Ne?" dedim ama sesim çıkmadı.

"Beni etkilemeye çalışıyorsun."

"Aklımdan bile geçmedi bu," dedim ama sesim çıkmadı. Yüzlerimiz çok yakındı. Kokusu ile nefes almak zorlaştı.

"Farkındayım," diye fısıldadı. Sesi ok gibi kalbime battı.

Korkudan yutkunduğum sırada zehir gözleri dudaklarıma indi. "Kadınlar bana hep ilgi duydu. Senden farkları buydu işte küçük şeytan," dedi. Dudaklarıma baktığı için istemsiz yaladım onları. "Çünkü sen bana ilgi duymuyorsun. Benim sana ilgi duymamı istiyorsun."

Ağzımı bile aralayamadım. Burnu neredeyse burnuma dokundu. Gözleri dudaklarımı yaktı geçti. "Dolandırdığın

adamlara da böyle yaptığının farkındayım. Benimle ilgili aklında her ne şeytanlık varsa, olmasın. Bu okuduğum kitaplardan alıntı yaptığın ikinciydi, üç olmasın," dedi ve geri çekildi. Tekrar başını yastığa koydu.

Ne bir şey diyebildim ne de bedenimi hareket ettirebildim. Dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Belli ki benimle eğlenmişti. Göğsü ağır ağır kalkıyordu.

Bir süre sadece ne demek istediğini düşündüm. O da hep sustu artık. Gözleri yavaş yavaş kapandı. O sustukça gözlerim kapandı. Bir şey daha söylemek istiyordum ama dudaklarım ağırlaştı. Uykunun ince bir perdesi üzerime serildi. Belki hala kısık sesle fısıldadım.
"Doktor Breuer haklıydı. Siz hastasınız."

Sonrası yoktu. Nefesim onun derin nefeslerine karışırken yattığım yerde uyuya kaldım. Son gördüğüm şey, cama vuran yıldızların Tufan'ın yüzüne dokunmasıydı.

Gözümü açtığımda odanın tavanında sabahın bulanık aydınlığı vardı. Bir an nerede olduğumu anlamadım. Başım yastığa gömülüydü. Kollarım yattığım yastığa sarılmaktan uyuşmuş, bedenim yorgundu. Dudaklarımın kenarında garip bir kuruluk hissettim, sanki gece boyu sessizce bir şeyleri düşünmekten ağzım kurumuştu.

Gözlerimi kısıp yatağın diğer tarafına baktım. Boştu. Çoktan kalkmıştı. Sanki hiç burada yatmamış gibi düzenliydi yastığı. Ya sabahın köründe uyanmıştı ya da zaten benim uyuyakaldığım anda gitmişti.

Doğrulup esnediğim sırada kapının tıklaması ile kaşlarımı çattım. Doğrulup kapıya yöneldim. Açıldı. Kilitli değildi. Tufan muhtemelen odadan giderken kilidi açmıştı.

"Nergis Hanım," dedi hemşire telaşla.

Bir anda kalbimi tuttum. Öleceğimi düşünerek hızla kapının eşiğinden bir adım geri gittim. "Ne?" dedim ama sesimden kan aktı.

"Sena çok ağlıyor," dediğinde hızla yanından geçtim ve alt kata doğru inmeye başladım. Telaştan sürekli derin derin nefes alıyordum.

Alt kata kadar koşar adımlarla indim ve kapının girişinde duraksadım. Kalabalıktı. Sena hiç durmadan bağırıyordu. Yatağın kenarına geçmişti. Dizlerini karnına çekmiş, gözleri boncuk boncuk olmuştu ağlamaktan. Yanakları kıpkırmızıydı. Burnu akıyordu.

"Neden arkadaşlarım Roza gibi değil!" diye bağırdı. Hızla yanlarından geçip içeri adımladım ve Sena'ya sarıldım. Başından öptüm. Bağırması durmadı. "Neden benim arkadaşlarım hala bana kendimi öldürmemi söylüyor!" diye bağırdı. "Dün çok güzel olduğumu düşünüp bir fotoğraf koydum ama şimdi Periliçe bana hala ölmedin mi sen diye mesaj attı!" diye çığlık attı. Geri çekildim ve hızla onun gözlerini sildim. Kirpikleri de yoktu. Yaşları hemen düşüyordu.

"Tamam ablacığım," dedim tekrar ona sarılırken.

"Neden Roza benimle artık arkadaş değil!" diye bağırdı ağlarken. Öyle çok bağırıyordu ki hemşireler bile merakla kapının ucundan başlarını uzatıyordu.

"Boğazların acıyacak," dedim o hıçkırırken. "Tamam bebeğim. Yapma böyle."

"Beni neden kimse sevmiyor?" dedi içli içli ağlarken. "Fotoğrafıma çirkin dese bile bir şey demezdim ablacığım ama o ölmemi istiyor!"

"Tamam," dedim tekrar. "Ben halledeceğim tamam mı?"

"Ne oluyor?" sesi ile girişe baktım. Üzerinde sabahın o soğukluğunu taşıyan siyah bir gömlek vardı, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Gözleri kısık, sabırsız ve sinirliydi. Çocuklardan nefret eden bir adamın yüzü nasıl olurdu, işte öyleydi.

Bana bakmadan içeri girdi. Hemşireler dahil herkes birkaç adım geri çekildi. Sena da biraz susmuştu. "Ne var sabah sabah bu kadar bağıra çağıra ev duvarlarını kirletecek?"

Sena başını kaldırdı. Gözleri yaş içinde parladı. "Roza'yla barışmak istiyorum!" diye bağırdı sesi çatlayarak.

Dibimize kadar geldi ama hiç eğilmedi. Tepede bir gölge gibi dikildi. "Hayatta her istediğin olmaz. Böyle cıyaklayarak bir yere varamazsın."

"Roza'yı istiyorum!" Sena'nın sesi çığlığa döndü. "Onu istiyorum, getir bana!"

Tufan yavaşça eğildi. Gözleri alev aldı. "Bana bak çocuk," dedi yavaşça. "Benim asabımı sakın bozma."

"Bozulursa ne olurmuş söyle bakalım!" diye bağırdı Sena. "Ne yapacaksın ki! Senden korkmam!" Korkuyla Sena'nın ağzını kapattım ve Tufan'a döndüm.

O da şaşırmıştı. Ne yapacağını bilemedi. Doğruldu. "Roza bir daha seninle asla arkadaş olmayacak. Bir daha seni görmek istemiyor. Şimdi sesini kes."

Sena başını salladı. Ağlaması daha da arttı. Ben dayanamayıp araya girdim. "Kriz yönetimi böyle olmaz," dedim sinirle ona bakarken. "Bırakın ben hallederim."

Gözlerini bana çevirdi. Soğuk, keskin. "Sustur şunu," dedi ağır ağır. "Bu evin bir düzeni var."

"Ya bu çocuk. Elbette arada ağlayacak," dedim Sena'ya daha da sarılırken. "Siz gidin. Ben hallediyorum."

"Şuna bak," dedi arkasını dönerken. "Kendi evimde kendi odamdan kovuluyorum."

"Ne yapmak istersin ablacığım?" dedim hızla Sena'yı öperken. "Biraz daha gezelim mi? Dün nasıl eğlenmiştik, değil mi?"

"Tamam," dedi burnunu çekerken. Yataktan inmeye çalıştı. Gözleri ile çıkan Tufan'ın arkasından baktı. "Tufan abinin atlarını sevmek istiyorum. Hem de ondan izin almadan seveceğim işte."

"Sena!" dedim sinirle ama o gözlerini kısmış bir şekilde Tufan'a bakıyordu. Tufan ise duraksadı. Bize dönerken gülüyordu. Mimikleri öylesine gelip gitti ki bir an Sena'yı öldüreceğini bile düşündüm.

"Gel bakalım," dedi Tufan. "Gel ben gezdireyim sana atları."

"Peki," dedi Sena hızla onun peşinden ilerlerken.

Arkalarından ilerlediğim sırada Tufan ile ikisi çoktan asansöre binmişti. Kapı kapanmadan hızla içeri geçtim. Sena yere bakıyordu. Tufan ise bana.

"Ne bakıyorsun Nergis?" diye sordu. "Çocuğa bir şey yapacak halim yok. Git sen nereye gideceksen."

"Gerçekten gideyim mi?" dedim ama hiç o ikisini yalnız bırakmak istemedim. Sena bazen neyi nasıl dediğini bilmiyordu. Kemoterapiler yüzünden duyguları çok

dengesizdi. Bazen gereğinden çok çocuk, bazen gereğinden fazla sinirleniyordu.

"Ne demek bu?" dedi Tufan kapı açılırken. Sena bizden önce atıldı ve çıktı.

"Yani emin misiniz?" dedim ama Tufan kısaca bana baktı ve tekrar önüne döndü. İlerlemeye başladı.

Geniş avluda Sena kocaman bir nefes aldı. Etrafa, ahıra doğru bakındı.
"İçeride bir sürü at var değil mi?" dedi heyecanla. "Burası çok harika!"

Tufan cevap vermedi. Ellerini ceplerine soktu, ağır ağır yürüdü. Sena onun arkasından yorgun ama koşar adımlarla ilerliyordu. Bense kollarımı göğsümün altında birleştirmiş, yavaşça peşlerine takılmıştım.

"Şimdi içerideki atlar kimin tam olarak?"

"Benim."

Sena'nın gözleri parladı koştururken. Nefesi yoruldu. "Hepsi mi? Sen at sürmeyi biliyor musun?"

"Evet."

"Gerçekten mi? Çok şanslısın!" derken Tufan'ın adımlarına yetişti.

"Öyle miyim sence?"

"Tabii ki!" dedi Sena başını ona kaldırırken. "Ben böyle bir yerde yaşasam sabaha kadar atlarla konuşurdum."

Tufan başını yana, Sena'ya doğru indirdi. "Atlarla konuşulmaz."

Sena kıkırdadı. Ellerini önünde birleştirip bedenini hafif sağa sola salladı. "Sen hiç çocuk olmamışsın bence."

Bir an duraksadı Tufan. Gözlerindeki karanlığı ölüme benzettim. Üç beş adım geriden gördüm o bakışı, yine de hemen tanıdım. Sena'yı izledi birkaç saniye. Soğuk ama derinleri alevli sanki.

"Hayır," dedi sonunda. "Hiç çocuk olmadım."

Sena güldü. "Belli," dedi. Tufan'a doğru elini uzattı. Tufan bir an ne yapacağını bilemedi ama hemen sonra kumaş pantolonunun cebindeki elini çıkarttı. Sena, onun elini sıkıca tuttu.

"Ne bu?" dedi Tufan anlam veremeyerek. "Beni baban yerine falan koyma sakın. Üzülürsün sonra."

Sena omuz silkti ve onun elini tutarak yavaşça ahıra doğru adımladı. "Üzülmem," dedi fısıltıya yakın bir tonla. "Ben zaten her gün ölüme alışıyorum."

Bu dediği kalbimi ağlattı. İçimde bir yerlerde deprem oldu. Yangın çıktı. Seller ruhumu bastı. Tufan ahırın kapısını açtığında Sena'nın elini bıraktı. Sena heyecanla içeri girip atlara doğru adımlarken Tufan bir anda bana döndü. Gözlerimiz kavuşunca hopladım. "İyice alıştır onu Nergis," dedi yavaşça. "Ölen değil, kalan öğrenmeli bu duyguyu. Sabretmeyi, ölüme alışması gerektiğini bilmeli."

Zar zor yanından geçip Sena'nın yanına doğru ilerlediğim sırada Tufan'ın sesi ile duraksadım.

"İyice alıştır onu. Ne de olsa o, senden önce öğrenecek bu duyguyu."

Nefes almak zorlaştı. Sena'nın dibine çöktüm ve yavaşça başından öptüm. "Ben birkaç saat gidip geleceğim. Sen Tufan'ın sözünden sakın çıkma, tamam mı?"

"Tamam," dedi atlara bakarken. "Gelirken bana şeker alır mısın?"

"Alırım," dedim doğrulurken. Bacaklarım titriyordu. Tufan'ın söylediği hala bedenimi kemiriyordu.

Yanından hızla geçtim ve gittim. Son kez durup onlara baktığımda Tufan köşesine oturmuştu. Önüne hızla bir kahve geldi. Hizmetliler Sena'dan dolayı fantezi elbiseleri yerine gayet normal, iş kıyafetleri giymişlerdi.

Oradan ayrılırken Sena bir hizmetli ile atlara doğru elini uzatmıştı. Tufan ise kahvesini içerken kısaca bana baktı. Hızla arkamı döndüm ve üst kata çıktım. Üzerimi değiştirdim. Askıda yeni, sadece günlük kıyafetler vardı. Her gün bu odaya o güne ait kıyafet konulması ve odada başka bir şeylerin olmaması bana çok tuhaf geliyordu.

Aşağı indiğimde çıkışa doğru adımladım. Periliçe'nin annesini aradım. Cevap vermedi. Mesaj attım.

Nergis : Hanımefendi kızınız sürekli kız kardeşime kendini öldür mesajları atıyor. Sizinle bu konuda daha kaç kere konuşacağız?

Dip boyası gelmiş kaltak Nejla : Öncelikle merhaba demeyi öğrenmediğiniz için merhaba demiyorum. Ama tabii bu bir insanlık sonuçta. Bu yaşta size bunu öğretemem Nergis Hanım. Sonrasında bana sürekli aynı şeyi söyleyip durmayın. Kızım kardeşinizden korkuyor. Empati kurun. Çocuğum için sıradışı bir durum. Çocuk onlar. Abartmayın onlar aralarında şakalaşıyorlar. Sizden ricam kardeşiniz sosyal medyaya foto atmasın çünkü çocuklarımız etkilenebiliyor ve bize bu ne diyorlar bu yaşta onlara kanser gibi

şeyleri öğretmek istemiyoruz kalıcı travma kalıyormuş çocuklarda. Kardeşinizin elinden telefonu alırsanız çok seviniriz. Sevgiler.

Nergis : Nejla çocuğun bir daha kardeşime öyle mesajlar atarsa gelip senin ananı sikerim ve ailende kalıcı bir travma bırakırım

Dip boyası gelmiş kaltak Nejla : Sen ki saygısız ve aile terbiyesi almamış bir insansın. Mesajın cimere iletildi. Seni mahkemeye veriyorum. Üstelik eşimle görüşeceğim.

Nergis : Ben de annenle görüşücem senin orospu karı

Engellendiniz.

Çetin bu sırada peşime takıldı. "Günaydın bacım," dedi kapı açılırken. "Mürekkep hanımla bir görüşmeniz olacakmış. Ben bırakacağım sizi."

"Elbette sen bırakacaksın," diye mırıldandım. Arabaya bindiğimde kemerimi taktım. Çetin yolda bir türkü kanalı açtı ve geriye yaslandı.

"Kayseri nerede?" diye sordum.

Bir an kaşları çatıldı. "Nasıl?"

"Dün gece burada kalacaktı ya," dedim. Dışarı çevirdim başımı. "Sabah Sena dolanıyordu etrafta. Görmesin adam. Kim bu diye sorar sonra."

"Kayseri gitti bacım çoktan," dedi şaşkınlıkla. "Niye bizim evde kalsın ki?"

"Ben niye dün Tufan ile uyudum?" derken Çetin ağzını araladı ve hızla bana döndü.

"Kız siz dün birlikte mi yattınız!" diye bağırdı. Kahkaha atarak geriye yaslandı ve dudaklarını yaladı. "Vay anam

babam. Hem borç al, hem ödeme. Hem evlen, hem de yatağına kon."

Ona şaşkın şaşkın baktığım sırada durup bana döndü. "Şaka yapıyorum Nergis Hanım. Kayseri amcacığım horul horul uyuyor hala misafir odasında. Öğleden önce kalkmaz o. Görürse Sena birinin yeğeni der geçeriz."

"Anladım," dedim anlamsızca. Başımı cama yasladım. Çetin'in kahkahasından sonra içimde bir şeyler kıpırdandı. Öfke miydi utanç mıydı bilmiyordum.

Yolun kenarından geçen zeytin ağaçlarına baktım. Dalları rüzgarla eğilip kalkıyordu. İçimdeki fırtınanın aksine dışarısı sakindi.

"Bacım şakama kızdın mı?" dedi Çetin, sesinde garip bir merak vardı. Beni yoklar gibi çıktı ses tonu.

Gözümü bile kırpmadım, dışarıya bakmaya devam ettim. "Hayır."

"Hayır dediğine göre kesin kızgınsın," dedi. Direksiyon başında gülümsediğini hissettim.

Onunla konuşmak istemiyordum. Bir an önce Mürekkep ve Şahin'le buluşmayı bekliyordum. Boğazımda düğümlenen cümleler vardı ama hepsini geri ittirdim. Tufan'ın dün gece söyledikleri beynimin içinde dönüp duruyordu.

Çetin türküyü kısıp bana yan gözle baktı. "Söyle hadi," dedi. "Var içinde bir sancı. Görüyorum."

"Bu adam hiçbir kadınla aşk yaşamadı mı?"

Çetin geriye yaslıydı. Direksiyonu tutan elindeki dövmelere gözüm çarptı. Kaşlarını hafif çattı. "Bu adam dediğin patron

mu?"

"Yok Kayseri," dedim hızla. Bana döndüğünde kahkaha atıp yola baktı.

"Valla matrak karısın he bacı," dedi sırıtırken. "Benim gibisin. Piçsin biraz."

"Tufan'ı diyorum," dedim direterek. "Gerçekten bir kadınla bir ilişki yaşamadı mı? Yani hiç mi mutlu olduğu bir an yok?"

"Valla ben kendisini uzun senelerdir tanırım," dedi. Dikiz aynasından geriye taralı saçlarına baktı. Birkaç teli düzeltti. "Öyle uzun süreli bir hanımefendi bayanı olmadı. Maksimum birkaç saat bizim çiftliğe gelip giderler hep."

"Sence bu normal mi?" dedim ağzım aralık kalırken. "Bu yaşa kadar gelmiş bir adamın hiçbir ilişki yapmamış olmasını normal buluyor musun?"

Omuz silkti. "Tercih meselesi."

Camdan baktım ama yüzüm biraz ekşidi.

"Bence sen yine de böyle laflar etme bacım."

Bakışlarımı ona çevirdim, gözlerimin içine bakmaya cesaret edemedi. Yolun çizgilerine odaklandı. "Niye? Fikrimi belirtemez miyim?" diye sordum.

"Tufan'ın dünyasını kendi dünyanla bir tutma. O bambaşka bir yerlerden bakıyor dünyaya."

Gözlerimi tekrar yola diktim. "Sanki ben bunu bilmiyorum, farkında değilim. Sanki her şeyin ortasında ben değilmişim gibi konuşuyorsun," dedim ama duymadı.

Araba Akyaka'ya girerken denizin mavisi çarptı gözüme. Ferahlık beklerken daha çok sıkıştım. Ölüm Virajı denilen o mide bulandırıcı yola vardık. Bu yola öyle denme nedeni genelde hızını iyi ayarlayamayanların, freni tutturamayanların uçurumdan düşerek ölmesinden kaynaklanıyordu.

İstemsiz geriye yaslandım ve kemerime sıkıca tutundum. "Kız korktun mu?" dedi sırıtırken. "Korkma bacım. Ben günde elli kere geçiyorum bu yolu."

"Çetin senden bir şey isteyebilir miyim?" dediğimde ilk defa çok ciddileşti. Yola bakan gözleri bile yüklenen bir misyonla anlamlandı.

"Ne isterseniz, Nergis Hanım," dedi. Sesi tanıştığımız zamanlardaki düzlüğe döndü.

"Sena'yı rahatsız eden çocukların velileri ile bir türlü anlaşamıyorum. Defalarca kardeşime mesaj atmamaları konusunda çocuklarını uyarmalarını söyledim ama bir şey yapmıyorlar bu konuda. Sena çok üzülüyor. Acaba onlarla bir kere de sen görüşür müsün?" dediğimde başı hiç düşünmeden onaylar sallandı.

"Eyvallah," dedi buz gibi. "Ben döverim onların babalarını."

"Numaralarını vereyim mi?"

"Hallederim ben."

"Pekala. Teşekkürler," dedim. Başımı yana çevirdim. Akyaka'ya varmıştık. Arabayı park etti ve aynadan tekrar saçlarına baktı.

"Parfüm de sıkayım. Mürekkep hanım geçen sefer beğenmediği için başka parfüme geçtim. Bakalım buna ne

yorum yapacak?" dediğinde arabadan inmeden durup ona döndüm.

"Aslında ben onlarla baş başa otursam daha iyi," dediğimde üzerine hiç durmadan parfüm sıkıyordu.

"Selam vereceğim bacım," dedi öksürürken. "Allah kahretsin arabanın içi metan gazına döndü amına koyayım. Çık bacım çık!" diye bağırdı.

Arabadan çıkıp içecek dükkanlarına doğru adımlamaya başladım. Uzakta Mürekkep ve Şahin'i gördüm. Mürekkep iskelenin ucundaydı. Elinde bir torba vardı, içinden ördeklere ekmek atıyordu. Kısa dağınık saçları rüzgarda savruluyordu. Şahin ise bir banka yayılmış telefonuyla uğraşıyordu.

Taşlı yoldan iskelenin ucuna yürürken Mürekkep başını kaldırdı. Göz göze geldik. Torbayı kenara koydu, yanıma doğru yürüdü. Kocaman sırıttı. O sırıtınca Şahin de bana döndü.

"Nergis'im geldi!" dedi heyecanla. Ellerini bana açtığı için ona doğru adımlarken ben de ellerimi açtım. Gülümsedim.

"Çok özledim sizi," dedim sıkıca Mür'e sarılırken. Gözlerimi kapattım. "Rüyamda yetimhanedeyken çatıda yıldızları izlediğimiz geceyi gördüm. Çok özledim."

"Ertesi gün yakalanmıştık değil mi?" dedi Mür bana sıkıca sarılırken. Şahin hemen arkadan bize katıldı ve sıkıca kollarını ikimize birden sardı.

"Bunun yüzünden hep!" dedi Şahin, sesi boğuk çıkarken. "Deniz de bizimle yıldızları izlesin diye tutturmuştu. Çocuk çatıda uzanırken bok çuvalı gibi aşağı düşmüştü amına koyayım."

"Ay harbi nasıl düşmüştü ya?" dedi Mürekkep gülerken. "Geri zekalı. Allah'tan bir yerine bir şey olmamıştı."

"Ben de geleyim mi aile sarılmasına?" sesi ile hızla birbirimizden ayrıldık. Çetin gözleri dolu dolu bize bakıyordu. Elleri önden birleşik, alt dudağını ısırıyordu. "Çok duygusal bir an... Ben hiç abime böyle sarılamadım. Size sarılayım?"

Mürekkep bana döndü. "Şurada çay içelim mi?"

"Olur," dedim Şahin'in koluna girerken. "Size anlatacağım çok fazla şey var."

Çetin ise sırıtarak arkamızdan ilerliyordu. "Mür Hanım bayanı!" dediğinde Mür durup ona döndü.

"Ne dedin sen bana?"

Çetin'in adımları duraksadı. Şaşkınlıkla sağa sola baktı. "Ben mi? Mür Hanım bayanı dedim."

Mür gözlerini kıstı ve ona bir adım attı. "Bir daha sakın bana bayan deme."

"Ne diyeyim?" dedi Çetin merakla ona eğilirken. Gözlerini kıstı. "Karım diyeyim mi?"

"Hadsizleşme," dedi Mür yavaşça. "Senin hiç yüzüne tükürüldü mü?"

Çetin ağzını açıp dilini çıkarttı. "Buraya tükürebilirsin. Zevkle," dediğinde Mür geri çekilip yüzünü ekşitti.

"Pis herif, Allah'ın belası," dedi peşimizden ilerlerken.

"Parfüm değiştirdim kızım o kadar! İnsan bir yorum yapar! Alo? Facebok var mı sende? Ekleyeyim seni! Mür!"

"Facebok diyor bok çuvalı," dedi Mür sinirle. Hemen arkamızdan çay bahçesine girdi.

Tahta masalardan birine oturduk. Mürekkep sandalyeye oturur oturmaz bana döndü ve çay siparişi verdi. Gözlerini bana çevirdi.

"Anlat bakalım küçük burjuva," dedi çenesini avuçlarına dayayarak. Merak ve ölçüp biçme isteği aynı anda. "Neler yapıyorsun? Sena nasıl?"

Şahin de oturunca Çetin dibimizde bir güvenlik edası ile dikilmeye başladı. Birkaç saniye ona baktım. "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

"Tabii tabii. Ben arabadayım Nergis yenge bacım," dedi ve başıyla selam verip arkasını döndü. Dönerken Şahin'e eliyle silah işareti yapıp bir anda vuruyor gibi havaya tuttu elini. Sırıtarak arabaya doğru ilerledi.

"Yenge mi?" dediğinde Şahin'e döndüm. Elimi kaldırdım.

"O kadınlara hitapları tam tutturamıyor. Bacım, yenge, hanım, bayan... Bunları henüz öğrenemedi ama yavaş yavaş."

"Anladım," dedi Şahin başı olumlu sallanırken. "Sen söyle bakayım. Ne oldu ne bitti?"

"Hazır mısınız?" dedim ve nefesimi tuttum. Yutkundum. Sırasıyla karşımdaki gözlere baktım. "Sena'ya donör bulundu!"

Aynı anda ağızları aralandı. Birbirlerine baktılar. Bu, pekala bir zaferin başlangıcıydı. Bir madalyonun parlak yüzüydü. Dualaların sonuydu.

Ölümü yenmek gibiydi.

Hızla gözlerimi sildim. "Bitti," dedim sesim titrerken. "Başardık. Sizin desteğinizle. Sizin bana verdiğiniz güvenle. Sena'yı kurtarıyoruz."

Şahin'in gözleri kızardı. Hızla bir eliyle sakallarını ovdu ve geriye yaslanıp güldü. Gülerken gözlerini ovdu. "Minik kuş sonunda iyileşecek mi yani?" Mür ise elleriyle yüzünü kapatmış, sessizce ağlıyordu. Şahin'in kahkahası sessizliği yararken ben hala ellerimi dizlerimde sıkıca kenetlemiş oturuyordum. "Lan benim kardeşim iyileşiyor mu amına koyayım! Kanseri yeniyor muyuz lan!" diye bağırdı Şahin gülerken.

Gözlerimden yaşlar durmadan akarken bir bir onlara bakıyordum. Bir süre Mürekkep'in titreyen elleriyle yüzünü kapatışını izledim. Omuzları öyle bir sarsılıyordu ki içindeki her şeyin bir anda dışarı taştığını gördüm.

"Şükürler olsun," dedi Mürekkep, sesi parçalanmıştı. Ellerini yavaşça yüzünden çektiğinde gözleri kıpkırmızıydı. Bana baktı. Öyle bir baktı ki, sanki yıllardır içinde biriktirdiği çaresizlik, umutsuzluk ve sabırsızlık eriyordu. Ansızın ayağa kalktı. O kalkınca ben de kalktım. Bana bir daha sarıldı.

Şahin ise kalkmış, bize çay getiren abiye dahi bağırıyordu. "Lan benim kız kardeşim kanseri yeniyor! Donör bulunmuş abi lan!" dedi heyecanla. Adam ise gülerek halimize sevinirken çayları masaya bıraktı.

Çetin uzaktan öylece masamızı kontrol ediyordu. Arada bir sağa sola bakıyordu.

Sarıldım Mür'e. Sıkıca, bütün gücümle. "Benim hep yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi istemeden kırdıysam özür dilerim."

"Hayır kırmadın," dedi hızla. "Biz seni kırdıysak özür dileriz asıl." Şahin sandalyesinden kalktı, dakikalar öncesindeki gibi kollarını ikimize birden sardı. O kocaman elleriyle omuzlarımızı kavradı. Başını ikimizin arasında eğdi. "Yavrular," dedi boğuk bir sesle. "Biz var ya efsane bir Küçük Burjuvalar ekibiyiz."

Kollarımızda birbirimize sarılmış üç kişi denizin uğultusuna karışan sessizlikle orada bir süre kaldık. Rüzgar saçlarımızı savurdu ama hiçbirimiz ayrılmadık. Gözyaşlarımız tuzla karıştı, o an hepimiz aynı duyguyu paylaşıyorduk.

Bir süre sonra Mürekkep geri çekildi ve gözlerini sildi. Derin bir nefes aldı. "Sena? Sena ne yaptı? Biliyor mu?"

Başımı iki yana salladım burnumu silerken. "Hayır. Henüz söylemedim. Ameliyat için birkaç hafta daha bedenini kuvvetlendireceklermiş. Şu an ameliyat için bedeni tam hazır değilmiş. Güçlenmesini bekliyor doktor."

"Ama ameliyat olacak değil mi?" dedi Mür hızla.

"Evet evet," dedim gülümserken. Çok mutluydum. "Sadece narkoz için bir müddet daha ek takviye veriyorlar."

Şahin hemen heyecanla atıldı. "Lan bir arayayım ben o bıdığı!" dedi heyecanla. "Nerede o şimdi?"

Elim cebimdeki telefona gitti. Parmaklarım titriyordu. "Çiftlikte," dedim sesim titrerken. Rehberden Sena'nın numarasını buldum. Arama tuşuna bastım. Çaldı. Her bir sinyal tonu kalbime vuruyordu.

Tabletinden çağrıyı onayladı. Odasındaydı. "Abla?" dedi sesi incecik çıkarken. Yorgun ama mutluydu. "Atlara baktık. Çok eğlendim." Bir an duraksadı. "Sen neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum bal kızım," dedim ve gülerek telefonu Şahin'e uzattım. "Bak seni özleyen birileri var."

"Abiciğim!" dedi Sena heyecanla. "Sen de mi ağladın? Neden herkes ağlıyor? Mutsuz musunuz? Ne oldu?"

"Çok iyiyiz," dedi Mür telefona başını uzatıp. "Hayatımızda hiç bu kadar mutlu olmamıştık biliyor musun?"

"Neden?" dedi çocukça bir merakla. "Siz neden bensiz buluştunuz! Beni de alır mısınız?"

"Alacağız," dedi Şahin kocaman sırıtırken. "Ulen yerim senin masumluğunu. Canım benim. Sen iyileşince alacağız seni oradan. Tamam mı abisinin lokumu?"

"Benim vegan makarnamı özledin mi?" dedi Mür el sallarken.

"Vegan dediği de salçalı makarna he," dedi Şahin ona dönerken. Gözlerini kıstı.

"Sen önce tango ne demek onu öğren," dedi Mür aynı şekilde.

"Ya çok özledim!" dedi Sena heyecanla. "İyileştiğimde beni almaya geleceksiniz ya, biraz sizinle Tufan Abi'nin atlarını ve tavşanlarını dolaşalım tamam mı Mür ablacığım?"

"Tamam aşkım," dedi Mür heyecanla. "Ablan sana kurban olsun."

"Çekil be Bülent Ersoy gibi laflar," dedi Şahin ve ona kocaman öpücük attı. "Seni çok seviyoruz Sena! Az kaldı kavuşacağız tamam mı?"

"Tamam! Beni hep arayın! Ablam gelirken şeker alsın. Bay bay!"

Ekranı kapatınca gözlerimi sildim. "Bu bir başlangıç," dedi Mürekkep kararlı bir sesle.

Şahin derin bir nefes aldı, gökyüzüne baktı. "Evet. Bizim için yeni bir hayat başlıyor."

O an gerçekten hissettim. Ölüm artık bizim hikayemizde yer bulamayacaktı.

Onlarla vedalaştığımdan beridir öylece Akyaka'da bir bankta oturuyordum. Çetin ise gelmemi beklemek için arabasına gitmişti. Saatlerce tek başıma oturdum. Bir pamuk şekerciden Sena için şeker aldım ve onu da yanıma bıraktım.

Hava kararıyordu. Öylece oturdum. Öylece durdum. Şimdiye kadar yaptıklarımı, yapacaklarımı ve yaşattıklarımı düşündüm.

Gözlerimi sildim. Ağlamayı hiç kesemedim. Eski günlerimize dönebilme ihtimali beni çok heyecanlandırdı. Sena'nın saçlarını örme ihtimali, Şahin'le birlikte normal işlerde çalıştığımız, Mürekkep'in canı sıkıldıkça kendine dövmeler yaptığı o evren... Tufan'sız bir evren.

Yanımdaki banka biri oturduğunda hiç bakmadım. Gözlerimi sildim ve gerisini umursamadım. Derin bir nefes aldım.

Duraksadım. Koku tanıdık geldi. Niye geldi ki şimdi? Çetin zaten buralardaydı.

"Duygusal anlar mı?" dediğinde hızla ona baktım. Akyaka'nın mavi suyuna bakıyordu. Ağlamaya devam ederken başımı olumlu salladım.

"Ben hep onun için yaptım her şeyi Tufan Bey," dedim hiç durmadan sessizce ağlarken. "Hep," derken üst dudağımı emdim. "Her şeyi onun için yaptım. Biliyorsunuz."

"Biliyorum," dedi. Bana döndü. Gözlerimiz dokununca kaşları çatıldı. "Sabahtan beri ağlıyor musun yoksa gözlerin yumruk yedi de mi kapandı?"

Ellerimle gözlerimi ovdum. "Ağlıyorum," dedim hızla. "Sanırım artık Sena için ablalık görevlerimi yerine getirebiliyor olmanın mutluluğu." Denize baktım. "Annemler gitmeseydi belki daha kolay olurdu bu süreç ama Allah'a hiç isyan etmiyorum."

Bir an durup gülümsedim. "Yetimhanede kutladığım ilk yeni yılda dilediğim şey oldu sanırım," dedim yavaşça. Rüzgar saçlarımı öpüyordu.

Tufan bir şey demedi. Ben yine de devam ettim. "Sel olsun her yer istemiştim. Bir daha hiçbir şey yanmazdı böylece."

Ona baktığımda siyah gözleri koyu göldeydi. Yakamoza doğru baktım ben de. Bakışlarımız orada kesişti. Hızla gözlerimdeki yaşları sildim. "Sanırım insan ne dilediğine dikkat etmeli. İstemeden sizi dilemişim."

Tekrar baktım ona. Hala aynı şekilde izliyordu. Ruhsuz. "Sel anlamına geliyor ya isminiz."

"İsmimin anlamını biliyorum Nergis."

Başımı olumlu salladım ama görmedi. Bakmıyordu çünkü. Tekrar gözlerimi sildim ve onun baktığı yere baktım. Gözlerimiz gölde aynı noktada kesişti.

"Onu sulayan göller erkenden kurumuş bir nergis çiçeği gibiyim," dedim. İç çektim. "Anne babası ölünce susuz

kalmış, solup gitmişim."

Bana çevirdi başını. Gözleri yanağıma kaydı. Elinin tersi ile çok kibar, çok yavaşça yanağıma akan damlayı yana doğru sildi. Buz gibiydi parmakları. Ölüm gibi. Sel gibi. Kendi gibi.

"Sonra?" diye fısıldadı.

"Sonra da bir tufan selinde boğulup gitmişim."

-BÖLÜM SONU-

Kanalda verdiğiniz karar doğrultusunda bölümü şu an attım. Viktor meselesi diğer bölüme kaldı. Siz isteyin, ben yaparım! Kanal'a gelmeyen varsa Instagram hesabımdaki *Küçük Burjuvalar'a bekliyoruz!*

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

22. BÖLÜM : NEFRET (+18)

Bu bölüm, yetişkinlere yönelik açıkça betimlenmiş sahneler ve konuşmalar içermektedir. Wattpad hesabımı takibe almayı lütfen unutmayın. Instagram kanal ismimiz, "Küçük Burjuvalar" olarak değiştirilmiştir.

İyi okumalar.

Muğla'nın dar sokakları gece ağırlığındaydı. Her zamanki gibi işte. Sessiz, bir tek uzaklarda havlayan başıboş üç beş sokak köpeği. Taş evlerin arasında bir yapı vardı.

Papazın evi.

Dışarıdan baktığında sıradan bir konak, ama içeride senelerin birikimi. İnanç ve sırlarla doluydu.

Viktor arabadan inerken sigarasını yere attı. Sigaranın közü hala hafif pembeydi. Adamları sessizce onu takip ediyordu. Her birinin ayak sesi geceye karıştı.

Kapının önünde kısaca duraksadı Viktor. "Papazın evine misafir olmak," diye mırıldandı. "İlk defa kutsal amaçlar dışında geliyorum bu eve." Başını tepeye kaldırdı. Sesinde hem alaycı hem üzücü bir tını da vardı. "Tanrı ve oğlu İsa beni affetsin."

Büyük kapı gıcırtıyla açıldı. Papaz uzun boylu, yaşını göstermeyen ama yine de yüzünde derin çizgiler taşıyan bir adamdı. Bembeyaz giysiler içindeydi. Boynunda ince bir haç kolyesi asılıydı. Bakışları ise çok şey görmüş, çok şey de bilir gibi ağırlaşmıştı.

"Hoş geldin yoldaş," dedi papaz. Sesi çok yumuşaktı. Viktor'u sever sayardı.

Viktor içeri adım attı. Eski ahşap zemin gıcırdadı. Siyah uzun pardesüsünü çıkartmadı. Ayağındaki siyah Alman marka botların tabanına yapışan çamur içeriyi biraz kirletti.

İçerinin tütsü ve kitap kokusu hemen Viktor'un burnuna doluverdi. Duvara Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği bir heykel oyulmuştu. Köşede büyükçe bir kütüphane vardı. Şöminenin üzerinde yanan mumlar diziliydi. Tıpkı bir kilise gibiydi. Masanın üzerinde açık duran bir İncil, yanında bir şişe kırmızı şarap duruyordu.

Adamlar içeri girdiklerinde papazın salonundaki hava daha da ağırlaştı. Papaz Viktor'a oturması için masayı işaret etti.

Viktor masaya doğru eğildi. Yüzünde hem gülümseme hem de gölge vardı. Parmaklarını İncil'de bir süre gezindirdi. "Meltem'i bulduk papaz," dedi. Sesi düşük ama netti. "Ama sanki Meltem değil gibi. Birkaç papazdan daha akıl aldım. Hiçbiri beni tatmin etmedi."

"Sen de son çare bana geldin, öyle mi?" diye sordu papaz tam karşısında otururken. Güvenlikler oturmadı. Ayakta dikeldi.

Papazın dudaklarının kenarında belirsiz bir çizgi belirdi. "Bulduğun Meltem'in kaybettiğin Meltem'den ne farkı var, yoldaş Viktor?"

Korumalardan iri yapılı, sarı saçlı bir tanesi hafifçe gülerek lafa girdi. "Bizim yengemiz o adamın ismini duyunca bile sinirden titrerdi. Şimdi o adamla danslar edip onunla balıkçılara gidiyor. Balıkçılarda adam ona ceketini veriyor. Dün yengemiz ağladı, adam onun gözyaşlarını sildi. Saçmalık!"

"Ach verdammt!" dedi papaz Almanca, elini savururken. "Meltem ve Tufan? Akıl işi değil. Yanlışınız olmalı."

Viktor sigara yaktı. Dumanı yavaşça tavana yükseldi. Gözlerini papaza dikti. "Hani, demek istediğimi anlıyor musun? Erkeklik gururu ve aşk acımı bir yana koyuyorum sevgili papaz. Bu kadın benim hazinem gibi değil. Bir başkasının hazinesi gibi bakıyor, davranıyor."

Papaz sandalyesinde doğruldu. "Şüphe mi diyelim buna yoksa sezgi mi Viktor?"

Viktor belli belirsiz sırıttı. "Der Teufel steckt im Detail," dedi. Şeytan, ayrıntıda gizliydi.

"Kim olabilir?" diye sordu papaz. Kırmızı şarabı kadehlere doldurdu. Bir tanesini Viktor'a uzattı. "Onun bir benzeri mi bu kadın? Yoksa onu ele geçiren kötü ruhlardan mı şüpheleniyorsunuz?"

"Bir başka kadın olması imkansız. Çünkü Meltem'in aynısı. Sesine kadar," dedi ve kafasına şarabı dikti. Yutkunup dudaklarını yaladı ve devam etti. "Tabii seneler evvel kaybettiği bir ikizi varsa," Nefes verdi. "Hiç bilemiyorum papaz. İsa aşkına bana yardımcı ol."

Belli belirsiz gülüşme sonrası papazın gözleri kısıldı. "Bu konuyu epeyce araştırdın mı?"

"Evet," dedi Viktor ve büyük bedenini geriye yasladı. "Brise benden para istedi geçen. Yüz bin istedi dört bin attım. Bilerek öyle yaptım. Gitsin bankadan alsın istedim. Para attığım hesabı inceledim. Kendine Nergis diye yeni bir sahte kimlik çıkartmış. Onu kullanıyor."

"Ja," dedi bir güvenlik gülerken. "O kadar profesyonel bir sahte kimlik yapmışlar ki Sena diye sahte bir kardeş bile eklemişler bu aileye."

Papaz, Viktor'a biraz daha şarap doldururken eş zamanlı düşünüyordu. Duvara asılı guguklu saatin tik takları duyuluyordu. "Bu Tufan ne yaptı da Meltem ona gitti? Tufan ağzı iyi laf yapan bir ebe değil. Kadını ikna etmek için sağlam nedenleri vardır."

"Belki de onu ürkütmüştür papaz," dedi Viktor heyecanla. "Belki de Brise bana kavuşmak istiyordur ama korkuyordur."

Papaz iç çekti. "Kızla konuşmayı denerim."

Viktor derin bir nefes aldı. Sesi bu kez ümit doldu. "Tanrı seni kutsasın. Minnettarım. Brise seni çok severdi, biliyorsun. Seninle konuşmayı kabul edecektir."

"Tamam," dedi papaz ve içkisini başına dikti. "Deneyeceğim."

Viktor başını yana eğdi, gülümsedi. Aklı başka yerlere kaydı. Birden, konuyla alakası yokmuş gibi masaya eğilip papaza sordu. "Alıştın mı buralara? Berlin'in sidikli sokaklarına benzemese de iyi gibi değil mi? Göbek de yapmışsın biraz."

Adamlar yine gülüştü ama gülüşlerin içinde gerginlik vardı. Papaz şarabı başına dikti. "Her şeye zeytinyağı döküyorlar da ondan kilo aldım. Biraları da dandik. Bizdeki gibi değil."

"Kültür yaşanılan yerin ruhudur."

"Bakıyorum da, sen de doğma büyüme Muğla'lı gibi olmuşsun. Kendini iyice kaptırmışsın," dedi papaz şarabını içerken.

Viktor omuz silkti. "Ben her yerde evimdeyim. İster Berlin, ister Muğla." Elini beline attı. "Burada silahım varsa, adamlarım yanımda oturuyorsa işte benim evim orasıdır."

"Bir de Brise varsa," dedi bir koruma dayanamayarak. Viktor başını ona kaldırdı. Sessizce nefes verdi.

"Bir de Brise varsa," diye tekrarladı onu. Şarabından bir yudum daha içti. Ama mesele Brise değildi. Gözlerinin içine bakıp seneler sonra ortaya çıkan bu umut taciri kadın eğer bir düzmece ise, Viktor işte o zaman ilk kez evinden kovulmuş hissedecekti.

Ve bir Alman geleneği, evden çıkarken o evdeki her şey gerekirse sökülürdü ve yanında götürülürdü. Tüm izler süpürülürdü.

Viktor, papazdan söz almıştı. Meltem'in çok sevdiği papaz, Meltem ile bulduğu ilk fırsatta konuşacaktı. Böylesine ilim sahibi bir adamın karşısında kimse bir şey yapamazdı. Sonuçta o dinen, dokunulmazdı. Çünkü savaşlarda bile kurallar vardı.

Tüm bu rahatlık ile arabasına doğru yöneldi Viktor. Bir yandan gece karanlığında parlayan mavi yeşil gözleri ile bagaja baktı. Oraya adımladı ve arabanın bagaj kapağı açtı.

Bagajın içinde bir adam vardı. Cenin pozisyonundaydı. Ağzı bir bezle bağlanmıştı. Dişleri ile bezi ısırıyordu. Kan ter içindeydi. Ölüm ile savaşıyordu.

Viktor birkaç saniye sessizce adamı izledi. "Evet?" dedi, bıkkınlıkla. "Bana hala hazinem ile ne işin olduğunu söylememekte ısrarcı mısın? Akyaka'da yanınızda kısa saçlı bir kadın daha varken oturup hazinem ile çay içmişsiniz." Gözleri kısıldı. "Sen de kimsin?"

Ağzı bantlı adam alnından terler düşerken başını olumsuz sallamaya çalıştı. Viktor göz devirip yanındaki yoldaşa döndü. "Konuşturun şunu. O konuşana kadar işkence çektirin. Konuştuktan sonra da vurun gitsin."

"Emrin olur," dedi yoldaş hızla. Bagajın kapağı kapanırken adam da çaresizce gözlerini kapattı. Konuşmazdı. Nergis'i satmazdı. Bu, belliydi.

Çünkü ev terk edilirken, tüm izler silinirdi.

22

Çocukluğumun bana bıraktıklarının farkındaydım. Bunlar yüklerden ziyade sessizliklerdi. Bomboştu. Ölüm gibi. Bazen de nefesin kesildiği o ilk an gibi. Annesizlik ve babasızlık gibi.

Tüm bu çocukluğun en önemli parçası kalanlardı. Ailem dediğim insanlardı. Mür, Şahin ve Deniz. Benim geçmişim, günümün gücü.

Onlarsız atlatamazdım belki çoğu şeyi. Deniz ile ayrıldığımızdan beri erkeklere tamamen kendimi kapattım. Onlara kalbimi hiç açmadım. Denemedim bile. Biliyordum çünkü. Denesem de, yapamazdım.

Gözlerimi gölün kıyısına diktim. Su, akşam vakti berrak ve şeffaftı. Öyle dingindi ki içimde senelerin fırtınasını dahi susturabiliyordu. Sena'nın kıkırdaması ile başımı ona çevirdim. Yüzünde en az göl kadar berrak bir gülümseme vardı. Onu öyle görmek beni de gülümsetti istemeden. "Ablacığım baksana!" dedi işaret parmağı ile, gölün dibinde açmış beyaz papatyaları gösterirken.

"Çok güzeller bal kızım," dedim sakince.

"Evet," derken biraz eğildi. Eli ile papatyaları okşadı. "Bunları hiç kopartmayalım değil mi? Burada mutlular çünkü. Kopartırsak ölürler."

Sena ne dese boğazımda kabarırdı acılar. Kökünden sökülmüş papatyalar da Sena'nın damarlarından hayatı çekip alan o kansere benzedi bir an gözümde. "Çok haklısın," dedim. "Onlar nefes aldıkça güzeller."

Oturduğum banka tırmandı ve bacaklarını ileri geri sallamaya başladı. Sena'nın bazen benden daha güçlü olduğunu düşünürdüm. Ben birkaç canavarla savaşırdım sadece. Sena ise kocaman bir ölümle.

Çimler kış yağmurları nedeniyle her gün uzuyordu ama her gün de kesiliyordu. Tufan'ın çiftliğinde öyle bir düzen vardı ki bir kişi işini eksik yapsa bu hemen fark edilirdi. Her şey tam da öyle olması gerektiği gibiydi.

"Şahin abiyi özlüyor musun?" diye sordu ansızın. İçim burkulsa da belli etmedim. Gülümsedim gölü izlerken.

"Özlemez olur muyum? O, evimizin neşesi."

Sena başını olumlu salladı göle bakarken. "Hep komik şeyler söyleyip beni güldürürdü. Çocuk gibi." Bana baktı Sena. "Bence Şahin abi hiç büyümek istemedi."

"Büyümeyi kim ister ki?"

"Ben," dedi hızla. "Ben çocuk olmayı hiç ama hiç sevmiyorum. Bir an önce büyümek istiyorum."

Gözlerimi gölden ayırıp Sena'ya baktım. Dudaklarının kenarında incecik bir gülümseme vardı ama gözleri ıslanıyordu. Başından öptüm. "Şahin büyümek istemezdi. Çünkü büyümek biraz kaybetmek demek ablacığım."

"Neyi kaybetmek demek?" diye sordu merakla.

Omuz silktim. Alt dudağım büzüldü. "Bilmem," dedim gözüm dalmış bir şekilde. "Renkleri kaybetmek demek. Hayatı sadece hayat olduğu için sevmeyi kaybetmek. Özgürlüğü kaybetmek demek."

Sessizlik oldu. Sadece kuşların sesi. "Peki ya Mürekkep abla?" dedi sonra, gözleri parladı. "O da mı çocuk olmayı seviyordu?"

Gülümsedim. "Evet. Dünyayı boyayabileceğini sanırdı." Çünkü çocuklar dünyayı siyaha bile boyasa yıldızların parlatacağına inanırdı.

Sena kıkırdadı. "Çok güzelmiş," dedi. Ama Mür ve Şahin'den uzak kalmak onu yaralıyordu. Bunun farkındaydım.

"Abla?" dedi merakla, ayaklarını sallandırırken. Tepemizde kargalar uçuyordu. Gölün ardındaki uçsuz bucaksız ormanlık alandaki ağaçlar uğulduyordu. "Deniz abi nasıldı küçükken?"

Deniz içimdeki bir kapının gıcırdayarak açılması demekti. Deniz'in gülüşü, bakışları, ciddi hali ve ardında yatan eğlencesi. Sonra düşündüm. Ardından gelen kırıkları vardı Deniz'in.

"Deniz..." dedim yutkunarak. "Deniz çocukken de dalga gibiydi. Bazen seni gökyüzüne çıkarırdı. Çok zeki ve bilgiliydi. Ama bazen de seni yere çarpardı." Bir an gözlerim dalmış sırıttım. "Güzel biriydi ama aynı zamanda yorucuydu."

Sena başını eğdi. "Sana çok zarar verdi mi?"

Nefes verdim. "Evet ablacığım ama aynı zamanda bana hayatı da hissettirdi. Ne garip değil mi? Yaralarken yaşattı beni."

"Onunla ayrılmana çok üzülüyorum," derken alt dudağını büzdü. "Şahin abimi nasıl kıskandı ki? Bence çok ayıp yaptı. Şahin abi senin kardeşin sonuçta. Ama yine de Deniz abimi çok özlüyorum."

"Neyse," dedim gölü izlerken. "Bu konular seni aşar bal kız."

Sena gözlerini göle dikti. Uzun süre bir şey söylemedi. Sonra çok sessiz bir sesle fısıldadı. "Peki ablacığım, annemiz? Sesi nasıldı? Kokusu nasıldı?"

Kalbim duracak sandım. Gözlerim doldu bir anda. Tek korkum buydu. Sena bu soruları bana sorsun hiç istemedim çünkü annemin sesini aklımda tutabilsem bile ona anlatacak cesareti kendimde hiç göremedim.

"Sesi çok yumuşacıktı, kadife gibi," dedim boğazım düğümlenerek. "Bazen şarkı söylerdi. Ninni gibi değildi ama. Sanki kelimeleriyle sarardı bizi. Kokusu," derken duraksadım. "Sıcacıktı ablacığım. Ev gibiydi."

Sena gözlerini kapadı. Sanki o kokuyu hayal etmeye çalışıyordu. Küçük omuzları titredi.

O an arkamdan ayak sesleri duydum. Sert değil, yumuşak adımlar. Döndüğümde Helga'yı gördüm. Normal bir elbise giymişti. Sade, kapalı. Dudakları tamamen iyileşmişti. Dudaklarının o korkunç halini unutamıyordum ama şimdi yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı.

Gözlerim büyüdü. Şaşkınlıktan bir an konuşamadım. Kısaca onu baştan aşağı süzdüm. Helga'yı böyle görmeyi hiç beklemiyordum.

"İyi akşamlar canım hanımefendi!" dedi heyecanla. "Ben rahatsızlık vermek için gelmedi." Sena'ya döndü. Sena'yı ilk gördüğünde yüzünde bir şaşkınlık ifadesi oldu. Saçları, kirpikleri, kaşları olmayan bir çocuk. Hemen toparladı ama. Sena bu ifadeyi anlamadı ama ben fark ettim. Sena'yı ilk kez gören insanların anlık yaptığı bir ifadeydi bu çünkü. Artık ezberlemiştim.

Sena banktan aşağı inip ona doğru adımladı. Ellerini önünde birleştirdi. "Selam," dedi yavaşça. "Senin adın ne?"

"Merhaba güzellik," dedi Helga ve ona doğru eğildi. "Ben Helga. Çok memnun oldu ben."

"Senin Türkçe konuşurken neden sesin garip?" dedi Sena ona elini uzatırken. "Çirkin değil ama! Çok güzel." Biraz utandı.

"Teşekkür ederim," dedi Helga ve onunla tokalaşıp doğruldu. Ben ise hala şok içindeydim. Dudakları tamamen iyileşmişti. O çirkin yaralardan eser yoktu. Üstü başı tamamen normal bir hizmetli gibiydi.

Helga bana dönüp gülümsedi. "Kayseri Bey de burada. Poligonda atış yapıyor. Sizi de görmek istiyor."

Sena heyecanla elimi çekiştirdi. "Poligon ne? Biz de gidelim lütfen!"

Sena'nın dibine eğildim hızla. "Ablacığım. Senin uyku saatin geldi. Gel ben sana masal okuyayım odanda."

"Ama ne vardı ki sizinle otursam?" dedi bana çatık kaşlarla bakarken. "Neden ben diğer herkesle birlikte vakit geçiremiyorum ki!"

"Ama odanda dinlenmen daha iyi değil mi?" dedim sesimi yumuşatarak. "Poligona sadece büyükler girebilir. Hem çok yorgun görünüyorsun. Saat de çok geç oldu Sena."

Gözleri sinirden doldu. Hızla ellerinin tersi ile gözlerini ovdu. "Hep böyle yapıyorsun," dedi sinirle. O bağırdıkça boğazları acıyacak diye korktum. Küçük dudakları büküldü, boğazındaki yumruyu saklamaya çalıştı ama başaramadı. "Beni hep herkesten uzaklaştırıyorsun. Ben farkındayım. Sen benden utanıyorsun. Tipimden ve saçlarım olmadığından çok utanıyorsun işte!"

"Sena!" diye bağırdım ama dinlemedi. Hızla arkasını döndü ve eve doğru gitmeye başladı. Öyle içli ağlıyordu ki arkasından sadece ilerleyebildim.

"Bana bak!" dedim çaresizce. "Ne utanması? Sana diyorum! Sena!"

"Hep!" dedi ağlarken. "Benden utanıyor işte! Beni hiç diğer insanlarla tanıştırmıyor!"

"Ya Kayseri ile tanışıp ne yapacaksın Allah aşkına!" dedim ama dinlemedi.

Sinirden gözümden akan yaşı bile silemedim. Sessizce onu takip etmeye başladım. Sena'nın adımlarında öfke değil

daha çok kırgınlık vardı.

Onun küçücük sırtının titreyerek uzaklaşmasını izlerken göğsümde koca bir taş oturdu.

Tam o sırada karşı yoldaki Çetin'i gördüm. Havuzun yanındaki geniş yoldan ağır adımlarla geliyordu. Islık çalarak türkü mırıldanıyordu. Sena'yı görür görmez duraksadı. "Ah!" diye bağırdı. "Uğur böcek elbiseli prenses!"

Sena şaşkınlıkla durup ona baktı. "Selam," dedi hıçkırırken.

"Selam," dedi Çetin. Bir an kaş çattı. "Ne oldu küçük hanım?" Ona doğru iyice yaklaştı ve eğildi. Sena'nın yanağındaki yaşları kısaca sildi. "Kim üzdü seni? Söyle ben döveyim hepsini."

Sena burnunu çekti. Ellerini iki yana açtı. "Ablam benden utanıyor. Beni hep diğer insanlardan uzaklaştırıyor."

Çetin'in gözlerinde bir parıltı belirdi. Yüzünde kocaman, biraz beceriksiz ama samimi bir gülümseme açtı. "Bak şimdi benden de utanacak. Hazır mısın?"

Bir anda yere çöktü. Dizlerinin üzerine. Girişte duran büyük kangallara doğru havlamaya başladı. Ağzım şaşkınlıkla aralanırken Sena elleriyle ağzını kapattı. Gülmeye başladı.

"Hav lan!" dedi Çetin, resmen bağırırken. Kangallar bunun üzerine bir anda delirmiş gibi ayaklandı. Bize doğru adım atacak cesaretleri yoktu ama sinirden gözleri kızardı.

"Gelin lan! Hav!" dedi Çetin. Ben ise öylesine şaşırmıştım ki Helga'ya baktım. Helga bu sahnelere alışık gibi sadece başını olumsuz salladı ve yanımızdan çekip gitti.

Sena gözyaşlarının arasından kıkırdadı. "Ne yapıyorsun abiciğim!" dedi kahkaha atarken. "Çok komik duruyorsun!"

"Hah şöyle gül anasını sattığımın dünyasında be," dedi Çetin doğrulurken. Pantolonu elinin tersi ile silkti. Kangallar ise susmuştu ama bize bakıyorlardı.

Sena ona ellerini uzattı. Kucak ister gibi. Çetin hiç tereddüt etmeden Sena'yı kucağına aldı. "Gel ben seni gezdiririm şimdi. Ben tanıştırırım seni herkesle. Senin ablan çok kötü ama patron ve ben çok iyi insanlarız. Bunu sakın unutma tamam mı prenses? Biz asla ablan gibi senden utanmayız."

"Hey!" dedim şaşkınlıkla. Çetin durup bana döndü. Başını ne var manasında salladı. "Ne diyorsun sen ya?"

"Bak cadı bizi dövecek! Kaç!" dedi Çetin ve kucağında Sena ile birden koşmaya başladı. Sena kıkırdıyordu. Bir yandan bana el sallıyordu.

"Ablacığım çok hızlı koşuyoruz!" dedi gülerken.

Hayretler içinde geriden onlara bakıyordum. Kalbime bir ağrı çöktü. Çetin onu sımsıkı taşıyarak koşuyordu.

Arkalarından ilerliyordum. Normalde insanların çığlıklar atıp sinirle bağırması gereken zamanlar vardı. Bu da onlardan biriydi. Ama hiç sesim çıkmadı. Bazen böyle anlar da olurdu. İnsan, sesi çıkması gereken yerlerde sus pus olurdu. Acı bir gerçekti, ama gerçekleşen bir olguydu.

Çiftliğin arka tarafına doğru yürüdüğüm sırada havada keskin bir barut kokusu vardı. Sena Çetin'e sıkıca sarılmışken bana doğru bakıp tekrar el salladı. Bense yavaşça gülümsedim. Sinirden Çetin'in kafasına yerdeki taşlardan birini geçirmek istedim.

Sesler duymaya başladım yaklaştıkça. Sert ama kısık patlamalar, yankılı çınlamalar. Adımlarım ağırlaştı. Sanki her patlama kalbime çarpıyordu. Sena başını Çetin'e çevirdi.

"Abiciğim," dedi korkuyla. "Bu ne sesi?"

"Bir çeşit oyun gibi düşün. Silahlarla hedefe atış yapıyorlar. Sana da vurduracağım şimdi bir iki. Silah tutmayı öğretecek Çetin abin sana."

"Çetin," dedim hızla onlarla bir adımlarken. "Ben Sena'yı alıp odasına çıkartayım."

"Dur yahu yenge bacısı," dedi sırıtırken. "Kız merak etmiş. Görsün bir içeriyi."

Sena'nın gözleri büyüdü. "Silah mı?" derken sesi ince bir çığlığa benzedi. Başını hızla salladı. "Ben görmek istemiyorum. Korkuyorum."

"Korkacak bir şey yok," dedi Çetin ciddiyetle. "Madem bu kadar heveslisin bize, göreceksin."

"Çetin," derken artık onun kolunu tuttum. "Bırak. İstemiyor işte."

"La la la! Küçük Sena!" dedi Çetin sırıtarak ilerlerken. "Su tabancaları ile Şahin vuracak!"

Birkaç adım sonra genişçe bir alan açıldı karşımıza. Toprak zemine beyaz tebeşirle daireler çizilmişti, kenarlarda tahtadan hedefler vardı. Tam ortada Kayseri duruyordu. Elinde bir silah tutuyor, hedefe doğru bir gözü kısılı bakıyordu. Her kısık ama tiz patlamada hedeflerin tahtası parçalanıyor, havaya talaş kokusu yayılıyordu.

Tufan'ı gördüm. Elleri ceplerinde, sakince Kayseri'yi izliyordu. Gürültü ve yüksek ses sevmeyen bu adam nedense silah sesinden hiç rahatsız durmuyordu.

Kayseri hırslıydı. Kaşları çatılmış, her isabet edemeyişinde dudaklarını ısırıyordu. Tufan ona kısa cümlelerle bir şeyler söylüyor, Kayseri başını sallıyordu. Aralarındaki uyum ürkütücüydü.

Sena odadaki patlamaları duydukça gözlerini kapatıyor, sonra Çetin'in omzuna gömülüyordu. Sonunda dayanamadı, ağlamaya başladı. "Abla! ben istemiyorum, odama gitmek istiyorum!"

Hemen yanlarına koştum. Sena'yı kollarıma aldım. "Tamam," dedim, gözyaşlarını silerken. "Hemen odana çıkıyoruz. Hiçbir şey yok, korkma."

Çetin arkamızdan sırıtarak el sallarken ben telaşla Sena'yı kucaklayıp eve çıkarttım. Asansöre bindiğimizden beri sessizce yeri izliyordu.

Odaya döndüğümüzde hala titriyordu. Onu yatağına yatırdım, üzerini örttüm. Alnına küçük bir öpücük kondurdum. "Ben senden utanmıyorum. Ben sadece hangi durumlarda seni nasıl koruyabileceğimi hesaplıyorum. Bir daha benim sözümden çıkma tamam mı bal kızım?"

Başını onaylar sallarken gözlerini kapattı. "Özür dilerim ablacığım. Sadece merak etmiştim."

Sena gözlerini kapatınca derin bir nefes aldım. Ona masal okudum ve uyuduğundan emin olup dışarı çıktım.

Çok merak etmiştim. O nedenle aşağı indim. Poligona döndüğümde Kayseri hala atış yapıyordu. Çetin de aralarına

katılmıştı. Toprakta kovanlar birikmişti. Ayak sesimi duyunca Kayseri bana döndü.

"Heh!" dedi tekrar nişan aldığı yere dönerken. "Gel Meltem kızım. Ben hamlamışım. Sen devral."

"Yok," dedim yutkunurken. "Ben almayayım. Teşekkür ederim."

"Meltem ve ateş etmeyi reddetmek?" dedi Çetin alayla sırıtırken. "Korkmasana kız!"

Tufan ise öylece bana bakıyordu. Bir anlık tereddüt yaşadım. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama Kayseri'nin gözlerindeki sorgulayıcı bakışa karşı geri adım atmak istemedim. Adımlarım beni istemsizce Tufan'ın yanına götürdü.

Tufan silahı bana uzattı. "Tut bakalım," dedi basitçe.

Soğuk metal parmaklarımda ağırlaştı. Kalbim neredeyse boğazımdaydı. Birkaç adım ilerledim ve Kayseri'nin hemen yanındaki diğer ateş etme kısmında durdum. Nişan almaya çalıştım ama ellerim titriyordu. Hedefe doğrulttum, yine de parmağım tetiğe gitmedi. İçimde büyük bir korku kabardı.

"Yapamayacağım," dedim fısıltıyla. Tufan'a baktım. Yardım dilenir gibi.

Bıkkın nefes verip sağa sola baktı ve bana doğru adımlamaya başladı. Kayseri bu sırada hiç durmadan kendi önündeki hedefleri vuruyordu.

"Hadi abim!" diye kükredi Çetin. "Vur aslan abim! Kayseri'nin gururu abim!" Merakla onu izliyordu.

Tufan'ın adımlarının toprağı ezme sesi bile ağırdı. Tam arkamda durdu. Sırtım yanıp kavruldu. Arkadan bana doğru

eğildi ve ellerini öne doğru uzattı. Elimdeki silahı tuttu. Beni kollarının arasına aldı. "Kilidi bile açmamışsın ki," diye fısıldadı. Silahı tutup bir anda üstteki sürmeyi kendine doğru çekti.

"Kusura bakmayın Tufan Bey her gün silah kilidi açmıyorum," diye bağırdım sinirle ama çok sessiz.

Bir eli benim elimin üzerini kapladı. Buz gibi eli yanmama hiç engel olmadı. "Sen niye geri geldin ki?" diye fısıldadı kulağıma doğru. Silahı doğrulttu.

"Ne demek niye geldin?" dedim sesim titrerken. Kayseri durup bize baktı ateş sesi ile. Gülerek önüne döndü.

"Bak bak," dedi ve Çetin'e kaş göz yaptı. "Romantikliğe bak şunlardaki."

"Ne diye Sena'yı uyutup tekrar yanımıza geldin?" dedi Tufan, tekrar ikimizin de tuttuğu silahı doğrultmuş, hedefe nişan alırken. "Nefesini dinle. Elin titremesin. Hedefe bak, sadece oraya. Sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi kilitle gözlerini."

Gözlerimi hiç kırpmadan hedefe baktığım için gözlerim doldu. Sanki sadece bir silahı değil, hayatımı da bana tutturuyordu. Parmağım tetiğe yaklaştı. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Tufan kulağıma doğru tekrar fısıldadı. "Korkma. Korkarsan kaybedersin."

Yutkundum. Parmağım tetiği çekti.

Patlama kulağımda yankılandı. Gözlerimi açtığımda hedefin ortasında koca bir delik gördüm. İlk denememde tam isabet ettirmiştim. Hoş, oraya vurmam gerektiğini Tufan ayarladı

ama sonuçta tetiğe ben basmıştım. Elimden silah düşecek gibiydi.

Kayseri ve Çetin aynı anda bize baktılar o ses sonrası. "İşte bu be," dedi Kayseri ve kahkaha atarak önüne döndü. "Meltem her zamanki gibi haşin! Tekte vurdu amına koyayım."

"Tebrikler. Başardın," dedi Tufan. Sesi garip şekilde yumuşak çıktı. "Hayret. İlk defa bir şeyi tekte anlayıp yaptın."

Kayseri, "Tufan oğlum," dediğinde Tufan arkamdan çekilmedi. Kokusu yüzünden ne hareket edebildim ne de nefes alabildim.

"Söyle," dedi burnu yavaşça saçlarımın dibine dokunurken. "Ne?"

"Birkaç saate Orhan düğün davetiyesi bırakmaya buraya gelecekmiş. Biliyorsun, herif evleniyor."

Çetin'in, "Amına koyduğumun salağı. Durduk yere dertsiz başını yakıyor," demesini duydum bu arada.

Kayseri devam etti. "Beni de görmek istiyordu. Sende olduğumu haber verdiğimde pek memnun oldu. Çiftliğe gelmesinde müsaade var mı?"

"Bilmem," dedi Tufan. Burnunun ucu hala saçlarımın arasındaydı. "Var mı?" diye fısıldadı.

Başım öne eğikti. Ne yaptığını anlamadım. Onu iteklemeye çalıştım ama bedenim tamamen ona dayandı.

"Sizdeki bu libido," dedi Kayseri kahkaha atarken. "Bunu evet sayıyorum."

Kalbim yeniden sıkıştı. Bu sefer hedef tahtası değil, hayatımın kendisi önümdeydi. Daha doğrusu arkamdaydı. Ne yapacağımı bilemeden onu iteklemeye çalıştım. Arkamdan çekildiğinde hızla boğazımı tutup ona döndüm.

"Ben uyuyorum, herkese iyi geceler."

Koşarak poligondan çıktığımda arkamdan anlamsızca bana baktıklarını hissettim. Bir Tufan sırıtıyordu belki. Ya da içinden gülüyordu. Çünkü o dışarıdan pek sırıtmazdı. Genelde hiç sırıtmazdı.

Hızla Sena'yı kontrol ettim. Uyumaya devam ediyordu. Üst kata, kendi odama çıktım. Kayseri günlerdir bizimle kaldığı için sürekli Tufan ile yatıyordum ama bu sefer kendi odama geçtim. Onun kokusu mu yoksa poligondaki bedeni mi beni tetikledi bilmiyordum.

Ama ben de tetiklendim. Bir kadın olarak. Bir insan olarak.

Canım çekti.

O ana özel bir şehvet sadece. Tutku ya da. Adı her ne sikimse. Ses tonu ile içim hoplamıştı. Arkamdaki bedeni ile belki.

Karanlık odada sessizce uzandım. Gözlerimi kapattım. Ses tonu aklıma geldi, bedenim tekrardan hopladı. Oram zonkladı. Derin bir nefes aldım ve yutkundum.

Burnum yavaşça tişörtümün yakasına gitti. Kokusu sinmişti. Burnumu yakama sürtüp derin bir nefes aldım. Gözümün önünde adeta vücudu belirdi. Ellerim uyuştu.

Elimi yavaşça aşağı indirdim ve eteğimin altından orama dokundum. Sırılsıklamdım. Korkuyla doğrulup yatağın çarşafına baktım. Çarşaf ıslanmamıştı ama kilotumun rengi

ıslaklıktan koyulaşmıştı. Uzanıp yorganı tekrardan üzerime çektim.

Oramı okşamaya başladım. Gözlerimi sıkıca kapattım. Burnumu tişörtümün yakasına dokundurup kokluyordum. Sonra biraz daha hızlı okşadım. Biraz daha. Kendime dokunmaktan keyif aldım. Keyif aldıkça daha hızlı dokunmaya başladım.

Okşadıkça sıcaklığı artıyordu. Diğer elimi tişörtümün üzerinden göğsüme götürdüm ve göğsümü sıktım. Hafifçe inledim sesini hatırlayınca. Büyük bedeni üzerimdeymiş gibi düşündüm bir an.

Hızla durup doğruldum. Nefes nefese sağa sola baktım. Genelde mastürbasyon sırasında bir şeyler düşünürdüm, bu doğruydu. Ama bunun o olması beni de dehşete düşürdü. Tekrar uzandım. Devam ettim. Onu düşünmemeye çalıştım.

Engel olamadım.

Sıcak bastıkça yorganı yavaş yavaş üzerimden atıyordum. Karanlık odada bir şeyleri hayal etmek kolaylaşıyordu. Parmaklarımla oramı okşamam hızlandıkça yüzümü ağlamaklı bir şekilde tavana kaldırdım.

Kendimi gördüm tavandaki aynada. Kendime dokunurken kendimden bile haz aldım. Öyle çok azdım.

Ağzım hafif aralık, bedenim alev alevdi. Göğsümdeki elimi çekip yatağın çarşafından sıkıca tutup çarşafı avuçladım. Onun ellerini ve kollarını düşünürken istemeden azıcık salya akıttım. Beni kucağında zıplattığını düşündüm. Ağlamaklı bir sesle inledim. Nefesim düzensizleşti, bedenim zevkle bana teşekkür etti.

O kadar çok hızlandım ki, kulağıma doğru sesinin geldiğini hayal ederken tekrardan inledim. Çarşafı bırakıp elimi göğsüme götürdüm ve hızla göğsümü sıktım. Yetmedi. Parmaklarımdan birini içeri soktum. Gözüm seğirdi.

"Of," dedim ağzım aralık kalırken. Sokup çıkarttım. Delirdim. Biraz doğruldum ve kendime baktım. Parmağımı tekrar sokup çıkarttım. Ve tekrar. Daha hiddetli. Daha şehvetli.

Başımı tekrar yastığa koyup tavandaki aynaya doğru gözlerimi kaldırdım. Kendimi parmaklarken gözümden yaş aktı.

Kendimi izlediğim sırada bir anda kapı sertçe açıldı. Kapının ardındaki ışık ile gözlerimi kıstım ve bacaklarımı birbirine bastırıp hızla elimi oramdan çektim. Nefes nefese bir şekilde eteğimi aşağı doğru çekiştirdim.

"Ne oluyor be?" dedim ama nefesim yetmedi. Hızla yutkundum. "Ne hakla giriyorsun?" demeye çalıştım. Diyemedim. Zangır zangır alevliydim.

Tufan elleri ceplerinde, birkaç saniye bana baktı. Arkadaki ışık yüzünü simsiyah yapıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Sana ne?" derken hala kendime gelemedim. Elim ayağım birbirine dolandı. "Ne diye girdin öyle dan diye odaya?"

Yanıma doğru yaklaştı ve iki elini yatağa yumruk kaparak bedenimi kollarının arasına aldı. Kolları bana dokunmasa da vücudunun beni sardığını hissetmişti bedenim.

"Sessiz," diye fısıldadığında başımı utanarak yana çevirdim. Nefesim düzelmemişti. Yüz ifadesindeki şehvete bakarken bile boşalabilirdim. Sertçe yutkundum.

"Sesin duyuluyor," diye mırıldandı.

Yutkundum. "Çık hemen. Derhal."

"Yanlış anlama. Yaramazlık yapma demiyorum," dedi yavaşça. "Sessiz ol."

Ses tonundaki hırsı duyduğumda elimi tekrardan orama götürmemek için adeta kolumu yatağa doğru bastırdım. Bedenini üzerimden çektiği an büyük bir boşluğa düştüm. Hızla iki elimle kolundan tuttum. Elimin ıslaklığı koluna bulaşmıştı.

"Bir daha sakın," dedim nefesim düzensizken. "Sakın kapıyı çalmadan içeri girme."

Gözündeki hırs ateşini görmek cayır cayır yanan bedenime sönmemesi için közler atıyordu adeta. Bana doğru eğildi tekrardan. Heyecandan kafayı yemek üzereydim.

"Girmeme gerek mi var küçük şeytan?" dedi kısık sesle. Sesinin ağırlığı bedenimi eziyordu. Bana bakarken köşe yukarıyı gösterdi. "Odalar kameralı. Bilmen gerekirdi bunu."

Geri çekildiğinde gözlerim kocamandı. Odadan çıktığı sırada ona bakarak derin bir nefes aldım ve başımı yastığa gömdüm. Sertçe yutkundum.

Kapıyı kapattığı gibi oda tekrardan karanlığa büründü. Elim tekrar oraya gitti. Beklemediğim bir şey oldu. Parmaklarım oramla buluştuğu an tir tir titremeye başladım ve hızla boşalmaya başladım. O kadar çok titredim ki inlerken hızla diğer elimle ağzımı kapattım. Bacaklarım kasıldı, ayaklarım karıncalandı.

Ağzım aralık bir şekilde başımı yastığa koydum ve hızla nefesimi düzenlemeye çalıştım. Karanlığın içinde alnımdan

yanağıma doğru akan terleri hissediyordum. Bedenim rahatlamanın verdiği huzurla mayışırken, komodine uzandım. Suyu alıp yavaşça içtim ve tekrardan yatağa yayılıp yorganı üzerime çektim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Birkaç süre öylece tepeden kendime baktım.

Sinirle komodine uzandım ve telefonumu elime aldım. Öylesine ne yapacağımı bilemiyordum ki bir süre telefona bakıp gruba mesaj attım.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Siz birini mast sırasında yakalasanız ne hissederdiniz

Mürekkep : Utanırdım

Nergis : Çok mu

Mürekkep : Ne yaptın amk Tufanı kendini avuçlarken mi yakaladın o adamın vardır özel escortları kendine dokunmaya bile üşenir

Nergis : Şahin nerde

Mürekkep : Yok sabahtan beri meydanda. Muhtemelen bi kız buldu. İki üç güne çıkar ortaya

Nergis : Tamam bye

Ve bir süre daha telefona baktım. Öylesine sinir olmuştum ki ne yapacağımı bilemiyordum. Kalbim sürekli çarpıyordu. Dayanamadım. Ona mesaj attım.

Nergis : Selam

Gördü. Bir süre cevap yazmadı. Ekranı kapatıp uzandığımda telefonum titredi. Uçarak telefonu elime aldım.

Tufan Ali Uluhan : Ne var

Nergis : Sen ne hakla kapımı çalmıyorsun Tufan Bey?

Bir süre baktı. Sonra cevap yazmadan mesajdan çıktı. Öyle sinir oldum ki tekrar mesaj attım.

Nergis : Sana diyorum?

Nergis : Bir kızın odasına böyle ÖKÜZ gibi dalınır mı?

Tufan Ali Uluhan : İnliyordun.

Nergis : PARDON??????????

Nergis : Siz atış yapmıyor muydunuz???????

Tufan Ali Uluhan : Hayır yatak odanın yanındaki çalışma odasındaydım.

Nergis : Siz sapık gibi beni mi dinliyorsunuz?

Tufan Ali Uluhan : Dediğimi uygulamaya başlamışsın ama.

Tufan Ali Uluhan : Aferin.

Nergis : Derken?

Tufan Ali Uluhan : Kendine en son ne zaman dokundun demiştim ya

Tufan Ali Uluhan : Nasıl şaka

Nergis : YARRRRAK gibi şaka

Nergis : Bir daha odama izinsiz girerseniz sizi polise veririm sapık diye

Başımı kaldırıp kameraya doğru baktım. Tepede duruyordu ama simsiyahtı. Onu fark etmem imkansızdı. Oraya doğru

nah işareti yaptım.

Nergis : Al bak bu da benden sana PATRON

Tufan Ali Uluhan : Sen çok şımardın.

Tufan Ali Uluhan : Bekle geliyorum.

Nergis : GELME

Tufan Ali Uluhan : Bekle.

Korkudan hızla ayağa kalktım. Ne yapacağımı bilemedim. "Hayır ben de ihtiyaçları olan bir kadınım. Ne istersem yaparım. Sen kimsin de benim odamı basıyorsun?" dedim sinirle.

Dayanamadım. Üzerimdekileri düzelttim. Yalın ayak aşağı inmeye başladım.

"Ben göstereceğim sana," dedim sinirle merdivenleri inerken. "Kapı çalmamak neymiş göreceksin sen. Madem gerçekler ayyuka çıktı, ben şimdi seni insanların içinde azarlayayım da sen gör gününü."

Merdivenlerin ortasında o da bana doğru çıkıyordu. Hızla durup arkamı döndüm ve koşarak üst kata doğru çıkmaya başladım.

"Gel buraya gel," dediğini duydum ama korkuyla Sena'nın odasına girip kapıyı kapattım. Geri geri adımlarken kapıyı hızla açtı.

Elini uzattı. "Gel buraya," dedi. Başım olumsuz sallanırken Sena'yı gösterdim.

"Uyanacak şimdi. Sessiz olun nolur."

"Çık," dedi kapı aralık beklerken. Gözleri çok sakindi ama çok korkuttu beni. "Çık beni getirme oraya."

Yavaşça birkaç adım dışarı çıktım ve koşmaya başladım. Bir anda aşağı kata doğru ilerledim. Kayseri'nin yanına gitmeyi düşündüm. Salona doğru koştuğum sırada Tufan sakince aşağı doğru iniyordu. Peşimdeydi.

"Bıktım!" dedim sinirle koşarken. "Bıktım ben! Bıktım buradan! Ölmek istiyorum!"

"Hayat dediğin küçük şeytan," dedi arkamdan gelirken. Bilerek, pisliğine benimle edebi konuşmaya başladı. "Ölmekten ibarettir. Kalan tüm zaman ise bu cehennemden diğer cehenneme gideceğin günü beklemektir."

Delirmem için yapıyordu. Bense salona vardığımda nefes nefese bir şekilde etrafa baktım. Kimse yoktu. "Hani nerede Kayseri?" dedim ona dönerken. "Nerede o düğün davetiyesi getirecek adam?"

Bana doğru adımlarken salon kapısını üzerimize kapattı. "Seni şimdi ne yapacağım biliyor musun?" diye sordu.

Bir adım daha attı. Bense bir adım geri gittim. "Ne?"

"Döveceğim."

Gözlerim öyle döndü ki o bana doğru adımlarken ben ona doğru koşturdum. Sinirle ona sertçe vurdum. "Bıktım!" diye çığlık attım. "Bıktım senden!"

Ellerimi sertçe tuttu ve bir anda diğer eliyle yanaklarımı sıktı. "Ben de senden bıktım," dedi yavaşça. "Sana vuramamaktan bıktım. Bir kere vursam ölüp gideceksin diye seni dövememekten bıktım."

Sinirle başım ona kalkmış bir şekilde kafamı sağa sola salladım. Elini çekti yanaklarımdan. Gözlerim alev aldı. Dişlerimin arasından nefret tükürdüm. "Bıktım! Senin her istediğini almandan, bunca güce sahip olman beni delirtiyor!"

"Kes sesini," dedi yavaşça. Bakışları donuk olsa da bir insan bedenini yakıp küle çevirebilirdi.

"Hak ediyor musun?" dedim gözlerim daha da büyürken. "Sen tüm bu zenginliği hak ediyor musun?" Bileklerimi tuttuğu eli sıkılaştı ama umursamadım. "Hak etmiyorsun işte," dedim nefes nefese. "Sendeki her şeyi istiyorum Tufan. Paranı da gücünü de."

"Ne bedeller verebilirsin bu uğurda?" derken bana doğru iyice eğildi. Artık ölü buz bakışları küllüydü. Ölüydü ama hırslıydı. "Söyle lan!" diye bağırdığında hızla sıçradım. İlk kez bağırdığını duydum. Sesi yeraltındaki bir haykırış gibi ürküttü beni. Tüm bedenime dalgalandı tınısındaki koyu ve pis kan. "Nelerini kaybetmeye hazırsın bendekileri almak için? Konuş lan amına koyduğumun nankörü konuş!"

"Senin neyin vardı ki önceden!" diye bağırdım göğsüm parçalanır gibi. "Neye sahiptin sen? Nasıl bir adamsın ya sen?" diye çığlık attım.

Bileklerimi bırakmadı ama ellerimi yukarı kaldırmama müsaade etti. Sertçe göğsüne doğru iki elimle birden vurdum. Bir kez, iki kez. Tufan, kımıldamadı bile.

"Kızım sen benim başıma bela mısın amına koyayım?" dedi sinirle. "Ben sana ses çıkartmadıkça sen benim tepeme mi bineceksin böyle?" Gözleri alevliydi. "Kırarım o bacaklarını. Binemezsin tepelere duydun mu beni?"

Sanki benim öfkem onu besliyordu. Gözleri daha da koyulaştı. "Ya sen kimsin be! Parasını verip yanında tuttuğun köpeklerinle geçirdiğin bu hayat öncesi neyin vardı! Aşağılık herif!" diye çığlık attım. "İnsanların zihinlerini oynamak dışında neyin vardı senin? Paran var diye mi bu kadar kendinden eminsin sen! Paran yoksa bu hayatta neyin vardı senin!"

"Bana bak senin gelmişini geçmişini sikerim duydun mu beni?" dedi sinirle. Nefesi yüzümü yaktı. "Öldürürüm kızım seni. Yemin ederim boynunu kopartırım senin."

Sonunda bileklerimi tutan eli beni öyle bir durdurdu ki kemiklerim kırıldı sandım. Acıyla inledim ama pes etmedim. "Öldür o zaman!" diye çığlık attım cebelleşirken. "Öldür! Kurtulayım! Sen de kurtul! Madem normal bir adamsın babanın intikamı için git Viktor'u öldür de bitsin bu iş!" diye çığlık attım. Salon sesimle hopladı.

Ellerimden beri hafifçe geri doğru itti ama ben öyle sağa sola çırpınıyordum ki geri geri dengemi kaybettim ve sertçe yere düştüm. Dışarıdan gelen uğultu ile Tufan nefes nefese bir şekilde kapıya baktı. Hemen sonra bana. Beni bir anda kolumdan tutup havaya savurduğunda saçlarım yüzüme döküldü.

Nefesi yüzüme çarptı. Sıcak, ağır, öfkeli. Dudaklarımız birbirine değecek kadar yakındı. Bakışlarımız kenetlendiğinde ruhum kırıldı.

"Bana bak küçük şeytan," dedi yavaşça bana doğru eğilirken. Bu sırada şaşkınlıkla Kayseri ve bir adam daha salon kapısından bize doğru baktı.

"Hayrola evlat?" dedi Kayseri şaşkınlıkla. "Sesiniz akreplerin oradan bile duyuluyor."

"Bu yapacağımdan sakın bir anlam çıkartma. Duydun mu beni?"

Ne olduğunu idrak edememiş bir şekilde nefes nefese ona bakıyordum. Bir anda sertçe dudaklarıma yapıştı.

Ne bir öpücük ne de şehvet. Nefretin öfkeyle buluşması gibi. Nefesimi çaldı benden. Dudakları öylesine soğuktu ki tenimi dondurdu. İçim eşzamanlı yandı. Bileklerim hala onun bir pençesindeydi ama yavaşça bıraktı.

Dudakları yavaş yavaş dudaklarımı öpmeye başladı. Ellerimi bıraktığı gibi ensesinden tuttum. Karşılık vermeye çalıştığım anda geri çekildi. Aniden. Bıçak hızı gibi. Nefesim boğazıma saplandı. Gözlerim büyük, dudaklarım yangın.

Tufan benden nefesimi çaldı. Nefretle aşk sundu. Sahte bir aşk. Onda olmayan merhamet gibi gerçek. Ölüm gibi. Nefret gibi.

-BÖLÜM SONU-

Artı on sekiz uyarısı sonrası Bekir bekleyen BNT ailesine Nergis şoku sdhfjsfddfh Diğer bölüme kadar bir yıldızınızı alırım be bacılar. Öptüm!

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

23. BÖLÜM : BİLEREK KAYBET, ÖLEREK SABRET

23

İnsan yenilgileri severdi. Çünkü sonunda galibiyetler önüne serilirdi. Bu uğurda bazen kendini bile kaybederdi.

Kendimi kaybetmem, Tufan'ın göz göre göre öldürmek istediği kadına, bana, dokunmasıyla başladı.

Tufan, düşmanına inadına beni kendi dudaklarına sapladı.

Dudaklarımdan Tufan'ın bıraktığı soğuk iz hiç kaybolmadı. İçimde bir köşe alev alıyor, diğer bir kısım donuyordu. Hangisi ağır basıyordu, bilmiyordum.

Kayseri bizi gördüğü gibi telaşla kapıyı kapattı üzerimize. "Hay Allah!" dedi sertçe kapı kapanırken. Öyle sert ki pencereler hafif titredi. "Kusura bakmayın çocuklar. Dan diye girdik!"

Baş başa kaldık. Salonun penceresinden dışarı baktım, gece örtüsü çiftliğin üzerine inerken yıldızlar usul usul sönüyordu. Tufan beni bırakırken hareketi neredeyse nazikti ama bana öfkesi hissedilirdi. "Bu neydi şimdi?" dedim sessiz ama histerik.

"Ben de aynısını sana soracaktım," derken ellerini ceplerine attı. Yavaşça dudaklarını yaladı. "Neydi bu şimdi?"

İfadem öyle tuhaftı ki kendi sesim bile çıkmayacakmış gibi bir sessizlik içinde kayboldu. "Bir daha benden habersiz beni öperseniz ne olur biliyor musunuz?" diye sordum yavaşça. Sinirden bir gözüm seğirdi.

"Biliyorum," dedi kısaca tekrar dudağını yalayıp. "Yine bana karşılık verirsin." Arkasını döndüğünde ağzım aralıktı. "Sen de haklısın. Benim gibi bir adama karşılık vermeyen bir kadın olmak seni tuhaf yapardı zaten."

Ona öyle sinirlendim ki gözlerim etrafa kaydı. Sert bir cisim aradım. Ona vurmak için. "Yürü hadi," dediğinde bana baktığını fark ettim. Kapının eşiğindeydi. Bir süre beni izledi. Gözleri yine o ölü, siyaha yakın zehirdi. "Oturalım şunlarla on yirmi dakika. Sonra seninle hesaplaşmaya devam edeceğim."

Onun içinde ateş saklı ama dışarıdan buz gibi duran bir adam vardı. Bense onun karşısında bir çocuğa dönmüştüm. Hem öfke, hem korku, hem de bitip tükenmez bir çekim. Aslında tamamen refleks olarak karşılık verdim. Keşke vermeseydim.

Bacaklarım istemsizce onu takip etti. Peşinden ilerledim. Tufan'la adımlarımız birbirine uyumlu değildi. O sessizce, ben ise ayaklarımın altında yankılanan her çıtırtıda dengem şaşarak yürüdüm.

Evin kapısından çıktığımızda büyük ağaçların arasındaki rüzgar yüzüme vurdu. Soğuk, temiz ve acı. 1984'e doğru ilerlerken çıplak ayaklarım buz gibi mermerde ürperdi. Sonunda içeri vardım. Hızla şömineye doğru adımladım. Atların nallarının takırtısı geceye karışırken ay ışığı atların yüzlerine çizgiler parıldatıyordu.

Kayseri ve diğer adam şöminenin dibinde oturuyordu. Ellerinde yanan sigaralar ve yarı dolu viskiler vardı. Bizi gördüklerinde ayaklandılar. Hemen arka sessiz köşede Helga onlardan komut bekliyordu.

Yanlarına vardım ve sandalyeye oturdum. Ayaklarımın altı donmuştu. "Kusura bakma evladım," dedi Kayseri, Tufan'ın oturmasını beklerken. "Kavga ediyorsunuz sandım ondan uğradım yanınıza."

Tufan onlardan önce atlarına odaklandı. Bir tanesine doğru adımladı ve yelesini okşadı. Torino, onun en sevdiği atıydı.

Hayatın ritmi ona hep kolay geldi. İçimi sarsan da bu oluyordu. Tufan, kendine roller biçiyordu. Bunu yaparken istemsiz bana da roller veriyordu. Onunkiler hep farklıydı. Acımasızdı. Umursamazdı. Benimkilerse kırılgandı.

"Bu yaştaki birini azarlamak istemem. Ama bu yaşta bir adama kapalı kapıların ardına tıklatmadan girmemeyi de ben öğretmemeliyim," dedi atın yelesini sevdikten sonra. Yüzü karanlıkta neredeyse okunmazdı. Sadece dudaklarının kıvrımından bir gölge seçiliyordu. O andan beri, öpücük sonrası ellerim, ayaklarım istemsizce titriyordu. Tetiğe bastığım anın yankısından bile sarsıcıydı. Tufan'ın bana yakınlığının, zorlamasının, sınırımı aştığı hissinin titreşimiydi bu.

"Haklısın oğlum. Özür dilerim," dedi Kayseri.

Tufan kısık bir emir gibi, "Otur," dedi. Kayseri oturdu. Vücudumun kontrolünü neredeyse tamamen yitirmiştim. Dudaklarım hala yanıyordu.

Atların yanından ayrılıp yanımıza adımladı ve karşıma oturdu. Elini dahi kaldırmadan Helga koşarak ona bir bardak

uzattı. Hemen viski döktü. Tufan hiç konuşmuyordu ama zaten onun suskunlukları daha gürültülü olurdu hep.

Ben ise ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Dilimde binlerce söz, ama hepsi birer diken gibi boğazımda donuyordu. "Hadisene oğlum," dedi Kayseri gerginlikle fısıldarken. Adam cebinden birkaç şey çıkardı telaşla. Beyaz zarflar.

"Abi," dedi kurakça. "Ben düğünümde seni görmek çok isterim. Biliyorsun o kızla biz uzun süredir bunun savaşını verdik." Zarfı masaya bıraktı.

Tufan birkaç saniye öylece masaya baktı ve sonunda davetiyeyi alıp bıkkınlıkla açtı. Okudu, tekrar masaya bıraktı. Bir şey söylemedi. Hissettiğim şey, onun içten içe hiçbir şeyi paylaşmak istememesi, davetlilerden ve kalabalıktan nefret etmesi oldu. Belki de yalnızlığı tercih eden birini davet etmek saçmaydı.

Dayanamadım ve ben zarfı elime aldım. Dokusu kadife gibiydi. Dudaklarım hala yanıyordu.

"Erkek milleti de ayrı salak. Rahat mı battı? Ne sikime evleniyorsun acaba?" dedi Tufan mırıldanıp. Sonunda adama döndü. "Tebrik ederim kardeşim. Biliyorsun, sevmiyorum kalabalık."

"Abi çok haklısın," dedi adam hızla. Yutkundu. "Ben sadece gelip görünsen bile çok sevinirim. Hem diğer insanlar da düğünüme geldiğini görür. Adım sanım yürür abi."

"Tabii," dedi Kayseri heyecanla. "Gelip bir boy göstersen ya, şu çocuk da gururlansın. En özel günü sonuçta."

Tufan gülümseyecek gibi oldu. Sanırım bir insana biçilmiş en özel gün olarak belirlenen evlilik ona göre öyle değildi.

"Viktor'dan dolayı böyle yapıyorsan," dediğinde Tufan hızla başını ona çevirdi. Öyle baktı ki ben bile korktum. Adam da korktu. Ne yapacağını bilemedi. "Şey yani abi," diye devam etti tökezleyip. "Salona silah sokmayacağız. Güvenlikle alakalı bir sıkıntı yaşanmayacak."

"Viktor?" dedi Tufan gözlerini kısarak. "O sarı çükün ne işi var senin düğününde?"

"Abi, babalarımız onunla çok yakın dost olduğu için," dedi adam utana sıkıla. "Ben babama ne desem diyeyim dinlemedi. İlla davet edeceksin dedi."

"Öyle mi?" dedi Tufan gülümserken. "Benim babamı öldüren adamları düğününde oynamaya mı davet ettin sen?"

"Babam zorladı abi," dedi hızla. Kayseri'ye döndü, yardım ister gibi.

"Yahu aynı piyasanın çocuklarısınız. Elbet denk düşeceksiniz böyle düğünlerde cenazelerde. Sen de gel. Meltem kızım da gelsin."

"Eyvallah," dedi Tufan gözleri masadaki davetiyeye dalmış şekilde. "Geliriz."

Kayseri hafifçe geriledi, başını sallayıp ayağa kalktı. Durumdan memnundu. "O halde Orhan'ıma müsaade," dedi. Ayaklandıklarında Orhan onu takip etti.

"Ben de uyuyacağım, hayırlı geceler," derken Kayseri de bize bakarak geri geri çıktı odadan. Sanki Tufan'a sırt dönmek onlar için bir ihanet gibi.

Çıktıklarında gece sessizleşti. Sadece atların homurtuları işitildi. Biz, birbirimize kaldık. Tufan konuşmuyordu. Bu içimi kemiriyordu. Yerimde kıpırdanıp gözlerimi ona diktim.

"Neden öyle yaptın?" diye sordum sonunda. Kelimelerim boğuk ama meydan okuyucu. "Ne diye benden izin almadan beni öptün Tufan Bey?"

Gözleri, elindeki viskideyken nefes verdi. "Sen niye karşılık verdin?" derken sesi çok serin çıktı. Soru beni sersemletti.

Yutkundum. "Karşılık vermedim," diye fısıldadım. "Sadece o an ne yapacağımı bilemedim. Bir daha bunu tekrarlarsanız size tokat atabilirim. Haber vereyim şimdiden."

"Tüm bu cesur cümlelerinin bedelini ödeteceğimi biliyorsun değil mi?" dedi gözleri bana çıkarken. Sakindi, ama iç ürpertirdi.

Omuz silktim. Bunu hep derdi ama hiç de bir şey yapmazdı. Yine öyle sandım. Belki de Tufan beni eskisi kadar ürkütmüyordu, ya da ben ondan ürkmediğim rolüne kendimi öyle kaptırmıştım ki, kendimi sürüklediğim yalana inanmıştım.

Derin bir nefes aldım. Başımı Torino'ya çevirdim. "Ben gerçekten tehdit duymaktan öylesine sıkıldım ki," dedim sonunda. "Yeterince dayanıyorum. Ne derseniz yapıyorum. Zehirli dünyanızda hayatta kalmaya çalışıyorum. Sizden nefret etsem de sizden kaçmıyorum. Ama siz hala beni tehdit ediyorsunuz." Kelimelerim titriyordu ama anlamları sapsağlamdı.

Varla yok sırıttı elindeki yarısı dolu viskiye bakarken. Şöminenin odunları cızırtı etti. "Seninle uğraşmak çok zevkli," dedi içtenlikle. Bu, gözlerimi kırpmama neden oldu. "Ama sınırları, kuralları olan bir oyunu bozma derdindesin, küçük şeytan. Sen de bir oyuncusun burada," Fısıldadı. "Ama rolünü hiç bilmiyorsun."

İçkisini başına dikip ayaklandı. Boş bardağı masaya bırakırken bir an duraksadı. Gözleri, ayaklarıma kaydı. "Bu şekilde yatağıma giremezsin." Atların arasından ayrılırken söyleniyordu. "Yemin ederim yaramaz ve pasaklı çocuklardan bir farkın yok. Üstünü başını pisletip evsiz gibi yalın ayak bahçede dolanıyorsun. Ne saçma?"

Arkasından ilerledim ve üst kata çıktım. İlk olarak kendi odama geçtim. Duş aldım. Duştan çıktıktan sonra havluya kuruladığım saçlarıma parmaklarımla dalga dalga dokundum. Üzerime askılıktaki geceliklerden birini giydim. Ağır adımlarla Tufan'ın odasına adımladım.

İçerisi onun gibi kokuyordu. Yatağında değildi ama yastığın biçimi hafifçe bozulmuştu. Üzerinde bir iz, onun geçtiği bir iz. Odanın loşluğu tepedeki camdan içeri vuran ayla birleşik. Tereddüt ettim. Sena'nın yanını ya da kendi odamın güvenliğini düşündüm ama yine de orasıydı. Burasıydı. Tuhaf bir sahiplenme, tuhaf bir ihtiyaç. Tuhaf bir boyun eğiş, ama karşılıklı da anlaşma. Göğsüm daraldı ama yatağa doğru yürüdüm, ayaklarım yerleri tanıyor gibi sessiz.

Yorganın altına sokulduğumda soğukluk tenime değdi, bir an salıverdim tüm kontrolü, tıpkı daha önce yaptığım gibi. Gözlerimi kapattığımda odasındaki lavabonun kapısı, daha doğrusu kapı olmayan tablosu ikiye ayrıldı. Duydum. Gözlerimi daha da sıkı yumdum.

Tufan yatağın diğer kısmına uzandığında yatak hafif çöktü. Bedenim de oynadı. "Yine buradasın," diye fısıldadı. Sesi oda boyunca dolanıp azaldı, cümle uzayıp nefese bıraktı. Çok huzursuz edici bir nefes verdi.

"Başka çare mi bırakıyorsun bana?" derken gözlerimi açtım. Tavandan yusyuvarlak aya baktım.

"Siz," dediğinde belli belirsiz sırıttım. "Sen değil, siz."

Cevaplamadım. Tekrar gözlerimi kapattım. "Kayseri ne zaman gidecek?"

"Yarın sabah," dediğinde gözlerim kapalı başımla onu onayladım. "Seninle uyumak beni de rahatsız ediyor. Bu konuda tereddütlerin olmasın."

"Emin olun yok, patron." Yavaşça esnedim. "Bu odalardaki kameralar," diye mırıldandığımda Tufan'ın başını bana çevirdiğini hissettim, bu yüzden gözlerimi daha da sıkı kapattım.

"Evet, Nergis?"

Yutkundum. Devam ettim. "Kim gözetliyor odaları? Bir güvenlik falan mı?"

"Cık," dediğinde gözlerimi açtım. Ben de başımı ona çevirdim. Bana bakarken koluna takılı saatte bir yere bastı. Saatte minicik bir görüntü çıktı. Parmağı ile çevirdikçe odaların tepeden anlık kamera görüntülerini gördüm. Her oda. Bahçedeki her karış. Atlar, akrepler, tavşanlar ve zincirler. Hepsi. Bana bakarken sırıtıyordu hala. "Teknoloji ne gelişti değil mi? Bir tuş ile her yere hakimsin."

"Siz hakimsiniz, ben değil."

"Ben de değilim," dedi saatin ekranını kapatıp tekrar gözlerini yıldızlara çıkartırken. "Ben de hakim değilim. Meslek olarak yani... Hukuk bilirim, ama hiç hakim olmak da istemedim. Tefeciliğe sürükledi hayat beni."

Cevap vermediğimde yıldızlara bakarken yutkundu. Adem elması yavaşça oynadı. "Yarak gibi bir şakaydı. Sen söylemeden ben söyleyeyim."

Güldüm istemeden. Gülmemle şaşkınlıkla bana döndü. Gözleri parladı sanki. "Buna güldün mü gerçekten? Komik miydi yoksa?"

"Şakanız değil de," derken bir an gülüşüm soldu ve hızla boğazımı temizledim. "Sizin şakalarınız sonraki çaresizliğiniz komik oluyor."

Bir süre sadece bana baktı. Sonra başını tekrar yıldızlara çıkarttı. Bayık bir nefes verdi. Gülümser gibi oldu. "Sonuçta güldün."

Sesi neredeyse kendi kendine mırıldanır gibiydi. İçten ama belli etmemek istercesine. Yanağındaki çizgi daha da belirginleşti, dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

Sustum. Ellerimi karnımda kenetledim. Yıldızlara bakıyordu. Ben de oraya baktım. "İnsanlar bana pek gülmez. O nedenle şaşırdım. Şahsi algılama. Bir şey izlemeden, sadece gözün kapalı nasıl yapabiliyorsun? Ne hayal ediyorsun o an?"

"Pardon?" dedim şaşkınlıkla. "Ne diyorsunuz şu an siz tam olarak?"

"Hiç," dedi alayla. "Öyle sohbet maksatlı."

Cevap vermedim. Anlamadım bile kastettiklerini. O an sustuğum için pişman mıydım, bilmiyordum. Bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Çenesindeki sert hatların ardında, yıldızların solgun ışığında bambaşka bir şey vardı. Bir kırıklık, bir burukluk.

Ben cevap vermediğimde devam etti. "Yanlış anlama. Ben zaten kimseyi güldürmek için yaşamıyorum. Sadece tesadüf oldun. En başında kendi ayaklarınla bana gelmen gibi. O da bir tesadüftü ya hani."

"Keşke siz yerine Viktor'a gitseymişim," dediğimde bana baktı. Ben de ona baktım. "Ne?" dedim omuz silkerken. "En azından para istediğim gibi bana verirdi. Hem de üzerine bana hazinem der beni severdi. Sizin gibi şeytan muamelesi göstermezdi."

Öylece baktı. "Eyvallah," dedi sonunda. "Yaptığın her haylazlığı tolere ettim. Ama bu yaptığın nankörlük. Ve ben nankör insanlardan nefret ederim."

Dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi bulamadım. Boğazımda düğümlenen sözü yutkunarak içime gömdüm. Sadece fısıltıya yakın bir sesle, "Üzülmeyin. Size geldim sonuçta," diyebildim.

O an gözlerini bana çevirdi. Bakışı ağırdı. Tehdit gibi değildi, daha çok içine çekmeye çalışan pis bir zehir gibiydi.

"Öyleyse," dedi kısık sesle. "Bile bile lades diyorsun. Doğru mu anladım?"

"Sizden başka çarem yok."

"Benden başka çaren yok." Bana tamamen arkasını döndü. "Uyu. Yarın seninle işimiz var."

"Yine ne?" dediğimde şaşkınlıkla bedenini bana çevirdi. Birkaç saniye yüzümü izledi.

"Sen her olayda böyle söylenecek misin?"

Cevap vermedim. Yutkundum ve ona arkamı döndüm. Gözlerimdeki ışığı söndürdüm.

Hastaneyi andıran odanın perdeleri sabah güneşini tam olarak içeri almıyordu ama ince ince süzülen süzmeler duvarda parıldayan çizgiler bırakıyordu. Sena halının ortasında bağdaş kurmuş, elindeki oyuncak bebeğin saçlarını tarıyordu. Sağ dediğim, ufacık plastikten yapılmış, fırça değse kopacak türden teller işte. Ama Sena, ona sanki gerçekmiş gibi bir sabırla davranıyordu.

Yatağın kenarına oturmuş, hemşirenin getirdiği tepsideki kahvaltıyı düzenliyordum. Bir dilim peynir, biraz zeytin, ekmek. Yanına da ince belli bardakta çay. Sena'nın çayı her zamanki gibi şeker doluydu, en az üç kaşık. Doktor ne ye derse onu getiriyordu hemşireler.

"Abla?" dedi bana bakmadan.

Ben de aynı şekilde onun şeker dolu çayını karıştırırken, "Söyle bal kızım," diye mırıldandım.

"Bebeğin saçları çok karışmış. Ben tararken koptu biraz. Annem yaşasa güzel ve kibarca tarardı, biliyor musun? Senin saçlarını nasıl tarardı annem? Güzelce mi?"

Bir an yutkundum ve ona döndüm. Yüzümü sertleştirmemeye çalıştım, dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme oturttum. "Evet bebeğim. Ama sen de çok güzel tarıyorsun."

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. İri, biraz da yorgun gözleri vardı. Ben sustuğumda o da sustu, sonra gülümsemeye çalıştı. "Annem sence benim güçlü bir kız olduğumu düşünüyor mu?"

"Elbette," dedim hızla. "Senin çok güçlü ve savaşçı bir kız olduğunu düşünüyor. Seninle gurur duyuyor."

"Saçlarım olmasa da, kirpiklerim ve kaşlarım da olmasa bile beni güzel buluyor mu sence?" diye sordu merakla.

Başım onaylar sallanırken kocaman gülümsedim. "Dünyadaki en güzel kız olduğunu düşünüyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu, hemen sonra başını bebekleriyle oynamaya döndürdü. "Senin kadar güzel değilim."

"Benden daha güzelsin," dedim yavaşça. "Peki sana bir soru. Şu kahvaltıyı bebeklerinle birlikte yapmak ister misin?"

Eliyle sıkıca tuttuğu bebeyi koltuğuna oturttu. "Birazdan!" dedi heyecanla. "Önce bebeğimin kahvaltısı bitsin."

Gülümseyip onun yanına geçtim. Yere oturdum, kahvaltı tepsisini halının kenarına koydum. Onun bebeğinin karşısına kendi hayali bebeğimi yerleştirdim. "Benim bebeğim de sensin ama. Ben de sana yemek yedireyim, olur mu?"

Sena ciddiyetle kafasını salladı. Çatalı ona uzattığımda ağzını araladı. Yemeğini yediği sırada o da kendi bebeğine hayalden yemek veriyordu.

Onunla geçen vaktimi hep minnet saydım. Doktor haklıydı. Gitgide sağlıklı geliyordu gözüme. Biraz kilo dahi almıştı. İlacını içirdiğim sırada kapı tıklatıldı. Hemen sonra yavaşça açıldı.

"La la la!" sesi ile Çetin başını uzattı ve sırıttı. Koca gövdesi kapının berisinde kaldı. "Bu güzel kız da kimmiş! Ah!" diye bağırdı ve hızla bize doğru adımladı. "Aman tanrım bir prenses!"

"Ya Çetin abi," dedi Sena kıkırdarken. Utanmıştı. "Ben prensesim, evet."

"Evet!" dedi Çetin hızla başını onaylar sallarken. "Prenses ve yanında da," bana baktı kısaca. "Uşağı!"

"Sensin asıl uşak," dedim mırıldanarak. "Patron yalakası."

"Af buyur!" dedi ve ellerini hızla kendine tuttu. "Sena prensesim! Bu ne diyor bana! Derhal infaz edilsin kraliçem!"

"İnfaz ne?" dedi Sena gülerek bana dönerken. "Ne demek o ablacığım?"

"Çocuğa ettiği laflara bak," dedim doğrulduğum sırada. Sena bu sırada çayını iki eliyle sıkıca tuttu ve yavaşça içti. Elinden düşürmedi. Onu sıkıca tutabildi. Bu, belki diğer insanlar için çok basit bir şeydi ama benim için dünyalara bedeldi.

"Çetin abi, benimle ve ablamla prensesçilik oynar mısın?" dedi Sena bebeklerine dönerken. "Bu çok eğlenceli bir oyun."

Çetin heyecanla yanına oturdu ve bağdaş kurdu. Kocaman, dövmeli ve simsiyah takım elbisesi ile oyuncakların içinde çok garip durdu. "Ben şu karıyı alayım," dedi hızla. Kızı alıp sesini inceltti. "Kız yelloz! Bırak o benim elbisem!"

"Ya benim!" dedi Sena gülerek bebeği ile onu iteklerken. "Benim bu! Ben prensesim."

"Ay öyle mi!" dedi Çetin ve hızla bir an ne için geldiğini hatırlayıp boğazını temizledi. Doğruldu. "Hadi bakalım. Aşağıda yellozlar şey pardon misafirler var. Sizi görmek için geldiler."

"Bizi?" dedim şaşkınlıkla.

"Mür ve Şahin abim mi!" dedi Sena heyecanla ayaklanmaya çalışırken.

"Hayır!" dedi Çetin heyecanla onu tutup kaldırırken. "Yelloz diyorum kız! Mür'üme yelloz der miyim? Anam döver atar benim narin bedenimi bir ormana, zor bulursunuz beni."

"Ya Çetin," dedim tekrar sinirle. "Neden çocuğun yanında şiddet içerikli konuşup duruyorsun?"

"Bacım ben ne dedim şimdi?" dedi şaşkınlıkla. Sena'ya doğru eğildi. "Agucu bugucu, gel hadi. Sana sürpriz getirdim."

Benim kalbim hızlandı. İçimde tuhaf bir huzursuzluk vardı. Çetin hiçbir şeyi boşuna yapmazdı. Demek ki bir hesap vardı. Sena ise yerinde duramıyordu. "Çok merak ettim ablacığım," dediği sırada odada ikimiz kalmıştık.

Hazırlanıp aşağı indik. Evin bahçesine çıktığımızda gözlerim hemen havuzun oradaki misafirlere kaydı. Ve gördüğümde boğazıma bir şey düğümlendi.

Nejla... Dip boyası gelmiş fallik Nejla... Yanında ise kendi gibi saçma isimli Periliçe adlı küçük iblis.

Bahçede masa kurulmuştu. Çetin, onları ağırlıyormuş gibi masanın başında oturuyordu ama bakışları buz gibiydi. Belli ki davet değil, hesap vaktiydi.

Sena'nın gözleri bir anda öfkeyle doldu. Sesi çatladı "Seni gidi pis kız! Burada ne arıyorsun? Burası benim bahçem! Defol git!" diye çığlık attı.

Periliçe korkuyla annesinin kucağına atladı. Nejla telaşla kızını sardı. "Senacığım bizi bir dinler misin? Biz buraya se-"

Sena araya girdi. "İstemiyorum sizi! Defolun buradan! Sen bana öl demiştin! Canavar demiştin!"

Sesindeki kırıklık içimi dağladı. Küçük elleri yumruk olmuştu. Gözlerinden yaş fışkıracak gibiydi. Çetin ağır ağır ayağa kalktı. Masanın kenarına yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi.

"Kendini öldür lafını kimden duydun sen? Kim sana öğretti de sen gelip bu kıza öyle dedin? Periliçe isimli veled-i zina, konuş," dedi yavaşça. Bense Sena'yı hararetle kucağıma almıştım. Onlara doğru adımlıyordum.

"Ben öyle bir şey demedim!" dedi Periliçe annesine daha da sıkı sarılırken. "Bu kız yalan söylüyor!"

"Bana bak lan!" diye bağırdı Çetin. Sesi öyle gür çıktı ki bir an ben bile korkudan geri adım attım. Sena kucağımda sus pus oldu. Çetin derin bir nefes verip birkaç saniye yere baktı ve gülümseyip başını kaldırdı. "La la la!" dedi yavaşça. Ellerini havaya kaldırdı. Orkestra şefi gibi Nejla'ya doğru adımladı. "Periliçe'ye el-ve-da!"

"Ne diyorsunuz beyefendi?" dedi Nejla şaşkınlıkla. "Biz buraya özür dilemeye geldik. Şimdi neden çocuğumu korkutuyorsunuz!"

Çetin, Periliçe'ye doğru eğildi ve annesinin kucağındaki kıza doğru gözlerini kıstı. "Sen kimsin de birinin yaşam hakkı ile ilgili yorum yapıyorsun bu yaşta? Götten bacaklı şam şeytanı."

"Aaa!" dedi annesi korkuyla ayaklanırken. "Çocukla çocuk mu oluyorsunuz! Ne biçim insansınız siz!"

"Bana bak kadın," dedi Çetin doğrulup, ona doğru adımlarken. Periliçe ise hiç durmadan ağlıyordu. "Seni de çocuğunu da yemin ederim çok korkuturum. Öyle korkuturum ki dersin aa ben çok korktum."

Şaşkınlıkla onlara bakıyorduk. Sena da en az benim kadar meraklıydı. "Özür dilettir çocuğuna," dedi Çetin yavaşça. "Dilet lan! Vallaha hanımefendi bayan karısı marısı demem seni çok pis yaparım."

Nejla öyle korkmuştu ki hızla kızına özür diletip gitmek ister gibi başını okşadı. "Dile anneciğim, gidelim hemen."

Periliçe hiç durmadan ağlıyordu. Gözleri kızarmıştı ağlamaktan. "Ah!" dedi Çetin hızla öne eğilirken. "Çocuk ağlama sesi işkence gibi," Hızla iki eliyle kendi kulaklarını kapattı. "Ağla! Ağla! Ağla!" Bir anda doğrulup sırıttı. "Ağlatma. Ağlatma Nejla. Benim sabır taşmak üzere Nejla. Cinnet geçireceğim Nejla. Sustur şu çocuğu Nejla."

Nejla, Çetin'in akıl dışı hareketlerinden öyle korktu ki telaşlı bir edayla öne çıktı. Gözleri yerdeydi. Sesi titreyerek konuştu. "Nergis Hanım ve Sena, çok özür dileriz. Kızımın söyledikleri için, Sena'nın kalbini kırdığımız için."

Sena sertçe başını iki yana salladı. "İstemiyorum özrünüzü! Bana öl dedi o! Böyle özür mü olur?" Merakla bana baktı. "Değil mi ama ablacığım? Bana öyle demedi mi bu kız?"

Çetin, Periliçe'ye kilitli bir şekilde gözleri kısık duruyordu. Bakışı öyle keskin, öyle sertti ki kız küçücük bedeniyle titremeye başladı. "Bana bak len fitne fücur," dedi Çetin, sesi kısık ve ürkütücü. "Burada herkesin içinde Prenses Sena'dan özür dileyeceksin. Bir daha da bu kızı rahatsız etmeyeceksin."

Periliçe korkudan dudaklarını ısırdı. Hıçkırırken konuştu. "Ben. Ben şey... Özür dilerim Sena," dedi kısık sesle. "Saçların yok dedim. Canavar dedim. Öl dedim. Çok özür dilerim."

"Sena değil, Prenses Sena diyeceksin."

"Prenses Sena özür dilerim," dedi hıçkırırken.

Çetin yüzünü kızın göz hizasına indirdi. Sesi buz kesmişti. "Bir daha böyle bir şey söylediğini duymayayım. Yoksa bacaklarını kırarım anneni senden çalarım bir daha anneni göremezsin duydun mu?"

Kız korkuyla kafasını salladı. Annesi hemen kızı çekiştirdi. "Çok pişmanız. Lütfen affedin."

Sena kaşlarını kaldırıp birkaç saniye donuk şekilde bana baktı. Kucağımdaydı ama o kadar hafifti ki kollarım hiç ağrımamıştı. "Ablacığım büyüklük bizde kalsın değil mi?"

"Kalsın bebeğim," dedim onun yanağını öperken. "Arkadaşın bir daha seni rahatsız etmeyecek."

Aşağı inmek için atıldığında onu yavaşça yere bıraktım. İlerlemeye başladı. "Neyse. Seni affettim. Hem zaten saçım yokken bile senden güzelim Periliçe! Senin ismin bile bok gibi!"

Kimseye bakmadan arkasını dönüp tavşanların olduğu tarafa doğru ilerlemeye başladı. Sesi neşeliye dönmüştü birden. "Ben tavşanlarıma gidiyorum. Bana ait tavşanlara. Hepsi de çok güzel. Tavşanı olmayanlar kudursun."

Ben onun peşinden bakarken gözlerim doldu. Kalbim bir an hafifledi, bir an ağırlaştı. Nejla apar topar kızını alıp uzaklaşırken Çetin arkalarından el salladı. "Hadi selametle," dedi gülümserken. "Yine bekleriz efendim. İyi ki geldiniz vallaha." Gülerken bana döndü ve ifadesini daha da yaydı yüzüne. "Nergis Hanım! Beğendiniz mi şovumu?"

Dudaklarımdan sadece, "Teşekkür ederim," kelimeleri döküldü.

Kısa bir bakış attı. "Aman canım elime mi yapıştı? İki kandırdım buraya çağırdım alt tarafı. Sena da sevindi. Hem çocukların yarasını büyütmemek lazım," dedi. O an ona ilk kez içimden koca bir minnet duydum.

Tufan'ı gördüğünde hızla gömleğinin yakasını düzeltti. "Günaydın patronum! Nasılsın inşallah?"

Tufan ona cevap vermeden yanımızdan ilerlediğinde onun arkasına takıldım. "Tufan Bey, bugün bir yere gitmekten bahsettiniz. Neydi acaba?"

"Git adam gibi giyin. Yolda anlatırım."

"Tufan Bey?" dedim ilerlerken. Onunla aynı hizada ilerlemeye başladım. Sağa sola bakındım. "Dünden beri hiç göremedim de... Kayseri nerede acaba? Sena buralarda da ondan diyorum..."

"Kayseri şehri İç Anadolu'da. Bunu da bu yaşta sormaya utan Nergis," dediğinde adımlarım duraksadı ve ona baktım. Yanımdan geçerken bıkkın nefes verdi. "Benim en acilinden bu espri işini çözmem lazım amına koyayım. Uyuyordu en son odasında. Bilmiyorum şu an nerede. Gitmiştir bile belki. Sen de git ve giyin Nergis."

Üst kata çıkıp giyindim. Sena'ya bakındığımda hemşire ile tavşanların oradaydı. Onu öpüp Tufan'ın arabalarından birine doğru adımladım. Bir tanesinin dibinde güvenlik ile sohbet ediyordu. Beni görünce güvenlik yanından uzaklaştı.

"Geç bakalım," dedi. İçeri oturdum.

Arabanın kapısını çektim. İçeri oturduğum an, deri koltukların soğukluğu tenime yapıştı. içimde sebepsiz bir sıkışma vardı. Yolculuk başlamadan bile nereye gittiğimizi bilmemek bütün damarlarıma korku salmıştı. "Artık

söyleyecek misiniz?" dediğimde önden dolanmış, yerine yerleşmişti.

Geriye yaslandı ama araba hala suskundu. "Görürsün gittiğimizde. Hem bu neyi değiştirir?"

Yan koltukta oturuyordum. Tufan direksiyon başında, bir eli gevşekçe direksiyona dayanmış, diğer eli vitesin üzerinde bekliyordu. Gözlerini önüme dikmişti ama belli ki zihni bambaşka bir yerdeydi. Motor çalıştığında, araba ağır ağır hareket etti, lastikler taşlı yolda homurdanarak dönmeye başladı.

Dayanamadım. "Merak ediyorum ama."

Cevap vermedi. Yüzüne baktım. Çenesinde belli belirsiz bir gerginlik vardı. Dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini yola kilitlemişti.

"Tufan Bey?" dedim ağzım aralık kalırken. "Konuşacak mısınız yoksa ben böyle tek başıma söylenecek miyim yol boyu?"

Bu kez bana döndü. Bakışı öyle keskin, öyle buz gibiydi ki ruhuma derinlik oyuldu. "Hala öğrenemedin," dedi kısık sesle. "Benimle nasıl konuşman gerektiğini, bana itaat etmeyi öğrenemedin." Yola baktı. "Öğretemedim."

Gözlerimi yere indirdim. Ellerim titredi. Dudaklarımı ısırıp sustum ama kalbim küt küt atıyordu. O ise devam etti. "Alkol içme dedim, içtin. Benimle konuşurken haddini aşma dedim, aştın. Bana vurduğun da oldu, bana sövdüğün de. Sen beni hiç ciddiye almadın."

Sözleri her vuruşta kalbime saplanan birer çivi gibiydi. İçimde panik yükseldi. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum. Sesim güçsüz çıktı. "Ne yapacaksınız bana?"

Yola bakıyordu dümdüz. "Ne yapacağım mı?" diye tekrarladı. "İşte senin sorunun bu kızım. Senin aklın hep burada takılıyor ama sen asıl soruyu hiç sormuyorsun. Bu adam bana ne yapıyor demektense bu adam bana neden böyle yapıyor diye hiç sormuyorsun amına koyayım."

Donakaldım. Cevabım yoktu. Sadece yutkundum. Korku bedenime okla saplandı.

Araba ilerlerken sessizlik ağırlaştı. Dışarıda manzara değişiyordu habire. Dağların kıyısına tutunmuş taş evler, sonra kıvrılan yollar, sonra Muğla'daki boş araziler. Ama ben hiçbirini göremiyordum. İçimdeki telaş bütün görüntüleri bulanıklaştırıyordu.

Bir süre sonra Tufan aniden arabayı sağa çekti. Manzara açıldı. Karşıda deniz alçak tepelerin üzerinden sonsuzmuş gibi uzanıyordu. Gökyüzü griydi, sanki birazdan yağmur başlayacak gibiydi. Motorun sesi sakinlediğinde kulaklarımda uğultu kaldı.

Tufan direksiyona yaslanıp derin bir nefes aldı. Gözleri hala denizin üzerindeydi. Bana dönmeden, "Sıcak çikolata sever misin?" diye sordu.

Bir an ne olduğunu anlamadım. "Severim," dedim şaşkınlıkla. Başını onaylar salladı. Camı açtı ve arkaya doğru el salladı. İki çocuğun ellerindeki termosta sıcak çikolata vardı. Bize doğru koşturdular.

"Abim," dedi heyecanla. "Vereyim abim sana hemen. En güzelinden." Karton bardağa sıcak çikolata döktü ve Tufan'a uzattı. Tufan cebinden para çıkartıp çocuğa verdi ve çikolatayı bana doğru tuttu.

"Sağ ol abim!" dedi çocuk ve hızla elindeki parayla yanındaki çocuğa döndü. "Lan oğlum çok para verdi! Gidip harcayalım

hadi!"

Uzaklaştıkları sırada şaşkınlıkla Tufan'a bakıyordum. "Ne?" dedi bana dönerken. "Muğla esnafı bu çocuk. Yardımcı oluyorum arada."

"Anladım," dedim ve çikolatadan bir yudum aldım. "Siz yardımsever birisiniz o halde."

"Yarın öbür gün işime yararlar diye cepte tutuyorum," dediğinde başımı onaylar salladım. "Yoksa ben çocukları sevmem. Hele bu yaş grubu iyice geri zekalı oluyor."

Yüzüne baktım. Dudaklarım kıpırdadı ama hiçbir şey diyemedim.

"Ama sadece," diye devam etti, "Birbirlerine öl diyebilecek kadar ileri safa ruh hastası çocukları ayrı seviyorum. Onları korkutmak daha zevkli oluyor."

Yutkundum. Sesim kısık çıktı. "Çetin'e Periliçe ve annesini korkutmasını siz söylediniz o halde."

"Çetin benden izinsiz nefes bile alamaz Nergis." Bu kez bana baktı. "Senin de öyle yapman gerekirdi ama hiç yapmadın."

Başını manzaraya çevirdi. "Bak benim babam kendini öldürdü. Annem zaten ayrı bir deliydi. Çocukluktan beri bize ölümü aşıladı. Hayatın gereksizliğini, bizim doğmamızın bir zorlama olduğunu öğretti bize."

Bakışlarımı kaçırdım. "Senin aksine benim ailem beni pek sevmezdi," dediğinde ona döndüm. Öylece manzaraya bakıyordu. "Söylesene küçük şeytan, sevilmemiş biri sevmeyi ne bilsin ki?"

Onu zamanında buradan vurduğum için bir an kendime kızdım. O ise kendimle mahkememe izin vermeden devam etti. "Seninle farkımız bu. Sen tüm bu sana bahşedilen sevginin arasında bile şeytanlığı seçtin. Bense şeytan olmaya itildim."

"Ben hiçbir zaman insanları dolandırmak, insanlardan bir şeyler çalmak istemedim," dedim hızla. "Ben sadece size boyun eğmekten kaçınmaya çalıştım."

Sustu. Sadece motorun soğuyan sesi, dışarıdaki rüzgarın uğultusu kaldı. Ben ise içimdeki korkuyla beraber tarifsiz bir merhamet hissettim. "Tufan Bey," diye mırıldandım. "Ben sizi geçmişinizle vurmak istemedim."

Denize bakarken hızla gözlerini ovdu. "Amına koyayım ben çok mu meraklıyım böyle şeyler yapmaya?" dedi bir anda. Şok oldum. Sesi ölüm gibi arabanın içine aktı. "Ben farkında değil miyim çevremdeki insanların bana olan sevgisine değil korkusuna benim yanımda olduğunun?"

"Tufan Bey..."

"Kötü bir adam olabilirim," dedi geriye yaslanıp. Sırıttı hafif. Alt dudağını büzdü. "Evet belki de bunun için yetiştirildim. Kötü biri olmak için. Ama yine de elimden geleni yapmadım mı?" Bana baktığında korkmadım. Sadece üzüldüm. "Sena'ya donör bulmadım mı? Onu üzen kızları ayağına kadar getirtmedim mi? Düzenimi siktiniz, sesimi çıkarttım mı?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece şaşkınlıkla dışarı baktım. "Ben teşekkür ederim," dedim yavaşça.

"Ama sen keşke Viktor'dan para isteseydim dedin," dediğinde hızla ona baktım. O dediğime takılmıştı. Belki de sırf o dediğimde pişman olayım diye bana ağlama naraları

atmıştı. Yine beni yalandan iki duygusal cümle ile kandırmaya çalışmıştı.

Elimde tuttuğum karton bardaktaki sıcak çikolatadan bir yudum içtim. Başımı araba koltuğuna yasladım. Karşımdaki sakin Muğla denizini izlemeye daldım. "Biliyor musun Tufan Bey, bu hikayenin sonunu çok merak ediyorum."

"Ben biliyorum," dedi. Başımı ona çevirdim. Tufan'ın sırtı geriye yaslı, dalgın gözleri durgun denizdeydi.

"Neymiş sonumuz?" diye sordum onun yan profilini incelerken. Bardaktaki çikolata elimi sıcacık etti.

"Bizi bilmem," dedi. Radyoya uzandı eli. Bir şarkı açtı ekrana basıp. Üzücü bir opera. Kadının sesi ruhumu kararttı. Bana döndü sonra Tufan. Şeytanla göz göze gelmek nasıl bir histi, işte öyle hissettim o an. "Ama seninkini biliyorum. Çünkü senin sonunu kendi ellerimle yazacağım. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diyemedim bile korkudan. O kadar dengesizdi ki her an başka bir şey deyip yapabilirdi.

"Çünkü sen karşında kim olduğunu hiç öğrenemedin. Sen benim gücüme sahip olmak istiyorsun ya şeytan, o gücün ne demek olduğunu bilmiyorsun. Neleri kaybedebilirsin, hiç düşünmedin."

Dudaklarım titredi. "Neyi kaybedeceğim?" diye fısıldadım. "Sena ile mi tehdit ediyorsunuz beni?"

Kapısını açtı. Soğuk rüzgar içeri doldu. Gözlerim büyüdü, kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Önden ağır ağır dolandı. Kapımı açtı. Bana elini uzattı.

"Kendini kaybetmekle başla," dedi. Sesi buz gibiydi. "İlk dersin bu. Yarın seni gelip alırım buradan. Bakalım, kim sana daha iyi gelecek."

Bir anda kolumdan tutup beni kendine doğru sertçe çekti. Koltuğun kenarına tutunmaya çalıştım ama gücü karşısında zayıftım. Elimdeki sıcak içecek koltuğa döküldü. Kendimi dışarıda buldum.

Beni bıraktığı gibi sertçe yere düşüverdim. Dizlerim acıdığında inledim. Başımı kaldırmaya çalıştığım sırada arabaya çoktan binmiş, gaza basmıştı.

"Tufan!" diye bağırdım arkasından. "Ne demek bu şimdi! Kendimi nasıl kaybedeceğim burada! Nereye gidiyorsun!" diye çığlık attım. "Allah'ın cezası ruh hastası! Ne oldu şimdi! Neresi burası!"

Araba uzaklaştı, arkasında yalnızca toz ve motor uğultusu bırakarak. Nefesim kesildi. kalbim göğsümü parçalayacak gibiydi.

Elimi saçlarıma götürdüm. Çevreme baktım. Evler yabancıydı. Yollar yabancıydı. Sonra bir an gözlerim dondurucu bir gerçekle karşılaştı. Bacaklarım titredi. Nefesim kesildi. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Karşımdaki evin girişinde salya akıtan, heyecandan nefesi kesilen bir adam vardı. Bana elini uzattı.

"Brise," dedi gözleri dolarken. "Döndün mü sonunda evine? Gel hazinem," dedi. O an anladım. Kendimi kaybetmem, Tufan'ın göz göre göre kendini yenilgiye uğratması ile başlamıştı. Öyle kindar, öyle inattı.

Tufan, bana inadına beni düşmanına bırakmıştı.

-BÖLÜM SONU-

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

24. BÖLÜM : OYUN KURUCULAR

24

İnsan, tek ruhtan ibaretti. Yalnızca ayna karşısında maskelenirdi. Bir, on, elli, belki de yüzlercesi. İnsan, ne isterse ona dönebilirdi.

Ama ininde hep o aynı kişiydi.

Dışım Meltem diye bağırsa da karşımdaki bu adama, içimde sadece bir kadın vardı. Tek. Nergis'ti onun adı. Soy ismi Tanyeli. Muğla'nın bir köyünde büyümüş, ailesini arabada çıkan yangında kilitli kapılar içinde kaybetmiş, lösemi hastası kardeşi için donör arayan o kadın.

Nergis Tanyeli.

Yine de karşımdaki bu adam bana, "Meltem," diye fısıldadı. Bu, oldukça can sıkıcıydı.

Eli bana kalktı, zangır zangırdı. Titrediği için, diğer eliyle bana uzattığı elini tuttu. Öyle heyecanlıydı. "Hoş geldin, hayat ışığım."

Bir adım geri attığım sırada başım olumsuz sallandı. "İstemiyorum."

"Dur dur!" dedi hızla. Elleri teslim olur gibi havaya kalktı. "Tamam. Seni ürkütmem. Gel, istersen evimizi terk ederim. Benden mi korkuyorsun? Gidebilirim, hazinem."

"İstemiyorum," dedim çaresizce.

Viktor, gözlerimdeki yanılgıya bulanmış ışığı fark etti. "Ach, tamam!" dedi. Birkaç adım geri çekildi ve büyük bahçenin kapısına doğru başını çevirdi. "Leute! Papaz Müller'i çağırın!" Bana döndü. "Hazinem," dedi gülümserken. "Papaz geliyor. Onunla konuşursun. Beni istemiyorsan ben gidiyorum," dedi ve geri geri evin içine girdi. Hızla yanındaki güvenliğe baktı. "Geldi lan!" dedi gülerken. Alt dudağını ısırdı. "Geldi." Başı tepeye kalktı. "Tanrı'nın oğlu İsa. Onu bana bağışladığın için minnettarım," derken parmakları birleşti. Bir elini önce alnına, sonra iki göğsünün tam ortasına ve sırasıyla omuzlarına dokundurdu.

İçimden koşarak kaçmak geçti. Buradan, bu gözlerden, bu evden... Ama bu, pekala tuhaf olurdu. Kendi ayaklarımla gelmiş gibiydim çünkü. Geldiysem, neden gidecektim ki? Neticede Tufan'ın beni yaka paça buraya bıraktığını görmemişti.

Tufan Ali Uluhan... *Seni orrrospu çocuğu.*

Ona karşı içimde öyle bir nefret var ki. O, öyle narsist bir adam ki. Sırf rakibi dilimden döküldü diye beni buraya bıraktı.

Bana başka yol bırakmadı.

İçeri doğru adımladığım sırada Viktor telaşla sağda solda koşuyordu. Bahçenin düzenli, evin temiz olup olmadığını diğer Alman yoldaşlarına sorup duruyordu. Sanki beklenmedik bir misafirle karşılaşan bir anne gibiydi. Ya da uzun süredir sevdiğini bekleyen bir kırık.

Adımlarım bahçeye vardığında solda bir Alman cinsi kurt ile karşılaştım. İstemeden nefes verdim. "Tufan'da Sivas kangalları, Viktor'da Alman çoban köpekleri," diye mırıldandım. Kültür farkları da çoktu. Viktor'un evi koyu kırmızı, kahverengi tuğlalardandı. Bana, soğuk Avrupa ülkelerinin evlerini anımsattı. Çatısı soğuk mavi bir renk; yeşil sarmaşıklar evin tuğlalarını boydan boya kaplamış.

İçeri doğru adımladıkça Viktor heyecanla beni bir banka doğru götürmeye çalıştı. Hava üzerime çöküyordu ama ilerlemeye devam ettim. Oyulma, mermerden banka oturup etrafa baktım. Bir yanda Meryem Ana'nın heykeli, diğer yanda kocaman Yunan heykelleri vardı. Muğla'da olduğumuzu bilmesem kendimi Avrupa'da bir köyde sanırdım.

"Geldi Müller," dedi heyecanla. Bana bakarken iç çekti. "Prensesim," derken nefes verdi. "Hoş geldin evine. Müller ile sohbet et. Çok seviyorsun onu, biliyorum. Hem o senin korkularını çekip alır. Ne zaman istersen yanına geleceğim. Tamam mı?"

Öylece Viktor'a bakarken neden bu adamı karşıma getirdiğini anlamadım. Ama çok kısa sürede bahçe kapısı aralandı. İçeri uzun boylu, cüppesi koyu beyaz, saçları kırlaşmış bir papaz girdi. Yüzü ciddi keskindi. Beni görünce kaşları çatıldı.

Viktor, heyecanla ona doğru adımladı. "Onu seninle bırakıyorum," dedi. Başını olumlu sallayıp tekrar bana baktı. Sanki gözleri ile hasret giderdi. "Evdeyim, gün ışığım. Evimizdeyim."

Telaşla evin dibindeki basamakları çıkıp bize uzaktan bakmaya başladı. Bense bankta sessizce otururken papaz

ağır ağır dibime vardı. Yanıma oturdu. Oturması ile bacaklarımı hafif toparlayıp başımı yere doğru indirdim.

"Korkuyorsun çocuğum," dediğinde başımı papaza çevirdim. Geriye yaslanmış, karşıdaki çoban köpeğine bakıyordu.

Tekrar önüme döndüm. "İyiyim," dedim yavaşça. Sesim ince, yalancı. Kendi kulaklarım bile inanmadı.

Sesi yumuşaktı. Derin nefes verdi. "Meltem korkmazdı. Beni gördüğünde bana sarılırdı."

Hızla gözlerim büyüdü. Onun yan profiline baktım. "Ben," dedim yutkunurken. "Ben."

Bana doğru yavaşça eğildi. Fısıldadı. "Biliyorum. Meltem değilsin. Yalnızca merak ettiğim, kimsin?"

İçimden bir çığlık koptu ama dışarı çıkamadı. Öyle korktum. Gözlerim doldu, dudaklarım titredi. Bitti. Anladı. Kurtuluş yoktu.

Tam o anda telefonum titredi. Hızla bel çantamdaki telefonu çekip ekrana baktım.

Tufan Ali Uluhan : Noldu sesin çıkmadı

Tufan Ali Uluhan : Çok mu korktun

Tufan Ali Uluhan : Kıyamam ben sana

Ekranı kapatıp telefonu ters bir şekilde bacağıma bıraktım. Papaza döndüm. Hala aynı şekilde kurtlara bakıyordu. "Yanılıyorsunuz," dedim hızla. "Başka kim olabilirim ki?"

Papaz gözleri dalmış bir şekilde alt dudağını büktü. "Meltem de yaralı bakar. Ama seninkiler gibi değil ondakiler. Senin yaraların başka bir ruha ait gibi."

Tufan gibi. Edebiyatına başladığımın herifi. "Susun lütfen," dedim yutkunurken. Ellerim zangır zangır titredi.

"Neden?" dedi sakince ama tehdit dolu merakla. "Yargılamıyorum. Tanrı değilim. Sadece görebiliyorum gerçekleri."

"Beni niye bu adamlara bıraktın? Allah belanı versin Tufan," derken ekranım tekrar titredi. Hızla baktım.

Tufan Ali Uluhan : Cevap versene kızım

"Gerçek ismin nedir?"

Ekranı kapatıp papaza döndüm. Başı bana çevrilmişti. Gözleri gözlerimdeydi. "Tufan'a mı çalışıyorsun? Bir amaç için mi buradasın?"

Dudaklarım aralandı. Cevap vermedim ama o sessizlikten bile çok şey anladı. "Patrona çalışıyorsun," diye fısıldadı.

Boğazımdan hırıltıya yakın bir ses çıktı. "Patron mu?" dedim yavaşça. "Patron mu diyorsunuz siz de ona?"

"Bu doğru," dedi. "Gördüğüm an seni, fark ettim. Meltem değilsin. Meltem benden huzur arardı. Günahlarını anlatır arınırdı. Senin gözlerinde ise bir fırtına var. Ardından sel getirecek kadar kudretli." Bir an başını hafif yana eğdi. Fısıldadı. "Nergis mi adın, çocuğum?"

Nefesim tıkandı. Bunu nasıl anladığını anlamadım. Başım olumsuz sallandı. "Yanılıyorsunuz, papaz."

O, başını olumlu salladı. "Meltem bana papaz bile demezdi. Benimle göz göze geldiğinde hiçbir zaman böylesine titremezdi. Onun omuzları dimdik dururdu. Seninki bükülüyor. O kararlılık sendeki korkuda yok."

Gözlerimi kapattım. Ne yapacağımı düşündüm. Bu adam bunları Viktor'a söyleyecekti. Sonumu hesap etmeye çalıştım.

Papaz hafifçe gülümsedi ama gülümsemenin ardında bir acıma vardı. "Merak etme. Bunu Viktor'a söylemeyeceğim."

Ona baktım. Gülümsüyordu. "Neden, papaz?"

"Çünkü ben de patron için çalışıyorum."

Dudaklarımı heyecanla araladım. Önüme döndüm birkaç saniye. Öyle hararetlendim ki bir an istemsiz ekrana baktım.

Tufan arıyordu.

Sinirle ekranı açıp ona bir mesaj yolladım. Yanımdaki adamın da ona çalışan biri olması bana çok güven verdi o an. Viktor'un evinde de olsam, yanımda benden birileri vardı. Benden değil belki, ama Tufan'dan işte. Öyle bir güven.

Nergis : Rahatsız etmezseniz sevinirim.

Gördü. Cevap yazmadı. Birkaç saniye sonra yazdı ve sildi. Sonra yolladı.

Tufan Ali Uluhan : Lan o ne demek öyle amına koyayım

"Tufan beni resmen bu adama kemik diye attı," diye fısıldadım papaza dönerken. Tufan'a cevap yazmadım. Sözlerim o kadar sessizdi ki sadece onun kulağına çarptı. Ev kapısının ucunda dikilen ve üst üste durmadan sigara içen Viktor dumanını üflemeye devam ediyordu. Merakla bizi izliyordu. Heyecanlıydı. Mutluydu. Baktı hiçbir şey duymadan. Ama gözleri üzerimizdeydi.

Papaz başını onaylar gibi eğdi. "Onu kızdırdın da mı seni buraya yolladı? Bir amacı vardır. Yoksa seni buraya bırakmazdı. Patron, hiçbir hareketi boşuna yapmaz. Önceden her durumu hesaplar."

"Amacı bana ders vermekti işte," dedim hızla. "Gitmek istiyorum buradan. Kardeşim o evde, Bodrum'daki çiftlikte. Beni bu evden çıkartır mısınız?" Gözlerim istemsiz Viktor'a kaydı. Sigara dumanı arkasında yüzü dumandan beyaz duruyordu. Gözlerimi hızla geri çektim. "Bu adam benim Meltem olmadığımı öğrenince beni öldürür."

Papaz kısaca Viktor'a baktı ve bana döndü. Vaaz verir gibi, "Korkunun seni tüketmesine izin verme. Hakikati saklayabilirsin. Ben sana yardım edeceğim," dedi.

"Nasıl yapacağız?" dedim yavaşça.

"Sakin olacaksın. Ağlamayacaksın. O, seni Meltem sanıyor. Sen de öyle davranacaksın. Sadece rol yap. Kalbinin çığlığına kulak verme. Aksi halde fark eder."

Başımı hızla salladım. "Yapamam beyefendi. Ben, o değilim. Onun gibi yürüyemem, onun gibi bakamam. Onu tanımıyorum bile. Nasıl bir kadındı, bilmiyorum."

"Patronun sana pekçe ilaç içirdiğini ve bu nedenle hafızanda sorun yaşadığını söyleyeceğim onlara. Hiçbir şey hatırlamıyorsun sanacak. Anlaştık mı?"

"Tamam," dedim hızla. "Teşekkür ederim."

Papaz ayaklandığında Viktor koşar adımlarla bize doğru gelmeye başladı. Sigarasını yana fırlattı. "Evet?" dedi heyecanla. "Konuştunuz mu? Daha iyi misin güzelim?"

"Meltem çocuğum," diye seslendi yüksekçe papaz, aniden rol yapar gibi. "Bana her zamanki gibi korkularını ve günahlarını anlattığın için minnettarım. Tanrı ve oğlu İsa her zaman bizimle. Onları ruhumuzun ininde hissediyoruz. Bunu unutma."

Oturduğum yerden başımı olumlu salladım. "Evet," dedim yavaşça. "Allah'ım sen beni affet bunlar İsa diyorlar ama sen biliyorsun beni Rabb'im," diye ekledim hemen kısıkça.

Viktor, dudaklarının kenarında belirsiz bir tebessümle bizi izliyordu. Gözleri bende asılı kaldı. "İyi misin? Eve girmek için hazır mısın?"

"Biraz sersemlemiş," dedi papaz elleri arkada birleşirken. "Akli melekeleri oynamış. Tufan denen o iblis, kıza uzunca süre ilaç vermiş. Gerçekliği kopuk. Seni, hatta kendini bile tanımıyor. Ona göre davran, yoldaş."

Viktor hızla bana doğru eğildi. Ellerimi tuttu ve yavaşça öptü. "Ben senin eşinim. Adım Viktor Von Rath, ama sen bana hep Viki derdin," dedi merakla. "Beni hatırlıyor musun Brise? Uğruna ölecek bu adamı hatırlıyor musun?"

Başım olumsuz sallanırken Viktor birkaç saniye yüzüme bakıp doğruldu. "Gel bakalım. Gel sana evimizi göstereyim."

Ayaklandığım sırada papaz gözlerini olumlu anlamda kapattı bana. Sanki devam etmemi ister gibi. İlerlerken telefonuma tekrar mesaj geldi.

Tufan Ali Uluhan : Çok yaramazlık yaptığın için seni ceza olarak oraya yolladığımın farkındasın değil mi?

Tufan Ali Uluhan : Kız kardeşin hala benimle, farkındasın değil mi?

Tufan Ali Uluhan : Patronun benim, farkındasın değil mi?

"Şimdi ben biricik güzel Brise'me evi tekrar göstereceğim. Unuttuğun her şeyi hatırlatacağım," dedi Viktor heyecanla önümden ilerlerken. Bilmediği, unutmadım. Çünkü zaten hiç yaşamadım. Yine de sesim çıkmadı. Sadece başımı öne eğip yürümeye mecbur kaldım.

Koridorun soğuk taşlarında ayak seslerimiz yankı yaptı. Duvarlarda ağır tablolar asılıydı. Haçlar, kanlı savaş sahneleri, gökyüzüne bakıp dua eden eski papazlar. Pek ışık yoktu.

Viktor bir kapının önünde durdu. Kapıyı açtı. İçerisi koyu renk halılarla kaplı, duvarları şarap kırmızısına boyanmış bir odaydı. Köşede dev bir şömine, yanında derin çizikler taşıyan bir masa. "İşte burası sevgilim," dedi gözleri uzak bir anıyı izler gibi parlarken. "Burada seninle ilk adamımızı öldürdük."

"Pardon?" dedim istemsizce. Ona baktığımda sırıtıyordu. Beni izliyordu.

"Burası en sevdiğin odalardan," derken güldü. Heyecanla devam etti. "Tanrı şahidim Brise, o geceyi asla unutamam. O herifi, gözünün içine baka baka, hiç titremeden boğazladın. Sana silahı vermeme gerek bile kalmamıştı. Sadece bıçağı alıp işini bitirmiştin."

Ne yapacağımı bilemedim. Tekrar odaya baktım. Yutkundum. "Neden yaptım bunu?"

"Münih'te bir yetimhane müdürüydü. Çocukları taciz etti söylentileri çıkmıştı. Bizim yanımıza, Muğla'ya gelmek istedi. Geldiğinde bize çıkan haberlerin doğru olduğunu anlattı. Sen de işte," derken sırıtıyordu. "Sana ondan böyle aşık oldum. Ruhunun karanlığı benimkiyle eşti."

Odadan çıkardı beni. İkinci kapıya yöneldi. "Gel bak! En çok burada vakit geçirirdik." Kapıyı açtığında kanlı kırmızı halı kaplı uzun bir salon çıktı karşımıza. Duvarda kocaman bir kılıç asılıydı. "Hatırlıyor musun?" dedi.

Etrafı incelediğim sırada neşeyle bana baktı.

"Burada bana ilk defa sarılmıştın, Brise. Evlenmeden önce kendine asla dokundurmadın. Elini bile tutturmadın. Bir de ilk defa bana saldırdığın yer de burası. Hem sarıldığın, hem saldırdığın."

"Saldırdığım mı?" derken Tufan tekrar aradı. Hızla ekranı sakladım.

"Ja Brise," dedi Viktor, yüzünde gururlu bir tebessümle. "Ben sana ihanet ettim sanmıştın. Gözlerinde öyle bir öfke vardı ki, kılıcı alıp bana savurmuştun. Neredeyse göğsümü parçalıyordun ama işte... Ben buna da aşık oldum çünkü senin öfken bile güzel. Acımasızlığın bile bana cennet." Tüylerim diken diken oldu. Meltem bir canavardı belki evet, ama o an emin oldum ki Viktor da tam bir akıl hastasıydı.

Devam etti ilerlerken. Bense gizlice Tufan'ın aramalarını reddedip duruyordum. Sinirle mesaj yolladım.

Nergis : YA SEN BENİ BU EVE BIRAKIP DEFOLMADIN MI NE DİYE ARIYORSUN BENİ BE

Hemen arkasından ilerliyordum. Viktor'un sesinde hayranlıkla karışık delilik vardı. "Benim adamlarımı nasıl korkuttuğunu hatırlıyor musun? Senin kahkahalarınla titrerlerdi. Birini sırf yanlış baktı diye günlerce bodrumda bağırttığını unutmadım. Korkunun sadakat olduğunu söylerdin hep."

Tufan Ali Uluhan : Hayatta mısın onu kontrol ediyorum.

Nergis : Papaz diye biri aslında sana çalışan bir elemanın mı çünkü bana öyle söyledi doğru mu söylüyo emin olamadım acil cevapla

Tufan Ali Uluhan : Evet.

Tufan Ali Uluhan : Bir daha bana emir kipi kullanma.

Nergis : YA KESSSS

Kafamı kaldırdım. "Ben, hatırlamıyorum," dedim kısık bir sesle. Viktor ise bunu naz gibi yorumladı.

"Tabii ki hatırlamıyorsun. Çünkü benim yanımda olmadın uzun süre. Aber jetzt bist du wieder da. Hatırlaman için buradayım." Duraksadı. "Kannst du kein Deutsch mehr, mein Schatz?"

Nergis : Ölme riskim varsa beni niye en başında buraya bıraktın ayrıca bu Meltem şaka mı kadın yürüyen şizofrenmiş resmen

"Efendim?" dedim şaşkınlıkla başımı Viktor'a kaldırırken.

"Almanca? Onu da mı unuttun?" Derken nefes verdi. "Hiç sorun yok. Baştan öğretebilirim. Zamanında öğrettiğim gibi," dedi ve bir başka kapıyı açtı. İçerisi karanlıktı. Işıkları yaktığında midem bulandı. Paslı kancalar, kan lekesi dolu duvarlar, zincirler. İşkence odası.

Tufan Ali Uluhan : O karının bile senden akıllı olduğu kesin.

Nergis : Öffffff susar mısın

"Brise," dedi gözleri ateş gibi. Bir an duraksadı. "Kime yazıyorsun? Ailene mi?"

"Evet," dedim hızla. Yutkundum. "Beni merak etmişler. Onlarla konuşuyorum."

"Tamam," dedi ve arkasını döndü. Bir an duraksadı. "Onları hatırlıyor musun?"

"Hayır. Hatırlamaya çalışıyorum."

"Anladım," dedi ve ellerini iki yana açtı. "İşte... Burası senin mabedindi."

"Neyimdi?" dedim gözlerim kocaman olurken.

"Parasını ödemeyen adamların ailelerini burada sorgulardın. Onlardan bilgi almak için parmaklarını tek tek kırardın. Bazen günlerce çığlıkları sürerdi. En iyi işkence yönteminin sabır olduğunu söylerdin."

Dizlerim boşaldı. Öyle ki, neredeyse yere çökecektim ama gözyaşlarımı sakladım. Başımı öne eğdim. O ise gururla yanıma sokuldu. Çenemden nazikçe tutup başımı mavi yeşil gözlerine bakmam için kaldırdı. "Sen benim karanlık meleğimdin," dedi yavaşça. "Senin yanında ben bile korkardım. Sana öyle bağımlıydım."

Gözlerimi ondan kaçırmak isterken istemeden doldular. Bunu anladığında hızla benden birkaç adım çekildi. "Tamam," dedi hızla. "Tamam çok üzerine geldim. Sadece seni sana anlattım Brise. İstemezsen devam etmem."

"Lütfen," dedim hızla. "Bana fotoğraflarımı gösterir misin?"

"Rica ediyorum benden bir şey rica etme, bana emret ve gerçekleştireyim," derken beni salondan çıkardı. Koridorda ilerledik. Bir başka kapıyı açtı. Büyük bir yemek salonu. Masanın üzerinde şamdanlar, yanmış mum kalıntıları.

"İşte burası," dedi heyecanla. "Düğün sonrası kutlama yaptığımız yer. Hala o günkü gibi tutuyoruz. Anısı var."

Boğazım düğüm. "Niye aynı şeklinde tutuyoruz? Biz manyak mıyız?" diye mırıldandım istemeden.

Gülerek ilerledi. "Öyleyiz hazinem," derken bana döndü. Bir kadehi eline aldı. "Düşmanlarımızın kanını şarapla karıştırmıştık. Çok eğlenmiştik."

Nefesim kesildi. Ellerim buz kesti ama Viktor'un gözlerinde aşk vardı. Sapkın, delice, tehlikeli bir aşk. Kadehi tekrar yerine koyarken biraz ciddileşti. "Meltem..." dedi, sesinde yemin eder gibi bir kararlılık. "Seninle biz dünyaya korku saldık. Ben seni kaybettim sandım ama işte buradasın. Yeniden yanımdasın. Ve bu ev seninle tekrar dirilecek."

İstemeden gözlerimi ovdum çünkü doldular. Burada tek bir saniye daha kalmak istemiyordum. Viktor ağladığımı fark edince hızla elleriyle yanaklarımdan tuttu. Yüzüme baktı. "Sakın ağlama," dedi sessizce bana doğru eğilirken. "Sen böyle ağladığında benim dünyayı yok edesim geliyor. Gözyaşların bile silah gibi, Brise. Beni öldürüyor."

Dudaklarım mühürlüydü. Ben kendimi şeytan olarak görmedim hiç, Tufan her ne kadar öyle olduğumu söylese de. Şimdi gerçekten bir şeytan rolündeydim. Viktor elini yana tuttu. "İşte orada," diye fısıldadı.

Başımı oraya çevirdim. Duvarlarda yağlı boya tablolar. Ama hepsinin arasında bir şey gözüme saplandı. Bir fotoğraf. Meltem'in gülüşü.

İstemsiz oraya doğru bir adım attım. "Bu," dedim sessizce. "Bu nasıl olur?"

Bu, bendim.

Birebir. Aynı. Benim fotoğrafımdı duvarda asılı olan, sanki.

Elimi tabloya tuttum. Üzerinde solgun çiçekler kurutulmuş, duvardaki en güzel yere asılmıştı.

"Gelinliğin içinde öyle güzeldin ki hazinem..."

Nefesim kesildi. Şaşkınlıkla Viktor'a döndüm. "Bu," dedim sesim titrek. "Bu, benim?"

"Evet sensin," dedi gülümserken. "Güzeller güzelim."

Odanın her köşesinde Meltem'in izi vardı. Bir fular, bir saç tokası, eski bir kitap. Her şey ona aitti. Viktor, bunların üzerinden geçtikçe ben küçülüyordum. Erinmeden, bana gösterdi her yeri. Baştan anlattı her şeyi. Meltem'le hikayelerini. Öyle şaşkındım ki, bir an kendimi gerçekten o kadın olarak gördüm.

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemezken Viktor beni arka bahçeye götürdü. Cam kapılar açıldığında karşıma masmavi, dev bir havuz çıktı. Güneş ışığının altında su parlıyordu. Kenarda uzun bir masa kurulmuştu. Gümüş takımlar, kristal kadehler ve masanın üzerinde onlarca yemek.

Karnım o an öyle gürültüyle buruldu ki yüzüm kızardı. Günlerdir doğru düzgün yemek yememiştim. Tufan'la bir olduğumdan beridir muhtemelen epey kilo vermiştim.

Viktor bunu fark etti. dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirdi. "Sana en sevdiğin yemekleri hazırladılar, güzel hazinem," dedi heyecanla. "Otur lütfen. Daha bana o ruh hastası ile ne işin olduğunu anlatacaksın."

Önümdeki tabaklara baktım. Bir kahvaltı için oldukça fazla çeşit. Midem deliriyordu ama ruhum buz gibiydi. Bu şeyler arasında sevmediğim bir şey varsa şayet, Viktor fark ederdi. Ne yemem gerektiğini dahi bilemedim. Viktor sandalyeyi çekti, "Otur aşkım," dedi.

Oturdum. Ellerim dizlerimde kenetlendi. Telefonumu bir yandan sıkıca tuttum. Karşıma oturup gözlerini bana dikti. Tek bir lokma almadan, sadece beni izliyordu. Ellerini çenesinin altına koydu ve yavaşça nefes verdi. "Çok güzelsin."

Önümdeki ekmeğe uzandım. Küçük bir parça koparıp ağzıma götürdüm. Bir lokma, bir lokma daha. Sonra kontrolümü kaybettim. Midem boşluğa düşer gibi yedikçe yedim.

Viktor'un gözlerinde ise başka bir şey vardı. Bir kutsal ayine tanıklık eden bir adam gibi bakıyordu bana. "Ach Brise," diye fısıldadı. "Sana bakmak bile cennet."

Yemekler bitmedi. Önüme yeni tabaklar koydular. Tatlılar, meyveler... Üstelik Viktor'un hizmetlileri Tufan'ın pis fantezilerinin aksine oldukça edepli ve normal giyinimli kadınlardı.

Ben ise açlığın kölesi olmuştum. Çatalı bırakmaya cesaretim yoktu. Her lokmada gözlerim zevkten sulanıyordu.

"Ne yapıyordun o akıl hastası adamla Brise?" dediğinde başımı ona kaldırdım. Telefonum çaldı bir anda. Başımı eğdim ve çağrıyı reddettim.

Tekrar yemeğe döndüm ama telefonum titredi.

Tufan Ali Uluhan : Aç

Tekrar aradı. Reddettim.

"Kim arıyor?" dedi Viktor merakla. "O mu yoksa?"

"Hayır," dedim hızla yemekleri yerken. "Ailem."

"Ne işin vardı? Seni zorla tuttu, değil mi?" dedi başı onaylar sallanırken. Kendi dediğine kendi inanmak istedi. "Ben biliyordum. Ona bunu ödeteceğim. Babasını hallettim, şimdi de o kendi kafasına sıkacak. Onu, öyle çok delirteceğim."

"Onda bana ait bir şey var," dedim yavaşça. Viktor merakla bana baktı.

"Nedir, güzel Brise?"

"Bir kız çocuğu," dedim ve çatalı bıraktım. Geriye yaslandım. "Çok değerli benim için. Tedavi görüyor orada. Onu oradan nasıl alabiliriz?"

Birkaç saniye masaya bakıp düşündü. "Kim nereden ne alıyor?" Sesi ile başımı papaza çevirdim. Yanımdaki sandalyeye oturdu ve geriye yaslandı. "Afiyet olsun. Yemekten önce dua ettin mi?"

"Hayır," dedim yavaşça. Yutkundum. Viktor'a baktı. Kaş göz etti. Viktor ayaklanırken bana öpücük attı.

"Siz papaz ile sohbet edin. Ben uğrarım tekrar."

Viktor yanımızdan uzaklaşırken ben öylece telefon ekranıma bakıyordum.

"Tufan'dan intikam almak istemeni anlıyorum," dediğinde ona döndüm. Önündeki vazoda duran çiçekleri seviyordu. "Yalnız bunun için Viktor'a gelmek doğru bir seçenek değil."

"Öncelikle ben gelmedim, Tufan beni buraya bıraktı. Üstelik burada en azından insan gibi muamele görüyorum," dediğimde gülerek bana döndü. "En azından bana insan gibi hissettiriliyor."

"Bahsettiğin şu küçük kız," dediğinde hızla önüme döndüm ve sözünü kestim.

"Tufan, Sena'ya hiçbir şey yapamaz. Çünkü biliyor ki, Sena'ya bir şey olursa beni bir daha bulamaz."

"Buna mı güveniyorsun?" dediğinde omuz silktim. Evet, buna güveniyordum. Tufan da bunu biliyordu. Sena'ya bir zarar gelirse, bu zarar Tufan'dan gelirse bir daha beni bulamazdı. Bulamayacaktı.

"Her istediğinde beni düşmanın önüne bırakıp sonra aklı kalıp arayarak bu işleri çözemez," dedim nefes verip. "Bekleyin şimdi. Bakın, ben ona nasıl ters köşe yapıyorum." Tufan'a mesaj attım.

Nergis : İstifa ediyorum. Artık size çalışmıyorum.

Mesajı gördü. Sonra aradı. Reddettim.

Tufan Ali Uluhan : Açswana

Tufan Ali Uluhan : Yazamadım sinirden

Nergis : Beni kendi ellerinizle buraya bıraktınız. Şimdi de beni rahat bırakın.

Tufan Ali Uluhan : Napıyorsunuz şu an?

Nergis : Size ne yaa öff

Tufan Ali Uluhan : Yoksa o sarı çük sana bir şey mi diyor

Nergis : Yoo kendisi gayet de kibar bir adam hatta Orhan'ın düğününe Viktor'la gidicez. Ayy ne giysem acaba Tufan Bey?? Pardon istifa etmiştim dimi. Ne giysem sence Tufo??

Tufan Ali Uluhan : Nergis.

Nergis : Meltem diyeceksiniz bana bundan sonra :p

Tufan Ali Uluhan : Bak kızım benimle oynama

Tufan Ali Uluhan : Bak beni getirtme oraya

Nergis : Bekleriz kahveye :p

Bu kişiyi engellediniz.

Telefonu masaya bırakıp geriye yaslandım. Papaz şaşkınlıkla beni izliyordu. "Ne?" dedim omuz silkerek. "Beni buraya bırakan kendisi. Şimdi bir de ona yalvaracak mıydım beni geri alması için?"

Birkaç saniye yüzüme baktı ve gülmeye başladı. Gülerek önüne döndü. Karanlık bir zehir gibi akıttı gülüşünü. "Meltem değilsin ama, sen de şeytanlıkta hiç fena değilsin."

"Ne gibi?" dedim omuz silkerken. "O sever böyle manipülasyon oyunlarını. Ben de ona oyun oynuyorum. Madem beni bıraktı, gelip alsın."

"Seni neden buraya bıraktı biliyor musun?" dediğinde papaza döndüm.

"Çünkü o narsist bir ruh hastası."

"Hayır," dediğinde papazı izliyordum. "Bak gör," dedi kaşları ile karşıyı gösterirken. "Bunu gözlerinle görmen için. Patron yerine Viktor'un yanında olsan hayatın nasıl olurdu, bunu bilmen için."

Havuzun dalgaları ışıklarla parladı. Ben ağzımda yarım kalan lokmanın tadını bile hissetmiyordum. Tek düşündüğüm buradan sağ çıkmak, ve çiftliğe sağ bir şekilde varmaktı. Kaşları ile gösterdiği yere baktım.

Viktor bize doğru geliyordu. "Ah Brise! Unutmuştum bu lavuğu. Bu kim hazinem?"

Arkasındaki iki adam kollarıyla havada tutmaya çalıştıkları adamı önüme doğru attı. Önce ne olduğunu anlamadım. Yüzü kanlar içinde bir adam. Ancak fark ettiğimde kalbim söküldü. "Şahin," dedim fısıldayarak. Hızla ayağa kalktım. Öyle fırladım ki sandalye devrildi. "Şahin!" diye çığlık attım. Hızla dibine çöktüm. Zar zor nefes alıyordu. Gözleri kapalıydı. Şişti. Darbeliydi.

"Allah'ım sen koru," derken onun yanağına vurdum yavaşça. "Şahin beni duyuyor musun!" diye bağırdım. O kollarımdayken hızla başımı kaldırdım. "Ne yaptınız siz ruh hastaları! Manyak mısınız siz ne yaptınız ona!"

Çığlığım bahçede yankılandı. Gözlerim büyüdü, boğazım düğümlendi. Benim Şahin'im. Çocukluğum, ailem. Neşem, dertlerim ve çözümlerim.

"Nergis," demeye çalıştı ama diyemedi. Ben anladım ama. Hep anladım zaten onu. Ciğerim paramparça oldu.

Viktor ağır adımlarla yaklaştı. Yüzünde öyle tuhaf bir sakinlik vardı ki midem bulandı. Elini Şahin'in saçlarına daldırıp başını kaldırdı. "Senin için neden bu kadar önemli bu adam?" dedi yavaşça.

Gözlerim alev aldı. Bir anda kolunu itekledim. "Bırak!" diye çığlık attım. "Bizimle bir alakası yok! Onun bu olaylarla ilgisi yok! Nereden buldunuz onu! Niye burada!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Elini çektiğinde Şahin'in başı tekrar koluma düştü. Nefes almak onun için güçtü.

"Sen söyle hazinem," dedi yere çökerken. Sesi buz gibiydi. "Neden bu kadar önemsiyorsun? Kim bu?"

Tüm bedenim titredi. "Meltem'ini de seni de sikerim ama artık!" diye bağırdım. "Ambulans arayın nolur! Yalvarırım," dedim çaresizce. Telefonumu tutamıyordum bile. Ellerim öyle titriyordu. "Yalvarırım hastaneye götürelim!" Şahin'in yanağına yavaşça dokundum. "Duyuyor musun beni? Şahin?"

Viktor başını yana eğdi, gözlerini kısıp bana baktı. "İlginç. Bu herifi ömrümde hiç duymadım senden."

"Papaz! Papaz nerede! Yardım edelim!" derken sağa sola baktım. "Neredesin!"

Papazla göz göze geldiğimde sakindi. Ama ondan yardım istememi beklememişti. Ne yapacağını bilemiyordu. Yaşlı yüzünde endişe vardı. Yanımıza yaklaşırken bakışlarıyla Şahin'i süzdü, sonra bana döndü. Gözlerimiz buluştu. o anda anladı çaresizliğimi.

"Viktor," dedi sakince. "Bu çocuk ölüyor. Derhal hastaneye götürmeliyiz."

Viktor sert bir kahkaha attı. "Neden?"

Şahin'i doğrultmaya çalışırken sinirle inledim. "Çünkü o benim için her şey! Duyuyor musun? Ona bir şey olursa sizi öldürürüm!"

Sözlerim bahçede buz gibi bir sessizlik bıraktı. Korumalar şaşkınlıkla birbirine baktı. Viktor'un gözleri ise ince ince kısıldı. "Ach sevgilim," dedi çaresizce. "Bu kadar mı önemli?" Dudakları gerildi. Bir an düşündü, sonra elini kaldırıp işaret etti. "Tamam. Tek şartla. Benim gözetimimde gideceksiniz. Hans, los."

İki koruma Şahin'i kollarından tutup sürüklerken ben kendimi kaybettim. Koşup ona sarılmak istedim ama yine

engellendim. Papaz, koluma dokundu.

"Sakin ol," dedi yavaşça. "Abartıyorsun. Çok dikkat çekiyorsun."

Sakin olamadım. Gözyaşlarım seller gibi akıyordu. Dişlerimi sıktım, dudaklarım kanadı. Viktor arkamızdan yürürken soğuk sesi duyuldu. "Sevgilim? Bana hala cevap vermedin. Bu adam neden senin için bu kadar değerli? Yalan söylersen anlarım, ona göre cevapla beni."

Çığlık attım. "Sus artık! Sus! Küfür edeceğim şimdi sana sus! Kes!"

Arkamdan kahkaha attı. "Bu hallerine aşığım, biliyor musun?" derken nefes nefese Şahin'in arkasından ilerliyordum. "Bana böyle her istediğini yaptırmana, beni köpek etmene aşığım gün ışığım!"

"Tamam Şahin," dedim telaşla. Arabaya bindiriyorlardı. "Tamam, hastaneye gideceğiz. Beni duyuyor musun?"

Yüzü kanlı ama teni beyazlamış, gözleri kapanıyordu. Her nefesi içime bıçak gibi saplanıyordu. Arka koltuğa, onun yanına oturdum. Başını ellerimin arasına aldım. Papaz öne otururken bir şoför bizi hastaneye doğru yola çıkarttı.

Almanca epey konuştu. Sonunda dikiz aynasından bana baktı. "Frau Raht, haben Sie verstanden?"

"Ne diyorsun babası sikişik?" dedim sinirle. "Anlamıyorum seni!"

"Ja, sie hat verstanden," dedi papaz benim yerime. Bana döndü. "Hastanede darp edildiği için polis herkesi sorguya çekecek. Almanca konuşun ve bilginiz olmadığını söyleyin. Kimse Türkçe konuşmasın, diyor." Hemen sonra sessizce dua

etmeye devam etti. Dualar beni rahatlatmıyordu. İçimde sadece öfke ve korku vardı.

Arabanın motoru uğuldayarak Muğla'yı yardı. Şahin'in kanla kaplı yüzü her kıpırdayışında beni yaraladı. Saçlarını sevdim yavaşça. "Şahin?" dedim fısıldayarak.

"Günaydın anneciğim, günaydın babacığım," dediğinde hızla başımı eğip ne dediğini anlamaya çalıştım.

"Şarkı!" dedim gülerken. "Bunu söylememi mi istiyorsun? Küçükken yetimhanede korkup gizlice bizim koridora gelirdin ya... Korktuğunu söylerdin. Benden sana bu şarkıyı söylememi isterdin. Ezberletmiştin bana zorla. Şimdi söyleyeyim mi bir daha? Korkuyor musun? Söyleyeyim mi bir daha?"

Şahin beni anlamıyordu. Bilinci yoktu ama ben onun saçlarını severken yavaşça yetimhanede onun benden hep istediği şarkıyı mırıldanmaya başladım. "Günaydın anneciğim. Günaydın babacığım. Yine sabah oluyor. Evde sabah olmaz deme. Orda günler geçmez deme. İçime sancı doğuyor."

Saçlarını yavaşça okşamaya devam ettim. Titriyordum. Boğazımda bir düğüm vardı. İçimde öfke kabarıyordu. "Neden?" Derken papaza döndüm. "Sen biliyor muydun bunu! Neden aldılar onu! Ne istiyorlar ondan!"

Papaz ön koltuktan başını bana çevirdi. Bakışlarında sükunet ekliydi. "Ben de böyle olmasını istemezdim, kızım."

Tekrar Şahin'e indirdim başımı. Onun saçlarını sevdiğim sırada, "Nergis," diye mırıldandı. Aklı hala kapalıydı.

"Buradayım Şahin," dedim yavaşça. "Şimdi doktora gidiyoruz. Korkma tamam mı? İyileştirecek seni doktor."

"Ben onlara hiçbir şey söylemedim," dedi çok kısık. Hızla yanağımı alnına koydum ve gözlerimi kapattım.

"Geçecek, tamam mı?"

"Annemi de özledim, biliyor musun?" dedi sessizce. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri kapalı sırıtıyordu. "Onu da özledim."

"Sabret, iyileşeceksin," derken öne baktım. "Söyle şuna hızlansın!" diye çığlık attım. "Daha hızlı sürsün!"

Arabanın her saniyesi saat gibiydi. Nefesim tükeniyordu. Sonunda uzaklarda kırmızı ışıkların yanıp söndüğünü gördüm. Hastaneye geldik.

Araç hızla acilin önünde durdu. Kapılar açıldı, soğuk hava yüzüme çarptı. Beyaz önlüklüler koşarak geldi. Şahin'i kucaklayıp sedyeye yatırdılar. Ben peşlerinden koşmak istedim ama koruma yolumu kesti.

"Ya çekil!" dedim sinirle. "Ya o benim her şeyim! Çekil!"

Papaz elini kaldırdı. "İzin ver. Onun yanında olmalı."

Ben ise çoktan sedyenin peşine koştum. Gözyaşlarım yüzümden süzülüyor, dudaklarım titriyordu.

"Dayan Şahin! Nolur dayan!"

Hemşireler bağırıyordu. "Hemen acil servise! Kan kaybı çok fazla! İç kanaması da olabilir!"

Sedyeyi koridorlarda hızla sürüklediler. Ben nefes nefese yanlarında koştum. Kapının önüne gelince hemşire ellerini açıp beni durdurdu.

"Buradan giremezsiniz."

Durup sinirle sağa sola baktım. Bir anda sertçe duvara yumruk attım. Parmaklarım kırıldı sandım. Çığlık atarak yere çöktüm. Sırtım duvara dayandı. "Of!" diye bağırdım. Avuç içlerim bu sefer yere vurdu. "Şahin ya! Of!"

Kapılar yüzüme kapandı. Önümde kalan tek şey beyaz duvarlar ve hastanenin iğrenç kokusu oldu. Ellerimle yüzümü kapattım. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Omuzlarım sarsıldı.

Koridorda insanlar geçiyordu, bakışlarını hissediyordum ama umurumda değildi. Papaz ağır adımlarla yanıma geldi. Sessizce diz çöktü. Omzuma elini koydu.

"Polisler sorguya gelecek. Bilmediğini, bu adamı yolda bulduğumuzu söyle."

Başımı kaldırdım. Gözlerim kan çanağı gibiydi. "Şahin benim kalan ailem. O olmazsa ben kimim? Kimsem kalmaz!"

"Dikkat çekiyorsun," derken doğruldu. Durdum. Yana baktım. Viktor'un Alman koruması dikildiği yerden bize bakıyordu. Gözlerimi ona diktim. "Ne!" diye çığlık attım. "Ne bakıyorsun sen!"

Birden kapılar aralandı. Ayağa fırladım. İçeriden bir hemşire çıktı. "Ameliyata alıyoruz. Kan kaybı fazla ama yetişmeye çalışıyoruz."

Dudaklarım kıpırdadı. "Yalvarırım kurtarın onu."

Hemşire başını eğdi ve kapıyı kapadı. Koridorun floresan ışıkları buz gibiydi. Zamanın durduğu o saatlerde hastanenin koridoru, benim için cehennemden bir araydı. Şahin ameliyatta, ben avuçlarımı yırtarcasına bekliyordum. Bu sırada bize adımlayan iki memur ile hızla Alman adamı işaret ettim. "Bu benim kardeşimi öldüresiye dövdü! Bu ve bunun

patronu! Hepsinden şikayetçiyim. İsmi Viktor Von Rath! Alman vatandaşı! Ülkemizde kara para aklama ve yolsuzluk gibi suçlara karışıyorlar!"

Güvenlik ellerini ceplerinden çıkartırken memurlar hızla baktığım yöne baktı. Alman adam geri geri birkaç adım attı ve koşarak hastaneden çıkmaya başladı. Memurlar hemen peşinden giderken papaz sinirle bana döndü.

"Ne yapıyorsun sen!" dedi sinirle. "Manyak mısın! Ben sana ne dedim!"

"Yetti be!" dedim öfkeyle. "Hepinizi şikayet edeceğim. Tufan'ı da edeceğim! Viktor'u da edeceğim! Seni de edeceğim!" diye çığlık attım. "Aileme dokunduğunuz anda bu iş bitti. Hepinizin hayatını sikeceğim!"

"Öyle mi?"

Hızla yana döndüm. Göz göz geldim onunla o an.

Tufan Ali Uluhan.

Onun bedenini karşımda görünce irkildim. Dünya ikiye ayrıldı. Bir parça düşman, bir parça kahraman. Azad ve azap gibi. Dimdik ya da bitap gibi.

Ölmek ve yaşamak gibi.

Tufan'ın yüzü, gözleri kararmış küf gibi bakıyordu. Elleri cebindeydi, öylece koridorun başında duruyordu. Bana doğru yavaşça adımlamaya başladığında elimi yere koydum ve destek alıp ayaklandım. Papaz ise hızla başıyla ona selam verip yanımızdan ayrıldı.

Tufan bana doğru adımlarken göz ucu ile papaza bakıp tekrar bana döndü. Bana doğru yöneldiğinde içimde bir

sıcaklık ve aynı anda bir buz kütlesi büyüdü. Korkudan bir adım geri giderken elimi kaldırdım. "Şahin ameliyatta Tufan Bey," dedim hızla. "Onu papaz ile birlikte getirdik. O," dedim ve duraksadım. O da duraksadı. Sakince beni dinliyordu. "O çok kan kaybetmiş. Onu darp etmişler. Şikayet ettim onları. İsimlerini de verdim."

"Engelimi kaldır."

Yutkunurken anlamlandıramayıp kaşlarımı çattım. "Efendim?"

Simsiyahtı. Siyah gömleği bedenini sarmıştı. Elleri siyah kumaş pantolonunun ceplerinde, kocaman bedenini hafif ileri geri oynattı. Kaşları ile bel çantamı gösterdi. "Telefondan engelimi kaldır."

Komut bekler gibi, belki de bir robot gibi elim çantama gitti ve telefonumu çıkarttım. Onun engelini kaldırıp tekrar telefonu çantama koydum. Ona baktığımda öylece beni izliyordu.

"Beğendin mi?" dedi yavaşça. Sesi kısık kısık ten kesen bir bıçak gibi. "Viktor'la olmak nasıl hissettirdi?"

Sustum çünkü diyeceklerim pek yoktu. "Konuşsana," derken bana doğru adımladı. Sessizce onu izliyordum. Eğildi, yüzlerimizi birbirine yakınlaştırdı. Kokusu bir anda içime aktı.

"Konuş," diye fısıldadı. "Kime çalışıyorsun sen?"

"Sana," dedim. Yutkundum. Başımı yana çevirir gibi oldum ama bana daha da yakınlaşıp bunu engelledi.

"Patronun kim senin?" dedi tekrar. Fısıldadı.

"Sen," dedim ona bakmamaya çalışırken.

"Ben seni oraya Şahin'i gör diye yolladım," dediğinde gözlerimiz buluştu. Küllenmiş tozlar gibi bakıyordu. "Sen ne yaptın Nergis?"

"Ne yaptım Tufan Bey?" dedim sessizce. Burunlarımız dokundu. Nefesimi tuttum.

"Kardeşini bile gözden çıkarttın."

"Hayır," dedim yavaşça. "Size blöf yaptım."

"Blöf?" dedi ve bir an varla yok sırıttı. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Sadece çok kızdım size," dedim yere bakmaya çalışırken. Vücutlarımız öyle yakındı ki baktığım yer onun bedeni olmak zorunda kaldı.

"Bırakmıyorum kızım seni," dediğinde nefesi yanağıma sakince dokundu. Kaynar buhar gibi yakıp kavurdu. "İstesen de istemesen de bırakmıyorum seni."

"Bıraktınız ama," dedim ama sesim çıkmadı.

"Bırakmadım," dedi. Kısıkça. "Bana tercih edeceğin adamın yaptıklarını çıplak gözle gör istedim. Gördün mü sevdiklerine neler yaptığını?"

"Gördüm," dedim ona bakarken. İstemeden alt dudağım büzüldüğünde gözleri dudaklarıma indi. "Tufan Bey resmen çocuğu dövmüşler. Mahvetmişler çocuğu. Öldüreceklermiş neredeyse," dedim ağlamaklı.

"Olsun Nergis," dedi dudaklarıma bakarken. Tekrar bana çıkarttı gözlerini. "Sorun yok. Ben buradayım. Viktor tam bir

şeytan, değil mi?"

"Evet!" dedim ağlamaklı. "Şahin'e dokunmayacaktı. Onun ne günahı vardı?" derken durmaksızın ağladım. Çok korktum ve üzüldüm. Kardeşim gördüğüm çocuk benim yüzümden ölümle savaştı çünkü.

"Ben sizi koruyabilirim," derken bana doğru iyice eğildi. Artık yüzlerimiz tamamıyla eşitlendi. "İstersen Şahin ve Mür bile çiftlikte kalabilirler," dediğinde gözlerim büyüdü. Heyecandan ve hardan.

"Gerçekten mi Tufan Bey?" dedim ağlamam kesilirken. "Onlar da mı bizimle kalabilir?"

"Korurum," dedi ağzı hafif aralık, sırıtırken. "Seni ve Sena'yı koruduğum gibi, onları da korurum. Bunu ister misin?"

"Evet," dedim hızla. "Bunu çok isterim. Mür'e bir şey yaparlar mı? Viktor onu da bulur mu?"

"Çetin'i yollarım, onu alıp bizim eve götürür," dedi tekrar dudaklarıma bakarken. "Sena da özlemiştir onları."

"Çok özledi Tufan Bey," dedim başım onaylar sallanırken. İstemsiz burunlarımız birbirine dokundu bu yüzden.

"Ben buradayım," dediğinde gözlerime baktı. "Viktor aileni yok etmek isteyen bir şeytan. Ben sizi koruyan bir kahraman. Çetin'e haber vereceğim."

Doğruldu. Eli telefonuna gitti. Bana baktığında ona minnet duyduğumu fark etti. Gülümseyerek telefonu eline aldı. Tuşladı ve kulağına dayadı. "Çetin. Mür'ü al, çiftliğe götür." Kapattı ve bana tekrar eğildi. Gözleri gözlerimi ezdi.

"Teşekkür ederim diyeceğim ama genelde her şeyi kendi çıkarlarınız için yaparsınız," dediğimde ağzı aralık sırıtıyordu. Ağzımdan dökülen her cümlede dudaklarıma baktı.

"Rica ederim," dedi tekrar gözlerime sırasıyla bakarken. "Ben her şeyi senin mutluluğun için yaparım gerekirse. Viktor'u istiyor musun hala?"

"Asla," dedim başım olumsuz sallanırken. Hızla yutkundum. "Onu asla istemiyorum Tufan Bey. Keşke onun evine hiç gitmeseydim. Keşke Şahin'e hiç zarar vermeseydi."

"Beni?" dedi aynı şekilde ağzı aralık sırıtırken.

"Sizi ne?"

"Beni istiyor musun?"

"Evet," dedim başım onaylanırken. "Elbette."

Sırıtıyordu ama gözleri hırstan yanıyordu. "Elbette, ne?"

"Elbette, patron."

Yavaşça göz yaşımı sildi. Kokusu daha da içime girdi. "Aferin sana, akıllı çocuk," derken doğruldu. Sanırım istediğini aldı. Bunu istedi.

Gözümde bir kahraman gibi göründü. Amacı buydu. Şahin, Mür ya da Sena onun umurunda değildi. Benim mutluluğum da onun umurunda değildi. Sadece benim, ona sadık kalmamı istiyordu.

Çünkü Tufan oyunlarda oyuncu olmuyordu. Hiçbir zaman bir oyuncu olmadı. Çünkü Tufan, oyunları kurardı. Bilmediği, kurduğu oyunda yenilgiye uğrayacaktı.

-BÖLÜM SONU-

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

25. BÖLÜM : NOTRE DAME'IN KAMBURU

Bölümler, bazen özel hayatımdaki durumlar sebebiyle aksıyor. Bu tarz durumlarda size hep Instagram kanalımdan bilgi veriyorum. Orada spoiler, alıntı, soru cevap da yapıyoruz.

Instagram hesabım, ceylinpetrikor

Instagram hesabımdaki kanal ismimiz, Küçük Burjuvalar.

Bu, bir sınır ya da öyle bir şey değil. Sadece bölüm 2.000 oy ve 2.000 yorum olsa, çok mutlu olurum. Desteğiniz için çok teşekkür ederim. Keyifli okumalar.

Akşam üzeriydi. Yetimhanenin sessizliği vardı havada. Gök, tıpkı o yıllardaki ruhum gibiydi. Renkler dolup taşıyordu.

Mor, turuncu, solgun mavi. Hepsi birbirine karışıktı. Yine de hepsi birbirine alışıktı.

Günün biten yorgunluğu avludaki betona yayılıyordu. Avluda yıpranmış bir plastik top sekip duruyordu ama ne ben oynuyordum ne Mürekkep, ne de Deniz. Hepimiz bahçenin bir köşesinde toplanmış, Şahin'in dudaklarından dökülecek planı bekliyorduk.

Şahin'in kocaman gözleri hep aynı parlar, hele bir şey düşündüğünde daha da parlarlardı. Kollarını kavuşturmuş, kendi etrafında dönüp duruyordu. "Bakın beni iyi dinleyin Küçük Burjuvalar," dedi sonunda. "Bugün salı. Yani?"

"Yani Şahin?" dedi Mür hafif sırıtarak. Elinde bir mürekkepli kalem vardı. Kollarında gerçekmiş gibi dövmeler çiziyordu.

"Yani," derken Şahin'in gözleri odaklanarak kısıldı. "Teyzeler akşam dizi izlemeye dalacak. Biz de o sırada kaçacağız."

Mürekkep koluna bir örümcek çizerken güldü. Daha da odaklandı. "Nereye kaçıyoruz lan yine? Çatı mı?" Başını kaldırıp aralık ağzı ile Deniz'i gösterdi. "Aman diyeyim, Deniz'i sıkı tutun. Damlardan aşağı yuvarlanıyor sonra."

"Deniz, iyisin değil mi?" derken ona döndüm. "Yani her yerine baktılar. Bir sorun yok. Kırık çıkık yok, değil mi?"

Deniz omuz silkti. Oturduğu kirli toprakta kurumuş yabani otları yoluyordu. "Bir şey olmadı ama uzun bir süre dama çıkmayı düşünmüyorum."

"Yazık tabii," dedi Mür yüzü ağlamaklı olurken. Kısaca Deniz'e bakıp tekrar yalandan yaptığı dövmeye başını indirdi. "Travma kaldı çocukta."

"Kesin be aptallar!" dedi Şahin sinirle. "Ne damı ne çatısı!" Heyecanla öne doğru eğildiğinde ben de istemsiz eğildim. Fısıldadı. "Denize gireceğiz."

"Ayıp ama birader."

"Lan sana değil su olan denize!" dedi Şahin kısık ama hırslı. "Yaz geliyor lan. Hapiste gibiyiz burada. İzin verseler amenna! Ama yok! Gidip yüzelim. Ne dersiniz?"

Bir an herkes durup birbirine baktı. Ağır sessizlik çöktü. Rüzgar, avludaki dut ağaçlarını savurdu. Akşamın rehaveti ile kocaman bir nefes verdim. Kucağımda uyuklayan Sena'yı hafif pışpışladım.

"Deniz mi?" dedi Mür tekrar elindeki kalemle koluna resimler çizerken. "Deniz bu sefer de boğulmasın oralarda."

"Harbi len!" dedi Şahin ona dönerken. "Git bir gusül falan al bak başımıza iş açıp durma oralarda. Cenabet herif seni."

"Plan ne?" dedi Deniz yabani bir otu parmağında döndürürken.

"Bakın şimdi," diye fısıldadı Şahin. "Sahile kadar yürüyeceğiz. Hava kararıyor ama sıkıntı yok. Yıldızlar var. Kimse görmeden iki cup cup yüzer, sabah olmadan döneriz."

Deniz tıpkı sorar gibi, "Yakalanırsak?" dediğinde Şahin ona döndü.

"Korktuysan gelme kardeşim."

Deniz bir taşla toprağı kazmaya başladı. O da çok yaralıydı. Belki de içinde kocaman bir yangını vardı ama bunu bize ya da herhangi birine asla anlatmazdı.

Heyecanla "Şahin," dedim.

"Söyle Nergis Çiçeğim," derken bana doğru eğildi.

"Sen hep böyle manyak şeyler buluyorsun. Sena eğlensin diye halatlardan salıncak yapmıştın hatırlıyor musun?" derken kıkırdadım.

"E tabii hatırlıyorum," dedi gururla. "Bu da çok eğlenceli geçecek. Hem kaslı kollarımı gördüğünüzde sakın bayılmayın kızlar!" Bir an durup Deniz'e baktı. "Sen de soyunacak mısın? İstersen gelme, burada gözcülük et bize."

"Neden?" dedi Deniz hala toprağı kazarken. "Kaslı kollarımı kızlar görmesin diye mi?"

"O ne demek kral?" dedi Şahin şaşkınlıkla bana dönerken. "Ne diyor lan bu haşhaş herif?"

"Seninle uğraşıyor," dedim kıkırdarken. Deniz ise varla yok arası sırıtıyordu.

Hava karardıkça planlar da başladı. Yemek sonrası bütün çocuklar yatakhanelere çekildi. Pencereler kapatıldı. Dışarıda cırcır böcekleri bağırıyordu.

Sena'yı battaniyesine sararken içim titriyordu. "Uyu bal bebeğim tamam mı? Sakın ağlayıp bizi ele verme," dedim fısıltıyla ama o zaten çoktan gözlerini kapamıştı.

Şahin pencereyi araladı, eliyle işaret etti. "Hadi!" dedi dudaklarını kıpırdatarak. "Çabuk!"

Battaniyeye sardığım Sena'yı kucağıma aldım. Mürekkep ayakkabılarını çıkarmış, sessiz adımlarla peşimden geliyordu. Pencereden çıkıp arka bahçeye doğru yavaş ama koşar adımlarla ilerlemeye başladık. Deniz ise en arkadaydı.

Hep öyleydi. Sessizdi. Arkadan gelen olsa ilk o kendini ele verirdi. Yakalansak, ilk o ebelenirdi.

Arka bahçenin duvarındaki boyalar soyulmuştu. Parmağımı duvara sürdüğümde elimde kireç kaldı. Mürekkep hemen Şahin'in omzuna bastı, bedenini sertçe yukarı çıkarttı.

"Sessiz çık lan!" diye fısıldadı Şahin.

Sena'yı tutarken kalbim deli gibi atıyordu. Mürekkep ellerini aşağı doğru uzatıp Sena'yı benden aldığında sıra bana geldi. Şahin ellerini sertçe omzuna vurdu. "Çık çiçeğim," dedi hararetle.

"Of çok zor," dedim yutkunurken. "Omzuna basıp nasıl çıkacağım?"

"Yav çık!"

"Ver elini." Başımı çevirdiğimde Deniz de tepeye çıkmış, bana elini uzatıyordu. "Tutarım ben seni. Ver."

"Sıkı tut ama."

"Tamam," dedi gülümserken. "Düşürmem korkma."

"Of hadi!" dedi Şahin sinirle. Telaşla onun omzuna ayağımı basıp elimi Deniz'in eline götürdüm. Gerçekten de sıkıca tuttu ve beni bir anda duvarın tepesine çıkarttı. Düşecek gibi olduğumda hızla belimden yakaladı ve beni duvarın arka kısmına yavaşça bıraktı.

Yola çıktığımızda gece yarısını geçmişti. Toprak yol ıssızdı. İlerde köpeklerin havlaması duyuluyordu. Mürekkep sürekli espri yapıyor, yayvan yayvan yürüyordu. Şahin de onun şakalarına gülüp duruyordu.

Sena kucağımda ilerlerken Deniz hemen dibimde yavaşça benimle bir gidiyordu. Ayaklarımın altındaki toprağı hissediyordum. Sena'nın nefesi boynuma vuruyor, uykusunda bazen gülüyordu.

Deniz, "Yorulduysan onu ben tutabilirim," dediğinde ona çevirdim başımı.

"Ağlayabilir. Seni pek tanımıyor ya," dediğimde karşıya bakarken başını hafif onaylar salladı. "Neden konuşmuyorsun?" dedim bir ara.

"Sen yeterince konuşuyorsun," dediğinde ona şaşkınlıkla döndüm. Gülümsüyor gibiydi.

"Ben geveze miyim Deniz?"

"Konuşkan," dedi. Mürekkep bu sırada Şahin ile biraz önümüzde boğuşarak koşuyordu.

"Sen de hep böyle misindir?"

"Nasıl?"

"Sessiz."

"Gözlemci diyelim," dediğinde tekrar ona baktım. "Gözlüyorum her şeyi. İnsanları izlemek iyi geliyor. Kendimde bulacak pek bir şey yok çünkü. Diğerlerinde arıyorum değişik hayatları."

Çocuk aklımla anlamadım o cümleyi ama bir şekilde içime kazındı. Belki Tufan da ileride bana aynı sessizlikle bakarken, ben o çocuğu hatırladım.

Belki de hiç unutmamıştım.

Deniz'in bazı huylarını Tufan'a benzettiğimi fark ettim. Sessizlik, gözlem ve bilgi. Bana gecelerin bilge baykuşları gibi geliyorlardı. Kitap okurlardı. Kendilerinde kocaman boşluklar görürlerdi. Tufan bunları fark edecek kadar olgun bir yaştaydı belki ama Deniz çocukluğundan beri hep böyleydi.

Sahile vardığımızda hava hafif serindi. Dalgalar sessizce kıyıya çarpıyor, köpükleri ayağımıza vuruyordu.

Mürekkep çığlık attı, "Çok güzel!" dedi. "Soğuk mudur ki?"

Şahin üzerini çıkartıp kendini suya attı hemen. "Hadi gelin be, hadi!"

Sena'yı yere, battaniyenin üstüne koydum. Hala uyuyordu. Küçük bebek nefesiyle, dünyanın en sessiz melodisini çıkarıyordu. Yavaşça üzerini örttüm ve çoraplarımı çıkarttım. Kuma ayaklarım dokundu.

"Geliyorum!" diye bağırdım. Koşarak suya girdim. Buz gibi. Serinlik tenimi dondurdu ama kendime de getirdi.

Deniz arkamdan geldi. Su dizlerimize kadar yükseldi. Ayağım kumun içinde kayınca elimi tuttu. "Düşme," dedi hafif telaşla.

"Bıraksana," dedim ona dönerken. "Düşersem de düşerim. Su bu sonuçta."

"Kurtaramam ama," dediğinde bir an duraksadım. "Yüzme bilmiyorum. Öğreten olmadı, malum."

Birkaç saniye sustuk. Dalgaların sesi dışında hiçbir şey yoktu. Uzakta köyün lambaları parlıyordu. Gökyüzünde binlerce yıldız. O an içimde bir sel döküldü. Belki dua, belki

dilek ya da çocuksu bir umut. Keşke hep o suda kalsaydık dedim. Keşke zaman bizi hep orada bıraksaydı.

Hiçbir şeyimiz yoktu. Paramız, ailemiz ya da sıcak odalarımız. Ama birbirimiz vardı. Aile gördüğümüz dostlarımız. Bu, bizim sahip olduğumuz en değerli duygulardandı.

"Ben sana öğreteyim mi?" dediğimde Deniz kıyıya oturmuş, karanlık kumların arasından deniz kabukları bakınıyordu. Başını şaşkınlıkla bana kaldırdı.

"Yüzmeyi mi?"

"Evet," derken omuz silktim. "Çok iyi bir yüzücü değilim ama ben de senin gibiyim."

Gülümsedi. "Nasıl?"

"Bırakmam elini. Sıkı tutarım."

Bu sırada Şahin suyun içinde Mürekkep'i boğuyordu. Ona su sıçratıyor, bir anda üzerine atlıyordu.

"Allah belanı versin!" diye bağırıyordu Mür, gülerken. "Yapma lan! Suratına çakacağım şimdi senin!"

"Serinle diye yapıyorum hep!" dedi Şahin kahkaha atarken. "Hadi bebeğim! Serinle biraz!"

"Suda şaka yapmayın!" diye bağırdığımda Şahin hızla bana döndü.

"Pardon anne!" dediğinde ona dil çıkarttım. Kahkahaları o kadar yüksekti ki yankısı sanki denizin kalbine karıştı. Sena'nın battaniyesine baktım, hala uyuyordu.

Gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başladığında hepimiz sessizleştik. Denizin büyüsü sabahla birlikte yavaşça sönüyordu. Ya da ben yetimhaneye döneceğimiz için mutsuzdum.

Deniz'in yanında oturuyordum. Yavaş dalgalar ayaklarımı buz etse de artık umursamıyordum. Deniz bana döndü. Bir şey diyecek gibi oldu ama sonra sustu.

"Ne diyecektin söyle. İçinde kalmasın," dedim denizi izlerken.

"Bu sende kalsın," derken elindeki şeyi bana uzattı. Avcumu açarken gözlerim elindeydi.

Avcumun içine bir deniz kabuğu bıraktı. Küçük, beyaz. Köşesinin biri hafif kırılmıştı.

"Neden?" diye sordum avcumu kapatırken. "Senin denizindeki kabuklara benzediği için mi?"

Sustu. Aramıza dalga sesi girdi. "Bu kabuk çabuk kırılabilir ama ben kırılmam ki Nergis."

"Çünkü kaybedecek bir şeylerin yok," derken yavaşça kabuğu Sena'nın uyukladığı battaniyenin arasına bıraktım. "Kırılacak bir şeylerin de yok."

"Yok," dedi yavaşça. Susar gibi konuştu. Çocuk kalbim bir ağırlık hissetti.

Özgür hissettiğimiz duygular yalnız birkaç saatten ibaretti ama o birkaç saatte hayatım boyunca hissedeceğim bir şey fark ettim. İçim ferahladı bu hisle, büyüyünce bile.

Çocuklar, tek gecede özgürlük bedeli öderdi bazen de.

Güneş doğmaya yakın ortam sessizdi. Su hala ayaklarıma dolanıyordu. Rüzgar saçıma tuz kokusu taşıyordu. Sena hala uyanmadı. Küçük yüzü huzurluydu ama ben gülümseyemiyordum.

Bir şey olacaktı. Hissediyordum; çünkü hava sabah olmasına rağmen karanlıktı.

Şahin sessizce ıslak şortunu sıkıyordu. Mürekkep nefes nefese, "Çok güzeldi. Bunu tekrar etmek zorundayız," diyordu.

Deniz ayakkabılarını bağlarken bana bakmadı. Sadece deniz kabuğunu yanıma alıp almayacağımı arada bir göz ucu ile kontrol ediyordu. Meraklıydı. Her şey o kadar sessizdi ki dünya bizim için nefesini kesmişti.

"Hadi bakalım Burjuvalar," dedi Şahin. "Gitmemiz gerek. Teyze sabah erken kalkar, fark etmeden dönelim."

Sonra yürüdük geri, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte. Sena'yı kucağıma aldım. Biz sadece çocuklardık. Eğlenmek isteyen, yaramazlık yapan çocuklardık. El ele yokuşları aşardık. Birlikte oyunlar oynardık. Sohbetler ederdik.

Yetimhanenin duvarları uzaktan belirdiğinde, içimdeki dalga sesleri sustu. Oradaydı. O gri bina. Hep oradaydı.

Ama bu kez binanın önünde bir gölge vardı. Kapının önünde duruyordu. Elleri belinde. o elleri gördüğüm anda midem sıkıştı. Telaşla sağa sola bakınıyordu. O pis kadın. Şeytan. İblis.

"Hassiktir," dedi Şahin duraksarken. Bense Sena'ya daha da sıkı sokuldum. Onu korumak ister gibi. Deniz'e döndü. "Oğlum, ne diyeceğiz lan?"

Mürekkep nefesini tutmuş, kadına bakıyordu. "Dayak yer miyiz?"

"Durun bir konuşalım," dedi Şahin bıkkınlıkla. "Hey Allah'ım ya. Ne diye bu kadar erken kalktı ki bu kadın?"

Kadının sesi sabahı parçaladı. "Neredesiniz siz!" diye bir çığlık attı. Öyle öfkeli ki, tükürükleri etrafa saçıldı. "Size soruyorum yetim piçleri! Nereye kaçtınız!"

Mürekkep, korkudan ağzını kapattı. Şahin hemen önümüze geçti. "Lütfen onlara vurma. Bana vur abla."

"Neredeydiniz!" diye bir figan daha koparttığında Sena hızla ağlamaya başladı.

"Biz bakkala gittik," dedi Şahin telaşla elini ona uzatırken. "Onlara vurma lütfen."

"Yalan söyleme bana!" dedi kadın ona yaklaşırken. Toprağa bastığında toz kalktı. Sanki yere düşen her zerre çocukluğumdan bir şeyi alıp götürdü. "Islaksınız," dedi gözleri tek tek bizde dolanırken. Sena'da durdu pis gözleri. "Bir de küçücük çocuğu almışsınız yanınıza!"

Sena'yı kucağımdan almaya çalıştığında korkuyla geri adım attım. "Vermem!" dedim öfkeyle. "Benim kardeşim o!"

"Sen kimsin be!" diye çığlık attı. Sesi kulağımı kanattı.

Şahin telaşla araya girdiğinde çok sert bir tokat yedi. Küçücük yanağı kıpkırmızı oldu. Kuşlar tepeden kaçar gibi uçtu. Şahin yana doğru sendeledi ama düşmedi. Gözleri doldu ama ağlamadı.

"Allah'ın cezası pis mikrop!" diye bağırdı kadın. Hedefi Şahin'e döndü. "Hep sen karıştırıyorsun ortalığı!" Bir kere

daha vurdu. Şahin'in yanağı daha da kızardı. "Hep sen bunları da kötüye sürüklüyorsun!" Bir daha.

"Yapma!" dedim korkuyla. "Abla bırak onu!" Mürekkep ise yere çökmüş, elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Sessizce ağlıyordu.

Kadın bana döndü. Gözleri taşa benziyordu. "Sen," dedi sinirle. "Sen de yeni gelmene rağmen hemen başlamışsın pisliklere! Buranın kurallarını sana anlatmadık mı biz?"

Bana doğru adımladığında Sena boğazı yanacak gibi bağırarak ağlıyordu. "Dur!" derken birkaç adım geri gittim. "Çok özür dileriz! Biz sadece biraz yüzmek istedik!"

Elini bana kaldırdı. Tam o sırada Şahin onu sertçe itti. Küçük bir çocuk bedeni ama kuvvetli. "Dokunma ona!"

Kadın onun saçını yakaladı, yere bastırdı. Şahin sertçe yere düşünce burnundan kan aktı. Kadın ona tekme atacakken bir anda biri onu sertçe itti.

"Bırak onu."

Kadın geri geri adımlarken yere düştü. Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne dedin sen? Ne yaptın sen?"

Deniz'in sesi kısık ama keskin çıktı. "Dedim ki, bırak onu."

Kadın yalpalayarak doğrulurken elini Deniz'e uzattı. "Sen bana mı vurdun?"

Deniz hiçbir şey demedi ama o an gözlerini gördüm. Sanki denizin derinliği değil, dibindeki karanlık bakıyordu. Kadın bir tokat savurdu, bu kez Deniz'e.

Deniz'in dudağı patladı. Kan aktı. Sakince yere tükürdü. Pek de umursamadı. Belki de alışıktı.

Şahin telaşla Deniz'in önüne geçti. "Lütfen ona vurma. Onun da bir suçu yok. Hepsi benim hatam. Lütfen efendim. Vurmayın lütfen."

Kadın sertçe bir daha vurdu Şahin'e. "Dayak arsızı seni," dediği sırada Şahin tekrar yere düştü.

"Lütfen abla. Vurmayın lütfen."

"Yetim piçi seni!"

Kadın nefes nefese bize baktı. "Siz var ya," derken parmağını kaldırdı. Savurdu tehdit eder gibi. "Bu yüzden sizi senelerdir hiçbir aile istemiyor. İğrençsiniz çünkü hepiniz. Pisliksiniz. Yaratıklarsınız. Çocuk değil, canavarsınız."

Mür sessizce ağlarken krize girmişti. Yere tamamen oturmuş, hiç durmadan titriyordu. "Kalk!" diye çığlık attı kadın. "Kalk! Hastalanıp başıma kalacaksınız yine! Kalk oradan! Pislik!"

Deniz, Sena'yı kucağımdan aldı. Sena ise ağlamayı azalttı. Bu sırada telaşla Mür'ün yanına adımladım ve onu kaldırmaya çalıştım. "Nolur kalk. Çok sinirlendi kadın. Mür?"

"Anne!" dedi ağlarken. Hiç durmadan titredi. "Annemi istiyorum!"

"Yok senin annen," dedi kadın sinirle. "Hiç de olmayacak. Çöpe atılmış bir pisliksin sen. Çöpte seni bulmasalardı burada yoktun bile."

"Anne," dedi tekrar. Gözlerini sıkıca kapatmıştı. "Annemi istiyorum."

Ben, Mür'ü kaldırmaya çalıştığında kadın hepimizi çekiştirerek binaya sokmuştu. Koridor buzdu. Ayaklarımız dondu. Mürekkep hala ağlıyordu. Şahin ve Deniz'in yüzleri kızarık ve kanlı. Benim ise duyduklarım ve gördüklerimden kalbim acılı.

"Çıkarın şu ıslak şeyleri," diye bağırdı kadın sinirle ilerlerken. "Soyunun hemen!" Uzaklaşırken söylenmeye devam etti. "Hep aynı isimler hep! Bıktım bunlardan ben be!"

Üzerimizi değiştirip duşa girdikten sonra hepimiz kendi kabuğumuza çekildik. Ceza almıştık. O sabahın geri kalanı bir sessizlikle geçti ama sessizliğin içinde tokatların yankısı vardı. Sena mamasını yedikten sonra uyumaya başladı. Mürekkep battaniyesini başına çekmiş, sessizce ağlamaya devam ediyordu.

Başımı pencereden uzatıp etrafa bakındım. Yandaki erkekler odasının penceresine oturmuş, sessizce dışarıyı izleyen Deniz'i gördüğümde yavaşça elimi ona uzattım.

"Şahin nasıl?" dedim fısıltıyla.

Şaşkınca elini uzattı. Avcumdaki deniz kabuğunu ona uzattım. "Uyuyor. Daha iyi. Alışık zaten. Senden önce de yiyordu dayak. Benim şaşırdığım beni korumak bile istedi. Beni sevmiyor sanıyordum ama bana kıyamadı demek ki."

"Sen de dayak yedin."

"Olsun," derken eline bıraktığım kabuğa başını indirdi. Yüzü hala çok kızarıktı. "Neden geri verdin bunu bana?"

"Kırıldı diye," dedim tekrar kendi penceremin pervazına ellerimi koyarken.

"Kırık şeyler senin olsun mu diyorsun yani?"

"Yoo," dedim ve ellerimi çenemde birleştirdim. "Sen kırık şeyleri tamir edersin diyorum. Tamir ettiğinde senden geri alırım."

Yıllar sonra o kabuğu hala sakladım. Çünkü Deniz o kabuğu eskisinden daha sağlam şekilde yapıştırıp bana geri vermişti.

Bazen dokunduğumda o sabahı hissederim. Soğuk suyu, tokadın sıcaklığını, Sena'nın ağlayışını, Deniz'in kanlı dudağını. En önemlisi, sevmediğini söylese bile diğer herkes için kendini öne atan, fedakarlıklar yapan Şahin'in bizimle bağını.

Ve her defasında içimden aynı dua geçerdi.

Keşke o sabah hiç bitmeseydi. Keşke Deniz hep susmasaydı. Keşke Şahin hep fedakar olan olmasaydı. Keşke kabuklar kırılmasa, çocuklar ağlamasaydı.

Ve en önemlisi. Keşke yetimhanelerde kimse yaşamasaydı.

25

"Kimi yüreklerde aşk, tutunacak yer bulamaz," demişti Victor Hugo, kitabında. Doğru da demişti. Aşk herkese göre değildi. Aşk sadece ruhu okuyabilenler içindi. Özeldi.

Aile de buna benzerdi. Herkes ayak uyduramazdı. Yaş kaç olursa olsun, bazen insan yapamazdı. Yeni doğan bir bebek ilk önce güvenme duygusunu öğrenirdi. Bunu verememiş anne babalar sonra çocuğa neden güvenemediklerini düşünürdü. Oysa bakmaları gereken, kendileriydi.

Şahin bize aile olmayı çok güzel öğretti. Mürekkep ve ben, hep onu abi rolünde gördük. Bize zorluklarla baş etmeyi, yeri geldiğinde kavgaların bile aile içindeki normalliğini gösterdi.

Şimdi ise ellerimden kayıp gidiyordu ve bu durum çok can sıkıyordu.

Hastanenin bahçesinde oturmuş, sessizce ağlıyordum. Burnumu ara ara çekiyordum. Tufan ise hemen yanımda oturuyordu. Bana bakmıyordu, ağlamama müdahale etmiyordu. Sadece olmak zorunda olduğu bir yerde gibiydi.

Telefonum çaldığında telaşla kulağıma götürdüm. "Mür?" derken sesim titredi.

"Nergis ne oluyor?" sesi geldi karşıdan. Sesi ama öfkeli ama telaşlıydı. "Bu herif beni çiftliğe götürmek istiyor."

"Herif değil yalnız bay. Biz size kadın dediğimizde sinirleniyorsunuz ama. Yok kadın değil bayan demelisin falan laga luga yapıyorsunuz. Siz de bana bay deyin lütfen," sesi geldi arkadan. Çetin'di.

"Ne diyorsun sen be?" dedi Mür sinirle. "Tam tersi! Bayan değil kadın diyeceksin! Daha ne diyeceğini bile karıştırıyorsun!"

"Mür," derken telaşla alnımı kaşıdım. "Sen Çetin ile git çiftliğe. Sena da çok özledi seni. Hem onu görmüş olursun. Tamam mı?"

"Sen ağlıyor musun?" derken bir an duraksadı. "Neler oluyor?" Sesi ciddileşti.

"Anlatırım, sen geç lütfen," dedim. Telefonu kapatacağım sırada son kez Mür'ün sesini duydum.

"Bayan değil kadın diyeceksin, tekrarlıyorum."

"Lan hani kadın değil bayan diyecektim!"

Telefon kapandığında bıkkın nefes verip başımı Tufan'a çevirdim. Öylece sessizce yere bakıyordu. Elleri önünde birleşikti. Bacakları aralık, oturuşu gevşekti.

"Gerçekten bizi koruyacaksınız, değil mi?" dediğimde bana döndü.

Ölü bakışları yumuşak çıktı. "Elbette."

Başım onaylar sallanırken tekrar önüme baktım. Hastanenin bahçesi kalabalık değildi ama hayatın tüm sesleri oradaydı. Acilin uzak köşesinde ağlayan bir kadın, elinde serum torbası taşıyan bir hemşire, sigarasını yere bastırıp içeri dönen bir hasta yakını.

Hava buz soğuğuydu, tüm iliklerime işliyordu. Nefesim buhar olup havada dağıldı. Tufan'ın sessizliği beni rahatlatıyordu ama aynı zamanda geriyordu. Donuk hali, acımı görmezden gelişi. Ağlamam onun dünyasında hiçbir şey ifade etmiyordu ama bir yandan da o sessizliğin içinde varlığını hissediyordum. Koruyucu, soğuk ve taş gibi.

"Şahin küçükken de böyleydi. Günahsız yere canını acıtırlardı," dedim kendi kendime. Sesim neredeyse bir fısıltıydı. İstemeden yüzüm ağlamaklı oldu. "Hayır o mu çok geldi bu insanlara? Ne yaptı ki o? Nasıl da canını acıttılar öyle? Kocaman bir yüreği var onun. Mükemmel bir insan o."

"Fazla yürek bazen bela getirir," dedi. Sesi düz, duygusuz.

Bir süre sessizlik oldu. Rüzgar çalıların arasından geçti, bir plastik poşet sürüklendi önümüzden. Burnumu çektim, sonra başımı kaldırdım. Bir kadın yanımızdan geçti, kucağında

çocuğu vardı. Çocuk uykusuzluktan ağlıyordu. Kadın telaşla içeri girdi, ben gözlerimi onların ardından çevirdim. Sonra fark ettim. Acı herkeste aynıydı. Sadece farklı hikayelere göre renklenmişti.

"Siz hiç hastanede beklediniz mi?" diye sordum.

Tufan sigarasını yere bastırdı. "Çok," dedi kısa.

"Kim için? Kimler için ya da?"

"Dost gördüklerim kollarımda öldüğünde, aile bildiklerim kendilerini öldürdüğünde," dedi sonunda ama o iki cümlenin ardında bir mezar sessizliği vardı.

"Kısaca sevdikleriniz için."

"Sayılır."

"Siz de sevdiniz yani," dedim direterek. "İnsan dostlarını ya da ailesini sever ya hani."

Bana döndü. "Sevmek denemez. Sahip olma duygusu belki."

Başım hafif yana eğildi. "İnsan sahip olunca sevmiş olmaz mı?"

"Hayır," dedi. "Sevgi zaaf yaratır." Söylediği şey onun kendi mahkemesinin kararı gibiydi. Keskin ve yargısızdı. Fark ettim ki, Tufan sevgi kelimesini kullanmaktan bile korkardı.

Bir süre sonra derin bir nefes aldım. "Şahin bana hep şöyle der," dedim gülümsemeye çalışarak. "Bir gün biri seni çok severse, Nergis Çiçeğim, seninle değil kendiyle kavga etmeli. Çünkü insan sevildiğini anladığı anda en çok kendinden korkmalı."

Tufan bakmadı ama belli ki dinliyordu. Tekrar sigara yaktı. Duman yüzümün önünden geçti. "Ben anlamıyorum, benim dışımdaki herkesin edebi cümleleri aklına kazınmış, bir ben dediğimde martaval okuyor oluyorum," diye mırıldandığında istemsiz gülümsedim.

"Şahin edebiyat yapınca sempatik oluyor ama," dedim hafif neşeyle. "Siz yapınca ürkütücü."

Bana baktığında gözleri kısaca dudaklarıma kaydı. "Kaç oldu sayamıyorum," dedi tekrar gözlerime bakarken. "Sürekli dediklerime gülüyorsun."

"Siz ondan mı dudaklarıma bakıp duruyorsunuz?" dediğimde kaşları çatıldı anlamsızca.

"Kızım sen laf çıkartmasana," dedi sigarasını dudaklarına götürürken. "Ne demek o öyle? Sapık mıyım ben amına koyayım?"

"Yok hayır o anlamda değil," dedim telaşla sağa sola bakarken. "Çıkmadı mı bu çocuk hala ameliyattan?" Tam o anda kurtarıcı meleğim gibi bir kadın, ameliyathaneden çıktı. Gözleri yorgundu. Bize doğru adımladı, "Yakını mısınız?"

Ayağa fırladım. "Evet!" dedim hızla. "Ben kardeşiyim."

"Durumu stabil. Hayati bir riski yok," dedi hemşire. "Kafa travması yok. Bacaklarında kırıklar ve çatlaklar var. Şu an yoğun bakıma aldık. Bir süre burada dinlenmesi gerekecek."

"Bekleriz biz," dedim hızla Tufan'a dönerken. "Değil mi Tufan Bey?"

"Bekleriz," dedi Tufan. Kısaca etrafa baktı. "Bu sefil bank dışında bekleyebileceğimiz bir alan var mı?"

"Bekleme salonu herkese açık. Orada bekleyebilirsiniz. Kantinimiz de var."

"Koskoca Tufan Ali Uluhan'a herkes muhabbeti çekiyor karı," dediği sırada hemşire bir an şaşırdı ve Tufan'ın üzerini süzdü. "Özel değil mi burası hanımefendi? Yok mu refakatçilere uygun bir odanız? Bankta mı oturacağız tüm gün gariban gibi? Kantin diyor bana."

"Şey tamam," dedim hızla boğazımı temizleyip. "Çok teşekkür ederiz. Kolay gelsin."

Kadın şaşkın şaşkın uzaklaşırken Tufan derin bir nefes verdi. Yanına oturdum gerisin geri. Sessizlik uzadı.

Bacaklarımı banka çıkarttım ve kollarımı bacaklarıma doladım. Başımı koluma yaslayıp Tufan'a baktım. "Şahin çocukken bana mektuplar yazardı," dedim.

"Öyle mi?" dedi umursamazca.

"Evet," dedim gülümserken. "Hatta bunu Sena'ya da huy edindirdi. Sena'nın da gizlice yazdığı defteri var. Okutmaz ama asla kimseye."

"Ne güzel."

Arkada bir ambulans sireni öttü. Kısaca oraya bakıp tekrar Tufan'a döndüm. "Polise Viktor'un ismini vermem bir sıkıntı yaratır mı?"

Öylece etrafı izlerken mırıldandı. "Hallederim." Bıkkın nefes verdi. "Neden polis karıştırıyorsun ki?"

"Kusura bakmayın Tufan Bey bir dahakine devletimden değil sizden destek alırım," dedim hafif burnumdan solurken.

"Neyse tamam," dedi tekrar. "Hallederim."

"İyi," dedim ve baktığı yere baktım. "Şu an Viktor gelip aniden size saldırsa ne olur? Yani, nasıl bu kadar rahatsınız?"

Birkaç saniye gözü baktığı yere daldı ve bayıkça sırıttı. "Yalnız olduğumuzu düşünmen ne hoş, küçük şeytan."

"Nasıl yani?"

Elini yavaşça kaldırdı ve bir yere tuttu. "Bir," diye fısıldadı. Baktığı yerde bizi izleyen bir adam gördüm. "İki," derken eli varla yok bir başka yere gitti. Başımı oraya çevirdim. Bir başka adam hastane kantininin giriş kısmından bizi izliyordu. Göz göze geldiğimizde başıyla selam verdi. "Bu da üç," dediğinde anlamadım. Gözlerimi kısıp uzağa baktım.

"Hani?"

"İyi bak."

"Göremiyorum," dedim.

"Güzel," dedi ve oturuşunu daha da rahatlattı. "Demek ki iyi saklanıyor." Bana döndü. "Bu kadar herife babalarının hayrı için para ödemiyorum. İşleri bu. Tabii ki bizi koruyacaklar."

"Ya siz neden huysuz dedeler gibisiniz?" dediğimde kaşları anlamsız çatıldı.

"Ne dedin sen bana?"

"Çok huysuzsunuz," dedim geriye yaslanırken. "Kafam dağılsın diye sizinle sohbet etmeye çalışıyorum daha çok sinirlerim bozuluyor." Cevap vermediğinde göz ucu ile ona

baktım. "Oysa bizi koruyup yanımızda olacağınızı söyleyeli birkaç saat oluyor."

Bana dönerken gülümsedi. Ben de ona geri gülümsedim. İkimiz de sahte, yapay. Sadece kendi çıkarları için birbirlerine gülümseyen maskeler. Zorunlu ve suçlu. Ama mecburi.

Tufan çoğu zaman kadar sakin duruyordu ki insanın içinden bağırmak geliyordu. Bu kadar sessiz kalmayı nasıl başarıyordu bilmiyorum. Gözleri sabit bir noktada, çenesinde o sert çizgi. Hiç kıpırdamıyordu. Bazen nefes aldığını unutuyorum.

Küçük bir kız bana doğru utanarak gelmişti. "Gel güzellik," dedim ellerimi ona açarken. "Kayıp mı oldun yoksa?"

"Bu sana," dedi hızla bana hastane bahçesinden koparttığı bir çiçeği uzatırken. Utançtan yanakları kıpkırmızıydı. "Çok güzelsin. Ben de senin gibi olacağım büyüyünce!"

"Ya ama ben seni ısırırım ki!" dediğim sırada annesi arkadan bağırdı.

"Esmeralda! Buraya gel! İnsanları rahat bırak!"

Küçük, kıvırcık saçlı kız annesine doğru koşarak uzaklaştığında gülerek elimdeki çiçeğe baktım. "Esmeralda," diye mırıldandım. Tatlı bir kelime. Tanıdık ve sıcacık hissettirdi. Dilimde döndürmek hoş bir tını bıraktı bende. "Ne tatlıydı değil mi?" derken Tufan'a döndüm. Kaşlarını hafif kaldırdı evet gibi ama hiç de benim gibi sıcak hissetmemişti, belliydi.

"Okudunuz mu?" dedim. Saçma bir heyecan içine girdim. Elimdeki çiçeğe baktı.

"Hangi kitap?"

"Notre Dame'ın Kamburu." Duraksadım. "Kabusu muydu? Kamburu mu kabusu mu? Öyle de geçiyor bazı baskılarda sanırım. Esmeralda'yı hatırlarsınız. Quasimodo vardı hani. Esmeralda'ya aşık şu çirkin, kör ve kambur adam."

Gözlerini üzerimden çekmeden dinledi beni. Öyle bakıyordu ki sanki saçma bir şey söylemişim gibi değil de, beni çözmeye çalışıyormuş gibi. "Hatırlıyorum," dedi sonunda. "Boş beleş bir hikayeydi." Ama tonunda hiçbir duygu yoktu.

Gülümsedim. Hafif, alaycı bir şekilde. "Siz Quasimodo'ya benziyorsunuz."

"Hayret," dedi varla yok sırıtırken. "Ben de diyordum bugün bir eksik var hayatımda. Nergis beni bugün çirkin ve iğrenç bir varlığa benzetmedi."

Kıkırdadığımda gözleri dudaklarıma inecek gibi oldu ama hemen gözlerime baktı tekrar. "Ama o çok sadık bir adamdı. İyi yönlerini de düşünün. Siz de çok sadıksınız ve sadakati çok önemsersiniz."

"Çirkinim yani?" dediğinde yutkundum.

"Hayır," dedim.

"Yakışıklı mıyım?" dediğinde sesli nefes verdim. "Söyleyebilirsin. Utanma. Ben de biliyorum dünyadaki en yakışıklı varlık olduğumu."

"Tufan Bey ben burada kitap sohbeti yapmaya çalışıyorum ama siz kendinizi övüyorsunuz," dedim bıkkınlıkla.

"Ne övmesi?" dedi şaşkınlıkla. "Doğruları söylüyorum." Kaşları ile etrafı gösterdi. "Çevrede benden yakışıklı bir

eleman göstersene bana."

"Tamam gidin yakışıklılık yarışmalarına katılın o zaman."

"Olmaz."

"Nedenmiş o?"

"Diğer adamlara haksızlık. Ben de benim gibi bir adamla yarışmazdım. Haksız rekabet. Onlara daha az yakışıklı rakipler lazım."

"Hey Allah'ım ya," derken geriye yaslandım ve elimdeki çiçeği parmaklarımla döndürmeye başladım. "Ben küçükken Quasimodo'yu çok severdim. Esmeralda'yı kıskanırdım hatta."

"Siz karılar zaten istediği kadar çirkin olsun, acı çeken herif gördüğünüz anda aşık oluyorsunuz."

"Ne alakası var ya?" derken ona baktım. "Zaten artık onu kıskanmıyorum. Ondan daha güzelim." Yan bakış attım. "Cevaplasanıza."

"Ne diyeyim Nergis?" dedi bıkkınlıkla bana dönerken. "Oturup sana güzel olduğunu mu söyleyeyim şimdi?"

"Tamam Tufan Bey konuşmayalım daha fazla," dedim sinirle önüme dönerken. Nefes verdim. "Hayır saatlerce kendinizi övdünüz, ben kendimi öveceğim anda bile engel oldunuz."

"Hani konuşmuyorduk?"

"Tamam!"

Şahin'in ameliyatı, hastane, o ağır hava bir anlığına geride kaldı. Birkaç saniye sadece o vardı. sesi. O sessiz ama

yankısı güçlü sesi. Ellerimi birbirine kenetledim yine. Kalbim bir garip atıyordu.

Soğuk bir adamın yanında kelimelerle bir sıcaklık kurmaya çalışmak delilikti belki. Ama sessizliği beni pek de korkutmuyordu. Bunu fark ettim. O da bunu biliyordu.

"Sen sahiden hayatımda gördüğüm en güzel çirkinsin," dediğinde şaşkınlıkla ona döndüm. Öylece karşıya bakıyordu.

"Anlamadım?"

"Kitapta geçiyordu. Üzerine alınma."

"Yok alınmadım zaten."

"İyi."

Bir süre geçtikten sonra Şahin'i görmemize izin verdiler. Tufan doktorlarla görüşüp evdeki hastane ortamında tedavisine devam edebileceğimizi söyleyip birkaç yer imzaladı ve Şahin'i oradan çıkarttık.

Arabaya giderken Şahin alçılı bacağı yüzünden sürekli topallıyordu. Bu yavaşlık Tufan'ı delirtiyordu.

"Ah be Nergis'im bu sarı laleler benim ağzımı burnumu kırdı amına koyayım," dedi sessizce inlerken. Arka koltuğa ensesini yaslayıp derin bir nefes verdi. "Çok kalabalıklardı yoksa ben onları çok rahat döverdim biliyor musun?"

"Şşt," dedim yavaşça. Yanına oturup üzerini düzelttim. "Tamam Şahin. Konuşup yorma kendini."

"Hayır yakışıklılığımı, bebeksi suratımı dağıttı pezevenkler bir ona yanarım," dedi sinirle. Tufan ön koltuktan başını bize

doğru döndürdü.

"Gel buraya," dedi. Şahin ile ona baktığımız sırada önüne döndü ve motoru çalıştırdı. "Gelsene kızım."

"Şahin'in yanında otursam daha iyi," diye mırıldandığımda tepedeki aynadan bana baktı simsiyah gözleri.

"Şoförünüz müyüm ben sizin? Gel buraya."

Şahin, "Git, kızdırma herifi," diye fısıldadığında nefes verdim. Kısaca birkaç saniye gözümle onu yoklayıp arka koltuktan indim. Öne oturduğum sırada Tufan öylece binmemi bekliyordu hala. Kapıyı çekip başımı ona çevirdim.

"Oldu mu?"

"Olması gereken," dedi ve yavaşça direksiyonu çevirdi. Gaza bastı. "Kemerini tak."

Sinirle kemerimi bağlayıp geriye yaslandım. Omzumun berisinden Şahin'i yokladığımda sessizce bacağındaki ve kolundaki alçıları izlediğini fark ettim. Onun bu durumda olması canımı çok sıkıyordu ama en azından artık onunla ve Mürekkep ile yan yana olacağımız için de içimde huzur vardı. Garipti duygularım. Karmaşıktı.

Karmaşıktım. Önüme döndüğümde camı açtım. Elimi dışarı sarkıttım. Avcumun içine rüzgar dokunurken Tufan mırıldandı. "Kış soğuğu. Klimalar da açık."

"Farkındayım."

"Kapat camı."

"Olmaz," dedim gözlerimi kapatırken. Rüzgarı hissetmek çok güzeldi. "Arabada yangın çıksa ve kapılar kilitlense benim

sayemde kurtuluruz."

"Yaşamayı cidden çok mu seviyorsun?"

"Yanarak ölmek istemiyorum sadece."

"Yaşamayı sevmiyorsun yani."

"Bu sohbetin sonu nereye varacak acaba?"

"Hiç," dedi sakince. "Sohbetlerin bir yere varmasına gerek yok."

"Sizin herhangi bir amaç dışında herhangi bir insanla iletişim kurmadığınızı çok iyi biliyorum."

"Vay be," dedi alt dudağı hafif büzülürken. Şaşkınlıktan ama. "Neymişim ben ya bu kadar? Şahin?" derken kısaca dikiz aynasına baktı. "Baksana, arkadaşın ne diyor bana."

"Dinlemedim valla abi," dedi Şahin öne doğru mırıldanırken.

"Aferin," dedi Tufan tekrar yola bakarken. "Dinleyip dinlemediğini test ettim. Bir de bana patron de, memnun olurum."

"Patron mu?"

"Deyiver Şahin," dedim ona dönerken. "Öyle istiyor."

"Niye ki?" dediği sırada telefonumu elime alıp yavaşça gruba mesaj attım.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Ne derse tamam de nolursun az kaldı Sena iyileşecek sonra da o çiftlikten defolup çıkacağız

Şahin : Sanki Tufan otistikmiş de hepimiz onu mutlu etmeye çalışıyormuşuz gibi hissediyorum

Hızla gülmemek için elimle ağzımı kapattığımda Tufan kısaca bana döndü. Tekrar yola baktığı sırada oturuşunu rahatlattı.

Bir şey demedi ama. Dönüp Şahin'e baktığımda sırıtarak telefonuna bakıyordu.

Nergis : Tefeciden para alıp kaçma fikri sonucu adamın evine yerleşip bi de kardeşimi tedavi ettirip bi de orada doğanın içinde mis gibi yaşamamız şaka mı

Şahin : Götümüze yılan ya da silah soktuğu bölümlere az kalmış olması şaka mı

Nergis : Şahin sana çok komik bişi dicem bu adamın yılanının adı BEKİR

Şahin : BEKİR NE AMK KOPTUM

Nergis : Yemin ederim asjdfhahsd

Şahin : Yılanına Bekir ismini veren adam bize neler yapmaz

Mürekkep : LAN

Mürekkep : Kahpeler

Mürekkep : Neredesiniz

Nergis : Geliyoruz çiftliğe

Mürekkep : BU ÇETİN SALAĞI SENA İSTİYO DİYE PERUK ALMIŞ ONU KIZA TAKMAYA ÇALIŞIYO

Nergis : Sakın izin verme mikrop kapabilir

Mürekkep : Dedim zaten takamaz o çok hassas, peruk gibi şeyler takması doğru değil dedim adam bana dedi ki sen kızları seviyosun diye BEN TAKAYIM MI KIZ GİBİ OLURUM SENİN İÇİN dedi amk

Nergis : Ne

Mürekkep : Bana Breaking Bad'deki Jane'ye benzediğin için o diziye başladım dedi. Sırf ben oradaki Jane karakterine benzediğim için başlamış öyle dedi ama aslen favori dizisi Kurtlar Vadisi'ymiş

Şahin : Ezel izlesin o dizi de iyiydi

Nergis : Taktı mı peruğu JHFDHJFDS

Mürekkep : Hayır tabii ki ama tak desem takacak

Şahin : Ortam rüyalarımın saçmalık gibi

Nergis : PUAHAHSDHASH

Şahin : Mür ben dayak yedim biliyon mu ağzımı burnumu dağıttılar

Mürekkep : IP adreslerini bul kapıda nakit ödemeli on kilo çiğköfte gönder

Şahin : Çok iyi fikir benim nasıl aklıma gelmez bu

Mürekkep : Malsın çünkü hem malsın hem de dayak yiyon kimin karısına asıldın da dövdüler seni acaba yine

Mürekkep : DURUN ÇETİN PERUK TAKTI AMK

Nergis : JFDHSJHFDSHJDSFHJDSF

Mürekkep : Bu adam çok salak sjfashfas

Nergis : Fotosunu çeksene

Mürekkep : SENA YARILDI AQ HFSJASHFŞSAF

Nergis : Geliyoz bekle on dakikaya evdeyiz çıkartmasın peruğu

Mürekkep : Tamam ahfsjhasfdşaşsdf

Eve vardığımızda Şahin'i hızla odaya çıkarttılar. Mürekkep ve diğerleri ise tavşanların orada olduğu için bizi görmedi.

"Dinlen iyice," dedim yavaşça. "Sonra sana bakmaya geleceğim tamam mı?"

"Oğlum bu nasıl ev amına koyayım köşk lan burası?" dedi Şahin uzanırken. "Hizmetli karının götü gözüküyordu fark ettin mi?"

"Tamam sen onlara çok bakma. Yat uyu." Yavaşça Şahin'in yanağını öptüm. "Özür dilerim bu yaşadığın şey için."

"Sen iyi ol bana yeter be çiçeğim," dedi gülümserken. "Sıkıntı yok. Söylesene bana portakal suyu getirsinler zengin evi burası."

"Tamam," dedim gülerek odadan çıkarken.

Havada akşam serinliği vardı, güneş batarken gökyüzü turuncuya çalıyordu. Tufan da benimle bir tavşanlara doğru adımlıyordu. "Yerleşti mi?" diye sordu. Sesi dümdüz ve ölçülüydü.

Yürürken başımı eğip gülümsedim. "Evet, teşekkür ederiz Tufan Bey."

"Her zaman." O iki kelimeyi söylerken yüzünde ne minnet ne kibir vardı. Sadece boşluk. Ben de alışmıştım o boşluğa artık.

Tam o anda bir ses duyduk. "Bakın şimdi!"

Başımı çevirdim. Çetin ama o haliyle değil. Kafasında kocaman, parlak sarı bir peruk. Kıvırcık. omuzlarına kadar iniyor. Başını geriye atmış, bir eliyle saçlarını savuruyor.

"Sena Hanım Sena Hanım!" dedi sesini incelterek. Tufan ile aynı anda donakaladık. "Bu evin prensesi bundan sonra benim duydunuz mu!" Sena öyle çok gülüyordu ki Mürekkep onu kameraya çekiyordu.

Tufan'ın yanımdaki sessizliğini hissettim. Bakmadım ama hissediyordum. O bakışı. o sert, kımıldamayan, keskin bakışı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Çetin ise farkında bile değildi. Hala konuşuyordu. Konuştukça peruğu omuzundan düşüyordu. "Çetiniye Hanım diyeceksiniz bana yellozlar!" dedi heyecanla.

"Çetin?"

Tufan'ın sesi ile Çetin'in nefesi adeta içine kaçtı. Gülümsemesi yavaşça söndü. Mürekkep'e baktı. "Sakın arkamdakinin yüce ulu Tufan Ali Uluhan olduğunu söyleme," diye fısıldadı.

Mürekkep gülerken, "Ta kendisi," dedi.

Bir anlık sessizlik. Çetin peruğu yavaşça çıkardı. "Abi," dedi kekelerken.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tufan. Çok şaşkındı. Bunu hissedebiliyordum.

"Abi yanlış anladın," dedi yutkunurken. Hızla peruğu Mürekkep'e uzattı. Tufan kımıldamadı. Gözleri Çetin'in üzerinde. Hiçbir şey söylemedi. Sessizliği Çetin'in paniklenmesini daha da büyüttü.

"Şaka yapıyordum sadece! Sena gülsün diye! Vallahi bak abi, peruk falan yani. Saç değil bu, takma şey bu!" Telaşla ona doğru adımladı. Sesi çatallandı. "Abi Mür'e falan artislik olsun diye işte."

Tufan sadece başını hafif yana eğdi. Bakışı o kadar sabitti ki Çetin'in eli ayağı dolandı.Bir adım geri attı, sonra bir adım ileri. "Geç akreplerin oraya beni bekle. Konuşalım bir seninle."

"Geçeyim abi," dedi Çetin korkuyla. "Hemen geçiyorum abi."

Çetin koşarak akreplere gittiği sırada Tufan'ın minicik bir mimiğini yakaladım. Gülümseme kırıntısı gibi. Belki o da gülümsemek istedi ama yapmadı. Mürekkep başıyla Tufan'a selam verdi.

"Merhaba," dedi sakince. "Şahin nerede?"

"Dinleniyor," dedim hızla. "Sana birkaç şey anlatmam lazım."

"Benim de!" dedi Sena hızla. Belli ki bugün öyle çok eğlenmişti ki artık uzun süreden beri ilk kez böylesine çocuk gibi davranıyordu.

"Sana bir şey söyleyeceğim ve çok şaşıracaksın ablacığım! Bunlar evli!" dedi Sena işaret parmağı ile bizi gösterirken. "Hem de öpüşüyorlar hep ben görüyorum!"

Mürekkep'in gözleri açılırken ben hızla kaşlarımı kaldırdım. "Yok öyle bir şey." Mırıldandım. "Ablacığım susar mısın, salak salak konuşmaz mısın?"

"Bence Deniz abimden çok daha yakışıklı hem de zengin!" dedi Sena tavşanlara doğru adımlarken. "Baksanıza, bir sürü tavşanı bile var!"

"Deniz kim?"

Başımı Tufan'a döndürüken Mürekkep ayaklanmış, Sena'nın peşinden ilerliyordu. Ellerimi önümde birleştirip yavaşça Sena'yı izlemeye daldım.

"Eski sevgilim."

Tufan yanımda dikiliyordu. Elleri ceplerindeydi. Baktığım yere bakıyordu ama aklı, baktığı yerde değildi. "Neden bitti?"

"Öyle gerekti."

Başı hafif onaylar sallandı. Cevap vermedi. "Herif haklıdır kesin. Sana kim ne kadar dayanabilir ki?"

Sabır diledim. Helga masadaki dağınıklığı toplamak için geldiğinde ona yavaşça gülümsedim. "Nasılsın Helga?"

"Çok iyiyim hanımefendi," dedi tepsiyi elinde tutup sıcacık gülümserken. "Benim çocuk bugün okulda benim resmimi çizdi. Annem bana yolladı. Çok güzel. Size iş dışı bir zamanda onu göstereceğim."

"Çok sevinirim," dedim gülümserken. Yanımızdan yavaşça ayrılıp Çetin'in yanına yöneldiği sırada arkasından onu izliyordum. "Ne kadar güzel bir kadın. Eşi ile neden bitti acaba?"

"Aldattı mı?"

Tufan'a döndüğümde aynı şekilde tavşanlara bakıyordu hala. "Ben nereden bilebilirim?" dediğimde bana döndü.

"Deniz denen şu lavuğu diyorum. Aldattı mı seni?"

"Hayır," dedim şaşkınlıkla. "Aldatmadı."

"Demek ki yakalanmadı," dedi akreplerin binasına yönelirken. "Her erkek aldatır. Sadece salak olanlar yakalanır. Diğerleri de karılarına sadık rolüne devam eder ve gül gibi geçinip gider."

Onun taklidini yaptığım sırada Mürekkep ve Sena'nın yanına doğru adımladım.

"Bunları seviyoruz falan ama, temiz mi bu hayvanlar?" dedi Mürekkep girişte Sena'yı izlerken.

"Baksana şunların evine," derken kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Bizim evden temiz kümesleri."

"Doğru," dedi ve Sena'ya yapay bir şekilde gülümsedi. "Şahin'e ne oldu ya? Kim dövmüş?"

"Aman Mür," dedim hızla gözlerimi ovarken. "Artık kafayı yemek üzereyim. İyi ki geldiniz buraya. Sayenizde biraz olsun moral edindim."

Sena'yı odasına yatırdıktan sonra Şahin'e baktım. O da uyuyordu. Başında bir doktoru da vardı. Çiftlikte dolanmaya başladım. İleride bir ses duydum. Gölün orada Mür ve Çetin oturmuş, sohbet ediyordu. Onlara doğru sessizce adımladım ve arkadaki çalıların orada duraksadım.

"Hafızan da pek kuvvetli," dedi Mür gülerken. "Bebe keçi olayını nasıl unutmadın?"

"Unutmam," dedi Çetin ortalarında duran bitmiş kahve bardağını küllük gibi kullanırken. "Ben çoğu detayı unutmuyorum. Daha dudağıma dövme yapacaksınız."

"Aman sen de," dedi Mür sırıtırken.

"Küçük hanım," dedi Çetin, elindeki sigarayı parmaklarının arasında döndürürken. Gözleri sigaradaydı. "Sizin hiç manitanız oldu mu?"

"Olmadı," dedi Mür, göle baktığı sırada. "Ayrıca küçük hanım ne ya? Cimcime de diyecek misin bana?"

"İstersen derim, ne var ki?" dedi Çetin şaşkınlıkla. "Cimcime, hiç mi sevgilin olmadı?" Başını Mür'e çevirdi. "Sıfır mı?"

"Ne yapacaksın?"

"Hiç. Sohbet muhabbet maksatlı," dedi Çetin ve sigarasını yaktı. Yavaşça bir duman çekip sessizce üfledi. "Kız cinsiyetli manitan mı oldu, cimcime?"

"Bana bir daha cimcime deme."

"Hasbünallah!" dedi Çetin sinirle. "Kızım az önce dememi söylemedin mi? Afedersin ama benimle bazen taşak geçtiğini düşünüyorum ve durum kalbimi çok acıtıyor. Adeta parçalıyor."

"Evet," dedi Mür sırıtırken. Hala karanlık gölü izliyordu. "Yani kız manitam oldu. Ona evet."

"Valla mı?" dediğinde Çetin'e döndü. Çetin'in gözleri kocamandı. "Öpüştünüz mü hiç?"

"Kimle?"

"Kız manitanla cimcime," dediği sırada Mür onun elindeki yanan sigarayı aldı ve kendi dudaklarına götürdü. Sessizce üfledi.

"Bu sayılıyor mu? Sayılıyorsa evet."

"E o zaman benimle de öpüştün şimdi," dedi Çetin heyecanla.

"Ne güzel işte?" dedi Mür sigarayı ortalarındaki boş bardağa bırakırken. "Mürekkep ile öpüştüm diye hava atarsın arkadaşlarına."

Onları izlerken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmıştım. Sessizce baktığım sırada hissettiğim koku ile hızla başımı yana çevirdim. Tufan, elleri arkadan birleşik; sakince baktığım yere bakıyordu.

"Sana insanları gözetlemenin yanlış olduğunu kimse öğretmedi mi?"

"Kusura bakmayın," dedim hala gülmemek için diretirken. "Bir dahakine sizin gibi odalara gizli kamera takarım, patron."

Yavaşça gülümsedi. Bana döndü. "Kamera olduğunu bilmiyor muydun gerçekten? Bana özel bir gösteri sandım ben onu."

"Ne demek istiyorsunuz?" derken yutkundum. "Ne ima ediyorsunuz yani siz bana?"

"Hiç," dedi ve biraz ileriye doğru adımladı. Çalıların arkasındaki banka oturdu. "Sadece merak ettim. Ben, bildiğini sanıyordum."

"Yanlış sanıyormuşsunuz," derken sinirle yanına oturdum. Sinirden bedenim ısındı. Nefesim sarsıldı. "Dünya sizin etrafınızda dönmüyor. Bilin istedim."

"Dünya tam da benim etrafımda dönüyor," derken geriye yaslandı. Kısaca ormanına, sahip olduğu doğaya baktı. "Ben nefes aldıkça da bana dönmeye devam edecek."

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda bana döndü. "Yarın seninle Fransa'ya gidiyoruz."

"Fransa mı?" dediğimde tekrar önüne döndü.

"Düğün var ya."

"Anladım," dedim yutkunurken. "Ne iyi oldu değil mi? Düğüne gideceğiz ama aklım burada kalmayacak. Mürekkep de var, Şahin de var Sena'nın yanında." Bir an duraksadım. "Yoksa sırf aklım kalmasın diye mi onları buraya getirdiniz?"

"Senin aklının bir yerlerde kalıp kalmamasıyla ilgileneceğimi düşünmen çok hoş."

"Pardon unutmuşum," dedim ellerimi kaldırırken. "Tufan Ali Uluhan ne derse emirdir. Ol der ve oldurur."

"Allah ilan ettin beni," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Gülümsüyordu alayla. "Gözünde bu kadar büyütme. Ben de sıradan biriyim."

"Siz bence biraz narsistsiniz ve manipülatifsiniz."

"Alakası yok."

"Peki," derken nefes verdim. "Viktor da gelecek mi düğüne?"

"Sormadım, Nergis."

"Gelir bence," derken oturuşumu rahatlattım. "Ama bana kızacak gibi. Sonuçta sürekli onunla barışacağımı söyleyip kaçıyorum. İki oldu. Bir kere de ondan para alıp kaçmıştım."

"Gerçekten Şahin'e dokunmasaydı onunla kalmak ister miydin?"

Bir süre sessizlik oldu. Gözlerim daldı. "Yani," dedim sesim cıvık. "İsterdim belki. En azından bir hata yapsam bodrum katına zincirleyecek mi diye düşünmezdim."

"Şimdi de pek düşünüyor gibi değilsin," dediğinde yan profiline baktım. "Oldukça rahat ve ne dediğini bilmez şekilde konuşuyorsun benimle. Sonuçları artık seni pek umursamıyor çünkü ben seni alttan alıyorum. Yine de tercih edilmiyorum."

Gözleri uzaklara daldı. "Zaten bu hayatta beni hiç kimse tercih etmedi. Hiç de etmeyecek muhtemelen." Bana baktı dümdüz. "İnsanlara neden nankör denildiğini çok güzel açıklıyorsun."

Ağzım aralandı şaşkınlıktan. Ne diyeceğimi bilemedim. "Kardeşine donör bulmuşum. Ailem dediğin insanları yanıma almışım. Ne isterseniz önünüze koyacak hizmetçiler vermişim. Ama sen hala onu tercih ederim diyorsun."

"O anlamda demedim," derken ayaklandı.

"İnsanlardan nefret etme derler bir de. Neyini seveceksin ki bu nankör ırkın?"

Akreplere doğru adımladığı sırada telaşla arkasından yürüyordum. "Tufan Bey siz bence beni yanlış anlıyorsunuz. Ben kötü anlamda söylemedim. Elbette yaptıklarınız için çok minnettarım ama siz de ilk başta beni zincirlediniz!"

Akreplerin yanına girdiğinde durup bana döndü. Gülümsedi. "Kızım sen benim paramı alıp kaçtın. Başkası olsa öldürmüştüm. Farkındasın değil mi?"

"Evet ama," dedim ve duraksadım. Ne diyeceğimi bilemedim. "Yani siz yine de beni yanlış anlıyorsunuz bence.

Ben her zaman kardeşime yaptığınız şeyler için teşekkür ediyorum."

"Neyse," dedi koltuğa otururken. Hışımla Helga girdi içeri. Tufan'a koşarak viski doldurdu ve uzattı. Hemen sonra sessizce karanlık köşesine çekildi. "Çocukken de böyleydi. Annem de ne yapsam yapayım beni sevmezdi."

Yanına oturup yavaşça ona doğru biraz yaklaştım. "Ben burada olduğum için memnunum. Gerçekten."

"Sorun yok," dedi gözleri kapanırken. Başını koltuğun tepesine dayadı ve içkisinden bir yudum aldı gözleri kapalı. "İstersen doktoru da size veririm. Viktor'la yaşamaya gidebilirsiniz."

"Saçmalamasanıza," dedim telaşla. "Neden böyle yapıyorsunuz?"

"Bir şey yapmıyorum," dedi bana dönerken. Gülümsedi. "Gidebilirsin ona. Ben alışığım hiçbir zaman sevilmemeye."

"Bence biraz alındınız sadece," dedim ona biraz daha yaklaşırken. "Gerçekten ben sadece öylesine söyledim onu. Viktor'a gitmek istemiyorum."

"Ben de diyordum," dedi önüne dönerken. İçki bardağını eliyle hafif çevirdi. "Nergis yarın benimle orada tango yapar, insanlara karşı beni mahcup etmez diyordum."

"Yaparız tabii," dedim hızla. "Yaparız. Ben Meltem rolünde ne isterseniz yaparım ki."

Yavaşça gözünü ovduğunda ağzım aralandı. Resmen ağladı. "Ben de diyorum, Nergis yarın herkesin içinde benimle evcilik oynar. Ama o Viktor diyor hala."

"Demiyorum," dedim telaşla. "Özür dilerim sizi üzdüğüm için. Ben gıcıklığına demiştim."

"Neyse," dedi burnunu çekip gülümserken ama gözleri kıpkırmızı oldu.

"Barışabilir miyiz?" dedim gerginlikle.

"Çocuk muyuz biz? Küsmedik," dedi. "Ben alışığım sevilmemeye."

Bana baktı kısaca. "Sen gerçekten de Esmeralda'dan daha güzelsin. Ama haklısın, benim o kambur canavardan farkım yok."

Ayaklandığında şaşkınlıkla onu izliyordum. "Sonum da ona benzeyecek. Viktor kendini öldürmezse, kafama sıkıp bu hayattan siktir olup gideceğim."

Dehşetle ayaklandım. Onu izlediğim sırada Helga kaşlarını çatmış, bizim sohbetimizden anlamlar çıkartmaya çalışıyordu.

"Bu yüzden onu öldürmemde bana yardımcı ol," derken bana döndü. Az önce ağlayıp zırlayan o adam yok oldu. Önce beni üzdü, şimdi de korkutmak istedi. Öyle baktı gözleri. Öyleydi sözleri.

Bana doğru adımladı. Eğildi. Donakaldım. Duygudan duyguya atıldım. Kokusu ile afalladım. Elinin tersi yavaşça yanağımda gezdi. "Çünkü seni ondan önce ben buldum. Seni ve aileni ben korudum. Seni onunla baş başa bırakacağımı mı sandın? O küçük dilin bir daha benim yerime o adamı tercih ettiğini dillendirmeyecek. Duydun mu beni küçük şeytan?" Korkuyla başımı olumlu salladım. "Onu unut. Eğer Viktor yerine ben gidersem, seni de yanımda götürürüm,"

diye fısıldadı. "Öyle bir inatlaşırım ki seninle, sırf ona kalma diye, seni de kendimle bir öldürürüm."

-BÖLÜM SONU-

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

26. BÖLÜM : TOZ TUTMUŞ KALPLER

26

Shopenhauer kitabında, "Bir kimse kendinde ne çok şeye sahipse, dışarıdan o denli az şeye gereksinir ve ötekiler de o denli az onun olabilirler. Bu yüzden, zihnin kendinde olağanüstülüğü, kendini toplumdan uzak durmasına yol açar," demişti.

Bu, insanın zenginliğinin bereketiydi. Tufan'a yorabildiğim en güzel cümlelerden birini söylemişti. Öylesine çok her şeyi vardı ki, ne hayatında birine ihtiyacı vardı ne de birinin onu sevmesine.

Belki de kendini böyle kandırdı. Ya da buna inandı. Ama Tufan'ın bazı konularda farkında olsa bile aksini iddia ettiğini düşünüyordum. İnsan hiç mi üzülmezdi? Ya da kızmazdı?

Hiç mi oturup dertleşecek birini aramazdı? Yoksa derdi mi pek azdı? Ama dertsizlik de bir yol sonrası insanı çıkmaza sokmaz mıydı?

Öylesine çok sorum vardı ki, belki de hepsini sadece Tufan cevaplayabilirdi. Ama dediğim gibi, onunla iletişimi derinleştirmek pekala mümkün değildi.

Araladığım camdan dışarı bakarken Mür yatakta uzanmış, karanlık odada tavana yapışık aynada kendine bakıyordu. "Vay be," dediğinde sigara dumanını dışarı doğru üfledim. Başımı ona çevirdim. Alt dudağı büzülü, gözleri bayıktı.

"Öyle işte," dedim sigarayı tekrar dudaklarıma götürürken. Camdan baktım.

"Kıyamam Şahin'ime," dedi Mür, sesi acı kırıntılı. "Olay durduk yerine çocuğa patlamış."

"Tufan'ın yanında ihtirasla duruyorum sanıyorsunuz ama ben sadece Tufan'ın dediklerini yapmak zorunda bırakıldım. Şimdi beni daha iyi anlıyor musun?"

"Meltem denilen şu yaktıkları kadın... Demek senin tıpatıp aynın," diye mırıldandı. "Annen ikizinden bahsetti mi? Ya da bir ikizin olduğu ile ilgili bir bilgin oldu mu?"

"Hayır ama Viktor'un evindeki o gelinlikli fotoğrafa bakınca bir an kendimden bile şüphelendim," dedim gergin ama heycanla. "Bendim o fotoğraftaki. Resmen bendim."

"Bu deli tefeci de Viktor'un eski karısına benzediğin için seni himayesine aldı öyle mi?" derken hafif sırıttı. "Ben tahmin ettim ama. Neden bize yüz bin dolar versin ki? İş adamı değiliz, kriptocu değiliz. Belliydi geri ödeme ihtimalimizin olmadığı. Demek senin görüntünden faydalanmak için parayı en başta verdi. Meltem'e benzemesen borcu dahi vermeyecekti. Yeminle tahmin ettim bu işte bi bokluk olduğunu."

"Sağ ol Mür ya," dedim sigarayı pencere pervazına söndürürken. "Çok ileri görüşlüsün. Eksik olma."

Onun yanına uzanıp derin bir nefes verdim. Gözlerim tavandaki aynada kendime baktı. "En azından Sena için hayal ettiğimiz doktorla birlikteyiz," derken bana döndü. "Harbiden Tufan denen şu adamdaki parayı hayal etmeye çalışsana. Avrupa'daki en ünlü, milletin servetler ödediği doktoru alıp Bodrum'daki çiftliğine yerleştirdi." Gözleri kısıldı. "Kaç para vermiştir acaba bu doktora?"

"Tufan'ın Fethiye'deki gece kulübü günlük yüz bin lira kazanıyor diyorlar," dedim ona dönerken.

"Niye tefecilik yapıyor ki acaba o zaman?" dedi merakla ama uykulu. "Ek iş gibi mi? Yoksa hobi mi?"

"Bilmem," dedim gözlerim kapanırken. "Babasının mesleğini devralmak istemiş olabilir."

"Milletin baba mesleği esnaflık, ne bileyim marangozluk olur. Bunun baba mesleğine bak bir de."

"Çetin ve sen peki?" derken sırıttım.

"Ne var Nergis?" dedi şaşkınlıkla.

"Ne bileyim," dedim ima dolu. Yorganı üzerime iyice çektim. "Fazla bir samimi gibisiniz."

"O herif var ya bence Tufan'a aşık," dediğinde güldüm seslice. "Yemin ederim," diye ekledi kıkırdarken. "Tufan'a tapıyor o adam. Tufan bir dünya, Çetin de onun yörüngesinde dönen ay adeta."

"Aman sen de," dedim kıkırdarken. "Sabah Sena'yı görmeden kaçacağım. Yoksa ağlıyor. Doktoru çok iyi

olduğunu söyledi. Böyle giderse çok kısa sürede ilik nakli olacakmış."

"Donör olarak kimi buldular acaba?"

"Bilmem," dedim alt dudağım büzülü. Gözlerim açılmıyordu bile. "Çok hayırsever biri ama kesin."

"Bunlar organ mafyacılığı da yapıyor olabilir mi?"

"Saçmalama Mür!" dedim sessiz ama sinirli. "Hayırlı bir iş yapıyorlar şu an. Bunun için milletin iliğini çalmazlar herhalde."

"Neyse," dedi esnerken. "Yarın o tavşanları kaçıracağım. Ormana salıvereceğim."

"Sakın yapma," dedim doğrulurken. "Kızım manyak mısın? Anlarlarsa mahvederler."

"Bu yaptıkları doğa dengesini ve ekosistemi bozan bir durum. Hem kafeste yılan da olmaz. O Bekir'i de bulduğum yerde alıp ormana bırakacağım."

"Bence sen uyu. Sabah da Sena ile dolaşın çiftlikte, tamam mı?" dediğimde uyukluyordu. "Bak Mürekkep aklım kalmasın burada. Nolur bir şey yapma."

"Aman iyi be tamam," dedi iç çekerken. "Sen geldiğinde kaçırırım tavşanları."

"İyi geceler."

Ertesi sabah uyandığımda Mür hala uyukluyordu. Odadaki askıda duran şişme montu üzerime giydim. Yavaşça aşağı indim. Sena odasındaydı. O da uyuyordu. Şahin'e baktım. Helga ile sohbet ediyordu. Helga ona yemek yediriyordu.

Beni gördüğünde gitmem için çaktırmadan elini savurdu. Helga beni görmeden odadan çıktım. Bir yandan da sırıtıyordum.

Çiftliğin avlusuna çıktığımda sabahın sert buzu yüzüme çarptı.

"Günaydın!" dedi Çetin heyecanla. "Mür hanım yok mu? Henüz güneşim doğmadı mı?"

"Günaydın Çetin," dedim montun fermuarını çekerken. "Ben şimdi ülke değiştiriyorum ya hani. Pasaort, vize-"

Elini kaldırdı. "Siz hiç düşünmeyin bunları bacım! Biz ayarladık hepsini. Valiziniz ve orada giyecekleriniz bile hazır. Siz sadece patronun arabasına geçin. İyi eğlenceler."

"Peki," dedim şaşkınlıkla. "Sağ ol." Bana gülümseyerek el salladığı sırada duraksadım.

"Sen gelmiyor musun? Tufan'ın peşinden ayrılmazdın?"

"İzinliyim, birkaç gün Mür aman kendi halimde takılıp evimde oturacağım."

"Anladım," dedim başım olumlu sallanırken. "İyi dinlenmeler."

"Eyvallah," dedi gülümserken.

Çiftliğin girişine doğru yürürken durup tekrar Çetin'e döndüm. "Koskoca arazi. Araba neden kapının önünde değil de çiftliğin dışında duruyor hep?"

"Şimdi bacım arabanın egzoz sesi atları ve akrepleri ürkütür diye patron çiftlik içine araba sokmayı yasakladı. Beş dakika kadar yürüyoruz mecbur."

Anlamsızca çiftliğin sonuna kadar yürüdüm. Güvenlikler kapıyı açtı. Tufan, arabayı çalıştırmış, direksiyonun başında bekliyordu. Siyah ceketi, elinde yarısı yanan sigarası. Saçları hafif dalgalıydı. Gözleri sabah yorgunu. Simsiyahtı.

Yanına yaklaşırken içimde hem bir tedirginlik hem garip bir merak.

Paris.

Aşıklar şehri.

Sokaklarda dans eden çiftler, romantik müzikler... Çocukluğumdan beri filmlerde görüp, hep uzaktan izlediğim şehir. Şimdi gerçekten gidiyordum. Ama onunla. Yanımdaki cellatla. Bu iki kelimenin yan yana gelmesi zaten yeterince tuhaftı.

Arabaya bindiğimde, o söylemeden kemerimi taktım. Zaten o söylemese de hep takardım. Ondan komutlar almak can sıkıcıydı.

"Aferin," dedi, gözlerini yola çevirmeden. "Hazır mısın?"

"Değilim dersem ne değişecek?"

Başı olumlu sallanırken motoru çalıştırdı. "Sabah sabah sen sabır ver," diye mırıldandı. Geriye iyice yaslanıp direksiyonu tek eliyle aşağıdan kavradı. Arabayı yola çıkarttı.

"Valiz gibi bir şey hazırlamadım, ama?" dedim, sorar gibi.

"Hallettim." Bu kelime her zamanki gibi bir güven hissi değildi, daha çok kontrol edilme duygusuydu.

Araba tozlu yoldan çıktığında çiftliğin gölgeleri arkamızda kaldı. Tufan'ın ormanındaki ağaçların kokusunun yerini

Bodrum'a doğru kıvrılan yolları sarmış deniz aldı.

Deniz demişken... Belki görürdüm onu da orada. Çünkü o da o şehirdeydi. Onunla ortak hayalimizdi mimarlık. O, hayallerini gerçekleştirdi. Paris'in en ünlü mimarlık şirketindeydi.

Camdan dışarı baktım. Elimi dışarı sarkıttım. Çam ağaçları geride akıyordu. Tufan müzik açmadığı için, ve ben açtığımda hep homurdandığı için öylece susuyorduk. Yolun sesini dinliyordu, motorun içindeki uğultuyu.

"Siz şimdi ne yapacaksınız acaba?" dedim ona yan gözle bakarken. Öylece geriye yaslı, bayık bayık yolu izliyordu.

"Ne gibi, Nergis?"

"Düğüne gidiyoruz ya," dedim elim donduğu için camdan içeri alırken. Bunu fırsat bilmiş gibi bir düğmeye basıp camımı yarısına kadar yukarı çıkarttı.

"Paris'teki düğünde Roman Havası çalacağını falan mı düşündün?" derken kaşları çatıldı.

Yutkundum. "Bilmem, Paris'teki düğünlerde şarkı çalmıyor mu? Hem ne varmış Roman Havası'nda?" Bir an duraksadım. "Siz nereden biliyorsunuz Roman Havası'nı?"

"Niye?" dedi şaşkınlıkla. "Ben cahil miyim?"

"Yok da," dedim dışarıyı izlerken. "Sizin kalibrenizde değil ya. Sizin böyle şeyler bilmeniz bile komik. Sizi Roman Havası oynarken düşünmek falan çok komik." Cevap vermediğinde devam ettim. "Hem insan düğününde dans etmeyecekse nerede edecek ki? Oturup iki alkış tutup dönecek miyiz?"

"Söylerim, bir dahakine senin rafine zevklerine uygun bir düğün yaparlar," dediğinde yüzümü ekşittim ve kısaca onun taklidini yaptım. "Üstelik bir abimiz insanın görgüsü ve medeniyet düzeyi arttıkça ses ve gürültüye karşı tahammülsüzleştiğini söyler."

Hayretle ona döndüm. "Haşa Tufan Bey, siz çok medeni bir adamsınız, ona lafım yok," dedim alayla karışık istemeden ağzım aralık kalırken. Sırıtıyordum da. "Sadece sıkıcı bir düğün olacağını söyledim. Bir abimiz dediğiniz adam da koskocaman Schopenhauer."

Kısaca bana baktı ve tekrar başını yola çevirdi. Rahat oturuşu biraz gerildi. "Kızım sen nereden biliyorsun bu lafı onun söylediğini? Hasta mısın sen? Oturup bütün gün hangi filozof ne demiş bunları mı ezberliyorsun?"

"Pardon?" dedim istemeden kahkaha atarken. "Siz yaptınız alıntıyı. Siz söyleyince bilgili, ben söyleyince hasta mı oluyorum yani?"

"Sen ve ben bir değiliz."

"Allah Allah," dedim istemeden. İfadem keşmekeş çıktı. "Niyeymiş o?"

"Ben senin yaşın kadar yıldır kitap okuyorum."

"Tamam Tufan Bey." Derin nefes verirken sabır diledim. "Paris'te hava nasıldır sizce?" O an sesim kendi kulaklarıma bile gereksiz geldi ama konuyu kapatmak istedim.

"Soğuktur," dedi.

"Siz seviyor musunuz Paris'i?"

"Gereksiz abartılan bir şehir."

Cevap vermediğimde yine sustu. Camdan dışarı bakmaya devam ettim. Bir ara ağzımdan istemsizce, "Eyfel'in önünde sizi kruvasan yerken falan hayal etmek çok komik," cümlesi döküldü.

"Bir şey soracağım. Sen niye beni sürekli bir şeylerle hayal ediyorsun?" derken beni anlamak ister gibi kaşları çatıldı yola bakarken.

"Komik çünkü," dedim gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken. Arabayı sürmeye devam etti.

Dışarıda deniz maviden griye dönüyordu. Bodrum Havaalanı'na vardığımızda rüzgar yüzüme çarptı. Sena'yı Montenegro'ya kaçırdığımız zamanı anımsattı bana. Daha doğrusu, kaçıramadığımız.

VIP bölümüne yöneldik. Bizlere üstün insan muamelesi yapıldı burada. Diğer insanların kalabalığından uzak, sessiz bir koridordan geçtik. Beklemedik. Sıraya girmedik. Bir yolumuza halı serilmediği kaldı.

Tufan'ın uçağına bindiğimizde içimde aynı ürperti oldu. Derin bir nefes aldım. Uçak aynıydı, koltuklar da. Masanın içindeki vazoya tıpkı Çetin'le Türkiye'ye döndüğümüz günkü gibi taptaze nergis çiçekleri konulmuştu.

Tufan bej rengi rahat koltuğa oturup geriye yaslandı. Hostes telaşla ona yaklaştı. "Hoş geldiniz patron," dedi hızla bardağa viski doldururken. "Bugün sizinle ben ilgileneceğim."

Tufan cevap dahi vermedi. Yandaki konsola bastı ve uçağın duvarına gömülü şaşalı dolaptan bir kitap çıkarttı. Viskisini eline aldı, kitabı açtı. Kitap Türkçe değildi. Kapağını okusam da anlamadım.

Hostes önümüze bir bir meyve ve çerez tabakları, sigaralar ve puro paketleri bıraktı. Kokpitin kapısı açıldı bu sırada. Beyaz üniformalı yaşlı bir adam bize doğru adımladı. "İyi uçuşlar dilerim, patron. Yolculuğumuz yaklaşık dört saat sürecek. Hava durumu yağmurlu. Türbilans durumunda sizlere bilgi vereceğim."

Tufan başını kitabından kaldırmadan, elini git anlamında pilota kaldırdığında pilot geri geri adımlayarak tekrar kokpite bindi. Bense piste bakarak öylece iç çekiyordum. Paris. Gözümde çok büyüdü. Çok heyecanlandım.

Ellerimi bacaklarımın arasına sokuşturup hızlandığımız uçakta beyaz çizgilere bakmaya başladım.

Tufan viskisini başına dikip masaya bıraktı. Masada özel çukur bir bölmeye koyduğu için bardağı kalkışta bile milim oynamadı.

"Ne okuyorsunuz?" dedim sessizce.

"Senin yaş grubuna sıkıcı gelecek bir kitap."

"Sırf size yaşlı falan demeyeyim diye önceden habire kendinizi olgun olarak nitelendiriyorsunuz," diye söylenerek geriye yaslandım. Dediğim şey ile duraksayıp başımı ona kaldırdım. Bana bakıyordu. Gülümsüyordu.

"Ben yaşlı mıyım, Nergis?"

"Yok!" dedim. Uçak yükselirken koltuğa iyice yaslandım. Aşağıda Bodrum küçülüyordu. Dağlar, deniz, her şey ufalıyordu. O an içimden sadece bu uçaktan sağ çıkabilmeyi ummak geçti.

Başını tekrar kitabına indirdi. "Korkma," dedi sakince.

"Korkmuyorum."

Elini hafif kaldırdığında hostes kız hızla ona yeni bir viski doldurdu. "Sesin titriyor," dedi.

"Soğuktan."

"Biliyor musun küçük şeytan? Bana yalan söyleyen ilk insan değilsin," dedi, bardağını kaldırırken. "Ama bana bu kadar rahat yalan söyleyebilen tek kişisin."

"Bunu iltifat olarak mı almalıyım?" derken yutkundum.

Başını tekrar kitabına indirdi ve yeni dolan viskisinden bir yudum aldı. "Tehdit olarak almalısın."

Cevap vermedim. Etrafı incelemeye başladım. Tufan'ın parfümü çoktan uçağı esir aldığı için ayaklansam bile hemen ensemde gibi hissediyordum. Bir süre dolandım. Tuvalete gidip yüzümü yıkadım.

Tekrar karşısındaki koltuğa oturduğumda yine dayanamadım. "Ne kadar kalacağız Paris'te?"

"Durumlara bağlı."

"Düğün ne zaman?"

"Yarın akşam."

"Niye bu sabahtan gidiyoruz ki o zaman?" dediğimde bıkkın nefes verip viskisini başına dikti.

"Eşimi balayına götürüyorum işte," dedi dümdüz.

Merakla tepkime baktığında başımı olumsuz salladım. "Kötü bir şakaydı. Olmadı yine."

Sırıtır gibi oldu tekrar kitabına başını indirirken. Bense devam ettim. "Orhan sizin arkadaşınız mı?"

"Arkadaşım değil. Tanıdığım biri."

"O kadar mı?"

"Herkesin bir mesafesi, sınırı vardır."

İstemeden güldüm. "Hah! Benim yok sanırım."

"Maalesef. O yüzden kayboluyorsun. Bazen de o yüzden bodrum katlara zincirleniyorsun."

Nefesimi tuttum. Kalbim yumruklandı sanki. Gözlerimi kaçırdım. O ise sayfayı çevirdi, bir yudum daha aldı.

"Ama Orhan o gün de pek heyecanlıydı. Sizin gelmenizi çok istiyordu. Seviyor sizi, belli."

"Herkes benim bir yerlere gelmemi çok ister. Koskoca Tufan Ali Uluhan biri için ülke değiştiriyor. Bu onun için gurur verici. Arkadaşlarına hava atacak, o nedenle bu kadar ısrarla çağırdı beni."

"Anladım," dedim anlamsızca ona bakarken. Sırıtarak viskisinden bir yudum daha içti.

"Ha bu arada," dediğinde hızla ona baktım. Merak ettim diyeceği şeyi. "Batarım."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Gece kulübüm günlük yüz bin lira kazansa, batarım. Daha çok kazanıyorum gecede. Onun beş altı katı."

Anlamadım önce. Başımı onaylar sallayıp telefonumla ilgilendim. Bir ara durup hızla başımı ona kaldırdım. "Tufan

Bey?"

"Evet, küçük şeytan?" Bakmadı bana ama. Kitabıyla ilgilendi hep.

"Siz gün gece Mürekkep'le beni mi dinlediniz?"

"Siz kimsiniz de ben sizi dinleyeceğim?" derken sesi biraz keskin çıktı. Sonra yumuşadı. "Yan odadaydım. Duyuldu hep sesiniz."

Oturuşumu iyice rahatlattım. Başımı dışarı çevirdim. Uçakta bir süre boyunca sadece motorun sesi konuştu. Tufan da kitabını okumaya devam etti. Bir ara göz ucuyla bana baktı.

"Uyuyabilirsin," dedi.

Gülmek istedim ama gülemedim. Gözlerim iyice kapanıyordu. Uyumak için ondan onay almak komik geldi. Eskisi kadar beni ürkütmüyordu.

Camdan dışarı baktım. Bulutların arasında bir sonsuzluk vardı. Bir ara başımı cama yasladım, uykuya daldım mı bilmiyorum ama gözümü açtığımda hava kararmıştı sanki. Bulutların tepesinde olsak dahi kasvet öylece belirmişti.

Tufan bir sayfada duruyordu. Gözleri oynamıyordu. Ya kitabı okumuyordu ya da aynı kelimenin içinde kaybolmuştu. Bardağındaki viski bitmişti ama doluymuş gibi tuttu elinde. Belki de sadece alışkanlıktı bu.

"Ne düşünüyorsunuz?" dedim, sesi bozmak pahasına.

"Sessizliği."

"Çok mu seviyorsunuz?"

"Evet. Özellikle de sen konuşmadığın zamanlarda çok seviyorum."

"Neden bu kadar çok seviyorsunuz ki sessizliği?"

"Çoğu insan kendiyle baş başa kalmamak için dışarıdan sesleri seçer. Kendini dinlemekten, kendini duymaktan korkar," derken sonunda sayfayı çevirdi. "Bense kendimle yüzleşmeyi severim. Diğer insanlar gibi korkak değilim."

"Ya da diğer insanlarla tanışmaktan korkuyorsunuzdur," dediğimde simsiyah gözleri yine sayfada sabitlendi. "Diğer insanları tanımaktan ya da kendinizi o insanlara karşı bir şeyler hissederken bulmaktan korkuyor olabilirsiniz."

"Ben seni lise mezunu bir cahil sanırdım," dedi kitabının bir sayfasını bir daha çevirirken. "Meğer yüksek lisansını yapmış bir psikologmuşsun da haberim yokmuş."

Bir şey diyemedim ama içimden Tufan'ın suratına o boş viski bardağını vurmak geldi. Belki de bu yüzden bana hep bir adım uzak kalıyordu. Ben konuşmaya çalıştıkça o geriye çekiliyordu ya da alakasız konular açıp beni susturabiliyordu.

Pilotun sesi duyuldu. "Patron, birkaç dakika içinde Paris-Charles de Gaulle Havalimanı'na iniş yapacağız."

Tufan bıkkınlıkla kitabını kapattı. Benimse içimde bir kıpırtı oldu. Paris. Adını bile söylerken değişiyordu insan. Uçak alçaldıkça evler görünmeye başladı. Şehrin damarları gibi parlayan sokaklar, nehrin kıvrımı, uzaklardan Eyfel'in soluk silueti. Gözlerim doldu mu yoksa sadece yansıma mıydı anlamadım.

"Ağlıyor musun sen?" dediğinde Tufan'a baktım.

"Eyfel," dedim başım olumlu sallanırken. "Onu gördüğüm için heyecanlandım."

Birkaç saniye yüzüme baktı ve nefes verdi. "Çocuk gibisin Nergis."

Uçağın tekerlekleri piste değdi. İçimde bir şey koptu. Hem korku hem umut. İkisi birden. Merdivenden inerken nefesimi tuttum. Paris'in kokusu farklıydı. Yağmurla taş karışımı. Sanki iyiyle kötü, aşıkla nefretin arasında bir nefes.

Siyah, kocaman bir arabaya bindik. Tufan'ın şoförü bizi bekliyordu. Camlar buğulu, içerisi sıcacıktı. Dışarıda gri binalar, uzun sokak lambaları, yağmurun altındaki kaldırımlar.

Arabada konuşmadık ama ben her şeyi görmek istiyordum. Her köşeyi, her pencereyi, her yüzü çünkü belki de bu şehir de ileride beni hatırlayacaktı.

Sonunda araba durdu. Tufan kapıyı açtı. "Geldik, in."

Önümde uzun bir bina yükseliyordu. Sade ama zarif. Camları yüksek, duvarları krem sarısı.
Binanın arkasında görünüyordu Eyfel, neredeyse dokunabileceğim kadar yakındı.

Apartmandan içeri girdik. Üçüncü kata çıktık. Tufan her zamanki gibi önden ilerliyordu. Anahtarı sokup kapıyı itti. "Tek oda var bu evde. Tek yatak. Sen koltukta yatacaksın."

İçeri girdim. Zemin gri mermer, duvarlar çıplak. Mobilyalar az ama pahalı. Her şey yerli yerinde, ama bir tek sıcaklık eksik. Camın önüne gittim. Eyfel'in tepesinde akşam yanacak ışıklar vardı. Kar hafifçe yağıyordu. Parmak uçlarımı cama koydum.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

"Nesi güzel?" dediği sırada küçük balkonun camını açmış, ellerimi balkon demirlerine tutundurmuştum.

"Eyfel," dedim büyüleyici şekilde. "İnsanlar nasıl da burada Paris Sendromu yaşıyorlar, anlamıyorum."

"Nedir o dediğin?" dediğinde şaşkınlıkla omzumun üzerinden geriye baktım. Tufan ceketini çıkartmış, salondaki koyu kahve rahat koltuğa oturmuştu. Bana ve ona ait valizleri yana bırakmıştı. Valizimi bana taşıtmamış olması bile benim için şaşırtıcıydı.

"Siz ve bilmediğiniz bir şey? Hem de bu yaşta," dedim tekrar önüme dönerken. Tekrar ona baktım. Sırıtıyordu.

"Kaşınıyorsun. Diyorsun ki patron gel beni balkondan aşağı fırlat," dediğinde demirlere daha da sıkı tutundum.

"Ama o zaman sizi kurtaracak bir Meltem'iniz olmaz," dedim Eyfel'i izlemeye devam ederken. "Rica ediyorum bari Paris'te benimle uğraşmayın. Zaten yarınki düğün için gerginim."

"Sen niye gerginsin? Sen mi evleneceksin?" dediği sırada ayaklandığını fark ettim. Hızla demirlere daha sıkı tutundum. Parmak uçlarım beyaz boğum oluşturdu, öyle çok sıktım demiri.

"Anlat," dediği sırada arkama geçmiş, ellerini ellerimin yanlarından demirlere tutundurmuştu. Yutkundum.

"Ne yapıyorsunuz?" dedim ama sesim çıkmadı. Bedeni arkamdaydı ama bana hiç dokunmadı. Sadece varlığı sırtımı yaktı.

"Şu Paris Sendromu dediğin muhabbet," dedi yavaşça. Sonunda nefesi yanağıma, kulağıma ve boynuma dokundu. Alev aldım.

"İnsanlar," dedim ama devam edemedim birkaç saniye.

"İnsanlar?" diye fısıldadı. Hareket etmek istedim ama kolları ile iki yandan beni hapsettiği için yapamadım.

"Paris'e gelme hayalleri kuran insanlar sonunda gelip burayı pek beğenmezlermiş. Bu hayal kırıklığına da Paris Sendromu denmiş."

"Hım," diye mırıldandı. Başımı hafif yana çevirdiğimde Eyfel'i izlediğini fark ettim. "Koca bir demir yığınına karşı büyük heyecan duyan insanların yaşayabileceği türden bir sendrom yani. Geri zekalılık sendromu da diyebiliriz."

"Siz artık insanları aşağılamasanız mı?" derken başını bana çevirir gibi oldu. Hızla Eyfel'e baktım. Nefesi direkt yanağıma vurdu.

"Sen artık bana ne yapacağımı söylemesen mi?" dedi yavaşça.

"Pardon," dedim hızla.

"Aferin," dedi ve beni biraz daha balkon demirleri ve kendi bedeni arasında sıkıştırdı. "Bu akşam ya da yarın akşam, alkol içmeyeceksin. Bir damla bile," dedi ağır ağır. Burnu yanağıma sürttüğünde nefesimi tuttum. "Tek bir damla dahi içersen o minicik boynunu koparır o alkolü boynundan yere akıtırım. Anlaşıldı mı?" diye sordu. Ses tonu yavaş, ölçülü. Sanki bir sahneyi yönetiyor gibiydi.

Hem korkudan hem sinirden gözlerim doldu. "Ben hava almaya çıkabilir miyim?" dedim hızla. Bir an sessizlik oldu.

"Çekilir misiniz arkamdan?" derken sesim yükseldi. Birkaç saniye bekledi, sonra çekildi. Sırtım bir anda alevden buzula evrildi.

"Sokakları dolaşmak istiyorum birkaç saat," dedim hızla çantamı alırken. "Çıkmak istiyorum."

"İyi çık. Kaybolma, yabancılarla da konuşma," dedi tekrar koltuğa otururken. Kapıya yöneldim. Arkamdan bakmadı ama hissettim, düşüncelerini duyar gibiydim.

Sokağa çıktığımda kar hızlanmıştı. Nefesim buhar gibi dağılıyordu. Her köşe, her tabela bana bir hikaye fısıldıyordu. Gözlerim kızarmıştı. Gözlerimi ovarak sokakları bir bir geçmeye başladım.

"Her gün aynı şey!" dedim sinirle bağırırken. "Her gün ölüm tehditleri! Her gün! Nereye gidersek gidelim, ne yaparsak yapalım aynı şey!" diye çığlık attım. İnsanlar şaşkın şaşkın bana baktı ama umursamadım.

Bir ara kaçmak için telefonumdaki konumdan havaalanı mesafesine bile baktım. O an emindim artık. Bu aşıklar şehri beni ileride hatırlasa dahi, sadece bana üzülecekti. Şehirler bile halime ağlayacaktı. Tufan'a küfredecekti. Benim için, üzülecekti.

Kar taneleri havada savruluyordu. Sokak lambaları, rüzgarla titriyordu. Adımlarımın sesi kaldırımda yankılandı. Her adımda içim ısınıyordu. Paris soğuktu ama içim yanıyordu.

Deniz'in ne yaptığını çok merak ediyordum. Telefonumdan iş yerinin adresini girdim. On dakikalık bir mesafeydi. Oraya doğru adımladım. Aslında Deniz'i özlediğimden değil, sadece meraktan. İş yerine yaklaştım. Sokağa baktım. Onun yaşadığı hayatı düşledim. Burada, bu şehirde. Sevdiği işi

yapıyordu. Belki karşıdaki fırından her gün soğuk sandviç ve kahve alıyordu. İlerideki banklarda oturuyordu.

Uzaktan gelen bir müzik sesi ile adımlarım oraya doğru ilerledi. Montumu sıkıca kapattım. Bir müzik sanatçısı gördüm. Elinde gitarı, yaşı ellilerdeydi. Başında fötr bir şapka, koyu bir atkısı vardı. Bir şarkı söylüyordu Fransızca. Kendi gençliğinden bir şarkı. *Tombe la Neige. Kar yağıyor. Kar düşüyor.*

Adamın önünde küçük bir kutu vardı. Kar taneleri içine düşüp eriyordu. O an içimden bir şey koptu. Tanıdık bir acı gibi. Dili anlamasam da kalbim çevirdi. Hem, Nilüfer de bu Fransızca şarkıyı Türkçe söylemişti. Küçükken yetimhane radyosunda dinlerdim. Annemle babamı düşünüp dinlerdim bu şarkıyı. Belki de bu şarkıyı duymak beni yine o zamanlara götürdü.

Ağlamam şiddetlendi. Soğuk yanaklarımdan içeri sızdı. Burnum yandı. Ellerim cebimde sıkılıydı ama kalbim, o açılmıştı.

Adamın sesi kalın, yorgundu. Gözleri bana bakmıyordu ama her kelime bana söylenmiş gibiydi. Dizlerimin bağı çözüldü. Dibindeki apartmanın üçüncü basamağına oturdum. Kar, montuma, saçlarıma, kirpiklerime düştü. Hiç silmedim. Hiç kımıldamadım.

"Tombe la neige," dedi yine. Elim ağzıma gitti.

Fısıldadım. "Tombe la neige..."

Sanki aynı dili konuşuyormuşuz gibi. Sanki aynı hikayeyi yaşamışız gibi.
Yorgun adam başını bana çevirdi. Gülümsedi. Gözlerinde anlamın ötesinde bir şey vardı. Empati gibi. Kalple kurulan ortak bir dil gibi.

"Vous... Chantez?" dedi yavaşça.

Başımı salladım, evet der gibi. Ne dediğini dahi anlamadım.

Parmaklarını kalbine götürdü. Orada bir ortaklık doğdu. Karda iki yabancı. İki kırık hayat ama aynı şarkı. Belki ben onu o an babam yerine koydum, belki o da beni o an hiç doğmamış bir kızı yerine.

Kar şiddetini arttırdı. Adam tekrar söylemeye başladı. Her kelimeyle içim titredi. Ben de eşlik ettim, sessizce. Kelimeleri bilmeden ama anlamını hissederek.

Sena'nın savaştığı kanser. Tufan'ın sürekli ölüm tehditleri. Babam. Annem. Yangın. Çocukluğumun o boş sokakları. Yetimhane dayakları. Şahin'in fedakarlıkları. Mürekkep'in anne diye ağlamaları. Hepsi karla birlikte geldi, önüme yığıldı. Nefesim buğulandı. Gözlerim yandı.

Bir anda, hıçkırarak adeta bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Sanki içimdeki her şey nihayet çözülmüş gibiydi. Ellerimi yüzüme bastırdım. Adam çalmayı bıraktı. Sessizce yanıma geldi. Elinde bir mendil vardı. Kar taneleri arasından bana uzattı.

Peçeteyi elinden aldım. "Merci," dedim. Başka bir şey konuşmadık çünkü gözyaşını herkes aynı dilden dökerdi.

Adam dizlerinin üzerine eğildi. Kar altındaki bozukluk kutusunu gösterdi. Birkaç madeni para, birkaç hatıra. "Tout le monde triste," dedi.

Gözlerinde bir sızı, bir kabulleniş. Karın altında hepimiz kaybetmiştik birilerini.
Ama ben en çok kendimi kaybetmiştim. O an aklıma geldi. Ben de mimar olacaktım.

Çocukken Sena'ya evler çizerdim. Pembe, yeşil, yuvarlak kapılı evler.

"Büyüyünce senin için gerçeğini yapacağım," derdim. Ama olmadı. Mimar olamadım. Tufan'ın da dediği gibi lise mezunu olarak kaldım. Sena için ev yapamadım.
Şimdi karın altında, başkasının şarkısıyla, kendi yıkıntımı izliyordum.

Adam ayaklandı. Gitarıyla çalmaya devam etti. Ben hala oturuyordum.
Ellerim soğumuştu. Yüzüm donmuştu.

Gözlerim birine takıldı.

Karşı kaldırımda, siyah bir palto giyen tanıdık bir yürüyüş.

Nefesim kesildi. Zaman bir an durdu. O da beni gördü. Adımları kesildi. Karın sesi bile sustu.

Göz göze geldik. Benim kalbim kıpırdamadı. Onunki attı. O, belli ediyordu.

Adam hala çalıyordu dibimde. *Tombe la neige*. İki yabancı, iki geçmiş ama sadece biri hala orada kalmıştı.

Deniz yaklaştı birkaç adım. Gözlerinde bin kelime vardı ama söylemedi. Gitti, geri geldi. Durdu, arkasını döndü ve tekrar bana döndü. "Nergis?" dedi sonunda. "Hayal mi görüyorum anlayamadım. Sensin değil mi? Burada ne arıyorsun?"

Cevap vermedim. Onu uzun süre sonra görmek şaşırttı. Muhtemelen, o da inanamadı. Kar aramıza doldu.

"Sen..." dedi, cümlesi yarım kaldı. Adam gitarını bırakıp yere baktı, sanki bu sahnenin sessizliğini bile anlayıp geri çekildi.

Deniz, elini cebine attı ve müzisyenin kutusuna para bıraktı. Bozukluk değil, kağıt. Adam başını kaldırıp teşekkür etti ama Deniz bana bakıyordu hala.

Bir zamanlar beni sevmişti. Hala seviyor gibiydi ama ben başka bir adamın sessizliğine gömülmüştüm.

"Sen hala," dedi ama hemen susturdu kendini. Gözleri doldu mu emin olamadım, çünkü kar araya girdi. O beyazlık ikimizi de yuttu.

"Nasılsın?" diyebildim sonunda. Sesim kırıldı.

"Ben," dedi. Kelime bulamadı. Hep öyle olurdu. Deniz'in mimar dili vardı, ama duygularını hep çizerdi, anlatmazdı. Şimdi konuşamıyordu.

Ayağa kalktım. Üzerimdeki karları silktim. "Buralarda mı işyerin?"

"Evet," dedi zar zor. Hemen yanımdaki büyük binayı işaret etti. "Burası."

Başımı oraya çevirdim. Çok zengin duran bir dış dekor. Başımı tekrar Deniz'e çevirdim. Gülümsedim. "Çok sevindim senin adına. Hayallerine kavuşmuşsun sonunda."

"Sen?" derken bana doğru bir adım attı. "Sen ne yapıyorsun burada? İş görüşmesine mi geldin buraya?"

"Yok," dedim gülümserken. Yutkundum. Ellerimi montumun cebine soktum. "Ben bir düğüne katılmak için geldim. Sokakları geziyordum."

"Düğün için Paris'e mi geldin?" derken heyecanlıydı. "Kimin düğünü?"

"Sen tanımazsın," dedim başım olumlu sallanırken. "Zengin çevreler edindim kendime."

Gülümsedi. Mutlu oldu sanki beni gördüğüne. "Anladım," derken o da başını olumlu salladı. "Sena nasıl?"

"İyi," dedim ben de gülümserken. "Çok iyi. Daha da iyi olacak."

"Özledim."

"Sena'yı mı?"

"Her şeyi." Duraksadı. "Kahve içelim mi?"

"Hiç sanmıyorum," dedim gülümserken. "İşlerim var."

"Anladım," dedi ifadesi biraz kırılırken.

"Anladım," dedim tekrar başım olumlu, gülümserken. "Zaten hiçbir şey bıraktığın gibi değil. Özlediğin şeyler çok değişti. Farklılaştı."

Karşımda duran adam bir zamanlar hayalimdi ama şimdi sadece bir hatıra. O hatıranın içinde bir ağırlık yoktu artık. Sadece sessizlik. Sadece kabulleniş.

"Kendine iyi bak," dedim bir elimi montumun cebinden çıkartıp ona sallarken.

Başı olumlu sallandı ama hiç gitmek istemiyor gibiydi. Yine de arkasını döndü. Şirkete girecekti ama beni gördükten sonra tam tersi yönde yürümeye başladı. "Sen de."

Ben de döndüm arkamı. Aynı anda, kar ikimizi de görünmez yaptı. Adam, şarkının son notasını çaldı. Parmakları telin üstünde sustu. Kar yağmaya devam etti.

Tufan'ın evine döndüğümde parmak uçlarım uyuşmuştu. Telefonumdan konuma baka baka geldim ve sonunda başımı kaldırdım. Kapının koluna dokunduğumda metal soğuktu. Apartman kapısını itip basamakları tek tek çıkmaya başladım. Dairenin önünde kapıyı tıklattım. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Tufan kapıyı açtığı gibi tekrar Eyfel manzaralı pencerenin dibine doğru adımladı.

"Geç kaldın," dedi. Dümdüz ve kısa. İçinde ne öfke vardı ne endişe. Tekrar koltuğa oturdu. Bacaklarını hafif araladı, eline telefonunu aldı.

"Biraz yürüdüm," dedim. Dizlerim hala titriyordu. "Kar çok güzeldi."

"Mutluluktan ağladın o halde," dediğinde ellerimle yanaklarımı tuttum. Beklemediğim bir cümleydi.

"Ağlamadım," dedim hızla. Yanaklarımı ısıtmaya çalıştım ellerimle.

"Gözlerin kızarmış."

"Rüzgar," dedim hızla. "Ondan oldu."

"Yabancılarla konuştun mu?" dediğinde karşısındaki koltuğa oturmuş, ellerimi bacaklarımın arasına sokmuştum.

"Tufan Bey ben yirmi dört yaşındayım. Ne bu muamele? Çocuk muyum ben?" dedim yutkunurken.

"Sorularıma sorularla cevap verme," dedi bana baktığı sırada. "Konuştun mu konuşmadın mı?"

"Konuşmadım," dedim yavaşça.

Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Türklerle?" dediğinde kaşlarım çatıldı. "Yabancı değil de Türklerle konuştun mu?"

"Yine saçma sapan bir laf cambazlığı şakası mı bu yoksa ciddi bir soru mu?" dedim şaşkınlıkla kaşlarım çatılırken.

"Hazırlan," dedi ayaklandığı sırada. "Bir saate çıkacağız. Giyeceklerin odada."

"Nereye?"

"Orhan'ın yemeği dedik ya kızım. Kafan uçmuş senin." Durup bana döndü. "Ne bu hal ve hareketler? Saflaşmışsın iyice. Ne oldu?"

"Bir şey olmadı," dedim şaşkınlıkla. "Paris'te olduğum için mutluyum sadece."

"İyi," dedi yüzümü incelerken. Benden bir açıklama bekledi ama ben ona tek bir açıklama dahi yapmak zorunda hissetmedim kendimi. "Çıkıyorum. Bir saate gelip alırım seni."

"Yabancılarla konuşmayın!" dedim arkasından kıkırdarken. Bıkkın nefes verip kapıyı sertçe kapattığında sıçradım.

"Hayvan. Hayvanat," dedim sinirle. "Ayı! İlk insan! Maganda!"

Dış kapı tekrar açıldığında hızla nefesimi tuttum. Birkaç saniye yüzüme baktı. "Telefonumu unutmuşum," dedi.

"Anladım Tufan Bey," dedim hızla. "İyi gezmeler."

Varla yok sırıtarak telefonunu masadan aldı ve tekrar evden çıktı. Telefonumu elime aldım.

Nergis : Görsel

Nergis : Paristen selamlarrrrr

Şahin : Oooooo

Şahin : Kezban Paris'te

Nergis : Kes sesini bee mall keko

Şahin : Lan öyle film vardı ondan dedim yoksa sana der miyim

Nergis : Mür nerde

Şahin : Senayla tavşanları seviyolar

Nergis : Deniz ile karşılaştık sokakta

Telefonum çaldığında hazırlanırken bir yandan da Şahin'in aramasını açtım. "Alo?"

"Ne demek Deniz? Bizim Deniz mi?"

"Evet," dedim Tufan'ın bana seçtiği siyah elbiseyi elime alırken. Askılıydı. Sırtı açıktı. Minicikti. Muhtemelen bu soğukta bu elbise ile hastalanmamı istemişti. Başka açıklama bulamadım bu elbiseyi seçmesine. Yanında da uzun siyah bir pardesü, ve tabanı kırmızı siyah topuklu ayakkabılar vardı.

"Oha! Bu ayakkabı markasını biliyorum," dedim heyecanla. "Şahin bu ayakkabıyı satsak yemin ederim en az yirmi aile doyururuz biliyor musun?"

"Deniz ne dedi? Ne yapıyordu?"

"Mür söylüyordu zaten bana. Burada bir şirkette çalışıyordu. Sosyal medyada görüyordum fotoğraflarını. Oralardaydım

denk geldik."

"Ne dedi diyorum sen adamın özgeçmişini anlatıyorsun."

"Ya işte nasılsın dedi Sena nasıl dedi, o kadar."

"Piçe bak," dedi Şahin sinirle. "Orospu çocuğu. Okkalı bir dövmedim ben onu diye yüz buldu herhalde amcık."

"Ya pis pis küfretme be!" dedim telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp üzerimi çıkartırken. "Ayrıca çocuğun ağzını burnunu kırmıştın hatırlarsan."

"Hak etti yavşak. Tufan'a söyle o da bir tur dövsün."

"O dövmez," dedim sırıtarak elbiseyi üzerime geçirirken. "Direkt vurur. Çetin'e de cesedi temizletir."

"Kızım telefonda konuşmasana sik sik," dedi Şahin sessizce. "Ya dinleniyorsa telefonlarımız?"

"Kim dinleyecek bizi yahu?" dedim aynada kendime bakarken. Telefonu diğer kulağıma götürdüm. "Ay Şahin çok güzel oldum. Sena'ya söyle gelirken ona bir sürü çikolata getireceğim. Ondan habersiz gittiğim için kızdı mı bana?"

"Deniz başka ne dedi?"

"Ay of!" dedim sinirle. "Dedikodu için vaktim yok. Sonra anlatırım. Hadi."

"Defol," dedi telefonu kapatırken.

Hazırlandım. Siyah elbisemi elimle düzelttim, ambalajı açılmamış makyaj ürünlerinden koyu kahve bir ruj seçtim.

Tufan kapıda bekliyordu. Üzerinde her zamanki gibi siyah takımları. Gözleri karanlık bir göl gibi.

Arabaya bindik, yolda hiç konuşmadık. Şoför direksiyondaydı. Camdan dışarı baktım.
Kar hala yağıyordu. Işıklar, insan sesleri, vitrinler donmuş gibiydi.

"Beş dakikalık yoldu aslında," dedim sessizce.
"Yürüyebilirdik. Baksanıza, Eyfel dibimizde zaten!"

"Bu soğukta enayi miyim ben yürüyeceğim?" dediğinde gözlerimi devirdim.

Eyfel'in altına geldiğimizde başımı kaldırdım. Devasa demir gövde karın altında parlıyordu.
Gözlerimi kısmadan bakamadım. Büyü gibiydi.

"Tufan Bey? Fotoğrafımı çeker misiniz?" dedim telefonumu ona uzatırken.

"Yok artık," dediğinde ısrarla telefonu salladım.

"Lütfen! Çok güzel burası."

"Sabır," dedi telefonumu eline alırken. Birkaç adım geri gitti. "Nerede bunun kamerası?"

"Bulun işte," dedim saçlarımı düzeltirken. "Güzel çekin ama."

"Sen çirkinsin, ben nasıl güzel çekeyim?" dediğinde nefes verdim.

"Buldunuz mu?" dediğim sırada kamerayı bana doğru tuttu.

"Buldum." Bir saniye sonra kamerayı indirdi.

"Ya üç beş tane çeker misiniz?" dedim sinirle. Bir anda Tufan'ın yüzüne doğru sarı bir ışık yandı. Diğer herkes heyecanla kuleye baktı. Başımı çevirdiğimde Eyfel'in

ışıklarının yandığını fark ettim. "Ay şimdi çekin şimdi!" dedim hızla.

"Umarım kimse beni bu halde görmez amına koyayım," dedi kamerayı tekrar bana doğru tutarken. "Sırıt bari. Çekiyorum." Bir süre sonra telefonu tekrar bana uzattı. "Al."

Fotoğraflarıma baktım. Çok güzel çıkmıştım. "Sizi de çekeyim mi?" dedim Eyfel'in dibine doğru iyice girerken. Cevap vermedi. Bir protokolden geçtik. Bir sıra vardı ama bizi ayrı bir yerden aldılar. Asansöre bindirdiler.

Restorana çıktık. Cam kenarındaki masa, şehir manzaralıydı. Orhan ve eşini gördüm. Diğer insanlara baktım. Kadınlar şık, erkekler kibar. Gülüşler, parfüm, pahalı şarap kokusu.

Orhan bizi gördüğünde hızla kahkaha attı. "Allah'ım bu günleri de gördüm!" dedi bize doğru koşarken. Öyle çok bağırmıştı ki diğer herkes bize döndü.

"Hoş geldiniz," dedi sıcacık. Sarılmak ister gibi atıldı ama sonra vazgeçti. "Beni onurlandırdın abi. Allah razı olsun."

"Patron," dedi Tufan dümdüz. "Abi diye bir kelime yok."

"Pardon patron," dedi Orhan hızla. Bana baktı ve başıyla selam verdi. "Çok şıksınız Meltem Hanım."

"Siz de," dedim manzara ile büyülenirken. Eyfel'i görmeyi bırak, içine girip yemek yiyeceğimi hiç düşünmemiştim. "Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Sizin sayenizde çok güzelleşecek düğünüm," dedi heyecanla. "Tufan Ali Uluhan'ın düğünüme katılması benim için çok prestijli. Yer altı aleminde adım sanım geçecek artık."

"Aman ne hoş," dedim yapay şekilde gülümserken. Karısı da bizimle selamlaştı. Tufan kimseyle tokalaşmıyordu ama ben kadına da sarıldım. "Tebrik ederim," dedim onun karşısına otururken.

"Hoş geldiniz. Çok teşekkürler," dedi kadın sıcacık. Tatlı, zarif bir kadındı. Konuşmaları yumuşacıktı. "Orhan günlerdir sayıklıyor. Tufan Abi gelecek deyip duruyor."

"E hayatım bu tarz adamların senin düğününe gelmesi senin iş hayatındaki marka değerini arttırır," dedi Orhan ve kristal kadehini kaldırdı. "Bu güzel misafirliğe!"

Tufan ise konuşmuyordu. Sadece dinliyordu. Dinlediğinden bile emin değildim hatta. Kendine viski söyledi. Ben ise meyve suyu almakla yetindim çünkü alkol içmemem konusunda evin balkonunda çok net bir şekilde uyarılmıştım.

"Kayseri nerelerde?" dedi Orhan önümüze konan envaiçeşit yemeği tırtıklarken. Eşi ise bana kaş göz yaptı. Kıza geri kaş göz yaptığımda kaşları ile karnımı gösterdi.

"Neden alkol içmedin canım? Yoksa hamile misin?" dediğinde gülümsedim.

"Kullanmıyorum sadece," dedim yavaşça. Tufan'a baktığımda Tufan öylece Orhan'ın anlattıklarını dinler gibi yapıp önündeki yemeği yiyordu.

Orhan'ın eşi şakayla, "Tufan Bey biraz fazla ciddi," dedi.

"Bebeğim şimdi ağırlığı var o adamın," dedi Orhan hızla. "Koskoca bir baron. Sana şaklabanlık mı yapacaktı burada?"

Tufan cevap dahi vermedi. Başını yemeğinden dahi kaldırmadı. Ben ise yemeğimi yerken bir yandan da Orhan'ı ve eşini dinliyordum. Yarın çok özel bir yerde çok klas bir

düğün olacağını anlatıyorlardı. Telefonum titrediğinde hızla çantamdan çıkarttım.

Küçük Burjuvalar

Mürekkep : NEEEEEEEE

Mürekkep : DENİZ Mİİİİİİİİİİ

Mürekkep : HEMEN ANLAT HEMEN DEDİM

"Ne yapıyorsun sofra başındaki ergenler gibi?" dediğinde başımı Tufan'a çevirdim. Telefon ekranımı kapattım.

"Ailemle konuşuyorum. Beni merak eden insanlara yazıyorum."

Tufan bana bakmadan yemeği ile ilgilenmeye devam etti.

Nergis : Mür detaylıca anlatıcam şu an Tufo denen bu şero laf ediyo

Konuşmayı kapattım ama parmaklarımda bir alışkanlık gibi gezdi ekran. Mesaj kutusuna baktım. Sessizlik. Sonra Instagram'a girdim. Tufan'ın çektiği bir fotoğrafı paylaştım.

"Siz düğün yaptınız mı?" dediğinde başımı Orhan'ın eşine kaldırdım.

"Hayır," dedim gülümseyerek. Ekranımı kapattım. "Tufan sevmiyor öyle şeyler."

"Sek erkek," dedi Orhan'ın eşi alayla karışık gülerken. Tufan ise hala bizi umursamıyordu. "Çok hoş bir adam ama," dedi kadın yutkunurken. Kısaca Tufan'ın vücudunu süzdü. "Aşırı karizmatik. Çok şanslısın, Meltem. Evlilik yüzüğü takmamış ama. Kendini bu evliliğe pek ait hissetmiyor herhalde. Kocanı erkek gibi hissettiremedin mi yoksa?"

"Senin sikişik babanı erkek gibi hissettiririm derdim de neyse," dedim gülümserken ama duymadı. Ekranım tekrar titredi.

Mürekkep : LAN ANLATSANA ÇILDIRICAM AĞLADI MI SARILDINIZ MI NE KONUŞTUNUZ

Nergis : Düğününe geldiğimiz kadın şu an tufoya asılıyo

Mürekkep : Ney

Nergis : Bana Tufan gibi biriyle birlikte olduğun için çok şanslısın falan dedi

Şahin : A bre paris kezbanda nergis! şimdi karı bu dediği ile adama asılmış mı oldu

Nergis : Evet???

Şahin : Mağarana dön

Nergis : Kes be

Nergis : Keko

"Yemeğin soğudu," dediğinde Tufan'a döndüm. Sanki bir baba gibi azar yemek hoşuma gitmedi.

"Ben soğuk seviyorum," dedim.

"Sohbet etsene insanlarla," diye mırıldandı. "Bunun için geldik ya buraya."

"Siz kendinize bakın," diye fısıldadım ona doğru eğilip. "Daha bir kere bile insanların yüzlerine bakmadınız gelmiş bir de bana laf sö-" Cümlemi tam anlamıyla bitiremeden elimi tuttu. Telefonu aldı. Avuçlarımdan kayarken kalbim de kaydı sanki.

"Benim yanımdasın Nergis," dedi. Fısıltı gibiydi ama sesi keskin. "Başka yerde olma."

Telefonumu kendi yanına bırakıp yemeğine geri döndü. Bense sinirle çatalı elime aldım. "Paris'tesin Nergis," dedim kendime. "Eyfel Kulesi'nde yemek yiyorsun. Sakin ol. Anın tadını çıkart."

Yemeğimi yediğim sırada telefonum titreşti. Tufan fark etti. Ekrana baktı.

"Ya okumasanıza benim özelimi siz," dedim kısık ama sinirle. "Kim? Mürekkep mi?"

Cevap vermedi. Göğsü inip kalktı ama yüzü aynıydı. Hiçbir mimik. Sadece sessizlik ama beni delip geçebildi.

Elini masaya koyup geriye yaslandı. Ritim tutmaya başladı parmakları. Kimse fark etmedi ama ben ettim. "Bakın size Tufo tarzı bir şey yazdıysa klavye hatasıdır," dedim yutkunurken. "Gerçekten bilerek yazmamıştır yani."

Sadece sustu. Ve sustukça, etraf soğudu.

Orhan konuşmaya devam etti. "Gelecekte de burada yaşayalım diyoruz. Çok güzel bir şehir. Gülizar da çok seviyor burayı, değil mi hayatım?"

"Evet, özellikle mimarisine aşığım. Geceleri bazen fareler dolanıyor ama olsun," dedi Gülizar. "Yarınki pasta tam on katlı olacak. Her bir katında ayrı bir meyve olacak."

"Ne güzel?" dedim gülümserken.

"Sizin en sevdiğiniz meyve hangisi, Tufan Bey?" dediği sırada Tufan hala masaya bakıyordu. Parmaklarının ritmi ismini duymasıyla durdu. Sonunda başını kaldırdı. Sırayla

Gülizar ve Orhan'a bakıp yandaki peçeteyi aldı. Yavaşça dudağının kenarını sildi ve peçeteyi eliyle ezip masaya bıraktı.

"Benim birkaç saatlik işim var. Siz dolaşın. Kızı gelip alırım sonra yanınızdan."

"Nereye?" dedik, Gülizar ile aynı anda. Orhan ise heyecanla ayaklandı.

"Tabii abi. Ne demek? Biz yenge ile ilgileniriz. Şimdi sıcak şarap içmeye gideriz. Varsa bir sıkıntı ben de sen-"

Tufan çoktan asansöre doğru adımladı. Arkasından kalakaldım.

"Manyak mı ne bu da be?" dedim telefonumu tekrar elime alırken. "Deli işte. Hep böyle. Çekip gidiyor."

"Canım ama baksana adam koskocaman bir mafya," dedi Gülizar heyecanla. "Onun böyle erkeksi işleri olabilir. Çok normal. Sen söylenip durma adama. Parfümü çok pahalı, biliyorum. Geldiği gibi tanıdım bu parfümü. Takım elbisesi de çok klas bir markadır. Sert biri belli." Derin nefes verdi. "Her konuda serttir bu adam. Şeyde bile."

O car car öterken telefon ekranımı açtım. Tufan'ın hangi mesajı görüp sinirlendiğini merak ettim. Duraksadım. Kalbim deli gibi attı. Gelen mesaja değil, Tufan'ın mesaj sonrası nereye gittiğini merak ettiğim için attı kalbim.

Deniz : Seni çok özlemişim. Karşımda ağlarken sana sarılamadığım için kendimi affedemiyorum. Müsaitsen ve neredeysen yanına gelebilir miyim? Konuşmak ve en önemlisi sana doyasıya sarılmak istiyorum.

-BÖLÜM SONU-

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

27. BÖLÜM : KIYAMET SARMALI

27

Tufan'ın gidişi öyle sessizdi ki ardından sadece kokusunun tenimi tırmalayan sesi kaldı. Hiçbir şey söylemedi. Ne "Geliyorum," dedi, ne de "Bekle beni." Sadece viskisini fondipledi ve ağır ağır kuleden indi.

Masanın ortasında kalan boşlukla bakıştım. Meyve suyu bardağımın üstünde titreşen bir gölgeye dönüştü onun gidişi. Ben de bakakaldım o gölgeye.

Gülizar kahkaha atıyordu hala, Orhan ise garsonla hesap konuşuyordu.

"Bayılıyorum sana," dedi Gülizar alt dudağını dişlerken. "Benim tatlı ponçiğim. Sırf ben istiyorum diye burada düğün yapıyor bana."

Benimse içimde bir uğultu vardı, sanki tepesinde yemek yediğim kule bir anda yıkılacakmış gibi. Telefonumu aldım. Yutkundum. Ona mesaj atmak istedim. Atmadım. Sonra Deniz'in mesajını açtım. Yazmak istedim ama yazmadım.

"Hadi çıkalım mı?" dedi Gülizar, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Başımı salladım. Elim hala masada, onun tuttuğu bardağın bıraktığı daireye dokunuyordu. Soğuktu. Boştu ama yine de dokundum, sanki o daire bir işaretmiş gibi.

Aşağı indiğimizde hava daha da soğumuştu. Parisin o kış soğuğu burnumu kızarttı. Ellerimi taş kesti ama şehre olan hayranlığım bunların ötesine geçebildi. Işıklar köşelerden akıyordu. Gece saati barlarda insanlar konuşup sohbet ediyordu. Turistler merakla sağda solda dolanıyordu.

Herkesi duyup görüyordum ama hala Tufan'ın nereye gittiğini anlamlandıramıyordum.

Elimi çantama attım ilerlerken. Telefonumu aldım. Dokundum. Ekranına baktım ama aramadım çünkü aramak bir savaşa davetiye gibiydi onunla. Bense bu gece barış istiyordum, ya da en azından sessizlik.

Gülizar koluma girdi, "Meltem, bak şuraya, ne güzel değil mi?" dedi. Başımı çevirdim. Küçük bir kış pazarı kuruluydu. Işıklı tezgahlar, cam şişelerde sıcak şaraplar vardı. Kestane dumanına tarçın kokuları karışmıştı.

Bir adam minik bir kemanla "La vie en rose," çalıyordu. Burnundan verdiği nefes havada bembeyaz bir duman bırakıyordu.

"Çok romantik bir şehir," dedi iç çekerken. "Tufan gibi bir adamla burada olsam, delirirdim."

Böyle söyledi. Hiç çekinmeden. Orhan arkamızdan ağır ağır adımlarken lafa daldı. Gülizar'ın omzuna elini koydu, "Delirirsin zaten sen, kime baksan deliriyorsun," dedi.

Gülizar güldü, sesi biraz fazla tizdi, gözleri parlaktı. Ben sadece yapay bir şekilde gülümsedim çünkü aklımda Tufan ve Deniz vardı. Kafam çok karıştı.

"Yok ya," dedim istemeden sesli. "O kadar da değildir. Dayanamıyorum, soracağım."

"Efendim canım?" dedi Gülizar beni pazarda dolandırırken. Elimi telefonuma attım ve telefonumdan sonunda ona mesaj attım.

Nergis : Nereye gittiniz?

Görmedi. Ben de ekranı kapattım ve öylece pazardaki şeylere bakmaya başladım. Bir sıcak şarapçının önünde durduk ve şarap aldık. Standın önündeki küçük masada ayakta dikiliyorduk. Gülizar bardağını havaya kaldırdı, "Evliliğimize!" dedi.

Ben de kaldırdım mecburen. "Pek de uzun kaldırmayayım o halde," diye mırıldandım. Duymadılar. Ben de devam ettim. "Çok uzun sürecek gibi değilsiniz."

Şarabı içtim. Portakal da vardı içinde. İçim ısındı. Soğuk rüzgarla birlikte sigara isteği sardı içimi. Sağa sola bakındım.

"Ne arıyorsun Meltem?" dediğinde Orhan'a döndüm.

"Bir yerlerden sigara alabilir miyiz?" dedim merakla. "Nerede satılır buralarda?"

Gülizar çantasını karıştırdı, küçük yuvarlak bir kutu çıkardı. "Al hayatım."

"İyi de," dedim kaşlarım çatılırken. "Sigara değil bu."

"İsveç'ten aldım geçenlerde. Nikotin dolu bir poşet. Ağzına koyuyorsun, beş dakikada kafan bulutlara çıkıyor."

Kaşlarım çatık istemsiz gülümsedim. "Ben bulutlara çıkmak istemiyorum. Sadece sigara istiyorum."

"Biz hep içiyoruz," dedi onay ister gibi Orhan'a dönerken. "Hayatım bu yasal bir şey değil mi?"

"Tabii tabii," dedi Orhan hızla. "Bu öyle uyuşturucu gibi değil. Sadece beş altı sigaralık nikotin isteğini tekte alıyorsun."

Gülizar gülümsedi. "Bir tanecik dene. Hem biz senin neler neler içtiğini biliyoruz, Meltem."

"Gülizar..."

"Ne ya?" dedi Orhan'a dönerken. "Anlattınız işte. Şırıngalarla kendine uyuş-"

"Gülizar."

"Aman iyi," dedi ve kutudan küçük bir poşeti alıp ağzına götürdü. Dişlerinin üzerine, damağına bırakıp gözlerini kapattı. "Huzur burada."

Birkaç saniye sadece onu izledim. Normaldi, hatta mutluydu. "Alayım bir tane. Merak ettim."

"Al canım," dedi kutuyu masaya bırakırken. Aldım.

Küçücük bir poşet gibiydi. Çay poşetine benzeyen bir tütün torbası. Dudaklarımın içine götürdüm. Damağıma koydum, zaten hemen yapıştı. Önce bir şey hissetmedim.

Bir adam tezgaha yaklaştı. Elindeki tepsideki bardaklardan buhar yükseliyordu. Bize gülümseyip, "Vin chaud?" dedi.

"Eyvah!" dedim hızla ama ağzımdaki şeyi de çıkartmak istemedim. İşaret parmağımla Gülizar'ı gösterdim. "Bu verdi bana! Bu salağı tutuklayın!"

"Ne diyorsun Meltem delirdin mi? Yasal diyorum sana. İsveç'ten aldım diyorum," dedi Gülizar yapay şekilde gülümserken. Başını olumlu salladı ve elini üç yaparak masayı gösterdi. Adam üç adet sıcak şarabı önümüze bırakırken Orhan cüzdanından ona para çıkarttı.

Gülizar o sırada yeni bardağı bana uzattı. "Dikkat et torbayı da yutma," derken kıkırdıyordu. "Kafan biraz sersemlediği için üzülmüyorum ama bana salak demen beni biraz üzdü tatlım."

"Pardon ya," dedim sersem şekilde. "Ne dediğimi bilemiyorum. Biraz dudaklarım da uyuştu gibi."

"Normal," dedi gülümseyerek. Şaraptan bir yudum aldım. Şarap sıcaktı ama içim hala soğuktu. Karşımdan geçen bir çiftin gülüşüne baktım. Kadın erkeğin boynuna sarılmış, başını omzuna koymuştu. Bir an gözüm doldu.

Ne tür bir cesaretti bilemedim ama telefonumu elime aldım. Bu sefer Deniz'e yazdım.

Nergis : Koparttığın çiçeklere tekrar sarılabilirsin. Ama onlar eskisi gibi kokmazlar artık. Ölülerdir çünkü. Koparttın çükü.

Nergis : Çükü değil çünkü.

Gülmeye başladım. "Kafam bayağı sersemledi ama Tufo'dan geçti herhalde, her şeye edebiyat yapmaya başladım," diye kahkaha attım. Başımı kaldırdığımda Gülizar benim gülmemle birlikte güldü.

"Ay delirdi bu iyice," derken kıkırdıyordu. "Yarın için çok heyecanlıyım!"

"Ben de!" dedim kıkırdarken. Değildim aslında ama o an öyleymişim gibi hissettim. "Niye bok kokulu bu şehri seçtin

ki?"

O da gülüyordu. "Neden olacak? Baba tarafım vize alıp buraya gelemesin diye!" dediğinde ellerimle ağzımı kapatıp kıkırdadım.

"Tam bir geri zekalısın Gülizar," dedim hem ondan nefret edip hem de ona güldüğüm için kendime sinirlenerek.

"Davetliler listesi," dedi nefes verip. "Of! İnanamazsın Meltem. Yarısı tefecilerden oluşan kodomanlar, yarısı devletin en önemli diplomatları!" Kahkaha attı.

Orhan kıkırdadı, elindeki bardağı kaldırdı. "Dünya barışı bizim düğünde sağlanacak hanımlar. Demedi demeyin."

Gülizar kısaca beni süzdü, tepkimi ölçmek ister gibi. Sonra sesi kısık ama ciddi bir tonda, "İşte işin kötü yanı Viktor Von Rath ve Haçlılar da geliyor," diye fısıldadı.

Orhan hemen kaşlarını çattı. "Hayatım niye eğlenceli konuları böyle bozuyorsun?"

Gülizar kocaman bir yudum içti. "Aman ne var canım?" Bana baktı. "Eski kocası ve yeni kocası yarın birbirlerini vuracaklar gibi hissediyorum. Tufan ne yapar ona acaba?"

Sadece başımı bilmem anlamında kısaca sallayabildim. Tufan'ın adını duymak bile içimde bir yankıydı. Mesajıma dönmediğini hatırladım.

Orhan araya girdi. "İşte tam da birbirlerini vurmasınlar diye güvenliği en üstten ayarladık ya karıcığım?" dedi beni ikna etmeye çabalar gibi. "Düğün alanına giren herkes taranacak. Tufan Ali Uluhan'a orada bir şey yapmaya kalkması tüm tefeci kuruluna bir şey yapmaya kalkması demek."

"Tam da bu yüzden Meltem'i yakmadılar mı zaten?" diye mırıldadı Gülizar, ima dolu. "Sırf Viktor Tufan'ın babasını öldürdü diye Meltem'i öldürüp cesedini Tufan'a kocaman bir hediye paketinde *"Bak biz senin için ne yaptık?"* diye yollamadılar mı?"

"Yollamamışlar demek ki, bu kadın burada olduğuna göre," dedi Orhan gülerken. "Biz zaten bu hikayeye hiç inanmamıştık. Şehir efsanesi gibiydi."

"Neyse," dedim tüylerim ürperirken. "Bu iğrenç konuyu kapatır mısınız?"

"Tabii tabii," dediler aynı anda, telaşla. Başları olumlu sallandı. "Çok haklısın. Hemen neşelendiriyorum sizi! Giriş şarkımızı dinleteyim mi sana?"

"Yok dinletme, yarın duyarım zaten. Düğün nerede?" derken bardağımdan yavaşça bir yudum daha içtim.

Gülizar'ın gözleri parladı. "Versailles Sarayı'nda. Küçük bir salon. Hem tarihi hem kapalı."

"Eski kralların düğün yaptığı yerde," dedi Orhan gururla. "Karım için en gösterişti yeri seçtim."

"Sen bu gidişle karına başka koca da seçecek gibisin de neyse," dedim yine mırıldanarak.

"Ay Meltem!" dedi Gülizar heyecanla. "Yarın resmen bir kraliçe olacağım!"

Gülümsemeye çalıştım ama aklımda tonlarca şey vardı. Viktor ve Tufan'ın ilk kez karşı karşıya gelecekleri o an. Aynı havayı soluyacaklardı. Birisi babasının kini, diğeri eşinin öfkesi ile dolup taşıyordu. Onların aynı salonda olacakları fikri bile göğüs kafesimi burktu.

"Peki..." dedim mırıldanarak. "Bu iki ruh hastası orada dövüşür mü?"

"Ay bu da kafası güzel oldukça ağzı bozuluyor," dedi Gülizar eşinin koluna vururken. "On yirmi dakika sonrasını çok merak ediyorum."

Orhan bir sigara yaktı, dumanı havaya savrulurken konuştu. "Düğünde hakiminden diplomatına, pekçe devlet adamı olacak. Eh tabii, birbirine düşman pekçe insan da olacak. Haçlılar kısmı bunlarla pek anlaşamaz."

"Bunlar dediğin kim?" dedim gözlerim ağır ağır kayarken.

"Aralarında Türk Büyükelçiliği'nden de biri var. Ayrıca İtalya'dan, Rusya'dan da birkaç temsilci."

"Rusya'dan mı?" dedim, sesim istemsiz titredi.

"Evet," dedi Orhan. Gözlerime baktı. "Viktor onlarla da pek anlaşamaz. Tabii sen daha iyi bilirsin olayları."

Başım olumlu sallanırken elimdeki bardağı biraz daha sıktım. Şarabın sıcağı parmaklarımı yaktı ama hissetmedim.

Gülizar hemen araya girdi. "Ama merak etme Meltemciğim, korumalar olacak. Tufan'ın adamlarıyla bile bağlantıya geçtik, o kadarını yaptık." Sonra bana göz kırptı. "Belki de Tufan yarın seni kibarlığı ile şaşırtır, kim bilir?" Cümlesinin sonuna doğru duyamadım çünkü dünya yavaşladı. Işıklar uzadı. İnsan sesleri yankılandı.

Şarap kokusu buram buram yayıldı. Gülizar'ın sesi çok uzaktan gelmeye başladı. Orhan'ın dibimdeki silüeti kalınlaştı, uzaklaştı, kayboldu.

"Sanırım bayılacağım," dedim başım öne doğru eğilirken. Ağzımdaki o minik poşedi avcuma alıp küllüğe bıraktım. Gözlerim kapanırken duyduğum tek şey Gülizar'ın telaşlı seslenişi ve Orhan'ın bana doğru düşmemem için kollarını uzatması oldu.

Gözlerimi araladığımda gecenin ortasıydı. Tufan'ın evindeydim. Üzerimde bir yorgan, başımın altında yastık vardı. Koltuktaydım. Salon sessizdi. Gözlerimi ovuşturup kısaca salona doğru baktım. Ay ışığı süzmeleri odanın bir köşesine kadar aydınlatıyordu.

Kenardaki tekli koltukta bir insan bedeni vardı. Görünce gözbebeklerim büyüdü. Kocaman, oturduğu yerden bana bakan bir beden.

"Allah!" diye çığlık attım. Doğrulduğum sırada Tufan geriye yaslanıp koltuğun dibinde, yerde duran viski şişesini eline aldı.

Başına dikmeden hemen önce, "Henüz Allah olamadım. O kadar gücüm yok," dedi.

Yutkunduğum sırada elimi kalbime koydum. Başım zonkluyordu. "Ya siz," dedim nefes nefese. "Siz manyak mısınız orada beni izliyorsunuz! Ne zamandır beni izliyorsunuz!"

Tufan hiçbir cevap vermedi. Sadece baktı. Geceyi, Paris'i zehirleyebilecek türden bir nefesteydi bakışları.

Sonra yavaşça, "Sen niye milletten içinde ne üdüğü belirsiz sik sik şeyler alıp içiyorsun?" dedi. Sesi boğuktu, nefesi alkolden ağır. "Seni kandırıp hap map da içirirler."

Donup kaldım. Bir an kaşlarım çatıldı çünkü cümleleri çok yamuk çıktı. "Sarhoş musunuz siz?" diye sorduğumda başı

hafif iki yana sallandı.

"Koskoca Tufan Ali Uluhan iki şişe viskiye sarhoş olacak adam mı?" derken bile sesi devrildi aslında. "Sadece akıllandım. Bazı şeyler daha net görünüyor artık."

"Ne gibi?" dedim merakla doğrulurken. Yutkundum. Öne doğru eğildi. Avuç içleri gözlerini ovduğu sırada ben şaşkınlıkla onu izliyordum. Tufan o kadar yorgun duruyordu ki, alkol bile toparlayamamıştı. "Su vereyim size."

Mutfağa adımladım ve su doldurup ona uzattım. Birkaç saniye suya baktı ve sırıttı. "Sen durduk yere bana iyilik yapmazsın."

"İnsanlık görün istedim," dedim suyu ısrarla uzatırken. "İçsenize."

"Önce sen iç," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Zehir mehir katmışsındır. Önce sen iç, sonra ben içerim."

Şaşkınlıkla sudan birkaç yudum içip ona uzattım. "Herkesi kendiniz gibi psikopat sanmayın."

Sırıttı. Bardağı alıp bir anda yüzüne suyu fırlattı. Ağzım aralandı. Başını sağa sola savurup geriye yaslandı ve dudaklarını yaladı. "Senin içtiğin bardaktan içeceğimi sanman çok hoş. İyi oldu ama, kendime getirdi. Eyvallah."

Sabır diler gibi tekrar koltuğa oturdum. O ise uyukluyordu. Esnedi. "Neden apar topar kalktınız? Nereye gittiniz?" diye sordum sesimi alçaltarak.

Kısaca, "Sana ne?" dedi. Oturuşunu rahatlatıp gözlerini kapattı.

"Ne demek sana ne?" derken sesim titredi. "Ben merak ettim. Hatta endişelendim."

"Endişelenme," dedi. Soğuktu. Buz gibi. Sanki ben hiç yokmuşum gibi ama ben vardım işte. Karşısında. Çıplak bir kalple.

Bir süre sustuk. Camdan dışarı baktım. Kar taneleri cama çarpıp aşağı süzülüyordu. "Neden böylesiniz?" dedim sonunda.

"Nasılım?" derken sesi uykulu çıktı. Gözlerini açmadı.

"Konuşmak yerine susan, insanları kırmaktan hiç gocunmayan birisiniz. Neden?"

Gözleri açılmadı. Yavaşça dudakları yukarı kıvrıldı. Sessiz, tok, ceset gibi güldü. "Ben kırılalı çok oldu küçük şeytan," dedi. Yutkundu. Karanlıkta adem elmasının oynamasını gördüm. "Sen yeni kırılıyorsun galiba."

"Ne demek o?" dedim şaşkınlıkla.

"Diyorum ki," dediği sırada gözleri açıldı. Simsiyah bir zift bana baktı. "Sen hala aşık mısın Deniz denen o süt çocuğuna?"

Boğazımda bir şey düğümlendi. Bir saniyelik sessizlikte kalbimin sesi duyuluyordu. "Aşık olsaydım onunla olurdum," dedim.

"Niye gittin peşinden?"

Kaşlarım çatıldı. "Nereye gitmişim ben ya?"

"Onun yanına." dedi. "Ben araştırdım adamın çalıştığı yeri. O meydanın orada senin de olduğun saatleri. Hepsi önümde.

Ya kendini kandırıyorsun ya bana yalan söylüyorsun. Düzgün cevapla, aşık mısın ona?"

Boğazım kurudu. "Siz beni mi takip ettiniz? Paris'te de mi takip ediliyorum ben?"

Bir anda ayaklandı. Korkudan nefesimi tuttum. Yavaşça bana doğru adımladı ve koltuğun dibine çöktü. Gözleri bana ateş gibi baktı. Sesi de ateşin korları. "Bana bak," diye fısıldadı. Gözleri boynuma kaydı. "Bir daha Deniz denen o herifi görmeyeceksin. Duydun mu beni?"

"Yoksa ne olurmuş?" derken sesim titredi.

"Öldürürmüşüm."

"Of!" dedim sinirle. Ama gözleri yavaşça gözlerime çıktığında sustum.

"Oflama bana," dedi sessizce. "Ben senin kocanım Nergis. Sadakatini her konuda görmek zorundayım."

O kadar sarhoştu ki ne yapacağı belli olmadığı için sadece sustum. Başım olumlu sallandı can havli ile. Gözleri tekrar boynuma kaydı. "Dışarıdan görenler için sen benim karımsın. Ve ben karımın adını bir başkasının ağzında duymak istemem," derken boynuma baktığı sırada belli belirsiz gülümsedi. "Koparırım onun kellesini, ona yazık olur ondan diyorum."

Ellerimi sıkı sıkı yumdum. "Biz yanlış bir şey yapmadık, sadece karşılaştık," dedim.

"Bana bak," derken gözleri gözlerimi artık kenetledi. Bana doğru uzandı. Burnu burnuma dokundu. Çok ağır bir alkol kokusu vardı ondan ilk kez duyduğum. "Bana," dedi fısıltıyla.

Eli yanağıma gitti. "Bir daha," dedi yavaşça. Yanağımı okşadı. Sesi tenimi kesti. "Sakın." Kısık. "Yalan söyleme."

"Yemin ederim konuşmadık ya," dedim. Her kelimemde nefesim onun dudaklarına çarptı.

"Tam üç dakika, on dört saniye. Ben saydım," dedi sessizce. Burnu burnumun ucuna sürttü. "Parmaklarımla saydım. Konuştun onunla."

"Siz," derken titredim. Gözlerimi kapadım. "Siz hastasınız."

"Hastalar iyileşir," dediğinde gözlerimi açtım. Dudaklarımız neredeyse dokunacaktı birbirine. "Bende iyileşecek bir potansiyel var mı sence?"

"Yoksa ona bir şey mi yaptınız?" dediğimde gözbebekleri büyüdü.

"Sana ne kızım?" derken ağzı aralık kaldı. O kadar ürkünç durdu ki istemeden gözüm doldu. "Sana ne?" derken geri çekildi. "Siktir git uyu yoksa elimde kalacaksın," dedi koltuğa otururken. Bedenim titriyordu. Öylece ona bakıyordum. "Uyusana," dedi aynı ifade ile. "Yum gözlerini hadi."

"Orada öyle oturup beni mi izleyeceksiniz?" dedim ağlamaklı şekilde tekrar koltuğa uzanırken.

"İstersen gözlerimi kapatırım," dedi ve gerçekten de gözlerini kapattı. Mırıldandı. "Konumdan herifin işyerine baka baka sokak köpeği gibi dolaşmış, bana karşılaştık diyor. Geri zekalı," diye mırıldandığı sırada öylece uzanmış, ona bakıyordum. "Çocuk kandırıyor çocuk aklıyla. Çok alıştırdım ben seni yalana."

Öylesine öfkeliydim ki ama susmayı tercih ettim. Sessizlik odayı örttü. Sadece dışarıda karın ve rüzgarın sesleri vardı. Gözlerimi kapattım uyumaya devam etmek ister gibi ama uyumaya bile hevesim kalmamıştı. Sonra bir anda, alkolün yaktığı bir iç çekişle, "Yarın senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu.

Gözlerimi açmadım. "Ne?" diye sordum.

"Yarın bana en azından insanların içindeyken güzel bakar mısın?"

Gözlerim kapalı kaş çattım. "O kadar mı çirkin bakıyorum size?"

"Evet," dedi uykulu. "Bir bana öyle bakıyorsun zaten. Deniz'e Küçük Emrah gibi baktın. Gördüm hep kameralardan."

Sinirlerim öyle bozuktu ki istemeden güldüm. Hızla dudaklarımı birbirine bastırdım. "Zaten ruh hastası bir adamsınız. Sarhoşken iyice garipleştiniz."

"Ne alaka kızım?" dedi gözlerini açmadan. Ama çok alakaydı. Gözlerinden, ses tonundan belliydi. O güçlü, sert adam yoktu artık. Yerine, yorgun ve hayata öfke dolu bir çocuk oturmuştu.

"Yarın bir şey olmaz değil mi?" diye sordum merakla. "Viktor'la falan..." Sonra mırıldandım. "İnşallah çeker vurur seni."

O an bir gülümseme yayıldı yüzüne ama öyle tatsız bir gülümsemeydi ki ürperdim. "Sana bir şey itiraf edeyim mi küçük şeytan?"

"Ne?"

"Viktor karşımda ağlayıp, sonunda kendini geberttiği o gün..." dedi, cümleyi yarıda bırakıp bana baktı. "Ben de kendimi öldüreceğim."

Donakaldım. "Ne diyorsunuz siz?"

"Hayattaki amacımı tamamlamış olacağım. O gün, benim için de bitiş günü olacak."

Boğazımda bir yumru. "Sırf sizinle Viktor konusunda hevesli durayım diye bana yalan mı söylüyorsunuz?"

"Baksana," dedi gözleri kapalı sırıtırken. "Karım bile ölümüm için hevesleniyor. Sence benim bu hayatta neyim var?"

"Neyiniz?" dedim merakla. "Atlarınız var. Torino en sevdiğiniz at," derken gözlerini açtı. Kendini benden dinlemeye başladı. "Bir yılanınız var, ismi manidar. Çetin var, sizin için ölmeyi düşünmeden göze alır. Çiftlik adında Bodrum'da kocaman bir malikaneniz, uçaklarınız ve 81 kişilik bir kurulun başkanlığı var."

"Şöyle sorayım o zaman," derken yutkundu. "Bu gece restoranda sana kiminle konuştuğunu sorduğumda bana ne dedin?"

"Ne dedim Tufan Bey?" dedim şaşkınlıkla.

"Beni merak eden, beni seven insanlarla konuşuyorum dedin."

"Evet?" derken yutkundum. Gözlerimi ondan bir an olsun ayırmadım.

"Beni merak eden birileri yok. Seven de yok."

"Bu biraz sizin suçunuz değil mi?" dediğimde gülümsemesi yüzüne yayıldı, samimileşti.

"Beceremedim insan olmayı. Benimki de böyle bir hayat olsun. Yarın bana bu muhabbetleri hatırlatma." dedi sessizce. "Hiçbirini."

Başını yasladı koltuğun arkasına. Gözleri kapandı. Nefesi ağırlaştı. Viski şişesi elinden düştü, yere yavaşça yuvarlandı.

Ben oturduğum yerde kaldım. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Camdan dışarı baktım, kar yağıyordu hala. Paris sessizdi, ama içimde fırtına.

Tufan'ın nefesi ağırdı. Odanın havası alkol, Tufan'ın parfümü ve pişmanlık kokuyordu.
Gözlerini kapamıştı ama uykuda değildi. Vücudundaki her kas, biriken bir öfkeyi saklıyordu sanki.

***"Viktor kendini öldürdüğü gün ben de kendimi öldüreceğim,"* demişti. O cümle hala beynimde dönüp duruyordu. Ölüm bu kadar kolay söylenmemeliydi. Hele onun ağzından.**

Kendi deyimi ile, koskoca Tufan Ali Uluhan.

Kendine aşık, çevresinden nefret eden bir adam. Bir intikam sonrası hayattan gidecekti. Öldüğünde mezarına çiçek koyacak kimse olmadığının farkındaydı. Ne acıydı.

Bir süre öylece oturdum. Onu izledim karanlıkta. Dizlerimi karnıma çektim, battaniyeyi omuzlarıma aldım. Kar taneleri camın öte yanında, ışığın altında parlıyordu. Her biri bir nefes kadar kısa, bir kalp atışı kadar güzeldi.

"Siz neden böyle şeyler söylüyorsunuz?" dedim sessizce. Cevap vermedi. Uyuyordu belki. "Tufan Bey?" dedim merakla. "Niye öyle dediniz şimdi gece gece beni tribe

soktunuz?" Gözlerini kırptı. Hızlı bir nefes verip başını yasladığı koltuktan kaldırdı. Beni aradı ve buldu.

Bir süre sonra, "Ne diyorsun Nergis? Uykumda da mı rahat yok bu amına koyduğumun evliliğinde?" dediğinde omuz silktim.

"Ne demek kendimi öldüreceğim?" dedim sesim hafif incelirken. "Ne saçma sapan konuşuyorsunuz?"

"Kızım sana yaşama sözüm mü var benim?" dedi gözlerini tekrar kapatırken. "Dilimin kemiği olsa da siksem. Keşke söylemeseydim amına koyayım."

Camdan dışarı baktım. "Gidip yatakta uyusanıza."

"Ev benim. İstediğim yerde uyurum."

"Siz buradaysanız ben yatağa gideyim."

"Sen de benimsin. Ben nerede istersem orada uyursun."

Bir an sessizlik oldu. Sonra sakallarını ovuşturdu, gözlerini açtı. "Neden oraya gittin?" dedi yine.

"Hangi oraya?"

"Süt çocuğunun çalıştığı yere."

"Ortak hayallerimiz vardı," dedim. "Ben o hayalleri başaramadım. O ne kadar başarılı oldu, onu merak ettim."

"Doğru," dedi başı onaylar sallanırken. Gözlerini tekrar kapattı. "Sen mimar olmak istiyordun."

"Evet," dedim heyecanla. Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Size anlatmıştım bunu. Hatırlıyorsunuz. Şaka gibi."

"Ulan ben otuzlarında filinta gibi herifim," dedi şaşkınlıkla ama sesi boğuktu. "Ne diye unutayım? Bana niye yaşlı muamelesi yapıp duruyorsun sen?"

"Siz de aynısını yapıyorsunuz," dedim.

"Ben mi?"

"Evet. Bana çocuk muamelesi yapıyorsunuz."

"Bıdı bıdı yapıp durma o zaman. Biraz da laf dinle," dediğinde tekrar koltuğa uzandım.

"Korkaksınız."

"Ben neyden korkabilirim?"

"Sevmekten."

Bir anda odaya buz gibi bir sessizlik indi. Gözlerini bana çevirdi. "Sevgi," dedi, gülümseyerek. "Sen hala o kelimeye inanıyor musun?"

"Siz inanmıyor musunuz?"

"Benim inandığım tek şey sadakat. O da korkudan doğar. Sevgi değil."

İçim daraldı. "Siz hiç sevilmediniz mi?" diye sordum.

"Sence böyle olduğum için mi sevilmedim, yoksa sevilmediğim için mi böyle oldum?"

"Nasıl oldunuz?"

"Böyle sıkıcı ve çıkarcı. Hem sevilsem de tutmazdı. Benim gibi adamlar sevilince kirletir. Kim beni ne yapsın amına koyayım?"

Bazen Tufan'la konuşmak, dikenli bir telin üzerinden yürümek gibiydi. Her adımda biraz daha kanatıyordu beni ama yine de konuşmak istiyordum.

"Siz kendinizi kirli sandığınız için herkes kirleniyor zannediyorsunuz."

"Muhakkak," dedi geçiştirmek için.

"Hayır," dedim ısrarla. "Siz hala insan kalmışsınız ama sadece bunu hatırlamak istemiyorsunuz."

"Ben sadece Viktor'un babama yaşattığını yaşamasını istiyorum. Hayatla ilgili başka bir arzum yok."

Boğazım düğümlendi. "Yarın kim bilir neler olacak?"

"Korkma, o Meltem'ine kıyamaz. Demek istediğim sana bir şey yapmaz. Derdi benimle o sünnetsiz orospu evladının."

"İyi de bu bir düğün," dedim.

"Sözde düğün," dedi uykulu, mırıldanarak. "İnsanlar salak salak gülecek, aptal gibi dans edecek, gösterişten iki şampanya patlatacak."

"Orhan niye sizi aynı anda çağırdı ki?"

"Orhan salak bir adam değil. Bu, düğün bile değil benim gözümde. Görüşme. Herkes bir şey konuşacak. Biri gidecek, biri kalacak."

"Siz de orada olacaksınız. Viktor'la aynı yerde."

"Ben ondan üstünüm. Çünkü yanımda sen varsın."

Şaşırdım. "Sizinle konuşmak ne kadar zor biliyor musunuz? Ya gömüyorsunuz ya övüyorsunuz. Ya da ikisini aynı anda

yapıyorsunuz."

"Biliyorum," dedi. "Ama dinliyorsun beni işte. Sen de ayrı bir manyaksın amına koyayım."

"Viktor ölürse eğer, bence kendinizi öldürmeyin."

"Bence sen beni diriltmeye çalışma," derken gözleri açıldı. Sonra koltuğa biraz daha yayıldı. "Yat uyu. Kafamı siktin attın. Hayatımda yaptığım en uzun sohbet oldu bu."

Önce sustu. Sonra derin bir nefes aldı. "Evet arada yarak kürek konuşuyorum ama benim dengem olduğun gerçeğini değiştirmiyor bu. Sen benim dengemsin. Ben düşerken bile bana güzel bakarsan en azından yavaş düşerim belki."

"Tamam," dedim sessizce. "Yarın size çok cici bakacağım."

"Aynen, pıtırık ol biraz. Nemrut gibi durma yanımda."

"Pıtırık ne?" dedim esnerken.

"Ne bileyim? Somurtma. Yarın da bana sakın bunu hatırlatma."

"Hangisini?"

"Hepsini. Sus artık."

Sonra sessizlik. Yalnız onun nefesi kaldı odada. Yavaş, kırık, hırıltılı.

Ben bir süre onu izledim. O koltuğa yayılmış haliyle bile güçlü görünüyordu ama ifadesi çocuk gibiydi. Belki de en tehlikeli yanı buydu.

Ona arkamı döndüm koltukta. Gözlerimi kapattım ama pek uyuyamadım. Her kelimesi kulağıma döndü. En çok da

kendini öldüreceği gerçeği beni ürküttü.

Gözlerimi açtığımda hava aydınlanmıştı. Tufan karşıdaki tekli koltukta değildi. Doğrulurken saçlarımı kaşıdım. Ayaklandığımda taze çekilmiş kahve kokusuna doğru adımladım. Mutfağa vardım. Tufan sandalyeye yayılmış, elindeki telefona bakıyordu. Dibindeki kahvenin dumanı havada süzülüyordu.

"Günaydın Tufan Bey," dediğimde kısaca bana baktı ve tekrar telefonuna indirdi başını.

"Sana da," dedi. Makinedeki kahveden alıp bir kupaya boşalttım ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Açılmamış bir paket sigara duruyordu.

"Sizin mi?" dediğimde bana bakmadı.

"Sana aldım. Milletten çay poşeti haplanma diye." Başım olumlu sallandı ve paketi açtım. Kenarda duran zippoyla ateşleyip geriye yaslandım.

"Nasılsınız?"

"Ne gibi?" derken hala telefonuna bakıyordu.

"Dün nereye gittiniz?"

"Karıya gittim," dediğinde anlamsızca kaşlarım çatıldı. Telefonuna bakarken güldü. "Espri işini bayağı geliştirdim." Bana baktı sırıtırken. "Deniz'le konuştum."

"Derken?" diye sordum. Kalbim attı. "Siz ne konuştunuz benim eski sevgilimle?"

"Evli barklı kadınlara öyle mesajlar çekmemesi gerektiğini konuştum," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. Gözleri

tekrar telefonuna indi. "Uyarıda bulundum."

"Ya siz ne hakla gidip çocuğa," derken cümlem kesildi çünkü başını bana kaldırdı.

"Bana bak Nergis," dedi yavaşça. "Benim kararlarımı bir daha sakın sorgulama. Yemin ederim elimde kalırsın."

"Of!" dedim sinirle ayaklanırken. "Bıktım ben buradan be! Yetti ya yetti!"

"Oflama bana!" diye bağırdı arkamdan. "Sabah sabah ömür törpüsü gibi ötme!"

Sinirle telefonumu elime aldım. Deniz'e mesaj atacaktım ama beni engellemişti. Onu aradım, çağrılarımı da engellediğini fark ettim. Sigaradan sertçe bir duman içip tekrar mutfağa gittim. "Ya siz ne yaptınız çocuğa dövdünüz mü yoksa?" dedim sinirle.

"Nergis siktir git," diye mırıldandı telefonuna bakarken. "Hadi kızım. Benim sabrımı sınama. Git düğün için pıtırık pıtırık hazırlan. Hadi."

"Niye benim çevreme müdahale ediyorsunuz?" diye direttiğimde telefon ekranını kapattı. Geriye yaslanırken derin nefes verdi.

"Ben çevrene müdahale etmedim. Ben evli barklı kadınlara mesaj atmaması konusunda o süt çocuğunu uyardım sadece."

"O benim evli olduğumu bilmiyordu ki," dedim sinirle. "Evli bile sayılmayız ayrıca biz."

"Herifin senin evli olduğunu bilmemesi de senin ayıbın. Söylersin bir dahakine," dedi tekrar kahvesini eline alırken.

"Car car ötme başımda, hadi kızım."

Sinirle içeri geçtim. Bir süre hiç odadan çıkmadım. Hava kararmaya yakın bana ayırdığı elbiseyi üzerime geçirdim. O da hazırlanmak için geldi odaya.

"Güzel olmuşsun," dediğinde sırıttım.

"Aklımı ambole mi etmeye çalışıyorsun, patron?" derken yatak odasının aynasından, parmağımla sürdüğüm kırmızı rujun taşan kısmını düzeltiyordum.

"Bilirsin," dediğinde ayna yansımasından ona baktım. Yatağın dibinde, simsiyah gömleğinin yakasını düzeltiyordu. "Seni delirtmek, aklından şüphe ettirmek bana haz veriyor."

"Bakalım ben düğünde kimleri delirteceğim?" diye sorduğumda gözleri aynadan gözlerimle buluştu.

"O ne demek, Nergis?"

"Meltem," diye düzelttim onu. "Meltem olarak onları, Nergis olarak da sizi delirteceğim." Rujumu düzeltip kapıya yöneldim. Parmak ucum kırmızı oldu. Kırmızı mini elbisemi biraz aşağı çekiştirdim. "Altıma iç çamaşırı giymedim."

Cümlem boşluğa düştü ama orada, aynada, onun gözleriyle karşılanınca cümle doldu. Anlamlandı. Kolumdan tutup beni sertçe tekrar eve soktu. Sırtım kapıya çarparken bana doğru eğildi. "Sen," derken gözleri gözlerime yapıştı. "Sen benim canımı çok sıkıyorsun."

Cümleleri kulağıma doğru fısıldasa bile yankı yapmıyordu, sanki dünya onun için sessizliği seçmişti.

Elleri belime indi. Parmakları yavaşça bacaklarıma doğru kaydı. "Ne yapıyorsunuz?" derken ürperdim. Parmakları buz

gibi soğuktu ama tenim onun eliyle yanmaya başladı. Kalp atışlarım sertleşti.

"Yalan mı söylüyorsun, ona bakacağım," dediği sırada ellerini tuttum. Başımı yana çevirdim.

"Bunu niye yapıyorsunuz?" dedim. Sesim düşmüş, ama cümle içinde titriyordu.

"Çünkü," dedi, dudakları yanağımda, nefesi kulağımda, "Senin aklın benim kontrolümde olmalı."
Bir anda teslim oldu. Teslim etti kendini. O sert, ruhsuz adamın kalbi bir çocuk kadar hızla atıyordu.

Kollarını tuttum. Kocamandı. Kafamdan bile büyüktü kol kasları. İçimde bir yer eridi. Eridikçe, aramızdaki elektrik arttı. Vücutlarımız birbirine mıknatıs gibi. Yakınlaştı kafalarımız. nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Çek elini oradan," dedim hızla. Eteğimi yavaşça yukarı çıkarttı. Parmakları bacaklarımdan ağır ağır kalçama doğru yaklaştı. "Hemen dedim."

"Bana emir mi veriyorsun?" diye fısıldarken gözleri kısıldı. "Çok yaramazlaştın sen."

"Çek elini," dedim tekrar. Kollarını istemsiz avuçladım. "Giydim altıma külot. Şakasına dedim. Çek elini."

Nefesim daraldı. Kokusu bedenimi ateşe verdi. Gözlerimi sıkıca kapadım. Öylece durduk. Elleri bacaklarımdan çekilmedi. Ellerim kollarından çekilmedi. Zaman dışarıdaydı. İçimizde bir fırtına vardı. Duvarlar rüzgar gibi titredi.

Gözlerimi açtığımda bana şaşkın şaşkın bakıyordu. O da anlamadı ne olduğunu. "Ben senin derdini çok iyi biliyorum,"

diye fısıldadı. Ellerini çekti bacaklarımdan. İzi kaldı. "Beni etkilemeye çalıştığının farkındayım."

"Ne?" bile diyemedim.

Gözleri dudaklarıma indi. "Seni öldürmek istiyorum, Nergis," dedi dudaklarıma bakarken.

Cevap veremedim. İçim titredi.

"Cevap ver," dediğinde nefesimi tuttum. Yavaşça burnu yanağıma sürttü. "Sen de beni öldürmek istiyorsun, değil mi?"

Kollarını tutan ellerim titredi. "Konuş," diye fısıldadı. "Kediye döndün birden."

"Tufan Bey," diyebildim sadece. Yutkundum.

"Konuş," dedi elleri biraz hareketlenirken. Hemen sonra durdu. "Ne oluyor amına koyayım?"

Bedenim titrerken neye uğradığımızı şaşırdık ikimiz de. Bir anda üzerimden çekildiğinde düşmemek için sağa sola yalpaladım.

Nefes nefese bana işaret parmağını uzattı. "Benim aklıma oynama seni akıl hastası ederim, duydun mu beni?" dedi ama ben zaten hiç konuşmamıştım.

"Hava almaya iniyorum. Hemen gelme. On dakikaya in."

Yanımdan çekip dışarı çıktı. Kapıyı sertçe kapattığında istemeden sıçradım. O evden gittiğinde bir çöküş oldu. Telaşla tuvalete girdim. Aynaya baktım. Rujum yerli yerinde ama saçlarım dağınık gibi. Göğsüm delicesine kalkıp iniyordu. Ayna bana baktı. Ürkek, hevesli ama korkmuş.

Biraz da tutkulu. Dudaklarımın kırmızısı hala çok heyecanlıydı.

Bedenimde bir boşluk vardı. Elbisenin eteğini düzelttim. Kapıdan tıkırtılar geldiğinde hızla eğildim ve yüzüme su çarptım.

"Tufan Bey?" dedim telaşla. "On dakika olmadı daha? Gider misiniz? Aşağıya geleceğim şimdi."

Adım sesleri içeri doğru yaklaştıkça heyecanım da arttı. Belki de gerilim. Arttı bir şeyler işte. Hızla tekrar yüzüme su çarptım. Gözümün altına akan makyajı sildim. Damlalar yanaklarımdan dökülürken arkamda beliren beden ile duraksadım. Kafamın arkasında hissettiğim soğukluk ile gözlerim açıldı.

"Kimsin sen?" diye sordu arkamdaki kadın. Elleri titremeden başıma sabitlediği silahı saçlarımın arasından sertçe bastırıyordu.

Gözlerinde bir güneş gözlüğü vardı. Saçları platin sarısına boyalıydı ama dipleri siyahtı. Dudağında tam göremesem de kırmızı bir ruj, yüzünün yarısı yanmaktan dolayı kırışmış bir et parçasıydı.

Yüz ifadem anında değişti. Ellerimi iki yana kaldırdım korkuyla. Onu aynadan daha net görmeye çalıştım ama yüzünü atkısı ile örtüyordu.

"Ne olur vurmayın," dedim sessizce. "Benim bakmak zorunda olduğum bir kardeşim var."

"Kimsin?" diye sordu tekrar. "Kimsin sen?"

Sessizce başımı öne eğdim. Bir anda ona doğru dönerek elinde tuttuğu silaha sertçe vurdum. Silah tuvaletin sonuna

doğru savrulurken kadın başını oraya doğru çevirdi. Bunu fırsat bilir gibi ağzımı araladım ama bağıramadan kadının yüzüme attığı yumrukla yere kapaklandım. Burnum akarken bir anda saçlarımdan tuttu ve beni sırt üstü yere yatırdı.

"Bırak!" diye tısladım dişlerimin arasından. "Bırak beni!"

"Kimsin dedim?" dedi üzerime çıkarken. Eli boğazıma gitti ve başını bana doğru eğdi. Nefesimi sıktı. "Kocamla ne işin var? Benim yerime nasıl geçersin? Ne cüret?"

"Bırak!" derken ellerimle boynumu sıkan ellerini tırmalamaya başladım. Ayaklarım tepiniyordu. Ona sertçe vurduğumda gözlüğü yana savruldu. Telaşla saçlarından tutup onu yüz üstü yere çıkarttım.

"Tufan!" diye çığlık attım. Bu sırada kadının kafasını sertçe tuvaletin mermerine bastırıyordum. "İmdat! Lütfen bana yardım edin!"

"Orospu," diye mırıldandı. Bir anda geriye doğru başını kaldırdığında kafası alnıma çarptı. Geriye doğru sendeledim. Doğrulurken nefes nefese gözlüğüne uzandı. Telaşla gözlüğünü taktığı sırada yerde silaha doğru emekliyordum.

Arkamdan sertçe saçlarımı yakaladı. Elim silaha uzandı ama yetişemedim. "Bana derhal ismini söyle," dediği sırada inliyordum.

"Bırak!" diye çığlık attım. "Tufan! Yardım edin!"

Atkısını çıkartıp boğazıma sertçe sardı arkamdan. "Kocamı sana yar eder miyim?" derken sesindeki hırs ile ezildim. Ellerim atkıya gitti. Onu çekiştirmeye çalışırken bir yandan nefes almak için cebelleşiyordum. Tüm gücümle geriye doğru kendimi attığımda arkamdan sertçe yere çakıldığını

duydum. Öksürerek elimi tekrar silaha uzattım. Diğer elimle boynumu sıkıca tuttum. Çok acıdı.

Silaha uzandığım gibi ayaklanmış, ayakkabısı ile sertçe elime basmıştı. Çığlık attığım sırada silahı aldı ve saçlarını düzeltti. Tepemde dikildiği sırada sırt üstü döndüm. Burnumdan akan kan ağzıma girdi. Ellerimi yalvarır gibi ona kaldırdım.

"Bırak beni. Yalvarırım."

Silahı bana doğru tuttu tepemde. Kocaman bir nefes verdi. "Ben olmaya çalışmanı anlarım. Ben olsam ben de ben olmaya çalışırdım," dedi ve silahın tepesini tutup kendine doğru çekti. Mermiyi yerine yerleştirdi. "Ama kocamı senin gibi orospulara yar etmem."

"Kocan kim senin ya?" dedim nefes nefese. "Allah aşkına bırak. Ben Tufan'ı tanımam etmem. Bilmiyorum onun kim olduğunu. Ben ondan borç aldım kardeşim için. Lösemi benim kardeşim. O da kar-"

"Kes!" diye çığlık attı. "Ne zırvalıyorsun sen be!" Sinirle bana doğru eğildi. "Tufan'dan bana ne!"

"Ya bırak yalvarırım," dedim gözlerim dolarken. "Allah aşkına bırak. Lütfen."

"Allah bırakır belki," dedi sesi yanarken. "Ama ben bırakmam. Ben affetmem."

Ve bam.

Bir silah ateşlendi. Beynim çalkalandı. Gözlerim kapandı. Etraf kan gölü oldu.

Duyduğum son cümle, "Çünkü ben Viktor Von Rath'ın karısı, Meltem Von Rath'ım," oldu.

- BÖLÜM SONU -

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

28. BÖLÜM : KRALİÇE ARI SENDROMU

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

Oy ve yorum destekleriniz için çok teşekkür ederim. İyi okumalar cimcimeler.

28

Bir başka kadını yaftalamak, bir kadının en korkunç varyasyonuydu. Erkeklerin üstüne çıkıp burada özgürlüğünü ilan eden kimi kadınlar, diğer kadınların da onun yanına gelmesinden korkardı. O kıskanç ve korkunç kadınlara, Kraliçe Arı Sendromu tanısı verildi.

Meltem'in de bir Kraliçe Arı edasıyla bu tefeciler kurulunda dolandığını pekala biliyordum. Oranın patroniçesiydi. Şimdi ise bir başka kadının gelmesinden bile kötü bir şey oldu onun için.

Yeni, başarılı bir kadın erkekler arasında egemenlik kurmadı. Onun adını kullanan bir kadın onun yerine geçti. Bu, Meltem'in öfkelenmesi için yeterli değilmiş gibi bir de eşini de çaldığımı sandı. Gözünün dönmesini anladım. Anlayabildim. Ama benim de geçerli sebeplerim vardı.

Tufan'ın egomanyası altında tehdit edilmekten, diken üstünde yaşamaktan ve Tufan'ın yaralayıcı sözleri ile ezilmekten zevk almadığım barizdi. Bunu, kardeşim iyileşene kadar göz yumduğum bir iş ortaklığı gibi düşündüm. İnsanlar boyun eğdim, güçsüz kadın oldum sandı. Ben ise sadece kardeşim için dayanabildiğim kadar dayanmayı seçtim. Kimisi eziklik dedi, bense fedakarlık.

İnsanların hakkımda düşündükleri pek sikimde olmazdı. İsterlerse Tufan'ın kölesi, isterlerse Tufan'a başkaldıramayan güçsüz bir kadın desinlerdi.

Ama ablalığım konusunda hiç kimseye laf söyletmezdim. Tufan'a bile.

Ellerimi önümde birleştirmiş, epey bir müddet sessizce bekliyordum. Tufan bana doğru eğildi. Elinde tuttuğu kremden biraz parmağına sıkıp gözlerini boynuma indirdi.

"Kaldır başını," dediğinde kafamı hafif tepeye doğru çıkarttım. Yutkundum. Kremi boynuma yavaşça emdirmeye başladı. Gözlerim kısıldığında duraksadı. "Acıyor mu?"

"Evet," dedim sessizce.

"Dayan biraz."

Odanın içindeki ölüm fısıltısı kulaklarımı kanatacak kadar gürültülüydü. Meltem'in şal ile ezdiği tenim, Tufan'ın sürdüğü kremle daha da can yaktı ama sabrettim.

Geri çekildiğinde oturduğum yerden öylece halıya bakıyordum. Kremin kapağını kapattı ve yanıma, koltuğa oturdu. Arkasına yaslandı. Kokusu bir daha burnuma doldu.

Karşımdaki kadınla göz göze geldim. Oturduğu sandalyede bedeni kalın iplerle bağlı, elleri arkadan birbirine kavuşmuş. Bacakları birbirine yapışık, ayak bilekleri kenetlenmiş. Göz göze geldiğimizde mırıldandığı şarkıyı durdurdu.

"Seni küçük fahişe," diye mırıldandı. "Kocamdan ne istedin?" Bir anda oturduğu sandalyede ileri geri bedenini sallamaya başladı. "Bırakın! Bı-ra-kın!" derken şarkı söyler gibi sesini inceltiyordu. Opera gibi. "Be-ni he-men bı-ra-kın! Do re mi fa sol la si do!"

O anlarda Meltem konuşurken gözlerimi ona dikiyordum, her kelimesi ucu açılmış bir ip gibi ağzından sarkıyor, sonra kendi içinde düğümleniyordu. Bazen kendine hitap ediyor, bazen beni, bazen Tufan'ı aynı anda suçluyor, sonra kahkahayla havayı öpüyordu.

Tufan bıkkınlıkla ona bakıyordu. Onun hayatta olduğunu o da yeni öğrenmişti. "Seni kim kurtardı o yangından?" diye sordu. Meltem konusunda Tufan'a ihanet eden ismi merak ediyordu.

Meltem ise ona cevap vermedi. "Benim silahımı nasıl vurursun sen! Meltem Von Rath'ın silahına dokunmak kimin haddine!" dedi gözleri kocaman olurken. Başını tepeye kaldırdı. "O benim en değerli silahımdı. Sen benim silahıma ateş ederek o silahla öldürdüğüm insanların anılarını da yok ettin! Katil!"

Bize doğru sertçe tükürdü. Tufan yere, Meltem'in tükürdüğü kısma bakarken ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Sen bunları hak etmedin Meltem," dedi ve iç çekti. "Bu yaşananları hak etmedin kızım..." Operasına devam etti. "Do si la sol fa mi re do!" Bir anda başını öne eğdi ve konuşmayı kesti. Bayılmış gibi, ya da ölmüş.

Şaşkınlıkla Tufan'a baktığımda kısaca bana döndü. "Bak," dedi belli belirsiz sırıtırken. "Yerine geçtiğin o meşhur şizofren bu işte."

"Kim şizofren?" dedi Meltem başını bir anda kaldırırken. "Burada tek bir şizofren var o da sensin! Sensin işte sen sen!"

"Tufan Bey," diye mırıldandım. "Ne olacak şimdi?"

Tufan gözlerini kısmış, odaklı bir şekilde Meltem'e bakıyordu. "Nasıl ölmedin lan sen? Hangi sadakatsiz kurtardı seni?"

Meltem önce sessiz, sonra gitgide yükselen bir kahkaha ile oturduğu sandalyede zıplamaya başladı. "Azrail bana kıyamıyor. Beni öldürmek hiç istemedi! Yaşasın! Yaşasın!"

"Kim kurtardı seni o yangından?"

"Çetin," dedi Meltem hala zıplarken. "Yaşasın! Çetin beni kurtardı! Bana aşık çünkü! Beni çok seviyor!"

Şaşkınlıkla Tufan'a döndüğümde, Meltem'in bu söylediği şeye hiç inanmadığını yüz ifadesinden okuyabildim.

"Kim kurtardı?" diye sordu Tufan, direterek.

"Bulamazsın ki!" dedi Meltem kıkırdarken. "Sana çalışanlardan birkaçı hain. Ama bil bakalım kim? Bilemezsin

ki! Ben biliyorum ama, sor bana söyleyeyim. Söylemem ki!" Bir anda dudaklarını büzüp hava ile öpüşmeye başladı. "Meltem'ciğim," dedi öpüşürken. "Seni kurtarıyorum ve senin yerine yoldan geçen bir kadını kaçırıp yüzü tanınmayana kadar yakacağım. Yanmış cesedi patron denen o dallamaya yollayacağım. Tamam mı Meltem'ciğim!" derken havayı öpmeyi hiç kesmedi. "Patron denen o adam cüssesine güveniyor ama hepimiz bir karı için onu satabilecek potansiyeldeyiz!" Bir an durdu. Gözleri bana bakarken kocaman oldu. "Bana o kadar aşıksınız ki," derken başı onaylar sallandı. "Benim kopyamı bile yapmışsınız! Bu karı resmen ameliyatlar olup ben olmuş!" İfadesi ağlamaklıya evrildi. "Ben zaten bana aşık olduğunu biliyordum, Tufan. İbneler bile bana aşık. Sen nasıl olmayacaksın?"

Tufan ayaklandı. Meltem'e doğru adımladığı sırada Meltem hala havayı öpüyordu. Yanından geçerken durup bana döndü. "Düğüne geciktik."

"Tufan Bey," dedim şaşkınlıkla ayaklanırken. "Bu kadın ne olacak?"

"Bu kadın senin anandır," dedi Meltem şaşkınlıkla. Donup kaldım.

Meltemse gülümsedi, o gülümseme bir şizofrenin içinde hem çocuk hem şeytan karışımıydı. "Sen benim yerime geçtin," dedi alçak bir sesle. "Benim yüzümle yaşıyorsun. Benim adımla nam salıyorsun. Benim hayatımı çalıyorsun. En önemlisi, kocamla sikişiyorsun. Pişman edeceğim seni."

Tufan, "Hadi Nergis," dediğinde Meltem bana gözlerini kısarak bakıyordu.

"Nergis," diye mırılandı. "Demek ismin bu... Bana bak Nergis!" bir anda çığlık attı. "Şimdilik elimden kurtuldun

ama bir dahakine o silahla beynini patlatacağım senin duydun mu beni orrrrospu seni!"

Yutkunduğum sırada korkuyla ayaklandım. Onun yanından geçerken adımlarım hızlandı. Meltem başıyla beni takip ediyordu. Yanından geçtiğim sırada bana doğru, "Bö!" diye çığlık attı. Korkuyla Tufan'ın peşinden adımladığım sırada istemeden sıçradım.

Meltem gülmeye başladı, ağzı aralık. "Bekle sen," derken gözleri kısıldı. "Koltuğumu çalan fahişe seni. Bekle."

"Meltem burada tek mi kalacak?" dedim yutkunurken.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Tufan bıkkınlıkla.

Meltem bir an duraksadı. "Nereye gidiyorsunuz? Beni burada mı bırakacaksınız?" Kahkaha atmaya başladı. "Yaşasın! Duvarlarla sohbet edeceğim!" Gözleri bir anda kısıldı. "Bana Nergis isimli bu hırsızı nasıl öldüreceğim konusunda fikirler verecekler." Bir anda Tufan'a doğru tükürdü. "Çıktığın gibi altıma işeyeceğim! Her yeri sidik yapıp evinin amına koyacağım!" Gülmeye başladı. "Tufan'ın boklu evi! Tufan'ın boklu evi!"

Tufan birkaç saniye öylece ona baktı. Sonra dibine doğru yavaşça adımlamaya başladı. "Senin gibi orospularla baş etmenin en iyi yolu nedir biliyor musun?"

"Nedir? Haydi söyle söyle!" dedi Meltem ağzı aralık merakla sırıtırken.

"Sesini kesmektir."

Meltem bir anda ağzını kocaman açtı ve dilini çıkarttı. "Sesimi nasıl keseceksin? Yoksa ağzıma sikini mi yerleştireceksin koca bebek? Damarlı mı senin sikin? Kendin

gibi büyük mü? Hepsini ağzıma alamazsam ceza verecek misin? Ya da hepsini alırsam bir ödülüm olacak mı?"

Tufan, ona sertçe bir tokat attı. Ellerimle ağzımı kapattığım sırada Meltem bağlı olduğu sandalye ile bir yere kapaklandı. Sarı saçları yüzünü örttü. Gözleri kapandı, bir daha da açılmadı. Tufan'ın vurması ile o an bayıldı. Sesi kesildi, nefesi sakindi.

Tufan sakince kenardan bir ıslak mendil aldı ve ona vurduğu elini temizledi. Sanki onun teni bile elini kirletmiş gibi. Bana dönerken hala mimik kullanmıyordu. "En azından biz gelene kadar susar, komşuları rahatsız etmez. Daha da önemlisi, evimi pisletmez."

"Anladım Tufan Bey," dedim korkuyla. Kanım çekildi. Tufan evden çıkarken hemen arkasından ilerliyordum. Paris'in gri göğü üzerimize eğiliyordu. İçimde Meltem'in sesi dolanıyordu. Bir uyarı gibi attığı kahkahaları kanımı buladı. Hala da buluyordu.

Arabaya bindiğimizde çok sessizdik. Ben de ilk defa böyle sessizdim. Tufan ona ihanet eden adamı düşünüyordu. Ben Meltem'in kendisini düşünüyordum. İçimde yankılar koptu. Onun deliliği bana bir yüktü ama aynı zamanda o kadın bana tüm bu kapıları da açmıştı. Meltem'e benzemeseydim Tufan o parayı bana en başında dahi vermezdi.

Eğer o gerçekten benim ikizimse ki bunun ağırlığı ruhumu öğütüyordu, kimliğim sadece kendi yaralarımla mı sınanacaktı yoksa onun parçalarını da taşımak zorunda kalacak mıydım, bunu düşünüyordum. Başımı cama yaslamış, Paris sokaklarına bakarken kendimi bir bez bebek gibi hissettim. Kumaşım farklı farklı dikilmişti. Biraz çaresizlik, biraz şans. Biraz umut, biraz şanssızlık.

Hızla gözlerimi sildim. İstemeden akıyorlardı. Tufan kısaca bana baktı ve gözünü tekrar yola çevirdi. "Ne o? İçindeki pıtırık Nergis, Meltem'in o haline mi üzüldü?"

"Sinirlerim bozuldu," dedim burnumu çekerken. "Yani... Onun yüzü çok üzücü bir vaziyette. Her yeri yanmış. Gözünün biri yerinde değil. Konuşurken boynu kasılıyor. Kim bilir ne kadar korktu o an?"

"Bunu ben istemedim."

Tufan'a baktığımda öylece yolu izliyordu. Devam etti. "Komitedeki adamlar yapmış. Haberim yoktu. Ben istemedim."

"Biliyorum," dedim başım onaylar sallanırken hafif. "Size jest amaçlı yapmışlar. Sizin savaş tekniklerinizin böyle olmadığını çok iyi biliyorum."

Kaşları çatıldı. Siyah gözleri yolu izliyordu ama bana odaklıydı. "Neymiş benim savaş tekniklerim?"

"Fiziksel değil, zihinsel şiddet."

Bir an yola bakarken sırıttı ama hemen geçti. "Daha keyifli değil mi öylesi?"

"Daha zor. Çok düşünmek gerekiyor."

"Ya da çok zeki olmak," derken kısaca bana baktı. "Herkes yapamaz. Benim gibi zeka lazım ama millette nerede bendeki zeka?"

"Tabii," dedim anlamsızca ona bakarken.

Bir an çok şeffaflaştı. "Öldüğümde beynimi bilim adamlarına armağan edeceğim. İncelesinler. Belki benim gibi üstün

zekalı adamların beyin kıvrımları hakkında bir makale bile yazarlar. Sizinkilerden farklı neticede benim beynim."

"Bizimkilerden mi? Biz kimiz Tufan Bey?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sıradan insanlar."

"Anladım," dedim anlamsızca. "Hiç IQ testi yaptırdınız mı?"

"Gerek duymuyorum. Mal ortada değil mi?"

"Tabii," dedim tekrar. "Siz de haklısınız."

Tufan ile ufacık da olsa konuşmak aklımı dağıttı ama kalbim hala dökülüyordu. Benim için asıl zor olan, Meltem'i orada bırakırken yüzünü görmekti. Gözlerindeki o karışık özlem ve nefret arasında bir yerde küçücük bir insan vardı. Kaybolmuş, korkmuş. Bağlanmış elleri, burnundan düşen bir damla ter.

Zamanında bir sürü adam tarafından ateşe verilmiş bedeni. Belki de o hali ile kocasının karşısına çıkamayacak kadar çaresizdi ve senelerdir uzaklarda yaşıyordu. Kocasının tepkisini bilmiyordu. Belki de artık kocasından bile korkuyordu.

Ben onun yerine olmak istemiyordum ama bir yandan da onu korumak istiyordum. Değişikti. İçgüdüsel belki. Meltem'in *"Sen benim yerime geçtin,"* sözü kulaklarımda çınlayıp durdu. Onun yerine geçmedim aslında, sadece hayatta kalmaya çalıştım. Sadece kardeşimi yaşatmaya çalıştım. Ama bu cümleleri ona söylemek kuvvetle muhtemel imkansızdı. Meltem'in zihninde yerimi hiçbir şekilde alamayacaktım. Onun kaderine istemeden karışmış olmak çok üzücüydü.

Büyük sarayın önüne vardık. Bir vale bizi bekliyordu. Tufan ona elini git anlamında kaldırdı arabanın içinden.

"Ya size inanamıyorum," dedim şaşkınlıkla. Arabayı kendisi park ederken bir yandan da bana cevap verdi.

"Ne ötüyorsun bık bık yine sen?"

"Resmen valeye harçlık vermemek için arabayı kendiniz park ediyorsunuz," dediğimde arabayı park etmiş, el frenini çekmişti. Geriye yaslanıp derin bir nefes verdi.

"Arabama yabancı almıyorum. Prensip meselesi," dedi sadece.

"Siz araba kullanmayı bilmiyor musunuz? Şoförleriniz kullanıyor, dediğimden beri hep siz kullanıyorsunuz arabayı. Sırf bana inadınıza."

"Öyle mi?" diye sordu bıkkın. "Hiç farkında değilim."

Arabadan inmeden önce kısaca Tufan'a baktım. Karşıyı izliyordu ama hala düşünüyordu. Arabayı park edeli dakikalar oldu ama o hiç çıkmak istemedi sanki.

"Kalabalıklardan nefret ediyorsunuz," dedim onun yan profiline bakarken. Sakalları hafif uzamıştı. Göz rengi üzerindeki gömlekle takım olmuşçasına simsiyahtı.

"Kalabalıklardan değil," derken sonunda bana döndü. "İnsanlardan nefret ediyorum. Bir ya da on. Fark etmiyor."

Arkaya uzandığı sırada kolu burnumun ucuna dokundu. Gömleğinin kumaşına dahi kokusu işlemişti. Arkadan kumaş ceketini aldı ve bacaklarıma bıraktı. "Giy şunu arabadan çıkmadan."

"Hayret," dedim kumaş ceketi elime alırken. Markasını bilmiyordum dahi. Muhtemelen öyle lükstü. Kumaş elimde dans ediyor gibi hissettirdi.

"Ne hayret?" dedi arabadan inmeden önce. "Hastalanırsan yine benim başıma kalacaksın. Ondan diyorum." Hemen sonra kapısını açıp çıktı. Kendi kapıma elim uzanıyordu ki sesi ile duraksadım. "Bekle. Çıkma. Ben açarım," dedi ve kapısını kapattı. Önden dolaştığı sırada çevresine hiç bakmıyordu. O kadar ruhsuzdu ki bazen bu raddeye gelmek için ölmenin gerektiğini düşünüyordum.

Kapımı açtığında sonunda sağa sola baktı. "Gören olmuştur umarım. Boşuna yapmış olmayayım bu hareketleri."

Arabadan indim ve ceketini üzerime giydim. Sırtımı kapladı ve elbisemin boyunu tamamen geçti. Arkadan bakan biri sadece onun ceketini giydiğimi sanırdı. Gömleğinin yakasını düzeltti ve önümden ilerlemeye başladı. İlerlerken parmaklarını hafif kıpırdattı. Ona doğru adımladım ve elini tuttum. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdi. "Aferin," dedi sakince. "Ben ağzımı açmadan komutlarımı alıyorsun."

"Eğer bir daha bana köpek muamelesi yaparsanız Meltem gibi size tükürürüm," dediğimde adımları durdu. Birkaç adım attım ve ben de durmak zorunda kaldım ama ellerimizi ayırmadı.

"Tamam!" dedim kısık ama sessiz. "Rica ediyorum insan içinde benimle kavga etmeyin. Tamam bir şey demedim özür dilerim yeter ki susun."

"Ağzımı bile açmamıştım," dedi tekrar ilerlerken. Adımlarımı onun adımlarına yetişsin diye çok sık atıyordum. Girişte büyük bir güvenlik kümesi vardı. Önlerinde kartlık asılı

adamlar, telsizlerinden cızırtı çıkan Fransız memurlar ve herkesi tek tek selamlayan bir görevli.

"Hadi bakalım," dedim sessizce. Kocaman bir nefes aldım. "Viktor gelmiş midir sizce?"

"Bilmem."

Girişteki adam bizi görünce başını yavaşça eğdi. Elindeki kağıttan listeye baktı. "Hoş geldiniz. Güvenlik amaçlı kısa bir üst kontrolü yapacağız. Silahınız varsa şayet hemen yandaki kasalardan birinde düğün sonuna kadar muhafaza edebiliriz. Bu arada isminiz neydi?"

Tufan, "Asıl senin ismin ne?" diye sorduğunda adam şaşkınlıkla elindeki kağıttan başını kaldırdı.

"Anlamadım, efendim?"

"Sen kimsin asıl?" Bir an duraksadı. "Efendim değil, patron dersen sevinirim."

"Ne oluyor?" sesi ile yana döndüm. Yaşlı bir adam koşarak bize doğru adımlıyordu. Göbeği koşarken beyaz gömleğini hoplatıyordu. "Tufan Bey!" diye bağırdı heyecanla. "Onurlandırdınız efendim! Buyurun!"

"Bu lavuk kim?" dedi Tufan, girişteki şaşkın adama dönerken.

"Efendim bu çaylak daha," dedi gülümsemeye çalışırken. "Lütfen ona aldırış etmeyin. Geçin lütfen," dedi ve elini uzattı kapıdan içeri. "Onur duyduk Tufan Bey. Buyurunuz efendim, sağ olun efendim."

Tufan elimi bırakmadan yandan geçerken liste tutan adam şaşkın şaşkın bize bakıyordu. Yaşlı adam ise sinirle onun

ensesine vurdu. "Sen kimden silah istediğinin farkında mısın!"

"Kim ki abi? Bu abi biri mi?" dedi aynı şaşkın tonla.

"Kurulun başkanı o! Salak herif! Vurduracaktın kendini!"

"Bana gelen herkesten silahlarını almam emredilmişti," dedi korkuyla. "Tefeci mi bu abi? Vurur mu topuklarıma?"

"Götüne yılan bile sokar," dedi ve ellerini beline koydu. "Neyse, ucuz atlattık."

Bu sırada karşımızdaki büyülü koridorda ağzım aralandı. Tavanları bile oyma, rengarenk resimler çiziliydi. Peşimize bir kadın takıldı. Şık kıyafetleri vardı. Bize önden eşlik etmeye başladı. Bir yandan etrafı anlatıyor, diğer yandan bize kocaman gülümsüyordu.

Krallar sofrası olarak hayal ettiğim salonun kapısı açıldığında içerideki uğultu bir anda sustu. Her biri ellerindeki kadehi havada tutarken, yüzler dönüp aynı yöne çevrildi. Tufan ve ben içeri girdiğimizde sanki zaman bir anlığına kımıldamadı.

Elimden tutuyordu ama onun bir adımı benim birkaç adımıma anca denk geldiği için ben onun biraz arkasından ilerliyordum. Elbisemin kumaşı ışığın altında tıpkı Meltem'in o meşhur kadife elbiseleri gibi parlıyordu. Üzerimdeki Tufan'ın ceketi ise istemsizce tüm üşümemi geçirmişti. Çıplak bacaklarımı bile ısıttı sanki.

"Tipini siktiğimin evlatları," diye mırıldandı Tufan, adımlarını yavaşlatmadan. Sesi o kadar alçaktı ki sadece ben duyabildim.

"Resmen herkesin nefesi kesildi," dedim fısıltıyla. Topuklularımın tıkırtısı koskoca salonda yankılandı.

"Alış bunlara," diye yanıtladı. "Ben nefes sesinden çok rahatsız olurum. Bunu da herkes bilir."

Salonun ortasındaki kristal avizenin altında uzun masa dizilmişti. Masa, paranın ve kanın birlikte beslendiği bir sofraydı. Başköşede altın işlemeli koltukta oturması için yer ayrılmıştı Tufan'a.

Tufan'ın geleceğini öğrenen herkes gelmişti. Tam takır Türkiye Tefeciler Komitesi. Zamanında önlerindeki sofrayı bir örtü ile çekip dağıttığım adamlar şimdi sakince başları ile bana selam veriyordu.

Hemen ilerisindeki diğer masaya gözüm kaydı. O masanın da bir başköşesi vardı ve orada tek bir kişi oturuyordu.

Viktor Von Rath.

O an kalbim sanki tersine attı.

Viktor, sarı saçlarını geriye taramış, gri takım elbisesiyle bir hükümdar gibi oturuyordu. Sağında Alman olduğu bin metre öteden belli yaşlı bir adam, solunda papaz. İkisinin de yüzünde o tipik biz buraya güç izlemeye geldik ifadesi.

Tufan onu gördüğünde istemeden beni tutan elini hafifçe sıktı. Refleks olarak yaptı. Yürüdüğümüz sırada başımı ona çevirdim. Eli sinirden titrese bile ifadesi ölüydü.

"Umarım kan çıkmaz," dedim sessizce. "Sizin masadan birisi Meltem'i kurtardı, değil mi?"

"Ne yapsam ki?" dedi ağır ağır ilerlediği sırada. "Sen hepsiyle tek tek konuşup Meltem'i kurtaranı bulsan olur mu?

Meltem'in ağzı ile yani."

"Ne?" dedim sessizce. "Saçmalamayın!"

"Gerçi sen beceremezsin, başka bir yol olmalı bulmak için. Düşün Tufan," dedi kendi kendine.

"Vay!" dedi Kayseri ayaklanırken. Bastonunu sertçe yere vurdu. "Aslanım ve kraliçesi gelmiş!"

Tefeciler masası bir anda ayaklandı. Hepsi başları ile selam verirken İzmir, "Şeref getirdin patron," dedi tok sesle. Gergin de çıktı sesi.

"Ben şeref getirmem Halit," dedi Tufan koltuğunun dibine varırken. Elimi bırakmadan beni koltuğuna oturttu. "Benim gittiğim yere şeref peşimden koşarak gelir zaten."

Kayseri gülümsemeye çalıştı, dişlerinin arasından bir fısıltı gibi döküldü kelimeler. "Paris bile bu kadar sessiz kalmamıştı... Hoş geldin evlat," diye mırıldandı.

Koltuğa oturduğumda Tufan sonunda elimi bıraktı. Elimin, o bıraktığında ne kadar terlediğini fark ettim. "Eyvallah," dedi sadece.

Tek tek herkesin gözlerine baktı. Meltem'i o gün orada herkes gittikten sonra kurtarıp bir başka kadını yem eden o haini arıyordu. İçindeki şeytanı, ona gülümseyen maskeyi bulmaya çalışıyordu.

"Ne o?" dedi Ankara korkak ama laubali sesle. "Bizi mi özledin patron? Bakmalara doyamadın."

Herkes Tufan'dan bir tepki bekledi. O gülerse güleceklerdi, kızarsa susacaklardı. Tufan ise yanıma yeni gelen büyük koltuğa oturup geriye yaslandı ve yavaşça dudaklarını

yaladı. "Gülebilirsiniz," dediğinde gülüşmeler oldu. Masadakiler rahatlamak istercesine kadeh kaldırdı ama hava hala gerilmiş bir tel gibiydi.

Viktor sonunda ayağa kalktı. Bir anda bir sürü güvenlik ona doğru adımladı. Kısaca ellerini onlara doğru kaldırıp birkaç şey söyledi ve bizim masamıza doğru gelmeye başladı. Masadaki gülüşler bir anda kesildi.

"Ali!" dedi sertçe.

Tufan gülümsedi. Bu oldukça sinirliyken yaptığı istemsiz bir mimikti. Gülüşündeki zehri görebildim. Ona sadece babası Ali derdi, şimdi Viktor bunu ona bilerek yaptı.

Güvenlik onu tuttuğunda Tufan sessizce önüne bırakılan viskiyi eline aldı. Sakince bir yudum içti. Bu sırada Viktor onu tutan adamlara bağırıyordu. "Bana sakın dokunma! Silahımı aldınız zaten! Sadece konuşacağım onunla!"

"Nolur sıkıntı çıkartma kardeşim," dedi adam telaşla onu engellemeye çalışırken. "Bak yan masalarda bir sürü büyük devlet adamı var. Kepaze olmayalım."

"Lan dur dur!" dedi hararetle. "Konuşacağım diyorum anlamıyor musun amına koyayım?"

"Bırakın," dedi Tufan ve viskiden bir yudum daha içip bardağı masaya koydu. "Duyayım bir öfkesini. Zevkli oluyor onun öfkelendiğini duymak."

"Namussuzluk yapma," dedi Viktor sinirle nefes verirken. "Benim karımı benden almak da nedir? Bu kadar mı namussuzsun sen? Gerçi," dedi ve sırıttı. "Namussuzluğu orospu annenden öğrenmişsindir."

"Höst!" dedi Kayseri sertçe elini masaya vururken. Bardaklar titrerken diğer tefeciler ayaklanmış, Viktor'un üzerine doğru bağırarak adımlıyordu. Ellerimle kulaklarımı kapattım, çünkü çok gürültü oldu.

Tufan sadece gülümsüyordu. Sakince viskisinden bir yudum daha içti. "Oturun," dediğinde tüm o bağıran adamlar susuverdi. "Ben size kalkmanızı söyledim mi?" derken başını adamlara çevirdi.

Adamlar tekrar masaya otururken güvenlikler artık ne yapacaklarını bilemez bir şekilde telefondan birilerini arıyordu. Diğer masalardaki insanlar ise bu tarz görüntülere aşina edasıyla yalnızca bakıyorlardı. Sonunu merak ediyorlardı.

Viktor dudaklarını büzdü, sonra alayla başını eğdi. "Ben ellerimi kirletmem! Hiç de kirletmedim! Ananın yaptıkları yüzünden benim karımı çalmak nedir lan!"

"Lan diyen ağzını sikerim lan!" diye bağırdı İstanbul ayaklanırken. "Oğlum senin Alman ananı Fransa'da Türk usulü ile siker leşini de farelere atarım duydun mu lan!"

"Hey!" dedi Tufan, sesini şaşkınlıkla yükselterek. "Ne biçim bir küfür bu? Ergen gibi küfür etmek yakışıyor mu sana?"

"Ne diyor ama patron?" dedi İstanbul sinirle yerine otururken. Nefes nefese kaldı sinirden. "Elim ayağım titredi amına koyduğumun piçi yüzünden. Alman köpeğine bak lan. Ben ellerimi kirletmem diyor! Babamızı öldürdün sen amını yurdunu siktiğimin köpeği!"

"Seni bir daha uyarmayacağım," dedi Tufan geriye yaslanırken. "Adam gibi dur."

"Kirli ellerle taht kurulur," dedi Kayseri, Viktor'a dönerken. Sesi buz gibi çıktı. "Temiz olanlar zaten mezarda."

Masa sessizdi. Nefesler sayılır gibiydi. "Beyefendi," sesi ile Viktor'un dibine varan bir başka adama baktım. "Sizi bir süre kapının önünde dinlendirelim."

"Tamam bir saniye," dedi bana dönerken. "Eşimi de alıp çıkıyorum."

Viktor'un bakışları bana saplandı. Önce kaşlarını kıstı, sonra yüzü soldu. "Brise? Benim gün ışığım?" dedi fısıltıyla. Sesinde hem korku hem inançsızlık vardı.

Kalbim durdu sanki. Korkuyla Tufan'ın kolunu tuttum. Refleks oldu.

Viktor bana bakarken gözleri parlıyordu. "Gel buraya hazinem," dedi neredeyse emrederek. Sesi titredi. "Sen... Sen bana aitsin. Hadi, ait olduğun adama dön Brise."

Korkuyla Tufan'a baktım. "Kımıldama," dediğinde gözlerim büyüdü. "Ağzını dahi açma."

"Ama-"

"Dedim ki, ağzını dahi açma."

Sesi o kadar keskin çıkmıştı ki, masa boyunca yankılandı. Kimse nefes alamadı. Viktor öne eğildi, sesi düşmanlıktan daha fazlasını taşıyordu. "Seninle işi olmayan bir kadına dokundun Ali. O senin değil, benimdi."

"Sana ait her şeyi elinden alacağım," dedi Tufan tekrar viskisini eline alırken. "Buna alışmalısın."

"Çıkartın artık," dedi bir güvenlik. Viktor'u çekiştirdikleri sırada hemen arkasındaki yoldaşları da sinirle arkasından ilerliyordu.

"Bırakın lan! Brise! Gel bana sevgilim! Hadi gidelim! Çekme lan beni! Lan Brise!" diye haykırdı. "Ali! Duy lan beni! Seninle işim bitmedi."

"Benim seninle işim daha başlamadı bile," dedi Tufan sakince viskisinden bir yudum içerken. "Zaten başladığında, bittiğini anlarsın."

"Beyler," dedi Mardin araya girerek. Öksürdü. "Bugün düğün günü. Kan konuşulmasın. Rica ediyorum."

Tufan şaşkınlıkla Mardin'e baktı. "Ne dedin sen?"

"Tamam evet kan zaten bu sofranın tuzu onu anladık, o olmadan hiçbir yemek tat vermez ama konuşmanın yeri burası değil."

"Bu ne diyor?" dedi Tufan şaşkınlıkla Kayseri'ye bakarken. "Bu bana beyler mi dedi? Nerede ne konuşacağımı mı söyledi?"

"Çok içti," dedi Antalya hızla araya girerek. "Onun adına hepimiz özür dileriz."

"Baksanıza birazdan gelin ve damat çıkacak," derken Mardin boş kürsüyü gösterdi. "Onların bu şen şakrak gününü zehir etmeyelim derim ben."

"Öyle mi dersin?" dedi Tufan gülümserken. "Pekala. Tat kaçırmayayım." Viskisini masaya doğru kaldırdı. "O halde kanlara karışmayan viskilere."

"Heh şöyle!" dedi Mardin gülerken. "Korkmasanıza bu kadar bu adamdan. Bakın nasıl da mantıklı tavsiye verildiğinde dinliyor?" Herkes şaşkınlıkla kadehlerini kaldırdığında Tufan diğer elindeki silahı bir anda ateşledi.

Salon karmaşıklaşırken Mardin alnından yediği kurşun ile bir anda geriye doğru savruldu, hemen sonra başı öne eğildi ve başı masanın üzerine düştü. Alnından akan kan masada artarken Tufan sakince kadehinden bir yudum içti. Bense kalbimi tutmuş, şaşkınlıkla etrafa bakıyordum.

"Sorun yok!" dedi Kayseri ayaklanırken. Ellerini kaldırıp diğer masalardaki kodomanlara gülümsedi. "Ufak bir problem çıktı sadece! Hiçbir sorun yok!" Mırıldandı. "Şu salağın üzerini örtün hemen."

Mardin'in üzerine kırmızı bir örtü örtüldü. Işıklar kapanırken Kayseri hızla yerine oturdu. "Tufan!" dedi öfkeyle. "Ne yapıyorsun sen!"

"Ne yapayım?" dedi Tufan geriye yaslanıp silahını tekrar belindeki kemere sıkıştırırken. "İş güç koşuşturma... Sen ne yapıyorsun?" Kısaca bana baktığında nefes nefeseydim. Hayretle ona bakıyordum. "Nasıldı şakam?"

"Çok komikti," dedim buz gibi sesle. "İlahi Tufan Bey."

"Eyvallah," dedi sırıtarak önüne bakarken. "Çözüyorum artık. Geliştirdim kendimi."

"Bana bak," dedi Kayseri kısık sesle. "Şimdi Mardin'in yerine yeni bir adam bulmak zorunda kalacağım!"

"Bul, işin ne?" dedi Tufan bıkkınlıkla. "Bak sana da saplarım bir mermi. Sus artık."

Kayseri sinirle geriye yaslanırken Tufan kısaca bana baktı. "Niye titriyorsun? Sıcak tutmadı mı ceket?"

"Tuttu," dedim hızla önüme dönerken. Gözlerim istemsiz üstü kapalı cesede kaydı. Tufan, baktığım yere baktı ve tekrar bana döndü.

"Korktun mu?"

"Yok çok eğlendim," dedim korkuyla. "Hiç korkmadım."

"Beyler ve bayanlar," dedi bir adam sahneye çıkarak. "Hepiniz hoş geldiniz!"

Ankara ıslıklar çalarak ayaklanırken Tufan bıkkın bıkkın masaya bakıyordu. "Bu güzel günümüzde bizleri kırmayıp buraya kadar geldiğiniz için sizlere çok teşekkür ederiz. Şimdi güzeller güzeli gelinimiz ve yakışıklı damadımız için kocaman bir alkış!"

Fonda çalan klasik müziğe ek olarak insanların yalandan tuttuğu iki alkış eklendi. Gülizar dantelleri kolunu saran, kabarık bir gelinlik giymişti. Gülümseyerek içeri girdikleri sırada Orhan da eşinin gelinliğine denk bembeyaz bir takım giyiyordu. Gözleri ilk Tufan'ı aradı. Bulduğunda kocaman sırıtarak eşine döndü. Gururlu duruyordu. Sanki Tufan'ı düğününe çağırmak, Tufan'ın da düğüne gelmesi onun için hayattaki en önemli başarıydı.

Dans etmeye başladıklarında ışıklar tamamen onlara yandı. Masalarımız loşlaştı. Tufan'ın yüzü karanlıkta çok daha ürkütücü olduğu için gözlerimi gelin ve damattan hiç ayırmıyordum.

"Resmen herkesin içinde bir adam öldürdünüz ve kimse sesini çıkartmadı," dedim sessiz ama hırslı. "Kadınlar korkup kaçmadı. Adamlar ayaklanıp müdahale etmedi."

"Sen bu insanların gözünün önünde ilk defa cinayet işlendiğini mi sanıyorsun?" dediğinde kısaca ona döndüm ama karanlıktaki yüzünden korkup hızla tekrar gelin ve damada baktım.

"İnsan değil bunlar. Canavar. O kadar normal geliyor ki birilerinin ölmesi."

"Ölmek için doğmadık mı zaten?" dediğinde tekrar ona döndüm. Korkup önüme baktım.

"Bunu Azrail'in yapması gerekirdi, sizin değil."

"Kalk dans edelim seninle," dediğinde şaşkınlıkla ona döndüm. "Hadi."

Nefesim bir düğüm olmuş boğazıma oturmuştu. Tufan'ın sesi, silah sesinden bile daha keskin geldi. İlk önce yanlış duydum sandım.

Etrafta Mardin'in kan kokusu vardı sanki ama Tufan o kadar rahattı ki sanki az önce bir adamı alnından vurmamış da sigara söndürmüş gibiydi. Diğer herkes de keza.

"Sana diyorum," dediğinde boğazımı temizledim.

"Ben mi? Benimle mi dans edeceksiniz?"

"Yok Kayseri ile," dedi ayaklanırken.

"Şey... Şimdi mi?" dedim şaşkınlıkla ama kısık sesle. Başımla onu takip ettim.

Ellerim titredi. Sıkıca tuttuğum çantamı masaya bıraktım. Tufan'ın ceketini çıkartıp sandalyeme bıraktım. Ayağa kalkarken dizlerim beni taşımadı. Herkes bize bakıyordu ama kimse bir şey söylemiyordu.

Kırmızı örtü hala Mardin'in başının üzerindeydi. Kan yavaşça masanın kenarından yere sızıyor, halının koyu lacivertine karışıp kayboluyordu. Birileri sahte kahkahalarla ortamı toparlamaya çalışıyordu ama hava artık iğrenç bir barutla karışmış kan kokuyordu.

Tufan bana elini uzattı. Dokunmaya bile korktuğum o eline baktım. Bir anlık tereddütten sonra parmak uçlarımı onun avucuna bıraktım. Soğuktu. Buz gibi. Derisinin altındaki damarlar bile belli. Öyle çok gergindi.

Müziğin ritmi değiştiğinde orkestradan yükselen keman sesi kalabalığın uğultusuna karıştı. Loş ışıkların altında salon altın rengine bürünmüştü. Gelinle damadın az önce döndüğü pist, şimdi yeni çiftlerle doluydu. Birkaç kadın parfüm kokuları içinde salınırken erkekler ellerindeki kadehlerle yarım adımlar atıyor, gülüşüyorlardı. Bense hepsini bulanık bir perde ardından izliyormuşum gibiydim.

Tufan beni pistin ortasına çekti. Herkesin gözleri üzerimizdeydi ama kimse gerçekten görmüyordu. Gözler sadece Tufan'ın kimseye ait olmayan o sert yüzünde geziniyordu. Onun yüzü ışık vurduğunda bile karanlıktı.

Müziğin basları içimde yankılandı. O sırada Tufan biraz eğildi, dudakları kulağıma değecek kadar yaklaştı. Nefesindeki viski kokusu tenime değdiğinde tüylerim diken diken oldu.

"Burası Krallar Sofarsı," dedi fısıltıyla. "Senin pembe dünyana benzemez."

Sesinde bir kibir değil, bir uyarı vardı ama ben korkudan ayakta duramıyordum. "Burası kanla döner, korkuyla ayakta kalır. Gülümsemeyi bile öğrenmemiş adamlardan bahsediyoruz. Sen burada hangi insanı aramaktan bahsediyorsun?"

"Ben," dedim ama devam edemedim çünkü kelimeler boğazıma saplandı.

"Ne?" diye sordu, sesi daha da yaklaştı. "Sen ne, Nergis?"

Gözlerimi kaçırdım, dans ederken elleri belime değdi. Parmakları ağırdı, kontrolcü. Sanki o an adımlarımı değil, nefesimi bile ondan izin alarak atıyordum. Elleri o kadar kocamandı ki belimi tamamen kapladı. Belimdeki dokunuşu ne nazikti ne de kaba, sadece sahiplenici. Nefesimi tuttum. Korkudan.

Ama hareket etmeyi bırakırsam o da fark ederdi. O yüzden devam ettim. Ellerimi onun boynuna uzattım. Bana göre çok uzundu o nedenle dengem şaştı. Sıkıca tutuyordu ama, ona güvendim. Adımlarımı ezberledim. Onunla aynı ritimde kalmaya çalıştım. Kalbim piyanonun tuş seslerine karışıyordu, her notada biraz daha sıkışıyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" dediğimde öylece gözlerime bakıyordu. Dans edişini çözmeye çalıştım.

"Sorabilirsin."

"Şimdi Meltem geldi ya..." dediğimde varla yok sırıttı.

"Evet?"

"Ben ne olacağım?"

"Bilmem," dedi belimdeki eli kıpırdarken. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Bilmem," dedim şaşkınlıkla. "Ben, gidecek miyim?"

"Bilmem," dedi bana bakmadan.

"Mardin'i hain olduğunu düşündüğünüz için mi öldürdünüz? Sonuçta o Meltem'in sevgilisiymiş. O mu kurtardı acaba?"

"Mardin'i bana saygısızlık yaptığı için öldürdüm," dedi belimdeki parmakları biraz kıpırdarken. Sırtı açık elbisede yavaşça yukarı doğru parmaklarını dokundurdu. Bekir dövmesini okşar gibi.

"Ben de size bazen saygısızlık yapıyorum," dedim. Aklım gitmişti onun dokunmasıyla.

"Ne yani, seni de mi öldüreyim?" diye sordu alayla.

"Valla açık konuşmak gerekirse her an her şeyi yapabilecek biri olduğunuz için güvenemiyorum."

"Güvenme," dedi parmakları bedenimi iki büklüm ederken. "Aferin."

"Herkes size bakıyor, fark ettiniz mi? Bana kimse bakmıyor. Aslında mezardan çıkan, yanan kadın olarak karşılarında sapasağlam duran benim. Karşılarında Meltem'in hayaleti var ama sırf dans ettiğiniz için insanlar bunu, yani sizi garipsiyor."

"İnsanlar beni hep merak eder. Şahsi algılama. Konu ben olduğumda genelde karşımdakinin önemi kalmaz."

Göz devirdim. "Şey gibi aynı... Hani herkes Louvre Müzesi'ne Mona Lisa için gidiyor ya," dedim birden, sesimi duyunca kendim bile irkildim. "Ama ben olsam tam karşısındaki o kocaman tablo için giderdim."

Tufan bir an sustu. Beni dinliyordu. Bakışları yüzümdeydi, biliyordum. Çevremizdeki kalabalık dönüyor, başka çiftler de kendi ritimlerinde salınıyordu. Kadınların etekleri havada dönüyor, ayakkabılar zeminde yankılanıyordu. Gülizar'ın da

diğerlerinin de keyfi yerindeydi. Salonda neşeyle ölüm iç içe geçmişti.

"Nedenmiş o, küçük şeytan?" dedi sonunda.

"Çünkü kimse ona bakmaz," dedim, gözlerimi karanlıktaki bir noktaya dikip. "Herkes Mona Lisa'yı çeker, onun önünde durur ama tam karşısındaki o tabloya kimse dönüp bakmaz. Oysa o çok daha karmaşık, çok daha kalabalık, çok daha... Canlı."

Tufan'ın eli belimde biraz daha sıkıldı, sanki söylediklerimi sindiriyor gibiydi. Gözleri kelimelerimle birlikte daha da karardı. "Bazen," dedim yavaşça, "Kendimi o resim gibi hissediyorum. Kocamanım, gürültülüyüm ama kimse beni görmüyor."

Dans ettikçe ayaklarımın altı titriyordu. Her adımda kalbim daha hızlı atıyordu. Salondaki ışıklar yer yer sönüyor, sadece pistin ortasındaki sarı parıltı bizi görünür kılıyordu. Diğer her şey karmakarışık bir tablo gibiydi.

Tufan bir süre gözlerini benden ayırmadan izledi. Sonra dümdüz bir racon ile, "Kimse seni görmüyorsa," dedi. Sesi kısıldı. "Ya karanlıktasındır ya da yanlış yerdesindir."

Ne demek istediğini hiç anlamadım ama Tufan elimden tutup beni bir anlaşma bitmişçesine tekrar masaya doğru götürmeye başladı. Oturduğumuzda birkaç yudum su içtim. Tufan bu sırada telefonuna bakıyordu.

"Benim kızla kısa bir işim var. Oradan da eve geçeriz. Selametle."

Kayseri kaş çattı. "Viktor'un adamları dışarıdadır evlat."

Tufan başını Kayseri'ye kaldırdı. "Sana Viktor'un adamları nerede diye sorduğumu hatırlamıyorum," dedi masadan ceketini alırken. "Hadi eyvallah."

"Gitmesek mi?" derken korkuyla ellerimi önümde birleştirdim. "Yani, toplu bi şekilde mi çıksak sonra?"

"Bak Nergis," dedi Tufan bana doğru eğilirken. Elinde tuttuğu ceketi bana uzattığında refleks olarak tuttum. "Ben senin yanındayken sadece benden korkacaksın. Tamam?"

"Tamam."

"Aferin," dedi ve bir an duraksadı. "Tamam ne?"

"Tamam Tufan Bey."

"Patron," dediği sırada ceketi giyiyordum. "Tamam ne?"

"Tamam Tufan Bey."

"Patron," dediğinde ceketi giymiştim artık. "Tamam ne?"

"Tamam patron," dedim sinirle. "Tamam!"

"Aferin," derken başı hafifçe olumlu sallandı. "Düş önüme, çok konuşma."

Önünden ilerlediğim sırada ceketin önünü çekiştirip kendimi tamamen sarmıştım. Ceketin yakasından buram buram Tufan'ın parfümünün kokusu geliyordu. İstemsiz yutkunuyordum.

Biz oradan çıkarken salonun sessizliği arkamızdan koptu. Yağmur, Paris'in kaldırımlarına ince ince çiseliyordu. Sessizlik vardı ama sessizliğin altında bir kırılma sesi. Ruhum ve Meltem'in hayaleti.

Arabaya bindiğimizden beridir korkudan camı hiç açamadım. Her an Viktor'un bir adamı arabaya ateş açacak diye bekliyordum. Tufan ise oldukça sakindi. Gözlerinde hep tanıdığım o zehirli ölü bakışlar.

"Hep beni suçluyorsunuz," dedim, sesim titreyerek. "Ama bunlar hep sizin yüzünüzden. Şu an öldürülmekten korkma sebebim sizsiniz. Çünkü geçmişiniz hiç bitmedi ki! Yok Meltem, yok Viktor, o, bu şu."

Tufan'ın gözleri yoldaydı. "Onlar benim geçmişim değil."

"Ben neyinizim?"

Parmakları direksiyonda kısaca ritim tuttu. "Katlanmak zorunda olduğum lanetim?" dedi kısaca bana bakarken. "Ömür törpüm? Küçük şeytanım?"

"Sempatik değilsiniz."

"Yemin et?"

"Yemin ederim."

"Canın sağ olsun."

Arabanın içi sustu. Sadece sileceklerin vuruşu kaldı. Gözlerimi cama çevirdim. Dışarıda Paris'in ışıkları kayıyor, insanlar gülüyor, hayat devam ediyordu ama benim içimde hayat durmuş gibiydi.

"Viktor neden bir anda bize saldırmıyor ki? Ablak gibi dışarıdayız?"

"Sen beni çok hafife alıyorsun," dedi sakince direksiyonu çevirirken. "Çok samimiyim, bu durum beni biraz üzüyor.

Koskoca Tufan Ali Uluhan'a kim nasıl zarar verme cesaretinde bulunabilir?"

Arabayı koca bir yapının önünde durdurdu.

Louvre Müzesi, gece lambalarının altında bambaşka bir evren gibi parlıyordu. Şaşkınlıkla baktım. "Burada ne yapacağız? Yoksa Mona Lisa'yı mı çalacağız? Sakın beni bulaştırmayın bu işlere."

"Gezeceğiz işte," dedi arabadan inmeden. Durup bana döndü. "Kızım sen demedin mi Kana'da Düğün resmini görmek istiyorum diye?"

"Kana'da Düğün resmi ne ya?" dedim şaşkınlıkla.

"Mona Lisa'nın tam karşısında asılı olan o kocaman resim işte," dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Parladılar. Duygudan duyguya sürüklendim. "Ama bu saatte kapalı değil mi burası?"

Arabadan indi. "Paranın açamadığı hiçbir kapı yoktur, ömür törpüm. İn."

Şaşkınlıkla arabadan indim. "Siz bana az önce ömür törpüm mü dediniz?"

"Hayır demedim. Bence sen iyice tırlattın."

Kapıyı kapattığım sırada Tufan girişteki bir adamla kısaca konuştu. Adam bize bir fener uzattı. Bu saatte müze ışıklarını açmak pek çok mekanizmayı devreye sokacağı için fenerlerle dolaşmamızı istediler. Tufan ilk başta ırım kırım etti ama sonunda fenerlerden birini aldı.

İçeri girdiğimizde kocaman bir hol bize baktı. Tepedeki üçgen kesme cam tavana yağmur damlaları yağıyordu.

Başımı kaldırdım, müzenin tavanına düşen damlalara baktım. "İnanılmaz," dedim sessizce. "Yıldızlara bakın Tufan Bey!"

"Türkiye'de yıldız yok mu?" dediğinde başımı ona çevirdim. İfadesini hemen toparladı ve gülümsedi. "Aynen. Harika."

İçerideki sessizlik çok kutsaldı. Güvenlik görevlileri uzakta, sadece başları ile selam verip sessizce çekildiler. Topuklu ayakkabılarımı çıkartmak istedim. Çok yankı yaptılar çünkü.

Ayakkabılarımı girişe bırakıp çıplak ayakla müzede dolanmaya başladım. "Sen iyice pasaklı çocuklara döndün," dediğinde Tufan'a cevap dahi vermek istemedim çünkü etrafı incelemekten kalbim duracaktı.

"Ne tarafa gideceğiz? Ay şimdi Mona Lisa'yı canlı kanlı mı göreceğim! Yapımı on seneden fazla sürdü diyorlar!" derken ayaklarım istemsizce beni bir yerlere götürüyordu. Tufan ise elindeki fenerle oklara baka baka kafasına göre bizi dolandırıyordu.

"Nerede ki onun olduğu oda?" dedi sinirle. "Adam gibi işaret de koymamışlar. Bu karanlıkta bizi soyguncu gibi soktular zaten amına koyduklarım."

"Tufan Bey siz bunu ne zaman ayarladınız?" dedim şaşkınlıkla bir yerlere adımlarken.

"Sana ne kızım?" dedi sinirle ama sessizce. "Bak bizi yanlış yerlere sokuyorsun."

"Ay ben çok heyecanlandım!" dedim hafifçe zıplayarak. "Bakın!" İşaret parmağımı ileri doğru tuttum. Fısıldadım. "Şurada Sfenks var! İnanmıyorum! Mısır'dan getirtmişler!"

"Ya nerede bu karı?" dedi sinirle.

Durup ona döndüm. "Hangi karı Tufan Bey?"

"Mona Lisa işte," dedi telefonunu çıkartırken.

"Pes," dedim şaşkınlıkla. "Tablodaki kadına bile karı diyorsunuz ya... Gerçekten pes."

"Alo? Bana bak Hulusi," dedi sessiz ve sakince. "Bizi buraya soktun soyguncu gibi, bari şu Mona Lisa nerede onu tarif etseydin ya yavşak... Evet? Sağ. Tamam, sonra? Üst kat. Tamam. Kapat." Telefonu kapattı. "Düş önüme, öğrendim yerini."

"Ay gidelim!" dedim zıplarken. "Tufan Bey yakalanırsak hapse girer miyiz? Ne olur yani yakalanırsak?"

"Yarağı yeriz."

"Of neden gündüz gelmedik ki!" dedim korku ama heyecanla. "Yani resmen adamların ülkesinin en önemli müzesine gece gizlice girdik!"

"O saatte çok kalabalık olur. Bir ton insan. Sıra falan bekletirler sinirlenirim. Böyle iyi işte. Sakin sakin dolaş. Zıp zıp ceylanı gibi hoplayıp da durma."

Mona Lisa'nın olduğu salona vardık. Tabloyu görünce hemen ona doğru yaklaştım. Önümde kimse yoktu. O kalabalık, o telefon flaşları, hiçbiri. Hiç kimse. Sadece Tufan, ben ve tablo.

"Sen bile gelene kadar Mona Lisa dedin," dediğinde arkamda öylece tabloya bakan Tufan'a döndüm. "Diğerini görmek için geldin güya, ama ilk Mona Lisa'ya baktın. Neden biliyor musun?"

"Neden?" dedim, paha biçilemez eserlerin arasında bile Tufan'ın yüzünü izlemeyi tercih ettiğim sırada.

"Çünkü sen de Mona Lisa gibisin."

Yutkundum. "Ne gibi?"

"Karşında asılı resimdeki rengarenk insanlar, kadehler, müzik ve yaşam dolu bir kargaşaya bakıyorsun," dedi. "Tüm insanlar sana bakıyor, ama sen sadece karşındaki tabloya bakıyorsun. Baktığın tablo senden çok daha büyük ve gösterişli. Belki de ona acıyorsun ya da onu çözmeye çalışıyorsun."

"Anladım," dedim parmağımı dudağıma bastırırken. "Ben Mona Lisa, siz karşımdaki gösterişli tablosunuz. Ben sizi çözmeye çalışıyorum sadece. Bildim mi?"

Bir an durup sırıttı. "Sen beni çözemezsin."

"Çalışıyorum ama."

"Neden?" dedi bana doğru bir adım atarken. "Neden yapıyorsun bunu? Amacın ne?"

"Nasıl yani?" derken istemsiz bir adım geri gittim.

"Niye senden etkilenmem için uğraşıyorsun? Sana aşık olup borçlarını silmemi mi istiyorsun? Amacın ne?" Elinde tuttuğu feneri kapattı. Karanlıkta zifir gözleri parladı. Gecenin ortasında Louvre bize kaldı.

"Ben," dedim şaşkınlıkla kekelerken. "Ben sizi etkilemeye çalışmıyorum ki. Ben sadece yaşamaya çalışıyorum. Hayatta kalmaya çalışıyorum. Görünmek istiyorum."

"Görünüyorsun zaten," dedi. "Ben görüyorum seni. Görmeye de devam edeceğim. Farkında değilsin küçük şeytan," derken fısıldadı. "Sana önceden sadece bakardım. Şimdi ise sadece seni görüyorum."

Ne yapacağımı bilemedim. Hızla yutkundum. "Manipüle ediyorsunuz," deyiverdim. Bana doğru adımladığında hiç kımıldamadım ama. Eğildi. Yüzlerimizi eşitledi.

"Ne diye manipüle edeceğim ki ben seni?" diye fısıldadı. "Elime ne geçecek?"

"Asıl siz beni kendinize bağlamaya çalışıyorsunuz," dedim sessizce. "Ben salak mıyım? Ben her şeyi anlıyorum. Şeytan önünüzde diz çöker sizin. Sadece kardeşim iyileşene kadar idare ediyorum."

"Kardeşin iyileşince idare etmeyecek misin yani?" diye fısıldadı. Yüzlerimiz çok yakındı. Burnu neredeyse burnuma dokundu.

"Elbette edeceğim," dedim sessizce. "Edeceğim, patron."

Güldü. Çok kısık, çok sessiz. Tok. Ağır. "Patronun sevsin seni," dedi yavaşça. "Sevsin mi patronun seni?"

"Siz bir şey mi içtiniz?" dedim kekeleyerek. "Ya da başınıza taş mı düştü?"

"Soruyorum sadece. Bunu mu istiyorsun? Seni sevmemi mi istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman niye seni sevmem için bu kadar çırpınıyorsun?"

"Tekrar ediyorum," dedim gözlerimi zift gözlerinden ayırmadan. Nefesimi tuttum artık. Onun yüzüne bu denli yakın olmak beni alabora etti. "Ben beni sevmeniz için çırpınmıyorum."

"Çırpınıyorsun," dedi sessizce.

"Çırpınmıyorum," diye direttim.

Tufan'ın yüzündeki çizgiler sertleşti. O an bir heykel gibiydi. Taş ama içinde fırtına saklı. İçeride ışıklar yokken bile onun gölgesi büyüyordu.

"Bak işte yine yaptın," dedi kısık bir sesle, alayla. "Şimdi bile bana inandırmaya çalışıyorsun. Ellerin titriyor, nefesin kaçıyor ama hala çırpınmıyorum diyorsun."

"Sizinle inatlaşmam beni sevmenizi mi sağlıyor, ben anlayamadım," dedim. Gözlerimi kaçırmadım. Yapamadım. O kadar yakındı ki nefesi boynuma değiyordu. Sıkışmış hissettim. "Siz neden beni suçluyorsunuz?"

Bir süre sustu. Sadece müzenin dışından gelen uzak rüzgarın uğultusu vardı. "Çünkü benden korkmuyorsun. Ne yaparsam yapayım, korkmuyorsun. Korksan bile aklındakileri yapmaya devam ediyorsun. Sözümü dinlemiyorsun, saygı göstermiyorsun."

"Böyle yaparak mı sizi kendime aşık ediyorum?"

"Böyle yaparak beni kendine aşık etmeye çalışıyorsun."

Sonra sustu. Gözleri konuşuyordu artık. O karanlık, o nefretle süzülmüş bakışların içinde bir şey yanıp söndü. Bir anlık bir şeydi ama gördüm. Korku değil, öfke ya da sitem değil. Başka bir şey.
Sevgiden çok daha tehlikeli bir şey.

Dudakları yanağıma dokunur gibi oldu. Kalbim durdu. "Neden hala buradasın? Neden kaçmıyorsun? Viktor, polis ya da bir başkası. Kardeşin iyileştiğinde neden benimle kalmaya devam edeceğini söylüyorsun?"

"Siz istiyorsunuz çünkü," dedim hiç düşünmeden. "Siz kalmamı istiyorsunuz."

Tenimde yara açacak gibi baktı bana. "Yanılıyorsun," dedi yavaşça. "Ben kalmanı değil, yanmanı istiyorum."

Zaten yanıyordum. Bir insan tufan sellerinde nasıl cayır cayır alev alırdı? İşte öyle alev alıyordum.

-BÖLÜM SONU-

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

29. BÖLÜM : ÇİÇEKLER VE SELLER

Her pazar bölüm atmaya çalışıyorum. Emeğim için beğeniye basar, bol bol yorum atar mısınız? Tufan'a en yaratıcı söven yarışması düzenleyeceğim dsfhjsdfjh İyi okumalar cimcimeler <3

Instagram'daki Küçük Burjuvalar kanalıma gelin! Spoiler veriyorum, bol bol soru cevap yapıyoruz. Karakterlerin ağzından da soru cevap yapacağız yakın zamanda, bekleriz!

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor

29

İnsan aslında çok basit bir yaratıktı. Ne verirse onu alırdı. Bazen açgözlülüğü onu yanlış yollara saptırırdı. İşte ben de saptığım bir yanlış yolda, kendini kral bellemiş insanların çukuruna düştüm.

Eve geri dönene dek düşündüm. Tufan'ın bahsettiği, benim onu kendime aşık etmeye çalıştığım şeyleri düşündüm.

Aslında bunlar tamamen onun kafada kurmasından ibaretti. Onu etkilemek istesem emindim ki böyle yapmazdım. Beni pekçok kez ona saygısızlık yaparken yakaladı.

Tufan'a arkasını dönemeyen adamlar geri geri odadan çıkarken ben onun yüzüne karşı belki de bu kadar rahat küfür edebilen tek insandım. Onun dedikleri o daha söylemeden yapılırdı. Ben, onun bana verdiği emirleri bile çoğu zaman yapmadım.

Hal böyle olunca, onun bana aşık olmaktan çok benden nefret etmesi gerekirdi. Bir türlü aklım yerine gelmedi. Oturtamadım bazı şeyleri. Arabada gittiğimizden beridir ikimiz de konuşmadık. O da söylediklerini düşündü, ben de söylediklerini sindirdim.

Sonunda sıkıldım. Cama düşen damlalara parmağımı uzattım. Sanki camı indirmek istediğimi düşünmüş gibi Tufan kendi direksiyonunun yanındaki bir tuşa basarak benim kısmımdaki camı indirdi.

"Teşekkürler," dedim elimi camdan çıkarırken. Parmaklarıma bir bir damlalar dökülmeye başladı.

"Eğlendin mi?" dediğinde başımı ona çevirdim. Işık kırmızıydı, Paris ıssızdı. Tufan'ın kocaman bedeni geriye yaslıydı. Bir eli direksiyonu aşağıdan kavramış, diğer eli aralık uzun bacaklarının birinin üzerindeydi.

"Çok eğlendim," dedim bedenine bakmayı sürdürürken.

"Fark ettim," dedi yola bakarken.

Kolları da kocamandı. Kafamdan büyüktü. Bir an kaş çattım. "Siz eğlenmediniz mi?"

"Neden eğleneyim? İki yağlı boya gördüm diye mi?" derken yeşil yandı. Gaza bastığında öylece ona bakmaya devam ediyordum. "Sapık mısın kızım sen? Sabahtır süzüyorsun."

Hızla önüme döndüm ve elimi camdan içeri aldım. "Ne alakası var?" dedim kısık ama harlı. "Nasıl bu kadar kaslı oluyorsunuz, onu anlamaya çalıştım. Ben sizi spor yaparken hiç görmedim çünkü."

"Senin gördüğünden ibaret miyim ben?" dedi öylece arabayı tek eliyle sürerken.

"Hayır ama aynı evde yaşıyoruz ya," derken yutkundum. Bir an boğazımı temizledim. "Hani dediniz ya, beni seven yok diye. Bunu aslında siz yapıyorsunuz."

"Aç biraz daha cümleni," dedi gözleri yolda, aklı bendeyken.

"İsterseniz bir kadın bulup evlenebilir, çocuk sahibi olabilirsiniz. Hemen şu an bir aile kurabilirsiniz. Ama siz yalnız bırakılmış bir adam değilsiniz, yalnızlığı tercih etmiş bir adamsınız."

"Bunu yeni mi fark ettin?" derken kısaca bana döndü. "Ben yaşadığım bu hayatı kendim yarattım. Bile isteye yarattım." Başını yola çevirirken ifadesi şaşkınlaştı. "Sen durup durup benim hayatımı, kaslarımı mı düşünüyorsun?"

"Sizden başka gördüğüm insan yok, kusura bakmayın," dedim nefes verip camdan dışarı bakarken.

"Gerek de yok zaten. Ben tüm insanlara bedelim," dedi alayla. Evin önüne vardığımızda biraz huzursuzlandım. Tufan arabayı apartmanın dibine park etti.

"Uyanmış mıdır acaba?" diye mırıldandım kendi kendime. Tufan, onun başına kimseyi dikemedi. Kimse Meltem'e göz

kulak olamadı, çünkü zaten herkes Meltem'i ben sandı. Tufan da insanlara güvenemedi. Haklıydı da.

Kapıya anahtarı soktuğunda sessizce başımı uzattım. Ondan önce davrandım. Meltem hala yerde baygın şekilde yatıyordu. Belki de uyuyordu. Topuklu ayakkabılarımı çıkartıp içeri girdiğim sırada Tufan dış kapıyı üzerimize kapattı.

"Bu gece burada, koltukta onunla ben mi yatacağım?" dedim sessizce salona bakarken.

"Ben yatmayacağıma göre," derken koridorda ilerlemeye başladı. Meltem'in yere dökülen sarı saçlarının üzerinden ayakkabısı ile basarak geçti. Hiç umurunda olmadı.

"Tufan Bey," diye mırıldandım. Koridor boyu, onun arkasından yavaşça ilerlemeye başladım. "Ben ondan korkuyorum. Onunla aynı odada uyumak istemiyorum."

"Bağladık her yerini," dedi yatak odasına girdiğinde. Bana baktı son kez. "Ve sana yemin ederim, benimle uyumak onunla uyumaktan daha tehlikeli."

"Ama-" derken kapıyı suratıma kapattı. Olduğum yerde derin nefes verip koridor boyu geri ilerledim. Meltem hala uyuyordu. Karnını kontrol ettim, kalkıp iniyordu. Nefes aldığını bildiğimden rahattım. Koltuğa doğru adımladım ve üzerimdeki elbiseyi biraz aşağı çekiştirip koltuğa uzadım.

"Her aşk incelip vadesi dolunca kopuyor," Hızla başımı kaldırdım. Meltem uzandığı yerden gülerek şarkı mırıldanıyordu. "Bitince bile bir nergis kadar güzel kokuyor."

Koltukta doğrulup yavaşça yutkundum. "Her aşk incelip vadesi dolunca kopuyor," dedi tekrar sessizce. "Bitince bile bir nergis kadar güzel kokuyor."

"Bu hangi şarkı?" dedim sessizce. "İlk defa duydum. İsmimle ilgili bir şarkı yani..."

"Biz dünyanın en şanssızları," diye devam etti şarkıya. Beni hiç duymadı bile. "Tüm zamanların en haksızları. Günün en büyük tutarsızları, ama en zararsızlarıydık."

"Meltem," dedim sessizce. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Haydi sor sor," dedi uzandığı yerden. "Ama öncesinde beni doğrultmanı isteyebilir miyim Nergis? Omzum ağrıdı."

"Şey," diye mırıldandım. "Tufan Bey'e söylesek, o seni kaldırsa olur mu?"

"Isırmam ki!" dedi sessizce gülerken. "Korkmasana bu kadar. Alt tarafı kocamı ve kimliğimi çaldın. Ne kadar kızgın olabilirim ki!"

Yavaşça yerimden kalktım. Tufan'dan bunu istesem, muhtemelen Meltem'i kaldırmazdı. Bu nedenle yavaşça Meltem'e doğru eğildim ve kolundan tuttum. Onu kendime doğru çektiğimde sandalyesiyle bir doğruldu.

Yakından yüzünü gördüm. Karanlığın içinde bir yangın.

Bir gözü yerinde yok. Derisi kırışık. İfadesi keşmekeş. Göz altları kapatıcı sürülü olmasına rağmen mor mor. Yorgun ama tutunmaya çalışıyor. Hayatta kalmaya şükrediyor gibi bakıyor bakışı. Saçının bir kısmı alnına doğru kopmuş. Saç kökleri yandığı için orası dazlak kalmış.

"O kadar mı kötüyüm?" dediğinde hızla geri adım attım ve tekrar koltuğa oturdum.

"Yok!" dedim yutkunurken. "Çok güzel bir kadınsın."

Bayıkça güldü. Başıyla onayladı beni gülümserken. "Sen de çok kötü bir yalancısın." Yutkundu. "Beni bu hale sokan köpeklerin patronu ile aynı evde ne arıyorsun?"

Tufan'dan yediği tokat sonrası durulmuş gibiydi. Daha aklı yerine gelmiş gibi, ya da sadece yorgun gibi.

"Ben sana en başından anlatmak istiyorum," derken saçlarımı bir omzumda topladım harlı biçimde. "Benim Sena adında bir kardeşim var. On bir yaşında. Lösemi hastası."

"Yani?" derken geriye yaslandı.

"Yani ben ona yurt dışından donör bulup orada tedavi ettirebilmek için paraya ihtiyaç duydum. Ben Viktor ya da Tufan'ı tanımam etmem. Sadece bir tanıdığımız Tufan'ın gece kulübündeki güvenliği uzaktan tanıyormuş. O sayede Tufan'ı bulduk."

"Sebep?"

"Para almak için işte! Para alıp kaçacaktık. Ama Tufan beni sana benzettiği için yanında tutmayı seçti. Ben en başından beri Tufan'ın yanındayım. Viktor'u kızdırmak için."

"Sen," dedi şaşkınlıkla. "Sen Viktor'la değil, Tufan'la mı berabersin?"

"Ben Tufan'a çalışıyorum, yemin ederim," dedim hızla. Kendimi anlatabiliyor olmak beni heyecanlandırdı. Belki de Meltem'in beni anladığını düşünmek beni daha da heyecanlandırdı. "Benim başka bir niyetim yok. Ben sadece kız kardeşimi tedavi ettirip gideceğim. Bu kadar."

"Anladım," dedi öylece bana bakarken. "Viktor seni gördü mü hiç? Konuştun mu onunla?"

"Evet," dedim sessizce. "Konuştum."

"Hemen anlamıştır ki!" dedi bağlı olduğu sandalyede zıplarken. "Ben olmadığımı hemen anlamıştır!" Sevinçle zıplarken yavaş yavaş durdu. "Anlamıştır... Değil mi? Anladı desene! Evet desene!" diye çığlık attı.

Cevap vermedim ama bakışlarım zaruri yumuşadı. "Anladı," dedim gülümserken.

"Anlamadı," dediği sırada tebessüm eden ifadesi soldu. "Seni... Ben mi sandı?"

"Beni, sen sandı."

Sesli, hızlı bir nefes verdi. Sanki içi boğuldu da bedenini rahatlatmak istedi. "İmkansız," dedi şaşkın şaşkın. "Viktor beni tanır, duruşumdan, kokumdan, saç tellerimden, kirpiğimden, bakışımdan, ses tonumdaki hülyadan bile tanır. Hayır, hayır, hayır, hayır... Viktor, hayır! "Bir an gözlerini kıstı. "Yalan söylüyorsun! O, sen olmadığımı bin metre öteden bile anlar!"

"Belki anlamıştır da senin gibi erimiş bir yaratıktansa su gibi bir kadına inanmayı tercih etmiştir," dediğinde aynı anda Tufan'a döndük. Koridordun dibinde, dikildiği yerde elleri ceplerinde öylece bize bakıyordu.

"Tufan Bey!" dedim sinirle. Hemen Meltem'e döndüm. "Ben gerçekten çok üzgünüm."

Asıl kalbimi kıransa, gerçekten üzgün olan sadece oydu.

Tufan içeri, kendine içki almaya gitti. Bir süre sessizce durdum salonda. Meltem de sessizdi. Eyfel'in ışıkları her yandığında odanın içindeki gölgeler değişiyordu. Nefesim hızlanıyordu bu her olduğunda. Loş sarı ışık, Meltem'in yanık

yüzünün yarısını gösteriyor, diğer yarısını karanlıkta bırakıyordu.

"Meltem," diye mırılandım. Ellerimi bacaklarımın arasına sokuşturdum.

"Nergis?" dedi gözleri fal taşı gibi. "Haydi, söyle."

Sandalyesine hala sıkıca bağlıydı. Tufan onu öyle bir sarmıştı ki halatlara, ne yapsa yapsın kurtulamazdı. Bileklerindeki ipler derisini kesmiş gibiydi ama o acıya değil, bana bakıyordu. Bana. Kendisine. Bir zamanlar yanmamış olan o kusursuz tenine.

"Sana bir şey soracağım," dedim yavaşça. "Sence sen ve ben..."

Başı hafif yana eğildi, ağzı aralık sırıtırken. "Ben ve sen?"

"İkiz olabilir miyiz?"

Tufan arkamda, pencerenin önündeydi. Hiçbir şey söylemiyordu, sadece bana bakıyordu.

"Yani düşünsene," diye devam ettim. Çok heyecanlanmıştım. "Biz nasıl bu kadar benzeyebiliriz ki? Biz aynıyız."

"Viktor bile seni ben sandığına göre," dedi cılız sesle. Dudakları zor kıpırdadı. Başını yana daha da eğdiğinde yanık derisi gerginleşti. Gözleri kısıldı.

"Biz seninle tıpatıp aynıyız," diye fısıldadı. "Sen sadece benim yara almamış halimsin. Ezilmemiş, kırılmamış halim. Yakılmamış, canı acıtılmamış halim."

Ne yapacağımı öyle bilemedim ki Tufan'a çevirdim başımı. Onda bir şey aradım. Belki bir bakış, belki de dayanamayıp

araya girmesini istedim ama o dümdüzdü. Elinde tuttuğu viski bardağı bile kıpırdamıyordu.

Tekrar Meltem'e döndüm.

"Annenin adı ne?" diye sordum heyecanla.

Gülümsedi. Deli gibi. Bir çocuğun rüyalarına giren canavarlar gibi. Korku tünelleri, kazma kürek gibi.

"Benim annem o. Sen ne yapacaksın benim annemi?"

"Merak ediyorum."

"Neyi?"

"Sana zamanında hiç bir çocuğunu kaybettiğinden bahsetti mi? Ya da kaçırıldığından?"

Gözleri dışarı kaydı. Tufan'a doğru baktı ama arkadaki Eyfel'i izlediği bakışlarından belliydi. "Serap ismi," dedi sessizce.

Bir an kalbim durdu. "Serap mı?" diye sordum. "Hayatta mı?"

"Evet," dedi gülümserken ama gözleri doldu. Bağlı bedenini hafif kıpırdatmaya çalıştı. Konu onu da rahatsız etti. "Senin annenin adı ne?"

"Rabia," dedim heyecanla. Bir an sesim kısıldı. "Öldü ama benim annem. Hayatta olsaydı ona sorabilirdim. Ama seninki hayatta," derken kalbim deli gibi atıyordu. "Acaba bu konuyu ona sorsak mı?"

Gözleri parladı Meltem'in. "Hayır," dedi yavaşça. "Hayır sormayacağız. Seni kaçırdı onlar. Beni bıraktılar. Annem yıllar önce anlattı. İkizimin kaçırıldığını anlattı. Seni

kaçırmak istediler çünkü sen o zamanlar bile benden kusursuzdun!" diye çığlık attı.

Kalbim tekledi. O ise hızla başını yere eğdi ama bağırmayı hiç kesmedi. "Yeni doğmuştuk ve aynıydık ama onlar seni kaçırdı! Çünkü sen hep benden daha çok güzelmişsin!"

Telaşla ayaklandım. Gözlerim istemeden akarken hızla ona doğru elimi uzattım. "Meltem yalvarırım anlat. Beni kim kaçırdı? Senelerdir anne bildiğim insan mı beni hastaneden kaçırdı?" Gözlerim kararır gibi olduğunda tekrar koltuğa oturdum. Tufan'a baktım. Yavaşça içkisinden bir yudum içti. Sakindi.

"Bilmiyorum," dedi sinirle solurken. "Ama annem hala geceleri sana ağlar. Seni arar. Bir köyde yaşıyoruz biz. Muğla'da bir dere kenarı. Küçük kahverengi bir ev. Viktor'u gördüğümde hemen aşık olup evlendim. Bıraktım onları."

Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Ellerim soğudu.

"Annen benim için mi ağlardı?"

"Annemiz," dedi başı yere eğik bir şekilde. Karanlıkta bile gözünden akan damlayı gördüm. "Babamız emekli polis. Herkes onunla dalga geçti. Daha kızını bulamıyorsun, bize ne yardım edeceksin derlerdi."

"Ne oldu ona?" dedim kalbimi tutarken.

"Bir dağ evine taşındı. Annemle ayrıldılar. Mutsuzlar ama."

Gözlerim o denli bulanıktı ki Meltem'i görmeyi bıraktım. Sesi de uzaklaştı sanki. Kelimeleri kalbime kazındı bir. Yavaşça ayaklandım. Ona doğru adımladım. Sandalyesine yaklaştım. İplerin arasından o yanık deriye dokunmak istedim ama korktum.

"Meltem neden bunları en başında anlatmadın?" derken dibine çöktüm. Oturduğum yerden ona başımı kaldırdım. "Beni gördüğünde de mi anlamadın?"

"Anladım," dedi burnunu çekerken. "Anladım ama ben senelerdir senin eksikliğin ile yaşamaktan sıkıldım. Hem sen nasıl benim yerime geçiyorsun!" diye bağırdı bir anda başını bana kaldırırken.

"Anlattım," dedim hızla. Sonunda onun dizine elimi koydum. "Sana anlattım nedenlerini. Benim bir kardeşim var."

"Senin kardeşin falan değil o," dedi sinirle yana bakarken. "Söyledim sana. Biz ikimiz varız sadece. O kızla senin hiçbir bağın yok. Seni kaçıran ruh hastaları sonradan çocuk sahibi olmuş o kadar!"

Gözlerim de karardı iyice. Oturduğum yere tamamen kendimi bıraktım. Başım korkuyla Tufan'a döndüğünde hala bana bakıyordu. Tepkilerimi merak ediyordu. Belki de anlamaya çalışıyordu.

Meltem ise ağlamalarını sesliye çevirdi. Ama deli bir kadın gibi değil. İçten. Boğularak. Nefesi yetmeyerek ağlayan bir çocuk gibi. "Ben bu halde beni kimse görmesin diye senelerdir bir dağ evinde tek başıma yaşıyorum," diye inledi. "Kendimden utanıyorum. Oysa utanması gerekenler beni bu hale sokanlar değil mi?"

"Öyle," dedim hızla. Dizini biraz ovdum. "Sen çok güzelsin."

"Viktor beni böyle görürse asla istemez," derken sesi çok tiz çıktı. "Beni beğenmez."

"Meltem," dedim hızla. Ellerim titredi, dudaklarımı ısırdım. "Annem Muğla'da yaşıyor, dedin. Hangi köy?"

"Ortaköy. Arka bahçede erik ağaçlarımız var. Babam hep iki kişilik salıncaklar yapmıştı oraya. Seni bulunca sen de sallanırsın diye."

Gözlerimden yaşlar süzülürken, Tufan'ın yerinden çekilmesi ile irkildim.

"Yeter Nergis," dedi buz gibi, alçak bir sesle yanımdan geçerken. O sert, sessiz ses tonu ile irkildim ama duymadım. Ya da duydum ama duramadım.

"Annem hala orada mı? Tam adresi ne?" diye sordum heyecanla.

Meltem başını onaylar salladı. "Evet orada. Seni bekliyor. Ben de yokum senelerdir ama muhtemelen o bir tek seni bulmak istiyor."

Hayatım tepetaklak oldu. Bildiğim doğruları yuttum. Gerçekler tokat attı. Sustum. Neye uğradığımı şaşırdım bu kısacık sürede. İçimdeki enkaz daha da yıkıldı.

Ben o gün arabada çıkan yangında belki ölmedim ama Meltem benim yerime yandı. Aynı gece miydi, bilinmez. Ama kaderlerimiz bağlantılıydı. İkimiz de hayatta kaldık. Ben enkazdım, o da kül.

Tufan yanımdan geçip odaya girdi ama umursamadım. Öylece Meltem'in yanında oturmak istedim. Bir süre sessizlik çöktü. Eyfel'in ışıkları arada bir parladı. Dışarıda rüzgar nefes verdi. Cama çarptı.

Meltem bedenini hafif kıpırdattı. Kollarını sarmalayan ip artık oraları kanatmıştı. "Çözer misin? Sana zarar vermem," dedi. "Sadece sarılmak istiyorum."

Önce koridorun sonuna, sonra da Meltem'e baktım.

Gözlerinde bir çocuğun özlemi vardı. Bir çocuğun kardeşine uzanmak isteyişi. Elim titredi. Yaklaştım. İplerin ucuna dokundum.

Meltem'in gözlerine bakıyordum. O gözlerde kendimi gördüm. Aynı korku. Aynı boşluk. Aynı çocukluk.

Bir düğümü çözdüm. Meltem'in arkadan bağlı elleri serbest kaldı. Onları öne doğru getirdi ve titreyerek bileklerini ovuşturdu. "Görüyor musun?" dedi ellerini bana doğru uzatırken. "Aynı eller. Aynı çizgiler."

Elimi onun eline koydum. Gerçekten aynıydı. Aynı damarlar, aynı parmaklar. Kalbim dayanamıyordu artık. Sessiz ama çok şiddetli ağladım. Öyle bir ağlama ki, içim dışıma döküldü.

"Beni nasıl hiç bulamadılar?" dedim ağlarken. "Ben nasıl senelerdir anne bildiğim insanların kandırmacasına maruz kaldım?"

Meltem kibarca elimi tuttu, parmaklarımı yüzüne götürdü. Yanık derisine dokundum. O sıcaklık, o pürüz ama altında bir ten vardı, canlı bir ten. "Görüyor musun?" dedi fısıldayarak. "Hissediyor musun? Bana neler yaşattılar, bir kadın olarak beni anlayabiliyor musun?"

"Sen çok güzelsin," dedim. Sonra başını göğsüme yasladı. Kollarım onu sıkıca sardı. Ben de ağlarken başını okşadım. Saçlarının bazı yerleri kısacık, bazı yerleri tamamen dökülmüş kısmını okşadım. Parmaklarım arasında kırık saç telleri kaldı. "Onlarla tanışmak istiyorum," dedim.

"Tamam," dedi. "Oraya git. Seni görünce annemin kalbi durabilir ama yine de git. O seni hep bekledi. Hem... Viktor'un aksine annem senin ben olmadığını hemen anlar."

"Hey!" Sesi ile başımı çevirdim.

Tufan'ın gözleri bu kez bana değil, Meltem'e kilitlenmişti. "Çekil hemen oradan," dedi yavaş ama sert bir tonla. Bize doğru telaşla adımlarken, "Çekil!" diye bağırdı.

Beni tutup arkaya doğru ittiğinde sertçe geriye doğru düştüm. Neye uğradığımı şaşırdım. Tufan telaşla Meltem'in ellerini bağlamaya başladı.

"Ya ne yapıyorsun!" dedim yerde sürüklenerek tekrar onlara doğru giderken. "Ya bırak onu! O benim kardeşim! Bırak!"

Doğrulmaya çalıştığım sırada Tufan sinirle, eskisinden daha sıkı bir şekilde onu bağlıyordu.

Meltem'i öyle görmek artık hiç istemiyordum çünkü biliyordum; artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Çünkü o kadında kendime rastlamıştım. "Ya bırak dedim!" derken Tufan'ın kolunu tuttum. "Bırak onu!"

"Nergis!" dedi Meltem bağırarak. "Git o eve! Anneme sarıl benim yerime!"

Tufan geri çekildiğinde Meltem'in gülen yüzünü gördüm. Ama az önceki gibi değil, ilk gördüğüm anki gibi. Cellat, deli, sinirli.

"Ne?" derken nefes nefese kaldım. "Neden öyle bakıyorsun Meltem?" Gözlerimi sildim.

Meltem ağlamaklı ifadesini bir anda kahkahalarla çevirdi. Başını yere eğdi ve hiç durmadan gülmeye başladı. "On saniyede hayat hikayesi uydurdum, on saniyede bana inandı bu geri zekalı!"

Neye uğradığımı şaşırdım. Tufan ise doğrulurken bana döndü. Sanki Meltem'e inandığım için hayal kırıklığına uğradı. Ya da bakışları ile beni küçümsedi.

"Sen," derken gözlerimi tekrar bileğime sildim. "Sen az önce anlattığın her şeyi uydurdun mu yani?"

"Ne Muğla'sı, ne Serap'ı? Ben Almanya'da büyüdüm, geri zekalı!" dedi gülerken. Ama öyle çok gülüyordu ki gözü kapanıyordu.

Ona birkaç saniye sessizce baktım. Sonra bir anda, "Allah'ın manyağı!" diye çığlık attım. Meltem'i omuzlarından öyle sert yere ittim ki sırt üstü sandalye ile birlikte yere kapaklandı. "Ruh hastası şizofren!"

"Tamam," dedi Tufan bir eliyle beni belimden tutup hafif havalandırırken. Tufan beni tutuyordu ama ben hala Meltem'e doğru ellerimi uzatmış, tekmeler atıyordum.

"Seni şizofren manyak!" diye çığlık attım. O ise yerde uzanırken bile gülmeye devam ediyordu.

"Bana inandı! Ge-ri-ze-ka-lı!" diye kahkaha attı.

Tufan beni koridor sonuna kadar sakince götürüyordu. Bense hala havada Meltem'e doğru tekme atıyordum.

"Seni babası sikişik! Seni orrrrospu!" diye çığlık atıyordum. "Bu gece düğüne gittim ben! Viktor önümde diz çöktü benim!"

Meltem bir anda durup başını bana kaldırdı. Bu dediğim ile Tufan bile şaşırıp beni yavaşça yere bıraktı.

"Ne dedin sen?" dedi Meltem hızla.

Yüzümün önündeki saçları üfürdüm. Nefes nefese ona doğru adımladım. "Brise," dedim yüzümü ağlamaklı yapıp. "Brise, hazinem! Çok güzelsin!"

"Yo, yo," dedi Meltem başı olumsuz sallanırken. "Yo... Demedi bunu! Hayır! Brise benim!"

"Gün ışığım," dedim ağlamaklı bir şekilde. "Çok güzelsin!"

"Kes sesini!" dedi Meltem titremeye başlarken. "O sadece bana böyle söyler! Kes sesini!"

"Dedi işte," dedim gözlerim dönmüş şekilde. "Evine de gittim ben onun."

"Kapat çeneni!" diye avazı çıktığı kadar çığlık attı.

"Senin işkence odanı gösterdi bana."

"Ne?" dedi gözleri dolarken. Bu sefer samimiydi damlaları.

"İnsanların kanından şarap içtiğiniz o büyük odadaki gelinlikli fotoğrafı indirmeye karar verdim. Oraya onunla yeni çekildiğimiz biz fotoğrafı asacağız. Viktor ve Brise," dedim hırsla.

"Sus!" dedi Meltem sinirle kafasını yere vururken. Hiç durmadan başını sertçe yere vurmaya başladı. "Sus artık! Sus! Du Schlampe! Halt den Mund! Du Muschi-Kopf! Orrrospu!"

"Şimdi ağla işte," dedim yüzümü ekşiterek ona bakarken. "Pislik seni."

Doğrulduğum sırada Meltem hiç durmadan ağlıyordu. Bense saçlarımı geriye doğru atıp koridorun sonuna döndüm.

Tufan ile göz göze geldik. Kaşları hafif çatık ama ifadesi sırıtır gibiydi. "Nergis?"

"Efendim Tufan Bey," dedim boğazımı temizlerken.

"Geç bakalım," dediğinde yatak odasının kapısından girdim. Kapıyı kapattığı gibi ona döndüm. Hala bana şaşkın ama sırıtarak bakıyordu.

"Bakın o kadın tam bir akıl hastası," dedim hızla. Yatağa oturdum. "Resmen benimle alay etti. Ben onu gerçekten benim ailem sandım. Şimdi ben onu nasıl sinir etmeyecektim ki?"

"Bir şey demedim. Şaşırdım sadece."

"Neye şaşırdınız?"

"Haşinliğine."

Yatağa uzandığımda kalbim çarpıyordu. Aramızda boşluk kalması için elimden geleni yaptım ama o da yavaşça yan tarafa uzandığında çarşafın gerginliği bile nefesimi tuttu. İstemsiz çarşafı avuçladım. "Haşin falan değilim. Sadece o bana öyle yaptığı için ben de onu kızdırmak istedim."

"Tamam, haşin ömür törpüm."

"Bu arada," dediğimde sırıtarak gözlerini kapatmıştı. "Teşekkür ederim."

"Ömür törpüm dediğim için mi?"

"Hayır," dedim nefes vererek. "Hatta mümkünse onu bana hiç demeyin bile."

Kaşları çatıldı, gözleri kapalıyken. "Niye?"

"Sempatik bir hitap değil."

"Benim ağzımdan çıkan her kelime sana bir lütuf," dedi ifadesi tekrar düzelirken.

"Louvre Müzesi'ne götürdüğünüz için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Siz bana su gibi mi dediniz?" derken başımı ona çevirdim. Yastığa yanağımı hafif sürttüm. Elleri ensesinde, sırt üstü bir şekilde öylece tavanı izliyordu.

"Hayır, demedim."

"Neden ona öyle dediniz? Yaratık dediniz."

"Yaratık çünkü."

"Sizce güzellik dış görünüşten mi ibaret?"

"Sence o karının içi güzel mi?"

"Bilmem," dedim yutkunurken. "Bence yaşadığı o korkunç olaydan sonra akıl sağlığını kaybetmiş sadece."

"Bakalım, sen ne zaman akıl sağlığını kaybedeceksin," dediğinde gözlerimi kapattım. İstemsiz gülümsedim.

"Az önce kaybeder gibi oldum," derken kıkırdadım.

"Fark ettim. Bir an ben bile korktum."

Gözlerimi açtığımda öylece tavanı izlemeye devam ediyordu zift gözleri. "Gerçekten mi? Benim öyle sinirlenmem sizi korkuttu mu?"

Belli belirsiz sırıttı. "Çok."

"Dalga geçiyorsunuz."

"Dalga denizde olur," derken bana baktı. "Nasıl şaka?"

"Çok komik," dedim gülerken. Sinirlerim öyle bozuldu ki Tufan'ın bu saçma sapan şakalarına sinirden gülmeye başladım artık.

"İlahi Tufan Bey," dedi sesini inceltirken. Bir an neye uğradığımı şaşırdım ve şaşkınlıkla ona baktım.

"Siz beni mi taklit ettiniz?" diye sorduğumda bayık bayık tavanı izliyordu. "Çok komiksiniz. İlahi Tufan Bey."

"Öyleyim," dedi ve nefes verdi. "Bak küçük şeytan. Sana bir büyük tavsiyesi. Sinirlendiğinde etrafa saçtığın öfke güzel ama küfürlerine biraz daha çalışman lazım," dedi ciddi sesle.

"Ne var ki benim küfürlerimde? Gayet içten ve etkili küfürlerim var benim."

"Kızım babası sikişik nasıl bir küfür amına koyayım?" dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Nereden buluyorsun bu antin kuntin lafları?"

"Çok komik bir küfür bence," dedim sesim neşeli çıkarken. "Senelerdir hep o küfrü kullanıyorum."

"Tamam hadi," diye mırıldandı. "Çok konuşma. Uyu."

"İyi geceler Tufan Bey," derken sesim naif çıktı.

"Patron de bana."

"Tamam. İyi geceler patron."

Sabahın erken saatlerinde gözlerimi açtığımda bir boşluğun sessizliğe akıttığı gri vardı havada. Bu yalnızlık hissi beni rahatsız etti. Tufan yanımda değildi. Yattığı kısım soğuk hissettirdi. İçimde bir ağırlık ile doğruldum. Gözlerimi ovup battaniyeyi üzerimden attım, ayaklandım.

Çıplak ayaklarım soğuk tahta zemine dokundu. Yatak odasının kapısını açtığımda adımlarım duraksadı. Meltem'in bağlı olduğu sandalye boştu. Bağlı olduğu ipler tahta zemindeydi.

"Tufan Bey?" dedim korkuyla. Ayaklarım geri geri gitti. Telaşla odaya dönüp kapıyı kapattım ve sağa sola baktım. Etrafta hiçbir dekor olmadığı için kendime kalkan olarak bir şeyler alamadım. Telefonuma sarıldım. Tufan'ı aradım ama açmadı.

"Tufan Bey?" diye bağırdım tekrar. Kalbim hızlandı. Sesim çatladı. "Neredesiniz?"

Minik adımlarla tekrar çıktım odadan. Koridora kadar adımladım. Tuvaletin kapısını açtım. Boş.

Mutfak, boş. Salon, bomboş.

"Ya of!" dedim korkuyla tekrar Tufan'ı ararken. "Meltem'i bulduğun için beni burada bırakıp ülkeye dönmüş olamazsın değil mi!" diye bağırdım. Tekrar açmadı. Bir daha aradım, bir daha açmadı.

"Ya Tufan!" dedim sinirle tekrar ararken. Ayağım istemsiz ritim tutmaya başladı. Baş parmağımı kemirmeye başladım. "Ya gitmedin değil mi ya! Of!" diye bağırdım.

Duvar da bana baktı, ayna da bana baktı ama ben kendime bakamadım. Bu gerçek kalbimi çok kırdı. Öfkeliydim de. Biraz da hırslı. "Ya ne yapacağım ben bu evde?" dedim sağa

sola bakarken. "Ya beni nasıl bıraktınız siz!" derken ayağımı sertçe yere vurdum.

Onu tekrar aradım. Elimden kaydı telefon, öyle çok ter akıttım. Ekranım buğulandı, gözüm seğirdi. Çaldı... Çaldı ve çaldı. Açmadı.

"Nerdesin?" Sesim boğuk çıktı.

Camın önüne gittim. Tül perdeyi çektim ve arabasına bakındım. Buldum hemen.

Oradaydı. Aşağıdaydı. Siyah, büyük jipine yaslanmıştı. Bir elinde sigara, diğer elinde telefonu vardı. Kaşları çatık, anlamsızca telefon ekranına bakıyordu. Aşağı inmeye yeltendim. Telefonu kulağına götürdü. Benim telefonum çaldı.

Hızla açtım. "Alo?" dedim nefes nefese. "Tufan Bey?"

"Ne o ömür törpüm?" derken sigarasını yana doğru fırlattı. Sesi alaycı, yumuşak ama yeni uyanmış gibi hafif cızırtılı. "Beni mi özledin? Bin kere aramışsın?"

Gözlerim doldu. Nefesimi tuttum, konuşamadım. "Ya of!" dedim sinirle. "Beni bırakıp gittiniz sandım! Of!"

Bir sessizlik oldu. Rüzgar perdeyi hareket ettirdi. Camın yansımasında kendimi gördüm. Şaşkın, dağınık, soluk.

Tufan'ın sesi yeniden geldi. "Eşyaları aşağı indirdim. Birazdan dönüyoruz Türkiye'ye." Soğuktu sesi.

"Meltem nerede?" derken yutkundum.

"Soru sorup durma," dedi yaslandığı arabadan çekilirken. "Beni de sapık gibi camlardan izleme. Bekliyorum. Beş

dakikaya aşağıda ol."

Telefonu yüzüme kapattığında birkaç saniye nefesimi düzenledim. Onun beni burada bırakmamış olması kalbimi pır pır etti. Öyle çaresizdim.

Toparladım kendimi. Koşarak yatak odasına döndüm. Çantamı aldım ve sağda soldaki şarj aleti gibi eşyalarımı topladım. Montumu üzerime geçirdim. Kapıyı üzerimden çektim. Koşarak merdivenleri indim.

Sokak sessizdi. Şaşırmıştım, birinci bölgede olduğundandı belki. Arabasının etrafında elleri ceplerinde, ağır ağır volta atıyordu. Başını kaldırdığında göz göze geldik. Hiçbir şey demedi. Hiçbir şey söylemeden ona doğru adımladım. Aniden ona sarıldım.

Başımı göğsüne yasladım. "Ben yemin ederim ki çok korktum," dedim sesim boğuk çıkarken. "Beni bıraktınız sandım, Meltem geldi diye beni artık lüzumsuz buluyorsunuz sandım."

Tufan donakaldı. Bedeni taş kesildi. Ne elleri ceplerinden çıktı, ne de beni itti. Sadece bekledi. Kasıldı ama, nefes alamaz gibi. Bense onun kokusu ile çarpıştım.

"Çekil."

Ellerimi onun beline sardığımda koluma belindeki silah dokundu. Buz gibiydi. Silahına elimin çarpması onu daha da gerdi ama hala beni itmedi.

"İki oldu bu," dedi öylece dururken. "Bana bir daha sakın sarılma. Üç olmasın."

Geri çekildim. Yanımdan geçti ve arabanın kapısını açtı. Birkaç saniye duraksadı. Bir şey demedi ama bekledi.

Sonunda nefes verip arabaya bindi. Peşinden ilerleyip diğer tarafa oturdum ve geriye yaslandım.

Ellerimi dizlerimin arasına koydum. Motor çalıştı. Sokak yavaşça geriye gitti. Şehrin sesi azaldı.

Camı yarısına kadar açtım. Elimi dışarı sarkıttım. Paris yağmuru avcuma doluyordu. Her biri tıpkı Tufan'la geçirdiğim son birkaç ay gibiydi. Düşüyor, kırılıyor ve siliniyordu.

Tufan hiç konuşmuyordu. Direksiyonu normaldeki gibi rahat tutmuyordu. Ellerindeki damarlar belirgindi.

"Alt tarafı sarıldım," dedim sonunda dayanamayarak. "Bu kadar abartmayın."

"Ben sen her hassaslaştığında kafan estiği gibi sarılıp edebileceğin biri değilim. Patronunum ben senin."

"Meltem nerede?"

Sabır diler gibi nefes verdi. "Bagajda."

Hızla omzumdan arkaya baktım ve tekrar ona döndüm. "Ne demek bagajda!" dedim kısık ama hırslı. "Ne arıyor orada!"

"Paris'teki bir mağazadan Bekir'e tasma almıştım ama kaybettim. Onu arıyor," dedi ve istemeden sırıttı. "Nasıldı?"

"Ne nasıldı?" dedim korkuyla.

"Şaka," derken ifadesi ciddileşti. "Ne arıyor dedin, tasma arıyor dedim. Kelime oyunu yaptım. Nasıldı?"

Gözlerimi kapattım. Bir an, sadece bir an, Paris'in bütün ışıkları üzerime döküldü. Onun bu aptal ve komik olmayan şakaları beni öylesine öfkelendiriyordu ki suratına küfür

etmemek için gözlerim kapalı, avcuma dökülen yağmurları hissettim sadece.

"Neyse," dediğinde gözlerimi açtım. "Aldım ben cevabımı. Eyvallah."

"Onu nasıl ülkeye sokmayı düşünüyorsunuz, sorabilir miyim?" derken ağzım aralık kaldı.

"Sorabilirsin," dedi yola bakarken. "Bavulla sokacağım."

"Uçağa girmeden önce bin tane cihazdan geçmiyor mu bu bavullar?" dediğimde kısaca bana döndü. Zifir siyahı gözleri gözlerime dokundu.

"Kendi uçağıma ne sokacağımı onlara mı soracağım?" derken tekrar yola baktı. "Birkaç adamla görüştüm. Evcil hayvanlar kısmından sokacağız."

"İnanmıyorum size," dedim şaşkınlıkla. "Kadın nefes alabiliyor mu bari orada? Ya şaka gibi bir olay!"

"Öldürmediğime dua etmesi lazım," dedi dümdüz. Bir an duraksadı. "Kızım sen bu karının ağzına burnuna uçan tekme atmadın mı? Şimdi koruyasın mı geldi? Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Benim işime sakın karışma. Nedir benim çalışanım olmanın ilk kuralı?"

"Sadakat mi?" dediğimde bir an gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra sırıttı.

"Aferin, doğru. İki?"

"Neymiş ikinci kural?"

"Benim kararlarımı sorgulamak yasak."

"Haşa," dedim alayla. "Siz bir şeye karar verdiyseniz akan sular durur. Hatta siz sabahları uyanmazsınız bile. Siz uyandığınız için güneş açar, sabah olur."

"Evet," dedi şaşkınlıkla yola bakarken. Bana baktı. "Gerçekten de böyle. Beni anlamaya başlamana çok sevindim, ömür törpüm."

"Ben sizin ömür törpünüz değilim."

"Sen tam bir ömür törpüsüsün," dedi ışıkta durduğunda. Geriye yaslandı. "Sen adamı yaşlandırırsın. Sen insanı çökertirsin."

"Ya asıl siz ve iğrenç şakalarınız insanı yaşlandırır," dedim elimi içeri alırken. Camı yukarı çektim. Elim üşümüştü.

"Benim şakalarım madem komik değil, niye sırıtıyorsun arada?"

"Sinirden."

"Muhakkak," dediği sırada havaalanına varmıştık. Arabadan indiğim gibi bagaja koştum. İçeride kocaman bir valiz vardı. Valizin fermuarını hafifçe açtığımda ellerime sarı saçlar dokundu.

"Çekil," dedi Tufan fermuarı kapatıp sapından tutarken. "Uyuyor. İğne yaptım. Yol boyu uyuyacak."

"Ya siz nasıl bir canavarsınız?" dedim telaşla onunla bir ilerlerken. Arabasının anahtarını ise çoktan onu bekleyen bir adama uzattı. İçeri girdiğimizden beridir valizi çekiyordu ama çok hordu.

"Ben taşıyayım," dedim telaşla. "Ya o rahat ediyor mudur içeride? Yavaş olsanıza."

"Sus artık," dedi dururken. Bana doğru döndü. Eğildi. Gözleri gözlerimi yaktı. "Sus Nergis. Tepedeki şahidim bırakırım seni burada. Kes sesini artık sus."

İlerlemeye devam ettiği sırada ağır ağır peşinden ilerliyordum. "Haşa, tepedeki dediğiniz Allah mı?"

"Sus."

"Tepedeki dediğinizde ne oluyor? Allah desenize."

"Bir o kalmıştı karışmadığın," dedi bizi bir adama doğru götürürken. "Harbi bir tepedeki ile arama girmediğin kalmıştı amına koyayım."

Adam bizi gördüğünde başıyla selam verdi ve elini ileri anlamında uzattı. Bir protokolden geçtik. İlerlediğimiz sırada hiçbir güvenlik valizimize bakmadı. Tufan'ın uçağına vardığımızda Tufan valizi sonunda yere bıraktı ve koltuğa oturdu.

Hızla yere çöktüm ve valizin fermuarını açtım. Meltem cenin pozisyonunda uyuyordu. Ezilip büzülmüştü ama bedeni bu kocaman bavula sığmıştı. Bir süre nefesinin düzenini dinledim. Doğrulup Tufan'ın karşısına oturduğum sırada o koşturarak bize gelen hostesten viski istedi.

"Sabah sabah," dedim geriye yaslanırken.

"Ya kızım," dedi gülerek. O güldüğünde şaşkınlıkla gözlerim açıldı. "Ya sen hasta mısın Nergis? İçtiğim içkinin saatini sana mı soracağım? Senin yaşın kadar yıldır içiyorum ben bu içtiyi."

"Neyse," dedim telefonumu elime alırken. "Erken yaşlanırsınız ondan diyorum."

"Bir şey olmaz bana."

Telefonumdan gruba mesaj yolladım.

Küçük Burjuvalar

Nergis : DÖNÜYORUM

Nergis : Sena nasıl

Şahin : Dün haberlere çıktınız

Nergis : Anlamadım kar tanem

Şahin : Tufan bekire mama aramak için paris sokaklarında fare avlarken görünmüş harıl harıl fare peşinde koşuyormuş

Nergis : Güldürme adam karşımda oturuyo

Şahin : Koşarken yere düşmüş donu yırtılmış bir de ne olsun

Şahin : Tufanın donunda KÜÇÜK AMA SEVİMLİ yazıyormuş

Nergis : GEBERCEM AMK GÜLDÜRME KARŞIMDA

Şahin : Ne zaman geliyon

Nergis : Trafik olmazsa üç-dört saat

Şahin : Havada ne trafiği amk güvercinlere korna mı çalcanız

Nergis : Güldürme defol

Şahin : Gel de denizle noldu onu anlat

Hızla başımı kaldırdım. Tufan uçak havalandığından beridir elindeki kitabı okuyordu. Diğer elinde viskisi vardı. Saat sabahın dokuzuydu.

"Tufan Bey?" dedim ama bana bakmadı. Cevap da vermedi. "Tufan Bey?"

Viskisinden bir yudum daha aldı. Bu sırada hostes önüme soğuk sandviç ve taze sıkılmış portakal suyu bıraktı. Onu elime aldım. Yerken tekrar seslendim. "Tufan Bey? Ya cevap versenize."

Hostes yerde, bavulda uyuyan kadına hiç aldırış etmeden yanımızdan geçti ve perdeli bölmeye geçti.

"Tufan Bey? Konuşsanıza kulaklarınız işitmeyi mi bıraktı? Bir dakika... Ben anladım sizin derdinizi," dedim ve nefes verdim. "Patron?"

Kitaba bakarken gülümsedi. "Efendim?"

"Deniz'e ne oldu?"

"Uf oldu."

"Ne yaptınız ona?" derken yediğim sandviçi bıraktım. "Çocuğu korkuttunuz mu?"

Sesi yavaş ama delici, "Neden ayrılmıştınız? Hep böyle korkak bir oğlan çocuğu olduğu için mi?" diye sordu.

"Ne yani? Siz adamsınız da Deniz oğlan çocuğu mu?"

Kitabın diğer sayfasına çevirdi gözlerini. "Öyle değil mi?"

"Değil. O her zaman bizi korurdu. Yetimhanede onun sayesinde birçok kez beladan kurtulduk. Onun cesareti ve zekası sayesinde."

"Niye ayrıldın ki o zaman?"

"Size ne ya?"

"O mu ayrıldı yoksa?"

"Ay size ne?" dedim sinirle. "Size ne ya? Si-ze-ne?"

Bir gülümseme. Alaycı, sabit. "Ne var kızım? Sadece soruyorum. Merak ettim. Olamaz mı? Ben insan değil miyim?"

"Benim özel hayatım sizi asla ilgilendirmez."

"Çok mu zekiydi o çocuk?" Viskisini masaya bıraktı ve baş parmağını çok hafif yaladı. Kitabın bir sayfasını çevirdi. "Bayağı salak bir tipe benziyordu. Çok da sıkıcı bir eleman." Kısaca gözleri bana çıktı. "Hafif de ılık gibi."

"Ilık mı?" dedim şaşkınlıkla.

Gözleri tekrar kitaba indi. "Evet. Ilık."

"Sizin gibi mafyacılıkları yok diye ılık mı oldu?"

"Ben mafya değilim," dedi kitaba bakarken.

"Siz resmen bir tefecisiniz."

"Olabilir," dedi. "En azından dürüst bir adamım."

Gözlerimi pencereye çevirdim. Bulutların arasında bir çizgi kayboldu. İçimdeki sabır da onunla gitti.

"Siz aşk saçmalıktır diyorsunuz," dedim. "Hiç aşık olmadığınızı söylüyorsunuz. Peki ya da size aşık olan olmadı mı?"

"Bu ne saçma soru?" dedi başını bana kaldırırken. "Tüm karılar bana aşık."

Gözlerimi devirdim. "Öyle mi? Ayrıca karı değil, kadın."

"Ne farkı var?"

"Birisi kibar, diğeri davar işi."

"Davar mı?" dedi tamamen bana odaklanırken gözleri. Bu, pekala beni rahatsız etti. "Sen bana davar mı dedin?"

"Yok!" dedim hızla, sandviçi elime alırken. Kocaman bir lokma aldım. "Demedim patron."

"Akıllı ol," dedi ve birkaç saniye bana bakıp tekrar kitaba indirdi gözlerini. "Koparmayayım o minik dilini."

Nefes verdiğim sırada camdan dışarı bakmaya başladım. Gökyüzü bembeyazdı ama ben artık her şeyi karanlık görüyordum. Belki de bakışlarım Tufan'ın göz rengine büründü.

Bodrum, en az Paris kadar soğuktu. Havaalanında bize getirilen arabaya bindiğimizden beridir taş yollar toz attı.

Ben bir an önce Sena'yla kavuşmayı beklerken, Tufan bir an önce evinde, düzenine varmak ister gibiydi. Meltem ise hala valizdeydi. Tufan, onu eve gelene kadar hiç çıkartmadı.

Çiftliğin kapısı açıldı, biz gelince. Çetin ellerini iki yana açmış, bize doğru adımlıyordu. Bir elini orkestra şefi gibi kaldırdı. "La la la!" dedi sırıtırken. "Patron ve yenge eve döndü so-nun-da!"

Tufan arabayı çiftliğin girişinde bırakıp indi. Hızla peşinden indim.Bagajdaki valizi aldığı sırada Çetin merakla izliyordu. "Bana Paris'ten çikolata mı aldınız yoksa? Düğün nasıldı? Gelin nasıl giyinmişti?" Bir an yüzünü ekşitti. "Varoş bir kadın o da anam."

"Fırla," dedi Tufan. Yüzünde hiçbir sıcaklık yoktu.

Çetin telaşla ona doğru adımladı ve elindeki valizi aldı. Ben arkadan sessizce takip ettim. Merak etmiştim çünkü. Meltem'i nereye götürdüklerini bilmek istedim. Ona ne yapacaklarını bilmek istedim.

"Nereye?" dedi Çetin merakla.

Tufan birkaç saniye etrafa baktı. "Bodruma indir."

"Emret patronum," dedi ve hızla valizi aşağı doğru indirmeye başladı. Bodrumun kapısı ağırdı. Tahta kokusu vardı. İçeriden nem kokusu da geliyordu.

Ben bir adım geride durdum. Gözlerim valize kaydı. Tufan elini valize attı. Yavaşça fermuarı açtı. İçinden bir yüz belirdi.

Meltem gözlerini araladı. Yüzünde uykunun soluk gülümsemesi vardı. "Geldik mi?" dedi, sesi yarı uykuda, hafifçe gülerek. Gözleri tamamen açıldı. Baktı, önce kocaman bir şaşkınlık, sonra yerinde duramayan bir neşe.

"Lan," dedi Çetin ve hızla birkaç adım geri gitti. Bana baktı, sonra Meltem'e. Tufan ise Çetin'in tepkilerini merak ettiği için bodrum kata inmiş gibiydi. Meltem'i ilk görüğü an Çetin şaşıracak mı yoksa korkacak mı bunu bilmek istedi. Çünkü şaşırırdı insan bilmediği şey olunca, ama korkardı bildiği şey ortaya çıkınca.

İşaret parmağını Meltem'e doğru tuttu Çetin. "Lan hortlak!" dedi hızla. Tekrar bana baktı. "Lan yenge karı bayanı! Bu Meltem mi lan!"

"Ta kendisi," dedi Tufan, varla yok sırıtırken. Sanırım Çetin'den şüphelenmenin yersiz olduğunu anlamıştı.

Arkasını döndü. Yukarı çıkmaya başladı.

Çetin hızla kadının dibine eğildi. "Lan sen ölmedin mi manyak karı!"

Meltem valizden çıkarken bir yandan da esniyordu. "Süpriz," dedi. Gülüşü deli ama bakışları yorgun. Etrafına bakındı. Bir an hızla ifadesini değiştirdi. "Beni burada bırakmayacaksınız değil mi!"

"Hadi bacım," dedi Çetin beni tutup şaşkın şaşkın dışarı çıkarırken. Eli belime gitti, beni itekledi ama ben donmuş gibi Meltem'e bakıyordum. Biraz daha sert itti. "Nergis Hanım bacım kadını, hadi."

"Durun!" dedi Meltem korkuyla. "Yalvarırım beni burada bırakmayın! Ya ben Paris'te mutluydum! Orada düzenim de vardı! Beni babamlara bıraksanıza! Almanya'ya gideyim ben! Lütfen bırakın!"

Elini sertçe kapıya vurdu. "Nergis!" derken sesi çatallaştı. "Nergis beni çıkartır mısın! Ne istersen veririm sana! Parada yüzdürürüm seni! Hadi," dedi yumuşatarak sesini. "Hadi çıkar beni. Bu erkeklere kanma! Kadın dayanışması yapalım Nergis! Dün akşam seni kandırdığım için özür dilerim! Sana gerçek ailemi anlatırım! Belki gerçekten de senin ailendir onlar! Hadi beni çıkar, onlara gidelim beraber!"

"Pes," dedim şaşkın şaşkın yukarı çıkarken. Çetin hemen arkamdan ilerliyordu. "Resmen akıllandı."

"Bu nasıl ölmemiş?" dedi Çetin aynı şaşkınlıkla tepeye çıkarken. "Tipini gördün mü? Denizde olsa batmaz tipi."

"O ne demek be?" dedim omzumun gerisinden Çetin'e dönerken.

"Denize girse batmaz çünkü tipi kayık."

Bir an ona bön bön battım. "Tufan'la bir akrabalığın var mı?"

"Abim olur kendisi," dedi yanımdan geçerken. Şaşkınlıkla ağzım aralandı.

"Nasıl abin? Öz abin mi?" derken Çetin'in peşinden ilerliyordum. "Gerçekten abin mi?"

"Evet," dedi Tufan'ın yanına, at çiftliği 1984'e doğru patikaya ilerlerken.

"Neden abi demiyorsun?" dediğimde durup bana döndü.

"Lan senin on bir yaşındaki kardeşine bile patron dedirtiyor adam, sence bana dedirtmez mi?" dedi ve bir an sırıttı. "Sence beni seviyor mu?"

"Bence evet," dedim şaşkınlıkla. "Kardeşi olmasan senin gibi hareketli bir karakteri yanında tutmazdı diye düşünüyorum."

"O değil kız!" dedi pişmiş kelle gibi. Fısıldadı. "Mür," dedi. "Siz yokken ona çıkma teklifi ettim. Üç kere."

"Ne dedi?"

"Hayır dedi," derken arkasını döndü. "Nazlanıyor ama. Nazlı yarim. Ben halledeceğim. Sıkıntı yok. Alnıma Mürekkep yazdırmayı planlıyorum."

Çetin 1984'e girdiğinde başımı ana eve çevirdim. İçeri doğru adımladım. Mürekkep ve Şahin, girişte doktor ile konuşuyorlardı. Şahin ona İngilizce bir şekilde dertlerini anlatıyordu. Gerginlerdi.

"Ne oluyuor?" dedim şaşkınlıkla. Aynı anda bana döndüler.

Doktor tüm odağını bana çevirdi. Yüzündeki çizgiler daha derindi bu sabah. Sesi her zamanki gibi sakindi ama ben o sakinliğin ardındaki çaresizliği hemen anlamıştım. "Sena'yı ilik nakli için acil ameliyata almalıyız. Kuruldaki hekimler ile görüştük. Daha fazla beklemek istemiyoruz."

Dilimin ucundaki kelimeler boğazımda birikti. Bunun bir müjde olması lazımdı ama o bunu çok ciddi söylemişti.

"Siz," dedim keleyerek. "Siz bekleyelim demiştiniz. Biraz vücudu toparlasın, narkozu kaldırabilecek kadar güçlensin demiştiniz."

Başı hafif öne eğildi. Bana bakmamaya çalışır gibi oldu. "Bekledikçe vücudunun güçleneceğini öngördük ama kanser büyüyor. Durduramıyoruz."

"Anlamadım. Ne demek durduramıyoruz?" dedim gözlerim kısılırken. Ölüm gibi çıktı bakışlarım. "Sen işinin en iyisi değil misin? Sen nasıl durduramadın benim kardeşimin kanserini?"

"Vücut beklediğimiz gibi toparlanmadı. Artık çok geç. Ameliyat dışında çaremiz yok."

"Tamam," dedim hızla. "Olsun. Vücudu kaldırabilir ama, değil mi?" derken Mür'e döndüm. "Kaldıracak değil mi?"

"Yarı yarıya şans verdik."

Ayaklarımdan yere kan döküldü sanki. Kalbim egale oldu. İçim sıkıldı. Dışım kanadı. "Ne demek yarı yarıya?" derken gözüm seğirdi. "Siz beklettiniz. İlik bulduk ama vücudu iyileşsin diye beklettiniz?"

"Hemen almazsak çok geç olabilir."

"Hayır," dedim başım olumsuz sallanırken. Beynimde yankılandı her şey. "Biz bekledik," dedim Şahin'e bakarken. Bana çaresiz bir enkaz gibi bakıyordu o da. "Biz beklemedik mi arkadaşlar? Biz bu adama inanıp, Sena toparlar diye beklemedik mi?"

Hızla doktora vurdum. "Sen bize bekleyin demedin mi!" diye çığlık attım. "Şimdi sen niye bize böyle diyorsun! Biz seni aylarca araştırıp bulmadık mı! Sen bu eve sırf bu kızı iyileştirmek için gelmedin mi! Bu evin sahibi sana dünyanın parasını vermedi mi!" diye çığlık attım. "Şimdi sen nasıl yarı yarıya ihtimal verirsin!" derken boğazım yırtıldı.

"Tamam," dedi Mür beni tutmaya çalışırken. "Ameliyatı yapsınlar, Sena da kurtulsun artık."

"Ya ölürse!" diye çığlık attım. "Yarı yarıya ihtimal ne demek!" derken ayağımı sertçe yere vurdum. Elimi doktora kaldırdım, tehdit eder gibi parmağımı salladım. "Bana bak şimdi git o çocuğu iyileştir, ameliyata hazır hale sok yoksa seni ellerimle öldürürüm."

Şahin, Sena'nın yanına çıktı. Hızla arkasından ilerledim. "Ya kardeşim ölmesin ya of!" diye çığlık attım. Koşarak Şahin'i de geçtim. Sena'nın odasına girdim. Gözleri hafif açık, uzanıyordu minicik bedeni. Beni göremiyordu bile. İki günde kanser bir bedeni böyle güçsüzleştirir miydi? Güçsüzleştirmişti.

Şahin dibine çöküp elini tuttu. O küçücük el Şahin'in avcunda kayboldu. Şahin'in de gözleri kızarmıştı. Dudağı titredi ama ağlamadı. Sadece o elden güç alır gibi sımsıkı tutuyordu.

Sena gözlerini bana çevirdi. Göz kapaklarının altı morarmıştı. Nefes alışı zayıflı. Burnu hafif kanamış, kanlar orada birikmişti.

"Abla," diye mırıldandığında hızla dibine vardım ve alnını yavaşça öptüm.

"Buradayım bebeğim," dedim sessizce. "Ben geldim bal kızım."

"Ölmek istemiyorum."

"Ölmeyeceksin prensesim."

Her şey durdu. Kalbimin sesi kesildi. Nefesim boğdu beni. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Kelime bulamadım. İstemeden akan gözlerimi sildim telaşla. "Daha iyileştiğinde denize nergis çiçekleri bırakacağız. Öyle istedin ya."

"Evet," dedi yorgun sesle. "En büyük hayalim. Sonra da yüzeceğiz. Şahin abimle su savaşları yapacağız."

Elimi tuttu. Parmaklarının soğuğu içime geçti. "Nergis Hanım," sesi ile başımı girişe çevirdim. Doktor bana bakıyordu. "Kararı hemen vermeniz gerekiyor."

"Vermiyorum karar!" diye çığlık atarak ona doğru adımladım. Sena korktu, Şahin ayaklandı. "Sen onu iyileştireceksin ben başka karar vermiyorum!" derken adamı tekrar itekledim.

Yüzde elli sayı beynime kazınmıştı. sanki bir duvarın üstünde yürüyordum. bir yanım umut, bir yanım ölüm ama hangi yana düşsem acıyacaktı. İçimden bir ses yapmamı, diğer ses onu öldüreceğimi söyledi.

"O halde ameliyatı yapıyoruz," derken telefonunu çıkarttı. "Heyet ile görüşmeliyim."

Ellerim titremişti. Omzumun üzerinden Mürekkep'in elini hissetmiştim. Bana dokunduğunda vücudumun ne kadar

kasıldığını fark ettim. Konuşmamıştı. Zaten onun sessizliği bazen sözcüklerden daha destekçiydi.

Sena ağlıyordu. Gözyaşları yastığı ıslatmıştı. Şahin başını onun göğsüne yaslamıştı. "Şşt," dedi sessizce. "Ağlamak yasak bizim evde, biliyorsun."

"Ama abiciğm," dedi Sena. "Ablam neden bağırıyor! Ben öleceğim için bağırıyor!"

"Yok öyle bir şey," dedi Şahin sessizce Sena'nın avcunu öperken. "Mür! Nergis'i çıkartsana."

"Gel canım," dedi Mür beni kollarımdan tutarken.

Kendimi çekiştirim. "Ya bırak!" diye haykırdım. "Bırak! İstemiyorum! Kaldıramaz o ameliyatı! Yoksa bu adam niye bize böyle desin! Kaldıramayacak işte! İzin vermiyorum!"

Doktor gözlerini kapattı. "Son kararınız mı Nergis Hanım?"

Herkes susmuştu. Hemşireler, cihazlar, duvarlar. O sessizlikte sadece Sena'nın nefesi vardı.O kadar zayıf, o kadar kırılgan bir ses.

Koridora çıktığımda dizlerim titremişti. Yürüyememiştim. Duvara yaslanmıştım. Başımı kaldırdığımda ışıklar daha da yakıcı gelmişti. Midem bulanmıştı. Yukarı kata çıkmam gerektiğini düşünmüştüm. Uzaklaşmalıydım. Biraz nefes almalıydım.

Merdivenleri ağır ağır çıkmıştım. Mür ve diğerleri doktor ile kaldı.

Her adımda ayağımın altındaki taş sertleşmişti. Nefesim boğazımda düğümlenmişti. Yukarı çıktığımda koridor bomboştu. Duvarlara çarpar gibi yürümüştüm.

Dışarıda insanlar vardı. Arabalar, gürültü, normal hayat. Birileri gülüyordu. Bir çocuk ağlıyordu. Bazıları aşıktı. Bazıları ailesiyle yemek yiyordu. Bazıları mimar olmuştu. Hayatlarını kurmuştu. Bazıları babasını gururlandırdı. Bazıları annesine sarıldı. Ben onların arasında yoktum. Dünya dönüyordu ama benim zamanım durgundu. Çünkü benim dünyam Sena olduğu için dönüyordu.

Başımı dizlerimin arasına almıştım. Saçlarım yüzüme düşmüştü. Ellerim titriyordu. Gözlerimi kapattığımda Sena'nın küçük yüzü gelmişti. O son bakışı, o korkusu. Kalbim yanmıştı.

Mürekkep yanıma gelmişti. Sessizdi. Dizlerinin üstüne oturmuştu. Başını omzuma yaslamıştı. "Doktoru dinleyelim bence."

"Hayır," dedim sessizce. "Tufan onu bir korkutsa mı?" derken başım kalktı. "Tufan onu dövsün. Ya da korkutsun. O da daha düzgün tedavi yapsın. Olmaz mı?"

Aşağıdan bir hemşire seslenmişti. İsmimi söylemişti. Karar verilmeliydi. Ben hala oturuyordum. Saat işlemeye devam etmişti ama ben zamanı duymuyordum.

Karar verememiştim çünkü neyi seçsem yanlış olacaktı. Sena'yı ameliyata sokmak ölüm gibiydi, onu kaybetmekse nefes almak gibi acı.

"Ben ameliyat için doktora haber vereyim," dedi Mür ayaklanırken. Ayaklandım. Alnımı koridordaki bir tabloya dayadım. Alnım yavaş yavaş tabloya ritim tutuyordu. Gözlerim yere, ayaklarıma bakıyordu.

"Anne özür dilerim," dedim sessizce. "Ona güzel sahip çıkamıyorum. Yemin ederim elimden geleni yapıyorum."

Sesim çıkmamıştı ama karar kalbimin içinde donmuş bir yara vardı. Annemin bana kızmasından çok korktum. Fark ettim ki bazı kararlar verilmezdi, sadece yaşanırdı.

Tufan Ali Uluhan'ın gözünden.

Yaklaşık on dakikadır bu geri zekalı amına koyduğumun herifini dinliyordum. Hala ötüyordu. "Çok garip. Torino'ya yulaf veriyoruz ya hani... Bu Mür sabahları yulaf yiyormuş. Bildiğin atlara verdiğimiz yemekten yiyor. Şaşırtıcı değil mi abi?" diye sordu.

"Ne bu içerideki hengame?" derken geriye yaslandım.

"Sena'nın durum sıkıntı," dedi Çetin elini Torino'nın burnuna dokundururken. "Nanay o kız. Kurtulma şansı pek yok gibi."

"Anladım," dedim Torino'yu izlerken. "İlik nakli için gelen herif ne oldu?"

"Vazgeçti," dediğinde başımı Çetin'e çevirdim. O ise bana bakmaktan çekiniyordu. "Yani korkmuş ilik nakli vermekten. Vazgeçmiş."

"Sonuç?"

"İşte sonuç ben de onu silahla korkutmak zorunda kaldım," dediğinde gözlerim biraz kısıldı.

"Sonuç?"

"Polise vereceğini söylediğinde onu öldürmek zorunda kaldım."

"Ne yaptın?" derken sessizdim. İstemsiz ayaklandım. "Kıza ilik verecek herifi öldürdün mü?"

"Yav abi!" dedi bana dönerken. "Polise gideceğim dediğinde telaşla sıkıverdim işte! Ama ilik için kendim başvurdum." Bir an bakışları utandı. "İstersen sen de kan ver. Belki senin ilik uyar kızla."

"Ben?" dedim şaşkınlıkla. "Kendi kanımdan bir başkasına vermek?"

"Abi deneyelim şansımızı," dedi telaşla. "Bak adamı öldürdüğümü kimse bilmiyor. Onlar sanıyor ki eleman ilik için bizden haber bekliyor. Amına koyayım herifi arka bahçeye gömdük, üzerine çiçek bile ektik."

"Senin ben cüriyetini sikeyim," dedim sakince atların oradan çıkarken. "Senin ben doğduğun günü sikeyim."

"Abi beni seviyor musun! Taşağını yerim abim!" diye bağırdı arkamdan.

"İşte sikinden düşeni böyle atarsan gelir abisinin tepesine çıkar," diye mırıldandım. Asansöre adımladım. Evde yeterince insan yokmuş gibi bir de bu muhabbetler vardı.

En üst kata çıktım. Orada buldum onu. Alnı tabloya dayalı, sessizce duruyor. Dönüp bana baktı ama konuşmadı. Gözleri kan çanağı, dudakarı mor.

Başımı hafif yana eğdim. "Abartıyorsun," dedim soğukça "Bunlar bilimden öte şeyler değil. Burada zırlayıp o çocuğu kurtaramazsın. Mantıklı düşünmek gerek."

Nergis duygusal bir kadındı. O ağlarken onun yerine kararlar veren biri olmalıydı ama gözlemlediğim kadarı ile

çevresindeki herkes salaktı. Hiçbiri mantıklı hareket etmezdi.

"Ölmesini istemiyorum," derken alt dudağı da büzüldü.

"Çekil oradan," dediğimde anlamadı. Ağlaması durdu. Başını bana çevirdi.

"Ne?"

Kaşlarımla tabloyu gösterdim. "O tablo çok değerli. Alnını vurup duruyorsun. Çekil oradan."

Öfkenin üzüntüden öte bir duygu olduğuna inandım. Bu nedenle karşımda zırlayan bir insanı susturmanın en güzel yöntemiydi onu kızdırmak. Ama işler bu kızda biraz farklıydı. Bu kız bana öfkelendiğinde hiç susmazdı. Ben de bu huyuna hiç alışamadım.

"Seni de tablonuda sikerim şimdi!" dedi ve hızla duvardaki tabloyu sertçe yere attı. Ayağının tabanı ile üst üste tabloya vurdu.

Şaşırdım, etkileyici.

Sinirle vurmaya devam etti. "İnsan ol biraz be insan!" derken üst üste tabloya vurdu. "Senin insanlığını sikeyim!"

Öylece, sessizce onu izledim. İnsanlar öfkelendiklerinde güçlü görünmeliydi. Karşıdaki korkmalıydı ama bu kız oyuncağı alınmış bir çocuktan farksızdı.

Bana doğru adımladı. "Ya sen nasıl bir insansın?" derken elleri bana vuracaktı. İzin vermedim, ama cesareti etkileyici.

Bir anda boğazını tuttum.

Yeni depremin habercisi gökyüzü şimdiden belirmişti. Bu konuşma sonrası ağlama sebebi kız kardeşinin hastalığı değil ben olacaktım. Birazdan benden korkmaya başlayacağını bilmek eğlenceliydi, hem de gerekliydi.

Elleri onun boynunu kavradığım elime gitti. Beynime kan sıçradı. Boynunu kopartmamak için sakince nefes verdim.

"Sen kiminle nasıl konuşuyorsun böyle?" diye fısıldadım.

"Bırak," dedi sesi boğuk. "Bırak hemen."

"Sen niye bu kadar yaramaz bir çocuksun?" Küçücük bir şeydi, ancak lafları da hareketleri de çok büyüktü. Çok cesurdu. "Seni korkutmak istemiyorum, ama sen hep beni zorluyorsun."

Onu bıraktığım gibi yutkundu ve boynunu tuttu. Sıkmadım bile ama narindi. Biraz da abartmayı severdi.

"Ben kardeşimi de alıp gidiyorum," dedi nefes nefese. "Bitti. Meltem'i de buldun. Doktor da bir sike yaramıyor. Biz gidiyoruz."

Arkasını döndü hızla. Benden kaçacaktı. Bu, bu kadar kolay mıydı?

Yavaşça sırıttım ve boynumu kütlettim. Bundan sonrası için mantığımı biraz bastırmam gerekiyordu. Hızla kolundan tuttum ve merdivende onu yakaladım. Sırtı duvara yapışırken, canını acıttığım düşüncesi ile daha da öfkelendim.

Öfkeyle duvara doğru sertçe vurdum. Korkuyla kapattı gözlerini. Minik ellerine baktım, avuç içlerini tırnaklıyordu.

"Vurma sakın! Çok özür dilerim patron," dedi gözleri kapalı bir şekilde. İfadesinde benden merhamet değil de yardım dilenen bir kız çocuğu gördüm. "Babamı istiyorum," dedi gözleri dolarken. Göğsüme avuç içiyle hızlı olduğunu düşündüğü bir şekilde vurdu.

"Baba?" dedim etrafa bakarak. "Nerede baban? Ben bir baba göremedim senin etrafında?"

"Ne olacaktı ki?" diye bağırdı. Sesi o kadar yumuşaktı ki, bağırışı ile gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir ailem olsa senin gibi bir adama mecbur mu kalacaktım zaten ben?"

"Bu evden çıkacaksan, niye girdin?" dedim ellerini göğsümden çektiği sırada.

"Para lazımdı. Kardeşim iyileşsin istedim. Senin kaşına gözüne gelmedim," dediğinde istemeden gülmüştüm. O kadar salak bir kızdı ki, bir an önce büyütmek gerekiyordu onu.

"Ailen olsa benim şartlarımda kardeşine bakabilirdi mi sanıyorsun?" dedim gülerken. Beni bu kadar hafife alması yalnızca kendi körlüğüydü. "Bu evden çıkmayacaksın, küçük şeytan."

"Bırak beni," dedi öfke olduğunu düşündüğüm bir ses ile. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Sanırım söz dinlemeyecekti, onun canını acıtacağımı bilmek beni üzse de, bana başka bir şans bırakmadı.

Kolundan tutup onu yatak odasına doğru sürüklemeye başladım. Afalladığını hissediyordum. Gelmemek için direndiğini sesindeki bağırıştan anlıyordum. Yatak odasına girdiğimizde onu hızla yatağa fırlattım.

Tabii ki de ona dokunmayacaktım. Ancak anladığı dilden ona anlatacaktım.

"Kiminsin sen?" dedim gözlerimi kısarak. Benden korkması için olabildiğince sert bakıyordum. İşe yarıyordu da, gözleri kocaman açık bir şekilde fırlattığım yatakta derin derin nefes alıp bana bakıyordu. Kapıyı üzerimize kapatıp ona doğru bir adım attım. Yatakta geriye doğru gitti ve çaresizce elini bana uzattı.

"Ne yapıyorsun patron?" dedi korkuyla.

Sadakati öğreteceğim, küçük şeytan. Biraz farklı bir üslupla yalnızca. Benim öğrendiğim üslupla. Ve ne gariptir ki, en işte yarayan üslupla.

"Kimin olduğunu göstereceğim sana." dedim ve derin bir nefes aldım. Birkaç saniye yüzüne baktım. "Soyun."

"Tufan?" dedi afallayarak. "Ne demek bu? İstemiyorum."

"Soyun," dedim tekrardan. Sesimi ürkmesi için oldukça sert çıkarıyordum. Başını onaylamaz anlamda salladı korkuyla. "Patronun kim senin?"

Elim kemerime gitti. Yavaşça çıkartmaya başladım. "Kiminsin kızım sen? Kime aitsin?"

"Tufan," dedi tekrardan korkuyla. Elini hızla indirip burnunu sildi ve bana dilenen gözlerle baktı.

Üzerine doğru ilerledim ve yatakta bir anda altındakini sertçe çekip çıkarttım. Bedeni korkudan titriyordu.

"Hayır."

"Patronun kim?" dedim üzerine doğru yavaşça kendimi bastırıp, kollarımla aramda minicik kalmasını sağlarken. "Söyle, bırakayım."

"İstemiyorum," dedi korkuyla. Kanı çekildi. Derin bir nefes aldım ve ona bakarak yavaşça gülümsedim.

"Bizi soktuğun şu duruma bak, Nergis."

Üzerinden kalktım ve bir adım geriye gittim. Yüzümü ekşittim. "Bizi düşürdüğün hallere bak. Yazıklar olsun sana."

"Tufan?" dedi sesi bu sefer merhamet dilenerek çıkarken.

"Patronunu ve patronuna nasıl konuşman gerektiğini öğrenene kadar burada kalacaksın. Kardeşinle diğerleri ilgilenir." Odadan çıkarken kapıyı üzerine kilitledim. Hızla kapıya yumruk atmaya başladı.

"Lütfen! Çıkart! Özür dilerim, nankörlük ettim!" diye bağırıyordu. Ona bana saygı duymayı bu şekilde öğretmek benim için de zor olsa da bana başka bir şans tanımıyordu.

Sakince asansöre bindim. Saatimden bir tuşa bastım. Odadaki ses yalıtımı açıldı. Artık onun sesini ondan başkası duyamazdı.

Alt hata indim. Helga peşimde koşturuyordu. Torino'nun yanına geçtim. Bir süre sessizliği dinledim.

Sonra dayanamadım. Ayaklandım. Tekrar asansöre bindim, tekrar en üst kata çıktım. Odanın kapısını açtığımda sessizdi. Yatakta oturmuş, kollarını bacaklarına dolamış bir şekilde yere bakıyordu.

Hızla başını bana kaldırdı ve yerinden kalkıp bana doğru usulca geldi. Gözleri şaşkındı.

"Tufan?" dedi şaşkınlıkla. "Çok özür dilerim, lütfen affet."

Ona en çok öğretmek istediğim şey, bu kadar cesur olmasına rağmen bu kadar kolay pes etmemeyi bilmesiydi.

"İyi misin, ömür törpüm?" dedim yavaşça.

"Sena bu haldeyken hiç normal düşünemiyorum ki."

"Sorun yok," dedim yanına otururken. Yavaşça saçlarını okşadım. "Gitmek istiyor musun hala buradan? Götürebilirim sizi."

"Hayır," dedi hızla başını kaldırıp bana bakarken. Gözleri kocamandı. "Zaten tüm aileme burada bakıyorsun. Düzeninden oldun. Şimdi gerçekten nankörlük edip çekip gidemem. Hem sen çok haklısın, Tufan. Sena'ya bu doktor dışında kimse iyi bakamaz ki."

"Aferin küçük şeytanıma," dedim ellerimle yanaklarından sıkıca tutarken. Yüzü küçücüktü, aklı ise ara ara gidip geliyordu. Güzeldi.

"Ben saygısızlık yapmayacağım bir daha. Söz. Yerimi bileceğim, gerçekten."

"Tüm şakalarıma da gülecek misin?"

"Hepsine."

Daha fazla korkutmak istemiyordum. Zaten şu an benden korktuğunu saklamaya çalışan bir saftirikti. Yalnızca bana ayak uydurarak, sinirlenmemem için bir şeyler geveliyordu.

"Oradan bakınca seni bu evden canlı çıkartacağım havasını mı veriyorum gerçekten?"

"Sadece çok sıkıldım. Bana böyle davranmana dayanamadım ve gitmek istedim," dedi umarsızca.

"İki elim yakanda. Hadi kurtul bakalım benden," dedim. Oldukça ciddiydim.

Özür dilerim, küçük şeytanım. Korktuğunda sığındığın tek liman olmak zorundayım. Bakma, babam giderken tutamadım onu. Kaçtı gitti. Seni tuttum artık, bırakmamı bekleme. Beklesen de dinlemem seni. Sabırsızım ben. Çok da bencil bir adamım.

Bensiz hayatta kalamazsın, Nergis. Oysa buna hakkın çoktu. Bir nergis çiçeği kurusa, bir tufan seli ona can verebilirdi ama tam tersi oldu. Çünkü sen bana hayatta renkler olduğunu gösterdin. Benimse bir daha kör bir adam gibi dolanmaya pek niyetim yoktu.

-BÖLÜM SONU-

Her beğeni Tufan'a bir tokat! Diğer bölüm görüşürüz nergis çiçeklerim.

30. BÖLÜM : KÖTÜ SONLU MASALLAR

Satır aralarında bol bol yorum atarak bana destek olursanız çok sevinirim. İyi okumalar cimcimelerim. (Bölüm böcek ve akrep fobisi olanlar için tetikleyici sahneler içermektedir)

**"İntikam yolculuğuna çıkmadan önce,
iki mezar kaz."**

Konfüçyus

30

Bazı kitaplar vardı. İyi başlar, kötü sonlanırdı. Bazılarının sayfaları baştan kayıp açılırdı, sonda bile tamamlanmazdı. Bazı kitaplarsa tüm zorluklara karşı finalde başarırdı.

Ama her kitabın değişmeyeni belliydi. Masum bir kadın ve onun kahramanı. Benimki de belliydi. Bir dolandırıcı ve onun canavarı.

Kitapların ana karakterleri kötülerle savaşan, komik, romantik, herkesin kahramanı adamlardı.

Tufan Ali Uluhan farklıydı.

O, dünyanın en kötü ve zalim başkarakterlerinden biriydi.

Kahraman olmak hiç istemedi, kahramanlar bile onun önünde diz çöksün istedi. Onu canavar yapansa manipülasyonları değildi. Zekasını ve gücünü kullandığı tüm bu *kötülüklerdi.*

"Annem çok zeki adamlara çok dikkat et, derdi."

Sena'nın yatağının dibine bağdaş kurmuş, sessizce yeri izliyordum. Gözlerim dalmıştı yere. Başımı Mür'e kaldırdım. Devam ettim. "Çünkü en tehlikeli adamlar en zeki olanlarmış. Zekalarını kötülüğe kullandıklarında karşılarındaki kadını bir daha istese de çıkamayacağı kafeslerin ardına sokarlarmış. Kadın orada sıkışır kalırmış. Uçmak istese bile uçamazmış."

Mür birkaç saniye gözlerini kıstı. "Tövbe haşa ama, babandan mı bahsetti acaba?"

Gözlerimi kırptım ve dalgın duran ifademi toparladım. "Hayır canım, ne alakası var? Kızına tavsiye veren bir anneydi işte."

"O duyguyu pek bilemediğim için," diye mırıldandı. Bu kez de onun gözleri yere kaydı. "Yarın ameliyata girecek diye resmen aç bıraktılar kızı." Bir an duraksadı. "Saçları uzayacağı için çok heyecanlı ama."

"Kıyamam yavrum zaten kuş kadar yiyordu iyice aç bıraktılar çocuğumu," dedi Şahin, Sena'nın dibinde uzanırken. Sena başını onun koluna yaslayarak uyuyakalmıştı bu nedenle Şahin kaç saattir hiç hareket etmemişti. O uyansın istememişti.

"Yarı yarıya ihtimal ne demek?" dedim öylece Sena'ya bakarken. "Ve biz nasıl bunu kabul ettik arkadaşlar?"

"Beklersek bu ihtimal yarı yarıyadan daha kötü olur diye..." Mırıldanan Mür oldu. "Doktor hemen istiyor ameliyatı. Biliyorsun Nergis, o adamı her yerde aradık. Tüm dünyayı araştırdık. Şimdi onun lafına güvenmeyip ne yapacağız?"

"Adam kurtarmayı vaadetmedi ki," dedim Sena'nın uyuyan minik yüzünü izlerken. "Adam ölme ihtimali yaşama ihtimali ile aynı oranda dedi."

"En azından eşit bir oran," dedi Şahin sessizce. "Eski fotoğraflarına bakıp durdu tüm gün. Yarından sonra saçları uzayacağı için eskiden arkadaş olduğu herkese mesaj atmış. Okula döneceğim, saçlarım da uzun olacak diye."

Ayaklandım. Gözlerimi silerken mırıldandım. "Sigaraya iniyorum." Mür ayaklanır gibi olduğunda ekledim. "Tek başıma kalmak istiyorum."

Tam çıkacağım sırada Helga başını uzattı. "Patron sizi bekliyor canım hanımefendi," dedi sessizce. Sena uyansın istemedi o da.

"Hepimizi mi?" derken Mür şaşkındı. Benimse kalbim deli gibi attı. Onunla karşılamak istemiyordum.

"Evet," dedi Helga sessizce. "Şahin Bey dahil, üçünüzü de yemeğe bekliyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne alaka?"

"Ben de bilmiyorum, ben bana söyleneni size söylüyorum canım hanımefendi," dedi Helga. Mür şaşkın şaşkın arkamdan ilerlerken Şahin ise sessizce Sena'nın yanından kalkmış, peşimizden ilerliyordu. Asansöre bindiğimden beridir ifadem hala aynıydı. Onu görmek istemiyordum. Onu sevmiyordum. Onun benim üzerimde yetki sahibi olmak için seçtiği yöntemleri sevmiyordum.

Salonda geçtiğimizde Tufan başköşesindeydi. Normalde o masada hep bir koltuk olurdu, şimdi ise hepimiz için yeni koltuklar eklenmişti. Deri, zengin duran türdendi. Yanına doğru adımladığım sırada şefler bir bir yemekleri masaya bırakıyordu.

"Tufan Bey bu ne şimdi?" derken onun dibindeki ilk koltuğa oturdum. "Anlamlandıramadım açıkçası. Oturup hep beraber yemek mi yiyeceğiz?"

"Tam da bundan bahsedecektim," derken çatalını eline aldı. Diğer elinde bıçağı. Nazikçe tombul eti kesmeye başladı. Zift siyahı gözleri, tabağında kestiği etindeydi. "Bu evde kafanıza göre hareket edemezsiniz. İstediğiniz zaman yiyip istediğiniz zaman yatamazsınız. Madem bu evin bir üyesisiniz, düzene ayak uyduracaksınız."

"Bana uyar," dedi Şahin sessizce. Hızla yanımdaki koltuğa oturdu. Gözleri önündeki ağız sulandıran etteydi. "Bu arada abi sana da çok teşekkür ederim," derken başını Tufan'a

kaldırdı. Çetin karşıma, Tufan'ın diğer yanına oturdu. Mürekkep, Çetin'in yanına yerleşti.

"Ne için?" dedi Tufan, kestiği eti yavaşça çiğnemeye başlarken.

"Beni evine aldın, doktorlar pek iyi baktı. Alçılarım da neredeyse bitti sayılır. Sağ ol abi."

"Patron," dedi Tufan tekrar etine başını indirirken.

"Yok abi estağfurullah. Sensin asıl patron," dedi Şahin. Bu, Tufan'ın gülümsemesine sebep oldu.

"O da onu diyor zaten geri zekalı," dedi Mür kısık ama hırslı. "Sen ona patron diyeceksin işte."

"Lan ama o bana patron dedi," dedi Şahin şaşkınlıkla. "Oğlum ben yanlış mı duydum?"

"Kesin sesinizi," dedim sessizce. "Sizi duyabiliyor. Aptallar."

"Nergis?" dedi Tufan, başını bana kaldırırken. "Sana bir şey soracağım."

"Sorun tabii Tufan Bey," derken boğazımı temizledim.

"Göz temaslarından kaçınıyor muyum?"

Anlamsızca kaşlarım çatıldı. Birkaç saniye etrafa bakındım. "Hayır. Pek değil."

"Peki," derken yemeğini yavaşça yemeye devam ediyordu. "Kelimeleri tekrarlıyor muyum?"

"Hayır," dedim yutkunurken. "Ne demek ki bu?"

"Pekala," dedi Tufan gülümsemeye devam ederken. "Otistik olmadığımı düşünmene sevindim."

"Niye öyle düşüneyim?" dedim şaşkınlıkla. "Haşa, asla düşünmedim."

Cevap vermedi. Anlamsızca ona baktığım sırada Şahin kıpkırmızı oldu. Ona kaş göz yaptım ama anlamadım. Çetin ise sırıtarak önündeki yemeği yemeye başladı.

"Ben bunu yemiyorum," dedi Mür sessizce. "Ben ceset yemem."

"İnsan değil bu," derken Çetin ona döndü. Ağzı doluydu. "Yüzde yüz dana."

"Sensin dana," dedi Mür yüzünü ekşiterek. Önündeki bardağı eline aldı. Sudan yavaşça içti. "O yediğin bir ceset. Ben ceset yemem."

"E senin şu an içtiğin şey de balıkların evi! İçme o zaman su falan!"

Mür, "Aynı şey mi?" derken göz devirdi.

Çetin bize doğru fısıldadı. "At yemi yemekten hep bunlar..." Çatalındaki eti ona uzattı. "Hanimiş benim Mürekkep'im? Aç ağzını, bak bu çok sağlıklı bir şey."

"Çekil be," dedi Mür onu iteklerken. "Ben asla hayvansal ürün tüketmem."

"Hayvan değil dana diyorum kızım," dedi Çetin direterek. "Bizim kasap hazırlıyor bunları. Danalar da bizim. Hepsi bizim. Çok doğal diyorum sana."

"İğrençsin," dedi Mür ve derin nefes verdi. "Ben bunu yemem."

"Zurna dürüm de mi yemezsin? Hatay usülü?"

"Hayır."

"Kebap?"

"Asla."

"İskender? Soslu böyle... Antrikot?"

"Yemem."

"İyi," dedi Çetin ve yemeğine döndü. "Yemezsen yeme. Ben yerim seninkileri de. Sen git bizim Torino'ya verdiğimiz yemleri ye."

"Torino ne?"

Çetin başını Şahin'e kaldırdı. "İtalya'nın bir şehri kardeşim. Patronun da en sevdiği atının ismi."

"Nietzsche hani Torino şehrinde bir at görmüştü, kırbaçlanıyordu at. Sonra o duygusuz ve kalpsiz Nietzsche bir anda ağlamaya başlayıp o ata sarılmıştı. Bir daha da asla konuşmamıştı," derken Şahin'e döndüm. "Anlatmıştım ya sana bunu. Koskoca filozof delirmişti ve o atın kırbaçlandığını gördükten sonra ölene kadar konuşmadı. Unuttun mu Şahin?"

"Bacım sen de maşallah," dedi Çetin şaşkınlıkla. "Abim bir sen iki."

"Sadece abin kitap okumuyor," dedim önümdeki yemeğe bakarken ama yemeyi yemeği hiç istemedim. Sena'yı düşünüyordum.

"Mür de çok bilgili," dedi Çetin ona dönerken. "Bebe keçilere ne denildiğini bile biliyor. Değil mi? Bize çok enteresan bilgiler verebilir her an. Resmen kültürleniyorum bu kadının yanında."

"Hayret, bayan demedin."

"Öğreniyorum gülüm," dedi Çetin sırıtırken. "Bana bilmediğim bir bilgi ver de heyecanlanayım. İçim fokurdasın."

Mür birkaç saniye önündeki salataya baktı. "Mesela ineklerin neden dört memesi var da kadınların iki, biliyor musunuz?"

"Neden?" diye sordu Çetin merakla.

"Çünkü bir ineğin doğurduğu buzağı hemen ayaklanır, yürümeye başlar. Daha çok süt, daha çok enerji gerekir. Ama bir kadın doğurduğunda bebeği hemen yürüyemez. Daha az enerji sahibidir, o nedenle kadınlarda iki meme yeterlidir."

"Yanlış bilgi Mürekkep'im," dedi Çetin yemeğini yerken. "Kadınların iki memesi var çünkü erkeklerin iki eli var."

"O ne demek pislik?" dedi Mür ona dönerken. "Yemek masasında yaptığın bu pislik muhabbete bak. Pis herif."

"Kızım sen dedin meme falan ben ne yaptım şimdi?" dedi Çetin şaşkınlıkla Tufan'a dönerken. "Abi o başlatmadı mı?"

Tufan ise yemeğini sakince yiyor, bizim bu anlamsız sohbetlerimizi dinliyordu. İçinden ne düşündüğünü anlamadım, ama ifadesi dümdüzdü. Hatta belki de bizi bu sofraya oturttuğu için kendine kızgındı.

"Ben biraz hava alacağım," derken ayaklandım. Sürekli gözlerim doluyordu. İstemeden mırıldanıyordum. Sena'ya yarın bir şey olacağı korkusunu yaşıyordum.

Masa sessizleşti. Kapının önüne çıkarken Helga'dan tek bir sigara rica ettim. Ön verandaya adımladım. Kapının girişindeki güvenlikler biraz uzaklaştı benden.

Sigarayı ateşleyip sessiz bahçeye baktım. Kangallar uyuyordu. Güvenlikler dolanıyordu. Otlar taze kesilmiş, 1984'ün kapısı kapalıydı. Çiçekler çok güzel kokuyordu.

Sofradan kalkıp yanıma gelen bir isim vardı. Güvenlikler onu görünce başlarıyla selamladı. Tufan verandaya kalçasını dayadı ve elinde tuttuğu sigarayı ateşledi.

"Sen mutsuzken çevrenin umarsız oluşu can sıkıcı olmalı, küçük şeytan."

Sigarayı içime doldurdum ve başımı ona çevirdim. "Umarsız değiller. Kafaları dağılsın diye sohbet ediyorlar. Mürekkep ve Şahin de en az benim kadar korkuyor."

"Muhakkak," dedi. Ekledi. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Çetin bile korkuyor."

"Neden ki?" diye sordum şaşkınlıkla. "Yani... O pek umursamıyor gibi duruyor. Gerçi o hep umursamıyor gibi duruyor. Fırlama bir tip. Siz ciddiyeti seversiniz. Kardeş olmasanız bir dakika yanınızda tutmazdınız onu, haksız mıyım?"

"Benim ondan daha fırlama çalışanlarım da var."

"Kim mesela?"

"Sen mesela."

Bir an gözlerimi ondan kaçırdım çünkü çok dikkatli baktı. Tepkimi ölçmek ister gibi. Cevap vermedim ama. Yanımdan geçerken mırıldandı. "Akrepleri beslemeye gideceğim. Gelmek ister misin?"

Cevap vermedim. Sırtına kaydı gözlerim. Durdu ve bana döndü. "İster misin istemez misin?"

Başım olumlu sallandı. Yutkundum. İstemezdim tabii ki ama mecbur hissettim. Birkaç saniye yüzüme baktı. Gülümseyerek önüne döndü. "Korkma," dedi sessizce. "Patronun yemeyecek seni."

"Açıkçası siz bana hiç güven vermiyorsunuz," derken arkasından ilerliyordum. Patika yolda gidiyorduk. Etrafta cırcır böcekleri ötüyordu. Yağmur, toprağa karışmış bir koku bırakıyordu.

"Bir de bir oğlum var bakmam gereken ama sizin yüzünüzden ona vakit ayıramıyorum," dedi önden ilerlediği sırada. "Onu eve aldıracağım. Yarın geliyor. Gözümün önünde dursun."

"Bekir'den mi bahsediyorsunuz?" derken büyük ve modern binanın kapısı açıldı. İçeri adımladım. Bembeyaz, tımarhane gibi duran oda. Fonda belli belirsiz öten o cızırtı. Onlarca akrep kutusunda. Helga'ya zamanında burada yaptığı şeyi düşünerek yüzümü ekşittim.

"Kaç tane oğlum var? Elbette Bekir'den bahsediyorum," dedi sigarasını dudaklarına götürürken. Yan profilini inceledim. Sigarayı dudaklarının arasında tuttu. Yavaşça içine duman doldurdu. Gözleri akreplerindeydi. Kenardaki beyaz oyuntudan siyah bir çift eldiven aldı, bana uzattı.

Yutkundum. "Ben mi besleyeceğim?" derken eldivenleri aldım.

"Korkar mısın?"

"Evet," dedim hızla.

"Alış o halde," derken gözlerime sakince bakıyordu. "Alış artık Nergis."

Başım olumlu sallanırken eldivenleri elime geçirdim. Sırayla kutulara baktım. "Hangisinden başlayacağım?"

Tufan sigarasını dudaklarının arasından çekip külü yavaşça kenardaki puro küllüğüne döktü. "Sol sıra," derken dudaklarının arasından duman çıktı. "Onlar daha aç."

Adımlarım beyaz zeminde titredi. Kutuların içinde kıpırdayan siyah gölgeler gördüm. İncecik bacaklar, capcanlı kabuklar, sakin tehditler. "Ne yemek yiyor bunlar?" dedim hafif iğrenerek.

"Sen ne verirsen onu yiyorlar," dediğinde ona döndüm. Kaşlarım çatıldı.

"Ciddi misiniz?"

"Tabii ki değilim ömür törpüm," dedi sigarasını tekrar dudaklarına götürürken. Bakışları akreplerin üzerindeydi. "Kırkayakları çok seviyorlar. Fare veriyorum uslu dururlarsa."

"Ya bir akrep nasıl yaramaz durabilir ki?" dedim şaşkınlıkla.

"Nadiren küçük yılanlardan yiyorlar ama Bekir'e saygımdan onlara pek yılan vermiyorum. Bazen tarantula yediriyorum ama bugün değil." Göz ucu ile bana baktı. "Korkma diye küçük yemlerle başla onları beslemeye."

"Allah razı olsun," dedim fısıltıyla. "Çok düşüncelisin Tufan Bey."

"Patron," dedi gülümserken.

Elimi kutunun kapağına uzatırken enseme doğru ter aktı. Çok gerildim. Akrepler kıpırdadıkça göğsüme basınç saplandı. Bir akrep sanki beni fark etti gibi. Tufan olmadığımı anladı. Bana bakıyordu gözleri.

"Sanırım bu siz olmadığımı anladı," dedim ona dönerken. "Resmen gözlerime bakıyor hayvan. Saldıracak kesin bana."

Tufan bana doğru bir kutu uzattı. İçinde dolanan küçük sürüngenler ve böcekler vardı. "Akrepler saldırmazlar ömür törpüm, onlar sadece fırsat kollar." Sesi soğudu sanki. "Zamanlamaları mükemmeldir. Avlarını korkutarak değil, sabrederek alırlar."

Kalp ritmim şaştı kaldı. Sanki odayı sis kapladı. "Siz böyle alengirli laflar ettiğinizde ben daha çok korkuyorum," dedim sessizce.

"Allah Allah," derken sigarasını küllüğe ezdi. "Korktuğunu itiraf mı ettin ben yanlış mı duydum?" Bana baktığında öylece onu izliyordum. Hızla ifademi düzelttim. "Kızım hadisene, hayvanlar açlıktan öldü amına koyayım."

"İyi tamam," derken kapağı kaldırdım. Akrep kıpırdandı, sanki pençesini bana uzattı. Kıskacı tepedeydi. Elimde tuttuğum böceği ona doğru bırakamadım. Böcek o kadar korktu ki elimde adeta titremeye başladı. Böcek ile aynı korkuları yaşadık.

Tufan'ın bedenini arkamda hissettiğimde daha da afalladım. Eli elimi tuttu. "Aç avcunu," dedi. "Yavaşça."

Kocaman bir baskı hissettim. Yönlendiren, tutan, sahiplenen. Kokusu beni daha da delirtti, bedenim kasıldı. Avcumu açarken gözlerimi kapattım.

"Bıraktığımda ölecek ama," dedim sessizce.

"Diğeri yaşasın diye," dedi sessizce. Ses tonu ölüm gibi çıktı. "Düzene saygı duy."

"Düzen değil ben öldürmüş olacağım böceği," derken sesim titredi. Arkamdaki bedeni beni titretti.

"Düzeni sen yaratıyorsun işte," derken sesi hafif alaycı çıktı. "Benim düzenimde yer alıyorsun, Nergis. Şimdi bırak o böceği, bırak ki akrep yaşasın. Yoksa akrebi açlıkla öldüreceksin."

Böcek elimden düştü ama Tufan elini elimden çekmedi. Elim onun elinin üzerinde küçücük kaldı. Kendimi çok savunmasız hissettim. "Bak," dedi kulağıma doğru. Fısıldadı. "Akrepler zeki hayvanlardır. Sabırlıdır. Kimi insanlar da öyle." Parmakları bileğime doğru yavaşça kaydı. Nazik ama çıldırtıcı. "Fırsat bulduklarında," diye fısıldadı. "Ne isterlerse alırlar. Tereddüt sevmezler." Kulağıma doğru yavaşça dudağını dokundurdu. "Yavaş yavaş alırlar," dedi. "Aceleye getirmezler."

Gözlerimi kapattım bir an. Beni öldürecek sandım. Akrep, böceği kıskaçlarıyla yakalamıştı. Çıtırtı duydum. Tufan'ın nefesi ensemdeydi. İçimde tuhaf bir kayma hissi.

"Neyden bahsediyorsunuz?" dedim.

Onun sesi karanlık bir gölge gibi üzerime indi. "Ben de bilmiyorum ki, ömür törpüm," dedi sessizce. Ezdi geçti beni sesi. "Sanırım sana yalan söyleyecek kadar sabırlı değilim." Birkaç saniye duraksadı. Nefes almayı durdurdu çünkü sıcak

nefesi boynuma çarpmadı. Hızla arkamdan çekildiğinde istemeden sesli bir nefes verdim.

"Devam et," dedi dümdüz. Kaçar gibi ama benden. Koltuğa doğru adımladı. Hızlı hareket ediyordu ama yüzü mimiksizdi. "Besle hepsini, hadi çabuk."

"Niye ben yapıyorum?" dedim akrebin kapağını kapatırken. Bir yandaki akrebe geçtim ama ensem de kulağım da cayır cayır yanıyordu. Tufan'ın nefesi hala oralarda esiyordu.

"Çünkü insanları korkarken izlemek hoşuma gidiyor," dedi kendine yeni bir sigara yakarken. "Çok konuşma. İşini yap."

"Of! Mür bu yaptığımı görse bana büyü yapar," dedim sinirle tekrar kutudan bir böcek alıp bir başka akrebe atarken.

"Ne diyorsun sen yine orada bık bık?" derken başını bana çevirdi. Olumsuz salladı ağzı aralıkken. "Ne ötüyorsun yine?"

"Hayvanlara verdiğiniz değeri insanlara verseydiniz yalnız kalmazdınız diyorum!" derken sinirle bir başka akrebe böcek koydum. "Şu işi yapacak eleman bulamadınız mı?"

"Yalnız değilim Nergis," dediğinde ona baktım. Öylece önüne bakıyordu. "Sen varsın ya yanımda."

"Şimdilik," dedim sessizce. Tufan'dan üstü kapalı yardım istedim. Çaresizce belki ama bunu denemem gerekirdi. Doktoru belki korkuturdu. Ya da bilemiyorum, bir şekilde Sena'yı sağ çıkartmak için Tufan'a ihtiyaç duydum.

Akreplere yemek verdikten sonra eldivenleri kenardaki çöpe atıp hızla ona doğru adımladım. "Tufan Bey?"

"Patron."

"Patron?"

"Efendim ömrümün törpüsü?"

"İlik verecek kişi yarın mı gelecek?" Yanına oturdum. Koltukta öylece geriye yaslanmış, bu odada hep duyduğum ve insanı çıldırtan o cızırtılı sesi sakince dinliyordu.

"Yarın gelecek." Bana çevirdi başını. Bir sigara uzattı. "Korkmuş ama herif biraz."

"Neden korkmuş?" derken gözlerim büyüdü. Hızla bana uzattığı sigarayı aldım. Dudaklarımın arasına götürdüm. "Zaten çok basit bir işlem. İnsanlar neden korkuyorlar, anlamıyorum. Son saniye vazgeçiyorlar donör olmaktan. Yarım saat içerisinde bir can kurtarabilirler değil mi Tufan Bey? Hem ilik kendini yenileyebilir, karşıdaki hastanın ise o kişiden alacağı ilik dışında bir çaresi yok. Korkuyorsa ben onunla bir görüşebilir miyim? İlik naklinin ne kadar basit bir iş olduğunu anlatabilirim ona. Gerçekten."

"İlik bulmakta beis yok," dedi sigarasını dudaklarına götürürken. Başını bana kaldırdığında yavaşça dumanı üfledi. "Bulur da yaşatamazsak? Bu çocuk o ameliyat masasında kalırsa?"

Hiç düşünmeden, "Canıma kıyarım," dedim. Tek bir nefes, tek bir hamle. Umuruma değildi hayat. Sena için vardım, eğer o yanımda olmazsa ben de burada anlamsızdım.

Tufan'ın gözleri gözlerime saplandı. Bakışları simsiyah ama ininde bir grilik vardı. Belki acıma, belki heyecan. Belki umut, belki heyelan.

Birkaç saniye gözlerime baktı. Sigarasını tekrar dudaklarına götürdü. "Kendini bir başkasına adamış zayıf karakterler gibi

konuştun," dedi yavaşça. "Oysa sen cesur ve güçlü bir kadınsın."

"Kardeşim için yaşıyorum," derken yutkundum. "Eğer ona bir şey olursa yaşamanın anlamı kalmaz. Tüm bu çabalarım onun için. Bu evde yaşamak, sizinle muhatap olmak zorunda kalmak, Meltem, Viktor, o, bu, şu... Hepsi kardeşim için. Eğer o giderse ben de peşinden giderim. Buna isterseniz zayıf bir karakter deyin, isterseniz ezik. Umurumda olmaz o saatten sonra fikirleriniz."

"Şu an çok mu umurunda benim fikirlerim?" derken belli belirsiz sırıttı.

Alt dudağım hafif büküldü. "Bunun bir önemi var mı? Fikirleriniz benim umurumda olmasa zaten kemerinizi indirir halledersiniz. Öyle yaptınız ya bana."

Belli belirsiz sırıtışı bir an dondu. Daha sonra yüzüne yayıldı. Bir şeytanın gülümsemesi gibi. Ya da nahoş alaycılığı.

"Bir insanı ya cahilse kontrol edebilirsin, ya da senden korkarsa," derken sesi keyifli ama sakin çıktı. "Maalesef ki cahil bir kadın değilsin. Bana başka çare bırakmıyorsun. Ben de korkabileceğin tüm yollara adım atıyorum. Yeterli bir açıklama mı?"

Birkaç saniye yüzünü inceledim. "İlk ne zaman fark ettiniz?"

"Neyi?"

"Ruh hastası olduğunuzu."

Sigarasını sakince yanındaki küllüğe ezdi ve öldürdü. Ateşi söndürdü. "Ruhumda bir hastalık yok. Hastalar iyileşir çünkü."

"Anneniz size nasıl davranırdı?" dediğimde gözleri küllükte asılı kaldı. Bir yara açıldı sanki geçmişte. Bugünki Tufan Ali Uluhan'ın tohumlarını atan onun annesiydi. O kadını çok merak ettim. Tufan'a çocukluğunda neler yaşattı, bilmek isterdim.

Sorum ile kaçtı. Sorumdan kaçtı. Bir anda ayaklandığında kokusu yüzüme çarptı.

"Üstüne vazife olmayan konular hakkında konuşmayacaksın," dedi binadan çıktığı sırada.

"Ne dedim ben şimdi?" derken ayaklandım.

Durdu ve bana döndü. Sinirlenmişti. Birkaç saniye yüzüme baktı. "Yarın muhtemelen kardeşin geberip gidecek, sen burada gelmiş benim annemi soruyorsun. Utan biraz kendinden."

Beni yaralamak için demedi, sadece kendi yaralarının derinliğini bana gösterdi aslında bu cevabı ile. Ona kızmadım o nedenle. "Tamam mı?" derken ağzı aralık kaldı. "Utanıyor musun kendinden?"

"Ne alakası var? Beni kardeşimden vuramazsınız. Ayrıca Bekir ne biçim bir isim? Çok anlamsız. Siz bence bundan utanın asıl. Bir yılana Bekir ismini verdiğiniz için utanın."

Bayıkça sırıttı bir an. Hatta sonra dayanamadı ve gülümsedi. "Ne var kızım?" dedi sesi neşeli çıkarken. Arkasını döndü ama hemen. Kapı açıldı. "Aslan gibi oğlumun aslan gibi ismi var. Karizma bir kere."

"Aslan dediğiniz şey bir yılan!" dedim arkasından sinirle. "Yılanına Bekir ismini veren bir adamdan ne kadar sağlıklı olmasını bekleyebiliriz ki?" Çoktan çekip gitmişti. Bense sinirle peşinden çıkıp patikada diğer yöne adımlamaya

başladım. "Babası girişik herif. Manyak. Karizma diyor bir de. Mal. Hobi olarak akrep besliyor, ruh hastası."

Çiftlikteki bütün lambalar solmuş gibiydi. Ahırın ışıkları tamamen kapalıydı. İçim titreyerek ilerlemeye başladım. Soğuktan değil ama, içimdeki açıklamayı beceremediğim o uğultudan.

Yarınki ameliyattan. Bu olgu zihnimde dönüp durdu. Ölüm ihtimali keskin, yaşama ihtimali incecik bir çizgi. Eşit oran. Madalyonun iki yüzü. Nefes ve kalpsizlik.

Çiftliğin dışına doğru adımlamaya başladım. Başımı çevirdim, Sena'nın kaldığı odanın ışıkları kapalıydı. Güvenliklere kapıyı açmaları için elimi kaldırdım. Açtılar. Bu, şaşırttı çünkü Tufan'ı arayıp sormadan ilk kez böylesine iş yaptılar. Belki artık onlar da bana alıştılar.

Kapıdan çıkar çıkmaz gece bana yapıştı. Boşluk gibi içime doğru aktı. Yürüyecek gücüm var mıydı bilmiyordum ama ayaklarım kendi kendine Bodrum'un merkezine doğru yokuşları inmeye başladı.

İndikçe üşüyen ellerimi ceplerime soktum. Açık bir tekel dükkanından bir paket sigara aldım. Tütünlerimi özlemiştim. Eskiyi çok özlemiştim. Eskiden yaşadığımız evi. Şahin ve Mür ile teras sohbetlerimizi. Sena'nın karne günü ona aldığımız hediyeleri. Tütün o zamanları anımsatıyordu hep bana.

Bir taksiye bindim. Kartımda nasılsa pekçe para vardı. Hem önceden dolandırdığım adamlar hem de Viktor sağ olsundu. Taksiye anlattım derdimi. Gitmek istediğim yeri.

Anneme gitmek istedim. Çünkü onu çok özledim.

Hem, belki bana yardım ederdi. Yarın için güç verirdi. Sonuçta o benim annemdi. Benim annem benim her şeyimdi.

Sonunda annemin ve babamın yanına vardım. *Muğla, Yeniköy Mezarlığı.*

Mezarlığın kapısına baktım. İçi boş bir bekçi kulübesi. Aslında orada birinin oturup anne ve babama göz kulak olması gerekirdi, sonuçta o toprağın altında geçmişim uyuyordu. Geleceğimin inşaatı yatıyordu.

İnsanların mezarlardan korkmasını anlardım. Çünkü mezarlıklardan korkan insanlar, henüz oraya çok sevdikleri bir bedeni emanet etmemişlerdi.

Demir kapıyı itince pas kokusu avucuma karıştı. İçeri adım atar atmaz hava değişti. Mezarlık dünyanın geri kalanından kopmuş gibiydi. Toprağın kokusu ağırdı. Nemli, eski, sessiz.

Annemle babamın mezarına giden patika her zaman olduğundan daha uzun göründü gözüme. Ay ışığı ağaçların arasından çatladı. Dallar birbirine değip hafifçe gıcırdadığında heyecanlıydım.

"Mis gibi de yağmur yağdı," dedim annemlere doğru adımlarken. Mezarlıklara ekilen çiçekleri bazen kimse sulamazsa, kurumasınlar diye Allah'ın yağmur yağdırarak suladığını düşünürdüm.

Diğer mezar taşlarının arasından geçerken sanki adımlarımın sesi bile utanıyordu. Çok gürültülü, belki de çok canlı. Anne ve babamın mezarı tam karşıma geldiğinde duraksadım. Onlara baktım. Yutkundum. İsimlerinin taşa yan yana duruşu. Ay parlattı isimlerini sanki bana.

"Nasılsınız?" dedim onlara doğru adımlarken. Gülümsedim. Mezar taşının üzerine oturdum. Parmaklarımla taşın üzerindeki tozlu toprakları yavaşça yere iteklemeye, anne ve babamın evini temizlemeye başladım.

"Her gün gelirdim sizi görmeye normalde, ama bu aralar gelemedim. Özür dilerim." Mermer taşı temizledikçe parmak uçlarım uyuştu, öyle soğuktu. Ama annem sanki ellerimi ısıtıyordu. Öyle katlanılırdı.

"Anne," dedim. Sesim biraz çatladı. Çocuk gibi çıktı. "Anne çok korkuyorum."

Gece bu cümlemi hemen içine aldı. Yankı bile olmadı. Sena gözümün önüne geldi. Gülüşü, örülü saçları ile koşturuşu, Şahin ile oyunlar oynayışı, Mürekkep ile yemekler yapışı. Ve şimdi yarın, onu yaşam ve ölüm arasında açılmış bir kapı eşiğinde bekleyecektik.

Ağlamaya başladım ama hiç umursamadım. Eskiden anne ve babamın yanında ağlamazdım, üzüldüğümü saklar, mezarlıktan çıktığımda ağlardım ama bu sefer onlara ağlamak istedim. Sessizce ağladım. "Sena belki yarın," derken gözlerim buğuyu seçemedi. "Belki yarın bir daha hiç uyanamayacak, anne."

Annemin omzuna yaslanıyormuşum gibi gözlerimi kapattım. Başımı mezar taşına yasladım. Soğuktu taş ama annemin omzu olduğunu düşlemek sıcacık hissettirdi. "Ne yapacağımı bilemiyorum," derken de babamın mezarının üzerindeki kuru otları yoluyordum. "Siz yokken ben ne yapacağımı hiç bilemiyorum."

Sözlerim toprağın içine çekildi sanki. Bana cevap vermek istediler belki. Yapamadılar ama. Henüz değildi. Ağlamam biraz daha şiddetlendi. Elimle babamın mezar taşındaki ismini okşadım.

"Beni bu kadar erken bıraktığınız için çok yoruluyorum," dedim. Yorgundum. Gülümsedim ağlarken. Burnum aktı, yaladım. "Ama eğer Sena yarın size katılırsa hemen ben de geleceğim. Kıskanırım yoksa."

Annemin yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım ama net değil artık. Gözleri sisli bir anı.
Saçları bir rüzgar izi gibi. Beni nasıl sevdiğini hatırlıyorum ama yüzünü seçemiyorum. Bu da başka bir kayıp. Annemin ikinci kez ölüşü.

"Neden böyle olmalıydı ki?" Kanatacak kadar keskin çıkmadı soru ama acıtacak kadar ağırdı. Çünkü cevap beklediklerim, elimi uzattıklarım ellerimi tutamadı.

Babamın mezarına baktım. Sanki oradan bana bir şey söyleyecekmiş gibi ama babam zaten hayattayken bile sessiz bir adamdı. Toprağın altında daha da suskun.

Mezar taşlarına yaslanıp başımı geriye kaldırdım. Muğla seması yıldızlarla doluydu ama hiçbirinin ışığı bana ulaşamıyordu. İçimi daha da karartıyordu. Yarını düşledim. Nakil sırasında kalbi durursa ne olacaktı? Nasıl bir odada ameliyat olacaktı? Gözlerimi kapattım, hayal ettim.

Bembeyaz çarşafları, plastik kokusunu, doktorların hızlı adımlarını, makine seslerini. Nefesim burkuldu. Odada tek başına çok korkacaktı. Elini hiç bırakmak istemedim yarın. Bıraksam sanki ölecek gibi düşündüm.

"Allah'ım sana yalvarırım," dedim sessizce. Dudaklarım titredi. "Lütfen bize yardım et. Yarın için kardeşime güç ver. Sana yalvarırım."

Minicik bir mucize aradım sadece. Mezar taşının mermerine yanağımı yasladım. Bir ara nefes alamadım. "Allah'ım lütfen," dedim. Kalbim kaburgalarıma çarptı. "Onu bana bağışla, sana yalvarırım. O daha minicik. Lütfen."

Bir an annem saçlarımı okşuyormuş gibi geldi. Belki rüzgarın oyunuydu, belki umudumun artık delirmeye yaklaşan şekli.

Ama yumuşacık hissettirdi. Ruhuma kadar değdi. Sanki annem bana, "Sabret," dedi.

Bazen sabır en büyük savaştı. Tufan'ın akreplerle ilgili anlattığı hikaye geldi aklıma. Toprağın üzerinde doğruldum, ellerim çamura bulanmış, yüzüm tuzlu, gözlerim şişmiş. Ayakta durmaya çalışırken dizlerim titredi. Epey zorlandım ama yine de ayağa kalktım. Çünkü yarın için güçlü olmalıydım. Abla olmak bazen kendi kırıklarını gizlemekti çünkü. Kardeşimin yaralarını taşımak için kabuk tutmalıydı benimkiler. Yoksa beraber kanardık.

Mezardan çıkarken son kez baktım onlara. Yarın Sena onlara katılmayacaktı. Böyle istedim, böyle dua ettim. "Daha size kavuşması için çok erken," dedim gülümserken. "Sena daha yaşamak zorunda. Bu hayatı tatmak zorunda. İyi geceler anne ve baba, sizi çok seviyorum."

Mezarlıktan çıkarken adımlarım ağırdı. Sanki toprağın beni bırakmak istemeyen bir yanı vardı. Omuzlarımı üşüten rüzgarla yürüdüm ama içimde mermerin soğuğu kaldı. Sabaha kadar o soğuk benimle gelecekti, biliyordum. Yarın ameliyat odasının kapısının önünde de. Sena'yı öperken de. Doktorun gözlerini okurken de ama yine de yürüyorum çünkü kardeşim yaşıyorsa benim hala bir nedenim vardı. Tüm savaşlarım onu yaşatmak adınaydı. Onun için savaşıyorum.

Ama anne, keşke biraz da sen elimden tutsaydın. Tek başıma çok üşüyorum.

Mezarlıktan çıktıktan sonra ayaklarımın altında taşlar hışırdadı. Sesim yok, nefesim yok. İçimdeki ağlamanın yankısı kulaklarımda. Hava daha da soğumuş. Ellerimi cebime sokmaya çalışıyorum ama parmaklarım çamurlu,

üşümüş, titriyor. Mezarlığın başında bir çift far ile gözlerimi kıstım.

Arabanın camı açıldı. Tufan elini camdan uzatıp beni çağırdı. Şaşkınlıkla ona doğru adımladım. "Ya yine mi siz?" dedim sinirle. Arabanın ön yolcu kapısını açıp oturdum ve kapıyı sertçe kapattım. "Ne arıyorsunuz siz burada?"

Birkaç saniye sadece baktı bana. Ölü gibi sessizdi. Onun gözlerinde kendi halimin yansımasını görünce birden utanmakla acı arasında sıkıştım.

"Evden kaçmışsın," dedi arabayı çalıştırırken. "Kemerini tak."

Geriye yaslanıp kemerimi taktım, o da gaza bastı. "Annemle babamı görmeye geldim. Yarın için onlardan güç aldım. Bir de dua ettim."

"Annenden güç alacağına doktordan bilgi alsan yarına daha hazır olabilirdin," dediğinde ona döndürdüm başımı. Sakince yolu izliyordu.

"Ya siz nasıl kalpsiz bir insansınız?" dedim şaşkınlıkla. "Siz hiç babanızın mezarına gitmiyor musunuz?"

"Gitmiyorum."

"Neden?"

Kısaca bana baktı. "Sana ne kızım? Çok konuşma. Dön önüne."

Sessizce camı açtım. Elimi çıkarttım. Birkaç saniye sonra göz ucu ile ona baktım. Öylece yolu izliyordu. "Sizi bıraktığı için ona küs müsünüz? Ondan mı görmüyorsunuz onu?"

Arabayı bir anda durdurdu. O kadar hızlı frene bastı ki istemeden kemerime sarıldım. "Bana bak Nergis," dedi bana dönerken. Bir anda gözleri yandı sanki. "Bak kızım benimle ilgili analiz işini azaltmazsan yemin ederim seni yok ederim."

"Ne dedim ben şimdi hiç anlamadım?" dedim ama sesim çıkmadı.

"Duydun mu beni?" dedi sessizce ama deli gibi. "Sen nereden biliyorsun benim ona küstüğümü?" Gözleri kısıldı. "Sen benim aklımı falan mı okuyorsun amına koyayım? Sen nasıl olur da her siki bu kadar nokta atışı tespit edebilirsin lan benle ilgili?"

"Sizi tanıyorum," dedim korkuyla.

"Daha ben kendimi tanımıyorum amına koyayım," dedi ağzı aralık, gözleri boynuma kayarken. "Sen beni benden iyi nasıl tanıyacaksın?" Gözleri boynumda asılı kaldı. "Seni son kez uyarıyorum küçük iblis. Bir daha beni etkilemeye çalışırsan yemin ederim boynunu koparırım." Gözleri gözlerime çıktı. "Duydun mu lan beni? Etkilemeyeceksin beni. Duydun mu? Açmayacaksın ağzını. Bir daha benim yanımda ağzını sakın açma. Isırarak kopartırım o minik dilini."

Sinirle çekildiğinde hızla elimi camdan çıkarttım. Nefes alamamıştım. Elim baktığı boynuma gitti. Sanki baktığı yer yandı.

Öfkeyle gaza bastı. Eve gidene kadar hiç konuşmadı. Eh, ben de artık ağzımı açmadım.

Eve vardığımda duş alıp koşarak Sena'nın yanına vardım. Yanına kıvrıldım. Uyuyordu mışıl mışıl. Gözlerimi kapattım ama hiç uyuyamadım. Sadece onun minik nefeslerini dinledim.

Her nefes alışında içimde bir yer sarsılıyor gibiydi. "Sen çok güçlü bir çocuksun ablacığım," dedim başından öperken. "Seninle, savaştığın bu kansere karşı mücadelenle gurur duyuyorum. Ve sana söz veriyorum kanseri atlattığında seninle birlikte denize nergis çiçekleri, gökyüzüne ise yüzlerce balon bırakacağız. Sonra da bu cehennemden kurtulacağız."

...

Sabahın gri ışığı perde aralığından sızarken içimdeki çığlık daha da büyüdü. Bugün, bugün o gün. Sesli düşünmeye bile korktuğum o gün. Ameliyat günü. İlik nakli. Sena'nın hayatını geri alacağı, belki de tamamen başka bir yola gireceği gün.

Başımı yastıktan kaldırdığımda Mürekkep kapının eşiğinde beliriyordu.

"Sena nerede?" dedim hızla ayaklanırken.

"Doktorlar hazırlıyor," dedi gergin sesle. Helga koşarak içeri girdi.

"Kahve!" dedi telaşla. "İçin hanımefendi! Ben çok gergin! Ben dua etti! İsa bizim için burada olacak! İsa bir gün kör bir adamın gözlerini öptü ve adam görmeye başladı! Ayakları tutmayan adama yürümeyi gösterdi. Ve şimdi o kızın yanında olacak, onun elini tutacak!"

"Seni de elbet müslüman yapacağız," dedi Şahin ona kısaca bakıp bana dönerken. "Nasılsın?"

"Gergin," derken Helga'ya gülümsedim. "Teşekkür ederiz duaların için. Çok sağ ol."

Helga gülümseyerek odadan çıktı. Mür ise çok gergindi. Sürekli ağlamaklı oluyordu. "Sabaha kadar manifest yaptım," dedi sessizce.

"Ulan biri de çıkıp Allah'a dua etmedi mi?" dedi Şahin şaşkınlıkla. "Herkes başka bir şeylere sığınmış."

"Neyse," dedi Mür burnunu çekerken. "Güçlü dur. Sena da güçlü girsin ameliyata."

Ona sadece başımı sallayabildim. Sese bile gücüm yoktu. Elimdeki kahveyi yavaşça içtim. Bedenim güçlü hissettiğinde ameliyathanenin olduğu kata indim.

Şahin şaşkın şaşkın dolanıyordu. "Ulan adam evinin arkasını orman yapmış, arkaya bir göl yapmış, yetmemiş eve hastane yapmış. Tam olarak ne kadar bir parası var bu herifin?"

"İyi işte Sena kuşuma bebekler gibi bakılacak," dedi Mür koluma girmiş, ilerlerken. Odanın dibine vardık. Sena sessizce yatakta uzanıyordu.

Hızla dibine vardım ve alnını öptüm. "Abla," diye mırıldandı. "Burnum kanadı az önce."

"Olsun ablacığım," dedim hızla üst üste başını öperken. "Bunlar son kanamalar. Artık kolların morarmayacak, kulakların ya da burnun kanamayacak."

"Saçlarım uzayacak," dedi sesi yorgun çıkarken.

"Saçların uzayacak prensesim."

Elini bana uzattığında hızla tuttum. Yorgundu ama gülümsedi. "Ve ben koşacağım."

"Yarış yapacağız seninle," dedi Şahin hızla yatağın dibine eğilirken. "Güreşeceğiz eskisi gibi."

Mür ise köşeye oturmuş, elleriyle yüzünü örtmüş ağlıyordu. O bununla yüzleşemedi. Belki bunu bir veda gibi gördü. Vedaları hiç sevmezdi. Hoş, kimse sevmezdi.

"Abla," dedi Sena yavaşça. "Seni çok seviyorum. Dünyanın en mükemmel ablasısın. Benim için yaptığın şeylere teşekkür ederim."

"Ben senin için ölürüm ki," dedim tekrar başını öperken. "Asıl ben seni çok seviyorum. Sen benim gördüğüm en güçlü kızsın."

"Nergis Hanım?" sesi ile başımı çevirdim. Doktor çağırıyordu. Hızla Sena'nın alnını öptüm. "Biraz uyuyacaksın şimdi. Uyandığında her şey bitecek, tamam mı prensesim?"

"Seni çok seviyorum. Teşekkür ederim abla. Her şey için."

Hızla arkamı döndüm ve odadan çıktım. Öylesine şiddetli feryat etmiştim ki istemeden hastane salonunda sesim yankılandı. Telaşla yere çöktüm ve yüzümü örttüm. Şahin ise dibime oturdu. Mür bir başka köşedeydi. Doktor ameliyat öncesi bir şeyler söyleyecekti ama hiçbirimizin onu dinleyecek hali yoktu.

Bir süre sonra başımı kaldırdım. Çetin soğuk bir duvara dayanmış bekliyordu. Göz göze geldik. Gözlerini kaçırdı. Onun bile yüzündeki gerginlik beni titretti. Herkes çok şey biliyor gibiydi ama kimse hiçbir şey söylemiyordu. Bu sessizlik insanı delirtiyordu.

"Ameliyata sokmadan önce buradan geçecekler," dedi Çetin kısık bir sesle. "Bence toparla kendini Nergis bacım kadını. Görecek çocuk seni böyle."

"Çok korkuyorum," dedim alt dudağım bükülürken. "Uyanamazsa ne yapacağım?"

Çetin başını iki yana salladı. "Yok yahu aman sen de!" dedi ve hızla dibime oturdu. Şahin ve Mür ise sessizce yeri izliyordu. "Kötü bir şey olmayacak! Bak bunca ekip, bunca hazırlık, doktorlar..." Bana doğru eğilip fısıldadı. "Ben onları tehdit ettim. Çocuk o ameliyattan sağ çıkamazsa siz de o odadan sağ çıkamazsınız dedim," dedi ve göz kırptı. "Çetin Uluhan her daim hizmetinizde."

"Abin olacak o herif nerede?" dedi Mür sessizce.

Adı içimden geçerken bile nefesim hızlandı. Dün arabada gördüm en son onu. Bana kızgın olduğunu düşünüyorum oysa hiçbir şey yapmamıştım.

Çetin hızla ona döndü ve gülümsedi. "Mürekkep'im, benim abim böyle duygusal muhabbetleri pek sevmez. Ondan gelmedi ama kalbi bizimle," dedi ve tekrar bana döndü. "Bacım sen de toparlan şimdi, ben Mür'e destek olmaya gidiyorum. Çetiniye Destek Ekibi her an hizmetinizde!" Ayaklandı ve Mür'ün dibine bağdaş kurdu. Mür ise hala sessizce yere bakıyordu.

Başımı Şahin'in omzuna yasladım. Dakikalar akıp giderken doktorlar geldi, odada hafif bir koşuşturmaca başladı. Sena'yı sedyeye aldılar. Küçük bedeni beyaz çarşafların arasında kayboluyor gibiydi. Hızla ayaklandık.

Sedye ile bir ilerlemeye başladım. Yüzü solgundu. Kollarına bir sürü iğne açmışlardı. Hızla elini tuttum. "Korkma sakın tamam mı? Sen Nergis Tanyeli'nin kardeşisin. Dünyanın en cesur kardeşisin."

"Biz hep buradayız. Seni bekliyoruz," dedi Şahin telaşla. "Tamam mı abicim? Bekliyoruz seni burada. Sakın korkma."

Gözlerini yarım yamalak açıldı. Mırıldandı. "Acıyacak mı?" Kalbim içimde düştü. O kadar küçük, o kadar temiz bir soruydu ki.

Mür telaşla onun diğer elini tuttu. "Acımayacak bebeğim. Biz kızların canı böyle basit şeylere yanmaz, yansa da atlatırız değil mi? Sen uyuyacaksın, rüya gibi gelip geçecek. Tamam mı güçlü kızım?"

"Çetiniye! Çık da peruk takalım!" diye bağırdı Çetin arkasından. "Oy bu eniştesinin minnoşu bu!"

"Ne eniştesi geri zekalı?" dedi Mür sinirle.

"Ya sen teyzesisin ben de kocan olacağım için eniştesi işte," dedi Çetin şaşkınlıkla. "Çetiniye Enişte." Bir an gözleri kısıldı. "Hayatımda bana bu kadar rahat hakaret eden bir kadını ilk kez görüyorum. Havlarım bak heyecandan. Haşin şey seni!"

Sena varla yok sırıttığında Çetin kocaman güldü. "Heh canını yediğim gül ya! Güllü lokum! Hadi bakalım Prenses Sena! Al gel şu iliği!"

Uzaklaştılar. Şahin burnunu çekti. Mürekkep arkasını dönüp gözlerini sildi. Çetin derin bir nefes aldı.

Sena'yı götürürlerken ayaklarım sanki betonla doldurulmuştu. Arkamdan biri beni tuttu, yere düşmemi engelledi. Mürekkep'ti. Koridora çıktığımızda doktorlar bizi bekleme alanına yönlendirdi. Her şey öyle hızlı, öyle gerçek dışı ilerliyordu ki sanki kendi hayatımı izleyen bir seyirci gibiydim.

Bir doktor bize adımladı. "Nergis Uluhan, gerekli tüm steril ve medikal hazırlıklar yapıldı. Donörün değerleri uygun. Sena Tanyeli narkozu kaldırabilir durumda. Yine de kritik. Süreç uzun sürebilir. Bilgilendireceğiz."

Donör... Kelime beynime çarpıp durdu. Kimdi? Kimdi o insan? Önce korkmuştu, Tufan öyle söyledi. Ama şimdi ilik naklini onaylamıştı. Belki Çetin onu ürküttü. Belki Tufan ona para verdi. Belki de tamamen gönüllü biri.

Tufan'ın evinde olduğumuz için önce onun adamlarından biri olduğunu düşündüm ama kafamda hiçbir profil oluşmadı.

Bekleme odasına geçtik. Herkes dua eder gibi sessizdi. Sadece benim nefeslerim düzensiz, hırpalanmış bir melodi gibi odanın içinde dönüyordu. Zaman nasıl aktı bilmiyorum. Duvarlar genişledi, daraldı, nefesim soğudu, ellerim uyuştu.

Sonunda doktor geri geldi.

"Nergis Hanım," dedi. Kalbim duracak gibi oldu. Öyle bir ayağa kalktım ki gözüm karardı. "Sena narkozu kaldırdı. Vücudu şoka girmedi. Nakil başarılı görünüyor. İlk 48 saat çok önemli ama şu an her şey olumlu."

Mürekkep yere çöktü. Şahin ellerini yüzüne kapadı. Çetin'in omuzları düştü, rahatladı. Ben sadece titredim. Kağıt gibi titredim. Sanki ayakta durmamın tek sebebi bana doğru bakan o minik yüzün artık yaşamaya bir adım daha yaklaşmasıydı.

"Allah'ım," dedim kendimi dışarı atarken. Sanırım bir kriz geçirdim. Ellerim titredi, kollarım sallandı. "Allah'ım sana şükürler olsun," derken hızla hastane koridorunda bulduğum rastgele bir başka odaya girdim. Tek kalmak, tek kaldığım bu odada çığlık atarak ağlamak istedim. Yalnızlık istedim.

Kapıyı kapattığım an nefesim kesildi. Odanın loş ışığında bir siluet vardı.

Tufan Ali Uluhan.

Bir sandalyede oturuyordu. Kolunda sargılar vardı. Biraz solgun duruyordu. Beni görmeyi beklemediği için göz göze geldiğimizde siyah ziftleri parladı. Benim nefesim kesildi. Ayaklarım beni taşımadı. "Sen," dedim fısıltıyla. "Ona sen donör oldun. Sena'ya sen donör oldun."

"Çık dışarı," dedi sessizce. Zaten zift olan gözleri kan gibi koyulaştı. Bağırdı. "Çık!"

Hızla arkamı döndüm ve telaşla odadan çıktım. Kapıyı onun üzerine kapattım. Şaşkındım. Nefes nefese kaldım.

Kitapların ana karakterleri kötülerle savaşan, komik, romantik, herkesin kahramanı adamlardı.

Ama Tufan Ali Uluhan farklıydı.

O, dünyanın en kötü ve zalim başkarakterlerinden biriydi. Kahraman olmak hiç istemedi, kahramanlar bile onun önünde diz çöksün istedi. Onu canavar yapansa manipülasyonları değildi. Gerektiğinde zekasını ve gücünü kullandığı tüm bu *iyiliklerdi...*

- BÖLÜM SONU -

Bölümü beğendiniz mi nergis çiçeklerim??? Beğendiyseniz yıldız basar mısınız??? Bir de canlı yayın ile soru-cevap etkinliğimizi Instagram'dan mı yoksa Tiktok'tan mı yapalım yazarsanız çok sevinirim (tipimi göreceksiniz diye heyecanlandım) diğer bölüm görüşürüz!

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

31. BÖLÜM : GÖZLERİNİ KAPAT +18

Bu bölüm, yetişkinlere yönelik sahneler ve konuşmalar içermektedir. (Kitap zaten yetişkin kategorisindedir ancak yine de bölümlere uyarı konulmaktadır. Uyarılara rağmen okumaya devam etmek okuyucunun kendi sorumluluğundadır.)

Satır araları bir sürü yorum atarak kitabımıza destek olursanız çok sevinirim. (Tufana en yaratıcı küfrü edene hediye yollucam)

Wattpad hesabımı takip ederek bana destek olursanız çok sevinirim. İleride kitabı bastırmak istediğimizde yayınevlerinin baktıkları ilk şey takipçi sayısı maalesef. O nedenle bu konuda sizin dışınızda kimse bana yardım edemez. Desteğinizi bekliyorum çiçeklerim, Wattpad hesabımı takip edip kitabı bir okuma listenize eklersiniz bu aciz kulu çok sevindirirsiniz.

Instagram'da ise ceylinpetrikor hesabındaki Küçük Burjuvalar kanalına beklerim. Soru cevap, duyuru, alıntı gibi tüm güncellemeleri orada yapıyorum. Sizi çok seviyorummmm, iyi okumalar nergis çiçeklerim.

"Bir mahkumun kaçmasını engellemenin en iyi yolu, onun hapiste olduğunu asla fark etmemesini sağlamaktır."

-Dostoyevski.

31

Geceler öksüzlere aittir. Geceler, sokakların aitsiz çocukları içindir. Yine öyle bir gecedeydim ama aitsiz hissetmedim. Birileri sahip çıktı gibi geldi. Tufan Ali Uluhan, karanlıkların selam verdiği bir adamdı ama onun bu aydınlık yüzüyle tanışmak herkese nasip olamazdı. Bana oldu. Sena'ya da oldu.

Bahçedeki oturma alanında saatlerdir, sessizce bekliyordum. Hava soğuktu. İçimde bir minnet kabarıyordu. Önümde duran bir sevinç vardı ama ellerimi uzatsam sanki hemencecik kaçardı. Şaşkındım da. Mutluydum ama.

Mürekkep, Çetin ve Şahin sağıma soluma serpilmişti. Çiftliğin bu köşesi ilk defa insan yüzü görmüş gibiydi. Muhtemelen Tufan'ın evi de alışık değildi böyle kalabalığa. Mürekkep bir şey anlatıyordu ama göz göze geldiğimizde duraksadı. Bu, diğerlerinin de bana bakmasına sebep oldu.

"Nergis?" dedi Şahin, oturuşunu toparlayarak. "İyi misin çiçeğim? Bak Sena iyi dediler, yarın uyanacak dediler."

"Evet bebeğim," dedi Mür sessizce. "Doktorlar yarın uyanacağını söyledi. Narkozu kaldırmış bedeni. Sen de biraz kendini toparlasan mı?"

Çetin gözlerini ovdu. "Hükümet gibi kadın gözlerimizin önünde ölüyor," dedi ağlamaklı. "Beti benzi atmış, resmen bir gulyabani! Kardeşini kurtaracağız sonra bir de bununla uğraşacağız!"

"Ne demek o be?" derken Mür kaş çattı. "Sadece yorgun biraz, ondan beyaz beyaz teni. Zor şeyler yaşadı kız. Evrene her zaman pozitif enerji yollayacaksın."

Çetin şaşkın şaşkın göz kırptı. "Valla hanım efendiciğim benim bildiğim tek bir Evren var o da bizim sanayici Haşmet ustanın oğlu. Ona da arada bir negatif mesaj yolluyorum. Böyle tırışkadan silah emojisi atıp korkutuyorum, o sayılır mı?"

"Korkutuyor musun?"

"He," dedi Çetin kaşlarını birkaç kez kaldırırken. "Çok eğlenceli oluyor. Nefesi götüne kaçıyor."

"Niye korkutuyorsun ki?" derken Mür kaş çattı.

"Tamamen piçliğine," dedi Çetin sırıtırken. Elini orkestra şefi gibi kaldırdı. Sessiz ve kısık mırıldandı. "La la la! Böyle ses kayıtları atıyorum arada ona!"

Mür nefes verirken bana döndü. "Sen uyu biraz Nergis kuşum, Sena uyandığında biz haber veririz."

"Tabii tabii," dedi Şahin hızla. "Biz nöbetteyiz burada. Sen dinlen."

Yerimde biraz kıpırdandım, aklımdaki kelimeler aklımı rahatsız etti. Konuşmaya bir yerlerden başlamak istedim ama tam olarak nereden başlayacağımı bilemedim. Ameliyat bittiğinde koşarak girdiğim o odayı, orada bir gölge gibi duran adamı. Tufan, tam olarak nasıl anlatılırdı?

"Sena'ya ilik veren o kişi var ya," dedim. Nefesimin arasında bölük pörçük döküldü. "Tufanmış."

Şahin ve Mür bana bakarken Çetin ise bunu bilir gibi diğer bir tarafa baktı. Masada bir sessizlik çöktü.

Mürekkep'in bir kaşı kalktı. "Tufan mı? Bizim şu zebellah adam mı? Bildiğimiz?" Başım olumlu sallandığında Mür devam etti. "Etrafta donuk donuk gezen, kendini dünyanın padişahı ilan eden o adam? Benim Sena kuşuma hayat veren kişi o mu yani?"

"Yav bu şeytan da ne yapsa yaranamıyor arkadaş," dedi Çetin gülerken. Kısaca kolunu Mür'e doğru vurdu. "Ekran süren yetti mi? Hani bir kadın yazmış ya seccadeleri kapatın, gece şeytan namaz kılar diye. Bir başkası da yazmış bu şeytan ne yapsa yaranamıyor diye..." Birkaç saniye öylece birbirlerine baktılar. "Çok komikti de sen toktik pek kaydırmıyorsun herhalde cimcime. Yemin ederim çok komikti."

"Çetin sus," dedi Mür şaşkınlıkla bana bakarken. "Gerçekten o mu verdi iliği? Neden?"

Başımı salladım. Gülümsedim. "İnanamadın, değil mi?" Şahin ise şaşkınlıktan konuşacak kelime bulamadı.

Çetin yine araya girdi. "Patronun yufka yüreğini görmek herkese nasip olmaz. Çok şanslı insanlarsınız. Hepinize kol kanat gerdi. Siz patrondan para alıp kaçtınız ama adam yanıt olarak size evini açtı, doktorunuzu ayağınıza getirdi. Şahin'in kırılan kemiklerini onardı." Gözleri gözlerime çıktığında birkaç saniye korkudan kalbim yandı. "En önemlisi patrondan alınan borca sadık kalmayan bir insanı ilk kez bağışladı."

"Babasının hayrına bağışlamadı herhalde," dedi Mür sinirle. "Meltem midir nedir ona benzediği için kızı kullanmış."

"Meltem burada," dedi Çetin gülerken. "La la la! Meltem şu an tam da ayaklarımızın altında!"

"Allah razı olsun," dedi Şahin sonunda. "Ben bu kadarını beklemezdim. Gerçekten Allah razı olsun Tufan'dan."

"Patron," dedi Çetin gülümsemeye devam ederken. "Bu evde yaşayan herkes onun çalışanıdır."

"Biz de bir teşekkür mü etsek?" dedi Şahin heyecanla. "Yani, ne bileyim adama bir hediye mi alsak?"

"Al al," dedi Çetin hızla. "Çiçek yolla hatta. Ne hediyesi birader? Adam canından can verdi sen ona nasıl bir hediye ile teşekkür edebilirsin?" Bir an hızla öne doğru eğildi. "Ah!" dedi ve birkaç kez başını masaya vurdu. "Sadakati ile teşekkür edebilir! Aptal Çetin!" Hızla başını kaldırdı ve gülümsedi. "Sadık olman yeterli olacaktır."

"İyi de abi," dedi Şahin şaşkınlıkla ağzı aralanırken. "Ben o adama nasıl bir sadakatsizlik yapabilirim ki?"

"Bilmem. Nasıl yapsak ki şimdi? Düşüneyim," dedi Çetin geriye yaslanırken. Ellerini önünde birleştirip baş parmaklarını telefon tutar gibi havada indirip kaldırdı. "Yazdıklarınla sadık kalabilirsin mesela kardeşim. Kızlara artistlik yapacağım diye gruba attığın mesajlara özen gösterebilirsin. Seni bir daha patrona saygısızlık ederken yakalarsam Allah şahidim odana patronun bir portresini asacağım ve her gün bir saat o resme bakıp dua ettireceğim, sana ceza."

"Sen konuştun mu hiç?" derken Mür bana odaklıydı. "Yani, adama teşekkür falan ettin mi? Ne diyor bu konuda?"

Onun şaşkınlığı benim içimdeki taşkınlığı daha da alevlendirdi. Gurur, minnet, şok. Her şey iç içe girdi ama birkaç sorum da vardı. "Beni kovdu," dedim aniden.

Şahin kaş çattı. "Ne dedin çiçeğim?"

Gözlerimi yere indirdim. O anı tekrar yaşadım. "Doktor bize açıklama yaptıktan sonra rastgele gördüğüm ilk odaya girdim. Çok kötü ağlıyordum. Onu görünce daha da dağıldım. Çok sert bir şekilde çıkmamı söyledi. Çok soğuktu." Başımı Çetin'e çevirdim. "Neden kovdu ki beni odadan?"

Çetin birkaç saniye gökyüzüne baktı. Çenesi belirgindi. Abisinin aksine o sakallarını her sabah keserdi. Yüzünde, yanağında minik bir dövmesi vardı. Belki de bundandı. "Abim işte," derken iç çekti. "Asla yara göstermez. Biri onu yaralı göreceğine ölmeyi tercih eder."

Mürekkep ellerini yanaklarında birleştirip düşünceli bir nefes aldı. "Bence de. Güçsüz görünmek istememiştir. İlik verdikten sonra insan biraz savsaklar ya..." Ellerini birbirine vurdu. "Abi ben hala inanamıyorum. Adam resmen Sena'nın hayatını kurtarmış."

"Valla beklemiyordum," dedi Şahin şaşkın şaşkın. "Allah onu çoluğuna çocuğuna bağışlasın."

"Amin," dedi Mür hayran gibi.

"Uluhan Ailesi yeraltı dünyasında merhameti ile tanınır. Kadınlar ve çocuklara karşı ayrı bir hassasiyet gösteren bir ailedir," derken Çetin heyecanlıydı. İç çekti. "Bir bebemiz de yok ki sevelim! Şöyle topak gibi bana benzeyen, ya da siyah saçlı beyaz tenli güzel annesine benzeyen..." Mür göz devirirken Çetin onun diyeceklerini tahmin etmiş gibi konuyu değiştirdi. "Gözbebeklerimin beyazlarına dövme

yaptırayım diyorum, ne dersiniz Mürekkep Hanım? Benim gibi bombastik bir yakışıklıya gider mi siyah göz sizce?"

"Nasıl yani?" dedi Şahin aynı şaşkınlıkla. "Göz rengini mi değiştireceksin?"

"Yok len bildiğin çevresini siyah yapacağım," dedi ve parmağını gözüne tuttu. "Şu beyaz kısımları siyah yaptıracağım. Zaten belimin altı zenci benim. Yüzüm nur topu gibi beyaz. Orayı da siyahlaştırayım işte," derken sırıtıyordu.

"İyi de," dedi Şahin anlamsızca. "Neden?"

"Birader ben hür bir adamım," dedi Çetin ellerini göğsüne götürerek. "Benim hayatım benim kararlarım. Haksız mıyım Mür hanım? Tercihlerim yüzünden ben yargılanacaksam valla kalkar giderim."

"Ay gidersen git be!" dedi Mürekkep sinirle. "Biz burada canımızla uğraşıyoruz sabahtan beridir antin kuntin konuşup duruyorsun. Erkek dediğin biraz susar senin gibi hoppidi olmaz."

"Ulan asıl karı dediğin paso çene çalar, sen nasıl karısın? Ağzından iki kelime almak için on saat takla attırıyorsun adama! Yemin ederim yarın bir sirke başvursam özgeçmişime Mürekkep'e maymunluk yaptı yazıp hemen o gün maymun olarak işe başlayabilirim!" dedi Çetin bağırarak. Bir an hızla gözleri büyüdü. Sertçe masaya vurup hızla ayağa kalktı. "Sirkler yasak! Hayvanlara karşı işlenen bir suç! Hayvanat bahçeleri de öyle! Bodrum'daki tüm hayvanat bahçelerini kapattıracağım ulan!" Bana doğru hızla eğildi. "İyi dedim yenge bacım kadını, değil mi? Düşürür müyüm sence buradan?"

"Karı mı?" derken Mür'ün ağzı aralandı. "Sen bana az önce karı mı dedin?" Göz göze geldiklerinde Çetin yutkundu ve gülümsedi.

"Bayan," dedi hızla. "Yok! Neydi lan doğrusu? Kadın. Hanımefendi. Mürekkep Hanımefendi. Seyirci jokerimi kullanabilir miyim?" Ona doğru öpücük attı ve tekrar yerine oturdu. "Mürekkep eğer beni döveceksen kendimi pelte gibi yere bırakacağım o zaman daha az acıyor çünkü."

Ben tam bir şey diyecektim ki büyük evin kapısı şaşalı sesi ile açıldı. Hepimiz aynı anda döndük. Tufan, dışarı çıktı.

"Sikeyim," dedi Çetin yavaşça. "Bağırdım diye atları ürküttüm sanacak şimdi belamı sikecek amına koyayım."

Tufan'ın adımları sakindi. Toprağa bastığında bile bir ağırlığı vardı. Bir süre ortalıkta görünmemişti, hatta beni odadan kovduğundan beridir ilk kez gördüm onu. Ameliyattan çıktıktan sonra odasına kapanmış, kimseyi yanına almamıştı.

Çıktığı gibi gözleri oturduğumuz masada dolandı. Bende kaldı. Yine de herkes istemsiz oturuşunu düzeltti. Ben de ona baktım. Bu sefer merakla.

Elinde içi viski dolu bir kadeh vardı. Parmakları kadehin kenarını tutarken bile bir güç, bir sabır, ya da kenarda kıyıda saklı bir merhamet hissettirdi bana. Öyle inanmak istedim. Açıkçası minnet duydum ona.

Yüzü solgundu. Keskin hatları daha da belirginleşmişti. Sakalları hafif uzun, siyah saçları dağınıktı. Belki yaptığı iyilikten dolayı canı sıkılmıştı.

"Patronum!" dedi Çetin gür sesle. Elini kaldırdı. "Gelsene yanımıza! Kurban olduğum şu asalete bak kapılardan

geçmiyor bu adam! Yemin ederim omuzları arasında adeta Çin Seddi var! Yürüyen bir dev adam!"

Tufan ile gözlerimiz bir süre dokundu ama gözlerini kaçıran ilk o oldu. Başını 1984'e çevirdi. Ağır ağır at çiftliğine doğru ilerlemeye başladı.

İçimde bir dürtü yükseldi. Dizlerim kendiliğinden kıpırdadı. Şahin kolumdan tuttu. "Biliyorum çiçeğim, teşekkür etmek istiyorsun ama bence şimdi değil. Baksana, ilik verdiği için yorulmuş gibi."

"Konuşmak istiyorum, gidiyorum," dedim.

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki istemsiz sesli nefes verdim. Çetin ve Mürekkep bir şey demedi çünkü ikisi de gözlerimin kararlılığını görmüştü.

Tufan ağır ağır yürürken elindeki kadehten bir yudum aldı. Gövdesi hafifçe gerdi, nefesini verdi. Sırtına baktım. Kocaman. Toprak ayaklarımın altında ufalandı. Rüzgar saçlarımı ılık ılık salladı.

"Tufan?"

Ne tepki verdi ne durdu. Sadece sakince atlara doğru ilerlemeye devam etti. Helga peşinde koşturuyordu. Ben de adımlarımı hızlandırdım.

"Konuşabilir miyiz? Tufan?"

Ahırın kapısının girişinde duraksadı ama bana bakmadı. Sanki beni dinleyip dinlememe kararı verdi ama hemen sonra içeri girdi. Nefes verdim ve arkasından ilerledim.

İçeride şömine yanıyordu. Atlar Muğla'nın soğuklarında üşümesin istiyordu. Kenardaki oturma alanına Helga

koşarak ondan önce vardı. Tufan sandalyesine oturacakken Helga telaşla onun sandalyesini geriye çekti. O otururken de itti. Sanki çevresindeki bu insanlar onun hizmetlileri değil, köleleriydi.

Ağır ağır dibine vardım ve dikildiğim yerden öylece ona baktım. Ellerim önümde birleşti.

Başı bana kalktı. " Evet? Ne var yine?"

Geriye yaslandı. Sesini ilk duyduğumda tüylerim diken diken oldu çünkü her zamanki gibiydi. Buz gibi. Kısık. Karanlık. Ben daha yumuşak konuşmasını beklerdim oysaki.

"Ben çok teşekkür ederim," dedim yutkunarak. Karşısındaki sandalyeye sessizce oturdum. "Ne kadar büyük bir şey yaptığını anlatamam bile. Sadece Sena için değil, benim için, bizim için... Çok büyük bir şey bu. Sen onu bana armağan ettin."

Bardağından bir yudum aldıktan sonra alkollü dudaklarını yaladı. "Rica ederim ömür törpüm," dedi.

Kalbim bir an durdu. "Ben gerçekten-"

"Nergis," Ses tonu daha da soğudu. "Çalışanlarımın bu evdeki konforu benim için önemli. Çünkü sen mutluysan bana en iyi şeklinle hizmette bulunursun."

Kendimi geri çekilmiş gibi hissettim. "Hangi çalışanım olsa bunu yapardım," diye ekledi. Nefesi kısa, keskin. "Ben dünyanın en iyi patronuyum." Bir an kaşları çatıldı. "Sen benimle ne ara senli benli konuşmaya başladın?"

Gökyüzü kararıyor gibiydi ama ben pes etmedim. O bana bakmasa bile ben ona bakıyordum. "Peki Tufan Bey," dedim titrek sesle. "Beni niye odadan kovdunuz?"

Gözlerimiz birbirine dokundu. İsteksiz bir şekilde baktı bana. Hemen sonra gülümsedi. Alkolü dudaklarının arasına götürdü. Derin bir nefes aldı, gözlerini benden ayırmadan içkiyi bir yudum daha içti. Sonra dudaklarının kenarı sert bir çizgi oldu.

"Bilmem," dedi. Sesi daha da derine indi, gölgesinden konuşur gibi. "Güçsüz bir anıma denk geldin sanırım."

İçimdeki bütün hava boşaldı. Sena için yaptığı şeyin bende bıraktığı etkiyi anlamayacak kadar umursamazdı belki ama farkındaydı. Ya da sadece övülmeyi bekliyordu.

"Güçsüz mü? Yaptığınız şey-"

"Yapma," dedi anında. Sesi keskin bir bıçak gibi. "Beni büyütme. Beni yüceltme. Ben kimse için bir kahraman değilim, küçük şeytan."

"Sena için öyle olacaksınız."

Tufan bakışlarını kaçırdı. Çenesini sıkıp gözlerini odalarında dinlenen atlara çevirdi. Sanki birilerinin kahramanı olmak Tufan'a fazla gelmişti.

"Neden böyle davranıyorsunuz?" dedim. Sesim kırılgandı ama kararlıydı. "Sabahtan beri içim dışıma çıktı. Korktum. Sena'ya bir şey olacak diye öldüm. Size teşekkür etmek için an kolladım."

"Tamam teşekkürünü ettin," derken elindeki bardak ile at çiftliğinin dışını gösterdi. "İznin olursa evlatlarımla baş başa kalmak istiyorum."

Bir an gülümsedim istemeden. "Ben bu yaptığınız ile ömür boyu övünürsünüz diye düşünürdüm ama siz sanırım böyle yapmayacaksınız."

Başını bana çevirdi. Gözlerimdeki hayranlığı görünce, bir saniyeliğine, çok kısa bir saniye bakışı yumuşar gibi oldu ama o bunu fark ettiği an kendini geri çekti. Gözleri buz tuttu. Gülümsedi.

"Ne demişler küçük şeytanım? Kahramanın etrafında her şey bir trajediye dönüşür."

Bana baktı merakla. Sanki bu dediği cümleyi bilip bilmediğimi bekler gibi.

Bilmiyordum bu cümleyi ama biliyor gibi yaptım. "Nietzsche," dedim hızla. "O demişti bunu. Değil mi?"

Gülmeye başladı. Çok kısık, çok yavaş. Başı masaya indi ve içkisini tekrar dudaklarına götürdü. "Bazen beni kafalamak için salladığını düşünüyorum."

"Yok hayır sallamıyorum," dedim hızla. "O dememiş miydi bu lafı?"

"Evet o demişti," derken bana baktı. "Neden böyle demişti sence?"

Birkaç saniye masaya baktım. Hemen sonra Tufan'a. "Çünkü kahramanlar kahramanlık yolunda her zaman fedakarlıklar yaparlar. Ve siz bir şeyleri feda etmek istemiyorsunuz."

"Benim feda edecek hiçbir şeyim yok." Ayaklandı. "Türkçe çevirisi olmayan bir kitapta söylemişti bu cümleyi." İçkisini başına dikti ve boş bardağı masaya bıraktı. "Kahramanın etrafında her şey trajediye, yarı tanrının etrafında her şey satir oyununa dönüşür."

"Tufan Bey size yemin ederim hiçbir şey anlamadım," dedim o giderken. Ayaklandım. Arkasından adımlamaya başladım.

"Edebiyat yapmayın dediğimden beridir felsefe yapıyorsunuz farkında mısınız?"

"Kısacası o minik kalbin bana acıyarak atmasın," dedi ilerlerken. "Hayranlık da duymasın. Sadece yerini bilsin yeterli."

Arkasından ilerledim. "Birileri size karşı insani duygular besleyecek diye ödünüz kopuyor değil mi?"

"Minnet de etme bana."

"Yabani hayattan çıkmaktan korkuyorsunuz işte."

"Saygı duy yeterli."

"Ödünüz kopuyor işte. Hayatınızda tek bir kişi bile sizi patronu olarak görmeyecek, sizi sırf siz olduğunuz için kabullenen birileri olacak diye ödünüz kopuyor."

"Biraz daha böyle çıkarımlarda bulunursan yemin ederim seni çok kötü döverim."

"Ya ben size minnet etsem ne olur?" dedim. Sesim artık saklanmıyordu. Arkasından bağırdım. "Ya bir insan size minnet duysa bu sizi niye rahatsız etsin, söyleyin madem ben de bileyim!"

Duraksadı. Bana döndü. Başı bana eğilirken istemsiz bir adım geri gittim.

"Bana bak kızım," dedi yavaşça. Kokusu bir anda üzerime aktı. Elini gel anlamında salladı. "Gel buraya gel."

"Oradan konuşun," dedim bir adım daha geri atarken. "Mesafeli konuşun."

"Gel, ısırmayacağım. Arkamda bık bık ötüyordun. Gel yüzüne konuşacağım ben senin."

Birkaç adım sakince ona doğru attım ama bacaklarım titredi. Gözlerimiz birbirlerine öyle kilitliydi ki istemeden gözlerim yandı hissettim. Tufan'ın siyah gözlerine bu denli yakından bakmak gözlerimi yaktı, sulandırdı.

"Dinliyorum," dedim gözlerimi kırparken çünkü çok yandılar. Yutkundum. Ağzı aralık sırıtıyordu. Bu ifadesi, korku filmlerindeki katillere benziyordu.

"Ben ömrümü birilerine kendimi sevdirmek için yaşadım. O pis duyguyu çok iyi bilirim. Bu yaştan sonra artık kimse beni sevsin diye uğraşamam," dedi gülümserken. "Tamam mıdır? Var mı başka sorun?"

"Niye ilik verdiniz madem?"

"Çetin salağı ilik verecek herifi vurmuş da ondan," derken doğruldu. Kokusu yine üzerime savruldu. "Mecbur kaldım."

"Yapmak zorunda değildiniz," dediğimde artık dayanamadı. Tekrar bana döndü. Gülerken dudaklarını yaladı.

"Ya sen ne olsun istiyorsun amına koyayım?" dedi gülerken. "Ne? Ne istiyorsun kızım?"

"Bir iyilik yaptınız ve teşekkür ediyorum," dedim hızla. Öylesine sessiz bana baktı ki istemsiz atlar bile homurdandı.

"Tamam ettin, yürü git hadi," dedi sessizce. "Git kızım. Uzak dur benden. Hadi. Yemin ederim döveceğim seni. Bak sana yemin ederim o narin boğazını nefessiz bırakıp bayılana kadar sıkarım. Git."

Atların dibine vardığı sırada ben dışarı çıkmıştım. O an fark ettim. Bahçede rüzgar saçlarımı savururken, kardeşimin ameliyattan uyanmasını beklerken fark ettim. İyileşen tek şey Sena olacaktı. Ne Tufan ne de bir başkası.

Sadece zorunda kaldığı için yaptı. Bunu da inkar etmedi. Hatta itiraf etti. Belki de Tufan insana dönüşmekten korkuyordu.

Onu izledim. Atlara doğru yürürken gölgesi daha da uzuyordu. Adımları güçlüydü ama her adımında vücudundaki yorgunluk sızıyordu. Alkolün ağırlığı, ameliyatın bıraktığı boşluk, sakladığı korkular. Hepsini omuzlarından atmak ister gibiydi.

Bir an durdu. Sanki arkasına dönecekmiş gibi oldu ama dönmedi. "Beklentiye de girme. Ben öyle pıtırık bir herif olamam," dediğinde bir an kaş çattım. Sırtına baktım.

"Ney dediniz?"

"Pıtırık."

"O ne ki?" dedim şaşkınlıkla.

"Senin gibi işte. Hoppidi yani," derken bana döndü. İfadesi dümdüzdü. "Olamam öyle bir adam. Hiçbir zaman. Öyle bir beklentin varsa olmasın. Sena da benden bir parça taşıyacağı için her gece uyumadan şükür namazı kılsın."

"Neyse," dedim omuz silkerek. "Siz beklentiye girebilirsiniz ama çünkü ben çok pıtırık biri olabilirim. Özellikle de bu yaptığınızdan sonra."

"Yandık amına koyayım," dedi tekrar atlara dönerken. "Tam bir baş belasısın." Bir ata sessizce baktı. "Dünyanın en asil hayvanları sence de atlar mı, dolandırıcı?"

"Öyleler," dedim yavaşça.

"Yüksekten mi atlar?" dediğinde kaş çattım. Bana baktı. "Atlar yüksekten atlar mı? Nasıldı şakam?" Birkaç saniye sessizce durduk. "Neyse," dedi tekrar önüne dönerken. "Siktir et amına koyayım. Harbiden yarak gibiydi."

"Biliyor musunuz? Atalarımız, atların bizim kanatlarımız olduğunu söylermiş."

Durup kısaca bana baktı. "Şimdi de Tarih Profesörü mü oldun?"

"Bana bakın Tufan Bey," dedim parmağımı ona sallarken. Bu, onun gülümsemesine sebep oldu. "Sena'ya ilik verdiğiniz için bugün sizi alttan alacağım," dedim derin bir nefes verirken. "Yoksa size çok güzel cevaplarım vardı."

Gülümseyerek tekrar ata doğru baktı. "Ne mutlu bana o halde."

Sinirle ahırdan çıktım. "Ya bir insana dümdüz teşekkür etmek bile nasıl bu kadar zor olabilir? Ruh hastası! Yemin ederim şizofren! Bak size yemin ederim!" dedim sinirle masaya adımlarken.

"Ne oldu çiçeğim?" dedi Şahin şaşkınlıkla.

"Ya adama teşekkür etmeye gittim boynumu sıkıp beni bayıltmakla tehdit etti!" dedim şaşkınlıkla. "Ya bu nasıl bir ruh hastası? Bu nasıl böyle manyak? Bunu yatırın hastaneye."

Çetin sırıtırken uzaktan gelen motor sesine başını çevirdi. Bahçenin kapısına doğru otomatik kapak açıldı. Çetin'in gülüşü soldu, ifadesi ciddileşti.

Mürekkep gözlerini kıstı. "Beklediğimiz biri var mı?"

"Kim lan bu gece gece?" dedi Çetin, çatıya bakarken. Çatıdaki keskin nişancı elini sorun yok anlamında kaldırdığına Çetin yine de belindeki silahı tuttu. "Kim giriyor len?"

Şahin hemen doğruldu. "Araç kocaman. Zırhlı gibi abi. Polis mi acaba?"

"Bizim ne işimiz olur lan polisle? Haydut muyuz biz? Vergisini veren, silahları ruhsatlı legal adamlarız biz," dedi Çetin sessizce. "Patron nerede? Niye açtınız lan kapıyı! Hulusi orospusu!" diye bağırdı Çetin güvenliğe doğru. "Kimi soktunuz lan içeri!"

Şaşkın şaşkın aracın en dibe kadar girmesini izledim. Tufan normalde atlar ürkmesin diye araç sokmazdı. Araba tekerleri çimlere zarar versin de istemezdi ama bu araç kapıya kadar ilişti. Mat siyah, uzun bir kasa.

"Mürekkep arkama saklan bebeğim!" dedi Çetin silahını çıkartırken. "Lan Yarkın! Kim bunlar!" diye de çatıya bağırdı.

"Abi sıkıntı yok! Patronun emri ile geldi araba!" diye bir feryat yükseldi çatıdan. "Sakin ol abim! Araca sakın sıkma!"

Camları koyu filmlenmiş arabanın arkadaki kapıları aynı anda açıldı. Şahin'in yüzü aydınlandı. "O ne amına koyayım?"

Mürekkep ise şaşkındı. "Yok artık."

Çetin derin bir nefes verdi ve silahı indirdi. "Erken gelmişsin Mehmet," dedi gülerek. Mürekkep'e döndüğünde Mürekkep anlamsızca ona bakıyordu. "Kızım var ya bir kaplumbağa kocasına öyle diyor. Sen hayvanları seversin nasıl

bilmiyorsun bu şakayı? Sana dört saat ekran süresi yazıyorum Mürekkep!"

"Hocam bu nedir?" dedi Şahin merakla arabaya bakarken. "Bomba falan mı sipariş etmiş bu adam. Zırhlı araçla ne gelebilir ki?"

Çetin silahını beline yerleştirdi ve ellerini geriden birleştirdi. "Yeğenim geldi. Tufan'ın bebeği." Kaşları ile beni gösterdi. "Aha bu da cici annesi."

Bir anda kalbim hızlandı. "Bekir mi?"

"La la la!" dedi Çetin başı bir sağa bir sola eğilirken. "Bekir döndü yu-va-ya! Kim bilir kimleri se-vin-di-recek? Ya da kimleri ağ-la-ta-cak?"

Adamlar bagaj kısmından uzun bir kutu, yanında da güvenlik camından yapılmış özel bir taşıma tüpü çıkardılar. Tüpün içi hafif karanlıktı ama hareketi görebiliyordum. Kıvrılan bir gölge.

Tufan hızla çiftlikten çıktı ama az önceki adam değildi bu. Alkolün ağırlığı gitmiş gibiydi. Yüzü solgun ama gözleri parlıyordu. Bir çocuk kadar değil ama heyecanlı bir adam gibi.

"Dikkatli olun," dedi sert bir sesle. "Zarar vermeyin, ürkütmeyin."

Adamlar aynı anda, "Emredersin patron," diye dizildiler. Yılan tüpünü özenle tuttular.

Tufan birkaç adım yaklaştı. Elindeki içkiyi fark ettim ama yudumlamıyordu artık. Heyecanı sanki alkolün bile önüne geçmişti. Kadehi diğer eline aldı, tüpe yaklaştı.

"Aslanım benim be," derken sesinde inanılmaz sahiplenici bir ton vardı.

Tüpün içinde yılan ağır ağır kafasını kaldırdı. Pulları ışıkta parladı. Altın gibi gözleri Tufan'ın yüzüne çevrildi. Tufan kadehi indirdi. "Evine hoş geldin."

Şahin bana eğildi. Sessizce, "Adam yılanla romantik aşıklar gibi konuşuyor amına koyayım. Aklımı delireceğim bu evde! Hizmetliler de tangalı! Çatıda keskin nişancı var! Çetin'i söylemiyorum bile! Tımarhane gibi ortam!"

Kıkırdamamak için kendimi tuttum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sus güldürme."

Tufan bir an olsun gözünü Bekir'den ayırmadı. "Üst kata, odama çıkarın," dedi. "Sabah söylediğim gibi, kuzey cephesindeki pencereyi açın. Güneş sabah tam oradan vuruyor. Saat on birde açı değişiyor, o yüzden perdeyi otomatik ayarlayın."

Adamlar aynı anda başlarını salladı. "Emret patron."

Tufan devam etti, onlarla bir içeri girmeye başladı. "Isıyı sabit tutun. Tam yirmi sekiz derece. Gece yirmi dörde düşsün. Daha aşağı olmasın."

İçimden, "Oha," dedim.

Şahin, "Adam kendi vücut ısısını böyle takip etmiyordur amına koyayım," diye mırıldandı.

Adamlar tüpü yukarı çıkartırken danışman olduğunu düşündüğüm iki kişi aralarında konuşuyordu.

Biri elinde tablet tutuyordu. "Patronun odasının güneş alma açısını ölçtük. Yazın saat 09:40'ta doğrudan ışık geliyor,

kışın 10:15 civarında. Çatıdaki cam ışık bölmesini incelemeleri için fotoperiyot ayarlamasını gök bilimci ekibe gönderdik. Kontrol edin. Her şey patronun isteği üzerine gerçekleşsin. Tek bir hata yapmayın. Gerekirse on kez kontrol edin."

"Tamam efendim," dedi bir diğeri.

Mürekkep, "Hassiktir ama. Gök bilimci mi?" derken Çetin sırıtıyordu. Kadın onu duyduğu gibi ona döndü.

"Evet hanımefendi, Bekir'in biyolojik saatine göre optimum ışıklandırmayı hesaplıyoruz. Bu, patron için çok önemli."

Şahin dudaklarını birbirine bastırdı. "Ulan adam yılanı için resmen NASA'yla ortak çalışıyor," dedi alayla. Dayanamadım, güldüm.

"Bacım sen ne gülüyorsun?" sesi ile hızla ifadem soldu ve Çetin'e döndüm. "Komik mi?"

"Çetin Allah aşkına bir yılan için gök bilimcilerle anlaşmak sence normal mi? Üstelik yılanına aslanım diyor. Yılanın adı da Bekir."

"Yo yo!" dedi Çetin sırıtırken. "Bekir sıradan bir yılan değil." Fısıldadı. "O patronun oğlu."

Şahin hemen atıldı. "Alt tarafı yerde sürünüp iki böcek yiyor."

Çetin gözlerini Şahin'e çevirdi. Elleri arkadan bağlı, başı hafif yana eğildi. Gülümsedi. "Sen de yerlerde sürünüyorsun, biz sana bir şey diyor muyuz birader?"

Şahin susması gerektiğini fark etmiş gibi yutkundu ve başını olumlu salladı. "Hayvanları seven adamdan korkma azizim!"

dedi Çetin hızla başını havaya kaldırıp. "İçinde hayvan sevgisi olan adam merhamet eder. Yufka yüreklidir. Hem," derken bir anda öne eğildi. "Bu adam çocuklara iliklerini bahşediyor ya Resulullah! Bu adam daha ne yapsın?" derken gözleri dolu dolu bize baktı. "Ne yapsın Nergis Hanım bacım karı kızı kadını? Ne yap-sın!"

"Bence bu adam ağır otistik," dedi Şahin sessizce. "Korkudan altıma sıçtım sanırım. Ben Sena'nın yanına gidiyorum. İyi akşamlar."

"Bir şey olursa beni ara," dedim sessizce. Şahin götüm götüm yanımızdan ayrılırken Mürekkep ise tekrar masaya yerleşti. Çetin de elbette dibine yanaştı ve yanına oturdu.

Tufan'ın girdiği kapıya baktım. Evin dış kapısına. Çok merak etmiştim. Onun o şaşkın ve heyecanlı hallerini ilk kez görüyordum. O nedenle yavaşça içeri adımladım. Asansöre binip odasının olduğu üçüncü kata bastım.

Daha kapı açılmadan Tufan'ın sesi duyuluyordu. Sert ama heyecanlı. "Güneş panelini biraz daha sola kaydırın. Açıyı iki derece düşürün. O ışık tam sırtına vuracak."

Gök bilimci adam tabletinden bakıp, "Tamamdır patron," dedi.

Tufan ellerini ceplerine sokmuş, bekliyordu. Kocaman gövdesine nazaran bu hali tavrı çok komikti. Bakışları sürekli Bekir'in üzerindeydi. Tüp açılırken yılan ağır ağır dışarı süzüldü. Pulları pırıltı gibi parlıyordu.

O an Tufan'ın yüzündeki ifadeyi gördüm. Onunla tanıştığımdan beridir ilk kez gerçekten mutlu görünüyordu.

"Ne kadar da mutlusunuz?" dedim yanına adımlarken. Benim de gözlerim Bekir'deydi.

Tufan başını bir saniyeliğine bana çevirdi. Sonra tekrar Bekir'e baktı.

"Öyleyim," dedi tek kelimeyle.

Ben kıs kıs güldüm. "Siz böyle heyecanlanınca çok komik oluyorsunuz ama."

Sırıttı. "Sen de benim dibimden ayrılmadığında çok komik oluyorsun. Hayır bana aşıksan itiraf et. Bir şey yapmam, korkma. Ama böyle bahanelere sığınıp dibimden ayrılmaman komedi."

"Komedi mi?" dedim kaşlarımı çatarak. "Bir kere merak ettiğim için geldim. İkincisi komedi ne demek? Siz böyle bir üslupla konuşmazdınız eskiden. Bekir geldi diye kekolaştınız iyice."

"Keko mu?" dedi sırıtırken. "Teessüf ederim ömür törpüm." Yılan yavaşça fanusundaki yatağına yerleştiğinde bütün oda sessizleşti. Tufan eğildi. Elini cama koydu. Kapıda durup Tufan'ı izledim. Yüzündeki rahatlık, içindeki sevgi. Bir insanı en çok neyin iyileştirdiğini o an anlamıştım. Sevdiği bir şeyi geri almak.

Odanın içi hafif loştu. Gök bilimciler Tufan'a sırtlarını dönmeyecek şekilde geri geri, sessizce odadan çıkmıştı. Geriye sadece üç şey kaldı. Tufan, Bekir ve nabzımın ritmi.

Tufan cama dokunmayı bırakıp yavaşça eğildi. Parmaklarını uzatınca, Bekir ağır bir kıvrılışla onun bileğine doğru süzüldü. Kocaman bir yılan kocaman bir adamın elini sarmaya başladı. Kanım çekildi. İstemsiz geri adım attım.

"O öyle sevilebilen bir hayvan mı ya?" dedim korkuyla.

Yılan onun bileğine sarıldığında Tufan'ın karanlık ifadesine beyaz bir ışık yandı gibi. Bir çocuğun yıllar sonra kaybolmuş oyuncağını bulduğunda verdiği tepki gibi.

"O daha neler yapıyor bir bilsen."

Bekir kolundan yukarı doğru ilerlemeye başladı. Pulları Tufan'ın teninin üzerinde kıvılcım gibi duruyordu.

"Siz onu boynunuza mı dolayacaksınız?" dediğimde Tufan gülümsedi.

"Ne yapayım ömrümün törpüsü? Babasını çok özlemiş. Benim kollarımda büyüdü. Onun için en güvende olduğu yer burası."

Bekir artık Tufan'ın pazısına kadar tırmanmıştı. Onun o kocaman kaslarının üzerinde kıvrılarak ilerliyordu. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Bu manzara dikkatimi çok çekti çünkü sanki karşımda tehlikeli bir sanat eseri vardı.

Bekir yavaşça Tufan'ın omzuna doğru uzandı. Tufan elini yılanın sırtına koydu. Parmakları arasında pullar hafifçe ses çıkardı. Sakin bir sesle, "Yılanlar çok sabırlıdır Nergis. Önce sarılırlar. Yavaşça. Ağırlıklarını hissettirirler. Güven vermek isterler. Sakinleştirirler."

Yutkundum. "Yani... İyi mi bir şey bu?"

"Bazen," dedi. "Ama bazen o sakinlik bir uyarıdır."

Bir adım geri attım. Bekir onun omzunda dolanırken Tufan bana doğru bir adım attı. Aramızdaki mesafe bir anda kapandı.

"Küçük şeytanım," dedi kısık bir sesle. "Yılan en sonunda ne yapar biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Tufan hafifçe eğildi. Bakışları gözlerimin içine çivilendi. Bekir, onun omzundan boynuna doğru kayıyordu.

"Boynuna dolanır," dedi fısıltıya yakın bir tonda. "Sessizce. Sinsice."

Tüylerim diken diken oldu.

"İnsan genelde o an fark eder," diye devam etti. "Çok geç anlar. Çünkü her şey yavaş olur. Sakin görünür ama bütün zaman boyunca seni ölçüyordur. Senin boyunu hesaplıyordur. Seni yemesi ne kadar sürer, ona bakıyordur."

Karnıma bir düğüm oturdu. "Siz beni yılanla mı kıyaslıyorsunuz ben hiç anlamadım," dedim yılan gözlerime bakarken.

Tufan hafifçe gülümsedi. Yılan başını tam onun çenesinin altına yasladı ama gözleri benden ayrılmıyordu.

"Sen bazen çok akılsız davranıyorsun Nergis," dedi sakin, umursamaz bir tonda ama altı buz gibiydi. Fısıldadı. "Kendini iyi niyetle sarıp saklamaya çalışıyorsun. Ama bil. İyi niyet, kötü bir yılanın sikinde bile değildir."

Daha da yaklaştı bana. Öyle ki, nefesi boynuma değdi. Yılan da istemeden omzuma dokundu. "Akıllı olmazsan," dedi, Bekir'in soğuk gövdesi onun boynunda kıvrılırken. "Biri seni her an sarmalayabilir."

Ben bir adım daha geri çekilmek üzereydim ki Tufan elini kaldırdı.

"Dur." Sesindeki ton bile itiraz kabul etmezdi.

Bekir, onun omzundan kayıp bileğine doğru indi. Parmaklarıyla yılanın gövdesini nazikçe tuttu, sanki kırılacak bir şeymiş gibi.

"Gel buraya."

"Yok," dedim geri adım atarken.

Yaklaştı. Adımları yumuşaktı ama kararından ödün yoktu. Bekir onun bileğinde hafifçe kıvrılırken nefesim kesildi.

"Oğlun o senin," dedi. "Onun için sen yabancısın, ama düşman değilsin." Gülümsedi. Fısıldadı. "Cici annesisin."

Bileğini bana doğru uzattı. Bekir yarı havada bana doğru döndü, dili hafifçe çıkıp girdi. Yüzüme bakıyordu sanki tanımaya çalışır gibi.

"Al."

Gözlerim büyüdü. "Asla," dedim sessizce. "Ben buna dokunamam."

"Dokunacaksın."

Bileğini daha çok yaklaştırdı. Yılan artık el uzatsam parmaklarıma değecek kadar yakındı.

Geri çekildim. "Hayır."

"Ürkek şeytanım," dedi. "Sen onun cici annesisin. Şimdi al şunu."

Kalbim durdu sandım. "Yok teşekkürler."

"Sev biraz," dedi sakince. "Korkunu hissetmesin."

"Ama korkuyorum!" dedim korkudan bacaklarım titrerken. "Of! Dilini çıkarttı bana!" Bekir o sırada sanki konuşmaları anlıyormuş gibi başını çevirdi ve bana doğru uzadı. "Git be!" dedim sinirle. "Ay gitsin bu ya! Of!"

"Korktuğun her şeye," dedi Tufan sakince. Bana doğru iyice eğildi. Gözlerimiz Tufan'la eşitlendi. "Seni deli gibi aşık edeceğim ömür törpüm."

"Hem," dedi deli gibi bakarken gözleri. Gülümsüyordu da. "Korkmak çözüm değil. Yüzleşmek bir çözüm."

Parmaklarım titriyordu. O an bana doğru uzattığı şey sadece bir yılan değildi. Kendi dünyasına bir giriş biletini zorluyordu sanki.

Çok yavaş, parmaklarımı uzattım.

"Aferin," diye fısıldadı. Gözleri de eşzamanlı kısıldı. "Aferin benim akıllı kızıma."

Parmak uçlarım Bekir'in soğuk pullarına değdiği anda kalbim deli gibi atmaya başladı. Tufan ise bir an bile gözünü benden ayırmadı.

"Sev şimdi onu."

Nefesim kesildi. Yutkundum. Parmaklarımı yavaşça yılanın pullarına sürttüm ama ellerim o kadar titredi ki sanki yılan bunu anlamış gibi gerildi. Çok sert bir derisi vardı. İnsan elini uzunca sürtse, teni aşınırdı.

"Tamam sevdim," dedim hızla. Elimi çektim. "Oldu mu?"

Ağzı aralık, sırıtıyordu. Gözleri kısaca boynuma gitti. "Bırakayım mı üzerine?"

"Yok," dedim bir adım geri atarken. "Gidebilir miyim? Sena'ya bakmam lazım."

"Kaç bakalım," dedi Tufan doğrulurken. Hızla arkamı döndüm. Koşarak odasından çıktım. Merdivenleri telaşla indim. Hastanenin olduğu katta elimle kalbimi tuttum. Hemen sonra elimi kalbimden uzaklaştırıp lavaboya gittim. Dakikalarca ellerimi sabunladım.

Sena'nın odasının kapısında Şahin sessizce bekliyordu. Mür kenardaki oturma alanındaki koltuğa kıvrılmış, uyuyordu. Çetin ise ortalıklarda yoktu.

Şahin'in yanına oturdum. İçeriden makine sesleri hafif bir uğultu gibi geliyordu. İnsanı hem rahatlatan hem de huzursuz eden türden bir sesti.

"Doktor durumu iyi dedi. Korkmayın dedi," dediğinde başımı Şahin'in omzuna yasladım. Elinde kırmızı bir oyuncak araba vardı. Onu döndürüp duruyordu parmaklarının arasında.

"Tüm bunlarla savaşmak bir yana," dedim iç çekerken. Şahin bu sırada yanağını başımın tepesine yasladı. "İnsan bir çocuğun annesiz büyüyor olmasına üzülüyor." Elindeki arabaya baktım. "Bu oyuncak nereden çıktı? Doktor mu verdi?"

"Bir anneler gününde yetimhaneden kaçtım," dedi Şahin. Gözlerimi kıstım çünkü bu anısını bilmiyordum. "Siz daha Sena ile yoktunuz tabii o zamanlar. Neyse ben kaçtım. Sokaklarda dolanıyorum. Çocuklar annelerinin ellerinden tutmuş parklara gidiyor. Ellerinde çiçekler annelerine veriyor. Ben de bir kaldırıma oturdum sessizce ağlamaya başladım. Yanıma bir çocuk geldi, bana kırmızı bir oyuncak araba uzattı. Her ağladığında seni mutlu etmez belki ama ağlaman geçecek, o zaman oynarsın dedi."

Hızla başımı kaldırıp Şahin'e baktım. "Sena'ya verdiğin kırmızı oyuncak araba mı bu?"

"Dün ameliyattan önce istedi, evden alıp geldim," dedi gülümserken. "Bu hikayeyi bir ona anlatmıştım bir de sana anlatıyorum. Sena'ya da söyledim. Her zaman mutlu edemez bu araba seni ama geçecek. Geçtiğinde oynayacaksın dedim."

Kaşları ile hastane odasının içini gösterdi. İstemsiz yüzü ağlamaklı oldu. "Doktora demiş bu kırmızı arabayı da alabilir miyim yanıma, uyandığımda oynamak istiyorum demiş. Şu an hastayım ama geçecek demiş. İzin vermemişler," dedi ve elindeki arabaya indirdi gözlerini. Gözünden bir damla elindeki arabaya düştü. "Geçecek ama."

"Geçecek," dedim ama öyle kötü oldum ki kalkmak istedim. Ayaklandım. Hızla koridorda adımlamaya başladım. Bazen dünya bana çok ağır gelirdi ve yüklerini taşıyamazdım. Altında ezilirdim.

Gölün oraya doğru adımladım. Hava soğuktu ama umurumda değildi. Sessizce bağdaş kurdum. Bir sigara yaktım. İçim öylesine yanıyordu ki kendimi göle atmak istedim.

Patikanın diğer kısmından gelen sesle başımı oraya çevirdim. Onu gördüm. Yol boyu gölgesi uzanmıştı. O tarafa baktığımı fark etmedi bile. Ya da etti de umursamadı.

Ayaklarım kendi kararını verdi. Sessizce peşine takıldım. Belki de Tufan'la oyalanmak aklımı dağıtıyordu. Bu nedenle o kadar peşinde dolanıyordum. Çünkü durup Sena'yı düşündükçe sadece ağlıyordum.

"Gölün etrafında yürüyüş yapmak için doğru bir zaman dilimi mi?" dedim.

"Ya sabır," derken güldü ama ilerlemeye devam etti.

"Nereye gidiyorsunuz? Arkası ormanlık değil mi?"

Durdu ama bana dönmedi. "Şahsi."

Bana bakmadan yürümeye devam etti. Ben de arkasından. Ağaçların arasında bir oda vardı. Ağaçlar onu saklamıştı. Eve de çok uzaktı. Üzerinde 7 yazıyordu sadece. Bu kadardı.

Tüm o ahşaptan yapılma odanın kapısında duran o metal kumanda paneline parmak izini okuttu. Kapı açılırken içeriden loş bir müzik sızdı. Kadife gibi, ağır, tehlikeli bir ritim.

İçeri girdi. Ben de hiçbir şey söylemeden ardından. Ağzım aralandı. İçerisi sıcacıktı. Tavan dahi kırmızı ışıklarla doluydu. Tam ortada bir yatak vardı. Kocaman. Üzerinde iki kadın.

Hızla ellerimle gözlerimi kapattım çünkü kadınlar çıplaktı. Yatağın üzerinde yavaş, ritmik, neredeyse hipnotik hareketlerle dans ediyorlardı.

Birinin parmak uçları diğerinin beline dokunuyor, sonra ayrılıyorlardı. Gölgeleri duvarlarda ürkütücü ve çekici bir biçimde deviniyordu.

"Bu ne ya?" dedim sessizce. Tufan'a çevirdim başımı. Yatağın tam karşısındaki büyük koltuğa oturdu. Kenarda bekleyen hizmetli hemen içkisini koydu. Bardağı eline aldı ve geriye yaslandı.

Boştaki eli ile koltuğa birkaç kez vurdu. "Gel bakalım kocanın yamacına."

Donakaldım. Neye uğradığımı şaşırdım. Başını bana çevirdi. "Gel kızım, korkma," dedi dümdüz. "Madem her hareketimi izlemeyi bu kadar seviyorsun, beraber izleyelim."

Başını dans eden kadınlara çevirdi tekrar. Birbirilerine öyle dokunuyorlardı ki, gözlerimi kaçırmam gerekiyordu. Tufan içkisinden bir yudum alırken emir vermiş gibi hizmetli benim önüme de bir bardak bıraktı.

Ritme eşlik eder gibi bardağını elinde çevirdi. Bardağın camı parmaklarının arasında döndükçe damarları daha belirginleşti, bileğinin çizgisi sertleşti.

"Kadın bedeni," dedi sakin bir sesle. "Dünyadaki en dürüst şeydir."

Yutkundum. Boğazımdaki sıcaklık aşağı doğru kaydı. Daha net duymak için hafifçe ona döndüm ama o hala yatağın üzerinde birbirilerine bakarak dans eden o iki kadına bakıyordu.

"Çünkü hiçbir yalan, hiçbir rol, hiçbir kelime," dedi bardağı dudağına götürürken. "Bir kadının bedenin gerçeğini saklayamaz."

Ant içmiş gibi konuşuyordu. Yıllarca gözlemlemiş gibi. Yıllarca dokunmuş gibi. Ve yıllarca hiçbirine bağlanmamış gibi.

"Sen de öyle," diye devam etti. Bu sırada dans eden kadınların dudakları birbirlerine dokundu. Yumuşacık, kibarca birbirlerini öpmeye başladılar. Ses tonu alçalmadı ama derinleşti. "Neler hissettiğini hemen anlarım. Söylediklerine değil, bedeninin tepkilerine bakarım. Bedenin şu an bana neler söylüyor, biliyor musun küçük şeytan? Seni sana anlatayım mı?"

Kadınlar deli gibi öpüşürken dudaklarını emmeye, ellerini birbirlerinin bedeninde gezdirmeye başladı. Bir tanesi diğerinin saçlarını çekiştirdi. Sertçe ama şehvet dolu. Diğeri öptüğü kadının bacaklarının arasına doğru parmaklarını götürdü. Okşamaya başladı.

Hızla başımı yere eğdim. "Bak," dedi Tufan. Hızla ona baktım. Elinde tuttuğu viskiyi kadınlara uzattı. "Şunlara bak." Başımı kadınlara çevirdim. Onu okşayan kadının bileğinden tutmuş, sürtünüyordu. İnledi sessizce.

"Kapat gözlerini," dedi Tufan gülümserken. "Dinle."

"Neyi?" dedim hızla yutkunurken.

Kadın şehvet dolu inledi. Kendini diğer kadının parmaklarıyla tatmin etmeye devam etti. "Duyguları dinle," dedi Tufan. "Kapat gözlerini. Sence tepkileri doğal mı? Yoksa yapay bir gösteri için mi inliyorlar?"

Gözlerimi kapattım. Kadının inlemesini duydum. Hızla gözlerimi açtım. Ne yaptığımı anladım. Neden yaptığımı ise hiç anlamadım. Oradan kalkıp gitmeliydim ama baktığımda Tufan'ın beni izlediğini fark ettim. Dondum kaldım.

"Beni değil," dedim nefes nefese. "Onları izlemek için buradasınız."

"Peki sen ne için buradasın?" dedi gülümseyerek başını kadınlara çevirirken. Kadınlardan biri diğerinin üzerine çıktı. Yavaşça bedenini onun bedenine sürtmeye başladı. Dudakları buluştu. Sertçe. Sürtündü ona. Diğeri poposundan kavradı onu. Kendine daha da bastırdı. Hiç durmadan. Deli gibi. Daha da sert.

"Dinle," dedi Tufan. Başımı ona çevirdim. Bakışı yine kadınlarda ama dikkati tamamen bendeydi.

Bardağı elinden bıraktı, arkasına yaslandı. Kollarımız birbirine dokundu o geriye yaslanınca. Bu hareketin amacı bedeninin bana ne kadar yakın olduğunu fark ettirmekti. Bilerek yaptı. Tufan zaten hiçbir şeyi bilmeden yapmazdı.

"Kadınlar kendilerini tanıdıklarını sanır," dedi onlara bakarken. Bir diğeri deli gibi sürtünürken sonunda durdu. Nefesini tuttu. Titremeye başladı. Alttaki kadın onu belinden tutarak hızla yatağa fırlattı. Bacaklarını iki yana açtı ve üzerine çıktı. Ağır ağır ilerledi. Tam onun yüzüne geldiğinde sessizce inledi. Kendini yalatmaya başladı.

"Ama aslında çoğu tanımaz. Dokunulmadıkça, dürtülmedikçe, sınırlarına kadar itilmedikçe hiçbir kadın ne hissettiğini tam bilmez," dedi. Bana baktı. Zaten bunları da öylesine söylemiyordu. Bana. Doğrudan bana söylüyordu.

Yutkundum. Telaşla masadaki içkiyi elime aldım ve bardaktan kocaman bir yudum içtim. "Mesela," dediği sırada kadın diğer kadının yüzünde oturuyor, kendini deli gibi ileri geri itiyordu. Altındaki kadının dili ile zevk alıyordu. Her kendini ileri ittiğinde altındaki kadının burnuna sürtüyor, istemeden inliyordu.

"Acaba şu an senin bedenin bize neler söylüyor?" dediğinde hızla Tufan'a baktım. "Kadınlardan zevk mi aldın? Yoksa onların zevkleri mi sana zevk verdi?"

Bu dediği beni şok etti çünkü hararetten kendi nefes alışımı bile duyuyordum.

"Korku," dedi fısıltıya yakın bir tonla. "Bedenin ilk tepkisidir. Ama merak hemen onu takip eder."

Kadın hızlandı. Yüzüne oturduğu diğer kadına baktı. Göz göze geldiler. İnlemeleri çığlığa çıktı. Sert. Kendini deli gibi

iterken bir anda boşalmaya başladı. Bir başka kadının yüzüne. Öylesine titredi ki yatak sallandı.

"Merak ettiğini fark ettiğin an," dedi Tufan içkisinden bir yudum daha alırken. "Korkun daha tehlikeli hale gelir." Bana doğru eğildi. Yanağıma burnu dokundu. "Çünkü insan, merakının peşinden kaçamaz. Beni bu kadar çok merak etmene bayılıyorum, küçük şeytan."

Gözlerimi ona çevirmeye cesaret edemedim. Öyle şaşkındım ki ne yapacağımı bilemedim. Kadın, diğer kadının yüzünden kalktı ve sırt üstü yatağa uzandı. Nefes nefeseydi. Rahatlamıştı. Gülüyordu. Diğeri vakit kaybetmeden onu öpmeye başladı.

"Neden her yerde peşimdesin, Nergis?"

Ellerimi birbirine kenetledim. Hiçbir şey söyleyemedim. Tufan ise benim bu suskunluğumdan tek saniyede anlam çıkardı.

"Kadınlar," dedi sakin bir edayla. "Duygularını susturduklarını sanır. Ama bedenleri onları ele verir." Burnu yavaşça yanağıma sürttü. "Sen de kendini ele veriyorsun. Deli gibi."

Dizlerimin üstündeki ellerim titredi. Yatıştıramadım. Nefesim hızlandı. Ve o fark etti.

"Bak işte ömür törpüm," dedi alçak bir tonda. "Şu an hiç korkmuyorsun. Kaçmak da istemiyorsun." Fısıldadı. "Senin bu hallerin beni çok heyecanlandırıyor, Nergis."

Gözlerim büyüdü. "Senin bu benden korkmayışın," dedi yavaşça. "Beni delirtiyor."

Hızla masaya uzandım çünkü ondan ve kokusundan kaçmak istedim. Masaya öyle sert uzandım ki bardağa vurdum.

Bardak zemine çarpıp ince bir ses çıkardı. Kadınlar birkaç saniye bize baktı ve tekrar birbirlerine döndü. Dudakları dudaklarını çekiştirmeye devam etti. Tufan o odadan çıkana kadar belli ki o kadınlar zevkle birbirilerini sevecekti.

Bense yerin dibine geçmekle, havaya yükselmek arasında bir yerdeydim. "Patron," dedim sessizce.

"Patronun yesin seni," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Söyle."

"Düştü bu," dedim hızla. "Bardağınızı kırdım."

"Gördüm," dedi aynı tonla.

"Alayım ben," dedim öne doğru eğilirken ama yanağımdan tuttu. Başımı tekrar başına çevirdi. Dudaklarımız birbirine sürttü.

"Alma," dedi sessizce. "Bana söyle. Derdin ne?" diye sordu. "Neyin peşindesin? Bir insan pembelerini kirletmeye nasıl bu kadar meraklı olabilir?"

Gözlerimi sıkıca kapattım çünkü her cümlesinde yüzüme akan sıcak nefesi ile ağlamaklı hissettim. "Tek derdim kız kard-"

"Bırak şimdi kardeşini," dedi sakince. Bu kontrolcü sesin aksine alev alan siyah gözleri vardı. Siyah nasıl yanardı? "Ben senin kadar yaramaz bir çocuk görmedim. Neden laftan anlamıyorsun? Neden peşimden ayrılmıyorsun?"

Yanağımı yavaşça okşadı. Çok kibar. Bir tüy gibi. "Bana bak," dedi gözleri yüzümde dolanırken. "Bu hareketlere

devam edersen ya kendi başını yakacaksın ya da benim. Alışığım ben cehenneme. Ama oraya giren sen olursan seni çekip almam."

Eli yavaşça enseme doğru kaydı. Parmakları yavaşça saç diplerimi okşamaya başladı. "Derdin ne? Anasını avradını siktiğimin hayatını neden zorlaştırıyorsun bana? Neden benden korkmuyorsun? Neden diğerleri gibi geri geri odadan çıkmıyorsun? Neden?"

"Saçlarım acıyor," dedim gözlerimi sıkıca kapatırken. Acımıyordu aslında ama onun saçlarımı okşaması ruhumu çok ürküttü. "Elinizi çeker misiniz saçlarımdan?"

"Derdini söyle bana," dedi yavaşça. Gözlerindeki alev ruhuma benzin döküp kibriti çaktı. "Söyle derdini, hadi. Ne istiyorsun? Seni öldüreyim diye mi yapıyorsun bunları?"

"Gitmek istiyorum."

"Gelmeyecektin en başında."

"Tamam yemin ederim bir daha sizin peşinizden asla gelmeyeceğim. Sizi gördüğüm yerde yönümü değiştireceğim. Çıkabilir miyim odadan şimdi?"

"Ama ben sana çok alıştım," dedi sessizce. "Ben böyle peşimde hoppidi koşmana, bana diklenmene, küçücük dünyanda büyük büyük horozlanmalarına çok alıştım. Ne yapacağız şimdi?"

"Ne yapacağız?" dedim nefes nefese.

"Masum renklerini lekelemeye karar verdim," dedi ve yavaşça gülümsedi. "Madem bu kadar dolanıyorsun peşimde, seni tutmaya karar verdim."

"Gidebilir miyim?" dedim yavaşça.

"Bir gün bana yalvaracaksın ömür törpüm," derken başını hafif yana attı. Gülümsedi saçlarımı okşarken. "Senin güzel hayatını siktiğim için bana beddualar edeceksin."

"Bu odadan çıkmak istiyorum," dedim başımı yana çevirmeye çalışırken ama saçlarımdan tutarak beni kendi yüzüne bakmaya zorladı.

"İsteyemezsin," dedi aynı gülümseme ile. "Sana git dedim, seni tutar alırım dedim."

"Ne zaman dediniz ya?"

Gülümsedi. "Sen beni hiç dinlemiyorsun ki ama. Şimdi ben ne yapacağım biliyor musun küçük şeytan?"

"Ne yapacaksın?" dedim gözlerimi tekrar kapatırken çünkü onun ifadesi beni çok ürküttü. Nefesinin sıcaklığı aklımı kaybettirecek gibiydi.

Gözleri boynuma indi. "Patronun," dedi sessizce. "Seni," Gözlerime baktı. "Sevecek."

"Ne demek bu? Yine pantolonunuzu mu indireceksiniz?"

Bir an kaş çattı. "Fiziksel şiddete karşıyım, biliyorsun," dedi.

"Ne o zaman?" dedim nefes nefese. "Nasıl sevecekmiş beni patronum?"

Bakışları deli gibiydi ama ifadesi yumuşaktı. Hatta sırıtıyordu. "Patronun çok inatçı bir adam. Azrail gelip seni istese bile ona seni vermeyecek. Seni kendi selinde boğacak patronun. Tuttu bir kere seni," derken gözleri gözlerime eşlik etti. Fısıldadı. "Bırakmayacak patronun seni."

"Nergisler tufan sellerinde boğulmamalı," dedim yavaşça. Burnumu burnuna sürttü. Saçlarımı seven eli duraksadı.

"Nergisler tufan sellerine çok yakıştı ama," dedi sessizce. Her kelimesinde dudakları dudaklarıma sürttü. "Sen bana çok yakıştın. Daha da önemlisi, ben sana çok alıştım Nergis."

Hey, Tufan. Baksana, gücün hep sende olduğunu düşünürdüm. Kendi gücümün de farkında vardım sanki ilk defa. Şaşırdım, heyecanlandım. Dudaklarının tadını ikinci kez aldım bugün. Ölümün tadı böyle bir şey mi? Sen söyle, Tufan. Bir nergis, sellere olan sadakati yüzünden tufanda ölmeyi göze alabilir mi? Yoksa bir nergis, bir tufanı öldürecek güce sahip mi?

-BÖLÜM SONU-

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

32. BÖLÜM : ÇOCUKLAR VE KIYAMET

Satır araları yorum atarak bana destek olursanız çok sevinirim nergis çiçeklerim. Instagram'daki Küçük Burjuvalar kanalımıza beklerim, duyuruları orada yapıyorum. Yıldıza basmayı unutmayın, iyi okumalar, sizi çokkkk seviyorum.

"Düşmanın kaçış yolunu açık bırakın, aksi takdirde ölümüne savaşacaktır."

-Sun Tzu.

32

Bedenim yaşamın zorluklarına alışmaya çalışan küçük bir göçebe kadar yorgun, küçük göçebenin büyük hayalleri kadar umutluydu. Kafamın içinde sürekli dönüp duruyordu korkular. Belki de zihnimi büyük bir namluya dayayıp tamamen darmadağın etmem gerekliydi.

Geçer miydi ki o zaman korkular? Bir tufan seli ile söner miydi közler, uçuşur muydu küller?

Küvetin içindeydim. Dakikalardır tavanı izliyordum. Su doluydu omuzlarıma kadar. Su soğumuştu artık. Sigarayı dudaklarıma götürdüm. Üfledim sonra. Düşünüyordum tek başıma. Bir nergis düşünüyordum, çok yorulmuş. Kendi elleriyle ördüğü tuğlalara üfleyen rüzgar ile ezilip büzülmüş. Oysa nergis seçmemiş o tuğlaları örmeyi. Nergis bile isteye neden ölüme gider ki?

Küvetten çıktığımda havluya bedenimi sardım. Yatak odasına geçtim. Ayaklarımın ıslağı zemine iz bıraktı. Kenarda duran askılıktaki geceliklerden birini seçtim.

"Bu eve insan gibi dolap yapmaya ne dersiniz?" derken başımı kenar köşedeki kameraya çevirdim. "Her sabah ve akşam için askıya iki kıyafet koydurmak ne kadar mantıklı? Normal insanlar gibi bir dolap yaptırıp içine tüm kıyafetleri koysanıza."

Askıdaki pijamaları alıp elimi havluya tuttum. Gözlerim kamerada. "Patron?" dedim sessizce. "Gözlerini kapatır mısın? Üzerimi değiştireceğim." Havluyu bedenimden çekmeden hemen önce kameraya doğru nah işareti yaptım. "Al sana görsel şölen," dedim ve tekrar tuvalete geçtim.

Tuvalette üzerimi değiştirirken söyleniyordum. "Evde huzur yok anasını satayım," Külotumu giydim. "Her yerden çıkıyor o deccal gözleri!" Söylenerek çorabımı giydim. "Şam şeytanı. Trafo."

Yatak odasından çıkıp asansöre adımladım. Hastanenin olduğu katta Mürekkep ve Şahin vardı. Şahin uyukluyordu. Mürekkep ise kablolu kulaklıklarını takmış, sessizce oturuyordu.

Bir kulaklığı kendi kulağıma takıp yanına bağdaş kurdum. "Mür?"

"Hım?" diye mırıldandı.

"Doktor nerede? Bir şey dedi mi?"

"Bekliyoruz hala. Onlar Sena'nın yanında." Duraksadı. "Neredesin sen kaç saattir?"

"Duş aldım," dedim mırın kırın yaparak." Mürekkep birkaç saniye yüzümü inceledi. "Tamam evet bir şey daha oldu. Sana bir şey söyleyeceğim ama Şahin'e falan söyleme, olur mu?"

"Derhal söyle," dedi hızla.

"Tufan Bey ile şey oldu."

"Ney?" derken kaşlarını çattı.

"Şey."

Mür birkaç saniye yüzümü inceledi ve bir an elini sertçe alnına vurdu. "Adama verdin mi yoksa?"

"Ne?" dedim nefes verirken. "Hayır, öyle bir şey değil! Ama çok garip bir şey oldu," Ona doğru eğilip fısıldadım. "Adam bana şey izletti."

"Ne?" dedi gözleri kocaman olurken. "Ne izletti tam olarak?"

"Anla işte," dedim sessizce. "İzletti işte. Canlı hem de." Elimi iki yaptım. Fısıldadım. "İki kadını sevişirken izletti."

"Yok artık ebesinin kocasının siki!" Bir an şaşkınlıkla gözleri daldı. "Nehir demişti ama ben inanmamıştım. Kadınları öpüştürüp izliyor demişti. Doğru demiş. Vay anasını."

"Ebesinin kocasının siki ne ya?" dedim şaşkınlıkla.

"Kadınlara küfür etmeyi sevmediğim için kocasına ettim işte," dedi ve hızla omuz attı. "Neden sana böyle bir şey izletti? Amaç neydi? Birlikte porno izleyen evli çiftler gibi mi oldunuz?"

"Bilerek yaptı," dedim başım olumlu sallanırken. "Ben her yerde bunun peşinde dolanıyorum, gıcık ediyorum onu diye bilerek beni oraya götürdü. Gölde tek oturduğumu biliyordu. Peşinden gideceğimi bildiği için beni o odaya sürükledi."

Mürekkep birkaç saniye yüzüme baktı. "Kadınlar güzel miydi bari?"

"Tam senliklerdi," dedim istemeden dudaklarımı birbirine bastırırken. Gülmemek için derin nefes verdim ve zemine baktım. "Ben odaya girmeseydim acaba şey yapacak mıydı kadınlarla?"

"Sanmıyorum. Hem bence o adam aseksüel. Kadınlarla bir şeyler yapamıyor diye izliyor."

"Niye yapamasın ki?" derken ona döndüm.

"O adamın uzun uzun öpüşüp koklaşacağını sanmıyorum. Bence ya öküz gibi dalıyordur, ya da hiç yapmıyordur bile."

Mürekkep ile telefonlarımıza aynı anda gelen mesaj ile pijamamın cebine elimi attım.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Çetin : Selam bayanlar ben sizi ekledim.

"Ne yapıyor bu salak be?" dedi Mür şaşkınlıkla.

Mürekkep : Bu ne

Çetin : Yeni dedikodu grubumuz

Nergis : Neden?

Çetin : Kaplumbağa deden! Kahkahalarınızı esirgemeyin kızlarrr!

Mürekkep gruptan ayrıldı.

Nergis gruptan ayrıldı.

"Aman bu da," dedi Mür sırıtırken. "Sıkıntıdan bize sarıyor. Adamın Tufan'la geçen ömrü o kadar dümdüz ki bizi tanıdığından beridir hayatına renk geldi resmen."

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Çetin : Çıkıp durmayın kalbim parçalanıyor.

Çetin : Sivas'ın Yollarına şarkısını Mürekkep'e armağan ediyorum.

Mürekkep : Ya zaten tüm gün aynı evin içindeyiz niye grup açtın ki

Çetin : Ya falan deme öyle ısırırım ağzını bak senin

Mürekkep gruptan ayrıldı.

Çetin, Mürekkep'i gruba ekledi.

Ekranımı kapatıp geriye yaslandım. Tufan'ı o kırmızı odadan kaçtığımdan beridir hala görmemiştim. Gözlerim istemsiz koridora bakındı. Çetin gruba mesaj attığında sinirle elime aldım. "Başlayacağım artık ama buna," derken sesim kesildi.

Çetin : Nergis bacım sana zahmet iki dk bahçeye geliverir misin polis seni soruyor

Çetin : Grup aşırı mantıklı oldu amına koyayım çok iyi akıl ettim aramaktansa yazıyorum ses tellerim dinleniyor böylece

Çetin : Neyim ben teknoloji kurdu Çetiniye mi?

Şaşkınlıkla ayaklandım. "Ne demek polis?" derken Mür de ayaklandı. "Polisin bu saatte ne işi var ki burada?"

"Sıkıldı bizimle uğraşıyor işte," dedim başım olumlu sallanırken. "Tufan'ın adamları kendi akıllarınca benimle yine bir sadakat testi yapıyorlar. Ben şimdi gösteririm onlara. Sen bekle burada. Sena uyanırsa bana haber verirsin."

"Dikkat et," dedi Mür şaşkın şaşkın yerine otururken. Kulaklıklarını taktı.

Havanın karanlığında kapının önünde bekleyen o iki polisi gördüm. Üzerlerinde üniformaları da yoktu bu sefer. Tufan hemen önlerinde, elleri ceplerinde dikiliyordu. "Şimdi görürsünüz, numaracılar," diye mırıldandım.

"Kendisi benim devletten tasdikli karım diyorum," dedi Tufan. Sesi biraz gerim gerim çıktı ama dışarı da pek yansıtmadı.

Ciddi adam, elindeki kağıda baktı. "Tufan Bey bize yardımcı olmanızı istiyoruz. Şikayetler çok fazla. Biz hanımefendi ile görüş-"

Hızla sözlerini kestim. "Şikayetler mi? Komşular mı şikayet etmiş?" dedim gülerek. Onlara doğru adımladığım sırada Tufan gözlerini kapattı. Sanki diyeceklerimi ön görerek utandı.

"Sen dur," dedi sessizce ama omuz silktim. Polis bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ayrıca Tufan Bey dediğinizi duydum, patron demelisiniz," diye kıkırdadım. Kısaca polislerin üzerini süzüp Tufan'a döndüm. "Bu sefer polis üniforması almak için para neden harcamadın? Diğerleri daha gerçekçiydi."

"Kes sesini Nergis," diye homurdandı. Belli ki durum onu biraz gerdi. "Ben çağırmadım bunları."

"Nergis Uluhan," dedi polis bana dönerek. "Sizi sağlık kontrolleri için emniyete götüreceğiz."

"Ah!" dedim hızla içeriyi göstererek. "Bizim hastanemiz var ki içeride! Siz buyurun, serum içeriz karşılıklı."

"Nasıl?" derken adam kaş çattı. Tufan ise gülümsedi.

"Sarhoş biraz, kusura bakmayın. Dediğim gibi, kimseyi zorla alıkoymadım. Bu ihbarı size yapan şahsiyet eşimin eski sevgilisi. Kıskandığı için yapmış olmalı."

"Deniz Öztürk," dedi polis bir an gözlerini kısarak. "Evet kendisi ihbarda bulundu. Nergis Hanım'ı zorla yanınızda tuttuğunuzu, hatta Deniz Bey'i darp ettiğinizi söyledi. Hakkınızda hem kasten adam yaralama hem de aile içi şiddetten dava açılmış."

"Avukatım ilgilenecek," dedi Tufan gülümserken. "Eşimi de size veremem. Üzgünüm."

"Bakın Tufan Bey," dedi bir polis. "İşleri zorlaştırıyorsunuz. Sadece sağlık kontrolüne gideceğiz." Bir anda bana dönmesi ile öylece onların bu sahte tiyatrosuna gülümsüyordum. "Nergis Hanım, siz burada zorla mı tutuluyorsunuz? Gerçekten gönüllü müsünüz? Rızaya dayalı bir evlilik mi bu?"

"Rıza kim? Ben Rıza diye birine dayamadım," dedim Tufan'ın koluna varla yok vururken. "Nasıl şaka patron?"

Tufan yavaşça gülümsedi. "Duydunuz, gerisini avukatlarım ile görüşeceksiniz."

"Nergis Hanım, köşede sizinle iki dakika özel konuşabilir miyiz?"

Tam bıkkınlıkla onlara doğru adımlayacaktım ki Tufan yavaşça elimden yakaladı. Elimi sıkıca tuttu. Tahminlerim aksine eli sıcacıktı. "Bırakmam eşimi."

"Beyefendi," dedi polis bıkkınlıkla. "Lütfen zorluk çıkartmayın."

"Benim yanımda konuşun," dedi sakince. Gülümsedi zorla. "Ben kimseyi zorla tutmuyorum."

"Tabii tabii," derken başım onaylar sallandı. Polisler bu sefer bana döndü. "Biz evliyiz. Mutluyuz. Sabahları bana kahvaltılar hazırlar. Geceleri türkü söyleyerek uyutur. Akşamları film izleriz beraber. Biz de oğlumuz var!" derken heyecanla Tufan'a döndüm. "Nur topu gibi bir Bekir oğlumuz var! Hem de dört yaşında!"

"Oğlunuz mu?" dedi polis elindeki kağıda bakarken.

"Evet!" dedim hızla. "Bekir'im. Ay parçam benim. Meymenetsizliği aynı babasına benziyor."

"Sus artık," dedi Tufan gülümserken. "Sus."

Polislere son bir bakış attım. "Biz mutlu bir aileyiz. Tufan mükemmel bir adam. Ben zorla tutulmuyorum. Deniz isimli arkadaşa selamımı iletin. Bir daha da bir yere imza atmam, bu sefer donuma kadar alırsınız."

Sinirle arkamı döndüm ve Sena'nın yanına doğru adımlamaya başladım. Polislerin arkamdan şaşkınlıkla baktığını hissettiğimde onlara doğru döndüm. İki takım elbiseli adam, koşarak polislere doğru adımlıyordu. Kravatları göbeklerine çarpıyordu koştukça.

"Müvekkilimle lütfen daha fazla görüşmeyin," dedi telaşla bir tanesi. "Buyurun, ben ilgileneyim sizinle. Buyurun."

Polisler avukatlarla bir çiftlikten uzaklaşırken Tufan ise elleri ceplerinde, öylece bana bakıyordu. Düşünüyordu. Duraksadım. Elini gel anlamında sallamak için cebinden çıkarttı. Başım olumsuz sallandı. Asansörün tuşuna hızlıca birkaç kez bastım. Asansör açılacakken Tufan bileğindeki saatte bir tuşa dokundu. Asansör çalışmayı durdurdu.

"Gel buraya," dedi yavaşça.

"Yok," derken merdivenlere yöneldim. "Kardeşimin yanında olmak istiyorum."

"Gel," derken bana doğru adımlamaya başladı.

"Tufan Bey onlar gerçek polis miydi?" derken merdivenleri sessizce çıkıyordum. "Ben yine sizin bir sadakat testiniz sandım. Yemin ederim."

"Nergis," dedi Tufan, sakince merdivenleri peşimden çıkarken. Sesi alçak ve hafif fısıltılı. "Neden benden kaçıyorsun? Korkmasana kızım, konuşacağım sadece. Kaçma."

Merdivenleri daha hızlı tırmanmaya başladım. "Kaçmıyorum!" dedim sesim titrek, utanç karışık. Başım istemsiz ara ara arkama çevriliyordu. Geliyordu. "Sadece artık peşinizde dolanmıyorum! Deniz sizi şikayet mi etmiş? Neden dövdünüz ki çocuğu?"

"Dersini almışsın," dedi. Adımlarım durdu ve ona döndüm. Gülümsüyordu sakince. "Sonunda insanların özellerine burnunu sokmamayı öğrenmişsin." Birkaç saniye etrafa baktı. "Güzel."

"Bakın benim sizin sapık fantezilerinizi görmeye merakım yok, tamam mı? Bir daha peşinizde dolanmam zaten," derken kaşlarım istemsiz kalktı. Bu, Tufan'ın benim mimiklerimi taklit etmesine neden oldu. "Ayrıca siz zamanında işsiz gibi sahte polis getirdiğiniz ve beni kandırdığınız için şimdi gelen polisleri de yine öyle sandım. Gerçek polislere öyle davranmam tamamen sizin suçunuz yani."

"Amma çok bık bıkladın yine," dedi ve bir elini diğer elinin üzerine koyarak yavaşça sürttü. Sanki derisini keseler gibi. "Bak aynı böylesin. Resmen ömür törpüsü."

"Gidiyorum ben o zaman?" derken elimi geriye doğru tuttum. "Bir daha da dolanmam peşinizde. Merak etmeyin."

"Aferin," derken başı kısaca olumlu sallandı. "Yürü hadi. Sallanma."

Arkamı dönüp tekrar merdivenleri tırmanmaya başladım. Hastanenin olduğu kata vardığımda koridor buz gibiydi. Şahin ayaklarını sallıyor, Mürekkep kafasını dizlerine gömmüştü. Beni görünce başını kaldırdı. "Halloldu mu?"

"Evet evet," dedim yanına otururken. Sena'yı beklesek de onun hakkında pek konuşmuyorduk. Konuşsak kırılırdık çünkü. Sesimiz çıkarsa içimizde tuttuğumuz korku dökülürdü yerlere. Yetimhane zamanı da böyle olurdu. Korkunca korktuğumuz şey hakkında hiç konuşmazdık aramızda. Sena'nın bir odada ilik naklinden çıkmış, hala nefes alıp almadığını bilmediğimiz o odada yalnız olduğunu bilmek pek konuşturmadı yine bizi.

Şahin bir anda başını kaldırdı. "Saat kaç?"

Elim telefonuma gitti ve ekranı açtım. "Üç."

Mürekkep dalgın dalgın duvara baktı. "Doktor hala gelmedi. Başında bekliyorlar. Biz de görseydik keşke Sena kuşumu." Daha cümlesi bitmeden yoğun bakım kapısı açıldı. Kalbim durdu gibi. Vücudum sıcacık aktı.

"Nergis Hanım," dediği an gözlerim karardı. Korkudan belki, ya da heyecandan. Başımı sertçe duvara çarpmaktan beni son anda Şahin kurtardı.

"Hop! Çiçeğim!" dedi telaşla. "Dur daha adam konuşmadı dur!" derken beni sıkıca tuttu ama onlara odaklanmak zordu. "Dur bir adam konuşsun!"

Doktor ise bana doğru adımladı ve koltuğa oturttu. Gözlerime kısacık bir ışık tuttu. "Sena'yı yoğun bakımdan alacağız. Normal odaya geçiriyoruz."

Mürekkep hızla zıplarken Şahin eliyle yüzünü kapattı. Yavaşça sakallarını ovdu sonra. Rahatlama gibi, korkuların akması gibi. Bunu duyduğumda hemen ayaklandım. Mürekkep ve Şahin'e aynı anda sarıldım. Öylesine çok sarmaladı ki o ikisini kollarım, sanki düşecek olsam bile onlar sayesinde ayakta kalırdım.

Sena'yı önden götürdükleri sırada yavaş yavaş ilerliyordum. Şahin beni omuzlarımdan sıkıca tutuyordu. Kapıların numaraları birbirine karışıyordu. Mürekkep önden gidiyordu. Sanki dünya oraya varamadığı için sinirlenip hızlı yürüyordu. Ya da Sena uyanırsa en azından içimizden birini görsün istiyordu.

Onu odaya soktuklarında hemşire, "Her an uyanabilir, konuşturup çok yormayın," dedi. Beynime de balyoz indi. Küçücük bir çocuk, minicik bir kız. Benim kardeşim, benim canım. Kanseri yenecek kadar güçlüydü. İçeri girdik.

Oda sessizdi. Monitörün bip sesleri kalbimin atışlarını bastırdı. Sena yatakta küçücük bir kıvrım gibi görünüyordu. Teni daha pembeydi. Nefesi ritimli. Ölü gibi değil. Kanser olduğunu öğrendiğimiz günden sonra belki de ilk kez bu kadar canlı görünüyordu.

"Ablacığım?" Dizlerimin bağı çözüldü. Yatağın kenarına çöktüm. Alnına dokunmak istedim ama elim titrediği için çekip aldım. Şahin yanağıma düşen saçını toparladı.

"Şuna bakın," diye fısıldadım. "Ne kadar güçlü bir kardeş yetiştirmişiz?" dediğimde Mür gülümsedi ama gözleri Sena'daydı.

Mürekkep burnunu çekti. "Sena, bizi duyuyor musun bebeğim? Bak biz buradayız. Küçük Burjuvalar seni bekliyor burada."

O an, parmakları kımıldadı. Çok hafif. Neredeyse bir rüya gibi. Sonra kirpikleri olmayan gözleri titredi. Hafif araladı.

"Abla," diye fısıldadı. Telaşla ayaklandım ve ona doğru eğildim. Alnına dudaklarımı koydum. Gözyaşlarım yanaklarına aktı.

"Buradayım bal kızım," dedim sessizce. "Buradayız hepimiz."

Sena gülümsedi, çok yavaş. "Annemi gördüm," dedi birden.

Donakaldım. Şahin'in eli havada kaldı. Mürekkep nefesini tuttu.

"Öyle mi?" dedim boğuk sesle. "Güzel miydi?"

"Çok güzeldi," dedi minicik gözleri yaş dolarken. "Annem çok güzel bir kadınmış. Sesini de duydum. Bana güçlü olmamı söyledi sonra da sıkıca sarıldı. Kokusunu da aldım."

Ellerim titredi. Hiçbir kelime doğru gelmiyordu aklıma. Hiçbir şey, hiçbir kelime bu acıyı karşılamıyordu.

Şahin hemen atladı. "Sena bak, bak bak!" Cebindeki kırmızı oyuncak arabayı çıkarttı. "İstiyordun ya ameliyattan sonra!"

Sena elini arabaya uzattı, küçük parmaklarıyla kavradı. Yüzünde minicik bir ışık belirdi ama ışığın altında hala kocaman bir boşluk vardı.

"Abla..." dedi tekrar. "Pamuk şeker istiyorum. Doktor ameliyatta çok güçlü durduğum için istediğim bir tane şekerlemeyi yememe izin verdi."

"Hemen," dedim hızla ayaklanırken. "Ben hemen bal kızıma pamuk şeker alıp geleyim."

"Çetin'lere aldırırız sen çıkma şimdi," dedi Mürekkep mırıldanarak ama ben kendim gitmek istedim. Evden çıkmak, yürümek, yürürken Allah'a teşekkür etmek, biraz da ağlamak istedim. Pamuk şeker değildi aslında konu.

Koridordan çıktığım anda ruhumun inindeki sıkışma bir nebze de olsa gevşedi. Yıllardır sırtıma çökmüş bir gölge aniden kalkmıştı. Kanseri yenmedi daha, ama o da olacaktı. En zorlu kısmı atlatmıştı.

Önce odaya çıkıp kendime şişme bir mont aldım. Sonra da çiftliğin bahçesine vardım. Kapıdan çıkmamla soğuk havanın yüzüme çarpması bir oldu. Bahçede koşturuyordum. Gülüyordum. Kapının önündeki güvenlik bana bakarken zıplamaya başladım. "Biliyor musunuz, kardeşim uyandı!" dedim gülerken.

"Öyle mi? Çok geçmiş olsun yenge," dediğinde bir anda zıplamam durdu ve gülen ifadem kısa süreli bozuldu. Yüzümü ekşittim.

"Sağ ol," dedim buruşuk suratımla. "Kapıyı açar mısın?"

"Patrona sormalıyız," dedi eli telefona giderken.

Ellerimi montumun cebine sokup sağa sola bakmaya başladım. Girişte oturan iki kocaman kangal ile göz göze geldim. Onlara doğru adımlarken enerjim hiç durmuyordu.

"Bunların isimleri de Mahmut ve Ahmet falan mı acaba?" derken güvenliklere döndüm. "Adam atının adını Torino koyuyor, yılanının adını Bekir. Garip biri. İlk çocuğunun adını Safinaz, ikinci çocuğununkini Pelinsu koymak gibi."

Nefesim kesik kesikti, kalbim deli gibi atıyordu. Öyle ferahlamıştım ki herkesle saatlerce konuşabilirdim. Kardeşim uyandı çünkü, bende uykudan kalkabilirdim.

"Habil ve Kabil," Sesi ile arkama döndüm. Tufan bana doğru adımlıyordu. Üzerinde simsiyah gömleği, altında kumaş pantolonu. Elinde ceketini tutuyordu. Kaşları ile kangalları gösterdi. "Kardeş onlar. Habil ve Kabil."

"Neden?" derken nefesim arttı. Tufan yaklaştıkça nefesim sıkıştı. Eh, kokusu da cabası. Kangallardan birine doğru eğdi kocaman bedenini. Başını sertçe okşadı.

"Bir canlıya verilen ad sence o canlının kaderini belirler mi küçük şeytan?" diye mırıldandı, sesi soğuk, derinden. Köpek sessizce ondan gelen sevgiyi karşıladı. Tufan doğrulurken gözleri köpeklerdeydi.

"Habil ve Kabil," diye tekrarladı. "İnsan hep ikisini de taşır içinde. Bir tarafı öldürmeye çalışırken öteki taraf zaten çoktan gömülüdür." Üzerime kayan nefesi hissettim. "Sen bugün birini mezardan kaldırdın," dedi. "Kardeşinin nefesi seni hafifletti ama unutmamalısın ömür törpüm," Başını hafif yana eğdi, gözleri karanlık bir parıltıya döndü. "İnsan

içindeki Kabil'i susturduğunu sandığı anda en savunmasız haline gelir."

Artık Tufan'ı anlamaya başlamıştım. Sevinç tehlikeli bir uyuşturucu gibiydi. Fazla kaptırırsan gerçeği göremezdin. Bundan bahsetti bana.

Gülümsedim, "Çetin bir gün koltuğunuza oturur diye korkuyor musunuz?" derken.

Gülümsedi, "Çetin bir gün koltuğuma oturacak zaten. Sadece bunun için benim ölmem gerekli," derken.

"Neyse," dedim boğazımı temizlerken. "Ben kardeşime pamuk şeker alacağım. Söyler misiniz, kapıyı açsınlar?"

"İyi yürü," dedi kaşları ile kapıyı gösterirken. "Ben götürürüm seni."

"Kendim gidebilirim," derken kapı açılıyordu. "Peşinizden ayrıldım ama bu sefer de siz mi benim peşime takılacaksınız?"

Tufan arabasının kapısını açtı ve oturmamı bekledi. İçeri geçtiğimde kapıyı üzerime kapattı. Önden sakince dolaştı. Kendi koltuğuna oturdu. Arabayı çalıştırdı. "Nereden alınıyor bu şeker?"

"Bodrum Merkez'de bulabiliriz," dedim sessizce. Geriye yaslandım.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Trafo ile pamuk şeker almaya gidiyoruz

Nergis : Sena ne yapıyor

Şahin : Uyuyor

Şahin : Doktor son bir kemoterapi alır dedi

Mürekkep : Kanseri yenmemize son bir kemoterapi kaldı

Nergis : Çığlıklar atıp tepinmek istiyorum ama Trafo yanımda

Mürekkep : Çetin'in açtığı grup ne öyle peki

Şahin : BENSİZ AYRI GRUBA MI GİRDİNİZ GÖTLER

"Kış ayında bile," dediğinde ekranımı kapatıp Tufan'ın yan profiline baktım. Sakalları keskin yüz hatlarını hafif örtmüştü. "Her yer turist dolu."

"Güzel şehir Muğla," dedim tekrar telefonuma bakarken.

Nergis : Benle sohbet açmaya çalışıyor bu tufo da bana aşık mı ne amk

Mürekkep : Pandik at kaç

Şahin : Pandik atsın da adam çiçeğimin götüne trafo soksun dimi

Mürekkep : Bekir'i sokar belki

Şahin : İSME BAK AMK PATLADIM YİNE

"Güzel evet," dediğinde tekrar ekranı kapattım. Ona döndüm. "Türkiye'nin en güzel şehri."

"Siz nerelisiniz?" dedim onun araba kullanışını izlerken. "Bu kadar övdüğünüze göre buralısınız."

Gözleri yoldaydı ama aklı bende. Gülümsedi. "Muğla'lıyım. Doğru tahmin." Kısaca bana baktı. "Yeni kimliğini incelemedin herhalde. Kızım senin kütüğünü aldırdım ben buraya."

"Yeni kimliğim falan yok ki," dedim şaşkınlıkla. "Ben hala kendi kimliğimi kullanıyorum."

"Torpidoda," dediğinde şaşkınlıkla torpidoyu açtım. İçerisinde bir silah ve kağıt yığını vardı. Çekinerek kağıtları aldım. Bir kimlik ve yeni kredi kartlarım duruyordu. Hepsinde soy ismim Uluhan olarak değiştirilmişti.

"Bunları ben olmadan nasıl yaptınız?" derken ona döndüm ama cevap vermedi. Öylece yolu izliyordu.

"Farkında mısın?" dedi sonunda sitem dolu. "Normalde bu arabada saatlerce durmadan konuşup beni sinirlendirmen gerekirdi. Hatta ben sus dediğimde bile susmaman gerekirdi ama şu an buz gibisin." Anlamsızca kaşlarımı çattığımda kısaca bana döndü. "Kardeşin ameliyattan sağ çıktı, ama sen bana tek bir kelam bile etmiyorsun. Sebebi kadınlar mı?"

"Ne kadını?" dedim yutkunurken. "Tufan Bey ben her zamanki gibiyim."

"Değilsin," dedi yola bakarken. "Kadınları mı kıskandın?"

"Ne kıskanacağım? Bana ne?" dedim şaşkınlıkla. "Siz çok kişiselleştirmişsiniz olayı."

"İyi," dedi sessizce. "Bir dahakine iki değil üç kadın izletirim sana o halde."

Cevap vermedim. Telefonumu tekrar elime aldım.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Nergis : Bu deccal beni kıskandırmak için kadınları izletmiş ama ben kıskanmadım diye triplere girdi

Nergis : Bir de bana diyor ki eskiden çok konuşurdun artık konuşmuyorsun

Nergis : ULAN İNSANDA KONUŞACAK HEVES Mİ BIRAKIYORSUN ŞİZO TUFO

Mürekkep : Yanlış gruba yazıyorsun amk

Gözlerim kocaman açıldı.

Çetin : Şizo kim anlamadım ama Tufo dediğin patron mu?

Nergis : Abine bu dediklerimi söyleme Mürekkep'le senin aranı yapayım

Mürekkep : NE

Çetin : Kabul.

Mürekkep : LAN NE

Ekranımı kapatıp geriye yaslandım. Bodrum'un sahil kısmına varmıştık. Kış ve gece olmasına rağmen ölmezdi Bodrum. Dükkanlar açık, sokaklar canlı olurdu. Muğla'da yaşamak bana lütuf gelirdi.

Arabadan iner inmez nem suratıma saldırdı. Tuzlu hava hem boğuyordu hem de içimi açıyordu. "Bu saatte bile bu kalabalık ne ya?" dedim şaşkın şaşkın. Ellerimi montumun cebine soktum.

"Aynısını arabada söyledim ya zaten," dediğinde Tufan'a döndüm Yanımdan ilerliyordu. Kalabalığı süzüyordu. Gözleri hep birilerini arar gibiydi. Ya da birini.

"Viktor ve adamlarını mı arıyorsunuz?" dedim şakayla karışık yanından ilerlerken. Cevap vermedi. Genel olarak

kendi çiftliği dışındaki insanları hiç sevmezdi, hatta bazen çiftliğinde çalışan insanları da sevdiğini düşünmezdim.

Ağır ağır dolanıyorduk. İnsanlar göz ucu ile bize bakıyordu. Belki Tufan'ın bu simsiyah giyinişine, belki de benim onun yanında pijamalarla dolaşmama. Bakıyorlardı ama bize işte.

Duraksadım ve denize baktım. Gözlerimi kapattım. "Çok şükür," derken başımı tepeye kaldırdım. "Teşekkür ederim."

Tufan da benimle bir gökyüzüne baktı, ağzı aralıktı. "Ben de teşekkür istiyorum," dediğinde ona çevirdim başımı. "Ben verdim iliği."

"Tufan Bey size teşekkür ettim ya," dedim hızla. "Hatta siz beni kovdunuz ya. Beni kahraman belleme falan bir şeyler anlattınız ya."

"Öyle mi? Narkozun etkisindeydim, hatırlamıyorum," derken elindeki ceketi omuzlarıma bıraktı. "Hastalanma. Bir de seninle uğraşmayalım."

Ceketinin yakasından bir anda kokusu burnuma doldu. Pijamalarım ve montumun üzerine onun siyah kumaş ceketi eklenmişti. "Ne kadar komik duruyorum acaba?" dedim istemeden gülümserken. "Sena bu kombinimi görse benimle dalga geçerdi."

"Sikeyim," dedi sessizce. Gözleri denize bakarak dalıp gitmişti. "Niye böylesin?"

"Nasılım?" dedim şaşkınlıkla.

Bana çevirdi başını. Gözleri dalgındı. Bakışları insanı soğuk sularda bile yakardı. "Eskisi gibi değilsin."

"Nasıl?"

"Eskiden heyecanlı bakardın," derken tekrar denize döndü. "Şimdi öylesine bakıyorsun. Eskiden susmazdın. Şimdi konuşmuyorsun. Sırf o kadınları izlettim diye mi?"

"Ben her zamanki gibiyim," dedim şaşkınlıkla. "Siz ne derseniz onu yapıyorum."

"Sen benim sözümü hiç dinlemezdin," dedi sessizce. "Git dediğimde kalırdın, sus dediğimde daha çok konuşurdun." Bana döndü. "Kardeşin iyileşti diye bana olan ilgin bitti sanırım."

"Bence siz böyle bir şeyin olmasından korktuğunuz için size öyle geliyor," derken yutkundum. "Geceleri bunları düşünüp kafanızda kuruyor olabilirsiniz."

Gülümsedi tekrar denize bakarken. "Tam bir çocuksun," dedi gülümserken. Ona gülerek dil çıkarttım ve denize baktım.

Yağmur hafiften çiselemeye başladı. "Çok masumsun," dedi yavaşça. Bakışları saçları okşar, sesi kucağında uyuturdu. "Karbeyazısın."

"Karbeyazı kir tutar mı, patron?" dedim hayranlıkla Muğla denizine bakarken.

Yavaşça gülümsedi. Kısıldı simyah gözleri. "İzin vermem. Sadece ben kirletebilirim."

"Anladım," dedim anlamsızca. "Tufan Ali Uluhan ve narsist düşünceleri."

"Sen beni hep yanlış anlıyorsun ama," dedi.

"Daha açık olun o halde. Sena iyileştiğinde sizden kaçacağım için korkuyorsunuz. İtiraf edin."

"Kaçamazsın ki," dedi denizi izlerken. "Yakalarım çünkü. Daha önce de yaşadık bunu."

"Konu ne o zaman?"

"Neden beni bir kahraman olarak görmeni istemedim, biliyor musun dolandırıcı?" diye sordu Tufan. Elleri ceplerinde, siyah gözleri koyu denize bakıyordu.

Omuzlarıma bırakmış olduğu ceketi biraz kıpırdattım. "Neden?"

"Çünkü kahramanlar gerektiğinde diğer insanlar için yanlarındaki kadından bile vazgeçebilir," derken başını bana çevirdi. Bense hala onun denizde baktığı noktayı arıyordum. "Benim gibi adamlar ise yanlarında duran kadın için kimi zaman kendi yollarını, kendi hesaplarını... Hatta uğruna yıllarını verdikleri tüm emelleri bile siler atar."

Başımı ona çevirdim. "Yanınızda durmuyorum," dedim sessizce. Araya birkaç deniz dalgası girdi. "Çok ince düşüncelisiniz sağ olun, ama benim için dünyaları yakmanıza da gerek yok."

Gülümsedi tekrar denize bakarken. Birkaç dalga kıyıya vurdu. "Sen yanımda durmadığını sanıyorsun," dedi yavaşça. "Ama ben attığın adımları, aldığın her nefesi kendi düzenimin bir parçası yaptım bile."

Bana bakmadan, yavaşça başımın tepesini okşadı. "Mevzu dünyaları yakmak da değil benim küçük şeytanım, mevzu seni kendi düzenimde tutmak. Değil dünyaları," derken saçlarımı yavaşça okşuyordu. "Düzenimde kal diye gerekirse seni bile yakarım. Ve sen yanarsan, düzenim yanar. Söylesene, hangi kahraman gerekirse sevdiği kadınla bir kendi dünyasını yakar?"

Hey! Dur, Tufan. Ay üzerime doğru düşüyor. Ay, beni ezip geçecek şimdi! Deniz dalgaları kocaman! Beni boğacaklar! Kumlar, kumlar! Kumlar alev alıyor. Her yerim cayır cayır yanıyor.

Aşık olmayacağım. Eğer olursam, assınlar beni. Hayır, olmayacağım. Ah, ama onun gözleri! O gözlerindeki ışık olmasaydı sevemezdim onu. Evet, onun o güzel gözleri yok mu! İşte böyle, yalan söylemekten gırtlağıma kadar batmışım. Tanrı biliyor aşığım, bu aşk bana şiiri öğretti, beni melankolik yaptı, dedi Shakespeare.

Hey, Tufan. Baksana tüm yazarlar, şairler sana yazıyor. Herkes seni konuşuyor, seni anlatıyor. Kadınlar, erkekler, hayvanlar, çiçekler, böcekler... Baksana patron, herkes sana nasıl da aşık. Sen peki, bana söylediğin o şey de neydi?

"Anlamadım?" dedim hızla başımı ona çevirirken. "Sevdiğiniz kadın mı?"

Saçlarımı sevmeyi durdurmadı. Bu pekala beni mayıştırdı. "Yasakların selinde ker bela nefes almaya çalışan küçük nergis," dedi. Bakışları denize çevrildi. "Bembeyaz kalmayı nasıl başarabiliyorsun?"

"Güçlü olmak zorundayım. Bir ailem var," dedim.

"Bana peki, küçük şeytan? Bana böyle hissettirmeye nasıl yetiyor gücün?" dedi gözleri denizdeyken.

"Tufan selinde boğulmamam sizi şaşırtmış olabilir," dedim denize bakarken. Saçlarımı yavaşça okşamaya devam ediyordu. "Öyle mi oldu, patron?"

"Öyle oldu, dolandırıcı," dediğinde ona çevirdim başımı. Yan profiline baktım. "Tam da öyle oldu."

Tufan başını yana çevirdi, saçlarımı sevmeyi bıraktı. Baktığı yere baktım. Bir satıcı, elindeki onlarca ipi ince bir tahtaya bağlamış, tepesindeki kocaman balonlar ile Bodrum sahilinde yol boyu denize bakarak yürüyordu.

Balonlarda değişik çizgi film figürleri ve renk renk desenler vardı. "Sena çok sever," dedim hızla. "Mutlu olur."

"Alalım," dedi ve baloncuya doğru bağırdı. "Hop! Birader!"

Tufan'ın bağırması çok komiğime gitti. Baloncu durup bize döndüğünde gülüyordum. O kadar sevinmiştim ki, belki de içimdeki çocuğu hiç bu kadar çok gülerken hissetmemiştim.

Baloncu yanımıza geldiğinde ona pembe olanı istediğimi söyledim heyecanla. Baloncu istediğim balonu çıkartmak için iplerini kontrol ettiği sırada, Tufan tüm balonları almak istediğini söyledi.

Baloncu tüm balonları Tufan'a uzattığında, Tufan balonların iplerini tahtadan çıkarttı ve hepsine ortak bir düğüm attı. Avuç içini bana doğru uzattığında elimi ona doğru kaldırdım.

"Ne bu?" dedim şaşkınlıkla. Balonların birleştiği yerdeki ipi bileğime doladı ve kibarca bileğimde düğümledi. "Balonları taşımamak için resmen bana bağlıyorsunuz hepsini."

"Böyle iyi oldu," dedi sırıtarak. "Kaybolursan falan, havaya bakar balonlardan seni bulurum."

"Sena bayılacak," dedim heyecanla ve ağzım aralık bir şekilde yukarıya baktım. Balonlara bakarak kocaman sırıtıyordum. "Çok güzeller!"

"Öyle," dediğinde bakışlarımı balonlardan indirip onun yüzüne çevirdim. "Çok güzeller."

Bodrum sahili yolu boyu yürümeye başladık. Geçen insanların bileğime bağlı balonlara bakarak gülümsemesi çok komiğime gitmişti.

"Sena sevinsin diye aldık ama bakıyorum ki sen hoppidi hoppidi dolanıyorsun," dediğinde başımı kaldırıp yana çevirdim ve yan profilini izledim. "Bilseydim sana da alırdım."

Sahilin kenarında mavi beyaz bir tezgah gördüm. Renk renk pamuk şekerler dizilmişti. Gözlerim parladı. İşaret parmağımı oraya tuttum. "Şuradan da pamuk şekerini alalım."

Pamuk şekercinin yanına vardığımızda oğlanın yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Benden yaşça küçük gibiydi ama o tatlı tatlı sataşan erkek enerjisi vardı. Elindeki çubuğu şekerle sararken gözlerini bana kaydırdı.

"Bir tane mi istersiniz?" diye sordu. Bana bakarken gülümsedi. "Size sanırım. Böyle güzelsiniz, yüzünüz de fıstık bebekler gibi. Balonlarınız da var."

Gülmemle beraber yanağımın kızardığını hissettim. İstemsiz oldu. Çocuğun niyeti kötü değildi belki ama unuttuğum şey, yanımda Tufan vardı.

Oğlan cümleyi bitirdiği anda kelimenin tam anlamı ile havadaki sıcaklık değişti. Arkadan Tufan'ın nefesini duydum. O tanıdık, boğuk nefes. Bir adım geride durduğu halde varlığı gölgemi bastı.

Adam pamuk şekeri uzatırken Tufan bir anda onu yakasından tutup tezgahın ön kısmına doğru, kendine çekti. Tezgah sallandı. Gözlerim açılırken bir adım geri gittim.

Hangi ara hamle yaptı anlamadım. Pamuk şekerci şaşırıp nefesini tuttu. "Sen ne diyorsun lan?"

"Abi," dedi geri gitmeye çalışırken ama Tufan onun yakasını çok sert kavramıştı. "Kötü anlamda demedim. İltifat ettim!"

Tufan, çocuğun yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Gözleri siyahtı ama alev aldı. "Sen kimsin de benim karıma iltifat ediyorsun lan?" diye sordu sakince.

Olduğum yerde buz kestim. Nefesim kesildi. "Manyak mısınız? Çocuk bir şey demedi," dedim korkuyla. "Bırakır mısınız?"

"Bırakmam," dedi Tufan gözleri çocuğa bakarken. Tuttuğu yakayı biraz daha kendine doğru çekti. Çocuğun yakası yırtılır gibi oldu. "Adını, evini, en sevdiğin şarkıyı öğrenir gece uykunda sana dinletirim. Duydun mu lan beni?"

"Özür dilerim abi yemin ederim kötü niyetim yoktu. Basit bir jest yapmak istedim çok özür dilerim," dedi sessizce .

Tufan çocuğu sertçe geriye doğru ittiğinde çocuk tezgahın arkasındaki çalılara sırt üstü düştü. Telaşla kalktı ve hızla üzerini toparladı.

"Ver lan şimdi pamuk şekerleri."

"Buyur abi," dedi çocuk telaşla bize iki adet pamuk şeker uzatırken. "Yenge özür di-"

"Onunla konuşma hakkını doldurdun," dediğinde Tufan'a döndü. Tufan gülümsüyordu. "Senin onunla birebir konuşma hakkın bitti. Benden dile, ben ona iletirim."

"Özür dilerim," dedi çocuk Tufan'a bakarak. "Siz iletin ona."

Yanlarında öylece bakıyordum. Tufan pamuk şekerleri aldı ve cebinden cüzdanını çıkarttı. Çocuğa parasını verip yanımdan geçtiğinde birkaç saniye duraksadım ama telaşla Tufan'ın arkasından koşturdum. "Ya siz nasıl bir manyaksınız sorabilir miyim?"

"Bu şekil bir manyağım," dedi pamuk şekerleri bana uzatırken. "Al şunları. Karizmam çiziliyor amına koyayım. Belimde silah, elimde pamuk şekerle dolaşıyorum."

Sinirle pamuk şekerleri elinden aldım ve ilerlemeye başladım. "Çocuğun yakasını yırttınız."

"Dur ben daha ona neler yapacağım," derken sağa sola bakındı. İki adam uzaktan bizi izliyordu. Kaşları ile pamuk şekercinin orayı gösterdi. Adamlar başları ile onayladı.

"Ne yapacaksınız?" dedim şaşkınlıkla. "Çocuğa bir şey mi yapacaksınız?"

"Gel bakalım, arabamıza dönelim," dedi Tufan beni iteklerken.

"Ya ne yapacaksınız yazık değil mi emektar çocuğa?" dedim sinirle yanından ilerlerken. "Çocuk kötü bir şey demedi bile! Ne yapacaksınız?"

Yanımızdan geçen insanların boğuk sesleri artık kulağımı tırmalıyordu. Tufan arabayı park ettiği ara sokağa doğru beni götürürken ben hiç susmuyordum.

"Siz insan değilsiniz," dedim sinirle. "Sizin bu yaptığınız var ya resmen ruh hastalığı."

"Hah şöyle ömrümün törpüsü," dedi sırıtırken. "Dön eski haline. Ne o ürkek ürkek bakıyordun bana?"

"Ne?" dedim kaşlarım çatılırken. "Size hakaret etmem size zevk mi veriyor?"

"Benden korkmaman bana zevk veriyor," dediği sırada arabanın park halinde olduğu ara sokağa varmıştık. Kenarda bir oyun parkı vardı. Bir çocuk sessizce oturuyordu. Tek başına. Gözlerini ovuyordu.

"Ne o?" dedim şaşkınlıkla. "Kim bu çocuk?"

"Bilmem," dedi merakla. "Gel bakalım küçük şeytanım."

Tufan ona doğru adımladığında şaşkınlıkla peşinden ilerlemeye başladım. Tufan çocuğun yanına, banka oturdu. Öylece dikilmiş, bileğime bağlı balonlar ve elimdeki iki pamuk şekerle onlara bakıyordum.

"Bu saatte burada ne arıyorsun sen?" diye sordu, Tufan. Çocuk on beşlerinde bir oğlandı. Cılızdı. Üzerinde sadece yırtık bir kazak, altında kot pantolon vardı.

"Mendil satamadım," dedi çocuk telaşla gözlerini ovarken. "Anneme para götüremedim."

Tufan geriye yaslandı ve birkaç saniye parka baktı. "Baban yok mu?"

"Öldü," dedi çocuk ona dönerken. "Abi sen alır mısın bir mendil benden?"

"Alırım tabii," dedi Tufan. Elini cebine attı. Cüzdanını çıkartırken sakindi. "Kardeşin var mı?"

"Hayır. Tek başıma bakıyorum anneme."

"Aferin sana," dedi Tufan ona nakit para uzatırken. Tufan çocuğun avcuna parayı bıraktığında çocuk şaşkına döndü.

Eline baktı, sonra Tufan'a, sonra yine eline. Paranın miktarını sayamadan yüzünün renginin değiştiğini fark ettim. Gözleri parladı ama hemen ardından mahcup bir karanlık yerleşti yüzüne.

"Abi bu çok," dedi kısık bir sesle. "Bu kadarını alamam. O kadar mendilim de yok zaten."

"Mendili falan ne yapayım ben oğlum?" dedi Tufan cüzdanını tekrar cebine sokarken. "Git evine yemek al."

Çocuğun boğazı düğümlendi. İsmi neydi bilmiyorum, Tufan da sormamıştı ama sanki ikisi birbirini yıllardır tanıyormuş gibi bir hava vardı aralarında.

Tufan çocuğun yüzüne pek bakmadı ama gözlerinde bir şey yakaladım. Tanıdığım o soğuk gölgenin içinde bir sıcaklık gibi. Bir zamanlar orada bir çocuk oturmuştu sanki. Aynı yaşlarda. Aynı yalnızlıkla.

Gözlerimi onlardan ayıramadım. Hızla oğlana elimdeki pamuk şekerlerden birini uzattım. "Ablacığım bu da benim sana hediyem," dediğimde çocuk heyecanla şekeri aldı. Tufan ise alayla gülümsedi.

"Teşekkür ederim abla," dedi şaşkınlıkla. "Siz evli misiniz?"

"Evliyiz tabii, oğlumuz bile var," dediğinde Tufan'a döndüm. Gülümsüyordu hala.

"Adı ne abi?"

"Bekir," dedi Tufan. Bana baktı sonra. "Yaramaz bir oğlan. Annesi de öyle. Oğlumuzun yaşı dört sanıyor ama oğlumuz tam on iki yaşında."

"İnsan kendi çocuğunun yaşını bilmez mi be abla!" dedi çocuk gülerken. İstemeden kıkırdadım.

"Manyak işte bu," dedi Tufan da sırıtırken. "Hoppidi biraz."

Elimin balon iplerini daha sık tutarken yüzüm kızardı. Buna rağmen içimde tuhaf bir ısınma oldu. Tufan'ın bana böyle bakması, tanımadığı bir çocukla sohbeti gerçekten içinde merhamet olduğunu hissettirdi.

Çocuk gülümsedi. Yıllardır ilk defa gülmüş gibi ama gülüşü hemen düştü. Elleri pantolonunun cebini yokladı, sonra dizlerinin üstüne baktı. "Abi ben eve gideyim. Anneme parayı vereyim. Bekliyordur o beni daha, uyumamıştır."

"Hasta mı annen?"

"Babam öldüğünde üzüntüden felç geçirdi abi," dedi çocuk ayaklanırken. "Şimdi çok sevinecek ama. Sana dualar eder."

Tufan başını kaldırdı. "Nerede oturuyorsunuz?"

"Buradan on dakika yukarıda," Eliyle karanlık ve yokuş bir sokağı işaret etti. "Bir de şey... Kapımız tam kapanmıyor. Rüzgar giriyor içeri."

Tufan oturuşunu rahatlattı. "Adresini söyle."

Çocuk şaşırdı. "Niye ki abi?"

Tufan'ın sesi yumuşadı ama hala o ağır kudreti taşıyordu. "Sen bu halde annene bakıyorsun ya," dedi. "Bu şehrin sana borcu var demektir. Muğla da benden sorulur."

Çocuk göz kırptı, anlamadı. Tufan devam etti. "Yaptırırız güzel bir kapı evinize." Kaşları ile uzağı işaret etti. "Şuradaki

iki abiye git, patron yolladı de. Evine bıraksınlar seni. Sonrasına bakarız tamam mı aslanım?"

Çocuğun gözleri doldu. Boğazındaki yutkunma sesi bile parktaki sessizliğe çarptı. "Allah razı olsun abi. Sen çok büyük adamsın," dedi.

"Yok lan," dedi Tufan sakince. "Ama ben babasız kaldığımda kimse kapımı tamir etmemişti. Ben seninkini edeyim bari."

Çocuk yürürken arkasına iki kez döndü. Her dönüşünde Tufan ve bana el salladı. Sonunda uzakta bekleyen iki adama doğru adımladı. Onlarla konuştu ve arabalarına bindi.

Şaşkınlıkla yanına oturdum. Öylece parktaki boş salıncaklara baktım. "Beni etkilediniz, yalan yok."

"Etkileyici bir adamım, doğru," dedi aynı şekilde bakarken. Bana döndü kısaca. "O şekerlerden birini Sena'ya birini sana almıştım. Niye elin oğluna veriyorsun? Hayır pamuk şekerciyi de dövdük, gidip bir tane daha alamam ki şimdi amına koyayım."

Güldüm istemeden. Bu, Tufan'ın kısaca dudaklarıma bakmasına neden oldu. Sırıttı. "Şaka yapmadığımda daha komik bir adamım sanırım."

"Öylesiniz," dedim ve tekrar salıncaklara baktım. "İçinizdeki çocuğu böyle böyle iyileştiriyorsunuz sanırım."

"Bilmem," dedi anlamsızca. "Psikolojik analiz yapmadım bu konuyla ilgili."

"İçinizdeki çocuğu daha da mutlu etmek ister misiniz?"

"İstemem. Şımarır sonra piç."

"Ya Tufan Bey!" dedim ayaklanırken. "Hadi!"

"Ne var kızım?" dedi şaşkınlıkla. "Ne hadi?"

"Sallanacağız!"

"Yok artık," dedi dümdüz. "Bu yaşta adam parkta sallanır mı?"

"Siz değil, içinizdeki çocuk için!" dedim heyecanla. Parkı aydınlatan minik direklerdeki sarı ışık oldukça loştu. Çevresindeki apartmanların çoğunun ışığı kapalıydı. Salıncağa oturduğumda öylece banktan beni izliyordu.

"Siz de gelin!" dedim heyecanla. Salıncağın demirlerine sıkıca tutundum ve yavaşça ayaklarımdan topuklarım ile kendimi geriye doğru ittim.

"Ben seni itsem?" derken ayaklandı.

"Hayır! Siz de sallanacaksınız," diye üst üste çıkıştığımda derin bir nefes aldı. Bana bakarak yavaşça güldü. Gülüşü soğuk küllerin bedene yapışıp kalması gibiydi. Gözleri kısılırken, karanlık park sanki bir anda parlamıştı içindeki çocuğun hevesi ile. Yanımdaki salıncağa oturdu ve başını bana çevirdi.

"Patron, hadi bakalım! En çok hangimiz yükseğe çıkacağız!" dedim heyecanla. Kendimi hızla sallamaya başladığımda bana bakarak gülmeye devam ediyordu. Tufan'ı ilk defa bu kadar çok gülümserken görmüştüm. "Düşmem, umarım."

"Ben yanındayken mi?" dedi gülümserken. "Ben yanındayken seni kim nasıl düşürebilir, küçük şeytan? Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"O zaman hadi!" dedim hızla kendimi sallarken. Saçlarım uçuşurken, sıkıca demirlere tutunuyordum. Tufan önüne dönüp oturduğu salıncakta yere bakıp gülerken, ben heyecanla kıkırdıyordum. Bileğime bağlı balonlar bir ileri bir geri uçuşuyordu.

"Hadi, yarışalım!"

Harabelerin arasındaki nergisler de nefes alabiliyormuş, patron. Ben de yavaş yavaş öğreniyorum senden merhametin anlamını. Sanırım sen de benden bir şeyler öğreniyorsun. Mesela, sellerinde bir nergisin nefes aldığını.

-BÖLÜM SONU-

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

33. BÖLÜM : TAGAHAM DEH

Satır araları yorum atarak bana destek olursanız çok sevinirim. Umarım bölümü beğenirsiniz nergis çiçeklerim. Kara Çiy final yaptığına göre bir aksilik çıkmazsa her pazar buradayız artık. Bir aksilik çıkarsa Instagram kanalımda mutlaka haber veririm. Kanala gelmeyi unutmayın.

İyi okumalar.

"Korku, cezadan daha berbattır, çünkü ceza bellidir, ağır veya hafif."

-Zweig.

33

Sabahlar bazen ışıklardan ibaret değildi. Kimi sabahlar perde arasından sızmış soluk ihtimallerdi. O ihtimal bu sabah beyazdı. Hastane beyazı, korku beyazı ama en önemlisi umut beyazı.

Sena gözlerini açtığında nefes verdim sessiz ama heyecanla. Kuru dudakları çatlamıştı. Kirpiksiz gözlerini kırpıştırdı.

Yutkundu. "Buradayım," dedim hızla alnını öperken. "Günaydın bal kızım."

"Abla," dedi çizik gibi sesle. "İyileştim mi artık?"

"Evet," dedim mırıldanarak. Kocaman gülümsedim. Gözlerim parladı yalandan, hissettim. Beni bile inandım adeta, kendi yalanıma. "İyileştin artık. Saçların da uzayacak, kirpiklerin de uzayacak."

"Su," diye mırıldandığında hemen eğildim. Elime bardağı aldım.

"Su demişken, denize girip her yere nergis çiçekleri de bırakacağız," dediğim sırada Mürekkep bardaktaki pipeti tuttu. Sena birkaç yudum içerken Şahin ise merakla arkamızda dikiliyordu. "Sonra seninle yakalamaca oynayacağız."

"Tadı garip," derken pipeti dudaklarının arasından çekti. "Kötü gibi tadı. Garip."

"Mürekkep ablan bunu Tufo'nun gölünden çaldı, ondan tuzlu," dedi Şahin arkadan neşeli sesle. "Neymiş vegan su içecekmişiz!"

"Ne?" dedi Sena kıkırdamaya başlarken. Başını yastığına yasladı. "Mürekkep Abla suyun veganı mı olurmuş hiç? Çok kötü bunun tadı!"

"Ne bileyim? Aman," dedi Mür sırıtırken. Aslında su çok normaldi. Ancak Sena ameliyatlar yüzünden bu çirkin tadı aldığını bilsin istemedik. Daha doğrusu Şahin istemedi.

"Hatta bir ara ağzıyla göldeki balıkları yakalayacak diye ödüm koptu diyorum sana Sena!" dedi Şahin sinirle. Sena ise yorgun ama neşeli bakıyordu.

"Seni atıp boğacağım o gölde," diye mırıldandı Mür gülümserken. "Erkek olmana rağmen sana iyi davranıyoruz diye götün kalktı senin. Karşı cins kişisi olduğunu derhal hatırla ve Sena'yı neşelendirmek için bir başka av seç."

"Yoğurt deneyelim!" dedi Şahin hızla bana bakarken. Başı onaylar sallandı. "Değil mi Nergis Çiçeğim? Yoğurt denesin bakalım."

"Evet evet," dedim hızla. "Doktor öyle istedi." Kaşığı ağzına götürdüm. Elim titredi istemeden çünkü heyecanlıydım. Sena uyanmıştı ve savaşı kazanmamıza çok az kalmıştı.

Sena birkaç kez yoğurdu çiğnemeye çalıştı. "Soğuk," dedi sessizce. "Bunun da tadı çirkin." Kaşığı kapattı dudaklarıyla ikinci kez. Çiğnemedi. Sadece bekledi. "Yuttum," dedi sonra. Zafer ilan eder gibi.

"Aferin sana," dedim yavaşça. "İyice iyileştiğinde tavşanları beslemeye gideriz."

"Çok isterim," derken sesi heyecanlıydı ama tınısı zayıf. "Belki ileride Tufo Abi beni atlarına da bindirir?"

"Abi ne len?" dedi Şahin bir anda içtiği suyu püskürtürken. "Tufan Amca de sen ona tamam mı?"

"Tamam," dedi Sena kıpırdanırken. "Tufan Amca atlarına binmeme izin verir mi?"

"Amca falan deme," dedim sinirle nefes verirken. Şahin'e döndüm. "Kimin öğrettiğini sorarsa senin öğrettiğini söylerim ama."

"Söyle de vursun beni," dedi Şahin ıslık çalarak odadan çıkarken. "Mürekkep gelsene, şu yasaklı bahis sitesinde bir açık buldum. Milletin kayıtlı kredi kartlarını patlatalım."

"Gözün doysun," dedi Mür sinirle. "Gelirim birazdan. Git."

"IP adresinden bu evde milleti dolandırdığın anlaşılırsa ne yapacaksın acaba?"

"Bana ne kızım?" dedi Şahin sırıtarak uzaklaşırken. "Ben miyim bu evin sahibi? Ben bilmem. Yasaklı siteden kumar oynamasaymış kahpeler. Hepsinin kartlardan kendime Gucci marka kıyafetler alacağım şimdi."

Pencereye doğru adımladım. Başımı dışarı çevirdim. Sena uyuklarken Mürekkep etrafı toparladı. "Ne bu hülyalı hülyalı dışarıyı izlemeler falan? Yeşilçam havasına girmişsin," dediğinde camdan bakarken sırıttım.

"Salıncakta sallandı," diye fısıldadım. "Koskoca tefeci, salıncakta sallandı."

"Nasıl?" dedi Mür de benimle bir camdan dışarı bakarken. Tufan'ın çiftliğinin gösterişli girişine bakıyorduk. Kangalları biblo gibi oturuyor, simsiyah giyinmiş takım elbiseli güvenlikleri aralarında sohbet ederek sigara içiyordu. Çimler güneş açmadan sulanır, çiçeklerdeki yabani otlar temizlenirdi. Bu nedenle bahçeyle ilgilenen bahçıvanları görmezdik hiç.

"Sana diyorum, alo?" dediğinde başımı kısaca Mürekkep'e çevirdim. Sırıtıyordu, zaten her şeyi ciddiye almamak onun hayatta kalma biçimiydi.

Omuz silktim. "Sessiz," derken tekrar bahçeye baktım. "Fazla sessiz bir adam. Kafasından geçenleri çok merak ediyorum."

Camdan bakmaya devam ettim. Tufan tam da tahmin ettiğim gibiydi. Zemin kattan dışarı çıktı. Güvenlikler hemen toparladı. Herkes ona odaklandı. Bahçenin ortasındaki yolda

yürüyordu. Patikayı bile ortalamıştı. Simsiyah giyinmişti yine. Saçları hafif dağınık, simsiyah. Gözleri ile çok uyumluydu saçlarının siyahı. Sakalları hafif uzamıştı. Kokusunu kapalı camın ardından bile fark edebilirdim.

Onu ilk tanıdığım günden beri böyleydi. Büyük, sert, karanlık ama hep bir adım eksik. Sanki içinden biri sürekli ona susmasını söylüyordu, o da sesi susturmak için daha sert bakıyordu insanlara.

"Bak," dedim Mürekkep'e. Kaşlarım ile Tufan'ı gösterdim. "Yürüyüşüne bak. Sen hiç kendinden bu kadar emin bir insan yürüyüşü gördün mü?"

Mürekkep gözlerini kısıp baktı. "Adam resmen filmlerdeki o zalim kötü karakter," dedi. "Şu bahçeye bak, köpekler, güvenlikler... Eksik olan tek şey dramatik müzik amına koyayım."

"Vardır onun kafasında müzik de," dedim varla yok sırıtırken. "Biz duymuyoruzdur sadece."

Tufan yürüyordu. Adımları düzenliydi. Ne hızlandı ne yavaşladı. Çakıl taşlarının üstünden geçerken bile ses çıkarmazdı. Büyük adamlar normalde gürültü yapar. O yapmıyordu. Sanki görünmez olmak ister gibi yürüyordu kendi evinde.

"Bana bak," dedi Mürekkep sessizce. "Bu sana yemekte otistik olmadığıma sevindim falan dedi ya..."

"Eee?" derken Tufan'ı izliyordum. Sessizce adım atıyordu kendi sarayında.

"Biz Şahin ile senin telefonunu izlediğini ve dinlediğini düşünüyoruz," dediğinde kısaca başımı Mür'e çevirdim.

"Şahin telefonundan birkaç güvenlik taraması yapmak istiyor."

"İyi yapsın," dedim şaşkınlıkla tekrar camdan bakarken. "Sanmıyorum ama. Zaten tüm gün aynı evde hapis olduk, Viktor Von Rath denen o adamın korkusuna sokağa çıkamıyoruz. Evde neyimi takip edecek ki?"

"Ver telefonunu bir ara Şahin'e," derken camdan dışarı baktı. "Belli olmaz bu manyaklara. Benimkine baktı temiz çıktı, seninkine de baksın."

"İyi baksın," dedim Tufan'ı izlerken. Arkasından biri fırladı. Helga. Telaşlıydı. Elindeki viski şişesi ile beraber Tufan'ın peşinden koşuyordu. Kıyafetleri kısacıktı yine. Bu soğuklarda kim bilir nasıl üşüyordu. Tufan yürüdükçe Helga hızlanıyordu ama yine de yetişemiyordu.

"Aha," dedi Mürekkep sırıtırken. "Geldi bizim fantezi kostümlü kız. Başladı kovalamaca."

"Bunun adı kovalamaca falan değil," dedim Tufan'ı izlerken. "Bunun adı patronun hızına yetişemezse ağzına tarantula sokulacak korkusu ile koşmak..."

"O ne demek be?" dedi Mürekkep anlamsızca onları izlerken. Tufan durmadı. Başını Helga'ya çevirmedi bile. Sanki o yokmuş gibi. Sanki bu evde tek başına yaşıyormuş gibi. Sakince 1984'e giden yola ilerlemeye devam etti. Atlarının yanına.

"Bak," dedim Mürekkep'e. "Herkes ondan korkuyor ama kimse onun nasıl yalnız kaldığını görmüyor."

"Sen görüyorsun," dediğinde başımı Mürekkep'e çevirdim. Birkaç saniye öylece ona baktım. "Ne? Görmüyor musun?"

"Görmüyorum," derken tekrar dışarı baktım. Tufan atların olduğu kısma girmişti bile. Helga da koşturarak içeri girdi.

"Kaç para kazanıyor ki bu kız? Niye burada?"

"Bilmem," dedim sessizce. "Biz niye buradayız?"

Sena'nın odasına baktım. Yatağında kıpırdamadan uyuyordu. Küçük göğsü inip kalkıyordu. Dünyadaki en basit ama en kıymetli hareket. "Herkes kendi çıkarları için bu adamın yanında. Bana bu adamı gerçekten seven bir kişi söylesene?"

"Çetin?" dediğinde sırıttım ve camın pervazından çekildim.

"O da bir gün oturacağı koltuğu düşünüyordur sadece," dedim sessizce. "Bu adam birileri tarafından görülmek istemiyor ve ben bunun nedenini asla anlayamıyorum."

Mürekkep birkaç saniye yüzüme baktı. "Aşık mı oldun lan sen?" dedi gözleri kocaman olurken. "Saçmalama Nergis!"

"Asıl sen saçmalama," dedim şaşkınlıkla. Sesim biraz yükseldiği için kısaca Sena'ya bakıp tekrar ona döndüm. "Ne aşkı salak mısın sen? Böyle bir adama aşık olacağıma ölürüm daha iyi." Kısık ama sinirli bağırdım. "Gözümün önünde tam iki kez iki adamı sakince öldürdü! Gözünü bile kırpmadı. Elleri titremedi. Can aldı." Elimi iki yaptım. "İki! İki can aldı!"

"Sana da bir can verdi," dedi Mürekkep kaşları ile Sena'yı gösterirken. "Kapıldıysan anlarım. Beraber kadın pornosu falan da izliyorsunuz ya... Samimisiniz hani. Ondan dedim."

"Kes sesini Mürekkep!" dedim şaşkınlıkla. Sesim yükseldi artık. "Benim gibi bir kadın onun gibi bir ruh hastası ile olur

mu sence? Ayrıca yaşıtlarım erkeklerle ilgileniyorum. Bu adam benim kalibremde bile değil. En az yüz yaşında."

"Yok artık ebesinin kocasının siki," dedi Mürekkep istemsiz sırıtırken. "En fazla otuz beş."

"Yok," dedim başım olumsuz sallanırken. "Yüz yaşında var en az. Ben ise yirmi dört yaşında bir çıtırım. Kendimi harcayamam. Her şeyden önemlisi kalbinde merhamet duygusu olmayan, kendine aşık bir narsist ile işim olmaz."

Sena kıpırdadığında Mür beni kovar gibi elini salladı. "Çık, elin ayağın titredi sinirden. Çık kızı uyandırma. Hadi."

Hızla ifademi soldurdum ve odadan çıktım. "Manyağa bak!" dedim sinirle. "Aşık falan diyor, salak. Mal." Merdivenlerden inerken burnumdan soluyordum.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Ayrıca sana çok önemli şeyler anlatacaktım ama bu yaptığın ithamlar yüzünden tamamen unuttum

Nergis : Tufo psikopatı denizi dövmüş

Mürekkep : NE

Nergis : Deniz dava açmış

Nergis : Denizi biriniz arayabilir mi şu konuyla ilgili beni engellediği için yazamıyorum

Mürekkep : Tamam ben arayayım

Nergis : OK sağ ol

Mürekkep : Kızmasana aşık kuş

Nergis : Kes sesini bir daha bana öyle ithamlarda bulunma

Nergis : Babam yaşındaki adamla ne işim olabilir?

Mürekkep : Tufan Daddy Uluhan :P

Nergis : Yukarı çıkarsam seni döverim ama

Mürekkep : Vur bana vurrr vurr vurrr

Şahin : NOLUYO AMK

Şahin : Dövüşmen guzum

Nergis : Çetinle sizi evlendirmezsem bana da Nergis Tanyeli demesinler

Mürekkep : Düzelteyim... Nergis Uluhan canım :p

"Köpek!" dedim sinirle gülerken. "Köpeksin sen!" Bahçede dolanırken başımı kaldırdım. Sena'nın olduğu odadaki camdan bana sırıtarak el sallıyordu. Ona nah işareti çektim ve bahçede dolanmaya devam ettim. Bir an duraksadım. Mürekkep'in söylediklerini düşündüm. Telefonumu komple kapattım. Kapalı telefonu çalıların arasına bıraktım ve 1984' doğru adımladım.

Ahır kapısını ittiğimde şöminenin oduna bulanmış sıcaklığı yüzüme çarptı. Soğuk bir yer değildi burası ama içimi ısıtan bir şey de yoktu. Atların nefesi buhar gibi yükseliyordu ve tavanın karanlığına karışıp kayboluyordu. Tufan'ı hemen gördüm. Hoş, görmemek ne mümkündü zaten?

Ahırın köşesinde, şöminenin hemen yanında oturuyordu. Sırtı bana dönüktü. Bacak bacak üstüne atmış, elindeki viski bardağını ağır ağır çeviriyordu. Camın içindeki sıvı ateş

ışığında parlıyor, yanıp sönüyordu. O ateşe bakmıyordu ama ateş ona bakıyordu sanki.

Dibinde Helga sessizce dikiliyordu. Ellerini önünde birleştirmiş, başı hafif eğik. Gözleri yerde ama kulakları her yerde. Onun varlığı ahırı daha da sessiz yapıyordu. İnsan konuşmaya utanırdı böyle bir sessizlikte.

Durduğumu fark etmedi. Ya da fark etti ama dönmedi. Tufan ayağa kalktı. Uzun, yavaş bir hareketti bu, acelesi yoktu. Onun ayaklanması ile istemsiz birkaç adım geri attım ama zaten bana dönmedi bile. Plak rafına uzandı. Parmaklarıyla kapakları tek tek ayırdı. Ne aradığını bilen birinin rahatlığı vardı üzerinde. Bir plak çıkarttı, yerine yerleştirdi. İğneyi indirdiğinde plak dönmeye, müzikse çalmaya başladı.

"Çocukluğundan kalan, en nefret ettiğin şarkı ne?" diye sorduğunda nefesimi tuttum. Tekrar yerine oturdu, viskisini eline aldı. Omzunun üzerinden kısaca bana döndüğünde birkaç saniyedir nefessizdim. "Sana diyorum küçük şeytan?"

"Ha, ben mi?" dedim şaşkınlıkla ona doğru adımlarken. "Ben Helga ile konuşuyorsunuz sandım. Geldiğimi nasıl fark ettiniz ki? Arkanızda gözünüz mü var sizin?"

Gülümsedi. Plaktaki müzik başladı. Bach çalıyordu. Cello Suite No.1. Tufan'a yakışır bir derinliği vardı şarkının. Yalnız, ağır ve kendine dönük.

Viyolonselin sesi ahırın taş duvarlarına çarpıp geri döndü. Atlar huzursuzlanmadı. Aksine, sanki onlar da dinliyordu. "Benimki bu parça," dedi sessizce müziği dinlerken. "Çocukluğumu ve annemi anımsatır bana."

"Size çok bağırır mıydı?" derken karşısına oturdum. Gözleri viski bardağındaydı. Hafif cıkladı.

"Annem pek bağırıp döven bir kadın değildi, daha kötüsünü yapardı," dedi sessizce. "Hatalar yaptığımda yüzüme bakmazdı. Günlerce," derken başını bana kaldırdı. "Aylarca," derken fısıldadı. "Hayalet gibi dolaştırırdı beni. Sanki yokmuşum gibi. Bir çocuk için bu dayaktan daha beter. Sessiz ol. Hissetme. Güçlü insanlar duygularını göstermez Tufan."

"İnsanların ilk tanıdığı çocuk kendileri olur," dedim yerimde kıpırdanırken. "O çocuğu nasıl bilirlerse, ileride de diğer çocukları öyle bilirler. Çocukları sevmeme nedeniniz bu mu?"

"Bilmem psikolog hanım," dedi kinaye ile gülümserken. "Siz söyleyin."

"Bunu ilk kez mi birine anlattın patron?"

"Evet," dedi sessizce. "Çünkü ilk kez biri beni dinliyor." Helga'ya baktı. Sadece baktı.

Helga başıyla selam verdi bana, sonra sessizce geri geri uzaklaştı. Bir süre sonra yalnızdık. Ya da yalnız sayılırdık. Atlar her şeyi duyuyordu.

Yerimde kaldım. İlerlemek istemedim. Ona yaklaşmak istemedim. Onu daha da çok öğrenmek, annesinin ona yaptıklarını bilmek istedim. Böylesine kalpsiz bir adam yetiştirmek için ona neler yaşattı, merak ettim. Üstelik Tufan'ın kendini bu denli çok anlattığı zamanlar pek olmazdı.

"Onları sevebilir miyim?" derken başımı atlara çevirdim. Sesim olduğundan daha yumuşak çıktı.

Tufan dönmedi. Viskiyi dudaklarına götürdü, bir yudum aldı. Yuttuğunda boğazı hareket etti. Sonra, "Torino dışındakileri

sevebilirsin," dedi. Oysa ben sadece Torino'yu sevmek istemiştim.

Ayaklandım. İlk ata yaklaştım. Torino'ya gittim direkt. En merak ettiğim oydu. Tufan'ın da en sevdiği at buydu. Kocaman, siyah, iri, gözleri derin. Elimi uzattım. Kokladı. Kabul etti. Parmaklarım tüylerinin arasına gömüldü. Sıcaklığı avucuma yayıldı. Canlı, gerçek, kaçmayan bir şeydi bu. Arkamda müzik vardı. Yanımda at. Köşede Tufan.

"Yunan mitolojisini bilir misiniz?" dedim bir anda. Cümle ağzımdan düşünmeden çıktı.

Sessizlik oldu. Viyolonsel devam etti.

"Masallara inanmam," dedi kısaca.

Gülümsedim ama gülümsememi görmedi. "Elbette," dedim. Torino'nun alnını biraz okşadım. "Siz burçlara falan da inanmazsınız şimdi."

Viski bardağı şöminenin yanındaki masaya bırakıldı. Camın sesi netti. "Anlatacaksan anlat," dedi sabırsızca. İşte o an anladım. Dinliyordu. Hatta merak ediyordu.

"Bir avcı varmış," dedim. "Adı Narkissos."

Tufan cevap vermedi. Plak dönmeye devam etti. Viyolonsel bu kez daha ağırdı. Torino'nun boynuna dokundum. "Narkissos," diye devam ettim, "Çok güzel bir adammış. Öyle böyle değil. Tüm dünya ona aşıkmış, öyle bir adam düşünün."

"Benim gibi," diye mırıldandığında istemeden kıkırdadım.

"Sizin gibi evet," dedim alayla gülümserken. Bu, Tufan'ın da gülümsemesine neden oldu.

Şöminedeki odunlardan biri çöktü. Kıvılcım sıçradı. "Ekho diye bir peri kızı varmış," dedim. "Ekho, o adamı çok sevmiş," dedim. "Delicesine. Ama Narkissos dönüp bakmamış bile."

"Kimse kimseyi sevmek zorunda değil," dedi. Sözleri mıh gibi saplandı. Sessizlik. Uzun bir sessizlik. "Devam et," dedi sonunda.

"Ekho," dedim nefes verirken. "Günden güne erimiş. Kimse fark etmemiş. Ta ki ortada sadece sesi kalana kadar."

"Ne saçma bir hikaye?" dedi bana dönerken. "Bize aşık olan her insanı sevmek zorunda mıyız amına koyayım? Bu hikayenin ana fikri ne?"

"Öyle deme patron," dedim hızla. "Tanrılar Narkissos'a çok kızmış çünkü o zamanlar kayıtsızlık, kötülükten daha ağır cezalandırılırmış."

"Tanrılar adil değildir," dedi viskisini eline alırken. "Güçlüdür sadece." Bir yudum daha içti. Bardağı bu kez masaya daha sert bıraktı. "Eee Nergis? Sonra?" dedi.

"Narkissos bir gün susamış," dedim. "Bir nehrin kenarına eğilmiş."

"Ve?"

"Kendini görmüş."

Müzik o an sustu. Plak bitmişti. İğne boşlukta cızırdadı.

"O ana kadar kimseyi sevmediği kadar sevmiş," dedim. "Kendini."

"İnsan kendini sevmezse kimseyi sevemez," dedi.

"İnsan kendine fazla bakarsa," dedim Torino'nun boynunu severken. "Kimseyi göremez."

Ayağa kalktı. Bunu hissettim. Dönmedim.

"Sonu ne?" diye sordu.

"Orada kalmış," dedim. "Ne su içebilmiş ne yemek yiyebilmiş. Bakmış sadece."

"Ölmüş mü?"

"Evet," dedim. "Adam kendine aşık ola ola donmuş. Sadece kendini izlemekten yemek yemeyi ve su içmeyi bile unutmuş. Uykusuzluktan kendini izlediği göle düşmüş."

"Ve adamın bedeni," dedi bana doğru iyice adımlarken. Arkamdan yavaşça Torino'nun boynunu kaşıdı. Fısıldadı. "Nergis çiçeklerine dönüşmüş."

"Siz," dedim gözlerim açılırken. Arkamda hissettiğim bedeni beni hoplattı. Kokusu içime kaçtı. Torino bile heyecanlandı o geldiğinde. "Siz hani bilmiyordunuz bu hikayeyi?"

"Bir de senden dinleyeyim dedim," dedi sessizce. "Dokunma dediğim tek atı seviyorsun Nergis."

"Bu sevdiğim at Torino muydu? Hiç farkında değilim," dedim elimi çekerken ama arkamda olduğu için yerimden hareket edemedim. Kocaman bedeni sağa sola gitmemi engellemek için sadece orada durabilirdi. Bedeni, hiçbir şey yapmasa bile beni durdurmaya yetecek güçteydi.

"İnsan kendine aşık olunca," dedi sessizce. Beni ürpertti. "Başkalarını öldürür mü?"

"Bazen," dedim. "Öldürdüğünü fark etmeden."

Sessizlik yine geldi. Bu kez daha ağırdı.

"Güzel hikaye," dediğinde sırtım ürperdi. Boynuma nefesi çarptı. Nefesim kesildi. "Hurafe ama hepsi. Yalan dolan."

"Masallar bize bir ders verir," dedim yutkunurken. "Kendine bu kadar aşık olursan, kendi kendine ölüp gidersin demek istiyor bence bu hikaye."

Burnu boynuma doğru dokunduğunda gözlerim kocaman açıldı. "Ben sana daha güzel bir hayat dersi vereyim o halde ömür törpüm. Kendine aşık bir adamdan daha tehlikelisi, kendine aşık bir adamın karşısındaki kadına aşık olmasıdır."

Boynum ürperdi. Sesli bir şekilde boğazımı temizledim. "Aşk size göre saçmalık değil miydi?"

"Her cümlem de ezberinde," derken sesi keyifli geldi. "Kurduğum cümleleri geceleri defterine not mu alıyorsun sen?"

"Patron," dedim hızla, konu değişsin diye. "Sena iyileştiğinde atlarınızdan birine binmek istiyor ama bunun için benim de atları dizginlemeyi bilmem gerekiyor. Bir atınıza binmeyi deneyebilir miyim? Sena ile birlikte ileride binmek için yani."

"İşimin gücümün arasında uğraştığım şeylere bak," diye mırıldandı. "Çekil."

Hızla yana kaydığımda ahırın kapısını açtı. Torino'yu dışarı çıkarttığı sırada gözlerim heyecandan parladı. "Nasıl yani? En sevdiğiniz ata mı bineceğim?"

"Çok konuşma," dedi sessizce.

Ata ilk yaklaştığımda kalbim saçma bir yerden atıyordu. Sanki konuşsam düşecektim. Tufan bunu fark etti. Dizginleri eline aldı, atın boynuna yavaşça dokundu.

"Önce nefesini ayarla," dedi. Emir gibi değildi. Emin gibiydi. "Torino benim kıymetlim. Onu ürkütmeni istemem."

"Ya ben onu nasıl korkutayım şuna baksanıza," derken ayağımı üzengiye koydum. Utandım.

Tufan arkamdaydı. Elini belime koydu yavaşça. "Kendini yukarı çek," dedi. "Ben itmeyeyim seni. İtersem atın diğer tarafına uçar, yere düşersin amına koyayım."

"O zaman elini benimden çek," dedim sinirle. Çekmedi ama. At biraz eğildiğinde bacağımı üzerine attım ve nefes nefese bindim. Birkaç saniye etrafa baktım. Atın üzerinde kendimi çok asil hissettim.

Sonra Tufan benim arkamdan ata bindi. Sırtım bir anda alev aldı ama mesafe yoktu. Temas da yoktu. Delirtici bir boşluk. At yürümeye başladığında omuzlarım kilitlendi.

"Gevşe," dedi arkamdan sessizce. Bu kadar.

Dizginleri elime verdi. Parmaklarımın arasında deri değil, sinir var gibiydi. Atın ritmi bedenime çarpıyordu. Sanki kalbim bana ait değildi artık.

"Neden atınıza Nietzsche'nin şuurunu yitirdiği şehrin adını verdiniz?" diye sorduğum sırada Tufan kollarıyla beni arkadan sarmış, atın dizginlerini benimle bir tutuyordu.

"Çünkü ömür törpüm," dedi sessizce. "İnsan bazen en güçlü olduğunu sandığı yerde çöker."

"Bu mu yani sebebi?"

"Beğenemedin mi?"

Bir süre sustuk. Atı yavaşça çiftliğin içinden dolaştırıyordu. Göletin kıyısından ilerlediğimiz sırada rüzgar saçlarımı üfürdü.

"Nietzsche, Torino'da kırbaçlanan bir at görünce aklını kaybetmedi," dedi Tufan bir elini atın ipinden çekip saçlarıma götürürken. Tek omzuma saçlarımı toparladı. Boynum açığa çıkınca ürperdim.

"Kaybetti," dedim sessizce. "Dünyanın en büyük filozoflarından biri olan o koskoca adam, Torino sokaklarında kırbaçlanan bir at gördükten sonra sustu ve ölene dek konuşmadı."

"Belki de bugüne kadar kimsesiz olduğunu fark etti. O at da kimsesizdi. At ile empati yapabildi ilk kez. İkisi de yalnızdı. Sen kimsesiz bir kadın mısın Nergis?"

"Değilim," dedim sessizce. "Siz peki? Kimsesiz bir adam mısınız?"

Tufan dizginleri hafifçe çekti. At yön değiştirdi. Bir anlığına dengesizleştim. O anda eli belime geldi. Kaçamadım. Kaçmak istemedim. El yakmadı. Ama yandı.

Yutkundum. Gözlerimi ileri diktim. Çünkü arkamı dönsem, bu iş başka bir yere gidecekti. At hızlandı. Ritim değişti. Kalçam atın hareketine uyum sağlamak zorunda kaldı. Tufan'la aynı bedende nefes alıyorduk sanki.

"Ben iyi bir binici değilim," dedim sessizce.

"Değilsin," dedi sadece.

Sırtım onun göğsüne sürtünüyordu at her hareket ettiğinde. Atı biraz koşturdu. Rüzgar artık sadece saçımı değil, düşüncelerimi de savuruyordu. Tufan'ın nefesini hissediyordum. Bilerek mi yakındı bilmiyorum. Ama bilmeden değildi.

"Torino şehri," dedim, "Şuurunu yitirenler için mi patron?"

"Şuurunu kaybedip hala durabilenler için."

At yürürken çiftliğin sessizliği üstümüze çöktü. Bu sessizlikte yanlış bir kelime her şeyi yakardı. İkimiz de bunu biliyorduk. "Düşersen," dedi aniden. "Tutarım seni. Yakalarım, düşme diye."

"Neden ki? Beni çok mu seviyorsunuz?"

"Bilmem," dedi. Sesi sertti, kaçışsızdı. Burnu yavaşça açık boynuma sürttü. Fısıldadı. "Bildiğim tek şey sen düşersen, ben kimsesiz kalırım."

Tufan tekrar saçlarımdan tuttuğunda hızla elim boynuma gitti. "Kolyem?" dedim şaşkınlıkla. "Ya saçlarımı çekiştirirken kolyemi mi düşürdün?"

At durdu bir anda. Nefes nefese boynumu tuttum. "Ya saçlarımı niye çekiştirip durdun? Kolyemi resmen kopartmışsın!"

"İn," dedi sessizce.

Toprağa bastığım anda etrafıma bakmaya başladım. Çiftliğin ortası genişti. Çamurlu, iz dolu. Atların ayaklarıyla ezilmiş toprak çimenle karışmıştı. Kolyenin ince zinciri bu zeminde iğne gibi kaybolurdu.

"Ya niye saçlarımı çekiştirip durdun!" dedim sinirle yere bakarken. "Bul o kolyeyi bana. Gerekirse bütün güvenlikleri çağır, hepsi arasın dursun!"

"Bana bak Nergis o sesini bana bir daha yükseltirsen yemin ederim seni döverim," dedi sinirle yere bakarken. "Saçların yüzüme geldiği için yana attım işte. Sen de saçlarını toplamadan ne diye ata biniyorsun amına koyayım?"

"Ya of!" dedim ayağımı sertçe yere vururken. Biz bağırışınca uzaktan bir hareket oldu. Görevlilerden biri koşmaya başladı. Ardından bir diğeri. Sanki bir şey kaybolmamış da biri yaralanmış gibiydi bu telaş.

"Bulurlar," dedi Tufan yere bakarken. "Değersiz bir şey için bu kadar eğilme."

Eğilmişim zaten. Farkında olmadan dizlerimin üzerine çökmüşüm.

"Değersiz değil," dedim, ellerim toprağa gittiği sırada. Toprağı ellerimle ayırırken sesim titredi. "Ya o benim çocukluğumdu. Benim her şeyimdi. Benim annemdi, benim babamdı. Bul o kolyeyi!"

Tufan dibime geldi. Gölgesi üzerime düştü. Eğilmedi. Yukarıdan baktı.

"Sen bana emir verebilecek kadar güçlü bir kız mı oldun?" dediğinde dizlerimin üzerinden başımı ona kaldırdım. Başı bana eğik, tepemde kocaman bir bedendi. Gülümsüyordu. "Bu hallerin beni delirtiyor, biliyor musun?"

Başımı tekrar aşağı indirdim. Sağı solu ellerimle arıyordum. "Bulmamız lazım," dedim hızla. "Benim için çok önemli."

"Alırız yenisini."

Başımı kaldırmadım. "Hayır," dedim telaşla. "Bu alınmaz."

"Ne demek alınmaz?" dedi. Sesi kısılmıştı. Bu, bağırmasından daha tehlikeliydi.

"Elimdeki tek şey," dedim. "Benden önceye ait olan tek şey. Çocukluğumdu bu kolye."

Toprağın arasından bir şey çıktı. Bir parıltı sandım. Değildi.

"Patron?" dediğinde başımı bize doğru adımlamış onlarda güvenliğe kaldırdım. "Her şey yolunda mı?"

"Sence?" dedi Tufan bıkkınlıkla. "Kolye varmış yerde. Bulun onu. Bunun çenesinden kurtulamazsam tek tek sizi tokatlarım."

"Nasıl bir şey?" dedi bir tanesi hızla yol boyu yere bakmaya başlarken. "Nasıldı yenge?"

"Nergis çiçeği," dedim ayaklanırken. Ben de onunla bir ilerliyordum. "Nergis çiçeğiydi. Çok zarifti. Parlaktı."

"Tamam," dedi bir diğeri yanımızdan uzaklaşırken. "Ben kameralara bakayım. Düştüğü anı görebilirim belki.

"Pes," dedi Tufan, elleri ceplerine giderken. Durup ona döndüm. Torino'nun yanına dikilmiş, sırıtıyordu. "Şu koskoca adamları bir kolye için şaklabana çevirdin ya, resmen pes sana."

Tekrar yere oturdum, dizlerimin üzerine. Ellerimle toprağı elliyordum. "Düşürmeseydin o zaman kolyemi," dedim sinirle.

"Bulacaklar," dedi dikildiği yerden. "Şimdi kalk. Tufan Ali Uluhan'ın karısı yerlere diz çökmez."

"Kalkmam," dedim. İlk kez bu kadar net.

Tufan durdu. Yere, yanıma eğildi. Bu hareketi beklemiyordum. Göz hizama indi. Ama yine de bana bakmadı. Toprağa baktı. Sanki kolyeden çok kendini arıyordu.

"İnsan," dedi yavaşça. "Bir altın parçasına böylesine anlam yüklememeli, küçük şeytan."

"Elinden oyuncağı alınmamış bir çocuk anca böyle konuşur," dedim.

"Bana çocukken hiç oyuncak verilmedi," dedi toprağa bakarken. "İlk oyuncağım sensin, Nergis."

"Ne demek bu?" derken ona döndüm.

Güvenliklerin ayak sesleri yaklaştı. Biri, "Kameralarda bulamadım," dedi. Diğeri "İzler çok karışık," dedi. Kimse bana bakmadı. Herkes Tufan'a bakıyordu.

"Yeter," dedi Tufan. Tek kelimeyle herkes sustu.

Sonra bana döndü. İlk kez. "Şansına küs," derken ayaklandı. "Çocukluğunu zihninde yaşat. Bir zincir parçasında değil. Bir daha da bana karşı bu üslup ile konuşma, üzmeyeyim tatlı canını."

Yanımdan uzaklaştığı sırada sinirle ayaklandım. Bir müddet daha bakındım ama hem çok soğuktu hem de toprak yüzünden her yerim kir dolmuştu. Sinirle çiftliğin içine girdim. Asansöre binip üçüncü kata çıktım. Tufan'ın bana bahşettiği odaya girerken öfkeliydim. Duş aldıktan sonra askıdaki kıyafetleri üzerime geçirdim ve toprak dolu kıyafetleri yere bırakıp odadan çıktım.

Sena'nın odasına indiğimde uyukluyordu. Başında hemşiresi ve doktor vardı. Oturuyorlardı. Sena'nın durumunun iyi olduğunu onların yüzlerindeki rahatlıktan anlıyordum.

Alt kata adımladım. Tufan ortalıklarda yoktu, muhtemelen evden çıkmıştı. Mürekkep ve Çetin verandada oturuyordu.

"Kapış kapış gidiyorum. Gören hasta bana resmen. Bu kadar da olmaz be kızım," dedi Çetin kendini överken. Mürekkep ise onu dinliyor gibi yapıp bir yandan da meyve yiyordu. "Çirkin ol biraz diyorum aynaya bakıyorum yok! Olmuyor! Adeta bir afet-i dehşet görüyorum."

"Senin kendini değil, diğerlerinin seni övmesi lazım," dedi Mürekkep önündeki meyveleri yerken.

"Yahu ben kendimin farkında bir adamım, üstelik senin gibi bir kadı-" Başı bana çevrildi. "Aman ne hoş bir anda geldin?"

"Selam," dedim yanlarındaki sandalyeyi çekerken. Saçlarım hafif nemliydi.

"Selam," dedi Mür birkaç saniye yüzüme bakıp. "Ne oldu sana be? Bu suratın ne?"

"Kolyem düştü ya," derken elim boynuma gitti. "Tufan resmen koparttı."

"Abov!" dedi Çetin gözleri kocaman açılırken. "Haşin mi ne bu adam ya!"

"Öyle değil," dedim Mürekkep'in önündeki meyvelerden birkaç tane alırken. "At sürüyorduk. Saçlarım sürekli onun yüzüne çarptığı için saçlarımı yana çekiştirdi, o sırada koptu. Her yere baktık, kameralardan bile baktık ama bulamadık."

"Bacım bizim kendi kuyumcumuz var, sana yapar aynısını," dedi Çetin geriye yaslanırken. "Takma bu kadar."

"Maşallah sizin de kendi kasabınız, kendi kuyumcunuz var. Başka kendinize ait neyiniz var?"

"Her şey," dedi Çetin gözleri masaya dalmış bir şekilde. "Bir tek avradımız yok işte. Bir onu bulamadık. Bir can yoldaşımız olamadı. Neyse," derken başını bana çevirdi. "Sena iyileşme sürecindeyken evden derslere başlayacak ya... Diyorum ki şöyle yirmilerinde öğretmen hanımlar gelsin eve. Bekar olsunlar. Sarışın tercihim. Ne dersin bacım?"

"Sena evden eğitim mi alacak?" dedi Mürekkep şaşkınlıkla. "Bu kimin fikriydi? Doktorun mu?"

"Benim," dedi Çetin sırıtırken. "Az önce buldum bu fikri. Kızcağız saçları uzayana kadar evden eğitim alsın. Akranlarından geri kalmasın okul başladığında. Nasıl fikir?"

"Sponsor olacaksan olur," dedim şaşkınlıkla. "Her bir öğretmeni her gün buraya çağırmak için okkalı bir para lazım."

"Ya onun Çetin eniştesi ölmedi!" dedi hızla Mürekkep'e bakarken. "Ben hallederim, en iyi öğretmenleri bulur getiririm." Bağırdı. "Ben yeğenime bir öğretmen getirtemeyecek miyim lan!" Bir anda ayağa kalktı. "Ben ölmedim daha lan!"

"Tamam sussana ne yapıyorsun ya?" dedi Mürekkep şaşkınlıkla. "Kendi kendini gaza getirme, tamam. Bağırma."

"Çok yükseldim," dedi Çetin tekrar otururken. "Pardon hanımlar. Ben şimdi ayarlıyorum." Telefonunu çıkartırken mırıldanıyordu. "La la la!" dedi bir anda gülerek

mırıldanırken. "Sena okullu oldu! Sınıfları doldurdu! Sevinçliyiz hepimiz! Sarışınlar eve doldu!"

Telefonu kulağına götürmeden hemen önce bana baktı. "Bacım ben seni iki kere aradım telefonunu açmadın. Ne oldu, nerede senin telefonun?"

"Bilmem," dedim şaşkınlıkla. "Düşmüştür bir yere. Odamdadır belki. Bilmiyorum."

"Kapattın mı sen telefonunu?"

"Yoo," dedim hızla Mür'e dönerken. "Kapatmadım. Şarjı bitmiştir. Ne yapacaktın sen beni arayıp?"

"İşte bu öğretmen konusunu konuşacaktım."

"Hani az önce bulmuştun bu fikri?" dediğimde ne yapacağını bilemeyecek sırıttı. "La la la! Sena için öğretmenler bu-ra-ya!"

"Abine sordun mu?" dedi Mürekkep sırıtırken.

"Sordum. Tamam, dedi."

"İyi," dedi Mürekkep şaşkınlıkla bana bakarken. "Baksana, psikopat falan ama iyi niyetli."

"Alo!" dedi Çetin ayaklanırken. "Vedat Abim! Nasılsın abim! Sağ ol... Sağ ol... Heh, abi sana bir şey soracağım ya. Şimdi bizim evde bir ufaklık var. Ona biz ders aldırmak istiyoruz. Öğretmen lazım bize, özellikle sarışın bekar bayanlar. Heh abim! Sarışın yok mu? Kaç! Elli yaşında mı? Abi ne yapayım anam yaşında karıyı ben! Yok ben değil, ufaklık. Tamam abi, çocuk ilkokullu. Sen ona bir plan ayarlasana. Yaşa abim," derken yanımızdan uzaklaştı. "Abi hiç mi sarışın İngilizce

Öğretmeni yok elinde? Dil dile değerek öğrenilirmiş ya, belki bana da öğretirdi diye diyorum sana!"

"Salak bu," dedi Mürekkep sırıtırken. "Yemin ederim."

"Paran çok olunca işler hep tıkırında işliyor, değil mi?" dedim öylece Çetin'i izlerken. "Ne güzel her işini hallediyor. Ne isterse yapabiliyor."

"Promilden beni sarışın kadın falan diyerek kıskandırıyor işte," dediğinde Mürekkep'e bakıp kaş çattım.

"Neyden?"

"Promilden, yalandan yani," dedi sırıtırken. "Çetin'den öğrendim bu lafları. Erkek jargonuymuş."

"Aman aferin," dedim şaşkınlıkla. "Ya kolyem kayboldu, of!"

"Kalk arayalım," derken ayaklandı.

"Yok dur," derken onu oturttum geri. "Ben baktım her yere. Yok. Muhtemelen toprağın içine girdi at tepinirken."

"Tufan ile at binmeni sonra konuşacağız seninle," dediği sırada bir sigara yaktı. "Arkadan dayadı mı sana?"

Sabır diledim. Ayaklandım. Tek başıma gölete doğru adımlamaya başladım. Giderken hala yerlere bakıyordum. Kolyemi istiyordum.

Göletin dibine çöktüm. Bacaklarımı kendime doğru çektim. Gözlerimi ovuşturdum. "Anne özür dilerim," dedim sessizce, durgun gölü izlerken. "Yemin ederim bilerek kaybetmedim. Babam onu senin için yaptırmıştı, ben ikinize de ihanet ettim."

Sessizdi ortalık ama sağdaki karanlık hissi ile başımı yana çevirdim. Tufan, sessizce geçenlerde gittiği kulübeye doğru adımlıyordu. Gözlerimi ovdum. Onu izledim. Duraksadı. Bana döndü. "Gelmiyor musun bu sefer peşimden?"

"Yok," dedim burnumu çekerken. "Bir daha da gelmem o odaya."

"Sen bilirsin," dedi gülümseyerek ilerlerken. "Aferin. Dersini almışsın."

Tufan kırmızı odalı kulübeye doğru adımlarken öylece duruyordum. Birkaç saniye sonra ayaklandım. Peşinden ilerlemeye başladım. Aslında bana böyle dersler vererek beni durdurabileceği düşüncesine sinirlendim.

Kulübenin dibine vardığımda kapı kapalıydı. Tufan ortalıklarda yoktu. Parmak izi tarama kısmına baktım. Tuşlar da vardı. Başımı kapıya dayadığımda içeride ses duyamadım. Birkaç adım geri çekildim. Ne penceresi vardı ne çatısı. Kulağımı kapıya tekrar dayadım.

"Dediğim gibi patron," sesi ile hızla geri çekilip yana baktım. Tufan, yanında iki adam ile birlikte uzaktan geliyordu. Adamların ellerinde kağıtlar vardı. "Deniz Öztürk adlı davacının mahkemesine vekaletiniz dolayısı ile ben gideceğim. Sizin onu darp etmediğinizi, olayın tamamen itibar zedelemesi olduğunu anlatacağım. Eski sevgilisi ile yaşadığınız beraberlik nedeni ile kıskançlık davası olduğunu belirteceğim."

Yanımdan geçtikleri sırada Tufan sırıtıyordu. "Güzel," dedi sadece. "Akıllanır belki. Bazılarının aksine."

Öyle çok utandım ki sinirle arkalarından ilerlemeye başladım. "Kapı baca dinlemenin cezası da var mı, avukat?"

"Nasıl yani?" dedi adam şaşkınlıkla yanından ilerlerken. "Haneye tecavüz davası mı açalım ona?"

"Yok," dedi Tufan ağır ağır çiftliğin sonuna doğru adımlarken. "Başka biri için sordum. Meraklı biri için. Siktir et. Ben bu Deniz'i öldürsem, ceza alır mıyım?"

"Dava sürecinde davalının öldürülmesi elbette dikkat çeker, bunu ancak dava sonrası düşünebilirsiniz," dedi adam yanından ciddiyetle ilerlerken.

"Allah'ın manyakları," dedim sinirle fısıldayarak. Tufan bunu nasıl duydu bilmiyorum, ama duraksadı ve gülümserken bana döndü. Bu, yanındaki iki avukat adamın da duraksamasına neden oldu.

"Ne dedin ömür törpüm?"

"Bir şey demedim," dedim şaşkınlıkla. "Size demedim."

"Anladım," dedi kaşları ile kulübeyi gösterirken. "Neden şahsi odamın kapısını dinliyordun? İçeride olduğumu mu sandın?"

"Yoo!" dedim hızla omuz silkerken. "Ben orayı açık alan lavabosu sandım. Dolu mu diye dinledim. Unutmuşum bile oranın ne olduğunu. Kocaman ormanlık alanda bin tane küçük ev var. Hangisi neydi nereden hatırlayacağım?"

Birkaç saniye öylece yüzümü inceledi. "Bu kadar hızlı yalan söyleyebilmen beni çok mutlu ediyor Nergis," dedi gülümserken. "Ama karşında kimin olduğunu unutuyorsun. Bu üzüyor beni."

"Neyse ne," dedim yanlarından geçerken. Tufan'ın telefonu çaldığında sırıtarak kulağına götürdü.

"Ne var?" derken gülüşü soldu. Birkaç saniye öylece gözleri uzağa daldı. Sonra, gülüşü daha da belirginleşti. "Girsin içeri."

Telefonu kapatıp yanımdan geçti. Avukatları da peşindeydi. "Sünnetsiz sarı çük gelmiş," dedi keyifle. "Ne zamandır bekliyordum orospu evladını."

"Viktor Von Rath mı efendim?" dedi avukat merakla.

"Başka sünnetsiz sarı çük mü var?" dedi Tufan bıkkınlıkla ilerlerken. "Sana gereksiz soru sormayı yasaklıyorum."

"Özür dilerim efendim," dedi merakla ilerlerken. Uzaktan öylece onları izliyordum.

Viktor Von Rath çiftliğin demir kapısından içeri girdiğinde ilk fark ettiğim şey yalnız olmasıydı. Yanında kimse yoktu. Ne şoför, ne papaz, ne Alman yoldaşları, ne de o her yere yapışık dolaşan gölgesi. Tek başına gelmişti. Bu bir cesaret miydi, yoksa çaresizlik mi ayırt edemedim.

Üstünü aradılar. Ceplerini, ceketinin içini, belini, ayakkabılarını. Metal sesi yok. Silah yok. Bıçak yok. Adam tertemizdi. Bu daha çok sinirimi bozdu.

Tufan girişteydi. Elleri cebinde, rahat. Çetin ise iki adım önde, sabırsız. Her zamanki gibi patlamaya hazır. Tufan'ın yanına adımladım yavaşça. Viktor bakışlarını kaldırdı. önce Tufan'a baktı. sonra Çetin'e. En son bana.

"Hoş geldin orospu çocuğu," dedi Çetin. "Ananı siktirmeye mi geldin? Doğru adrestesin. Biz her gün burada ananı hoplatıyoruz."

Viktor bana bakıyordu. Çetin'i duymadı bile. Mavi yeşil karışık gözleri kısıldı. Beni baştan aşağı süzdü. "Ben seni

araştırdım," dedi. Sesi kontrollüydü ama içten içe titriyordu. "Senin adın Nergis. Gerçekten Sena adında bir kardeşin var. Sen, Brise değilsin. Benim hazinem falan değilsin."

Kalbim bir anlığına göğsüme çarptı. Refleksle Tufan'a baktım.

Çetin kahkaha attı. Gülerken elleri bacaklarına indi. "Sherlock'a bak sen amına koyayım! Nasıl da çözmüş olayları! Yarağımın başı!"

Viktor bakışlarını benden ayırmadan konuştu. "Meltem'e benzemek için ameliyat mı oldun?" Sonra Tufan'a döndü. "Was zum Teufel ist das! Ne ayaksınız lan siz! Karıma benzeyen bir kadın mı getirdiniz yanınıza?"

"Sonunda bunu idrak edebilmene çok sevindik Viktor," dedi Tufan sakin bir sesle. "Biz daha erken çözersin diye düşünüyorduk ama senin geç algılayan zekanı ve yanında çalışanların araştırma kabiliyetlerinin noksanlığını unutmuşuz."

Viktor dişlerini sıktı. "Meltem nerede?"

Tufan elleri ceplerinde, kocaman bedenini hafif ileri geri oynattı. Rahattı. "Geri zekalı," diye mırıldandı. "Senin en büyük sorunun, o siktiğimin kalın kafan hep çok çalıştığını sanıyor ama aslında bomboş dönüyor."

Çetin araya girdi. Tufan'dan cesaret buldu sanki. "Siktir lan mal," diye bağırdı. "Buraya sorguya mı geldin sanıyorsun? Ağla kudur istersen." Bir anda oynamaya başladı. "Ağla! Kudur!"

Viktor'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu kadın kim?" diye bağırdı bana bakarak. "Nereden buldunuz? Ne yaptınız Meltem'e?"

O an etrafımızdaki korumaların hepsi aynı anda silahlarını kaldırdı. Metalin sesi havayı kesti. Viktor fark etti. Omuzları gerildi ama geri adım atmadı.

Tufan ayağını yavaşça toprağa sürttü. "Yerin altında."

"Yalan söyleme," dedi Viktor hızla dizlerinin üzerine çökerken. Şaşkınlıktan Tufan'ın kolunu tuttum. "Sana yalvarırım," dedi Viktor hızla. "Nerede o? Söyle."

"Ben bana yalvarmanı istemiyorum," dedi Tufan öylece ona bakarken. "Ben kendini öldürecek kadar aklını yitirmeni istiyorum. Babama yaşattığın şeyi yaşamanı istiyorum. Bu kadar."

Viktor nefes nefese kalmıştı. Bir anda ayaklandı. "Meltem olmadan hiçbir şey yapamıyorsunuz," dedi sinirle. "O sizin kilidinizdi. Anahtarınız."

Tufan başını yana eğdi. "Yanılıyorsun," dedi. "Meltem senin anahtarındı. Biz kapıyı çoktan kırmıştık."

Ben hala susuyordum. İçimde bir yer titriyordu ama dışarıya vermedim. Viktor'un gözleri tekrar bana döndü. Bu sefer bakışında öfke değil, panik vardı. "Sen onun yerine mi konuldun?" dedi. "Bana onun yüzünü hatırlatmak için mi buradasın?"

Korkuyla Tufan'a baktım. Viktor bağırdı. "O benim her şeyimdi!" diye öfke püskürttü. "Benimle nasıl böyle alay edersiniz! Nasıl karım gibi davranıp karşıma bu kadını çıkarırsınız!" Tufan onun bu öfkesini yaşamasına izin verdi. Belki de Viktor'u böyle çaresiz görmek onu mutlu ediyordu.

Bir an sessizlik oldu. Viktor'un omuzları düştü ama hemen toparlandı. "Meltem'i bana verin," dedi. "Yoksa bu kadını elinizden alırım sizin."

"Sen kimin yengesini alıyorsun lan!" dedi Çetin ona doğru bir adım atarken. "Bana bak seni elek ediverirler Viktor! Kimin evinde kimi tehdit ediyorsun lan sen!"

"Öldürsenize beni," dedi Viktor gözleri yanarken. "Hadi bak!" Ellerini iki yana açtı. Sağa sola baktı. "Öldürün beni ve bitsin bu iş. Niye yaşatıyorsunuz beni? Babanızı öldürdüm lan ben sizin. Beni nasıl hayatta bırakıyorsunuz hala?"

"Aynısını sen yaşa istiyoruz işte amcık!" dedi Çetin sinirle. "Başını duvarlara vura vura kendini öldür, acı çek istiyoruz. Biz fiziksel şiddete karşıyız, biz aklını öldürmek istiyoruz senin. Anlasana piç!"

"Çok beklersiniz," dedi Viktor başı olumlu sallanırken. Nefes nefeseydi. "Beni delirtemeyeceksiniz." Elini tehdit eder gibi savurdu. "İsterse bu kadın, isterse binlerce Meltem'e benzeyen kadın getirin bana. Delirmeyeceğim. Size istediğinizi vermeyeceğim. İsa beni korusun."

Sinirle arkasını döndü, çiftlikten çıkıyordu. "Şerefsizler," dedi öfkeyle. "Ruh hastaları!" Fark ettim ki Meltem'sizlikten sonra benim de bir yabancı oluşumu öğrenmek onu çırılçıplak yapmıştı. Bu durum onu çiftliğe getirecek kadar çaresizleştirmişti. Ne planı vardı ne gücü. Sadece öfkesi kalmıştı.

Tufan ise öylece arkasından baktı. Düşünüyordu. Belki de bu adamı öldürmeyi deli gibi istiyordu ama onun için bir bedenin solmasından daha önemli bir şey vardı, o da bir ruhun delirmesiydi. Tufan'ı diğer kötülerden ayıran en önemli özellik de buydu bence. Zihinleri öldürmeyi sevmesiydi.

Başımı bodruma doğru çevirdim. Ağaçların çevrelediği, yere doğru eğilen o minik kapı. "Meltem'e bakabilir miyim?" diye

sorduğumda Tufan kısaca bana döndü ve durgun ifadesini düzeltti.

"Git bak. Oyalanma," dedi. Atların yanına doğru adımlamaya başladı. Çetin'e ise eliyle beni işaret etti. Çetin peşimden gelirken tek tek merdivenleri inmeye başladım. Bodrum kata inen merdivenler her seferinde daha dar gelmişti bana. Aşağı indikçe hava azalmıştı. Kapıyı açmadan önce duraksamıştım. İçeriden ayak sesleri değil, sürtünme sesi geliyordu. Dönen bir bedenin sesi.

Kapıyı araladığımda Meltem'i gördüm.

Çıplak ayaklıydı. Yer soğuktu ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Kolları havadaydı, parmakları açıktı. Kendi etrafında dönüyordu. Bale yapıyordu ama bir ritmi yoktu. Müziği yoktu. Dudakları kıpırdıyordu.

Mırıldanıyordu. Önce anlayamamıştım ama sonra kelimeler kulağıma ilişti.

"Bir... İki...Üç... Düşme... Düşme..."

Beni veyahut Çetin'i fark etmemişti. Dönmeye devam ediyordu. Dipleri koyulaşmış sarı saçları yüzüne yapışmıştı. Yüzündeki yanık izleri ışıkta daha sert duruyordu.

İçeri girdim, Çetin hemen arkamdan geldi. Meltem bir şey yapacak olursa diye bir eli belinin arkasındaki, kemerine yerleştirdiği silahta bekledi. Tufan zamanında beni bu odada zincirlemişti. Karşıdaki deri koltuğa oturup viski ve puro içmişti. Şimdi ben oturdum o deri koltuğa ama huzursuzdum.

Meltem bir kez daha döndü sertçe. Tökezledi. Nefesi hızlandı. Göğsü kalkıp indi. Duraksadı ve başını yavaşça

bana çevirdi. Beni gördü. Gülümsedi. "Aaa," dedi sessizce gülümserken. "Seyirci gelmiş!"

Boğazım düğümlendi. "Merhaba Meltem," dedim sessizce. "Nasılsın?"

"İyi sen!" dedi tekrar dönmeye başlarken. "Dün yemekte et vardı, sevindim. Bugün ne getirecek o Rus kız bana acaba?"

"Bilmem," dedim sessizce. "Genelde sadece et yiyor bu evdekiler."

"Yamyamlar!" dedi hızla kendini döndürürken. "Hayvanlar!" Daha da sert döndü. "Pislikler!" İfadesi sertleşti. "Orospu çocukları!"

"Hey!" dedi Çetin hızla. "Adam gibi konuş ağzına sokmayayım silahı."

Meltem duraksadı. Sessizce ellerini tepesinden indirdi ve sandalyesine oturdu. Yutkundu. "Rus kızın dediğine göre her gece onu sikiyormuşsun," dedi gözleri açılırken. "Abin biliyor mu çalışanları siktiğini?"

Başımı Çetin'e çevirdiğim sırada Çetin sırıtıyordu. "Senin gibi şizofreni ilk kez görüyorum amına koyayım."

"Abine senin bir hain olduğunu da söyledim," dedi Meltem gözleri kısılırken. "Onun arkasından çevirdiğin işleri, beni yangından kurtardığını da söyledim. İnanmadı bana, ama bir gün gerçekleri öğrenecek. O zaman sana ne olacak?"

"Nergis kalk çıkalım şunun yanından," dedi Çetin kapıya adımlarken. "Hadi. Niye geldin ki sen bunu görmeye?"

"Merak ettim durumunu," dedim sessizce ayaklanırken. "İyi mi diye bakmak istedim."

"Herkes öğrenecek Çetin!" diye bağırdı Meltem kahkaha atarken. "Abinin arkasından kazdığın kuyuları herkese anlatacağım!"

"Hadi hadi," dedi Çetin hızla beni çıkarırken. "Yürü. Sinirimi bozuyor bu şizofren."

Çıktığımda Çetin sinirle bir sigara yaktı. "Keşke öldürebilsem şu salağı," dedi kendi kendine. "Abim ebemi siker diye öldürmüyorum. Yemeğine zehir mi katsam?" Kangallara doğru ilerlediği sırada ben öylece arkasından bakıyordum. Birkaç saniye onu izledim ve başımı iki yana sallayıp gölete doğru adımlamaya başladım.

Göletin dibine vardığımda hava iyice solmuştu. Yıldızlar tepedeydi. Ellerimi montumun ceplerine sokup gökyüzüne baktım. Derin bir nefes aldım.

"Bu Nerkissos denen piç kendine mi aşıkmış yani şimdi?" dediğinde gözlerim kapalı gülümsedim.

"Evet Tufan Bey."

Yanımda dikildi. Elleri ceplerinde, öylece gölete bakıyordu. "Nergis erkek ismi mi yani?"

"Hayır," dedim sessizce. "O adama nergis deme nedenleri öldüğünde bedenini saran nergislerdi."

"Ben öldüğümde bedenimi sen mi saracaksın?" dediğinde başımı ona kaldırdım. Dibimdeydi. İfadesizdi. Elini cebinden çıkarttı. Avcunu bana doğru uzattı. "Al bakalım, buldum kolyeni."

Avcumu açtığımda elime kolyemi bıraktı. Gözlerim kocaman açıldı. "Ya inanmıyorum!" dedim heyecanla. "Nerede buldunuz?"

"Patikanın ortasında bizim çocuklar bulmuş," dedi eli tekrar cebine girerken. "Zinciri dayanıksızmış, kopuvermiş. Benim seni bağladığım zincirlerden yaptırdık kuyumcuya."

"Gerçekten mi?" dedim şaşkınlıkla. "O zincirler kocamandı, kafam kadar. Nasıl bu kadar küçülttünüz ki onları?"

Başını bana çevirdi. Birkaç saniye öylece yüzüme baktı. "Şaka yapıyorum Nergis. O zincirlerden nasıl kolye yapalım amına koyayım? Şaka işte. Gül diye."

"Anladım," dedim yutkunurken.

"Evet?"

"Ne evet?"

"Komik değil miydi?"

"Değildi," dedim hızla kolyeyi tekrar boynuma takarken. "Ama bulduğunuz ve tamir ettiğiniz için yalandan gülmüş gibi yapacağım."

"Nergismiş gibi yap. Gülmüş gibi değil. Bu seferki nasıldı?"

"Lütfen şaka yapmayın," dedim gülerken. "Lütfen. Nolur."

"Eyvallah," dedi sessizce. "Çırpınma, ver takayım."

Kolyeyi takmaya çalıştığım sırada neye uğradığımı şaşırdım. Bir anda arkama geçti. Saçlarımı nazikçe bir tarafa topladı. "Çok hassasmışsın sen de. Nazik dokunmak lazım demek ki sana. Kırılıveriyor parçaların."

Cevap vermedim. Kolyeyi önden tuttu ve zincirlerini arkada birleştirdi. Nefesi başımın tepesine çarptı. "Ben söyledim ama sen söylemedin."

"Neyi?" dedim sessizce yere bakarken. Kolyemi tekrar boynuma taktığında avcuma aldım ve zincirinde kısaca sağa sola çekiştirdim.

"Çocukluğundan kalan, en nefret ettiğin şarkı ne?"

"Nefret ettiğim değil ama bana çocukluğumu anlatan güzel bir şarkı var. Tagaham Deh."

"Nedir o?" derken tekrar yanıma geçti. Gözleri göletteydi.

"Bir klasik müzik. Annem o şarkıyı çok sevdiği için babam keman çalmayı öğrenmişti. Anneme o şarkıyı çalardı hep."

"Ne hoş?" dedi umursamaz şekilde. "Çok romantik bir herifmiş."

"Öyleydi," dedim kolyemi sıkıca tutarken. "Annemi çok severdi."

"Sen böyle büyük bir aşkın içinde büyü, sonra benim gibi bir adamın avcuna düş. Ne acı?" dedi kendi kendine. Arkasını dönerken sessizdi. "İyi geceler Nergis."

"Size de," dedim sessizce. "Teşekkürler kolye için."

Cevap vermedi, uzaklaştı. Kendi kendime bir süre daha gölette durdum. Sonunda odaya çıktım. Mürekkep, Sena'nın yanına kıvrılmış uyuyordu. Bu nedenle üçüncü kata yöneldim. Bana bahşedilen, tavanı ayna kaplı o odaya girdim. Telefonumdan o şarkıyı dinlemek istedim ama telefonumu sabah çalıların arasına bıraktığımı hatırladım. Gözlerimi kapattım, içimden keman sesini hatırlamaya çalıştım.

Tanrı nefsin başlangıcını Adem'in karşısında bir kadın çıkararak başlattı. Sınav yaptı ve yaptı. Sonuçlar içler

acısıydı. Nefis koştu ve koştu. Sonunda yere çakıldı.

Nefis düştü, kelam güldü.

Tufan Ali Uluhan'ın kanla kaplı bulanık zihni odasına çekildikten sonra da dinmedi. Hep hesapladı. Viktor'un geleceği anı bekliyordu. Bu hesabı da tuttu. Ancak hesapları dışında gelişen olaylar da oldu.

Nergis Tanyeli ve dostları...

Tufan kendi çevresini çok iyi tanırdı. Kim ne der, ne yer bilirdi. Ancak Nergis'in arkadaşlarının potansiyellerini yeni yeni kavradı.

Kerbela'da dostu dosta kıran günahlar tek tek sayılsa, Tufan'ın şeytanla yaptığı anlaşmaları bozması gerekirdi.

Tufan Ali Uluhan, şeytanın zekasına hayran değildi. Yalnızca insanların birbirlerine güvenmelerine şaşırırdı. Nergis'in unuttuğu şeyse, Tufan'a güvenmekten başka bir şansı kalmayacaktı. Çünkü insanları insan yapan söyledikleri değil, düşüncelerini oluşturan akıllarıydı.

Nergis'in o kocaman kahve gözlerine baktığında aklından geçen çoğu şeyi anlayabilse de, o yanında yokken söylediklerini de öğrenmesi gerekiyordu.

Bu nedenle gerekeni yaptı. Odasındaki kütüphaneye adımladı. Nergis'in söylediği o şarkıyı plakların arasından buldu. Tagaham Deh. Yerine yerleştirdi. Çalmaya başladı.

Kütüphanedeki koltuğa oturup purosunu ateşledi. Telefonunu eline aldı ve yan çevirdi. İzlemeye başladı. Tavan aynasından kendine bakan bir kadın. Karanlığın içinde aydınlanmaya çalışıyor.

Tık... Tık.

Tufan başını cama çevirdi. Zamanında boğarak boynunu koparttığı karga pervaza geldi. "Neden kolyesine taktığın kameradan onu izliyorsun?" diye sordu karga.

"Çünkü anladı telefonlarını izlediğimi amına koyayım," dedi Tufan tekrar ekrana bakarken. "O değil de şeytan arkadaşları anladı daha doğrusu. Hepsini tek tek elemek lazım bu kızın çevresinden."

"Neden izliyorsun? Zaten onu evden çıkartmıyorsun. Onu kendi ruhuna hapsetmen her şeyin antikoru mu?"

"Merak ediyorum," dedi Tufan dümdüz bir şekilde. "Ne yaptığını merak ediyorum. Beni insan yerine koyan tek kişi. Bazen korksa bile korkmamak için kendiyle savaşıyor. Benim için savaşan bir kadına ben nasıl siper olmayayım? Alınan mal geri verilir mi hiç?"

"Ruhunu tatmin edemeyecek bir merak," dedi karga. "Beni öldürdüğün için lanetimle yaşamak zorundasın. Peki ya o ölürse laneti ne olacak?"

"Ben olacağım."

"Peki ya... Sen ölürsen lanetin ne olacak?"

"Bedenimi saran nergisler."

- BÖLÜM SONU -

Çok sorulduğu için yanıtlamak istiyorum. Tufan'ın ruhsal sorunlarının psikolojideki isimleri : Narsist kişilik bozukluğu,

psikopati, sosyopati yani anti sosyal kişilik bozukluğu. Şizofreni değil.

Instagram'daki Küçük Burjuvalar kanalıma bekleniyorsunuz çiçeklerim. Wattpad hesabımı 6.000 yapar mısınızzz? Destekleriniz beni çok mutlu ediyor, size minnettarım. Pazar günü görüşürüz, hoşça kalın!

Yeni bölüm bildirimleri ve spoilerlar için Instagram kanalıma gelin.

Instagram/Tiktok : ceylinpetrikor, Instagram kanal ismi : Küçük Burjuvalar

34. BÖLÜM : ŞEYTAN VE AŞIĞI

Satır aralarına bol bol yorum atarak ve bölümü yıldızlayarak bana destek olursanız çok sevinirim çiçeklerim. İyi okumalarrr

"Sağlık, güzellik, kuvvet, zenginlik ve bütün bu iyi dediğimiz şeyler insanın doğrusuna ne kadar yaraşırsa, eğrisine de o kadar yaraşmaz; kötü dediğimiz şeyler de tersine."

-Platon

34

Hayatımda yalnızca iki dönüm noktası oldu. Birincisi ailemi kaybettiğim araba yangını, ikincisi Sena'yı kaybetme riskim. Her ikisinde de tepetaklak oldum. Ailemi kaybettiğim yangında Sena ile hayatta kalabildik ama pek yaşayamadık. Sadece nefes alıp verdik. Haberlere de çıktık, araba firmasına davalar açıldığını da okuduk ama neticede çocuktuk, o kısımları anlayamadık.

Sena'nın teşhisinden sonra her yolu denedik. Hem iyi hem kötü. Eskiden Sena ve iş arasında mekik dokurum. Sonraları hastane ve ev arasında. Kanser tedavisi için bakmadığımız video, okumadığımız makale, sormadığımız tanıdık kalmadı. Herkes başka bir şey önerdi. Her bitkisel karışımı denedik. Her çözümü aradık. Dualarımızı ona göre şekillendirdik.

Belki de yanlışım burada oldu. Belki de Tufan benim ettiğim en yanlış dua oldu. Belki şans, belki kabustu. Bir insan zarar verirken aynı anda faydası nasıl olurdu?

Öyle bir adamdı Tufan Ali Uluhan. Hem çok yaralar, hem de yaraları örterdi. Benim için öyle oldu en azından. Yaralarımı sardı, bunu yaparken yeni yaralar açtı. Belki de sardığı yaralar canımı çok acıttığı için yeni yaraları görmezden geldim.

Benim de hatam bu oldu. Benim hatam o oldu.

Hemşire, "Evet Sena Hanım, son kemoterapiniz," derken Sena'nın kolundaki damar yoluna bakıyordum. Bant biraz

gevşemişti, kenarından cildi görünüyordu. Morarmıştı ama artık hiç korkutmuyordu beni.

"İlk zamanlar bu morluklara hiç bakamazdım," dedim sessizce. "Şimdi ezberledim ama hepsini. Hangi damarı ne zaman çöker, hangisi tutar." Gözlerimi istemsiz kıstım. "Hangi damar canını acıtır, hangi damar ertesi gün şişer, biliyorum." Hemşireye döndüm. "Bu gerçekten son kemoterapi ama, değil mi?"

"Son," derken gülümsedi. Sesi çok sakindi. Huzurlu hissettirdi.

"Son mu gerçekten?" diye yineledim sorumu.

"Son."

Şahin pencerenin kenarındaydı. Parmakları sessizce camı tıklatıyordu. Mürekkep yatağın dibindeki koltukta oturuyordu, dizleri açık, dirsekleri dizlerinde. Başı öne eğikti. Dua mı ediyordu, teşekkür mü anlamıyordum.

Doktor içeri girdiğinde hepimiz aynı anda doğrulduk. Refleks olmuştu. Dosyayı koltuğunun altından çıkardı. Yüzüne baktım. Mimik aradım. En ufak bir gölge, en ufak bir tereddüt. Yoktu.

Sena'nın ayak ucunda dikildi. Dosyayı açtı. Konuşmaya başlamadan önce gözlüğünü düzeltti. Bu hareketi sevmeye başlamıştım çünkü genelde iyi şeylerden önce yapıyordu.

"Tedaviye çok iyi yanıt aldık," dedi İngilizce. Kelime kelime söylüyordu, acele etmiyordu. "Son görüntülemelerde aktif hastalık bulgusu yok. Kan değerleri toparlandı. Kemik iliği beklediğimizden hızlı cevap verdi."

Şahin heyecanla bize çevirdi hepsini. Tüm bu İngilizce terimleri zaten çalışıp ezberlemiştik ama bazen doktor ile çeviride sorun yaşadığımızda Şahin yardımcı olurdu.

"Yani?" dedi Şahin merakla. "Bitti mi? Sena, kanseri yendi mi?"

Doktor gülümsedi. "Yendi. Bitti. Aktif tedavimiz bitti. Bundan sonra takip sürecine gireceğiz ama bu hastalığı vücuttan tamamen attık. İlik sayesinde."

İlik sayesinde? Tufan sayesinde? *Tufan sayesinde.*

Yutkundum. Sena gülümsüyordu. Gözleri yorgun ama bakışları parlak. Mürekkep hızla odadan çıktı. Öylesine sesli ağlıyordu ki Şahin onun sesini bastırmak için alelacele telefonundan bir şarkı açtı. Bağırarak söylemeye başladı.

Başını bir anda camdan çevirdi, "İnanamıyorum!" dedi zıplarken. "Dünden beridir resmen dur durak bilmeden kar yağıyor! Sena iyileştiği için bulutlar bize hediye verdi!"

Başımızı camdan çevirdik, kar öyle şiddetli yağıyordu ki istemsiz ağzım aralandı. "Doktor Abisi! Kemoterapi sonrası Sena kar oynayabilir mi acaba!" diye bağırdı. Mürekkep bu sırada çoktan uzaklaşmıştı, o nedenle feryatlarını duymadık artık.

"Direnci düşük, çok sıkı giydirin. Pek soğukta tutmayın," dedi gülümserken. "Geçmiş olsun."

"Teşekkürler," dedim sessizce.

Odadan çıktım. O anda ağlamaya başladım ama sesimi duyurmadım. En üst kat merdivenlerini çıkıyordum. Çıktıkça sesim de çıktı. Çirkin ağladım. Yüzüm kasıldı, nefesim bozuldu. Durduramadım. Merdivenlerin sonuna oturmuş,

ağlayan Mürekkep'i gördüğümde ağlayarak yanına adımladım.

Mürekkep ağlarken kahkaha attı. "Lan!" dedi hem gülüp hem ağlarken. "Bitti mi lan gerçekten?"

Yanına oturup ona sıkıca sarıldığım sırada gülerken ağlıyordum. "Bitti Mürekkep," dedim sesim boğuk çıkarken. Başımı omzuna gömdüm. "Sena kanseri yendi."

"Ben var ya," dedi, sesi boğuktu. "Ben her gece ölüyordum. Yemin ederim her gece."

"Ben de!" dedim bağırarak. "Gözümü kapatınca hep o makinelerin sesi geliyordu."

"Sena'nın yanına gidelim," dedi sessizce. "Kalk hadi. Sümüklerini sil."

Doğrulduğum sırada hem ağlıyor hem gülüyordum hala. "Of Mürekkep!" dedim hırsla. "Gerçekten bittiğine inanamıyorum."

Mürekkep elimden tuttu. Sena'nın odasına vardığımızda hemşire onu on kat giydirmişti. Eldivenlerini giydiği sırada doktor bize döndü.

"İlk üç ay, ayda bir kontrol olacak. Kan sayımları yapılacak. Enfeksiyonlara dikkat edeceğiz. Bağışıklık sistemi yavaş yavaş toparlanacak. Canlı aşıları şimdilik erteleyeceğiz ama diğer aşıları planlayacağız."

"Saçlarımı sorun!" dedi Sena heyecanla. Gözleri kocamandı, ifadesi meraklı. Eliyle başını gösterdi. "Ne zaman çıkacak! Pembe mi? Sorun!"

Doktor onu anlamış gibi gülümsedi ve ona doğru eğildi. Yüzlerini eşitledi. Başını olumlu salladı. İki farklı dil konuşuyorlardı ama anlaşabildiler. "Evet," dedi doktor onun başına dokunurken. Hemen sonra hemşirenin uzattığı yün şapkayı Sena'nın başına çıkarttı. "Saçların geri gelecek. Birkaç ay içinde. Hatta çoğu çocukta daha da gür çıkar."

"Yüzme?" dedi ellerini yüzer gibi açarken ama montu ve içindekiler öyle kalındı ki zor hareket ettirdi kollarını. "Yüzebilecek miyim? Ablamın ismi olan nergis çiçekleri bırakabilecek miyim denize?"

"Evet," dedi doktor onu taklit ederken. "Yüzebileceksin."

Sena hızla gözlerini ovdu. Sessizce gözlerinden yaşlar akıtmaya başladı. "Ben çok mutluyum artık. Güçlü değildim ablacığım." Ona doğru eğildim ve bedenini sıkıca sarmaladım. "Siz beni hep güçlü sandınız ama sizi kandırdım. Çok korkuyordum hep. Şimdi çok mutlu olduğum için ağlıyorum."

"Ağla bal kızım," dedim sessizce ona sarılırken. "Bu kez de mutluluktan ağlayalım. Hem," derken geri çekildim. "Sen gördüğüm en güçlü savaşçısın."

Bahçeye ilk adımı attığımızda kar bileklerime yakındı. Çalıların üzeri bembeyazdı. Gece yağmıştı. Sessiz, inatçı, her şeyi örtmek ister gibi. Kapıdan çıktığım an yüzüme vuran soğuk canımı yaktı ama içimde bir yer kahkaha atmak istiyordu. Sena'nın tekerlekli sandalyesinin tutacaklarını sıkıca kavradım. Kat kat giyinmişti. Montunun altında bir mont daha, onun altında kalın bir hırka, boynunda iki atkı. Başındaki bere gözlerine kadar inmişti.

"Üşüyor musun?" dedim, onu merdivenlerin dibine doğru iteklerken. Güvenlikler şaşkın şaşkın bize bakıyordu.

Başını iki yana salladı. Gözleri parlıyordu. "Hayır ama kar kaybolur diye korkuyorum."

Sanki kar kaçacakmış gibi, sanki yıllardır beklediği bir şeymiş gibi bakıyordu etrafa. O bakış içime oturdu. Yıllarca hastane odalarında tavan seyreden bir çocuğun bakışıydı bu. "Çabuk," dedim telaşla. "Kaybolmadan oynayalım."

Şahin çoktan kendini dışarı atmıştı. Ayağında spor ayakkabıları vardı.

"Lan bu nasıl bir soğuk diyorum size!" diye bağırdı. "Ayağımı hissetmiyorum!"

"Botların nerede senin?" dedim Sena'yı güvenliklerin de yardımı ile merdivenlerden indirirken. Birkaç basamaktı merdivenler ama tek başıma zor olurdu. Sena'yı karların içinde biraz daha ittim.

Sena ellerini iki yana açtı. Yün eldivenlerinin üzerine kar taneleri dokundukça kıkırdıyordu. Bahçenin ortasına geldik. Ağaçların dalları bembeyazdı. Kangallar kulübelerinin içindeydi. Güvenlikler elleri ceplerinde, cirit atıyordu. Dünya daha temiz görünüyordu. Sanki kimse kötülük yapmamış gibi. Sanki her şey baştan başlıyordu.

"Kar topu savaşı!" diye bağırdı Şahin. "Dikkat!"

"Tekerlekli sandalyedeki çocuğa saldırmak mı istiyorsun?" diye bağırdım sinirle. "Sakın çocuğa atma!"

"Ben ona hedef olacağım," dedi Sena heyecanla. "Siz hepiniz bana atın ablacığım nolur!"

"Olmaz," dedim hemen. Şahin bu sırada alnıma sertçe bir kartopu fırlattı. Birkaç adım geriye gittim ve elimle alnımı kapattım. "Babası sikişik seni... Bekle sen."

Sinirle yere eğildim ve elimle karlardan tutup yuvarlamaya başladım. "Bekle bekle!" dedim öfkeyle.

Şahin yaptığı yeni kartopunu bana doğru sertçe attı. "Çocuğun arkasına saklanma kahpe!"

"Şahin! Ya Sena'ya denk gelseydi!" derken sertçe elimdeki karı ona doğru fırlattım ama isabet ettiremedim.

Sena dayanamadı, sandalyeden indi ve yere eğildi. "Ben de bir tane atacağım!" dedi yavaşça karları eldivenli elleri ile tutarken. "Şahin Abi sana atacağım!" Karı avuçladı. Kar topu düzgün olmadı, yamuk yumuktu ama umurunda bile değildi. Bir anda bana döndü ve karı omzuma doğru attı. Omzuma çarpıp dağıldı.

"Vurdu!" dedi Şahin gülerken. "Kudur Nergis! Yine sen kaybettin!"

"Hile!" dedim gülerken. "Hazır değildim. Bana ne?" Sena'ya döndüm. "Ablacığım sen niye bana vuruyorsun? Ona vursana."

"Ama o çok hızlı koşuyor," dedi Sena gülerek tekrar eğilirken. "Şimdi bir tane daha yapacağım. Sana vuracağım tekrar!"

Enseme dolan kar ile öne doğru adımladım. Soğuk, iliklerime indi. Şahin arkamdan gülerek kaçarken refleksle, "Orospu çocuğu," diye mırıldandım. Şahin kahkaha atarak ilerliyordu. Şahin'in kafasına sertçe kartopu isabet ettirdim. Bir anda yüz üstü kara attı kendini.

"Vuruldum," dedi sesi titrerken. Elini kaldırdı. "Yardım edin, vuruldum! Son isteğim... Kaçak çay."

"Ne oluyor burada?" sesi ile Şahin hızla başını kardan kaldırdı. Ben de sese döndüm. Çetin üzerinde uzun paltosu, geriye taralı özenli saçları ve kocaman siyah botları ile bize doğru adımlıyordu. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Sena'nın zaferini kutluyoruz," dedi Şahin ayaklanırken. "Yani, kanseri atlattı ya."

"Ne?" dedi Çetin şaşkınlıkla. "Uğur böcek elbiseli prenses kanseri yendi mi yani şimdi?"

"Evet," dedi Sena neşeyle karları elinde toplarken. "Kazandım."

Çetin eğildi, yerden bir avuç kar aldı. "O halde prenses," derken karı sıktı, top yaptı. Hiç düşünmeden sertçe Şahin'e attı. "Bu isabet senin içindi!"

"Abi ben ne yaptım?" dedi Şahin yüzüne çarpan karla birlikte kendini sırt üstü yere atarken.

"Kes len!" dedi Çetin sinirle tekrar eğildiği sırada. Avcuna kar doldurdu. "Oğlum hayatımda ilk kez mermisiz bir savaşa katıldım, çok eğlenceli lan!"

"Allah beterinden korusun abim!" dedi Şahin, tekrar bana kar atarken. "Abi sen de fırlat şuna."

"Birdiniz, iki mi oldunuz?" dedim burnumu tuttuğum sırada. "Yemin ederim yüzüm uyuştu. Birbirinizle dövüşün."

"Ben tarafsızım," dedi Çetin elindeki topu kime atacağını seçmek için sırasıyla Şahin ve bana bakarken. "Ben eğlenceli taraf hangisiyse oradayım. La la la!" derken parmağını kaldırdı. "Bu kar kime girecek a-ca-ba?"

Sena alkışladı. "O zaman bana at! En eğlenceli benim!"

Çetin duraksadı. Sonra diz çöktü. Sena'nın göz hizasına indi. "Bana bak savaşçı prenses, yiyeceğin darbeler için hazır mısın!" diye bağırdı. "Karda yürüyüp izini belli etmeyeceksin, bunu yapabilir misin cevapla!"

"Hazırım!" dedi Sena heyecanla.

"Geliyor!" Çetin yumuşakça, minicik bir kar topu attı. Kar topu Sena'nın montuna çarpıp dağıldı. Sena çığlık attı, gülmekten nefesi kesildi.

O an Mürekkep'i gördüm. Bahçenin en köşesinde, ağacın altında. Elinde sigara. Dumanı havada kayboluyordu. Bize bakıyordu ama gelmiyordu. Yüzünde o her zamanki ifadesiz hali. Sanki buraya ait değilmiş gibi. Ya da bundan sonra ne olacağını düşünür gibi. Belki de Sena'nın zaferine alışmaya çalışıyordu. Her şeyin bittiğini idrak etmeye çalışıyordu. Bakışlarımız bir an kesişti. Başıyla selam verdi. Ben de verdim. O kadar.

Başımı çevirdiğimde Sena sandalyesine oturmuştu. Yorulmuştu. Onu sessizce içeri doğru iteklediğim sırada Şahin ve Çetin kardan adam yapıyordu.

"Üç katlı yapalım mı len?" dedi Çetin birkaç saniye Şahin'in üzerini süzerken. "Sen birleştirmeye başla karları. Ben sana komut vereyim."

"Hocam ben askerde kardan siper kazdım," dedi Şahin sırıtarak. "Ustalık da var bende. Kardan adam dediğin ölçü işidir. Ben bunu taş gibi yaparım."

Çetin kaş çattı. "Ulan yavşak, kardan adam yapmakla ustalığın ne alakası var?"

"Beceririm abi," dedi Şahin, karı bastıra bastıra yuvarlarken. "Her iş gelir elimden."

Çiftliğin girişinde, uzaktan Sena ile onları izliyorduk. Üzerine bir battaniye de serdim. Biraz daha durmak istedi, izin verdim.

Tam o anda dış kapı açıldı. Soğukla birlikte Tufan içeri girdi.

Bir an durdu. Gözleri önce ortalığı taradı. Gözleri Şahin ve Çetin'de takıldı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" derken şaşkındı.

Çetin doğrulurken elindeki kar parçasını yere bıraktı. "Patronum!" dedi boğazını temizlerken. "Biz Sena iyileştiği için onu eğlendiriyorduk." Tufan birkaç saniye onları süzdü.

"Koca koca adamlar," diye mırıldandı. Başını çiftliğin girişine çevirdiğinde ben ve Sena'yı gördü. "Sessiz oynayın."

"Tabii patron," dedi Çetin hızla. Mırıldandı. "Şahin, şunun memelerini kocaman yapsana birader. Kafamdan bile büyük olsun memeleri."

"Tamamdır abi, bana bırak," dedi Şahin sessizce.

Tufan bize doğru adımlamaya başladı. Adımları ağırdı. Karı ezdikçe çıkan ses bana kadar geliyordu. Ben farkında olmadan birkaç adım geri çekildim. Bilinçli değildi. İçgüdü.

Sena sandalyesinde oturuyordu. Battaniyesi dizlerine kadar çekilmişti. Başında bere, yüzü soğuktan kızarmış ama gözleri canlıydı. Korkmuyordu Tufan'dan. Bakıyordu sadece.

Tufan, Sena'nın yanına çömeldi. Ben de tam o anda uzaklaştım. Görünürde başka bir şeyle ilgileniyor gibiydim ama kulağım, kalbim, her şeyim onlardaydı.

Tufan sandalyenin yanına çömeldiğinde üzerindeki simsiyah takım elbise gerindi. Sena ile eşit hizaya indi.

"Üşüyor musun?"

Sena omuz silkti. "Biraz ama alıştım."

"Alışma," dedi Tufan. "Alışmak iyi bir şey değil. İnsan alıştığı şeyleri normal sanıyor."

Sena başını hafifçe eğdi. Dikkat kesilmişti. "Sen de mi hastaydın?" diye sordu çekinerek.

Tufan'ın gözleri Çetin'de takılı kaldı. "Öyle mi duruyorum?"

"Bilmem. Solgun duruyorsun," dedi Sena merakla. "Hep suratsız duruyorsun. Hasta gibi yani. Üşütünce insan suratsız olur ya. Onun gibi."

"Her insan sırıtmak zorunda değil," dedi Tufan Çetin'i izlerken. "Her insan gülmek zorunda değil."

"Biliyor musun? Ben çok korktum hastayken ama ablam üzülmesin diye hep güçlü durdum," dediğinde nefesimi tuttum istemeden. "Ablam üzülmesin diye," dedi Sena. "Çok güçlü bir kızım ben. Gerçi ablam hep güçlü duruyordu. Ben ağlasam... Şey... O daha çok yorulurdu."

Tufan'ın sesi değişmedi. Yumuşamadı ama ağırlaştı. "Yanlış yapmışsın," dedi. "İnsan bir diğer insan için rollenmemeli, çocuk."

Sena şaşırdı. "Ama o benim ailem."

"Aileler birbirlerinin yükünü alır. Sen yük olmak zorunda değilsin ama yükü tek başına taşıyan olmak zorunda da değilsin."

Bir süre sessizlik oldu. Karın sesi, uzaktan Şahin'le Çetin'in mırıldanmaları.

Sena parmaklarını battaniyenin ucunda gezdirdi. "Ben güçlü durdum," dedi.
"Canım çok acıyordu ama... Baktım doktorlara, ablama... Dedim ki kendi kendime, ağlamayacağım."

"Bir daha öyle yapma," dedi Tufan. "Hem güçlü durmak herkesi memnun etmek değildir."

Sena başını kaldırdı. "Peki ne?"

Tufan bir an düşündü. Nadir olurdu. "Güçlü durmak," dedi. "Kendini sevmektir. Başka kimseyi değil. Önce kendini. Ablan üzülmesin diye değil, sen üzülme diye güçlü dur bir dahakine."

"Ama bu bencillik olmaz mı?" dedi Sena şaşkın şaşkın.

Tufan gözlerini karlara indirdi. "Olur," dedi. "Bu dünyada bencil olacaksan. En çok kendine bakacaksın. Sen döndüğün sürece bu dünya var. Sen durursan, kimse senin yerine dönmez."

Bu cümleyi duyduğumda gözlerim doldu. Benim için değildi ama sanki içimdeki bir yere çarptı.

"Sen hiçbir şeyden korkmuyor musun?" dedi Sena merakla.

Tufan cevap vermedi hemen. Bir müddet sonra, "Deli gibi korkuyorum," diye fısıldadı. "Ama kimseye göstermiyorum."

O anda kalbim sıkıştı. Onları uzaktan izlerken içimde garip bir şey oldu. Şaşkınlık belki. Belki de heyecan. Belki de bir çocuğun bu kadar sert bir adamın karşısında ezilmeden

durabilmesine, ve adamın, bir çocuğun karşısında rol yapmamasına tutuldum.

Onları izlerken fark ettim. Sena artık üşümüyor gibiydi. Battaniye aynıydı ama omuzları gevşemişti. Tufan'ın yanında rahatça oturmuyordu hala ama sanki onun alanına girmişti. Korkmadan.

Bir süre sessizlik oldu. Bu sefer rahatsız edici değildi. Sena sessizliği ilk bozan oldu. "Sen ablama kızıyor musun?" diye sordu.

Tufan başını hafifçe yana eğdi, Çetin ve Şahin'i izlerken. "Neden kızayım?"

"Seni hiç sevmiyor, hep sana Trafo diyor."

Tufan gülümsedi. Başını kısaca Sena'ya çevirdi. "Biliyorum."

Sena bir an durdu. Sonra pat diye sordu. "Peki... Ablamla siz sevgili misiniz?"

Zaman durdu. Ben nefes almayı unuttum. Tufan başını kaldırdı. Bakışları bir an bana doğru kaydı. Beni gördü mü hissetti mi bilmiyorum ama sonra tekrar Sena'ya döndü.

"Ablan mı sorduruyor sana bu soruları?"

"Hayır ama sen demiştin bana, biz evliyiz demiştin ama hiç evli gibi değilsiniz. İnsan neden kocasına Trafo der ki?"

Cümlelerinde bir çocuk yoktu. Bir gözlemci vardı. Tufan bir süre sustu. "Bazı insanlar yan yana durur ama birbirine ait olmaz. Olmamalı."

"Neden?" dedi Sena.

"Çünkü ben ablana zarar verebilirim." Bu cümleyi kendisi hakkında bu kadar net söylemesi beni parçaladı.

Sena korkmadı. "Bilerek mi?" diye sordu.

"Bilmeyerek zevkli değil," derken Tufan sonunda ayaklandı. "Ablana bilmeyerek zarar verdiğim oldu ama. Üzüldüm hatta."

Sena bunu kabul eder gibi başını salladı. "Ben de bilmeyerek ablamı üzdüm. Kanser olduğumda yani mesela ama ben de bilerek güçlü durdum," dedi. "Canım yanarken bile. Çünkü gerekiyordu."

Tufan ona baktı. Bu sefer bakışı sert değildi. Saygılıydı. "O zaman," dedi. "Sen benden daha cesursun."

Sena'nın gözleri parladı. "Sen bence Deniz abimden daha yakışıklısın!"

Bu, Tufan'ın tekrar Sena'nın yanına oturmasına neden oldu. "Ablanın eski yavuklusuydu o, değil mi?" diye sordu. "Sen sever miydin onu?"

"Evet çok severdim," dedi Sena kardan adamı izlerken. "Ama sen daha havalısın."

"Allah Allah," dedi Tufan, cebinden puro paketi çıkartırken. "Ablanla neden ayrıldı onlar?"

"Şahin abim ve ablam çok yakın olduğu için o biraz kıskandı," dedi Sena heyecanla. "Bir kere ablam sarhoş oldu dışarıda sonra-"

"Sena," derken onlara doğru adımladım. Gülümsedim. "Üşümedin mi sen? Hadi ben seni yukarıya çıkartayım."

"Sohbetimizi neden bölüyorsun Nergis?" derken Tufan purosuyla bir doğruldu. Kısaca bana baktı.

"Üşüdü çünkü," dedim sandalyesini içeri doğru iteklerken. "Teşekkürler ona verdiğiniz nasihatlar için. Sizin yüzünüzden diğer insanları umursamayan bir narsiste dönüşecek çocuk!"

"Ne güzel?" dedi Tufan şaşkınlıkla. "Sevgi topu gibi yapmışsın çocuğu. Bu yaşta bu fedakarlık normal mi? Bırak çocukluğunu yaşasın. Kendini sevmesinde ne gibi bir zarar var anlamadım?"

Sena'ya doğru eğildi. "Sena, sen bu ablan olacak kadını dinleme. Beni dinle. Bir insanın en büyük hatası, kendini başkalarının kalbiyle ölçmesidir. Anladın mı?"

"Anladım sanırım," dedi Sena anlamsızca karları izlerken.

"Aferin," dedi Tufan başı olumlu sallanırken. "Bunu ablana da öğret, tamam mı?"

"Tamam! Öğrettiklerin için teşekkür ederim Tufan amca."

Tufan'ın beyaz karlar arasında kan gibi göze çarpan o simsiyah gözleri önce kocaman oldu, sonra direkt bana baktı. İşaret parmağımı telaşla Şahin'e tuttum. Şahin bu sırada Çetin ile kardan adam yapmaya devam ediyordu.

"O öğretti," dedim sessizce. "O söyletti. Yemin ederim benim alakam yok."

Tufan onlara yönelecekken telefonu çaldı. Ben de bunu fırsat bilir gibi Sena'nın arabasını içeri doğru itekliyordum ki duraksadım. "Ne öğretmeni? Kim?" dedi Tufan bıkkın nefes verirken. "İyi tamam." Telefonu kapattığı gibi bana döndü. "Çocuğa eğitmen gelmiş."

Tam o sırada kapı açıldı. Bir adamın üzerini aradılar. Yirmilerinin ortasında, temiz sakal, düzgün saç, pahalı ama gösterişsiz bir palto. Elinde evrak çantası. Yüzünde memnun bir sırıtış vardı.

Bize doğru adımladığı sırada Çetin ve Şahin aynı anda ona döndü. "Ne güzel?" dedi adam eğlenceyle. "Sımsıcak bir aile ortamı var demek ki bu evde."

"Lan!" dedi Çetin hızla adama ve girişe sırasıyla bakıp. "Sarışın öğretmen nerede amına koyayım!"

Adam bize doğru adımlarken gülümsüyordu. "Merhaba," dedi heyecanla. "Haluk Kırat ben," derken elini Tufan'a uzattı. "Sena için buradayım."

"Ne mezunusun sen?" dedi Tufan ifadesiz şekilde adama bakarken. Haluk'un eli havada asılı kalınca ben elimi uzattım.

"Hoş geldiniz," dedim refleksle.

Tokalaştığımız sırada Haluk gülümsüyordu. Sakince, "Boğaziçi Matematik mezunuyum. Yüksek lisansımı ETH Zürich'te yaptım. Bir süredir evden eğitim veriyorum."

"Sen matematik öğretmeni misin?" dedi Sena heyecanla. "Gerçekten mi?"

Haluk diz çökerek onunla aynı hizaya indi. "Gerçekten," dedi. "Ama sıkıcı olanlardan değilim. Birlikte oyunlar oynayarak öğreniyoruz. Okuldan ayrı kaldığın süre boyunca diğer arkadaşlarının öğrendiği her şeyi birlikte öğreneceğiz." Sena'nın gözleri parladı.

"Vay be," dedi Çetin hemen dibimize varırken. Çetin'in telefonu eline yapıştı. Panikle kenara çekildi. Birini aradı.

"Abi abi," diye fısıldadı. "Bu ne lan? Sarışın hoca nerede? Bu adam matematik profesörü gibi amına koyayım."

Haluk etrafına bakarken Mürekkep ortaya çıktı. Sigarasını söndürmüş, elleri cebinde.

"Selam," dedi Mürekkep. "Hoş geldiniz."

"Merhaba," dedi Haluk gayet rahat. "Kocaman, çok eğlenceli bir aileye benziyorsunuz."

"Ya ya," dedi Mür kaşları ile havayı gösterirken. "Bekir var bir de, en büyüğümüz. Odasından çıkmaz hiç. Onun evlatlarıyız hepimiz."

"Kaç yaşındasın sen?" dediğinde Tufan'a döndük.

"Yirmi sekiz efendim," dedi Haluk neşeyle.

"Patron de bana."

"Nasıl?" dedi Haluk şaşkınlıkla.

"Daha otuzuna varmamış çaylak bir matematik öğretmeni," dedi Tufan başını sallayarak. "Muhtemelen senden daha hızlı matematik sorusu çözerim. Hatta, ben şu an anlatsam senden daha güzel öğretirim, farkındasın değil mi?"

Haluk nefes aldı. "Sena için buradayım," dedi tedirgin şekilde. "Eğer uygun bir zaman değilse-"

"Zaman uygun da," dedi Tufan netçe. "Sen değilsin."

"Efendim yaşımdan dolayı diyorsanız özgeçmişimde tüm başarılarım var," dedi Haluk şaşkın şaşkın. "Sena ile bu yola girmeyi çok isterim."

"Bana bak çocuk," dedi Tufan ona doğru biraz eğilirken. "Senin bu süt oğlanı hallerin bana sökmez, anlıyor musun?"

"Nasıl?" dedi öğretmen şaşkınlıkla. "Anlayamadım."

"Denklem dediğin şey masada çözülür. Hayatta çözülmez. Ben senden daha iyi denge kurarım. Daha iyi hesap yaparım. Daha iyi sonuç alırım," dediği sırada ben anlamsızca Tufan'ı izliyordum. Mürekkep ise sırıtıyordu.

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

"Diyorum ki," dedi Tufan sessizce, gülümserken. Fısıldadı. "O üniversitelerden aldığın iki kağıt parçası ile etkilemeye çalışıp gülümsediğin kadın benim karım. Bu yüzden şimdi evimden siktir git, yoksa o çok bağ kurduğun Sena'nın gözleri önünde bir travma sahnesi yaşanacak."

"Ben çok yanlış anlaşıldım sanırım," dedi Haluk birkaç adım geri atıp merdivenleri inerken. "Ben özür dilerim. Sanırım yanlış anladınız. Gerçekten. İyi günler."

Sena araya girdi. "Ya nereye gidiyorsun! Ben seni sevmiştim!"

Adam bir saniye daha durdu. "Sena," dedi eğilmeden. Gülümsemedi bu sefer. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Of ya!" dedi Sena şaşkın şaşkın. "Neden gidiyor şimdi ben hiçbir şey anlamadım ki!"

Haluk uzaklaşırken ben Sena'yı asansöre doğru götürüyordum. Mürekkep ise hala sırıtarak az önceki verandaya adımladı.

Kapı kapandı. Sessizlik.

Sonra Çetin patladı. "Abi senin karmaşık durumunu sikeyim! Kadın öğretmenler nerede amına koyayım!"

Tufan ona döndü ve elini uzattı. "Ver o telefonu bana."

Çetin hızla telefonu Tufan'a uzattı. Tufan telefonu kulağına götürürken dış kapıya bakıyordu. "Yollayacağın öğretmenlerin özgeçmişlerini bana gönder. Ben seçeceğim her birini." Telefonu kapatıp tekrar Çetin'e uzattı. "Senin ben yapacağın işi sikeyim."

"Ya abi yemin ederim ben ne bileyim böyle karizmatik bir adam getireceğini!" dedi Çetin sinirle kardan adama doğru uçan tekme atarken. "Mürekkep güldü bana işte! Güldü!"

"Ben o kadar uğraşmıştım ama..." dedi Şahin mahvolan kardan adama bakarken. Çetin bir anda başını ona çevirdi.

"Bak sinirliyim şerefime kitabıma seni vururum," dedi gözleri bir anda kızarırken. "Yürü git başımdan. İki yüz verdim tepeme çıktın!"

Sena'yı odasına çıkarttıktan sonra bir süre başında bekledim. Uyumasını izledim. Aşağı ineceğim sırada Tufan'ın odanın girişinde elleri ceplerinde, bir omzu kapı eşiğine yaslı bir şekilde bana baktığını fark ettim.

"Allah!" dedim korkuyla. "Siz ne zamandır oradasınız? Hayalet gibisiniz aynı."

"Çalıların arasında bulmuşlar," derken cebindeki telefonu bana uzattı. "Düşürmüşsün sanırım."

"Şey evet," dedim hızla elinden alırken. "Kara bulaşmamış iyi ki. Teşekkürler."

Yanından geçip gittiğim sırada bir an duraksadım. Duruşu bozulmamıştı ama başı bana doğru çevriliyordu her hareketimde. "Aslında bu öğretmenlere gerek yok. Sonuçta birkaç haftaya döneceğiz."

"Anlamadım?" dedi gözleri kısılırken. "Kim nereye dönüyor?"

"Biz," dedim arkamı işaret ederek. Sanki biri var gibi. "Ben ve ailem. Evimize döneceğiz."

"Aileni bilmem ama," derken bedeni bana doğru sakince adımlamaya başladı. "Sen zaten evindesin Nergis."

"Ama," dedim şaşkınlıkla. "Viktor benim Meltem olmadığımı öğrendi. Gerçek Meltem yanınızda. Benim daha fazla burada durmama ne hacet?"

"Sen onlar için mi burada olduğunu sanıyorsun?" derken bana doğru bir adım attı. Başı kısaca olumsuz sallandı. Elini kendi göğsüne doğru bastırdı. "Benim için buradasın. Patronun için buradasın."

Bir adım geri attığım sırada göğsüne bastırdığı eli bana uzattı. "Sen beni bırakamazsın çünkü sen, küçük şeytan, kendi çıkarları dışında yanımda duran tek insansın."

"Ben borcum için buradaydım," derken bana uzattığı eline baktım. Tutmadım. "Ben kız kardeşim için buradaydım. Artık ne borç kaldı ne kardeşimin hastalığı."

"Gidemezsin," dedi eli bana uzalı şekilde. Siyah gözleri kıpkırmızı alev aldı. "Bırakmam," dedi sinirle. "Kaçamazsın," derken sertçe kolumu tuttu. "Yakalarım." Beni sarstı istemeden. Burnu yanağıma sürttü. "Bana insan olduğumu hatırlatıp beni terk edebileceğini mi sanıyorsun? Kimsin lan sen beni bırakıyorsun?"

"N'apıyorsun?" derken kolumu çekiştirdim. Dişlerimin arasından mırıldandım. "Derhal kolumu bırak."

"Bırakmam," dedi burnu yanağıma sürterken hala. Öyle harlıydı ki, her an beni öldürecek gibi nefes alıp veriyordu. "Benimle çocuk gibi salıncaklarda sallandın lan sen."

"Bu sana ilgi duyduğum anlamına mı geliyor? Allah aşkına yapma," dedim sessizce. O sert kokusu ilk kez ölümü anımsattı.

"Yok," derken gülmeye başladı ama ifadesi deli gibiydi. "Seni diğerlerinden de bu ayırdı benim güzel şeytanım,"

Kolumu tutan eli saçlarıma gitti. "Diğer kadınlar hep bana ilgi duydu." Saçlarımı yavaşça ama şuuru gitmiş gibi okşamaya başladı. Fısıldadı. "Sen ise benim sana ilgi duymamı istedin. Ve başardın." Bir adım geri çekildi. Eğildi. Ölüm ile göz göze geldim. Onun gözleriyle. "Başardın ömür törpüm," dedi deli gülümsemesi ile. "Tebrik ederim. Koskoca bir adamı yendin. Başardın. Zaferini beraber kutlayalım."

"Gitmek istiyorum," dedim sessizce. Gözlerimi ondan kaçırdım. Tek eli iki yanağımı birden tuttu ve başımı tekrar önüme çevirdi. Zoraki göz göze geldim.

"Korkmasana kocandan," dedi sessizce. "Neden gözlerini kaçırıyorsun benden?"

Gözlerimi kapattım. "Aç," diye fısıldadı. "Sakınma. Bakayım o kahve gözlerine."

"Gözlerimdeki korkudan mı zevk alıyorsun?" derken gözlerimi biraz araladım. "Bunu mu istiyorsun?"

"Seni istiyorum."

Bir anda geri çekildi. "Benimle oyun oynayamazsın. Buradan çıkmayacaksın." Başı olumlu sallanırken bir anda ifadesi yumuşadı. "Dışarıda Viktor var," dedi ağlamaklı yaparken sesini. "Sana zarar verirse ne olacak Nergis? Öğrendi seni."

"Viktor bana neden zarar versin?" dedim şaşkınlıkla bir adım geri çekilirken. "Beni çok mu düşünüyorsun patron?"

"Tufan," dedi gülümserken. "Tufan yeterli. Hem evet," dedi başı hafif yana eğilirken. "Eğer ki Viktor sana bir zarar versin," dedi ölüm sözleri. Kötü bakıyordu gözleri. "Tüm emelleri siler atarım. Kendini öldüreceği anı hiçe sayarım. Yaşattığını yaşasın diye beklediğim senelerimi yakarım."

Göz göze geldiğimizde bedenim hopladı. "Eğer ki küçük şeytan," dedi sessizce. "O herif sana bir zarar versin, onun boynunu oracıkta ellerimle kopartırım."

Asansöre doğru adımladı. Sanırım bir anda çok şey söylediği için kaçtı. Belki de benim gidecek olmam onu tetikledi. Ondandı bu kadar çok söylemi.

"Akşam yemekte görüşürüz," dedi asansör tuşuna basarken. "Konuşacaklarımız burada bitmedi. Anlık geliştiği için kendimi doğru ifade edemedim. Daha sakin anlatacağım sana derdimi. Hoşça kal."

Asansöre bindiğinde ağzım aralık, anlamsızca ona bakıyordum. Elime tutuşturduğu telefonun ekranını açtım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bir an sadece gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.

Odaya adımladığım sırada şarjı bitmek üzere olan telefonuma gelen mesajları okuyordum. Sosyal medyadan birkaç mesaj vardı. Üç beş reklam, ve o mesaj.

Deniz : Mürekkep seni aramamı söyledi. Arıyorum ancak telefonlarımı açmıyorsun.

O kadar hızlı çıktım ki merdivenleri, hızlı atan kalbim daha da çarptı. Alelacele telefonu şarja taktım ve yatağa uzandım. Deniz'in numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Deniz?" dedim yutkunurken. Fısıldadım istemsiz. "Telefonda görüşmek istemiyorum ama seninle mutlaka konuşmalıyım. Telefon olmaz."

"Ne şans?" dedi telefonun karşısından. "Türkiye'deyim."

"Muğla mı?" derken doğruldum. "Burada mısın?" diye fısıldadım, sanki biri dinlese duyamazmış gibi.

"Muğla'dayım. Birlikte büyüdüğümüz yurdu ziyarete geldim. Hasibe teyze ile görüştüm. Sizi de sordu."

"Sohbeti bırak," dedim nefes nefese. "Çok acil görüşmeliyiz. Dediklerinde haklısın," diye fısıldadım. "Konuşamıyorum ama görüşmeliyiz işte."

"Neredesin?" diye sorduğunda kameraya baktım. Belki duyacaktı, ama anlamayacağı bir şey söyleyecektim.

"İki saat sonra seninle ilk dans ettiğimiz yere gel," dedim sessizce. "Tamam mı?"

"İlişki testi mi bu?" dedi istemsiz gülerken. Belli ki onun da sinirleri bozuktu. "Yani neden direkt m-"

"Yer ismi verme!" dedim sinirle. "İlk dans ettiğimiz yere gel. Kapatıyorum. Telefonumu yanıma almayacağım. Tamam mı?"

"Pekala," dedi şaşkınlıkla. "Orada olacağım."

Hızla telefonu kapatıp doğruldum. Aynada kendime baktım. Saçım başım dağılmıştı. Ya da Tufan'ın sel etkisi bana öyle hissettirmişti. Telaşla montumu üzerime geçirdim ve telefonu şarjda bırakıp odadan çıktım. Sonuçta takip edecekse de, telefondan edecekti. O nedenle rahattım.

Bahçede dolandığım sırada kimse yoktu. Zaten hava da soğuktu. Herkes odasına çekilmişti. "Bıktım ben bu patrondan!" dedim sinirle ilerlerken. Bağırmıştım. "Neymiş bu soğukta gidip Bekir için acilen ağaçlardan kar toplayacakmışım!"

Güvenlikler anlamsızca bana bakarken durup onlara döndüm. "Resmen delirmiş bu adam. Özellikle de çam ağacı üzerinden alacakmışım karları. Ömür pulum kar keyfi yapsın dedi bana!"

"Patron mu?" dedi şaşkınlıkla. "Yenge biz alır geliriz karları nereden alınacaksa, sen şey etme."

"Benden istedi işte," dedim sinirle. "Benimle uğraşıyor. Ben alacakmışım, yanımda kimse gelmeyecekmiş. Ara sor inanmıyorsan."

"Yani yok, estağfurullah, hem patron ne dediyse odur," dedi güvenlik ve karşı kulübedeki güvenliğe el işareti yaptı. Aynı anda kapıya bastılar. "Bir şey lazım olursa seslen yenge."

"İyi, gelirim birazdan. En yakın çam ağacı nerede?"

"Yokuşu in, hemen solda olması lazım," dediği sırada evden çıkmıştım. Yokuşa doğru yavaş yavaş adımlarken bir anda koşmaya başladım. O kadar hızlı koşuyordum ki sanki peşimde aslanlar vardı. Beni yemek isteyen çakallar, leşimi bekleyen akbabalar, sonunda ölüme dua edecek yaratıklar.

Bulduğum ilk taksiye bindim ve geriye yaslandım. Derin bir nefes aldım. Kimse gelmedi peşimden, Tufan da öğrenmedi çıktığımı. Hem, öğrense bile artık beni bulamazdı. Telefonum yanımda değildi.

"Akyaka'ya gideceğiz," dedim sessizce. Geriye yaslandım. Dışarısı karlıydı ama merkeze indikçe karlar erimeye başladı. Tufan'ın evi Bodrum'un ormanlık bir alanındaydı, bu nedenle ne komşusu vardı ne de acil bir durumda çalacak bir kapısı. Hoş, Tufan özellikle bu kocaman arsayı kendine çiftlik adı altında bir malikane yaptırmak için seçmiş olmalıydı.

Taksiden indiğim an ilk hissettiğim şey soğuk olmadı. Onu gördüm.

Deniz, her zamanki gibi koyu montun içine gömülmüş, elleri cebinde. Saçları yağmurdan ağırlaşmış. Denize sırtını vermiş ama bakışı hep aynı yerde. Bizim ilk dans ettiğimiz o beton çıkıntıda. Yetimhaneden yalnızca ikimizin ilk kez kaçıp geldiğimiz yerde.

Beni fark etti. Oturduğu banktan başını kaldırdı. Gülümsedi ama gözleri gülmedi.

"Geldin," dedi. Sanki başka ihtimal yokmuş gibi.

Yanına oturdum. Deniz dalgalıydı, gökyüzü gri. İkisi de konuşmak istiyordu sanki ama bir tufan seli gök ve denize engel oluyordu. Belki de tufan selleri yüzünden kavuşamıyorlardı.

"İlk dans ettiğimiz yeri unutmamanı sevdim," dedim sessizce.

"Nasıl unutayım?" derken yere bakıyordu. "Müzik falan yok. Ben mırıldanıyorum, sen ayakkabısızsın. Üşüme diye ayaklarıma basıyorsun. Öyle dans etmiştik."

"Ceketini de vermiştin hatta," dedim Akyaka'nın soğuk dağlarına bakarken. "Sonra üç gün ateşlenmiştin."

"Değmişti," dedi kısa bir gülümsemeyle.

Bir süre sadece dalgaları dinledik. Sonra Deniz'in sesi değişti. Yumuşak değildi artık.

"Nergis," dedi. "Bak bu adama nasıl bulaştın bilmiyorum ama asla normal bir adam değil. Dava açtım ama bir şey çıkmayacak gibi. Avukatım beni bıraktı. Kim bilir nasıl tehdit ettiler avukatımı?"

Başımı ona çevirdim. Gözlerimde şaşkınlık yoktu. Sadece yorgunluk. "Dövdü mü seni?"

"Nergis ben iki gece komada yattım," dedi bana dönerken. "Başıma silah kabzası ile vurdu. Beni boş ver, ben senin adına korkuyorum. Bu adam seni seviyor falan değil. Bu sahiplenme. Kontrol. Ben bu tipleri biliyorum. Bu adam seni öldürür."

Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım çünkü titremem yağmurdan değildi.

"Ben de biliyorum," dedim. "Emin ol bu adamı senden iyi biliyorum. Bilerek olmadı ama olmak zorunda oldu. Bir kere bulaştım ama içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Ondan kurtulmam lazım yoksa bu iş hiç iyi bitmeyecek."

Deniz bana döndü. İlk kez gözlerimin içine baktı. "Yalnız değilsin," dedi. "Ama şunu bil. Bu adam bırakmaz. Sen kopmazsan, o hiç kopmaz."

Yutkundum. Boğazım acıdı. "Polise gitsem bir sonuç alamam. Adamla evliyim. Kaçsam, bulur. Ne yapacağım? Yurt dışına kaçtım yine buldu."

"Hayır kaçma," dedi korkuyla. "O zaman daha çok peşine düşer," dedi net bir sesle. "Bu iş kaçmakla falan olmaz. Bunun tek bir yolu var ama cesaret istiyor."

Rüzgar sert esti. Yağmur hızlandı. Gerginlikten boynumdaki nergis kolyesinin zincirini sağa sola oynattım. İlk dans ettiğimiz yerde şimdi iki yetişkin duruyorduk. Aynı çocuklar değildik artık ama korkularımız hala aynıydı. Biz çocukken de yurttaki canavarlardan korkardık, büyüdük, yurttan ayrıldık ve şimdi dünyadaki diğer canavarlardan korkuyorduk.

"Keşke geri dönsek," dedim fısıltıyla. Gözlerimi kapattım ağlamamak için. "Yetimhane zamanlarına dönsek keşke. En azından düşmanlarımızla hep beraber baş edebiliyorduk."

Elimi tuttu. Bir refleks gibi. Sonra fark etti, çekmedi. İkimiz de çekmedik.

"Sen güçlüydün Nergis," dedi. "Hep birilerini ayakta tutmaya çalıştın. Kendini unuttun."

"Şimdi de Tufan'ın egosunu ayakta tutuyorum galiba," dedim. "Ama o beni eziyor."

Deniz'in yüzü sertleşti, onun adı geçtiği an. "Nasıl korkmuyorsun? Bakışları bile ruh hastası gibi. Ses tonu bile ölüme benziyor. İki metre bir adam. Simsiyah giyiniyor. Çevresinde onun için ölmeyi bekleyen ordusu var. Nasıl olur da korkmazsın?"

"Korkmadığımı nereden çıkarttın Deniz?" dedim. "Ama korkudan çok alışmış gibiyim. Bu daha kötü sanırım."

"Esir etmiş seni," dedi önüne dönerken. "Bir planım var. Bu adam belli ki beni öldürecek zaten. Seni de mahvetmiş." Gözleri yere odaklandı. "Bu adamı yerle bir edecek bir plan."

"Tufan'ı öldürmeyi mi düşünüyorsun?" dedim ona sakince bakarken. Gülümsedim. "Deniz... Çok özür dilerim ama bu adam seni çiğ çiğ yer bitirir."

"Şu halimize bak," dedi elimi tutarken. "Seni bıraktığım güne lanet ediyorum. Paris'te hiç mutlu değilim. Seni çok özledim."

Elini bıraktım. Bacaklarımın arasına soktum. Başımı yere eğdim. "Keşke en başında seni görmeye gelmeseydim," derken bir damla yere düştü. Yağmura karıştı. "Benim yüzümden seni de fark ettiler." Gözlerimi sıkıca kapattım. "Özür dilerim Deniz."

"Nergis sakın korkma," derken elini bacağıma götürdü. "Kendini suçlama. Onların yaptıkları senin suçun değil. Onların yaptıkları onların canavarlığı sadece."

"Özür dilerim," dedim tekrar. Ona sıkıca sarıldım bir anda. "Çok özür dilerim."

"Hey du Schlampe!" sesi ile Deniz'e sarılırken gözlerim kocaman oldu. Bir anda geri çekildim ve banktan kalktım. Karşımda iki Alman. Gözleri masmavi, saçları sapsarı. İri yarı, üstlerinde deri ceketler. Elinde tuttuğu silahı bana doğrulttu bir tanesi.

"Viktor Von Rath'ın selamı var."

Ve bam.

Kulaklarımda tiz bir ses. Çığlık gibi. Dalgalanarak artan bir uğultu. Gözlerim kapalı, yanağıma sıçrayan kan ile tenim yandı. Başımı yana doğru çevirdiğim sırada Deniz'in önüme atladığı ve omzuna isabet eden mermi ile geriye, denize doğru savrulduğu anı gördüm. Kollarım hızla onun eline gitti ama o çoktan suya düştü.

Yakalayamadım. Tutamadım.

"Deniz," diye fısıldadım ama kulağımdaki uğultu hala devam ediyordu. Ellerimi ona doğru uzattım, "Deniz!" diye çığlık attım. Suya düştü. Su bir anda kızardı. Kıpkırmızı. Yağmur damlaları kanı etrafa dağıttı. "Deniz çık!" derken suya atlayacaktım ama arkamdan beni bir anda yukarı kaldıran kollar ile yapamadım. "Bırak!" diye çığlık attım. "Deniz yüzme bilmez! Boğulur! Bırak!" diye haykırdım.

Beni bir arabaya doğru götürdükleri sırada ellerimi denize doğru tutuyordum. "Deniz yüzmeyi bilmiyor! Boğulacak! Bırak!" diye feryat ettim. "Ya beni bırak!" derken boğazım yırtıldı. Tepiniyordum. Deli gibi ellerimi ve ayaklarımı denize doğru, Deniz'e doğru savuruyordum. "Ya o yüzmeyi bilmiyordu! Bırakın beni! Bırakın düştü! Yardım edin nolur!" derken başımı sağa sola kaldırdım. "Birileri yardım etsin nolur! Lütfen suya bir adam düştü! Nolur kurtarın o yüzme bilemez!"

Beni arabanın içine fırlattıkları gibi kapıları üzerime kapattılar. Telaşla ellerimi cama vurmaya başladım. "Ya Deniz suyun içinde kaldı!" diye çığlık attım. "Bırakın nolur! Suda kaldı! O çok korkar yüzmekten! Onu çıkartmam lazım nolur!"

Arabanın şoför ve yolcu koltuğuna oturdukları gibi gaza bastılar. Ellerindeki siyah eldivenleri çıkartıp aralarında sohbet etmeye başladılar. "Ya bırakın suda kaldı! Çok soğuk hem su! Donacak orada! Bırakın!" derken dirseğimi sertçe cama vuruyordum. Dirseğim sızlıyordu. "Ya açın!" dediğim sırada bir anda öne doğru atıldım ve şoför koltuğundaki Alman adamın yüzüne sertçe vurdum.

Diğeri ani bir hareket ile yüzüme sertçe bir tokat attı. Geriye doğru düştüm. Gözlerim kapandı. Aklım bulandı. Deniz,

suyun içinde kaldı.

Gözlerimi açtığımda ilk olarak kendimi gördüm. Tavandaki aynadan kendime bakıyordum. Odamdaydım. Çiftlikte. Şaşkınlıkla doğruldum. Odanın dibindeki tekli koltukta Tufan oturuyordu. Öylece, sessizce bana bakıyordu. Yüzü karanlıktı. İfadesi durgun.

"Patron?" dedim nefes nefese. Elimle boğazımı tuttum. "Ben çok kötü bir rüya mı gördüm?"

"Tufan," dedi oturduğu yerden. Geriye yaslandı. "Hayır, sen çok kötü bir yaramazlık yaptın. Neyse ki yakalandın."

"Ne?" dedim doğrulurken. "Deniz," derken ellerimle yatağı gösterdim. "Deniz suya düşmüştü. Viktor'un adamları onu vurmuştu. Sonra ne oldu?"

"Sonra ne oldu ömür törpüm biliyor musun?" derken ayaklandı. Elinde dolu viski ile bana doğru adımladı. "Kocan seni kurtardı."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla onu takip ederken. Ağır ağır dibime vardı. Yanıma oturdu ve gözümün önüne dökülen saçları kulağımın arkasına attı.

"Neden söz dinlemiyorsun, küçük şeytanım? Ben sana yanımdan ayrılma demedim mi?" dedi yavaşça. "Yanımda olmazsan seni nasıl koruyabilirim dışarıdaki kötülüklerden?"

"Deniz'e ne oldu?" dedim yutkunurken. "Öldü mü?"

"Bilmiyorum. O değil, sendin önceliğim." Viski bardağını bana doğru uzattı. "İç biraz," dedi sessizce. "İyi gelir." Öylesine çok titriyordum ki dudaklarımı aralamama gerek kalmadı. Tufan içkisinden birazcık bana içirirken gözleri boynumdaydı. "Neden yaramazlık yapıp kaçıyorsun? Eğer

rica etseydin ben o çocuğu bize davet ederdim. Hep beraber konuşurduk."

"Ne oldu? Biri görmüş müdür onu? Çıkartmışlar mıdır oradan? Hava buz gibiydi, Akyaka'da kimse yoktu ama illa gören olmuştur değil mi Tufan?"

Ağzı hafif aralandı, gözleri dudaklarıma kaydı. "Tufan diyen ağzını," diye mırıldandı. "Görmüşlerdir elbet. Derin değildir zaten o su."

"Ben böyle olacağını nereden bilebilirdim?" dedim şaşkınlıkla ona bakarken. Gözlerim istemsiz akınca Tufan yavaşça sildi. "Ben nereden bilecektim?"

"Benim yanımdan ayrılmaman gerektiğini bilmelisin," dedi yavaşça. "Bil artık. Anla. Öğren Nergis. Viktor ölene kadar ne sana ne bana rahat var."

"Tamam," dedim hızla başım olumlu sallanırken. "Söz veriyorum bir daha çıkmayacağım. Hastaneleri araştırabilir miyiz? Deniz hangi hastanede acaba?"

Gülümsedi. "Öğrenelim, yanımıza aldıralım derhal," dedi sessizce.

"Ne?" derken mırıldandım. "Nasıl yani? Şahin'e yaptığınız gibi, Deniz'i de mi yanınıza, bu çiftliğe alacaksınız?"

"Ne var?" dedi şaşkınlıkla. "Sen mutlu olacaksan alırım. Şahin dayak yediğinde Viktor'un elinden ben almadım mı onu? Yine alırım."

"Deniz'i de mi?" dedim heyecanla. "Patron, gerçekten mi?"

"Tufan," dedi gülümserken. "Elbette. Ben Mürekkep, Şahin, Sena ya da senin için önemli herkesi çok önemsiyorum. Eğer

hastanesini öğrenirsek yanımıza alabiliriz. Ben bu evdeki çoğu kişiyle karşılaşmıyorum bile. Kocaman, onlarca odamız var. Bir tanesinde kalabilir."

"Çok teşekkür ederim," derken hızla ona sarıldım. Viski tutan eli havada kaldı ama diğer kolu beni sardı. Tek bir kolu bile tüm üst bedenimi kaplamıştı. "Ben gerçekten çok teşekkür ederim."

"Ben seninle iyi geçinelim istiyorum," dedi sessizce. "Bu yola seninle çıktım. Yolu da seninle bitirmek istiyorum."

"Siz gerçekten iyi bir adamsınız," dedim gözlerim kapalı. "Kardeşimi kurtardınız, arkadaşlarıma sahip çıktınız, bana gerçekten çok sabrettiniz." Başımı geri çevirdim. "Siz yemin ederim özünüzde iyi bir adamsınız."

Gülümsedi. "Biraz dinlen, ben de şu Deniz'in olduğu hastaneyi bulayım. Yanımıza alalım hemen. Bir oda ayarlayayım ona."

"Çok teşekkür ederim Tufan Bey," dedim gözlerim dolu dolu. "Allah sizden razı olsun."

"Tufan," dedi odadan çıkarken. "Eskiden patron dedirtemezdik şimdi Tufan dedirtemiyoruz amına koyayım."

"Efendim?" dediğimde bana döndü.

"Dinlen ömür törpüm." Başım olumlu sallandı.

İfrat tefrit meselesi. Madalyonun iki yüzünden biri. Birinde kahraman iyi niyetli, diğerinde şeytan çok zeki. Her türlü bu madalyon Nergis'in gözlerini kör etti.

Tufan odadan çıktığında kendi odasına yöneldi. Zaten aynı koridordaydı her ikisi. Tufan'ın bu katta kendi dışında

uyumasına izin verdiği tek kişi.

Ağır adımlarla kütüphanesine adımlarken bir yandan gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Nergis'e içirdiği viskinin kalanını bir bitkinin toprağına boşalttı. Boş bardağı masaya bıraktı. Mırıldanıyordu. Bir gazeldi bu. Çok kısık, çok ağır, "Ölüm bize yakındır, sen hala uzak sanırsın," dedi şarkıyı söylerken.

Plağını döndürdü. Raflardan bir kitap çekti. Adı ağır, içeriği daha ağırdı. Açtı, okumadı. Parmakları satırlarda gezindi, aklı başka yerdeydi. Koltuğuna oturdu. Telefonu çaldığında siyah gözlerini kısaca kitaptan çekti.

"Evet?"

"Patron," dedi bir adam. "İyi rol yaptık mı?"

Tufan gözlerini kitapta dolandırırken, "Aferin," dedi. "Şüphelenmedi, değil mi?"

Plak sesi yükseldi. "Hem de nasıl patron! Aklı çıktı. Bizi kesinlikle Viktor'un adamı sandı! Yüzümüzde Viktor'un gölgesini gördü."

Tufan gülümsedi ama bu bir yüz hareketiydi, duygu değil. "Gölgeler bana ait."

"Bu lavuğu ne yapalım abi? Bilerek omzundan vur dedin, yoksa ben alnına çakardım."

"Böyle daha iyi," dedi sessizce. "En azından ölmeseydi benim o orospu çocuğuna bakacağımı sanacak şimdi."

"Anlayamadım abi."

"Sana demedim. Öldürün gitsin. Nergis'in gözü önünde ölmemiş olması bana kafi. Hastaneleri aradım, öldüğünü öğrendim. Ölmeseydi bakacaktım ama, benim suçum yok ki değil mi?"

"Ne abi?"

Tufan bıkkın nefes verdi. "Sana demedim. Öldürün gitsin."

"Eyvallah patronum. Hayırlı geceler."

"Bekle," dedi bir anda. "Eğer on bir yaşında bir çocuk olsaydın bana abi mi derdin amca mı?"

"Nasıl?" dedi karşıdaki şaşkınlıkla. "Ne demek abi bu?"

Tufan bıkkın nefes verdi. "Bir dahakine işe adam alırken zeka testi yaptıracağım. Sizin gibi ahrazlarla çalışmak beni çok yoruyor amına koyayım. Çok açık ve net sordum, sence ben bir amca mıyım bir abi mi?"

"Sen patronsun," dedi karşıdaki anlamsızca. "Sen bizim patronumuzsun. Ayrıca ne amcası? Sen küheylan gibi adamsın. Taşı sıksan suyunu çıkarırsın. Sendeki yakışıklılık hangimizde var? Sen b-"

"Tamam siktir git, yalakalık yap diye sormadım," dedi ayaklanırken. "Kapat telefonu. Bir ara sırf bana yalakalık yap diye arayacağım seni."

"Tamamdır. Hayırlı geceler patronum."

Tufan ayaklandı. Saatine baktı. Odasından yavaşça çıktı ve Nergis'in yanına adımladı. Başını yatak odasından içeri uzattı. Nergis kıvrılmış, uyukluyordu.

Nergis'i derin derin uyutmak için viskiye kattığı madde işe yarıyor gibi duruyordu.

Yavaşça yanına adımladı. Yatağın diğer tarafına uzandı. "Çok değil," dedi sessizce. Kolunu Nergis'in bedenine sardı. Çenesi Nergis'in başının tepesinde, tüm bedenini kendine bastırdı. "Birkaç saat uzanacağım sadece yanında. Bunun için sana kimyasal verdiğim için özür dilerim," diye fısıldadı. Nergis'in başının tepesini öptü sessizce. "Ama benim de karıma sarılıp uyuma hakkım var. Bana başka yok bırakmadın."

Nergis'i kollarına sarmıştı. Ondan iyisi var mıydı? Gözlerini kapattı Tufan. Camın dibinde beliren karga ona tepeden baktı. Onu aşağıladı. Tufan ise kendini haklı gördü. Karga onu kıskandı sandı.

Nergis'e sahip bir adamı kim kıskanmazdı?

Madalyonun iki yüzünden biri. Birinde kahraman iyi niyetli, diğerinde şeytan çok zeki. Her türlü de bu madalyon, ince dallı bu ürkek nergisi öfkeli tufan sellerinde boğuverecekti.

-BÖLÜM SONU-

Tiktok ve Instagram'daki sosyal medya hesaplarım : ceylinpetrikor

Yeni bölüm alıntıları ve soru cevapları kaçırmamak için Instagram'daki Küçük Burjuvalar kanalına gelmeyi unutmayın nergis çiçeklerim. Diğer bölüm görüşürüz!

35. BÖLÜM : KADERİN KIRMIZI İPLİĞİ

Merhaba. Bölümlerin yavaş ilerlediğini düşünenler oluyor, ancak ben olması gerektiği hızla ilerlediğimizi düşünüyorum. Biliyorum bir an önce aşk sahnelerine geçmek istiyorsunuz ancak Tufan karakteri ile bunu bir anda yapmak gerçekten zor. Karakterin karakterine uymuyor. Zaten sürekli kendi ile savaşan bir adam yazıyorum. Bir anda "ya benimsin ya toprağın" triplerine sokmamın kitap kalitesi açısından basit kalacağını düşünüyorum. Smut sahnelere az kaldı, evet. Ama "sevgili" olduklarında dahi çok minnoş, çok naif bir adam olmayacak zaten. Beklentileriniz bu yöndeyse kitap size pek uygun değil. Yorumlarınız bazen kalp kırıyor. Moral bozmak yerine kitaptan ayrılmak hem sizin beklentileriniz karşılamadığı için hem de benim motivasyonumu yerle bir ettiği için daha iyi olabilir.

Onun dışında kitabı severek bana her zaman destek olan çiçeklerim için umarım bölümü beğenirsiniz, bol bol yorum atarak destek olursanız çok sevinirimmm.

İyi okumalarr cimcimelerim

"Belki de sevilmekten ziyade anlaşılmak istiyordu."

-1984

35

İnanışa göre tanrılar kaderin kırmızı ipliğini birbirleriyle karşılaşmaya mahkum olan insanların parmaklarına görünmez bir şekilde bağlar. İp gerilebilir veya dolaşabilir, ama asla kopmaz. Bu iki insan kaderin kırmızı ipliği yüzünden eninde sonunda evlenir.

Bu Doğu Asya inanışını ilk duyduğumda yaşım ufaktı. O kırmızı ipin hep Deniz ve bana bağlı olduğunu sanırdım. Sanki tanrılar serçe parmaklarımıza naif bir düğüm atmış, bizi görünmez bir iple bağlamıştı.

Deniz benim ilk aşkımdı. Bedenime dokunan ilk adamdı. İlk sevgilim, ilk seviştiğim adam. İlk kez güldüğüm, ilk kez ağladığımdı. Beni benden iyi tanırdı. Beni, bana benden iyi anlatırdı. Hep sessizdi. Kibardı. Gereksiz konuşmayı sevmezdi, ama çok iyi bir dinleyiciydi. Anne ve babasız büyüdü o da, bizim gibi.

"Hala haber yok mu?" diye sorarken Mürekkep karşıdaki koltuğu masadan uzaklaştırdı. Oturdu ve geriye yaslandı.

"Yok," dedim. Tufan'ın salonundaydık. Çiftliğindeki düzene ayak uydurmamızı, bundan mütevellit bu masaya ailecek oturmamızı istiyordu.

Mürekkep birkaç saniye yüzümü inceledi. İfadesi istemsiz hafif ekşimişti. "Gözlerin kıpkırmızı, uyu biraz," diye

mırıldandığında omuz silktim. Bacaklarımı kendime doğru çektim ve kollarımı bacaklarıma doladım. Oturduğum koltuk biraz gıcırdadı.

"Benim yüzümden," dedim sessizce. "Hepsi benim yüzümden."

Mürekkep kaşlarını çattı. Dirseklerini dizlerine dayayıp bana doğru eğildi. "Kapat çeneni Nergis," dedi. Sesi sertti ama gözü değildi. "Seninle ne alakası var?"

Başımı kaldırmadım. "En başında ben gittim onu görmeye Paris'teyken. Ben buldum onu. Tekrar hayatıma ben soktum. Şimdi de, ben çağırdım onu," dedim. Boğazım yandı. "Gelmeseydi eğer," Yutkundum. "Viktor beni bulamasaydı," Mırıldandım. "Deniz kendi halinde Paris'te yaşayacaktı," Cümle ağzımda dağıldı. Devamı gelemedi. Avuç içlerimi gözlerime bastırdım. "Of!" dedim ağlamaklı. "Kendi halinde Paris'te yaşamaya devam edecekti işte."

Mürekkep nefes verdi. "Viktor'un itleri o tetiği senin parmağınla çekmedi sonuçta," dedi. "Bunu o kalın kafana sok. Sen kaçsan da, buluşmasan da, o adam bir gün ateş edecekti. Ya sana gelseydi o mermi? Kendin diyorsun, önüne atlamış."

"Ben öyle gördüm," dedim gözlerimi silerken. "Önüme atladı gibi oldu. Omzundan vuruldu sonra. Çok hızlı oldu," dedim gözlerimi silerken. Ellerim titredi. Deniz'in suya düşerken çıkardığı sesi düşündüm. Yanağıma fışkıran kanları. Bana dönüp bakışını.

Kapı sertçe açıldı. Şahin elinde laptopla içeri girdi. Saçları dağınıktı, nefesi hızlıydı. Masanın kenarına laptopu bıraktı, ekranı açarken parmakları sinirle titriyordu. Hemen oturuşumu toplardım, bacaklarımı sandalyeden aşağı indirdim.

"Var mı bir gelişme Şahin'im?" dedim merakla.

"Valla çiçeğim Muğla'daki tüm hastanelere bakıyorum," dedi hızlı hızlı. "Acil girişler, isimsiz kayıtlar, denizden çıkarılan vakalar, ne bileyim silahlı yaralanma ama yok. Hiçbirinde adı yok."

Mürekkep kaş çattı kalktı. "Nasıl yok sikine koyayım?" dedi. "Allah'ın bir kulu da görmedi mi o an? Bir adam vurulup denize düşüyor, hiçbir yerde kaydı yok mu?"

Şahin başını iki yana salladı. "Yok. Ya özel bir yere götürdüler ya da," derken sustu. Devamını söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Laptop ekranındaki soğuk ışık yüzüne vurdu. Deniz'in adı hiçbir yerde yazmıyordu. Sanki hiç var olmamış gibiydi ama omzumda hala onun ağırlığını hissediyordum. Son sarılmamızı, el ele tutuşumuzu.

"Keşke bir mucize olsa," diye fısıldadım. Boynumdaki nergis kolyesini zincirinde sağa sola oynattım. Kelime ağzımdan çıktı ama devamı gelmedi. Keşkelerin sonu yoktu. Mucizeler? Pek inanmazdım aslında, ama işte yine de bir umuttu. "Hepsi benim yüzümden."

Şahin hızla başını bana kaldırdı. "Deniz'i tanımıyor musun lan sen?" dedi alçak bir sesle, "Seni suçlamaz. Bunu bil. Öyle bir adamdı o. Kendini üzme tamam mı çiçeğim? Olacağı varmış. Sana bir şey olmadı. Sana olsaydı, Sena ne yapardı?"

"Ben de aynısını dedim biliyor musun?" dedi Mürekkep hızla. "Yemin ederim aynısını düşündüm. Yani Nergis'e bir şey olsaydı ne olacaktı?"

"Çok beyhude buluştuk," dedim yavaşça alnımı masaya dayarken. Birkaç kez kibarca alnımı masaya vurdum. "Hiç gerek yoktu. Yemin ederim yoktu. Salak Nergis. Aptal Nergis. Kafası sikişik Nergis."

Kapı bu kez sessiz açıldı. Bu sessizliği çok iyi bilirdim. Tufan'ın içeri geldiğini hemen anladım. İnsanı hoplatan o koyu kokusu bir anda burnuma ilişti. Tufan masanın başındaki koltuğuna yerleşirken ben hızla başımı masadan kaldırdım.

"Tufan?" dedim merakla. "Ne oldu?"

"Kime?" derken bir anda içeri aşçılar ve garsonları üşüştü. Önümüze konan onlarca yemeği umursamadım. Şahin bilgisayarını bacaklarının üzerine koydu ve yanımdaki koltuğa oturup önüne gelen yemeklere bakmaya başladı.

"Kime olacak?" dedim şaşkınlıkla. "Deniz'e işte? Bir haber var mı?"

"Var," dedi. Önündeki tabağa uzandı. Çatalı aldı, bıçağı etin üstüne koydu. Yüzünde zerre ifade yoktu.

"Bulundu mu?" dedim. Sesim düşündüğümden daha cılızdı.

"Ay bu adamın bu ağır hareketleri bana fenalık bastırıyor," der gibi Mürekkep eliyle kendine hava çarptı.

"Konuşsana," dedim şaşkın şaşkın. "Bulundu mu?"

Tufan tabağındaki etini kibarca keserken konuştu. "Bulundu," dedi düz bir tonla. "Viktor'un adamları sudan çıkartmış. Kendi kliniklerinde tedavi ettiriyorlarmış. İyiymiş diye duydum."

Öylesine rahat hissettim ki. En azından ölmemişti. Şahin kafasını kaldırdı. Bir an durdu, sonra başını salladı. "O yüzden hiçbir hastane kaydında yok," dedi. "Demek ki."

"En azından ölmedi," dedim başım onaylar sallanırken. "Viktor ona bir şey yapmaz değil mi?"

"Yapmaz ömür törpüm," dedi Tufan çatalını ağzına götürürken. "Ben halledeceğim. Merak etme sen."

Çetin içeri girdi. Ne olduğunu tam anlamamış bir ifadeyle masaya yaklaştı. "Ne oldu lan?" dedi. Sonra bana baktı, sonra Tufan'a.

"Tam on sekiz saniye geciktin," dedi Tufan yavaşça eti çiğnerken. "Bir daha sakın geç kalma."

"Özür dilerim patronum," dedi hızla Mürekkep'in yanına oturduğu sırada. Birkaç saniye bize baktı. "Bulundu mu lavuk? Oğlum neler olmuş öyle? Deniz resmen denize düşmüş!" Kendi kendine gülmeye başladığında Mürekkep yüzünü ekşiterek ona bakıyordu. Birkaç saniye sonra boğazını temizledi ve hizmetlinin ona doldurduğu içkiyi hızla çekip aldı.

"Şerefsiz piçler," dedi Şahin mırıldanarak. "Bana vurdukları gibi vurmuşlar aynı."

"Kime?" dedi Tufan, gözleri yemeğindeyken.

"Nergis'e işte." Tufan'ın bıçağı durdu.

Yavaşça başını kaldırdı. Gözleri ilk kez bana kilitlendi. O ana kadar odada yok gibiydi, şimdi fazlasıyla vardı. "Ne dedin sen?" dedi Şahin'e ama bana bakıyordu. Sesi hala sakindi ama altı boş değildi. "Nergis'e vurmuşlar mı dedin?"

Sandalyemde kıpırdadım. "Yanağıma tokat attılar," dedim. "Sonra gözüm kararmış."

Tufan bıçağı tabağa bıraktı. Sandalyeye yaslandı ama bakışlarını çekmedi. Yüzü bir anda bambaşka bir şeye dönüştü. Şaşkın. Sinirli. Kontrolünü kaybetmemeye çalışan bir hayvan gibi. "Nasıl vurdular?" dedi. "Nasıl vururlar? Ben

seni mendille bayılttılar sandım. Kim? Hangisi vurdu? Nereden tam olarak? Canın acıyor mu?"

Tufan çok endişeli sorular sorsa da sorarken tınısı çok sakindi. Yine de bu halleri garipti. Mürekkep bile ona baktı.

"Acımıyor," dedim sessizce. "Anlamadım bile ne olduğunu. Feleğim şaştı."

"Ebesinin kocasının sikleri," diye mırıldandı Mürekkep. "Kadınlara vuran tüm erkeklerin ellerini kesmek istiyorum." Çetin birkaç saniye ona anlamsızca baktı ve hemen sonra başı onaylar sallandı.

"Evet!" dedi hızla. "Kim yamuk yapıyor lan bu karılara! Bu erkekleri Allah ıslah etsin! Nefret ediyorum hepsinden! Erkekleri yok et Allah'ım!" diye bağırdı. Mürekkep kısaca ona döndüğünde Çetin ifadesini yumuşattı. "Ne var? Ben de feministim kızım. Hatta kendime feminist lakabı bile taktım."

"Neymiş?" dedi Mür, baygın baygın onu dinlerken.

"Femtin," dedi Çetin gururla. Göğsünü kabarttı. "Muğla'da bana böyle derler. Kadın görünce yol veririm, ses yükseltmem, kavga edene dalarım. Kadınlara yamuk yapanın ağzını yamultana kadar dalarım."

Mürekkep gözlerini devirdi. "Feminizm öyle bir şey değil."

"Sen öğretsene bana," dedi Çetin merakla yemeğini yerken. "Ben senden dinlerim."

"Sarışın hocalar öğretsin sana," dediğinde Çetin bir anda eliyle ağzını kapattı ve çığlığa benzer bir ses çıkarttı.

"Ya bu bayan beni kıskanıyor mu ne oluyor bu aşağılık çiftlikte!" derken heyecanla bağırıyordu. "Resmen bana laf soktu duydun mu len Şahin?"

"Duydum abi," dedi Şahin anlamsızca onlara bakarken.

Tufan ise hala bana bakıyordu. Masadaki herkes konuşmuştu ama o sanki hiçbiriyle ilgilenmiyordu. Gözleri yanağımdaydı. Tokat yemişim gibi değil de hala orada bir iz varmış gibi baktı.

Refleksle başımı çevirdim. Bir anlık bir hareketti. Elini tekrar bıçağa uzattı. Eti kesti. Lokmayı ağzına götürdü. Çiğnerken bile yüzünde tek bir duygu yoktu ama ben biliyordum. O sakinliğin altında bir şey çoktan ölmüştü. Ya da ölecekti.

Yemek sonrası üst kata çıktım. Mürekkep, Sena'nın yanına uzanmış, sessizce telefonundan sosyal medyada dolanıyordu. Tufan ile ikimizin kaldığı kata çıktığımda küvete girdim ilk olarak. Bir sigara yaktım ve suyu diz kapaklarıma kadar çıkarttım. Sigarayı içime doldurduğum sırada telefonumdan sessizce müzik dinliyordum. Düşünüyordum ve düşünüyordum. Müziğin sesi bir ara kısıldığında ekranım da parladı. Telaşla telefonu elime aldım.

Deniz : Ben iyiyim. Beni serbest bıraktılar.

Kalbim öylesine hızlı attı ki sigara dumanı boğazımda kaldı. Telaşla telefonu kulağıma götürdüm. Çaldı, çaldı. Ama açan olmadı. Mecburen yazdım.

Nergis : Açar mısın telefonu? Seni çok merak ettim.

Deniz : Konuşacak halde değilim. Bir daha seninle konuşmak isteyip istemediğimden de emin değilim.

Nergis : Ne desen haklısın. Çok özür dilerim. Bunların yaşanacağını bilsem seni oraya çağırır mıydım hiç?

Nergis : İyi misin? Omzun nasıl?

Deniz : İyiyim. Sıyırmış mermi. Paris'e dönüyorum. Bir daha sakın karşıma çıkma.

Nergis : Öfkende haklısın ama yemin ederim ben böyle olacağını tahmin etmedim

Deniz : Benden uzak dur. Bulaştığın bu pis insanlarla sana mutluluklar diliyorum.

Ağzım aralandı telaştan. Dudaklarım titredi. "Yok öyle değil," dedim hızla sigarayı klozetin içine fırlatırken. Telaşla duşta ayaklandım. İki elimle birden yazdım.

Nergis : Yemin ederim Tufan'la bir alakası yok. O seni gerçekten korumak istedi. Bir düşman var başında, hep onun başından çıktı bunlar. Yemin ederim.

Nergis : Tufan seni korumak istedi. Hatta seni çiftliğe bile davet edecekti. Burada kalmana izin bile verecekti.

Deniz : Bana bir daha yazma.

Deniz : Elveda.

Beni engelledi tekrar. Başladığımız noktaya döndük. Küvetten çıktıktan sonra üzerime siyah bir hırka aldım. Saçlarımı toplamadan odadan çıktım. Koridor sessizdi. Çiftliğin geceleri insanın üstüne çöken o ağır sessizliği vardı. Çalışma odasının kapısı aralıktı.

İçerisi karanlıktı.

Tufan çalışma masasında oturuyordu. Işık yoktu. Sadece pencereden sızan ay ışığı. Elinde kitap vardı. Okuyordu ama bir tuhaftı. Başını çok az kaldırıyor, gözlerini satırdan satıra sert sert kaydırıyordu. Arada bir gözlerini kapatıp açıyor, odaklanıyordu. Şizofrenik bir ritüel gibi. Kendiyle baş başa bir egzersiz.

"Manzaran muazzam olmalı," dediğinde hızla yutkundum. Başını kitaptan kaldırmadan sırıttı. "Ne bakıyorsun öyle?"

"Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum," derken ona doğru adımladım. "Ay ışığı ile kitap okumak niye? Elektrik faturası çok gelecek diye korkuyorsan mum yakabilirsin."

"Mum mu?" derken kitaba bakıyordu. Sırıttı. "Karı mıyım ben mum ışığında oturayım?"

"Niye? Erkekler mum ışığında oturamaz mı?" derken masanın karşısındaki koltuğa oturdum ve geriye yaslandım. Derin bir nefes verdim. "Deniz mesaj attı. Viktor yaptığı saçma hareket sonucu çocuğu iyileştirip postalamış. O da haliyle Paris'e dönüyor."

"İyi," dedi umursamazca. "Kaçsın kurtarsın kendini bu delilerin arasından."

"Karga yok mu bugün?" dedim camdan dışarı bakarken. "Eskiden gelip tık tık yapardı camına."

"Geliyor arada," dedi sessizce.

"Anladım. Biliyor musun? Deniz vurulma olayını senden biliyor," dedim sessizce. "Ama sen onu korumak istedin aslında. Ben ona anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi."

Tufan gözlerini kitaptan ayırmadı. Bir sayfa çevirdi. "İnsanlar nankör," dedi. "Boşver." Bir an durup başını bana

kaldırdı. "Sen beni mi korudun? Eski sevgiline karşı yani?"

"Ama korumalıydım," dedim sessizce, oturduğum yerde biraz ezilip büzülürken. "Sonuçta sen beni de korudun," dedim. "Onu da koruyacaktın. Şahin'i de korumuştun. Sena'yı da kurtarmıştın."

Gözleri tekrar kitaba indi. Sırıtıyordu. "Ben ne taşaklı bir adamım amına koyayım?" dedi kendi kendine. "Yemin ederim mehdi ilan edeceksin beni, az kaldı." Karanlıkta yüzünü tam seçemiyordum ama bakışını hissediyordum.

Sessiz kaldım. Bir süre sadece nefeslerimiz vardı odada. Sonra dayanamayıp sordum.
"Ne okuyorsun?"

"Marcus Aurelius," dedi. "Kendime Düşünceler."

Kaşlarım hafifçe kalktı. "Stoacı mısın sen şimdi? Hani Nietzsche felsefesini benimsiyordun?"

"Nergis, sen böyle bık bık öttüğün zamanlarda, özellikle de böyle benim okuduğum şeyleri anlayıp bir de yorum yaptığın zamanlarda benim ağzını yiyesim geliyor," diye geveledi.

"Efendim?" dedim şaşkınlıkla.

"Yok bir şey," derken sesi kısık ama neşeliydi. Karanlıkta ilk kez hiçbir şey tehdit gibi hissettirmedi. O bile.

"Peki neden karanlıkta okuyorsun kitabı? Yani amaç ne?"

"Göz egzersizi yapıyorum," dedi. "Karanlıkta okumak beynin yalanlarını keser. Yüz yaşında bir adama göre oldukça iyi görmemi buna borçluyum."

"Yüz mü?" dedim anlamsızca. "Yok yahu," diye kıkırdadım. "Koskoca Tufan Ali Uluhan neler diyor kendine?" Bir an gözlerim kısıldı. "Gerçekten yaşın kaçtı?" Bir an gözlerim açıldı. "Senli benli konuşmaya alışık değilim. Kendimi çok garip hissediyorum."

Kitaba bakıyordu ama okumuyordu artık. Bakışı satırların üstünde takılı kaldı. "İnsan yaşını yaşadıklarıyla alır."

Koltuğa bağdaş kurdum. "Her cümle bitimine bir edebiyat yapıştırmak zorunda değilsin."

"Ne edebiyatı kızım?" dedi şaşkınlıkla başını bana kaldırırken. Ağzı hafif aralıktı. "Racon kesiyorum ben. Edebiyat yapmıyorum."

"Ha bu," derken elimle onu gösterdim. "Bu laflar racon mu?"

"Evet?" dedi şaşkınlıkla. "Karizmatik olmuyor mu?"

"Şakalardan iyi," dedim geriye yaslandığım sırada. "Şaka yerine bu raconları tercih ederim."

"Deniz denize düştü şakasını yemin ederim aklımdan ben yaptım ilk," dediğinde öylece ona bakıyordum. "Çetin piçi benden önce yaptı ama ben aklımdan o şakayı geçirmiştim."

"Komik bir şaka değildi o da," dedim sessizce.

"Eyvallah," diye mırıldandı kitaba indirirken başını. "İyi ki ben yapmamışım o zaman masada o şakayı. Rezil olacaktım amına koyayım. Durduk yere canım sıkılacaktı."

"Senin canını ne sıkıyor peki?" dedim şaşkınlıkla. "Yani hayattaki en can üzücü olayın, kötü şakaların mı?"

"Bilmem," dedi sessizce. "İnsanın canını ne sıkar ki?"

Gözlerimi karanlık masaya indirdim. "Benim canımı az önceki olay çok sıktı mesela. Deniz bana benden nefret ettiğini söyledi," dedim. "Bir daha karşısına çıkmamı istemiyor."

Tufan bir sayfayı çevirdi. "İyi yapmış," dedi. "Siktirsin gitsin."

"Bu kadar mı?" diye sordum. Sesimde hafif bir kırgınlık vardı. "Bir kurşun yedi adam benim için."

"Bir boka yaradı işte," dedi sakince. "Hem hayat böyle bir muhasebe değil. Ödlek adamlar her zaman ölmeye mahkum. Burası güçlülerin ormanı. Krallar hayatta kalır, Deniz gibi çakallar ise kurda kuşa yem olur."

"Ne alakası var şimdi? Deniz ezik bir adam değil," dedim şaşkınlıkla. "Adam vuruldu, ne yapacaktı kalıp?"

"Sen de tarafını seçsen mi?" diye mırıldandı. "Ona gidip beni savunuyorsun, bana gelip onu."

Bir an sessizleştim. Bakışı nihayet bana döndü. Karanlıkta gözleri daha koyu görünüyordu. "Gerçi senin seçimlerinin hiçbir önemi yok ömür törpüm. Neden, biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü zaten benimsin."

Gülümsedim. Bu sefer gerçekten. Başımı koltuğun arkalığına yasladım. "Marcus Aurelius bu konuda ne diyor peki?" diye sordum.

"Benim olmanla ilgili mi? Elin herifinden bizim ilişkimize ne amına koyayım?"

"Ya hayır!" dedim istemsiz sırıtırken. "İnsanın canını ne sıkarmış?"

"İnsanın canını sıkan şey olaylar değil," dedi kitaptan ezbere. "Onlara verdiğin anlamlardır, diyor."

"Ben anlam vermeyi biraz abartmış olabilirim," dedim.

"Aksine," dedi sessizce. "Hiçbir anlam katamıyorsun olaylara. Yavaş yavaş ama," derken ayaklandı. Kitabı kapattı ve masaya bıraktı. "Alıştıracağım seni."

"Neye? Sana mı?"

Yanımdan geçip giderken duraksadı ve bana döndü. "Bana değil, bize alıştıracağım," diye düzeltti beni. "Bana alıştın zaten. Sırada biz varız. Ona da alışacaksın. Anlamayacaksın bile nasıl oldu," Ellerini iki yana açtı. "Bir bakacaksın, kollarımdasın."

"Tufan Bey siz sarhoş falan mısınız?" dedim kaşlarımı çatarak. İki yana açtığı elleri yavaşça indirdi.

"Yine Bey olduk," diye mırıldanarak arkasını döndü bana. "Sikeyim. Bu kıza bir şeyi yapma de, yapar. Yap de, yapmaz. Çözdüm."

"Sen daha beni çözememişsin, bize nasıl alıştıracaksın beni!" diye bağırdım arkasından ama o çoktan odadan çıktı.

Kapının kapanma sesi koridorda kayboldu. Bir süre olduğum yerde kaldım. Karanlık hala odadaydı ama Tufan gidince sanki ışık da onunla çıkmıştı. Sinirle ayağa kalktım.

"Göz alıştırması diyor bir de, Allah'ın Trafosu..." diye mırıldandım. Masadaki kitaba gözüm çarptı. Kitabı elime aldım. Kapağı çevirdim.

Donup kaldım. Marcus Aurelius falan değildi.

Kapakta ne isim vardı ne de düzgün bir başlık. Sadece kabartma bir sembol. Harfler Yunanca. Bilinen, gündelik Yunanca değil. Daha eski. Daha sert. Latince gibi. Satırlar çapraz çaprazdı. Kenarlarda küçük notlar vardı. Kırmızı kalemle çizilmiş yerler. Bazı sayfaların köşeleri yanık gibiydi.

"Bu ne ya?" dedim fısıltıyla.

Bir sayfa çevirdim. Anlamıyordum. Hiçbir kelimeyi. Ama garip bir şekilde midem kasıldı. Sanki okuyamasam bile bir şeyler okuyordu beni.

Kalbim hızlandı. Kitabı kapattım. Sonra tekrar açtım. Aynı yer. Aynı kelime. "Yok artık," dedim. "Bu kadar da manyaklık olmaz. Bu adam kitapları kendi dillerinde mi okuyor? Yoksa sanrılarda mı yaşıyor?"

Koridordan ayak sesleri geldi. Refleksle kitabı yerine bıraktım, tam da Tufan'ın bıraktığı gibi. Kalbim hala deli gibi atıyordu. Tufan bana yalan söylememişti. Ama bana söylediği şeylerin hiçbiri de tam doğru değildi.

"Ne yapıyorsun sen hala burada?" dediğinde hızla ellerimi masaya koydum ve kalçamı masaya dayadım.

"Hiç!" dedim nefes nefese. "Takılıyorum işte."

"Çok takılma," dedi birkaç saniye sessizce bana bakarken. "Düşüverirsin sonra."

"Yok yok," dedim yutkunurken. "Çıkıyordum tam."

"İyi," derken başı varla yok onaylar sallandı. "Düş önüme hoppidi. Fethiye'ye gidiyoruz."

"Ne için?" derken hızla odadan çıktım. Koridorda adımlamaya başladım. Aşağıdan gelen ağlama sesleri ile gözlerim kocaman açıldı.

"Bunun için," dedi bıkkın şekilde. "Bir bebeğimiz eksikti amına koyduğumun evinde, o da oldu."

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla. Tufan'ın arkasından telaşla asansöre adımladım. "Ne bebeği? Kim ağlıyor?"

Cevap vermedi. Alt kata indik. Asansör kapısı açılmadan ağlama sesi iyice yükseldi.

Çetin salonda volta atıyordu, kucağında kundaklı bir bebek. Bebeği sağa sola sallıyor, ağzından anlamsız sesler çıkarıyordu. "Agucuk bugucuk! Çetiniye annen burada, ağlama kızım! Kız mısın erkek mi? Sağlıklı ol da, gerisi hallolur değil mi anneciğim?" Yavaşça pışpışladı. Bebeğin ağlaması duraksadı ve başı Çetin'in göğsüne yaslı şekilde uyuklamaya başladı.Çetin şaşkınlıkla fısıldadı. "Annelik böyle bir şey mi lan? Çok duygulandım. Keşke Mürekkep beni görseydi tam da şu an." Sesini yumuşatmaya çalışıyordu ama yüzü panikti. Terlemişti. Gözleri kapıya gidip geliyordu.

Beni ve Tufan'ı görünce rahatladı. "Kızın geldi babam," dedi sessizce. "Yok. Baban geldi kızım.""Ne diyorsun sen yine dilini kemiğini siktiğimin evladı?" dedi Tufan bıkkınlıkla. "Abi çok komik bir facebok videosuydu. Adam kızını görünce öyle diyordu. Şaka yaptım size ama siz de biraz sosyal medyaya bakın yahu."

"Sessiz ol," dedi Tufan bıkkın bıkkın. "Uyandırma şunu."

"Bu kim?" dedim şaşkınlıkla, dikildiğim yerden. Çetin bebeği sallamaya devam ederken sırıttı.

"Ay parçası Dilruba. Benim yeğenim, nur yüzlüm," dedi. "Patronun çocuğu Dilruba Uluhan. Şeyden, eski işlerden. Annesi biraz sıkıntılı. Bize bıraktı. Amcası olarak ben bakıyorum." Mırıldandı. "Daha doğrusu bana bakmam emredildi."

Bebeğin gözleri kapalı, sessizce uyukluyordu. "Ne?" derken Tufan'a döndüm. "Senin bir çocuğun mu var?"

"Olamaz mı?" dedi Çetin bıkkınlıkla çocuğu pışpışlarken. "Abim zamanında yaptı bir hata. Senden önce ama yenge, sıkma canını."

"İnanmıyorum," derken ağzım aralandı. "Annesi nerede? Yani bu bebek şimdi Tufan'ın mı?" dedim tekrar. Kelimeler ağzımda yabancıydı. Gözlerim istemsizce bebeğin yüzüne kaydı. Koyu saçlar. Minik kaşlar. Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Çetin başını salladı. "He," dedi. "Aynı babası."

Tufan'a baktığımda öylece bana bakıyordu. "Borç meselesi," diye araya girdi sanki dünyanın en normal olayını anlatır gibi bir düzlükte. "Adam ödemedi. Bebeğine el koyduk işte. Bir süre bizde."

"El mi koyduk?" dedim. Sesim istemsiz yükseldi. "Adam size borcunu ödemedi diye bebek mi kaçırdınız?"

Çetin hemen lafa girdi. "Ama bak iyi bakıyoruz," dedi hızlı hızlı. "Altı temiz, karnı tok. Vallahi annelik içgüdülerim kabardı. Neredeyse sütüm gelecek diyorum size!" Bebeği tekrar salladı. "Agucuk bugucuk!"

"Yürü Nergis," derken Tufan bıkkındı. "Gidelim, düş önüme." Şaşkın şaşkın adımlayarak önünden geçim. Çiftlikten çıktığım sırada yüzüme sert soğuk çarptı.

Sessizce yürüyordum patika yolda. Tufan hemen arkamda. Geliyordu peşimden. Hissediyordum. Solda, kulübelerinin dibinde uyuklayan kangalları gördüğümde sanki bunu anlamış gibi iki kangal birden bana baktı.

Yutkundum. "Habil ve Kabil'di isimleri, değil mi? Bu adamın isim seçimleri beni çok geriyor."

"Ne dedin?" dediğinde kısaca başımı ona çevirdim ve tekrar önüme döndüm. İlerlemeye devam ettim. "Maşallah çok tatlı kangallarınız," dedim yüksek sesle.

"Öyleler," diye mırıldandı. "Nankörler ama. Kulübelerinde ısıtıcıları olmasına rağmen bir tanesi şımardığında eve girmek istiyor."

"Eve sokmuyor musunuz onu hiç?"

"Ormanda yaşıyor ama hala ev istiyor," dedi ilerlediği sırada. "Keyifli olduğum zamanlar içeri girmesine izin veriyorum."

"Kaç kere girdi içeri?"

"Henüz hiç girmedi."

Güvenlikler bizi gördüğü an kapıları açtı ve Tufan'a başları ile sessizce selam verdi. Tufan ile pek konuşmazdı güvenlikler. Hizmetliler de öyle. Helga'yı da onunla konuşurken duymazdım. Sadece işlerini yapan robotlar gibiydi hepsi.

"Güvenlikler siz onlara öyle emrettiğiniz için mi sizinle konuşmuyor yoksa tamamen korktukları için mi?" diye sorduğum sırada Tufan kapıyı açtı. Binmemi beklerken eskiden yaptığı gibi sağa sola bakmadı. Sadece bana baktı.

"Geç hadi," dedi sadece. İçeri oturduğumda kapıyı yavaşça kapattı. Önden dolanmaya başladı. Onu izledim. Kirli sakalları hafif uzamıştı. Saçları yine dağınıktı. Gözlerinin altı hafif koyu, gözleri simsiyah. Üzerinde siyah gömleği, pantolonunu sıkıca saran simsiyah bir kemeri vardı. Yanıma oturduğunda kısa bir süre direksiyona bakarak sırıttı. Hemen sonra istemsiz sesli bir şekilde gülmeye başlaması bana kaş çattırdı. "Neden beni sapık gibi inceliyorsun?" diye sorduğunda hızla önüme döndüm.

"Her gün bir tefeci ile aynı arabaya binmiyorum ondan," dedim hızla.

"Kızım sen bir tefeci ile evlisin farkında mısın?" dediğinde arabayı çalıştırmıştı. Hızla camı açtım ve elimi dışarı çıkarttım.

"Asıl sapıklık bu bence," dedim. Başımı ona çevirdiğimde hala sırıtıyordu. Gaza yüklendi.

"Neymiş asıl sapıklık?"

"İnsanlarla onları haberleri olmadan evlenmek," dediğimde başı hafif onaylar sallandı.

"Sapık olsaydım haberin dahi olmadan gerdeğe bile girerdim seninle." Fısıldadı. "Ruhun bile duymazdı," dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Tufan'dan işittiğim seda hiç hoşuma gitmedi. İmalıydı tınısı.

İstemsizce yüzüm düzleşti ve sertçe koluna vurdum. Bedeni taş gibiydi. Kolları kocaman ve diriydi. Kısaca koluna baktı ve başını tekrar yola çevirdi. "Kocana şiddet göstermeye de mi başladın? Sığınma evine mi gideyim? Bunu mu istiyorsun?"

Yol ağaçların arasında akarken arabanın içi açtığım camdan giren rüzgarla doluyordu ama umursamadım. Tufan da umursamadı. "Gülmedin?" dediğinde kısaca ona döndüm.

"Neye gülecektim şimdi ben?" diye sorduğumda geriye yaslanmış, tek eliyle direksiyonu aşağıdan tutuyordu. Bacakları aralıktı, gözleri baygın. Gerçekten de senelerin sürücüsü gibi bir rahatlığı vardı araba sürerken. Aynalara bile pek bakmazdı. Kornayı hiç çalmazdı. Trafik olduğunda sinirlenmezdi. Yayalara yol verirdi.

"Şakaya gülmedin. Sığınma evi zart zurt muhabbetleri yaptım ya."

"Lütfen," dedim elimi camdan içeri sokarken ama camı kapatmadım. "Siz lütfen espri yapmayın. Bakın rica ediyorum. Siz yemin ederim komik değilsiniz. Annem üzerine yemin ederim komik değilsiniz."

"Anladım," dedi yavaşça direksiyonu Muğla'nın Fethiye ayrımına doğru sürerken. "Eyvallah. Bu kadar antipatik göründüğümü fark etmedim. Yapmam bir daha şaka falan."

"Sevinirim," dedim onu incelerken. "Ayrıca akşam akşam nereye gidiyoruz şimdi?"

"Şu bebeğin babası ile konuşacağız."

"Ben ne alaka?" dedim şaşkınlıkla. "Tufan beni lütfen tefecilik işlerinde bulaştırma."

Sanki benden özellikle bunu istemişim gibi, gözlerini yoldan ayırmadan sırıttı. "Ben eşittir sen demektir ömür törpüm," dedi sakince. "Neden hala anlamıyorsun? Seni düzenimin merkezine oturtmaya çalışıyorum işte."

Bacaklarımı toparladım. Camdan gelen rüzgarın serinliği bir anda yetmez oldu. İçim ısındı ama iyi anlamda değil. Ter gibi. Panik gibi. Bundan nefret ediyorum. Güçsüz görünmek. Özellikle de onun yanında.

Araba Fethiye'deki gece kulübünün önüne yaklaştıkça sessizlik ağırlaştı. Binanın dış cephesi rengarenkti. Binayı saran iki neon ışıklı yılan vardı. Camlar koyu. İçerisi görünmüyordu. Hep böyleydi zaten. İçeride ne olduğunu içeri girenler dışında kimse bilmezdi. Görüntü almak yasaktı. İnsanlar sadece orada kendini ayrıcalıklı hissettiği için Türkiye'deki bu en pahalı gece kulübüne bu kadar para öderdi.

"İn hadi," dedi sessizce. "Kapı açmamı mı bekliyorsun? Şımarma."

"Ne alakası var ya?" dedim sinirle kapıyı açarken. "Manyak mı ne be?" Kapıyı sertçe kapattığım sırada kendi tarafındaki kapıdan çıktı ve araba anahtarını bize doğru koşan bir güvenliğe bıraktı.

"Düş önüme, bık bık ötme," dediğinde sinirle gece kulübünün arkasındaki ofise doğru adımlıyordum. Buraya ilk geldiğimde beni içeri almayan güvenlik şimdi başıyla bana selam verip yolu açtı. O zamanlar çantamı dahi içeri sokmazlardı, şimdi neredeyse yollarıma halı sereceklerdi.

"Beni öldürürsünüz diye bu tırabzanlara zamanında parmak izi bırakmıştım," dedim merdivenleri çıkarken. Arkamdan ilerliyordu. Başımı yana çevirdim, büyük camdan alt kattaki gece kulübünün içine baktım. Kadınlar eğleniyor, adamlar içkileri ile dans ediyordu.

Koridorun sonuna vardığımda girişteki güvenlik başıyla selam verip kapıyı açtı. İçeri girdiğimde Bekir'in kısmına baktım ilk. Oradaki kafesin yerini boşluk almıştı.

"Hani düzenini bozmazdın?" dedim ofise bakarken. "Sırf buradan çok evde vakit geçirmeye başladığın için yılanını bile eve aldırdın. Ne oldu düzenine?"

Tufan sırıtarak ellerini ceplerine soktu ve kaşları ile Guernica tablosunun önündeki masasını işaret etti. "Otur. Düzeni tepetaklak etmen için sana bir fırsat."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla koltuğa bakarken. "Koltuğuna mı oturacağım?"

"İstersen aynı anda oturabiliriz ama hoş olmaz," dedi güvenliğe bakarken. "Mahremimiz var sonuçta."

"Çıkayım mı patron?" dedi güvenlik şaşkınlıkla.

Tufan bıkkın nefes verdi ve kaşları ile tekrar koltuğu gösterdi. "Otur şuraya."

Şaşkınlıkla koltuğa doğru adımladım. Koltuğu kocamandı. Simsiyah, deri. Öyle rahattı ki uyuyakalabilirdim. Koltuğu biraz öne çektim ve ellerimi masaya koydum. "Ne yapacağım şimdi?"

"Vaatlerini say," dedi Tufan elleri ceplerinde, dikilerek bana bakarken. İstemsiz sırıttı. "Yirmi üç nisanda koltuğa oturan çocuklar gibi oldun amına koyayım."

"Ne demek o ya?" dedim şaşkınlıkla. Güç zehirlenmesi yaşadım o koltukta. Geriye yaslanıp etrafa baktım. "Ne yapacağım şimdi ben burada?"

Kapı tıkladığında içerideki güvenlik kapıyı açtı. Dışarıda duran diğer güvenlik bize doğru baktı. Koltukta beni görünce önce kaşlarını çattı ama sonra Tufan'a dönerek, "Gelsinler mi patron?" diye sordu.

"Gelsinler," dedi Tufan dikildiği yerden öylece bana bakarken. "Nergis sana yemin ederim koltuğa hiç yakışmadın."

"Niye otur dedin o zaman?" dedim sinirle. "Manyak mısın nesin sen be?"

"Bak bak," dedi sırıtırken. "Koltuğa oturunca bir özgüven mi geldi sana?"

Tam ağzımı açacaktım ki içeriye bir kadın ve adam girdi. Ortalık sanki kıyamet gününe evrildi. Adamın yüzü solgundu. Terliyordu. Zengin ama çaresiz duruyordu. Kadın ise telaşlıydı. Saçları dağınık, üzeri pasaklıydı.

"Abi," dedi adam, Tufan'a doğru bir adım atarak. "Abi yemin ederim ödeyeceğim. Vallahi bak, birkaç gün daha."

Tufan elini cebinden çıkarttı ve adama doğru kaldırdı. Adam sustu. Bu kadar basit. Kimse bağırmadı. Kimse tehdit etmedi ama oda sessizleşti. Kadın bana baktı. O an fark ettim, beni hedef seçmişti. Gözleri yardım ister gibiydi. Yanlış kişiye bakıyordu ama bunu henüz bilmiyordu.

"Kaç gün verdim sana?" dedi Tufan, dikildiği yerden.

"Abi."

"Kaç?"

Adam yutkundu. "Otuz."

"Otuz gün," dedi Tufan sakince. "Bugün otuz iki gün oldu."

"Abi işler ters gitti. Yemin ederim. Sattığım evin parasını alamadım hala."

Kadın o anda dayanamayıp bana doğru birkaç adım attı. Elini kaldırdı. Hemen sonra dizlerinin üstüne çöktü. Gerçekten çöktü. Ellerim titredi. İstemsiz hızla koltuktan kalktım.

"Size yalvarırım," dedi kadın, sesi çatladı. "Ne olur bize acıyın. Bebeğimiz daha çok küçük. Bana ihtiyacı var. Anne kokusuna ihtiyacı var."

"Kalkın nolur," dedim hızla ona doğru adımlarken. Koltuğu boş bırakmam Tufan'ın tahmin ettiği bir şey olacak ki istemsiz sırıttı. "Hanımefendi ne yapıyorsunuz? Kalkın, lütfen."

Kadının dizleri halıda iz bıraktı. Bacaklarıma sarıldı. Dokunuşu sıcak ve çaresizdi. Midem bulandı. Gözlerim doldu.

"Ne olur!" dedi feryat ederken. "Yemin ederim borcu ödeyeceğiz. Varımızı yoğumuzu sattık. Bebeğimizi geri verin yalvarırım size!"

Ölmek isteyeceğim bir andı. Hızla dibine çöktüm. "Kalkar mısınız?" dedim sesim titrerken. "Nolur kalkın."

Tufan ise sessizdi. İzliyordu. Keyif alıyor muydu bilmiyorum. Ama durdurmuyordu. Bu da bir şeydi.

Kadının saçlarını okşamak istedim. Yapmadım. Çünkü Tufan bakıyordu. "Bırakın beni," dedim kadına yavaşça. "Lütfen hanımefendi. Beni bırakır mısınız?"

"Bizi bağışlayın," dedi tekrar, bana doğru iyice eğilirken. "Ne olur. Bebeğimi verin bana. Öldürdünüz mü onu?"

Tufan bana bakıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. "Tamam bu seferlik bizden olsun!" dedim hızla ayaklanırken. Tufan'a

doğru birkaç adım attım. "Tufan? Bizden olsun bu sefer. Bebeklerini bence hemen geri verelim."

Odanın havası değişti. Adam nefesini tuttu. Kadının hıçkırığı bir anda çığlığa dönüştü. Adam ağlamaya başladı. Gerçek ağlama. Eliyle yüzünü kapattı.

"Bebeğiniz çok sağlıklı. Evde çok iyi baktılar ona. Hiç ağlamadı," dedim hızla kadına dönerken. "Lütfen kalkın ayağa. Gelip alabilirsiniz bebeği, değil mi?" derken Tufan'a döndüm.

Tufan ise sırıtarak bana bakıyordu. Elleri ceplerinde, bedenini hafif ileri geri oynattı. "Sen ne dersen o, patron."

"Ben ne dersem o," dedim hızla kadına dönerken. Hararetten yanıyordum. "Bebeğinizi vereceğiz, borcunuzu da size hediye ediyoruz! Başımızın gözümüzün sadakası olsun hanımefendi!"

"Allah razı olsun!" dedi kadın ayaklanırken. Sıkıca sarıldı bana. "Allah sizden razı olsun! Allah ne muradınız varsa versin!"

"Çok teşekkürler efendim," dedi adam yüzü kapalı şekilde. "Sizlerin ne kadar taşaklı olduğunu biliyorduk! Bize bahsettiler! Uluhan Ailesi merhameti ile tanınır dediler! Allah razı olsun!"

Tufan güvenliğe döndü. "Söyle Çetin'e o küçük insanı alıp getirsin." Başı onaylar sallandı güvenliğin. Hızla telefonuyla bir odadan çıktı. "Siz de çıkın odamdan," dedi sessizce. "Aşağıda bekleyin. Birazdan gelir velediniz."

"Allah sizi sevdiklerinize bağışlasın!" dedi kadın koşarak odadan çıkarken. Adam ise birkaç saniye gözlerime baktı. Bana karşı öyle bir minnet duygusu vardı ki adamın

gözlerinde, istemeden gözlerimi sildim. "Teşekkür ederiz," dedi heyecanla. Hemen koşarak çıktı o da.

Birkaç saniye öylece kalakaldım. Az önce yaşananların harareti ile derin bir nefes verdim. "İyi oldu, değil mi Tufan?" dedim ona bakarken. İçimdeki suçluluk dondu kaldı. Yanlış bir şey mi yapmıştım yoksa tam da onun istediğini mi anlayamadım.

Tufan başını hafifçe yana eğdi. Sırıtmıyordu artık. O gülüş gitmişti. Yerine daha sakin, daha derin bir şey gelmişti. Tehlikeli olan türden. "İyi oldu," dedi yavaşça. "Senin için."

Kaşlarım çatıldı. "Benim için mi?"

"Evet," dedi. Bedenini hafif ileri geri oynattı. "Çünkü merhamet ettiğini sandın. İnsan bazen kendini kurtardığını zanneder ya, öyle bir an bu."

Yanıma yaklaştı. Mesafeyi bilerek kapattı. Sesini yükseltmedi. Zaten buna ihtiyacı yoktu.

"Ne demek istiyorsun?" dedim. Hararetim hala geçmedi.

"Şunu," dedi sakince. "Parayı ödeyemediklerinde kendilerini affedilmiş sanacaklar ama insan affedildiğini düşündüğü anda daha çok yanılır."

Bir adım geri çekildim. "Ama borcu sildik."

"Hayır," dedi. "Borcu sen sildin."

"Sen?"

"O adam artık her nefes aldığında seni düşünecek. Kurtarıcısını. Ve kurtarıcıya borçlu kalmak, paraya borçlu kalmaktan daha rezildir." Elleri ceplerinden çıkmadı. "Benim

merhametli şeytanım," dedi sessizce. "Sen onları serbest bıraktın. Ama özgür bırakmadın."

"Bu kötü bir şey mi?" dedim fısıltıyla.

Başını eğdi. Gözlerime baktı. Uzun uzun. "Bu," dedi, "Dünyanın çalışma şekli. Düzenin işleyişi. Tıpkı ne gibi?"

"Ne gibi?"

"Sen ve ben gibi."

"Beni serbest bırakmadığını bana göstermek için insanları mı kullandın?" diye sordum şaşkınlıkla. "Hiçbir sik anlamadım. Sen nasıl bir adamsın ya? Sen ne yapıyorsun? Sürekli bana hayat dersi vermek için diğer insanları kullanıyorsun!"

"Kızım benim işim insanlarla oynamak," dedi şaşkınlıkla ağzı aralanırken. "Ben başka yol mu biliyorum amına koyayım? Sana bir ders verdim işte. Sana güç sende artık dedim. Senin için düzeni yıktığımı söyledim. Hayatımda ilk defa bana borcu olan insanları affettim, anlasana amına koyayım. Anla," dedi hızla. "Anlasana kızım. Ne yapmaya çalıştığımı anlasana. Her siki hemen anlıyorsun. Bunu da anlasana artık." Elini dışarı doğru tuttu. "Şimdi bunu herkese yayacaklar. Tufan Ali Uluhan borcumuzu kapattı, bizi affetti diyecekler. Bundan sonra adım senin yüzünden affedici adama dönecek. Niye yaptım lan ben bunu?"

"Niye?" dedim şaşkınlıkla.

"Sikeyim," dedi sinirle geri adım atarken. "Yok bir şey Nergis. Çık hadi. Yürü, eve bırakayım seni."

"Bana dolaylı yollardan bir şeyleri anlatmaya çalışmak yerine direkt konuşmaya ne dersin?" dedim önünden

geçerken. "Bulmaca mı çözüyoruz? Konuş işte."

"Tamam kes sesini," dedi sinirle arkamdan ilerlerken. "Kes kapatmayayım o ağzını."

"Sen kes!" dedim sinirle merdivenleri inerken. "Sürekli bir şeyler yapıp benden bir şeyleri anlamamı bekliyorsun. Normal iletişim kurma becerilerin yok diye beni suçlayamazsın."

"Tamam uzatma," dedi yanımdan geçerken. "Yemin ederim ömür törpüsü. Hayat bitirici. Adamı yaşlandırır."

"Tufan ne diyorsun yine ya?" dedim sinirle kapıyı açarken. "Ne diyorsun?"

"Çekil," dedi sinirle. "Ben açarım kapıyı. Uzaklaş." Kapıyı açtığında sinirle içeri oturdum. Sertçe kapıyı kapattı.

"Allah'ım bu nasıl bir manyak böyle!" diye bağırdım arabanın içinde. "Trafo! Tufo! Her neyse işte."

Arabaya bindiğinde sakince yola çıkarttı. "Ben anlamadım şimdi," dedim ona bakarken. "Ne oldu? Ben neden o koltuğa oturdum? Sen neden bana kızıyorsun?"

"Kes sesini."

"İnsanları affetmeme mi kızdın?" dedim şaşkınlıkla. "Adını merhametli tefeciye çevirdiğim için mi öfkelendin?"

"Sus."

"Anladım sanırım," dedim geriye yaslanırken. "Sanırım bir sadakat testi yaptın yine. Ama kusura bakma yere bebeği için kapaklanan bir kadın varken orada put gibi duramazdım, senin aksine."

"Tamam iyi yaptın, sus."

"Tam olarak ne yapmalıydım? Bebeği biz evlat edindik falan mı demeliydim onlara?"

Cevap vermedi. Sakince arabayı sürmeye devam etti. "Ben her geciken borç için gelebilir miyim artık?" dediğimde güldü. Onun gülmesi ile ben de güldüm. "Lütfen, borcu gecikmiş insanlarla ben görüşebilir miyim?"

"Batıracaksın beni amına koyayım," dedi sırıtırken. "Gelme Nergis."

"Geleyim, lütfen," dedim hızla. "Kadın çok mutlu oldu."

"Onların bana beş yüz bin dolar borcu vardı," dedi gülerken. "Şimdi o borç senin hanene yazıldı."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Ne demek benim haneme yazıldı?"

"Fedakarlığının da bir bedeli olmalıydı, küçük şeytanım."

"Bana bunu söylememiştin ama," dedim şaşkınlıkla.

"Söylesem onları affeder miydin?" dediğinde birkaç saniye öylece onun yan profiline baktım. "Eder miydin etmez miydin?"

"Bilmem," dedim camdan bakarken. Elimi yavaşça çıkarttım. "Düşünmem lazım."

"Etmezdin," dedi sessizce. "Kimse etmezdi."

"İnsan karısına borç takar mı?" diye sorduğumda şaşkınlıkla bana döndü. Sonra tekrar yola baktı.

"Bana aşık olduğunu ne zaman itiraf edeceksin?" diye sorduğunda ağzım aralandı ama gülüyordum.

"Ben mi sana aşığım?" dedim ağzım aralık şekilde. Kısaca yüzünü süzdüm ve yutkundum. "Dünyada tek adam sen kalsan yine de sana aşık olmam."

"Sebebi nedir?"

"Çünkü insani duygularımı köreltiyorsun."

Arabayı park etti. Kontağı kapattı ama inmedi. Bana döndü. Bana doğru biraz eğildiğinde ne yapacağımı bilemedim. "O halde sana bir şey söyleyeceğim," dedi yavaşça.

"Söyle Tufan?" dedim şaşkınlıkla ama donmuş şekilde. Yutkundum. Gözlerine uzun süre bakmak bana tuhaf hissettirdiği için yana doğru bakmaya çalıştım.

"Sen bana otuz yedi senelik ömrümde insan gibi hissettiren ilk şeysin."

"Ne yaptım ki ben?" dedim boğazımı temizlerken. "Bir şey yaptığım da yok aslında."

Saçlarımı yavaşça kulağımın arkasına doğru götürürken gözleri saçlarımdaydı. Ağzı hafif aralık, sırıtıyordu. "Benim de anlamlandıramadığım olay bu. Bir kadın hiçbir şey yapmadan nasıl bu kadar etkili olabilir? Bir kadın, koskoca Tufan Ali Uluhan'a nasıl böyle hissettirebilir?"

"Bu bir aşk itirafı mı?" diye sorduğumda gözleri kısıldı, gülmeye başladı. Öylesine tok, öylesine sakin gülüyordu ki ciddi miydi yoksa sahte mi anlamadım. Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

"Patron? Yoksa benden etkileniyor musun sen?"

"Bilmem," dedi gözleri gözlerime çevrilirken. Tufan'ın gözleri ile bakışmak öleceğini hisseden bir insanın azraille

bakışması gibiydi. "Alıştım ama. Belki de Sena iyileştikten sonra gideceğini düşünmek bana sert geldi. Ben kalmak istersin sanıyordum."

"Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Neden burada kalmak isteyeyim ki?"

"Bilmem," dedi tekrar. Tufan'ın bir şeyi bilmediğini söylemesi pek nadirdi. O nedenle sürekli bilmediğini vurgulaması bana çok garip hissettirdi. "İstemez misin?"

"Bilmem," dedim ben de tekrar. "İstemem herhalde. İster miyim?"

"Bilmem ki," dedi gülerken. "İstemez misin? Kadın bedeni yalan söylemez. Bedenin ne söyleyecek sana, bakalım mı?"

Gözlerim hala onunkilerde takılı kalmıştı. Bir anlık sessizlik oldu. Sadece motorun soğuma sesi ve kalbimin kulaklarımda zonklayışı. Başımı camdan çevirdim.

Elini yavaşça ama kararlı bir şekilde yanağıma koydu. Parmakları sert ama naif bir şekilde kontrollü. Başımı kendine çevirtti. Kaçış yoktu artık. Göz göze geldik. o azrail bakışı yine oradaydı, ama bu sefer içinde başka bir şey vardı. Açlık. Çaresizlik. Nefretle karışık bir tutku.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım ama sesim titrek çıktı, yarım kaldı.

Cevap vermedi. Sadece bir santim daha yaklaştı. Nefesi dudaklarıma değdiğinde bütün vücudum gerildi. Kaçmak istedim, aynı anda kalıp ona daha da yaklaşmak istedim.

"Bakalım şeytan," dedi gözleri dudaklarıma inerken. "Bedenini test edelim."

Dudakları kibarca dudaklarıma dokundu. Gözlerim önce kocaman açıldı, sonra yavaşça kapandı. Birkaç saniye dudakları dudaklarımda bekledi. Sonra sessizce öpmeye başladı. Gitgide sert, sahiplenici. Öfke vardı sanki öpücüklerinde. Ya da kin.

Eli enseme gitti, dudaklarımı birbirine sertçe bastırdı. Diğer eli belime dolandı ve beni koltukta kendine doğru sertçe çekti. Göğsüm onun göğsüne yapıştı.

Önce şok oldum. Hafif bir şaşkınlıkla inledim ama umursamadı. Aksine daha derine çekti beni. Dili dudaklarımın arasından sızdı, meydan okur gibi. Nefret ettiğim adamın dudakları bana ölümü bile sevdirmiş olacak ki karşılık vermeye başladım.

Ellerim istemeden gömleğinin yakasına gitti. Sıkıca tuttum. İtmek için mi kendime çekmek için mi bilmiyordum. Belki ikisi de. Belki daha fazlası.

Deli gibi öpüşmeye başladık. Sanki birbirimizi yokluyorduk. Ya da birbirimizden nefret ediyorduk. O beni keşfediyordu, ben de kendimi ona karşı koyamazken keşfediyordum. Nefeslerimiz karıştı. Elleri belimden sırtıma kaydı, sımsıkı sardı. Bedenim ona doğru eridi, istemeden.

Sonra bir anda çekildi. Sadece birkaç santim. Alnı alnıma dayalı, nefeslerimiz hala birbirine karışıyor. "Sanırım bedenin bayram etti," dedi dudakları dudaklarıma sürterken. "Öyle mi oldu Nergis?"

Yutkundum. Boğazım yanıyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Tenim ateş gibiydi. "Sen," Sesim çıkmadı önce. Sonra fısıltıyla devam ettim. "Tutku ve aşkı karıştırıyorsun patron," dedim nefes nefese.

Gözleri karardı. Bir an için tekrar dudaklarıma saldıracak sandım ama yapmadı. Sadece başparmağıyla alt dudağımı okşadı, yavaşça. Gülümsedi. Dudaklarını yaladı. "Ben nefretle aşkı karıştırıyorum," dedi sessizce. "Senden hala nefret ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen benim yangınım oldun, küçük şeytan. Yıllardır içimde bir ateş var ama sen geldin ve onu alevlendirdin. Nefret ediyorum senden, o kibirli bakışlarından, o meydan okuyan tavrından."

Yutkundum, kelimeleri sindirmeye çalıştım. "Bence sen benim bedenimin tepkisini değil, kendi ruhunun tepkisini ölçmek için yaptın bunu."

"Sana ne dedim lan ben?" diye sordu, benden uzaklaşırken. Birkaç saniye sessizce park ettiği arabadan dışarı baktı. "Ben yanarsam, seni de yakarım dedim. Ben yandım, sen de yanacaksın. Her yandığımda, seni de yakacağım."

"Ne dedi peki?" diye sorduğumda boynuma bakıyordu.

"Ne, ne dedi küçük şeytanım?"

"Ruhun?" derken yutkundum. "Beni öptüğünde ne dedi?"

Gözleri boynumdayken sırıttı. Boynumu parçalamak istiyor gibi bakıyordu. "Tufan, sen yarağı yedin oğlum dedi," diye mırıldandı. Gözleri gözlerime çıktı. "Sen bittin oğlum dedi bana," derken gözlerimi eziyordu siyahları. "Sen çok büyük konuştun dedi," diye fısıldadı. "Şimdi yirmilerinde bir kız gelip senin ağzına sıçacak dedi," derken sırıtıyordu. "Böyle dedi, ömür törpüm. Şimdi in arabadan, eve fırla. Yoksa bu yaşta adam kendine hakim olamayacak."

Hızla arabadan çıktım. Dudaklarım hala zonkluyordu. Bir anda yüzüme hava çarptı. Dudaklarımı yalarken kapıyı sertçe kapattım. Çiftliğin kapısı açıldığında Tufan içeri girmemi bekliyordu. Hızla çiftliğe girdim. Kapılar kapanırken durup ona döndüm, hızla gaza basmış, uzaklaşıyordu.

"İnanmıyorum," dedim güvenliğe bakarken. Güvenlik anlamsızca beni izliyordu. "Resmen bana aşık bu," dedim ağzım aralık. "Fark ettin mi sen de?"

"Neyi?" dedi güvenlik şaşkınlıkla.

"Aman bırak," dedim hızla içeri ilerlerken. Öylesine şaşkındım ki telefonumu çıkarttım. Bir an kangallardan birinin minik hırlaması ile duraksadım. Gözleri kocaman, kuyruğunu sallıyordu.

"Tufan keyifli olduğu zamanlar seni içeri alıyordu, değil mi?" derken ona doğru eğildim. Kocaman, yüz kiloya yakın bir köpekti ama ifadesi bebekti. "Madem bugün patron benim, seni içeri alayım mı?"

Doğrulup güvenliklere döndüm. "Benimle içeri gelecek."

"Tabii yenge," dedi şaşkınlıkla. "Sen ne dersen o."

İlerlemeye başladığımda durup köpeğe döndüm. "Gel," dedim sesimi incelterek. "Gelebilirsin. Evin içini çok merak ettiğini biliyorum." Köpek birkaç adım attığında ilerlemeye başladım. Peşimden sessizce geliyordu. Diğer köpek ise istifini hiç bozmadı. Bizimle ilgilenmiyordu.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Size bir fıkra anlatacağım hazır mısınız?

Şahin : Noldu çiçeğim

Nergis : Benimle bir saate salonda buluşun

Mürekkep : Aşırı merak ettim

Mürekkep : Çetin elinde bebekle çiftlikte dolanıyordu amk en son anneliğim kısa sürdü diye ağlayarak arabaya bindi bebeği geri götürüyormuş anlamadım olayı

Nergis : Anlatıcammmmmm

Nergis : Şok olacaksınız ama önce biraz sindirmem lazım olayı odadayım bi saate gelirim

Şahin : Tamamdır bir saate görüşürüz

Telefonu kapatıp asansöre bindim. Köpek dibimden ayrılmıyor, merakla etrafı kokluyordu. Üçüncü kata çıkarken dudaklarım hala zonkluyordu. Odaya geçip yaşadıklarımı düşünmem gerekiyordu. Asansördeki aynada kendime baktım. Dudaklarıma baktım. Yavaşça dudağıma dokundum. Tufan beni test etmek için değil, kendini test etmek için öpmüştü beni. Buna çokça inandım.

Asansör kapıları açıldığında odama girecekken duraksayıp yana döndüm. Koridorun sonundaki odaya baktım. Şifreli, göz korneaları ile açılabilen o odasına. Tufan'ı daha yakından keşfetmek istedim. Bilmiyorum neden yaptım ama onun özel alanına girmek istedim. Yavaşça adımladım odaya doğru. Köpek de hemen peşimden geldi. Tufan'ın saatine muhtemelen bir bildirim gitmişti bile, ama umursamadım. Merak kediyi öldürdü. Beni de öldürecekti belki.

Kilitli kapının yanındaki tuşlara baktım. İlk olarak 1984 yazdım. Açılmadı. Nietzsche'nin doğum tarihini yazdım. 1844. Açılmadı. Duraksadım. Bu sefer Nietzsche'nin ölüm tarihini yazdım. 1900.

Açıldı.

İçeri ilk girdiğimde karşımdaki kocaman kafeste Bekir'i gördüm. Köpek hızla Tufan'ın kokusunu almış gibi yatağı koklamaya başladı. Çok meraklıydı. Kendimi resmen köpekle aynı heyecanda hissettim. Etrafı incelemeye başladım ama yatak odasında hayat yoktu. Sadece bir yatak ve bu kadar. Resimlerden birine bastım ve kütüphanenin gizli kapısını ittim. Kütüphanesine adımladım.

"Bakalım hangi kitapları var?" dedim kütüphaneye doğru adımlarken. Köpek de peşimden geliyordu. Bekir ise huzursuz bir şekilde kafesinde sağa sola sürünüyordu.

Rafta parmağımı sürttüm. Bir kitabı tutup çekip aldım. Koltuğuna oturdum. Helga bu kata sadece benim için çıkıyordu. Tufan'ın odasına Helga dahil herhangi birinin girmesi yasaktı. Bu nedenle viskisi ve bardağı yanda duruyordu. Kendi dolduruyordu.

Geriye yaslanıp kitabın kapağını açtım. Türkçeydi. Okumaya başladım. Bazı yerlerin altı çiziliydi. İnceliyordum. Zaman geçiyordu. Tufan'ın beni öpmesini düşünüyordum. Nedensizce Deniz'e karşı kendimi kötü hissettim. Onunla tamamen vedalaşmak istedim. Onun sesini son kez duymak istedim. Beni aramalardan engellememişti. Kitabı okuduğum sırada telefonu kulağıma götürdüm.

Köpek bir anda havlamaya başlayınca şaşkınlıkla ona döndüm. Telefon kulağımdayken kaşlarımı çatarak kitaplığa doğru baktım. Boydan boya, kocaman kitapların içine doğru sürekli havlıyordu. Şaşkınlıkla elimdeki kitabı bıraktım ve eğildim.

Deniz çağrımı cevaplamayınca telefonu yere bıraktım ve yere bağdaş kurarak kütüphanenin en altındaki raftaki

kitapları köpeğe gösterdim. "Bak kuçu kuçu? Bir şey yok ki burada, hep babanın kitapları."

Köpek hızla kitapları koklarken burnuyla rafların sonuna doğru bir bir kitapları dağıtmaya başladı. Onu takip ederek ulaşmak istediği yer için elimle kitapları raftan bir bir çıkartıp yanıma doğru bırakmaya başladım.

En arkada, kocaman siyah bir kasa vardı. Şaşkınlıkla kalakaldım ve hızla köpeğe baktım, "Baba burada ne saklıyor?" dedim merakla. Kasayı kendime doğru çekmeye çalıştım, ancak sanki tonlarca ağırmış gibi yerinden bir milim oynamamıştı. Bıkkınlıkla kasanın şifresini düşünmeye başladım. Birkaç şifre denedim,

Nietzsche'nin doğumu, *yanlış.*

Nietzsche'nin ölümü, *yanlış.*

Kasa kendini kilitlemeye almadan önce bıkkınlıkla ne olabileceğini düşünüyordum. Köpek hiç durmadan kasayı kokluyordu. İnternetten Nietzsche'nin Torino'da kırbaçlanan atı görüp delirdiği, hayata küstüğü yılı arattım. Ardından son bir şans kasaya şifreyi girdim.

1889. *Kasa açıldı.*

Heyecanla içine bakmak için yere yüz üstü uzandım ve rafa doğru iyice girerek telefon ışığımı kasaya tuttum. İçinde birkaç evrak, bir kutu ve üç beş şeffaf poşet vardı. Hepsini tek tek çıkartıp yanıma bırakırken köpek merakla beni izliyordu.

Evraklara baktığımda gece kulübü ile ilgili birkaç gizlilik sözleşmesi olduğunu fark ettim. Onlar ilgimi çekmemişti. Şeffaf poşetleri havaya kaldırıp baktığımda içleri tozlarla doluydu. Bana toz şekeri ya da pudra şekerini

anımsatmışlardı. Onları da umursamadan yana doğru bıraktım.

Evrakların arasında bir fotoğrafa ilişti gözüm. Solgun renklerde bir fotoğraftı. Ucu hafif yırtılmış, kenarından beyaz bir iz çıkmıştı.

Küçük bir oğlan çocuğu kahkaha atarken kameraya el sallıyordu. Siyah dalgalı saçları uçuşuyor, simsiyah gözleri sırıttığı için kısılmış duruyordu. Yuvarlak bir yüzü, al yanakları vardı. Fotoğrafı ters çevirdiğimde inci gibi bir yazıyla yazılmış bir metin ve yanına yapıştırılmış küçük kare bir ultrason fotoğrafı gördüm.

Ali'nin kardeşi olduğunu öğrendiği ilk an. Çetin'in ilk fark edilişi.

Evrakları karıştırmaya devam ettiğimde katlanmış beyaz bir kağıt buldum. Kağıdı açarken gözlerim akmaya başlamıştı. İçinde aynı güzel el yazısı ile yazılmış upuzun bir metin vardı. Kağıdın iki kısmı da sonuna kadar yazılarla doluydu. Birkaç saniye durup akan gözümü sildim ve hızla mektubu okumaya başladım.

Aslanım Ali,

Ben sana bunu yazarken yedi yaşındasın. Dizlerin hep yara bere, ceplerin taş dolu, gözlerin hep bir şeylere kızgın. Ama bil istedim, ben seni böyle çok sevdim. Annen karnındayken bile belliydi bu evin fırtınası olacağın. Daha kardeşin yokken bile benim yerim diye bakıyordun etrafa. Oyuncağını paylaşmazdın, sofrada gözün hep bende olurdu. Kıskançtın evet. Ama kötü değil, sahiplenen cinsinden. Ben de bunu hep anladım. Bir gün sana bir kardeş gelecek, daha doğmadan sinir olacaksın buna. Korkma. Senin yerin değişmeyecek. Çünkü sen benim ilk göz ağrımsın. İlk kez baba lafını senden duydum. İlk kez omzuma yaslanan sensin. Bunlar

silinmez. Hatırlıyor musun? Yağmurda eve koşarken düştün. Dizlerin kanadı ama ağlamadın. Eve girince tuttun kendini, sonra sessiz sessiz çöktün yere. O an anladım ki sen dışarıya güçlü içeriye fırtınalısın. İşte bu yüzden sana hep koçum dedim. Bazen bağıracağım sana. Sert konuşacağım. Kızdığımı sanacaksın. Ama bil ki sesim yükseliyorsa kalbim susamadığı içindir. Erkek adam sevgisini hep düzgün anlatamaz, ben de anlatamadım çoğu zaman. O yüzden bu mektup var. Kardeşin doğduğunda seni ikinci plana atılmış gibi hissedersen gel yanıma. Bir şey demene gerek yok. Omzuma yaslanman yeter. Ben anlarım. Unutma Ali, herkes seni güçlü sanacak. Ama ben senin yorulabileceğini de biliyorum. Yorulursan utanma. Erkeklik hep dimdik durmak değil, bazen çökmeyi de bilmektir. Ne olursan ol, neye dönüşürsen dönüş. Bu hayatta seni ilk seçen insan benim. Seni hiç bırakmayacağım. Baban.

Gözlerimi silerken mektubun arka kısmını çevirdim. Yine aynı yazı, ama tamamen farklı bir dünya. Bu sefer bir elveda.

Aslanım Ali,

Bunu yazarken yan odadasın. Nefesini duyuyorum ama yüzüne bakamıyorum. Çünkü bakarsam kalamam. Kalırsam da kendimden utanırım. Bugün annenin yaptığını senin yanımda öğrendim. O an senin omzun altımdan kaydı sandım. Erkekliğim değil, babalığım sarsıldı. Çünkü bir baba oğlunun yanında çaresiz kalmamalıydı. Ben kaldım. O yüzden gidiyorum. Kaçmak gibi duruyor biliyorum. Ama kalırsam içimdeki utanç seni ezecek. Benim yüküm sana ağır gelir. Muğla sana emanet. Çetin'e sahip çık. O senin kardeşin. Sert olma ona. Sen benden daha erken büyüdün zaten, bunu yapabilirsin. Annenizi üzmeyin. Kızmayın. Affedin. Affetmek güçsüzlük değil, bazen hayatta kalma biçimidir. Ben yapamadım diye siz de yapamayacaksınız

sanma. Bil ki seni bırakmıyorum. Sadece kendimi senden biraz uzağa koyuyorum. Çünkü bir baba bazen oğluna zarar vermemek için geri çekilir. Hakkını helal et koçum. Sana yeterince güçlü bir baba olamadım belki ama seni hep doğru yerden sevdim. Bir gün bu mektubu tekrar okursan ve içinden bana küfredersen et. Haklısın. Ama sonra şunu hatırla. Bu hayatta seni ilk seçen, seni ilk seven insan bendim.

Gözümü arkada bırakma. Benim gözüm sende kalıyor zaten. Baban.

Yavaşça ve çok dikkatlice kağıdı katladım ve özenle fotoğrafla birlikte diğer evrakların arasına koydum. O kağıda zarar vermekten çok korkmuştum. O kağıt bir hazinenin kumlar arasında boğulması gibiydi. Bir kağıtla insan alaşağı olabilirmiş demek ki.

"Of!" dedim dayanamayarak. Ellerimle yüzümü kapattım ve bağdaş kurduğum yerde ağlamaya başladım, "Of, ya!"

Ağlamam hıçkırıklarla buluştuğunda gözlerimi açamayacak kadar çok damla birikmişti pınarlarımda. Sesim tüm yüzümü elimle kapattığım için boğuk çıkıyordu ama içimdeki fırtınalar tekneleri alabora edecek kadar güçlüydü. Birkaç fırtına kopuyordu, bedenime kenetlenmiş birkaç infilak haykırışı tutuşmak için can atıyordu.

Ellerimi yüzümden çektiğimde burnumu tişörtün ucunu yukarı kaldırarak sildim. Ağzım aralık bir şekilde etrafa baktığımda gözlerim köpeğe kaydı, "Of, ya!" diyerek tekrardan hıçkırarak ağlamaya başladım.

Ağlamayı kesemiyordum. Gözlerim buğuluyken köpek kutuyu burnuyla açmaya çalışıyordu. Gözlerimi elimin tersiyle silip kutunun kapağını açtım. Köpek kutuyu merakla koklarken içinde bir telefon gördüm. Babasının olduğunu

düşündüm ilk başta. Telefonu elime aldığımda ağlamayı kesmiş, burnumu çekiyordum. Telefona baktığımda son model olduğunu fark ettim. Ekranını açtığımda bir cevapsız arama vardı.

Dakikalar önce ben aramıştım.

Şaşkınlıkla bakakaldım. Bir süre ekrana anlamsızca bakıp burnumu çektim ve kendi telefonumu diğer elime aldım. İki telefonu iki bacağımın üzerine ayrı ayrı koydum ve kendi telefonumdan Deniz'i aradım.

Diğer telefon titremeye başladı.

Köpek öfkeyle havlamaya başladı.

Gözlerim şaşkınlıkla iki telefon arasında gidip geliyordu. İnanmakta zorlanıyordum, gerçek gibi değildi. Çağrıyı sonlandırıp bir bacağımın üzerindeki telefonumdan Deniz'i tekrar aradım.

Tekrar diğer bacağımdaki telefon çaldı.

Derin bir nefes verdim. Bacaklarımdaki telefonları yavaşça yere bıraktım. Ayaklandım ve birkaç saniye burnumu çekerek öylece yerde duran telefonlara baktım. Köpek susmuş, merakı gittiği için öylece oturduğu yerden bana bakıyordu. Tufan'ın başucundaki sigara paketinden bir sigara çıkarttım ve rafların dibine çöktüm.

Dudaklarımı yaladım ve öylece tavana baktım. Tekrar ağlamaya başladığımda hızla sigarayı dudaklarıma götürdüm. Ellerim o kadar çok titriyordu ki parmaklarımın arasındaki sigaranın dumanı sürekli sağa sola şekiller oluşturuyordu.

Kapının sertçe açıldığını duydum. Tufan yatak odasının kapısından girdiğinde direkt olarak kütüphane kısmına doğru ayak seslerini duydum. Gözleri önce bende durdu. Ağzını aralayıp konuşacağı sırada duraksadı. Kasanın içindekileri yerde gördüğünde çattığı kaşları yumuşadı. İfadesi bir anda düzlüklere gitti. Donup kalmıştı, ancak ben onun içinde o an kopan korku fırtınasını kendi tenimde dahi hissedebilmiştim.

"Küçük şeytanım?" dedi bana doğru bir adım atarken. İfadesi ölü bir mektubun son anda bulduğu nefese sıkıca tutunması kadar çaresizdi. "Benim eşyalarımı mı kurcaladın?"

Küçükken kaderin kırmızı ipliği Deniz ve bana bağlı sanırdım. Belki de gerçekten öyleydi. Sonra Tufan geldi, ipi kesti. Beni o naif iplerdense, kendi zincirlerine mahkum etti.

-BÖLÜM SONU-

Tiktok ve Instagram'daki sosyal medya hesaplarım : ceylinpetrikor

Yeni bölüm alıntıları ve soru cevapları kaçırmamak için Instagram'daki Küçük Burjuvalar kanalına gelmeyi unutmayın nergis çiçeklerim. Diğer bölüm görüşürüz!

36. BÖLÜM : SEL DİLEMMASI +18

...

Tiktok ve Instagram'daki sosyal medya hesaplarım : ceylinpetrikor

Yeni bölüm alıntıları ve soru cevapları kaçırmamak için Instagram'daki Küçük Burjuvalar kanalına gelmeyi unutmayın nergis çiçeklerim. Diğer bölüm görüşürüz!

Bölüm, yetişkinlere uygun yazılmıştır. Sahneler arası uyarı yoktur. Sahneler içi tetikleyici cümleler, nesneler ve cinsel fanteziler vardır. Uygunsuz örnek içerir.

İyi okumalar.

Rüzgarın sertçe estiği yüksek bir tepede küçük kız çocuğu oyun oynuyordu. Minik ayakları çıplaktı. Üzerinde ona bol gelen beyaz bir atlet, altında toprağın kirlettiği bir pantolon vardı.

Küçük kız elindeki ince bir dal parçasıyla yerdeki toprağa küçük çukurlar kazıyor, ardından bu çukurları taşlarla kapatıyordu. Heyecanla bakan kocaman kahve gözleri dikkatlice toprağa odaklanmıştı.

Çocuğun yanı başında bir akbaba kanatlarını ağır ağır açıp kapayarak havalanmaya hazırlanıyordu. Çocukla arasında sadece birkaç adımlık mesafe olan bir kayaya konmuş, merakla onu izliyordu kanatlarını çırparken.

"Ne yapıyorsun burada, küçük insan?" diye sordu akbaba keskin bakışlarını çocuğa dikerek. Sesi rüzgarın uğultusuna karışmıştı, buna rağmen küçük kız onu net bir şekilde duyabilmişti.

Çocuk başını kaldırıp akbabaya baktı. Gözlerinde ne korku ne de şaşkınlık vardı. "Oyun oynuyorum," diye yanıtladı. "Bu taşlarla bir dünya kuruyorum."

Akbaba, kanatlarını biraz daha genişleterek rahatladı. "Bu dağda tek başına ne işin var? Ailen nerede?"

Çocuk başını tekrar toprağa eğip kazdığı çukura küçük bir taş yerleştirdi. "Ailem yok. Ben buraya çıkıp hayal kurmayı seviyorum. Burası benim dünyam."

Akbaba, çocuğun bu saf ve dürüst yanıtı karşısında biraz daha yaklaştı. "Bir dünya kurmak... Ne kadar ilginç. Peki, senin dünyanda kimler var?"

Çocuk elindeki dal parçasını bırakıp gözlerini ufka dikti. "Benim dünyamda barış var. Hayvanlar ve insanlar dostça yaşıyor. Kimse kimseyi incitmiyor. Herkes birbirine yardım ediyor."

Akbaba başını hafifçe yana eğip çocuğun gözlerindeki ışıltıya baktı. "Büyük bir hayal. Ama gerçek dünya böyle değil,

küçük dostum. Burada güçlüler zayıfları avlar, doğanın kanunu budur."

Kız çocuğu gülümsedi akbabanın sözlerini dinlerken, "Belki," dedi. "Ama hayallerimde her şey mümkün. Belki bir gün gerçek dünyada da böyle olur."

Rüzgar hafifçe esmeye devam ederken akbaba geniş kanatlarını açarak gökyüzüne yükseldi. "Gerçeklerin dünyasına hoş geldin, küçük insan," diye seslendi gökyüzünde süzülürken.

Küçük kız akbabanın ardından el salladı ve başını toprağa indirip taşları dizmeye devam etti.

O gün akbaba o çocuğu öldürmemişti çünkü akbaba sadece leş yerdi. Çocuk onun masum bir kuş olduğunu düşünmüştü, oysa o çocuğun ölmesini bekleyerek tepeden onu izlemeye koyulmuştu.

Böyleydi bazen hayattaki karmaşalar. Kandırılırdı herkes kendi bakış açısı yüzünden. Küçük kız masum gördüğü akbabaya el sallarken, kanat çırpan bu vahşi yaratık küçük kızın ölmesini bekleyen bir zalimdi.

Sahi, bakış açıları mıydı insanı öldüren, yoksa küçük kızın bilgesizliği mi kurban etmişti onu?

"Terk edilmişlik başkadır, yalnızlık başka."

-Böyle Buyurdu Zerdüşt

Tufan Ali Uluhan, karşısındaki insanı birkaç dakika içinde bambaşka duygulara sürükleyebilirdi. Heyecan, tutku, şehvet. Ya da ihanet, hayal kırıklığı, kandırmaca.

Kandırılmıştım. Sellerin öfkeli dalgaları yüzüme sertçe tokat atmıştı. Kesik kesik düşünüyordum. Odanın içi çok sessizdi.

Tufan gecenin ortasında yavaşça yanıma oturdu. Kocaman bedenini yanıma bıraktı. Sırtını rafa yasladı ve bacaklarını kaldırıp kollarını bacaklarından aşağı doğru salladı. Konuşmuyorduk.

Bana döndü başı, göz göze geldik. Sakin baksa da gözlerinin içi telaş doluydu. Korkuları insanı tarumar ederdi. Kara siyahı gözleri aleve verilmiş, kuşatılan karalarında birisi kendi bayrağının demirini sertçe geçirmişti.

"Nergis?"

Hava karanlığı ikiye bölen bir ortalıktaydı. Yatak odasının ışığı açık, içerisi sessizdi. Bu saatlerde öten birkaç karga vardı camın dibindeki uzun ağaca konan. Elimi yavaşça köpeğe uzattım. Başının tepesini parmaklarımla okşadım.

"Dinliyorum Tufan."

Başımı hafif eğdim ve camın dışındaki yıldızlara baktım. Muğla'nın tepesi ışıl ışıldı, ay heybetliydi. Ben de hep bir

yıldız olmak istemiştim. Kardeşimin hayatında bir iz bırakmak istemiştim.

"Herhalde kendimi aklamama gerek yok, değil mi?" dedi ifadesini kıran bir sakinlikte. "Neden yaptığımı açıklamama gerek bile yok, değil mi? Sen zaten beni anlarsın, neyi neden yaptığımı anlarsın, değil mi?"

Omuz silktim. Sigarayı içime çektiğimde sert biz cızırtı çıktı. Dumanı üflerken sigarayı da küllüğe ezdim.

"Açıkla kendini," derken ağzımdan beyaz duman çıktı son kez.

Tufan birkaç saniye sustu. Diyeceklerini en ince tonuna kadar hesapladı ve konuştu. "Viktor'un yanında bir sürü adamım olduğunu biliyorsun. Hepsi aynısını söyledi. Ölmüş gitmiştir o adam dediler. Telefonu da bankta bulmuşlar ama Deniz yok. Ben de çok üzüldüğün için onun adına yazdım sana. Sadece seni mutlu etmek, içini rahatlatmak istedim."

"Normal mi bu yaptığın sence? Niye kandırdın?" dedim yıldızları izlerken. "Salak yerine koydun beni."

"Hayır," dedi sadece beni izlerken. Eli başımın tepesine gitti. Parmakları kafamın tepesini sessizce ovalamaya başladı. Sever gibi. Sakinliğim onun gerginliğini de sildi. "Ben sadece için rahatlasın istedim. Onun adına yazmamın tek sebebi içini rahatlatmaktı. Seni düşünerek hareket etmeme rağmen bana kızmayacak kadar olgun ve zeki bir kadın olduğunu biliyorum."

"Sen kimsin de benim sevgilim adına bana mesaj atıyorsun?" diye çığlık attım. Öyle hızlı ayağa kalktım ki köpek bile hızla birkaç adım geri attı. "Sen kimsin de beni kandırıyorsun?" Elim hızla raflara gitti. Sinirle kitapların birkaçını yere fırlattım. "Tufan sen kendini ne

zannediyorsun? Sen ne hakla beni bu duruma sokuyorsun!" diye çığlık attım.

"Kendine gel," dedi sakince ayaklanırken. "Lan sana yemin ederim sen üzülme diye tüm bu çabalarım amına koyayım. Ben de meraklı değilim bir oğlan çocuğu adına sana yazmaya. Mutlu olursun diye," dediği sırada bileklerimi tek eliyle tuttu. Bana doğru eğildi hırsla. "Özür dilerim. Mutlu ol diye," dedi nefes nefese.

"Sen onun adına bana nasıl yazarsın!" diye çığlık attım. Bileklerimi çekiştirdim. Bıraktı. Sinirle rafa bir daha vurdum. "Neden onun adına benimle tartıştın! Kendini savundurttun! Ruh hastası!" derken avazım çıktığı kadar bağırdım. Hiç durmadan raftaki kitapları yere atmaya başladım. Belki de Deniz'in öldüğüne inandığım içindi öfkem, sinirimi Tufan'dan çıkarttım.

"Bana bak," dedi gözleri kocaman açık, ağzı aralık. "Bana bak. Sana diyorum. Kendine gel."

"Söyle!" dedim sinirle. Bir kitabı daha fırlattım. "Neden onun adına benimle konuşuyorsun sen!"

"Ölmüş işte lan ölmüş!" diye bağırması sesimi kıstı. Köpek hırladı. Sanki Tufan bana bir kez daha bağırsa, köpek beni parçalardı. Tufan'ın bana karşı tavrının sertliği onun da bakışlarının sertleşmesine neden oldu. "Ölmüş," dedi nefes nefese bana bakarken. Susmam ona fırsat verdi. "Telefonu düşmüş vurulduğu sırada, bizimkiler de bulup bana getirdi. Üzülme diye onun adına vedalaştım işte seninle. Nankörlük yapma Nergis," dedi hızla işaret parmağını bana kaldırırken. Gözleri alevliydi. "Senin için yaptım bunu. Kendini suçlayıp duruyordun. Kendini suçlama, yoluna bak istedim. Teşekkür edeceğin yerde yaptıklarına bak."

"Yalan söyleme!" diye çığlık attım. Sinirle raftaki kitapları bir bir yere fırlatmaya devam ettim. Çoğu tarihi, çoğunun kapağı el oymasıydı ama umursamadım. "Beni kandırmayı bırak artık!" derken boğazım yırtıldı.

Tufan'ın başı bileğindeki saate indi. Muhtemelen titremişti. Biri odasına girdiğinde bu olurdu. Başını girişe kaldırdı. Tam da o an odanın kapısı gürültüyle açıldı.

"Ne oluyor?" derken Çetin içeri daldı, elinde tuttuğu silahın namlusu tam yüzüme dönüktü. Duvarlardaki eski yağlı boyalar bulanıklaşıyordu. Yerde dağılmış kitaplar ayaklarımın altında eziliyordu. Her şey bir anda hem çok gerçek hem çok ağır geldi.

Çetin birkaç saniye öylece silahla bana baktı. Sonra gözleri yere indi. "Patronu mu dövüyorsun ne yapıyorsun sen burada?"

"Çık," dedi Tufan, bana bakarken. "Siktir git odadan. Girme karı koca arasına."

"Abi tamam çıkayım da bu kadın kafayı yemiş gibi çığlık atıyor," dedi Çetin. Dudakları kıvrılmış, gözleri kısılmıştı. Sanki bu bir oyunmuş da sanki ben bu oyunun en aptal oyuncusuymuşum gibi bakıyordu. Ya da artık bana her şey öyle geliyordu.

Bir an donup kaldım. Sonra gözüm karardı. Adım attım. Bir adım daha. Sonra bir anda üzerine yürüdüm. "Silah mı çekiyorsun bana? Silah mı Allah'ın şizofreni! Beni mi vuracaksın!" derken çığlık attım. Omuzlarından öyle sert ittim ki, dengesi bozuldu, sırtı duvara çarptı. Silah sallandı ama hala bana doğruydu. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz babası sikişikler! Vursana hadi!"

"Bacım ne yapıyorsun?" dedi Çetin şaşkınlıkla toparlarken. Silahını hızla beline yerleştirdi. "Ben sana değil olaya çektim silahı, Allah belamı versin," derken Tufan'a döndü. Alt dudağını ısırdı. "Patron bu karı bizi yemin ederim döver amına koyayım."

"Siktir git," dedi Tufan hala bana bakarken. "Çok sinirli. Baksana, minik bir alev topu adeta. Yakar bizi. Git kardeşim."

Göğsüm inip kalkıyordu, nefesim kesik kesikti. Gözlerim önce Çetin'e, sonra Tufan'a kaydı. "İnşallah Deniz'e bir şey olmamıştır," dedim nefes nefese. "Eğer olduysa tüm sinirimi sizden çıkarırım."

"Lan günah keçisi niye biz olduk amına koyayım!" dedi Çetin şaşkınlıkla. Tufan ise öylece bana bakıyordu hala. Sinirle yanlarından geçtim. Bacaklarım titriyordu, koridorda yürürken fark ettim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken elimin tersi ile yanaklarımı sildim. Ayaklarım kendi başına hareket ediyordu, bedenim benden bağımsız gibiydi.

Kapıyı itip içeri girdim. Duvara yaslandım. Nefesim kesik kesikti. Ellerimi yumruk yapıp göğsüme bastırdım, sanki kalbimi dışarı fırlatacakmış gibi atıyordu.

"Deniz neredesin?" dedim kendi kendime, gözlerimi yumarken. "Deniz benim yüzümden sana bir şey olmadı, değil mi?"

Bundan da kötü bir his vardı içimde. Tufan'a neden kızdığımı biliyordum. Deniz'e bir şey olduysa kendimi değil, onu suçlamak istiyordum. Belki de kendi günahlarımı Tufan'a yıkarak rahatlamak istiyordum.

Kapıyı arkamdan kilitledim. Kilidi çevirirken elim titriyordu ama ses çıkarmamaya çalıştım. Dışarıdaki dünya duymasın istiyordum. Sanki bu kapı beni onlardan ayıran son şey gibi hissettim.

İçerisi karanlıktı. Çiftliğin direk lambasının sızdığı pencereden soluk bir süzme geliyordu. Yatağa doğru yürüdüm, ayakkabılarımı bile çıkarmadan kendimi üstüne bıraktım. Yüzüstü uzandım, yastığa gömdüm yüzümü. Nefesim yastıkta boğuluyordu.

Sessizlik ağırdı. Fazlaca.

Göğsümdeki o yumru büyüdükçe büyüdü boğazımı tıkadı. Ağlamak istiyordum ama gözyaşları gelmiyordu. Sadece içim yanıyordu. Kuru bir feryat gibi. Sanki biri kalbimi avucuna almış da yavaş yavaş sıkıyordu.

Belki beş dakika, belki yarım saat sonra kapıda hafif bir tıkırtı oldu.

"Ömür törpüm? Konuşabilir miyiz? Lütfen. Bak rica ediyorum. Ayağına kadar geldim. Aç kapıyı."

"Ayağıma kadar dediği de yan oda, geri zekalı," dedim sessizce. Ona cevap vermedim. Kapının önünde bir süre durdu. Adımlarını duyabiliyordum. Bir ileri bir geri. Sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Sonra derin bir iç çekiş.

Tekrar tıklattı. "Bak istesem kapıyı açabilirim ama sen aç istiyorum. Benim ne suçum var hala anlamadım? Seni üzmemek için yaptığım bu şey yüzünden ben suçluysam söyle bileyim," dedi. Sesindeki çaresizlik içimi daha da parçaladı ama yine de kalkmadım. Yüzümü yastığa bastırdım.

"Git!" diye bağırdım, sesim yastığa gömülü olduğu için boğuk çıktı.

"İstersen sana birkaç şaka yapayım, moralin yükselir?" dediğinde sinirle avcumu sıktım.

"Yürü git başımdan! Git ya!" diye bağırdım. "Defol!"

Bir süre daha bekledi. Kapıya yaslandığını hissettim neredeyse. Alnını kapıya dayamış, gözlerini kapatmış gibi. Sonra adımları uzaklaştı. Yavaş yavaş. Koridorun sonunda kaybolana kadar dinledim o ayak seslerini.

Tufan gidince oda daha da sessizleşti. Daha da soğuk. Yattığım yerde kıvrıldım, dizlerimi göğsüme çektim. Kollarımla kendimi sardım. Sanki biri sarılıyormuş gibi yapmak istedim ama kimse yoktu. Belki de hiçbir zaman birisi olmayacaktı. Hep tek olacaktım ama sonuçta ben buradaydım. Yeterliydim, yetmeliydim.

Kapı tekrar tıkladığında uykumdan hızla uyandım. "Ya yürü git!" diye çığlık attım. "Siktir git orospu çocuğu laftan anla!" derken sinirle yatağa vurdum. "Git diyorum ya git! Tek bırak beni!"

Kapının ardından minik ve şaşkın bir ses geldi. "Abla?"

Bir anda yataktan fırladım. Hızla kapıyı açtım. Tufan yoktu ortalıkta ama Sena'yı bana yollamıştı. Hemen dibine çöktüm. Gözleri kocamandı. "Bebeğim," dedim onu kucaklarken. "Tek mi geldin? Mürekkep ablan nerede?"

"O uyuyor," dedi şaşkın şaşkın. Onu yatağa bırakıp hızla sarıldım. Sena hemen yanıma sokuldu, başını omzuma koydu. Küçük elleriyle koluma sarıldı. "Niye ağlıyorsun ki şimdi?" diye sordu, saf endişeyle. "Ne oldu?"

"Bir şey olmadı bal kızım," dedim sessizce. "Seni Tufan abin mi yolladı buraya? Ettiğim küfürleri duydun mu?"

"Yalan söylüyorsun," dedi usulca. "Gözlerin şiş. Ve burnun kızarmış. Ağladığında hep öyle olur. Ayrıca duydum. Çok ayıp bir küfür ettin ama bana demediğini biliyorum. Neden Tufan amcaya küfür ettin? Sana ne yaptı?"

Güldüm. "Şu adama amca deyip durma," dedim. "Hem bazen ablaların da üzülmeye hakkı olmalı. Ama nihayetinde geçer."

"Geçmez," dedi ciddi ciddi. "Sen üzülünce ben de üzülüyorum. Kalbim sıkışıyor." Küçük elini göğsüne koydu. "Bak mesela, şu anda da sıkışıyor."

Bu sefer daha sessiz ama şiddetli başladı ağlamam. Sena korktu önce, sonra daha sıkı sarıldı bana. "Geçer ablacığım," dedi bu sefer o. "Ben yanındayım ya. Sen bana hep ben yanındayım diyorsun. Şimdi de ben diyorum." Küçük elleriyle yüzümü sildi. Parmakları ıslak, gözyaşlarımı kurularken burnunu çekti.

"Ağlayınca burnun kızarıyor ya," dedi birden gülerek. "Aynı domatese benziyorsun."

Güldüm bu sefer gerçekten. "Sen de hıyara benziyorsun aptal çocuk," dedim burnumu çekerek. "Seni çok seviyorum."

Bir süre öyle kaldık. Sena başını göğsüme yasladı. Dışarıda rüzgar 1984'ün eşiğindeki saman balyalarını hışırdatıyordu. "Uyuyalım mı?" diye sordum usulca.

"Sen uyursan ben de uyurum," dedi Sena. Sonra ekledi. "Ama sen uyuyana kadar bekleyeceğim. Gözlerimi kapatmıyorum."

Gözlerimi kapattım. Ama uyumadım. Sadece dinledim. Küçük kalp atışlarını. Nefes alışını. O uyuduğunda telefonumu elime aldım. Eski fotoğraflara baktım. Çocukluğuma, Deniz ile olan anılarıma bakmaya başladım. Tam bu sırada telefonum titredi.

Tufan Ali Uluhan : Ben hala neden bana küstüğünü anlayamadım.

Gözlerimi devirdim. Hafif doğruldum, Sena'yı da uyandırmak istemedim. İki elimle birden telefonu tuttum.

Nergis : Ben de Sena'yı neden yanıma yolladığını anlamadım.

Tufan Ali Uluhan : Zırlamayı kes diye.

Nergis : Allah razı olsun ya çok düşüncelisin.

Tufan Ali Uluhan : Eyvallah.

Nergis : Ayrıca yanlış telefondan yazıyorsun sanırım. Deniz'in telefonu değil bu. Hatlar mı karıştı?

Tufan Ali Uluhan : İlk şakan mı?

Nergis : Senin şakalarından iyidir, üstelik şaka yapmadım. Laf soktum.

Tufan Ali Uluhan : Üzülme diye bu kadar uğraştığım için özür dilerim.

Nergis : Neden hala üste çıkmaya çalışıyorsun? Özür dilerken bile üste çıkıyorsun.

Tufan Ali Uluhan : Severiz.

Nergis : Neyi?

Tufan Ali Uluhan : Üste çıkmayı :)

Nergis : Sapıkça bir mesaj mıydı bu anlamadım?

Tufan Ali Uluhan : Sen azmışsın amk

Nergis : SENSİN AMK TERBİYESİZ

Tufan Ali Uluhan : Yemin ederim güldürdün beni

Nergis : Yazma bana hadsiz

Telefon ekranını kapattım. Sinirle nefes verdim. Sonra istemsiz gülmeye başladım. Sinirlerim bozulmuştu sanırım.

Günler geçiyordu. Deniz'i özlüyordum. Belki de ona alışıktım, uzun süredir görüşmesek bile hala bir yerlerde nefes aldığını duymak bana iyi gelirdi. Öldüğüne iyice inandım artık. Tufan da bu konu hakkında konuşmadı pek. Ben de sormadım.

Bodrum kata inerken beton basamaklar soğuktu. Nem duvarlardan sızdı, küf kokusu genzimi yaktı. Yukarıda hayat devam ediyordu. Bizim için en azından. Güvenlikler konuşuyor, Helga ve diğer hizmetliler koşuyor, akşamları yemek yeniyor, akrepler besleniyor, tavşanlar yem ediliyordu. Aşağıdaysa zaman başka bir şeye evrildi. Burada Meltem için saat yoktu.

Kapının önünde durdum. Demir kapı aralıktı. İçeriden mırıltı geliyordu. Eski bir plak. Çizik çizik. Aynı melodiyi defalarca tekrarlayan, insanın sinirine işleyen bir bale parçası. Tam Meltem'e göreydi aslında. O severdi aynı notaya takılı kalmayı, aynı dönüşü yüz kere yapmayı, aynı noktaya bakmayı.

İçeri girdim. Meltem ortadaydı. Ayakları çıplak, parmak uçlarında dönüyordu. Kolları havada ama tam bir bale pozisyonu değil de sanki biri ona baleyi tarif etmiş ama o kendi bedeninde başka bir dile çevirmiş gibiydi. Başını bir

anda geriye atıyor, sonra aniden duruyor, gözlerini bana dikiyordu. Bakıyordu ama görmüyordu.

"Meltem," dedim, plağa gözüm çarparken. "Plak mı getirttin buraya? Eskiden mırıldanır dururdun sadece."

Cevap vermedi. Deri koltuğa oturdum. Bu sırada Helga tepsiyle ona yemek bırakıyordu. Bir tur daha döndü. Sonra yerdeki çatlağın üzerine çöktü, çatlağı okşadı. Dudakları kıpırdıyordu. Sayı sayar gibiydi.

Öylece onu izliyordum. Onu korkutmamayı öğrenmiştim. Ani hareket yok. Sert ses yok. Dünya zaten ona yeterince sertti. "Yorulmadın mı?" diye sordum.

Birden kafasını kaldırdı. Gülümsedi. "Günlerdir neden beni görmeye gelmedin?"

Sessiz kaldım. Tekrar ayağa kalktı. Müzik hala dönüyordu. Bir adım attı, sonra durdu. Kafasını eğdi. Saçları yüzüne düştü.

"Sen ağlamışsın," dedi aniden. "Gözlerin sızlıyor. Yoksa o iblis seni üzüyor mu?"

Yalan söylemedim. "Tufan mı? Hayır. Daha başka sorunlarım var."

"Kim öldü?" diye sordu, dümdüz şekilde. Helga bu sırada odadan çıktı. Sessizce Meltem'i izliyordum. Yutkundum.

"İlk aşkın Viktor'du, değil mi?"

Bir anda gülmeye başladı. Yüksek, kesik, tuhaf bir kahkaha. Sonra sustu. Birden sustu. "Aşkın ilki sonu olmaz. Aşk birdir. Bir tane gelir, kaybedersen de bir daha seni bulmaz." Ayağa

fırladı. Dönmeye başladı. Daha hızlı. Daha sert. Ayak tabanları betona çarpıyordu.

"Aşk ya vardır ya yoktur. Bale gibi. Ya dönersin ya düşersin!"

"Sen niye hiç ağlamıyorsun?" diye sordum.

"Ben dans ediyorum," dedi sertçe dönerken. "Gözyaşım ayaklarımdan akıyor!"

Bir süre öyle kaldık. İki yetişkin kadın gibi değil, iki yarım çocuk gibi. Dünya bizi farklı yerlere savurmuştu ama acının dili aynıydı.

"Çetin gerçekten hain mi?"

"Evet," dedi hızla dönerken. "O beni Mardin ile birlikte kurtardı! Hain bir iblis o!"

"Anladım," dedim sessizce. "Neden yapsın ki bunu?"

"Çünkü abisinin yerine geçmek istiyor!" derken kahkaha attı. "Abisinin yerine geçecek! Abisinin yerine geçecek! Hurensohn! Anası da orospuydu bunun! Kendi de tam bir orospu çocuğu!"

"Meltem," diye mırıldandım. "Sana Almancayı Viktor öğretmedi mi? Viktor öyle söylemişti."

Bir anda durdu. Bana bakarken başı hafif yana eğildi. "Evet de... Bundan sana ne?"

"Almanya'da büyüdüğünü söyledin bana," diye mırıldandım. "Tufan yok şu an burada. Bana gerçekleri anlatır mısın? Belki de gerçekten aynı anne babadan çıktık."

Birkaç saniye öylece yüzüme baktı. Fısıldadı. "İblis," dedi sessizce. Eliyle yeri gösterdi. "Normalde yerin altında yaşar.

Ama benim uhrevi yaratığım," derken bu sefer yukarıyı gösterdi. "Yer üstünde yaşayan bir iblis. Beni yeraltına hapsedip kendi güneşi görebilen bir iblis! Dinliyor," derken hızla sağa sola baktı. "Duyuyor. O her an bizi dinler."

"Anladım," dedim sessizce, ayaklandığım sırada. "Daha başka zaman gelirim tekrar. Tufan'ın bizi dinlemediği bir an bu konuyu tekrar konuşalım, olur mu?"

"Yarın akşam bana çikolata getirir misin?"

Çıkacağım sırada durup ona döndüm. Gülümsedim. "Getiririm."

"Yaşasın!" dedi zıplayarak dönmeye devam ederken. "Bir şişe de kırmızı şarap lütfen! Yanına Kıbrıs'tan gelme hellim peynir ve birkaç kraker de istiyorum!"

"Tamam," dedim odadan çıkarken. "Hepsini yarın sana getireceğim."

Meltem'in yanından ayrıldım. Gece yarısını geçmişti. Çiftlik sessizdi, sadece uzaklarda bir karganın tek tük ötüşü duyuluyordu. Uyuyamamıştım.

Ay dolunaydı. Gökyüzünde bembeyaz, etrafı gümüş bir ışıkla yıkıyordu. Karlar erimişti artık. Çiseliyordu. Göletin kenarına doğru yürüdüm. Eski meşe ağaçlarının dalları suya sarkıyordu. Göletin dibine vardığımda kollarımı birbirine bağladım. Gözlerimi kapattım. Suyu dinledim.

Arkamda bir gölge hissettim. Buz gibi oldu sırtım. Geldiğini anladım, nitekim o geldikten birkaç saniye sonra kokusu da bedenime sindi. Tek bir kelime bile etmedi. Ben de sustum. Omzunun sıcaklığını hissettim ama dönüp bakmadım. Bakarsam yumuşayacağımı düşündüm.

Yumuşarsam affedeceğimi bildim. Affedersem kendimden nefret edeceğimi de bildim.

Rüzgar esti, dallar sallandı, yapraklar suya düştü. Küçük halkalar oluştu, ayın yansımasını bozdu. "İyi geceler patron," dedim sonunda, sesim geceye karışacak kadar alçak.

"Sana da," dedi sessizce. Gitmedi arkamdan. Gözlerim gölette duruyordum. Bir süre daha sessizlik. Sadece suyun hafif çalkantısı, rüzgarın dallarda fısıldaması.

Başımı ona çevirdim. Ay ışığı yüzüne vuruyordu. Sakallarının gölgesi, göz altındaki morluklar, dudaklarının kenarındaki o ince çizgi.

"Bu nazlanma işi ne zamana kadar sürer tahmini?"

Gölün dibine oturdum sessizce. Taş buz gibiydi ama umursamadım. Yavaşça yanıma oturdu. Aramızda bir karış mesafe vardı ama dokunmuyorduk. Benim bedenim alev alırken o her zamanki gibi soğuk hissettirdi.

"Ne istiyorsun benden Nergis?" diye sordu usulca. "Söyle. Gerçekten söyle."

Gölete baktım. Ayın yansıması oradaydı. "Bir şey istemiyorum."

Başını çok hafif salladı. Başka bir şey demedi. Bir süre öyle kaldık. Yan yana, sessizce. Sessizlik uzadı. Uzadıkça içim sıkıştı.

"Hayatın anlamı sence ne?" diye sordum sonunda. Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum. Belki gerçekten merak etmiştim. Belki de susmamak için ağzımdan çıkan ilk şeydi.

Bir süre cevap vermedi. Gölete baktı. "Tutunacak bir şeyler aramak," dedi sonunda. "Herkes bir şeye tutunup ayakta kaldı. Tutunacak bir şeyi olmayanlar da siktir olup gitti."

"Tutunduğun şey ne?" dedim. Cevap vermedi. Nefes verdi sadece. Ağır ağır. "Viktor'dan alacağın intikam mı?"

"Seninki de Deniz olmalı," dediğinde içim acıdı. "Bu kadar uzadığına göre bu mevzu, belli ki eleman seni iyi sarsmış."

Başımı salladım. "Kardeşimden başka tutunduğum bir şey yok."

Sessizlik yine çöktü. Bu sefer daha ağırdı. "Elimde değildi," dedi bir süre sonra.

"Ne elinde değildi Tufan?"

"Seni öyle görmek," dedi. "Parçalanmanı izlemek."

Güldüm. Kısa, sinirli bir gülüştü. "İzlemedin," dedim. "Yerime karar verdin. Erkek arkadaşım adına benimle sohbet ettin sen ya."

"Ben seni korumak istedim," dedi. Yutkundu. "Biliyorum," dedi. "Hem zaten mesele o da değildi amına koyayım."

"Peki neydi?" dedim.

"Onu kaybettiğinde," dedi. "Senin de kaybolmandan korktum." Başını bana çevirdi. "Öldü mü ölmedi mi bilmiyorum ama seni öyle görmek istemedim işte. Parçalanacak gibiydin. Unuttun mu şeytanım? Seni sadece ben parçalayabilirim, bir başka adam değil." Kalbim sıkıştı. Göğsümde bir şey oturdu sanki.

"Bunu kaç kez söyledin kendine?"

Kaşları çatıldı. Anlamadı. "Sorunu biraz daha açar mısın?"

"Kendini rahatlatmak için," dedim. "Vicdanını rahatlatmak için bunu kaç kez tekrarladın?" Gölete baktım. Su hareketsizdi. "Deniz benim ilk aşkımdı. O benim gençliğimdi. Benim çocukluğumdu. Yeri geldi annem oldu yeri geldi babam. Yeri geldi abi gibi korudu. O benim saçma cesaretimdi. Kendimi yenilmez sandığım zamandı."

"Hiç seviştiniz mi?" dediğinde şaşkınlıkla ona döndüm.

"Pardon?" dedim ağzım aralanırken. "Sana ne?"

"Elbette bana ne," dedi gözleri göletteyken. "Sadece merak ettim. Utanılacak bir şey değil bu."

"Neden utanayım ki?" dedim şaşkınlıkla. "Ben utanılacak bir şey yapmadım. On senelik sevgilimle sevişirken senden mi onay alacaktım?"

Gölete bakarken gülümsedi. "Ben öyle bir şey söylemedim. Çıkarma pençelerini hemen."

"Onunla seviştim," dedim hızla göle bakarken. "Çok kez. Saklamadım. Utanmadım." Sonra ekledim. "Çünkü onu seviyordum. Ayrıca bunlar seni asla ilgilendiren konular değil. Sadece utanılacak bir şey olmadığı için söylüyorum."

Yutkundu. "Bu günah dolu hareketleri bilmek zorunda değildim," dedi. Ayaklandı. "Gavat mıyım kızım ben? Kocana niye anlatıyorsun bunu?"

İlerlediği sırada şaşkınlıkla ayaklandım. "Ya hasta ruh hastası! Kendin sordun ya!" diye bağırdım. "Sen iki kadını seviştirirken ben gavat mıydım! Trafo!"

Peşinden sinirle ilerlediğim sırada göletin arkasına doğru bir kıpırtı duydum. Duraksadım. Başımı oraya çevirdim. "Tufan?" dedim sessizce. Ses tonum öyle garip çıktı ki Tufan dönüp bana baktı.

"Noldu?" diye sorduğunda baktığım yere bakıyordu.

"Şurada bir şey var," dedim elimle orayı gösterirken. Siyah bir gölge çalıların dibinde kıpırdamaya devam ediyordu. "Çakal falan mı acaba?"

"Buradaki tek çakal sensin," dedi bıkkınlıkla yanımdan geçip oraya doğru adımlarken.

"Ne diyorsun be?" dedim kaş çatarken. Hemen ifademi topladım ve peşinden adımlamaya başladım. "Kim var orada!" diye bağırdım.

Yaklaştıkça bir türkü sesi geldi. Yerde açık bir telefon vardı. Şarkı çalıyordu. Çetin mırıldanıyordu. "Sivas'ın yollarına, çıkayım dağlarına!"

Dizlerinin üstündeydi. Ellerinde çamur. Önünde açılmış küçük çukurlar. Elinde kökleri çıkmış nergisler vardı. Bir an beynim durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Sesim sandığımdan daha sert çıktı.

Çetin irkildi. Hızla müziği kapattı. "Hay ebesinin kocasının torununun dayısının siki!" diye bağırdı. Hızla ayağa kalktı. Ellerini pantolonuna silmeye çalıştı ama nafileydi. Çamur iz bırakmıştı. Bana bakmadı. Direkt Tufan'a baktı.

"O nasıl bir küfür tamlaması amına koyayım?" dedi Tufan kaşlarını çatarken.

"Mürekkep öğretiyor," dedi hızla paçalarını silerken. "Cinsiyetçi küfürlere karşı geliyoruz. Femtin yani feminist Çetin'in küfürleri bile erkek bedenini aşağılamak üzerine artık."

Tufan anlamsızca ona bakarken ben nergislere bakıyordum. "Niye buraya nergis ekiyorsun?"

"Patron istedi," dedi Çetin kürek ve eldivenlerini alırken. "Emir kuluyum bacım."

Tufan'a döndüğümde nergislere bakıyordu. "Aferin," dedi sessizce. "Güzel dikmişsin."

"Efsane dikerim abi," dedi Çetin hınzır bir sesle. Yüzümü ekşittim.

"Pis pis erkek muhabbeti yapmanın yeri mi?" derken Tufan'a döndüm. "Ne diyorsunuz benim yanımda? Hem sen neden bahçene nergis ektirdin? Bahçıvan yok mu? Neden Çetin ekiyor?"

"Yemin ederim bu karıya yaranılmaz," dedi Tufan ilerlerken. Peşinden adımlamaya başladım. "Benim işim, sahip olduğum şeyi yerli yerine koymak."

"Sahip olduğun şey mi? Ben bir eşya değilim."

"Biliyorum," dedi. "O yüzden toprağa ektirdim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Onunla bir ilerlemeye devam ettim. "Niye buraya?" dedim. "Niye gizli saklı?"

Duraksadı. Bana döndü. Başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Çünkü herkes görmemeli."

"Ne görmemeli?"

Bir an sustu. "Seni." İçim buz kesti. Bana doğru eğildi. "Bu çiftlik benim hayatım. Ve seni de hayatımın en kuytu yerine ektim." Elleri yavaşça saçlarıma gitti. Tek bir omzumda topladı. Nefesi boynuma çarptı. "O nergisleri sessizce sulayacağım. Öyle güzel kök salacak ki, gitmek istediği an o narin sapları kırılıverecek. O da hiç gitmek istemeyecek."

Nefesim kesildi. "Tedavi ol."

"Oluyorum," dedi sessizce. Koyu sesi boynuma çarptı. "İyileşiyorum. Psikoloğum sağ olsun."

"Kimmiş senin psikoloğun?"

"Sen karıştırma oraları kızım. Var işte benim bir psikoloğum," dedi doğrulurken. Sonunda rahat nefes alabildim. "Hem çok akıllı, hem çok inatçı. Hem asabi, hem zeki." Birkaç saniye gözlerime baktı. "Meraklı meraklı dolanıyor etrafta. Beni öğrenmeye çalışıyor. Hatta bazen bana bir şeyler öğretmeye çalışıyor."

Arkasını döndüğünde kalakalmıştım. "Gel bak sana bir hediye aldım."

"Ne hediyesi?" dedim şaşkınlıkla peşinden ilerlerken. "Ne aldın?"

"Gel," dedi çiftliğe girerken. Asansöre adımladığında sırıtıyordu. "Beğendin mi nergisleri?"

"Yeri çok saçma," dedim şaşkınlıkla. "Orada kimse görmez ki onları."

"Ben görürüm, bana yeter," dedi asansör aynasından bana bakarken. Kapı açıldığında odasına yöneldi. Şaşkınlıkla peşinden ilerliyordum.

"Odana götürüp ne yapacaksın bana?" diye sorduğumda cevap vermedi ama sırıttığını hissettim. Kütüphanesi temizlenmişti. Her şey eski yerindeydi, sanki ben burayı hiç dağıtmamışım gibi.

"Bak," dedi heyecanlı bir çocuk gibi. Bir plak aldı eline. Yerine yerleştirdi. Bana döndü, tepkimi bekledi. "Nasıl?"

Birkaç saniye keman sesinin odaya dolmasını dinledim. İstemsiz kaşlarım çatıldı ve sırıttım. "Farid Farjad'ın plağı mı bu? Nereden buldun?"

"Bulurum ben. Nasıl?"

"Ne yani? Hediye bu mu? Kendi odana aldığın Farid Farjad plağı?"

"Kızım sen hani bu adamı çok seviyordun, hani çocukken dinliyordun. Hani en sevdiğin müzikti. Al işte bak," dedi hızla plağı gösterirken. "Al plak aldım işte. Sen seviyorsun diye ben de dinliyorum bu herifi. Romantik olmadı mı?"

"Olmadı," dedim anlamsızca ona bakarken. "Yani dinlersen dinle. Bana ne?" Telefonum titrediğinde elimi montumun cebine attım. Tufan ise söylenerek plağı yerinden çıkarttı.

Küçük Burjuvalar

Mürekkep : Tufan tam beş dakika geç kaldı hani nerede bu

Mürekkep : Çetin üç saniye gecikince laf yapardı

Şahin : Ben yesem ayıp olur mu

Başımı Tufan'a kaldırdım. "Bu akşam da ailecek yemek yiyecek miyiz?" dediğimde saatine baktı. "Yürü inelim," dedi hevesi kaçmış çocuklar gibi. "Nankör Nergis."

"Ay bana ne gibi bir faydası var senin bu adamı dinlemenin?" dedim sinirle arkasından ilerlerken. Bir yandan da gruba mesaj attım.

Nergis : Geliyoruz

Tufan önden yürüyordu. Sessiz. Her zamanki gibi. Sessizliği bir tavır değil de bir duruş gibiydi.

"Ya yemeyeceğim diyorum, of!" diye bağırdı Mürekkep. Çetin ona çatal uzatmış, ağzı aralık duruyordu.

"Hanimiş Mürekkep'im! Hanimiş bebeğim! Aç ağzını. Protein bu bak." Bir an çatalı indirdi. "Bak şerefime seni Torino'nun yanına bırakırım sabah akşam yulaf yersiniz karşılıklı."

"Ay ne güzel olur?" dedi Mürekkep sinirle. "Abi vegan insana zorla et yedirmek ne ya?"

"Abi mi?" derken Çetin hızla çatalını masaya bıraktı. "Pof!" diye bağırdı bir anda alnına vururken. "Kızım aramızda üç beş yaş var. Ne abi diyorsun?"

"Lafın gelişi dedim," derken Mürekkep göz devirdi.

"Gelmesin o laf! Gitsin!" dedi Çetin ellerini silkerken. "Kış kış olsun o laf! Kış kış! Naş! Yallah!"

"Sena da Tufan'a amca diyor," dedi Şahin sırıtarak kaşlarını birkaç kez kaldırırken. Sena ise bizimle masaya oturmuştu bugün. Ayaklarını sallandırıyor, önündeki yemeği yavaşça yiyordu. Kıkırdadı.

"Ona patron dememi istiyor. O yüzden artık ona patron diyorum," dedi Sena kıkırdarken. "Çok komik bir adam o Şahin abiciğim! Bana bir şeyler diyor ama ben hiç anlamıyorum!"

"Neler diyor yapsana taklidini! Ölümü öp!" dedi Çetin ağzı aralık, sırıtırken. "Sena prenses yapsana hadi taklidini!"

Sena çatalını bıraktı ve kaşlarını çattı. "Hayat zordur Sena. Ama hayat zor olsa da belki de aslında kolaydır. Çünkü hayat aslında insan zor yapar," derken sesini kalınlaştırdı. Çetin sandalyede kendini geriye atıp kahkaha atarken Mürekkep boğazını temizledi.

"Hoş geldiniz," dedi hızla. Tufan ve ben salonun girişinden öylece onlara bakıyorduk. Ben gülümsüyordum. Ailem mutluydu. Tufan ise dümdüz bir şekilde masaya bakıyordu.

"Çok eğlendin bakıyorum," dedi Tufan sessizce koltuğuna geçerken. Çetin ise hızla başını kaldırıp bir anda Tufan'a baktı.

"Yok patronum biz şey için şeyi şey yaptık," dedi telaşla Mürekkep'e omuz atarken. "Kurtarsana beni!"

"Seni Allah kurtarsın canım," dedi Mürekkep sırıtarak önündeki salatayı yerken.

"Ablacığım?" dedim sorar gibi, Sena'nın yanına oturduğum sırada. "Sofralara geri döndün sonunda. Nasıl hissediyorsun?"

"Çok eğleniyorum!" dedi kıkırdayarak çatalı ağzına götürürken. "Şahin abim ve Çetin eniştem beni çok mutlu ediyor!"

"Çocuğa enişte mi dedirtiyorsun?" dedim, Çetin'e baktığım sırada.

"He," derken sırıtıyordu. "Onun eniştesiyim ben."

Tufan sessizce etini keserken ben birkaç saniye ona baktım ve tekrar Sena'ya döndüm. "Ablacığım biliyor musun Çetin enişten bahçeye bir sürü nergis çiçeği ekmiş."

Sena çığlık attı. "Ne?" dedi heyecanla. "Onları beraber sulayabilir miyiz?"

"Yağmur olmadığı zamanlar sulayalım prenses Sena," dedi Çetin yemeğiyle ilgilenirken. "Şimdi sen et yemiyorsun onu anladık," diyerek konuyu değiştirdi. "Hiç mi yemiyorsun?"

"Hiç," dedi Mürekkep. "Et de yemiyorum, et yiyeni de yargılamıyorum ama sen konuşunca fikrim değişiyor."

Çetin birkaç saniye etrafa baktı. "Veganlar süt içiyor mu?" Mürekkep gözlerini kapattı. Çetin kahkahayı bastı. "Bak işte," dedi Çetin, Şahin'i göstererek. "Saf mutluluk."

Tufan sessizce yemeğini yiyordu. Çatalı bıçağı kullanışı bile sakin. Ne acele ne umursamaz. Sohbet döndü dolaştı, saçma yerlere geldi.

Çetin, Mürekkep'e saçma sorular soruyordu, sonra konuyu bilerek saçma bir yere çekiyordu. Şahin, çocukken bisikletten düştüğü bir anıyı anlattı ama hikayenin başıyla sonu arasında hiçbir bağ yoktu.

"Ya Mürekkep senin kimlikteki adın gerçekten bu mu?" dedi Çetin mırıldanırken.

"Yok değil," dedi Mürekkep sessizce. "Lakap işte."

"Niye ki?"

"Çocukken bedenime mürekkepli kalemle dövmeler çizerdim. Şahin ve Nergis taktı bu lakabı bana. Gerçek ismim yok. Beni doğuran kadın ve kocası beni bırakıp kaçtığı için

gerçek kimliğimi kimse bilmiyordu, haliyle bir adım da yoktu," derken salatasını karıştırıyordu.

"Anladım," dedi Çetin sessizce onu izlerken. "Gerçek aileni bilmiyorsun o zaman?"

"Biliyorum," dedi Mürekkep gülümseyerek. Karşıyı, bizi gösterdi kaşları ile. "Bak orada oturuyorlar. Ailem burada zaten."

Gülümsedim. Sena ise tabletinden bir şeyler izliyor, bir yandan yemek yiyordu. Şahin sessizce Mürekkep'e bakıyordu. Tufan ise umursamazdı. Yemeğinden başını hiç kaldırmamıştı.

Sonra kapı açıldı.

Öyle pat diye değil. Yavaş. Sessiz. Başımı salonun girişine çevirdim. Bir adam içeri girdi. Yaşı vardı. Gözleri parlıyordu ama. Elinde keman.

Kalbim durdu.

Ya da belki de durmadı ama geriye doğru gitti. Yılların arasından geçti. Bir odaya, bir pencereye, bir çocuğun dizlerinin dibine. Küçük bir eve. Anne ve babasıyla sobada yanan portakal kabuğu kokusunda edilen sohbetlere.

Farid Farjad.

Adını içimden söyledim. Sesim çıkmadı. Zaten çıksa da kimse anlamazdı. Hızla Tufan'a döndüm. Dehşetle bakıyordum ona. Etini keserken hafif sırıttı ama yine bana bakmadı. Tekrar adama döndüm.

"Bu kim?" dedi Şahin şaşkınlıkla.

"Selamın aleyküm," dedi Çetin merakla. "Siz şeysiniz. Ben anladım. Kemanı ağlatan adam diyorlar bu abiye. Bombastik iyi çalıyormuş."

"Ya?" dedi Mürekkep heyecanla adamı incelerken. "Yemeğimizi keman eşliğinde mi yiyeceğiz?"

"Sen yemek mi yiyorsun? Anca ot kemiriyorsun," dedi Çetin yüzünü ekşiterek. "Edepsiz kadın."

Farid Farjad'ın üzerinde sade bir ceket vardı. Gösterişli değil. Ama kemanı tutuşunu tanımamak mümkün değildi. O kemanı bir enstrüman gibi değil de bir uzuv gibi taşıyordu. Sanki kolunun devamıydı.

Şahin fısıldadı. "Abi canlı müzik mi varmış?" Sena ise bir saniye adama bakıp tekrar tabletine döndü. "Kız Sena senin sofralara katılmanın şerefine canlı müzik getirtmişler diyorum sana!"

Mürekkep ve Çetin merakla adama baktı. Benim içinse dünya durmuştu. Adam hiçbir şey söylemeden, salonun köşesindeki koltuğa oturdu. Kemanı omzuna yerleştirdi. Çenesiyle sabitledi. Gözlerini kapattı.

Ve çalmaya başladı.

"Ah," dedim sessizce.

İlk nota...

Boğazıma bir yumru oturdu.

İkinci nota...

Gözlerim doldu.

Üçüncü nota...

Artık burda değildim. Bekhantere To çalıyordu. Tanıdım hemen.

Yedi yaşındaydım. Televizyon kapalıydı. Ama kaset çalıyordu. O keman. Aynı titreşim. Aynı sızı. Annem ve babam dans ediyordu mutfakta. Birbirlerine bakarak gülüyorlardı. Dizlerimi karnıma çekmiş, koltuğun köşesine oturmuşum. Ellerim çenemde, sırıtarak onları izliyordum. Sonra bir anda beni de kucakladılar. Üçümüz beraber dans etmeye başladık. Bu şarkı. Bu keman. Bu adam.

Farid Farjad için kemanı ağlatan adam derlerdi. Bu sefer beni de ağlattı. Gözlerimi hızla ovarken masadaki sesler tamamen kesildi. Kimse ne olduğunu anlamıyordu ama kimse de konuşmaya cesaret edemiyordu. Sanki görünmez bir kural konmuştu ortaya.

Tufan başını kaldırdı. Kısaca bana baktı ve tekrar başını yemeğine indirdi. Gülümsedi. "Ne yapayım ömür törpüm? Sen plağı beğenmeyince ben sana adamı getirdim."

Çetin'in ağzı açık kalmıştı. "Ay Nergis bacım kadını da ağlıyor! Bu adam kimmiş ya dünyaca ünlü falan mı?" dedi ağlamaklı. Sesi titredi. Hızla peçete aldı. "İnanmıyorum resmen evimizde bir keman virtüözü var."

Şahin bana doğru eğildi. Fısıldadı. "Bu senin hep dinlediğin adam mı yoksa?"

Bense onları hiç duymadım. Sadece dinledim. Çocukluğumu dinledim. Keman yükseldi. Sonra alçaldı. Bir yerlerde annemi, babamı, eksik akşam yemeklerini, yarım kalmış cümleleri gezdirdi.

Gözlerimden yaşlar aktı. Silmedim. Utanmadım. Umurumda da değildi.

"Bu adam," diye fısıldadım. Sesim titredi. "Bu adam çocukluğum."

Kimse duymadı. Zaten bu cümle kimseye ait değildi. Parça bittiğinde salon hala sessizdi. Farid Farjad kemanı indirdi. Gözlerini açtı. Bir an göz göze geldik. Ya da ben öyle sandım.

Başını hafifçe eğdi. Teşekkür eder gibi. Çetin bir anda ıslık çalarak ayaklandı. Adamı alkışlamaya başladı. Tufan ise bu gürültüden rahatsız olmuş gibi gözlerini kıstı.

Mürekkep ve Şahin sessizce alkışladılar. Tam olarak ne olduğunu anlamadılar.

Çetin sonunda konuştu. "Ben... Abi... Şey, patron... Oğlum bu neydi lan?"

Şahin başını salladı. "Benim içim de bir tuhaf oldu."

Mürekkep yutkundu. "Sanırım ağlamak istiyorum."

"İstiyorsan ağla," dedim gözlerimi silerken. "Adam resmen ağlayalım diye çaldı. Muazzam."

Farid Farjad kemanını kılıfına koydu. Sessizce ayağa kalktı. Hiçbir şey demeden kapıya yöneldi. Kapı kapanırken içimde bir yer yeniden sustu. Annemden yine koptum. Belki de hiç kopmayacak şekilde sarıldık, bilemiyorum ama bazı seslerin insanın hayatına bir kez girmediğini fark ettim. Arada gelir, hatırlatır ve giderlerdi.

Yemek sonrası herkes kendi kabuğuna çekildi. Mürekkep, Sena'nın yanından hiç ayrılmıyordu. Onunla uyuyordu hep. Şahin kendi odasında, bilgisayardan maç izliyordu. Çetin'i bilmiyordum. Tufan? Merak ettim.

Uzandığım yataktan doğruldum. Yavaşça koridora çıktım. Onun odasına doğru adımladım. Birkaç saniye bekledim. Kapıyı tıklatacaktım ama vazgeçtim. Tam arkamı dönecekken kapı açıldı.

"Gel ürkek şeytanım," dedi kapıyı sonuna kadar açarken.

Kaşlarım çatıldı. "Çok da sessiz gelmiştim. Nereden bildin geldiğimi?"

"Saat titredi," derken yanından geçtim ve içeri girdim. Ellerimi önümde birleştirdim ve ona döndüm. Kapıyı üzerimize kapattı. Ellerini ceplerine soktu.

"Ben çok teşekkür ederim," dedim sessizce. "Çok anlamlı bir hediyeydi. Bunu unutmamış olman ve adamı bulup çağırman çok değerli benim için."

"Rica ederim," dedi yanımdan geçerken. Bekir'e doğru adımladı. Başını kafese indirdi. "Plağı da ondan aldım. Senin için imzaladı," derken gözleri kafesteydi. Yanına vardım. Bekir'e baktım.

"Bir de özür dilerim," dedim sessizce. "Babana ait mektubu okuduğum için."

"Sorun yok," dedi sadece. Sonra bir sırıtır gibi oldu. "Beni bu kadar merak etmen hoşuma gidiyor."

"Çok sakin bir adamsın. Robot gibi," dedim bu sefer. Başımı ona çevirdim. Bekir'e bakıyordu hala. "İçinde dönen şeyleri çok merak ediyorum."

"Ne sakini?" derken Bekir'in kafesine uzandı. "Bazen bir sik kırığı gibi davranıyorum. Keşke Mardin'i orada öldürmeseydim. Öfkeme yenik düştüm. Keşke işkence edip ağzından laf alsaydım."

Tufan'ın kendi pişmanlıklarından bahsetmesi beni heyecanlandırdı. Normalde dışarıya karşı kendini muazzam ve kusursuz göstermeye çalışırdı.

"Sen plansız hareket etmezsin normalde, doğru," dedim yutkunurken.

"Genelde," dedi Bekir'e elini uzatırken. Bekir yavaşça onun koluna doğru çıkmaya başladı. "Salak anıma denk geldi. Üstten üstten konuştu. Koskoca Tufan Ali Uluhan'a nasıl olur da insanların içinde üstten üstten konuşabilir ki? Değil mi ömür törpüm?"

"Evet," dedim onu dinlemezken. Gözlerim sadece Bekir'de kaldı. "Meltem de birkaç şey diyor. Çetin ile ilgili."

"Ne diyor?" dediği sırada Bekir çoktan Tufan'ın kocaman koluna çıkmıştı. Sessizce kıvrılmaya başladı.

"Hain diyor," dedim onlara bakarken. "Yani... Bilemedim ki. Niye öyle diyor?"

"Çetin mi hainmiş?" dedi Tufan varla yok sırıtırken. "Onda öyle bir göt var mı?" derken bana baktı. Gözlerinde gücünü gördüm. "Bak bana. Onda bana yamuk yapacak yürek var mı?"

"Yok," dedim hızla. "Sanmıyorum yani."

Tufan, Bekir'i de alıp yatağa oturdu. Sırtını yatak başlığına dayadı. "Barıştık mı?"

"Küsmedik ki," dedim öylece onu izlerken.

"Gel o zaman kocanın yamacına," dediğinde gözlerim açıldı. "Gel kızım korkma. Bir şey yapmayacağım."

Neden bilmiyorum ama ona doğru adımladım. Yatağın diğer kısmına doğru oturdum. Sırtımı dayadım. Elini bana uzattı.

"Al sev oğlunu, cici annesi."

Yılanı bana doğru uzattığında elimi geri çektim ama hemen sonra tekrar uzattım. "Isırmaz değil mi?"

"Isırmaz. Özür dilerim. Mutlu ol diye yaptım."

"Bir daha yapma, olur mu?" dedim yavaşça. Bekir sessizce bedenimde sürünmeye başladı. "Ben salak gibi hissettim. Telefon titrediğinde kangal havlamasa benim haberim olmayacaktı, hala bu yalan ile yaşayacaktım."

"Öyle mi oldu?" dedi gözleri Bekir'deyken. "O mu haber verdi sana orada bir telefonun titrediğini?"

"Evet," dedim sessizce. "Onu içeri almaya karar vermiştim. Sonra öyle oldu işte."

Tufan birkaç saniye yere baktı ve dişlerinin arasından mırıldandı. "Soyunu siktiğimin iti."

"Ne?" dedim ona bön bön bakarak. "Ne dedin, anlamadım?"

"Yok bir şey," dediğinde Bekir hala üzerimdeydi ama nedense hiç korkmadım. Belki de korkmak için çok yorgundum artık.

"Uzaklaştın mı benden?" diye sordu. Ona döndüğümde başını tepedeki cam çatıdan yıldızlara kaldırmıştı. "Ceza vereceksen başka türlü ver. Lütfen kendinle cezalandırma."

"Tufan?" dedim yavaşça. "İnsan yalanlarla mutlu olmalı mı cidden?"

"Gerekirse evet," dedi kırık koyu sesi. "İnsan sevdiği için yalanlar söyler."

"Ne kadar saçma bir cümle kurdun?" dedim şaşkınlıkla. "İnsan sevdiğine neden yalan söylesin?"

"Bak sana bir şey söyleyeyim, dolandırıcı," dedi ve yavaş bir nefes verdi.

"Söyle," dedim mırıldanarak. Bekir ise uyukluyordu kucağımda.

"İnsanların hayatta gerçeklere değil, doğrulara ihtiyacı vardır. Benim doğrum da senin mutlu olman. Bu nedenle sana yalanların doğruluğunu sundum. Lütfen beni anla, üzülme diye tüm çabam."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü sen mutluyken ben de otomatik mutlu oluyorum. Sen mutsuzken benim huzurumu kaçırıyorsun. Ömür törpüsüne dönüyorsun. Kendim için yani, yanlış anlama."

"Hım," diye mırıldandım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Karanlık odaya dışarıdaki gece kuşları eşlik ediyordu. "Bunu ben de arada bir yapmalıyım o zaman," dedim yavaşça, "Sana yalanlar söylemeyi öğrenmeliyim. Sonuç olarak şu an bunu bana sen öğretiyorsun."

"Pekala," dedi şaşkınlıkla. "Bu seni rahatlatacaksa bana yalanlar söyleyebilirsin ama ben yalan söylediğinde anlarım hemen. Bu detayı unutmadan söyle yalanlarını."

"Tatlı yalanlar acı doğrulardan güzeldir, öyle mi Tufan?" dedim gözlerim tavanı izlerken. Ayaklarımı uzattım ve bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Elim istemsiz kucağımdaki kocaman yılana gitti.

"Öyle, küçük şeytanım," dedi ve derin bir nefes aldı. "Sen yine de çok kapılma. Çocuklar yalan söylemez. Ama büyükleri onları üzmemek için bazen böyle kandırabilirler."

"Yirmi dört yaşındayım ben," dedim gülerek. "Gören de cidden beni çocuk sanacak."

"Benim gözümde küçüksün ama."

"Belki de sen yaşlısındır."

"Olgun," dedi gözleri tavandayken. "Otuz altı yaşındayım ben."

Bir an kaşlarım çatıldı. "Her sorduğumda bir yaş eksiltiyor musun sen? Geçen sorduğumda otuz yediydi. Şimdi otuz altı. Bir dahakine otuz beş olacaksın sanırım."

"Bu neyi değiştirir?" dedi ve başını bana döndürdü. Gözlerimiz birbirine dokununca keyifle nefes verdim.

"Sadece yaş kompleksin olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Ne kadar saçma bir cümle kurduğunun farkında mısın?" dedi yavaşça. Sesi öfkeli değildi ancak benden bıkmış gibiydi.

"Kötü anlamda söylemedim," dedim gözlerine tutunarak. Karanlıkta gözleri ölüm kadar yoğundu.

"Ben sana azgın karı diyor muyum?" dediğinde gözlerim kocaman açıldı.

"Ne alakası var?" dedim şaşkınlıkla. "Ne saçma bir cümle bu?"

"Değil misin?" dedi ve başını tekrardan çevirip gözlerini tavana dikti. Bıkkınlıkla nefes verdi. "Hayır yakaladım ya seni bir kere. Ondan diyorum."

"Sen neden kapıyı çalmadan giriyorsun ki! Bu konu hakkında asla ama asla konuşmayacağız!" dedim sinirle. Sesim yükselmişti.

"Nergis sus biraz, sesin çok çıkıyor," dedi sert bir şekilde. O kadar sessiz söylemişti ki bir an sesinin kısıklığı kulaklarımı kesmişti.

"Azarlama!" dedim öfkeyle. "Neden azarlıyorsun? Çocuk muyum da ben bana sus falan diyorsun!"

"Bak kızım seni son kez uyarıyorum. Bir daha bu ses tonuyla konuşursan yemin ederim senin dilini ısırır koparırım," dedi tavana bakarken. Mırıldandı. "Azgın alev topu seni."

"Ya bir kadının odasına izinsiz girilmez önce bunu öğren! Sapık!" dedim ve nefesimi tuttum. Bakışları koyulaştı, gözlerinin siyahı akıp kanıma karıştı. Bana çevirdi başını.

"Kaç git yoksa döveceğim," dedi gözleri gözlerimi mermilere boğarken. "Kaç küçük şeytanım."

"Ben seni tanımaya çalışıyorum! Ondan sorular soruyorum ama sen sürekli laf sokuyorsun!" dedim doğrulurken. Bekir şaşkınlıkla hareket ettiğinde onu yatağa bıraktım. Tufan'a sinirle bakıyordum. "Ben sadece seni merak ediyorum."

"Ben anlatayım sana o halde," dedi ve kolumdan sertçe tutup beni sırt üstü yatağa fırlattı. Saçlarım dağıldı. Bekir yana doğru hızla süründü. O an heyecandan bir deprem olacak gibi hissettim. Ya da sel olacaktı.

Gözleri yavaşça boynuma doğru indi. "Sorsaydın ya, ben sana beni anlatırdım," dedi sessizce. Burnunu boynuma doğru dokundurdu ve boynumdan yavaşça öptü.

"Ne yapıyorsun?" dedim zar zor.

"Sana beni anlatıyorum. Durayım mı?" diye fısıldadı. Cevap vermedim.

Gözlerimi kapatıp ağzımı araladım. Nefesim tükeniyordu. O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki nabzımın duracağını düşündüm. Dudakları yavaşça bir kez daha öptü boynumdan. Sakalları boynuma battı.

Başımı yukarı kaldırdım. Ona yer açtım. Dudakları tekrar boynuma dokundu. "Bu boynu ısırarak koparmak isteyen bir adamım ben," dedi sessizce. Tekrar öptü. "İncecik, narin boynunu sıkarak seni boğmak isteyen bir adamım ben."

Heyecandan istemsizce şehvetli bir şekilde nefes verdim. Sesim davetkar çıkmıştı nefes verirken. "Nergis," diye fısıldadı. "Dokunsana yine kendine."

"Ne?" dedim nefes nefese. Üzerimdeki kocaman bedeni beni nefessiz bırakıyordu. Burnum siyah gömleğine sürtüyordu.

"Dokun," dedi sessizce. "Bedenin ne diyecek, çok merak ediyorum."

"Şu an mı?" dedim sertçe yutkunurken. "Ama kolum acıyor. Raftaki kitapları sağa sola dağıtırken elimi çarptım."

"Yardımcı olayım," dedi ve yavaşça bir bacağımı kendi bacaklarının arasına alıp hafif yana kaydı.

Külotumu yana çekiştirip elini orama dokundurması ile gözlerim bir anda şehvetle yanmaya başladı. Eli oramı

okşamaya başladı. O kadar nazikti ki yavaş yavaş tüm bedenime hapsoluyordu sanki teninden gelen arzular. Bekir bedenime dolanmaya başlayınca, "Tufan," diye mırıldandım.

"Sessiz ol," dedi yavaşça. "Seni tanımaya çalışıyor."

Sertçe yutkunup hafif doğruldum. Orama doğru baktım ağlamaklı bir suratla. Eli oramı tamamen kapatmış, beni okşamasını zar zor seçiyordum karanlıkta. Heyecanla inleyerek başımı yastığa bıraktım.

"Bana bak," dedi sessizce. Bekir bacaklarımdan yavaşça karnıma doğru sürünmeye başladı. "Gözlerime bak dolandırıcı. Gözlerimdeki yansımada kendini gör. Gözlerimde güzelliğini gör."

Bir elimle ağzımı kapattım, gözlerimi Tufan'dan çekip Bekir'e indirmek istedim ama yapamadım. "Bak," dedi hırs dolu. Bekir bedenimde biraz daha yukarı süründü. "Görüyor musun?"

"Devam et," der gibi başımı olumlu salladım. Tufan'ın gözleri alev aldı. Ağzı aralık, sırıttı. Başı olumlu sallandı.

"Görüyor musun?" dedi okşayışı hızlanırken. "Bende yarattığın etkiyi kendi bedeninde görebiliyor musun?" Şeytanın gözlerinde yansımam vardı. Çoktan teslim olmuş, şeytana çok yakındı. Ateşlerin arasına bir tufan seli saldırdı. Geriye ne küller ne de dumanlar kaldı.

İnlemelerim artarken okşaması hızlandı. Sıkıca oramı okşayan kolundan tuttum ve kocaman sırıttım inlerken. "Çok güzel."

Tufan hırıltılı bir nefes verip dudaklarıma sıkıca dudaklarını bastırdı. Kolunu tutan elimi çektim ve saçlarına götürdüm.

Beni öpüşü o kadar sertti ki eliyle oramı okşaması aynı sertliğe dönüşmüştü.

Beni okşayışı arttıkça bacaklarım kasılmaya başladı. Zonkladığını hissediyordum. Dudaklarımız deli gibi birbirini çekiştirirken burnundan verdiği her hızlı nefes yüzüme çarpıyordu.

Öpüşürken inlemeye devam ediyordum. Bir anda dudaklarımızı ayırıp oraya doğru baktım. Ağlayacaktım. Nefes nefese bir şekilde beni okşamasını izledim birkaç saniye.

"Yaralarını iyileştiremem belki ama sancını hafifletebilirim," dedi sertçe okşarken. "Senden başkasında gözüm yok, senden başkasıyla işim de yok," dedi sertçe. "Senin de benden başkasında gözün olmasın."

İki cümle, kalbimi hedef alan iki mermi. Mermiler kalbimin artık atmasını istemiyor, kalbim kaçmaya çalışıyordu.

"Devam et," dedim hızla. "Durma."

"Korkuyor musun?" diye fısıldadı. Sertçe parmaklarını içime soktu. "Başkalarını düşünmeyi bırakacak mısın?" Hızla sokup çıkarttı. Gözleri yandı. "Öldürürüm Nergis," dedi şuuru giderken.

Bakışları çok ürküttü. Gözlerimi kapattım. "Devam et."

Parmakları içimdeki yangını körükledi. "Bana bak," dediğinde gözlerimi açıp tekrardan ona baktım. Gözlerim kararıyor gibi oldu. Boştaki elimle koluna sıkıca tutundum. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum.

O kadar hızlandı ki bir anda gözlerine bakarak titremeye başladım. İnlemelerimin arasında çıldıracak gibi

gülüyordum. Kafayı yemiştim. Gözleri gözlerimdeydi. Elini kulağımın arkasında götürdü ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nefesi yüzüme çarpıyordu.

"Daracaksın," dedi parmaklarını sertçe sokup çıkartırken. "Benim sikim girmez ki bu daracık amcığa."

"Devam et," dedim sessizce. Bir parmağını daha soktu içeri. "Durma," dedim sessizce. "Devam et."

Yüzündeki şehvet insanı kör kuyulara atardı. Onu öpmek için yavaşça yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Onu öpmeden hemen önce hızla dudaklarımı yaladım. Heyecandan ne yapacağımı şaşırmıştım. Öpemiyordum bir türlü.

"Ben nasıl bir adamım biliyor musun Nergis?"

Gözleri gözlerimden çekilmezken ben dudaklarına bakarak cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Cesaretim yoktu. Bir anda nefesimi tuttum ve dudaklarına yapıştım. O kadar sert öpmüştüm ki parmaklarının arasından zevk suyumun fışkırdığını hissettim. Hızla geri çekildim.

Ağzı aralık, parmakları sırılsıklamdı. Deli gibi sokup çıkarttığı için vıcık bir ses çıkıyordu oramdan. "Korkuyu bile yönetebilirim. Ama ilk kez biri tarafından yönetiliyorum."

Hızla ensemden tuttu ve beni sertçe kendine doğru çekti. Dudaklarımı onunkilere yapışık dudaklarına doğru daha da bastırdı. O kadar sert öpüyordu ki gözlerim yukarı doğru kayıp bulutlarla selamlaşacaktı.

"Nasıl bir adamım biliyor musun?" diye sordu hızla dudaklarımızı ayırırken. Deli gibi sokup çıkarttı parmaklarını. Hiç durmadı. Heyecanla daha da sert öpmeye başladım. Kollarını sıkıyor, kollarını saran gömleğini çekiştiriyordum. Kollarının sertliği ile ağzına doğru yavaşça inliyordum.

"Herkes benden kaçmanın yolunu arar. Bense sana giden yolları ezberleme peşindeyim."

Burnundan verdiği sert nefes yüzüme çarptıkça dalgalarda savruldum. Kollarını bırakıp hızla boynuna doladım ve dudaklarının arasına öptüğüm sırada daha hırıltılı bir sesle inlemeye başladım.

Kollarım onun boynuna sıkıca sarılıyken onu öpmek bana kafayı yedirtecekti. O kadar hızlı çekiştiriyordu ki dudaklarımı, dudaklarım ona sanki teşekkür çığlıkları atıyorlardı.

"Tufan," diye fısıldadım beni deli gibi parmakladığı sırada.

"Sessizliğe tapan bir adamım," dedi hırsla. Başımı kaldırıp tavana doğru baktım. Açıkta kalan boynumu sertçe öptü. Boynumu öptüğü sırada gözlerim heyecandan dolmuştu. Ağlamaklı bir şekilde kollarının arasında ezilip büzülen bedenimin onun parmakları ile tatmin olmasına şahitlik ediyordum. "Gel gör ki senin sesini duymadan yapamıyorum."

"Tufan," dedim inlerken. Başını boynumdan çektiğinde hızla ona indirdim gözlerimi. Dudaklarına tekrardan kavuşmak istiyordum.

"Nergis," dedi yavaşça gülerken. Gülümsediği sırada yüzünde oluşan hırslı ifade ile insan kendini uçurumlardan atsa da ölmezdi. O kadar büyük bir heyecan katıyordu insana bakışları.

"Tufan," dedim inlerken ve tekrardan dudaklarına hızla dudaklarımı bastırdım. Öpüşürken ağzının içine doğru hızla inliyordum. Çok keskin, çok kısıktı inlemelerim. Dudaklarımızı ayırıp gözlerimi sıkıca kapattım. Nefes nefese bir şekilde darmadağın ifademle inliyordum.

"Bana bak," dedi yavaşça. "Çekme gözlerini."

Gözlerimi ona çıkarttım. Aklım uçup gidiyor, üzerime rüzgar esiyordu.

"Boşalacağım," dedim ağlamaklı bir sesle. "Tufan."

Ardından minik bir havai fişek çıktı gökyüzüne. Yıldızlara eşlik eden kocaman bir ışık parladı. İçimdeki kıstırılmış duygular bir anda çığlıklar eşliğinde koşuşturmaya başladı. Parmaklarını içimde sıkıştırdım.

Tir tir titrerken, gözlerim gözlerinden bir an olsun çekilmiyordu. Afallamış ifademe bakıyordu burnundan soluyarak. Bir süre öylece nefesimi düzenledim ona bakıp, ona bakmak nefesimi daha da kesmiyormuş gibi.

"Seni," diye fısıldadı. "Ölüm bile elimden alamaz Nergis."

Doğruldu. Birkaç kül döküldü aramızdan sanki. Sel dalgaları öfkeyle cama çarpıyorlardı. Onları içeri almamız için sanki yardım dileniyorlardı. Etraftaki küller gözlerimi yakacak gibiydi ya da Tufan'ın öfkeli sesi ile bedenim ürpermişti, bilemiyordum. Yalnızca ona sokulmak istiyordum.

Tufan'dan korksam, ağlayarak Tufan'a sığınırdım belki de. Kir yapışık siyah gözlerinin ardındaki yorgunluk hemen örterdi bedenini insanın. Birkaç yıldız tepetaklak olur, ona doğru ağlardı.

Elini çektiğinde artık bacaklarım titriyordu. Ondan kopmuş olmak bedenimi huzursuz etti. Tufan odadan çıktığından beridir gökyüzüne bakıyordum. Bekir kafesindeydi. Bir süre tek başıma yatak odasında uzandım.

İntikamı sevmezdi pek bu adam. Onun zaafiyeti sadakatsizlikti. Bahçeye çıktığından beri harlıydı. Nergis'e

dokunmak ona korkutucu hissettirdi. Bir kadına bu denli yenilmemeliydi. Bu, düzeni tepetaklak ederdi.

Çiftliğinde dolandı bir süre. En sevdiği atı Torino'yu sevdi. Kendi de bir gün aynı kaderi yaşayacak diye düşündü hep. Bir gün Tufan da delirecekti, zihni durmadığı için, kendini kontrol edemediği için kafasına sıkıp bu dünyadan gidecekti ama işler biraz değişti. Giderse Nergis kime emanetti? Ya Nergis bir başkasını sevseydi? Ya Tufan'ın ölümünü çabuk atlatabilseydi?

Elleri ceplerinde, göletin arkasına doğru adımladı. Yeni ekilen nergis çiçeklerine baktı. Karga tepede uçuyordu.

"Deniz'in cesedini buraya gömmeniz çok zalimce!" diye bağırdı o çirkin sesiyle.

"Çok manidar oldu ama," dedi Tufan başını kaldırırken. "Üzerine de nergis ektik işte. Anlam dolu bir mezar burası ona."

"Peki ya Nergis'e tokat atıp onu bayıltan o iki adam!" dedi sertçe kanatlarını çırparken. "Onların ne işi var bu mezarda?"

"Ne yapacaktık ki?" diye sordu Tufan şaşkınlıkla. "Deniz ile bir üçünü de gömüverdik işte."

"Cani!" dedi karga sertçe, o iğrenç sesiyle. "İğrenç! Korkunç! Şeytan!"

"Nergis'e vuran adamlar, değil mi?" dedi Tufan, nergislere bakarken. "Bence de öyleler. Katılıyorum. Anlaşmamızı bozdular. Anlaşmada kıza vurmaları yoktu. Şimdi ölü bedenleri bile nergisler ile filizlenecek. Ne büyük şans?"

"Sen ne yapıyorsun peki, he!" dedi karga tepede dönerken. "Sen vurmuyorsun da ne yapıyorsun! Vurmaktan beter, onun hayatını yok ediyorsun!"

"Ben ona bir şans verdim. Benden para alıp kaçtığında ona hayatını hediye ettim. Bugüne kadar kim benden para alıp hayatta kaldı?" Başını indirdi mezarlığa. "Sanırım o da teşekkür niyetinde bana bir hayat hediye ediyor. Söylesene, insan gibi hissetmek böyle bir şey mi?"

Karga sessizce Tufan'ın omzuna kondu. Derin bir nefes verdi. "Sana insan gibi hissettiriyor, öyle mi? Ama sen de ondaki insani duyguları bir bir çalıyorsun."

"İlişkilerde denge önemli derler," dedi Tufan sessizce. Kaşlarını çatıp başını omzundaki kargaya çevirdi. "Yoksa sen, Nergis ve beni mi kıskanıyorsun?"

"Saçmalık!" dedi karga sinirle. Omzundan kaçtı Tufan'ın. "Beni ikinci kez öldürmene izin vermeyeceğim! Ama sana sürekli kendini hatırlatacağım!"

"Ben kendimi hiç unutmadım ki," dedi Tufan sessizce. "Hatta yeni bir Ali tanıyorum Nergis sayesinde. Yeni bir adam gibi, yeni bir hayat gibi."

Tufan tekrar çiftliğe döndü. Karga? Nergislerin arasına kondu karga. Baktı Tufan'a. Sonra başladı ağlamaya. Ya Tufan'a, ya toprağa, ya da toprağın altında yatanlara.

-BÖLÜM SONU-

Tiktok ve Instagram'daki sosyal medya hesaplarım : ceylinpetrikor

Yeni bölüm alıntıları ve soru cevapları kaçırmamak için Instagram'daki Küçük Burjuvalar kanalına gelmeyi unutmayın nergis çiçeklerim. Diğer bölüm görüşürüz!

37. BÖLÜM : NEFRET VE ŞEHVET

Bölüm, açık sahneler içermektedir. Sahneler arası uyarı yoktur. Yetişkinler içindir. Satır aralarına bol bol yorum atarak ve bölümü yıldızlayarak bana destek olursanız çok sevinirim çiçeklerim. İyi okumalarrr

"İnsanlar ulaşmak istediklerini elde etmekten çok, korktuklarının başlarına gelmemesi için daha büyük tehlikeleri göze alırlar."

-Da Vinci Şifresi

Muğla sabahları bazen insanın içine çökerdi. Bu sabah da öyleydi. Sena'nın odasındaki perdeleri araladığımda yağmur sanki geceyle anlaşmış gibi kararlı kararlı yağıyordu. Gökyüzü griydi, çiftliğin çimleri ıslaktı.

Saat daha erkendi. Ev sessizdi. Tedavisi bitmişti; bunu kendime defalarca söylemiştim ama yine de aklım kabullenemiyordu sanki. Tekrar doktor gelecek ve bana her şeyin başa sardığını söyleyecek diye korkuyordum.

"Günaydın bal kızım," dedim, sesimi yumuşatmaya çalışarak. Bardağı komodinin üzerine koydum, vitamin kutusunu açtım.

"Günaydın ablacığım," derken gözlerini ovdu. Başını pencereye dikti. "Yağmur mu yağıyor? Karlar eridi mi? Of ya!" Doğruldu yatakta. "Kardan adam yapamadığım için mutsuzum. Niye eridi ki? Belki tekrar yağar ama. Değil mi?"

"Yağmazsa da üzülmeyelim," dedim. Hapı avucuma bıraktım. "Seneye birlikte kardan adam yaparız."

Yorganı biraz indirdi, oturur pozisyona geçti. Hapı uzattım. Küçük parmaklarıyla aldı. O sırada yüzüme baktı, gözlerinde merak vardı. "Abla?"

"Söyle bebeğim."

"Annemin en sevdiği renk neydi?" diye sordu aniden. Hapı içmesi için bardağı ona uzattım. Gülümsedim. Hapı ağzına atarken bana bakıyordu.

"Mavi," dedim, hapı içtiği sırada. Bardak dudaklarına değdi. "Açık mavi."

Suyu yuttu, bardağı komodine bıraktı. Kaşlarını çattı, sanki cevabın içini kazıyordu. "Mavi niye? Neden özellikle koyu

olan değil de açık olan mavi?"

Yatağın kenarına oturdum. "Babamın gözlerini çok severdi. Sabahları, herkes uyurken balkona çıkıp denize bakardı. Babanız uyuyorsa denizle idare ederiz derdi."

Sena başını salladı. "Ben de çok seviyorum maviyi. Hatta benim de en sevdiğim renk açık mavi," dedi. Sonra ekledi. "Babam?"

Derin bir nefes aldım. Pencereye baktım. Yağmur camdan aşağı ince çizgiler halinde akıyordu. "Babam yeşili severdi. Dağları. Ormanı. Muğla'nın kokusunu."

Sena gülümsedi. Yorganın altında ayaklarını kıpırdattı. "Zaten ben de o ikisini çok seviyorum," dedi. "Maviyle yeşili. Hatta en sevdiğim iki renk!"

Yavaşça elinden öptüm. "Zaten sen onlara çok benziyorsun."

"Nasıl yani?"

"İnatçı ama yumuşak," dedim. "Babam gibi dik duruyorsun, annem gibi kırılgan sarılıyorsun."

Sena bir an sustu. Sonra gözlerini kocaman açtı. "Ben doğduğumda nasıllardı?"

Sırtımı yatağın başlığına yasladım. Anlatmaya hazırdım. Bu hikayeyi defaatle anlatmıştım ama her seferinde başka bir yerimden çıkıyordu. "Çok heyecanlılardı," dedim. Gözlerim yerde takılı kaldı. "Hastanenin koridorunda babam bir ileri bir geri yürüyordu. Annem sürekli gülüyordu, ağlıyordu, sonra yine gülüyordu."

Sena dizlerini karnına çekti. "Ağladı mı?"

"Çok," dedim. "Seni ilk kucağına aldığında bana, bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar büyük bir kalp taşıyor, diye sordu."

Gözleri doldu ama ağlamadı. Sadece dinledi. O dinlerken ben de devam ettim. "Babam seni görünce sustu. Hiç konuşmadı. Sonra sessizce ağlamaya başladı. Elimiz titriyordu," dedim. "Korkudan değil. Sevgiden."

Sena yatağın kenarındaki oyuncağını aldı, parmaklarıyla kulağını düzeltti. "Annem beni sever miydi?"

Kalbim sıkıştı ama sesim titremedi. "Seni dünyadaki her şeyden çok severdi," dedim. "Hatta bazen seni kıskanırdım."

Sena güldü. "Gerçekten beni kıskandın mı ablacığım?"

"Biraz," dedim, omuz silkerek. "Çok seviyorlardı seni. Ben de sana gıcık olmuştum ama sonra seni öptüğümde geçti."

Yağmur hızlandı. Camdan gelen ses odayı doldurdu. Sena pencereye baktı. "Onlar şimdi neredeler?"

"Cennetteler," dedim hızla. "Bizi izliyorlar. Bazen bize rüzgarla birlikte mesaj veriyorlar."

"Kanseri yendiğim için gurur duyuyorlar mıdır?"

Elimi Sena'nın dizine koydum. "Hem de nasıl."

Bir süre konuşmadık. Ben kalkıp komodinin üzerindeki boş bardağı aldım, etrafı kısaca toparladım. Bu sırada hizmetlilerden bir tanesi odaya girip tepsiyi telaşla alıp götürdü. Döndüğümde Sena yatağın içinde doğrulmuş, günlüğüne bir şeyler karalıyordu.

"Ne yazıyorsun sen?"

"Günlüğüme annemle babamı anlatıyorum. Bir soru listesi hazırladım," dedi ciddi ciddi. "Sana soracağım bir sürü soru var daha onlarla ilgili."

Gülümsedim. "Sor bakalım."

"Annem kızınca ne yapardı?"

"Susardı," dedim. "Çok sessizleşirdi. O sessizlikten herkes korkardı."

"Babam?"

"Gülerdi," dedim. "Sinirlenince bile gülerdi."

Sena kaşlarını kaldırdı. "Ben kime benziyorum?"

"İkisine de," dedim. "Gözlerin aynı babam ama bakışların annem."

Günlüğüne ben konuştukça yazıyordu. En son günlüğünü yastığının altına saklayıp yastığına yaslandı.

"Bir daha anlatır mısın?" dedi. "Annem beni kucağına aldığında ne oldu?"

Yanına uzandım. Tavana baktım. "Gözlerini kapattı," dedim. Sena gözlerini kapattı. "Ve fısıldadı. Hoş geldin bal kızım."

Sena sanki o anı duyuyordu. Elini uzattı, parmaklarımı tuttu. "Ses tonu?"

"Çok naif, çok asildi ses tonu." Yağmur hiç dinmedi.

"Senin ses tonuna benziyor muydu?"

"Biraz benziyordu," dedim ona dönerken. Gözleri sıkıca kapalı, annemin sesini hayal etmeye çalışıyordu. Ona

yardımcı olmak istedim. "Benim ses tonum gibiydi aynı."

"Böyle olması benim için çok iyi oldu ablacığım. Hayal ederken daha kolay oluyor," dediği sırada cümlesinin sonları kesildi. Derin bir nefes verdi. Hemen sonra aramıza sessizlik girdi. Uykuya daldığında birkaç saniye onu izledim. Beni de geçmişe götürüp getirmişti.

Sena uyuyakaldıktan sonra yorganını düzelttim, alnına hafif bir öpücük kondurdum. Kapıyı kapatırken yağmurun sesi hala aynıydı. İnatçıydı.

Merdivenlere yöneldim. Aşağıdan sesler geliyordu. Mürekkep'in sesi hemen ayırt edilirdi. Meraklı, hafif aceleci.

"Çatıya çıksak ya," diyordu. "Yağmurda manzara başka olur."

Gülümsedim. Elim korkuluğa değdi. Çetin'in sesi daha sakindi.

"Ya güzelim oradan düşersen falan ne olacak? Ne yapacaksın sen çatıda?" diye sordu. "Orada kocaman adamlar var diyorum sana! Keskin nişancı abiler orada dışın dışın yapıyor diyorum!"

"Ya tamam merak ediyorum işte," dedi heyecanla. Gözleri açıldı. "Hangi silahları kullanıyorlar? Ben eskiden çok isterdim keskin nişancı olmayı."

Çetin, "Pof!" diye bağırırken bir anda öne doğru eğildi. "Milletin karısı börek açar bizimki mermi sayıyor amına koyayım!"

"Ne?" dedi Mürekkep kaşlarını kaldırırken. Başı olumsuz sallandı. "Neye koyayım dedin?"

Çetin hızla doğruldu. "Ebesinin kocasının sikine!" diye bağırdı.

"Aferin," dedi Mürekkep sessizce. O an aşağı indim. Ayaklarım merdivenin son basamağına bastığında ikisi birden bana döndü. Mürekkep'in gözleri parladı.

"Nergis sen de gelsene," dedi heycanla. "Çatıdan Muğla başka görünüyormuş."

Omuz silktim. İçimde tuhaf bir hafiflik vardı. Sabahın ağırlığı yukarıda kalmıştı. "Olur," dedim gülümserken. "Gerçekten çatıdan manzaraya bakmak için mi istiyorsun?"

"İnanmadın değil mi?" dedi Çetin sinirle önümüze geçerek. Sessizce onu takip etmeye başladık. "Yurtta kalırken de çatılara çıkıyormuş bu Tükenmez ay Mürekkep. Doğru mu bu duyduklarım yenge bayanı?"

"Doğru," dedim aynı keyifle. "Adrenalini çok severdi küçükken de."

Çetin kapıyı açtı. Metal kapı gıcırdadı. Merdivenler dardı, duvarlar nemliydi. Her tepeye doğru adımımız nefesimi açması gerekmesine rağmen daralttı. Mürekkep sorular soruyor, Çetin kısa kısa cevaplıyordu.

"Kaç kişi var şimdi tepede?"

"Bu saatlerde bir tek Yarkın olur. Hoş, o lavuk zaten on keskin nişancıya bedel keskin gözlere sahip."

Çatıya vardığımızda onu gördüm. Yağmurun altında, sanki yağmur yokmuş gibi duran bir siluet. Bir yetmiş beş civarı boylarda, ince ama sağlam duruşlu. Üzerinde koyu renk bir mont, çıkıntının hemen altında kocaman bir keskin nişancı

tüfeği. Öylesine heykel gibi kıpırdamadan duruyordu ki bir an onu soğukta donmuş sandım.

Çetin hafif öksürünce gözünü manzaradan çekip kısaca bize baktı. Varla yok gülümsedi. "Hoş geldiniz. Manzaramız kapalı bugün ancak idare edebilirsiniz."

Mürekkep kahkaha attı. "M200 mü bu!"

Yarkın önce tüfeğe sonra Mürekkep'e baktı. "Ta kendisi."

Yağmur damlaları çatının kenarından aşağı süzülüyordu. Muğla ayaklarımızın altındaydı. Deniz manzarası buradan görünüyordu. Islak kiremitler, sisle karışan evler, uzakta silikleşen ağaçlar. Bir an nefesim kesildi. Bu kadar yukarıdan bakmak insanın içini açıyordu.

"Mürekkep sen nereden biliyorsun lan!" dedi Çetin heyecanla ona bakarken. "Bu kadın her gün beni kendine daha da köpek ediyor!" Hızla gözlerini açtı. "Havlayayım mı sana?"

"Çekil be," dedi Mürekkep gülerek silaha doğru adımlarken. "İki bin metreye kadar garanti veriyorlardı bu silah için."

"Benim rekorum iki bin üç yüz metre," dedi Yarkın ellerini ceplerine sokup silaha bakarken. "Bu piçi öyle güzel kullanırdım ki askerliğimi otuz altı aya uzattılar. Rütbemi yükselttiler. Savaşa yolladılar beni."

Mürekkep silaha doğru eğildi ve sessizce parmaklarını silaha dokundurdu. "Bu mafya adamla yolun nasıl kesişti peki?"

"Rekorlarım gazetelere çıktığında ilgisini çektiği için beni aradı. Anlaştık," dedi elleri ceplerinde sırıtırken. "Silahlar konusunda çok bilgilisiniz ama acemiliğiniz çok belli hanımefendi."

"Ne demek o?" dedi Mürekkep parmaklarını silahta dolandırırken.

"Hiçbir silaha kendi parmak izinizi bırakmamalısınız."

"Çekil lan!" dedi Çetin sinirle Yarkın'ı yana iteklerken. "Artis artist konuşuyor kızın yanında, götüne sokacağım şimdi bıçağı. Yürü lan!"

"Yarkın gel manzaraya bakalım," dedim mırıldanarak. Çetin, Mürekkep'in yanına çöktü ve birlikte silahı incelemeye başladılar. Sanki bir teleskopmuş gibi Mürekkep gözünü nişancıya dayadı ve etrafa bakmaya başladı. Çetin ise ona bir şeyler anlatıyordu.

"Ben de askerde orgeneraldim Mürekkep," dedi hızla. "Benim gibi adamlar bunun gibi çavuşlara emirler verirdi hep."

"Orgeneral mi?" dedi Mürekkep nişancı ile etrafı izlerken. İstemeden kahkaha attı. "Sen miydin orgeneral? Onun için en az kırk sene askerlik yapman gerekmiyor mu? Senin yaş kaç canım?"

"Yahu ben süper efsane olduğum için erkenden yaptılar işte!" dedi heyecanla. "Gökyüzüne baksana, belki uzaylı falan görürüz."

"Dur bakıyorum," dedi Mürekkep nişancıyı hafif kaldırmaya çalışırken. "Manyamış Çetin. Kesin sana askerde patates soydurdular."

"İnan bana güzelim. Ben bu Yarkın denen piçten daha iyiyim. İnan bana." Bir an gözlerini kıstı. "Sen nereden biliyorsun tüm bu silahla ilgili bilgileri?"

"Öyle," dedi omuz silkerken. "Eskiden ava giderdim."

"Sen?" dedi Çetin gözleri kocaman olurken. "Hayvan dostu Mürekkep eskiden hayvan mı avlıyordu yani?"

"Hatalarımdan dönüyorum, ne var!" dedi Mürekkep ona dönerken. "Çocukken," derken sesi yumuşadı. "Çocukken birkaç kere gittim."

"Kimle gittin sen çocuk yaşta bakayım?" dedi Çetin gözlerini biraz daha kısarak.

"Beni evlat edinen aile ile," diye mırıldandı. "Daha doğrusu sadece adam ile. Kadın gelmezdi."

"Ha seni evlatlık aldılar?" dedi şaşkınlıkla. Mürekkep'in dibine iyice çöktü ve pür dikkat onu izlemeye başladı. "Ben bilmiyordum."

Mürekkep omuz silkti. "Aldılar işte. Adam götürürdü beni ormana. Öğretirdi."

"Neyi?" dedi Çetin sesi havadan da buz gibi çıkarken.

"Silahları işte. Hayvan vurmayı. Böyle şeyleri."

"Görüşmüyor musun onlarla?"

"Hayır. On dört yaşında evlat edindiler beni. Sakin bir karı kocaydı. Urfa'ya taşınmıştım onlar yüzünden. Üç dört sene kaldım zaten onlarla. Reşit olduğum gibi Şahin ve Nergis'in yanına geldim. Bir daha da yüzlerini görmedim."

"Neden ki? Sana kötü mü davrandılar?" dedi Çetin merakla. "İstersen o adamı zevkle öldürebilirim."

"İstemez," dedi Mürekkep hızla gözlerini ovarken. "Kapat konuyu. Çok bile öğrendin benim hakkımda."

Yarkın ise sessizce uzaktan onlara bakıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda başı ile selam verdi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve manzaraya döndüm. "Burada tüm gün sıkılmıyor musun?"

"Pek değil," dedi sessizce yanıma adımlarken. "İnsanı susturan her yer benim hoşuma gidiyor."

"Burada ne yapıyorsun tam olarak?" diye sordum.

Yarkın'ın gözü tüfeğindeydi. Sanırım Mürekkep ve Çetin'e hiç güvenmedi. "Bekliyorum," dedi.

Yağmurun sesi arttı. Ben manzaraya baktım. Şehir sanki nefes alıyordu. "Düşmanı mı?" diye sordum. "Çok stresli değil mi bu ya?"

"Genelde hareketli geçiyor," dedi Yarkın. Gülümsemesi kaybolmadı. "Ama bugün sakin."

"Patronu seviyor musun?" diye sordum ve ona baktım. İfadesi yumuşaktı ama bir ruh gibiydi Yarkın. Herkesi uzaktan izleyen, kimse onu görmesin diye sürekli saklanan bir ruh.

"Patron için canımı verebilirim," dedi sessizce. Sonra bana döndü. "Siz peki? Hikayenizi anlattılar ancak pek inanamadık. Patrona dikleniyormuşsunuz. Bu yürek ister. Doğru mu?"

Hızla başımı manzaraya çevirdim. "Yağmurda sıkılmıyor musun sen ya? İş arkadaşların orada gülüp eğleniyor sen burada tek başına gariban gibi," dedim hızla. "Ne bileyim? Ben olsam aşağı inip onlarla takılmak isterdim."

"Ben gülüp eğlenmeye değil, patronu korumak için buradayım hanımefendi."

"Anladım," dedim yutkunurken. "Gerçekten patronu seviyorsun sanırım. Yağmurda kıyamette bile böyle söylenmediğine göre."

"Yağmurda daha iyi nişan alırım," dedi Yarkın. "İnsanlar saklanır, benim onları bulmam kolaylaşır. Çünkü saklandıkları yerleri tahmin edebilirim."

Yağmur hafifledi. Bulutlar biraz aralandı. Şehir gri tonlardan maviye kaydı. İçimde bir şey yer değiştirdi. Telefonum titrediğinde elime aldım.

Küçük Burjuvalar

Şahin : TANGALI HELGA BANA PORTAKAL SUYU GETİRDİ AMK

Şahin : ÜSTELİK BEN İSTEMEDİM ONDAN BÖYLE BİR ŞEY

"Meltem," diye fısıldadım hızla. Başımı kaldırdım. "Mürekkep ben iniyorum. Birkaç işim var."

"Tamam!" dedi nişancıya bakarken. "408 Kalibre olduğu çok belli. Aşırı seksi bir silah."

"Bana bak böyle bilgili bilgili konuşmaya devam edersen seni ham yaparım ham!" dedi Çetin heyecanla. "Hadi izle bakalım semaları bebeğim. İzle erkeğin burada. Seni koruyor." Gözlerini kıstı. "Keskin nişancı gibi gözlerim var benim. Bazıları gibi," derken Yarkın'a baktı kısaca. "Bazıları gibi silahlara ihtiyacım yok benim vururken."

Yarkın ise Çetin' gülümsemekle yetindi. Aşağı inmeye başladım. Çatıdan inerken ayaklarım hala o yükseklikteymiş gibi uyuşuktu. Bu kez, ev yeniden büyümeye başladı. Yukarıda her şey netti ama aşağı indikçe koridorlar uzadı, tavanlar yükseldi, duvarlar çoğaldı. Tufan'ın yağlı tabloları,

Tufan'ın ölü dekorları, evden ziyade bir yaşam alanı. Ev beni öyle içine aldı.

Koridora çıktım. Bir adım attım, sonra durdum. Garip bir farkındalık geldi. Bu evde defalarca bulunmuştum. Salonları, odaları, merdivenleri biliyordum. Ama bir şey eksikti.

Mutfak.

Etrafıma baktım. Uzun bir koridor, sağda kapalı bir kapı, solda başka bir salon. İçimde hafif bir huzursuzluk yükseldi. Bu evin mutfağına hiç gitmemiştim.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Nergis : Çetin bu evin mutfağı nerede

Çetin : Bana bakın yenge bayanı şu an çatıda güzel bir bayan kadını ile romantik randevudayım mesaj çekerek bizi bu denli rahatsız etmezseniz sevinirim.

Nergis : Şunu yazacağına mutfağın yerini yazsaydın konu kapanacaktı

Çetin : Hizmetli yolluyorum konumuna. Bekle orada.

Kaşlarım çatıldı. Bu düşünce çok garibime kaçtı. İnsan bir evde bulunur ama mutfağını bilmez miydi? Kim bilir orada şu anda kaç kişi çalışıyordu?

Yürüdüm. Bir kapı daha açıldı, bir koridor daha çıktı. Duvarlardaki tablolar pahalıydı ama soğuktu. Ayak sesim yankılandı. Kendimi ev sahibi gibi değil, yanlış kapıyı açmış biri gibi hissettim.

"Ciddi misin Nergis?" dedim içimden. "Mutfak arıyorsun."

Bir köşeyi dönerken bir çalışana rastladım. Duruşu düzgündü. Ellerini önünde birleştirmişti. Göz göze geldik. "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi gülümserken, sanki bile isteye bana gelmişti zaten.

"Affedersiniz," dedim. "Mutfak nerede?"

Sanki bu soru hiç sorulmamalıymış gibi bir an durdu. Sonra yüzüne o profesyonel ifade yerleşti.

"Ne münasebet hanımefendi? Olur mu öyle şey?" dedi sakin bir sesle. "Siz ne istiyorsanız biz getiririz. Sizin mutfağa gelmenize gerek yok."

"Tamam," dedim anlamsızca. "O zaman söyleyeyim."

Başını hafifçe eğdi. "Elbette."

"Hellim peyniri," dedim. Başıyla onayladı. "Çikolata ve kırmızı şarap."

Bana baktı. "Şarap için belirli bir üzüm tercihiniz?"

"Bilmem," dedim. "Size güveniyorum seçimleriniz konusunda."

Bu sefer gerçekten gülümsedi. "Hemen hazırlanır." Arkasını döndüğünde ona teşekkür etmek için ağzım açık kalmıştı ama hemen sonra kapattım. Girişe doğru adımladım. Dışarıda yeniden artan sağanak vardı, hava kıyamet tellalıydı.

Kapının önüne çıktım. Tepedeki cam tavana damlalar çarpıyordu. Giriş yağmurdan korunaklıydı. Kenarlarda bekleyen güvenlikler beni görünce sağa sola adımladı. Ellerimi girişteki tırabzana koydum ve sessizce çiftliğe bakmaya başladım.

Yağmur çiftliğin üstüne abanmıştı. Toprak koyulaşmış, ahşaplar parlamıştı. Damlalar cam tavana vurdukça içeride boğuk bir ses bırakıyordu. Kangallar kulübesindeydi. Güvenlikler dolanmaya devam etti. Bir süre öylece durdum. Sonra hareket oldu.

Güvenliklerden biri yer değiştirdi. Ardından bir diğeri. Hepsi aynı yöne baktı. Ben de baktım.

Tufan Ali Uluhan.

Sakince içeri adımladı. Çiftliğine girdiği gibi tüm odak ondaydı. Şemsiyeyi kendi tutmuyordu. Yanındaki güvenlik, kolunu hafif yukarı kaldırmış, onu yağmurdan koruyordu. Tufan ağır ağır yürüyordu. Acele etmiyordu. Yağmur onun temposuna uymuş gibiydi.

Kalbim gereksiz bir hızlanmaya geçti. "Saçmalama Nergis," dedim mırıldanarak ama vücudum beni dinlemedi.

Yaklaştıkça yüzü daha netleşti. Üzerinde koyu bir ceket vardı. Islanmamıştı ama yağmurun kokusu onunla gelmişti. Gözleri doğrudan bana bakıyordu. Kaçmadı. Kaçırmadı.

İstemeden gülümsedim. Hemen fark ettim. O gülümseme yüzümde fazla kaldı. Hızla sildim. Omuzlarımı geriye attım. Boğazımı temizledim. Ciddi durmaya çalıştım. Olmadı.

Yaklaştı. Aramızda birkaç adım kaldı. Güvenlik şemsiyeyle durdu. Tufan durdu.

O an utandım. Nedenini bilmiyorum ama utandım. Sanki fazla açık yakalanmıştım. Sanki biraz önce onu bekliyormuşum gibi. Hemen içeri dönmek istedim. Ayağımı geri attım.

Tam kapıya yönelecektim ki sesi geldi.

"Nereye, küçük şeytanım?"

Durduğumu fark ettim. Elim kapının kenarına değmişti. Arkama döndüm. "İçeri," diye mırıldandım. "Yağmur artıyor."

Bir adım attı. Bu sefer aramızdaki mesafe kapandı. Sesini yükseltmedi. "Dün gece nereye kaçtın?" diye sordu Tufan.

Kaçtın demesi sinirimi bozdu ama belli etmedim. Omuz silktim. "Sen odadan gidince ben de kendi odama geçtim," dedim.

Başını hafifçe eğdi. Gözleri yüzümde gezdi. "Fark ettim." Bir saniye sustu. Sonra ekledi. "Bunu yapmanın sebebi nedir?"

Cevabı hazır sanıyordum ama ağzımdan çıkan şey o olmadı. "Uykum kaçtı," dedim. "Biraz yalnız kalmak istedim."

Yağmurun sesi aramıza girdi. Cam tavana daha sert vurmaya başladı. Tufan gözünü ayırmadı. "Benden mi kaçtın yoksa benimle yüzleşmekten mi?"

"Ne fark eder?" dedim şaşkınlıkla. "Ayrıca kaçmadım. Odama geçtim."

Gülümsedi. "Anlıyorum," dedi. "Utangaç bir alev topusun sen."

Bir adım daha yaklaştı. Bu sefer gerçekten yakındı. Yağmurun serinliği yüzüme vuruyordu ama içim ısınıyordu, bu da ayrı sinir bozucuydu.

"Kaçmadım," dedim. "Sadece yer değiştirdim."

"Benden bir daha öyle ayrılma, olur mu?" derken burnu yavaşça yanağıma sürttü.

Sıcak nefesi tenime dokunduğunda istemsiz mırıldandım. "Kapıyı kilitlememiştim ama bu sefer," diye fısıldadım.

Bir an sustu. Yağmur sanki o an için yavaşladı. Güvenlik arkamızda görünmez oldu. Sanki çiftlik sadece ikimizden ibaretti.

"Bak sen," dedi sessizce. Koyu sesi tenimi kesti. "Bu bir davetiye miydi?"

"Yok hayır," dedim hızla. "Bil diye söyledim." Başımı ona kaldırdığımda geri çekildi. Gözleri dümdüz gözlerimde gezindi. "Tufan... Biz şimdi neyiz?"

"Nasıl neyiz?" derken kaşları çatıldı. "Patron ve onun ömür törpüsüyüz."

"Nasıl yani?" dedim şaşkın şaşkın. "Bu kadar mı?"

"Ne nasıl kızım?" dedi anlamsızca. "Ne ne kadar mı? Neyiz ne demek? İnsanız?" dedi şaşkınlıkla birkaç saniye çiftliğe bakarken. "İnsanlarız. Neyiz ne demek amına koyayım bu nasıl soru? Felsefi açıdan mı sordun, sosyolojik mi yoksa biyolojik mi sen tam açsana bana bir soruyu."

Ona öyle anlamsızca baktım ki bunu fark etmiş gibi sırıttı. "Nasıldı şakam?"

"Ne şakası?" dedim hala aynı ifade ile ona bakarken. "Burada şaka nerede ben anlamadım."

"İnsanız dedim işte," dedi keyifle. Ellerini ceplerine attı. "Neyiz dedin ya... İnsanız işte amına koyayım. Çok efsaneydi. Anlık aklıma geldi bu şaka."

"Ha şaka mıydı?" dedim öylece ona bakarken. "Ben de kırk yaşına kadar hiç romantik ilişki yaşamayan tecrübesiz bir

adamın biz neyiz adlı sorumu anlamaması sanmıştım, meğerse şakaymış. İlahi Tufan."

Gözleri kocaman oldu. Neye uğradığını şaşırdı. "Otuz beş yaşındayım ben," dedi hızla. "Neden bana patilerini çıkarttın?"

"Neden çekip gittin odadan?" dedim hızla. Hemen sonra nefesimi tuttum. "Niye beni tek bıraktın o olaydan sonra? Nereye gittin?"

"Ha," dedi kaşlarını kaldırırken. "Sen buna kinlenmişsin, anladım." Birkaç saniye öylece yüzümü inceledi. "Kulübeye gittim. Kırmızı olana."

"Tahmin ettim işte bildim," dedim sinirle. Bu, onun gülümsemesine neden oldu. "Biliyordum ben. O tarafa doğru yürüdün çünkü. Camdan gördüm seni. İki kadınla mıydın?"

"Sana ne ki Nergis?" dedi keyifle. "Koskoca Tufan Ali Uluhan tek bir kadınla yetinecek değildi," derken ellerini ceplerine attı. "Çok mu kıskandın sen şimdi beni?"

Dış kapı açıldı ve içeriden Helga çıktı. Elindeki tepside siparişlerim vardı. "Canım hanımefendi bunları nereye bırakayım?" dediği sırada Tufan kaş çattı.

"Bunlar nedir?"

"Benim isteklerim," dedim ona bakarken. "Bana ver Helga, ben götüreceğim."

"Nereye? Bir dakika," dedi Tufan hızla eliyle beni engellerken. "Nereye götürüyorsun sen bunları?"

"Meltem'e?" dedim ona gözlerimi açarken. "Kızın canı çekmiş götürüyorum. Sana ne?"

"Cam şişeyi kırıp kendi boğazını kessin diye mi?" dedi Tufan şarabı eline alırken. "Helga, diğerlerini götür. Şarap sokamazsınız içeri."

"Ya canı çekmiş!" dedim sinirle ona dönerken. "Sen her şeye burnunu sokmasana! Kız keyif yapacaktı işte!"

"O bana canlı kanlı lazım," dedi Tufan bana doğru eğilirken. Bu sefer gözleri alevliydi ama bir anda nedense alevleri tufan selleriyle söndü sanki. "Sen beni mi kıskandın şimdi söylesene bana."

Helga yanımızdan geçip şarap olmayan tepsi ile bodruma inerken ben öylece Tufan'a bakıyordum. "Beğendin mi?" dedi sessizce. "Doyurabildim mi seni?"

Birkaç saniye duraksadım ama hiç bozmamaya çalıştım. "Koskoca Nergis Tanyeli bir adamla tatmin olmaz," dedim hızla. Gülümsemesi bir an dondu ama sonra daha da keyiflendi sanki. "Ne? Sen dediğinde havalı oluyor da ben dediğimde kötü kadın mı oluyorum?"

"Ben öyle bir şey demedim," dedi sessizce. "Ancak bedenini tek başıma tıka basa doyurabileceğim konusunda iddialıyım."

"Neyse," dedim hızla geri adım atarken. "Ben içeri geçiyorum. Üşüdüm."

Arkasını döndüğü gibi güvenlik tekrar şemsiyeyi ona uzattı. Elindeki şarabı bir diğer güvenliğe uzattı. "Düş önüme ömür törpüm. İşim var seninle."

"Ne işi?" dedim arkasından bakarken ama o çoktan ilerliyordu. Sinirle birkaç saniye bekledim ve hemen sonra peşinden ilerlemeye başladım. Yağmur damlaları sertçe kafama vuruyordu. Tufan kısaca dönüp bana baktı ve

geldiğimden emin olduktan sonra tekrar önüne dönüp ilerlemeye devam etti. Güvenliğe dediği bir kelime ile güvenliğin şemsiyeyi ondan alıp bana doğru tutması bir oldu. Ne yapacağımı bilemedim. Dibimde benimle birlikte ilerleyen bir adamın başıma tuttuğu şemsiyeye bakıyordum.

"Siz verin onu bana," dedim hızla. Şemsiyeyi elinden aldım. "Çok şükür elim ayağım tutuyor. Ben hallederim. Sağ olun."

Güvenlik ne yapacağını bilemez şekilde duraksadı ve arkamızda kaldı. Tufan tekrar bana döndü yürürken. Şemsiyeyi güvenlikten alıp benim tuttuğumu görünce gülümseyerek önüne döndü.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Çetin : Kadınlar bir bakın.

Çetin : Çok önemli bir şey oldu

Çetin : Çok ciddiyim amk.

Çetin : Hayat mebat meselesi.

Çetin : Acil bakın.

Ekranı kapatıp ilerlemeye devam ettim. Çiftlikten çıktığımızda Tufan kapımı açtı. Şemsiyeyi kapatıp ona uzattım. O da benden alıp güvenliğe uzattı.

Arabaya bindiğimde telefonum hala ötüyordu. Çetin hiç durmadan mesaj atıyordu. Kemerimi bağladığım sırada Tufan önden dolandı ve arabaya bindi. Saçlarının uçlarından damlalar akıyordu geniş omuzlarına. Yüzü hafif aralıktı. Teni davetkar durdu.

Çetin : Kızlar kızlar yüreğim sızlar.

Çetin : Çok acil diyorum size.

Çetin : Mürekkep ile romantik buluşma sonra çok garip bir şey oldu.

Çetin : Çok ama çok korkunç bir şey oldu.

Mürekkep : YA NE VAR NE SENİN İŞİN GÜCÜN YOK MU NE YAZIP DURUYORSUN

Çetin : Nergis biliyor musun Mükremin bana HIV dedi. Ben de HIV değil hav diyor sandım ilk ben havlıyorum ya ama bildiğin HIV demiş bana.

Mürekkep : MÜKREMİN NE YA BENİM ADIM MÜREKKEP!

Çetin : Klavye otomatik düzeltmiş amk.

Çetin : Mükremin bana HIV dedi.

Çetin : Niye dedim ben kızlarla çok yatıp kalkıyormuşum ondanmış ama ben çok edepli bakire bir çocuğum diyorum inanmıyor

Mürekkep : Acil olay ne söyle artık Sena ile oyun oynucam seni bekliyorum.

Çetin : Söylüyorum hazır mısın

Mürekkep : Söyle Allah'ın cezası konuş artık

Çetin : Senle randevudan sonra başıma gelen çok önemli bir şeyi öğrendim.

Mürekkep : SÖYLE NE ÖĞRENDİN

Çetin : Hamileyim.

Mürekkep gruptan ayrıldı.

Çetin, Mürekkep'i gruba ekledi.

Gülmeye başladığımda Tufan kısaca bana döndü. Gözleri telefonuma kaydı ve tekrar yola baktı. "Liseli ergenler gibi neye bakıp gülüyorsun?"

"Kardeşine," dedim gülerken. "Bir sohbet grubuna ekledi Mürekkep ve beni. Oradan sürekli laf yetiştiriyor."

"Ne sohbeti?" dedi Tufan, sakince arabayı kullanırken. Islak saçları kurumuştu. Oturuşu rahattı. Geriye yaslanmış, bir eli direksiyondaydı. Diğer eli aralık bacaklarından birinin üzerindeydi. "Siz böyle bık bık mesajlaşıyor musunuz?"

"Evet," dedim omuz silkerken. "Gayet de eğlenceli oluyor."

"Ben neden yokum o sohbette?"

"Bilmem," dedim camdan bakarken. "Kardeşine sor. Grubu o açtı."

Tufan yolu izledi sessizce. Bir şey demedi önce. Sonra sağ eliyle telefonunu aldı, ekrana bakmadan rehberden birini aradı.

"Çetin," dedi, karşı taraf açar açmaz. "Beni de ekle lan o sohbete."

Bir an durdu. Sonra kaşını kaldırdı. "Ne bileyim hangi sohbet amına koyduğumun piçi? Ben mi söyleyeceğim sana sohbet adını. Ekle işte."

Telefonu kapattı. Bana yan gözle baktı. "Beni dışlamışsınız," dedi düz bir sesle.

Güldüm. "Grup dinamiği bozulur diye korkmuş olabilir." Radyoya uzandım. "Müzik açıyorum."

Radyo cızırtıyla açıldı. Eski bir şarkı denk geldi. Çok iddialı değildi ama sisli Muğla'ya yakışıyordu. Tufan sesini kısmadı. Sadece dinledi.

Bir süre sessiz gittik. Yağmur durmuştu ama yollar hala ıslaktı. Camdan dışarı baktım. Fethiye tabelasını görünce kaş çattım. "Bu saatte tefecilik işlerine mi gidiyoruz?" dedim sonunda.

"İşim var," dedi netçe.

"Gece kulübünde?"

"Evet."

Başımı ona çevirdim. "Ne işi?"

Gözlerini yoldan ayırmadan konuştu. "Orada görünmem lazım."

"Ben niye geliyorum?"

Bu sefer hafifçe gülümsedi. "Yanımda olman lazım."

"Dekor muyum ben?"

"Hayır," dedi. "Dengemsin."

Bu cevap hoşuma mı gitti sinir mi etti emin olamadım. Camdan tekrar dışarı baktım. "Doğru," dedim. "Meltem olarak naralar atacağım insanlara, değil mi?"

"Aynen öyle," dediğinde sinirle ona döndüm. Telefonum titrediğinde kısaca sohbete baktım.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Çetin, grubun adını PATRONUM SEN ÇOK YAŞA olarak değiştirdi.

Çetin, Tufan Ali Uluhan kişisini ekledi.

Çetin : Patronum taşşağını yiyeyim bana bir nude atar mısın

Gülmeye başladığımda Tufan kısaca bana döndü. "Eklemiş Çetin seni," dedim gülerken. "Hepimize geçmiş olsun."

"Ben konuşmam zaten," dedi. "Sadece okurum. Koskoca adam bık bık mesajlaşacak mıyım?"

"E bu daha korkunç."

Kulübün ışıkları uzaktan görünmeye başladı. Gündüz vakti olduğu için neonlar durgundu, hareket pek yoktu. Tufan sinyal verdi, sokağa girdi.

Arabayı park ederken bana baktı. "Ben korkunç bir adamım madem, niye buradasın?"

"Burada olmamı sen istedin," dedim sessizce.

Yüzümü inceledi. Gülümsedi. "Yok," derken elini şakağına götürdü. Parmağını birkaç kez vurdu. "Niye buradasın? Kötü adamların akıllarında onların kafalarını karıştıracak, onları yumuşatacak kadınlar olmamalı. Neden aklımdasın? Aklıma girmeni ben istemedim."

"Çıkayım mı?" dedim yanaklarım kızarırken. "Bunu mu istiyorsun?"

"Çık," diye fısıldadı. Sessizce. Gülümsedi ama. "Çık git aklımdan. Benim kafamı çok karıştırıyorsun. Çık."

Hızla arabadan indim. Öyle çok nefes alıp verdim ki durduğum yerde terledim. Tufan hemen arabadan çıkıp bana

doğru adımladı ve elimi direkt tuttu. Beni kapıya doğru götürdüğü sırada kısaca üzerime baktım. Gündüz vakti olduğu için üzerimdeki kıyafetleri abes bulmadım. Soğuk havaya rağmen evde dolandığım için altımda kısa sayılmayacak bir etek, üzerimde ise tişörtümü saran mont vardı.

Kulübün kapısı hızla açıldı. İçeri geçtiğimiz gibi karşıda, elinde purosu ile sağa sola bakınan bir adam gördüm. Orta yaşlıydı, kiloluydu. Sakalları gür ama griye doğruydu. "Tufan!" dedi ellerini ona doğru açarak, bize doğru adımladığı sırada. Tufan ise duraksadı ve gülümsedi.

"Nasılsın kardeşim?"

"Ne çok vakit oldu!" dedi adam kaldırdığı kollarını indirirken. "Hala dokundurmuyorsun kendine. Hiç değişmemişsin." Bir an bana baktı. Ellerimizi gördü ve elindeki puroyu hızla küllüğe bıraktı. "Bir dakika... Bu kadın da neyin nesi?"

"Bırak sen onu," dedi Tufan yavaşça elimi bırakırken. "Sen bara geç. Ne istersen iç. Bendensin."

"Eksik olma," dedim bara ilerlediğim sırada ama onların sohbetlerini çok merak ettiğim için bir yandan da onları dinliyordum. Kendime bardan bir kokteyl aldım ve bar sandalyesini onlara çevirdim.

"İstanbul'da bir iş konuşmak istiyorum," dedi adam direkt. Ellerini ceplerine soktu. "Gece kulübü. Burayı uçurmuşsun zaten. Burası zirve. Bir tane de neden güzel şehrimiz İstanbul'umuzda açmayalım?"

Tufan bana baktı. Pipetten içkiyi yudumladığım sırada ona el salladım. Tekrar adama döndü. "Anlat," dedi ama hemen sonra gülmeye başladı. Karşısındaki adam şaşkınlıkla kaş çatarken Tufan gülerek tekrar bana döndü. Ona tekrar el

salladım. Başıyla selam verdi ve ifadesini toplayıp adama döndü. "Anlat."

"Hedef kitlemiz turistler olacak. Yer, Avrupa Yakası'nın göbeği. Herkesi almayacağız, burası gibi aynı. Sadece belli statü üstü girebilecek. Damsız almayacağız. Fakir sokmayacağız. Zengin piçleri kendini özel hissetsin diye onlara oyun alanı tasarlayacağız."

"Şimdi," dedi sonunda Tufan. "İyi hoş da, benim birkaç şartım var."

Adam başını salladı. "Dinliyorum kardeşim."

"Bir," dedi Tufan. "Ben başında durmadığım mekana patronluk yapmam."

Adam kaşını çattı. "İstanbul'da mı yaşayacaksın?"

"Gerektiği kadar," dedi Tufan. "Açılışta, kritik günlerde. İsmim varsa, kontrol de var. İki," dedi, devam etti. "Güvenlik tamamen bende olacak. Kendi adamlarımı güvenliğe sokarım. İçeride uyuşturucu kullandırtmam. Kavga çıkarttırmam. Dans edecek striptizci kadınları Türk asıllı seçmem."

"Şey," dedi adam şaşkınlıkla. "Birader şey bari en azında-"

"Üç," dedi. "Orası benim adımı taşıyacaksa, içeride ne dönüyorsa ben bileceğim."

Adam kısa bir kahkaha attı. "Yavrum ama bunlar çok şart."

Tufan ellerini ceplerine soktu. "Çok isim."

Sessizlik oldu. Ben içkimden bir yudum daha aldım. İkisinin arasındaki elektrik barın üstünden akıyordu resmen.

Barmene baktığımda tezgahı siliyor gibi yapıyordu ama o da onları dinliyordu.

"Sağlayabilir misin?" diye sordu Tufan.

Adam birkaç saniye düşündü. Sonra başını salladı. "Sağlarım lan. Sen benimle ortak ol, ben ne istiyorsan sağlarım."

Bu sefer Tufan hafifçe gülümsedi. Bana döndü. Elini cebinden çıkartıp bana el salladı. "Ne diyorsun?"

Tekrar ona el salladığımda ikinci kokteylimi içiyordum. "Ben mi?" dedim şaşkınlıkla el salladığım sırada. "Bilmem ki. Ben ne diyeyim ki?"

"Gider geliriz arada," dedi gülümserken. Sonra karşıdaki adama döndü. "Çocuk gibi amına koyayım. El sallıyor bana."

"Hanım kızı tanıyamadım ben," dedi adam mahcup sesle. "Manitacılık işlerine mi bulaştın?"

"Evlendim oğlum ben," dedi Tufan sırıtırken. "Sonunda yanıma yakışacak bir kadın buldum."

"Şaka!" dedi adam kahkaha atarken. "Yüzüğüne bakayım!"

"Ne yüzüğü godoş muyum ben yüzük takayım?" dedi Tufan sırıtırken. "Gerek yok yüzüğe müzüğe. Kime neyi kanıtlıyorum yüzükle?"

"Memnun oldum yenge," dedi adam bana dönerken. "Erhan ben. Tufan'ın mahalleden arkadaşıyım. Çocukluktan beri tanırım."

"Öyle mi?" dedim gülümserken. "Ben de Melt-"

"Nergis," dedi Tufan. "Nergis ismi."

Gözlerim kocaman açıldı. Kokteyli başıma diktim ve tekrar barmenden yeni bir tane istedim.

"Nergis," dedi adam başı onaylar sallanırken. "Vay be koçum. Sen de kaybedenler kulübüne katıldın, he?"

"Yalnızlık zor birader," dedi Tufan tekrar bana bakarken. "Yavaş iç."

"Pardon da! Sana n-" derken bar taburesinden inmeye çalıştım. Bir anda dengem şaştı. Belki de bu kadar kokteyl bana fazlaydı. Sertçe yere kapaklanırken Tufan'ın uzaktan bana bakışını gördüm. Gözleri büyüdü ama ifadesi buz gibiydi. Saçlarım önüme dökülürken diz kapaklarım yere vurunca zonkladı.

"Eyvah ki ne eyvah! Kız düştü!" dedi Erhan telaşla. Anlık sert düşüş bedenimi ateşe vermiş olacak ki canım acımadı ancak bir anda gökyüzüne havalandım. Tufan beni kaldırırken gözlerim yarım yamalak açıktı.

"Ne yapıyorsun Nergis?" dedi sinirle. Beni kucakladığında kollarımı boynuna sardım. Başımı hafif geriye atıp gülmeye başladım. Kulüpten çıkarken Tufan'ın, "Doktoru getirin," dediğini duydum. Gülmeye devam ediyordum.

"Acımadı ki!" dedim gülerken. Kollarımı ona daha da sıkı sardım. "Trafolara tırmanıyorum! Resmen örümcek kadın oldum! Trafoya tırmanan kadın!"

"Göstereceğim ben sana Trafoyu," diye mırıldandı. Arka kapıdan beni merdivenlere yöneltti. Borçlarını alıp verdiği ofisine doğru çıkmaya başladık. "Acıyor mu canın?"

"Hayır," dedim sessizce. "Acımıyor." Gülmeye başladım. "Konuşan Trafo! Hatta şey! Santral! Konuşan santral!"

"Yemin ederim çocuk gibisin," dedi nefes verirken. Beni odasındaki koltuğa oturttuğu sırada bir adam telaşla içeri daldı.

"Patronum beni çağırmışsın!" dedi hızla. Bana baktı sonra. "Nedir durum!"

"Vay!" dedim gülerken. "Adın ne senin erkek?"

"Yasin," dedi boğazını temizlerken. "Uzman Doktor Yasin Güler."

"Düştü," dedi Tufan doğrulduğu sırada. Ellerini beline koydu ve tepeden bana baktı. "Kırık çıkık var mı bakıver."

"Tabii patronum," dedi adam telaşla. Bana doğru eğildi. "Bileğiniz ne alemde? Acıyor mu? Baskı uygulayacağım."

"Otuz altı numara ayaklarımı görmek için ayakkabılarımı mı çıkartmaya çalışıyorsun Yasin!" dedim gülerken. Gözlerim kapanıyordu artık. Doktor hızla doğrulup Tufan'a bakarken Tufan sessizce bana baktı. Sonra doktora döndü.

Çök dizlerine," dedi.

Doktor şaşkınlıkla başını geriye attı. "Anlamadım, patron?"

"Neyini anlamadın?" dedi, elleri ceplerine girerken. "Çök. Benim ayağımda göster. Ben onun ayağında yapacağım aynı hareketi. Böylece sen onun bileklerine dokunmamış olacaksın, o da tedavisini olmuş olacak. Mantıklı değil mi?"

"Çok mantıklı," dedi hızla, korkuyla dizlerinin üzerine çöktü. "Patron, müsaadenle ayağına dokunacağım."

"Dokun," derken bana döndü. "Uzat bana ayağını Nergis." Gülerek ayağımı ona doğru uzattım. Bileğimden kavradı.

Doktor, Tufan'ın ayağını sağa doğru büktüğünde Tufan benim ayağımı kibarca sağa doğru büktü.

Doktor, "Acıdı mı?" diye sorduğunda Tufan bana bakıyordu.

"Biraz," diye mırıldandım. "Çok değil ama. Biz ne yapıyoruz şu an mal gibi?"

"Benim aracılığım ile seni muayene ediyor," dedi Tufan. Doktor ise Tufan'ın ayağını bu sefer sola doğru büktü. Tufan benimkini.

"Şimdi?"

"Biraz acıdı," dedim yavaşça.

"Sıkın lütfen," dedi doktor, Tufan'ın ayağını sıkarken. "Onunki şişmiş mi, bakın."

Tufan kibarca ayağımı sıktığında ben öylece onlara bakıyordum. Bir doktor, Tufan aracılığı ile benim ayağımı sıkıyordu. Aslında doktor Tufan'ın ayağını sıkıyordu ve Tufan da benim.

"Sıktım," dedi Tufan. "Şişmemiş."

"Bükülmüş gibi ayağı," dedi doktor ayaklanırken.

"Ya sen ayağıma dokunmadan bunu nasıl anladın!" dedim sinirle. "Tufan manyak mısın bırak adam dokunsun işte otuz altı numara ayaklarıma!"

"Nergis kes sesini yemin ederim çakarım ağzının ortasına," dedi Tufan sinirle doktora dönerken. "Tamam yok bunun bir şeyi. Ağzı pabuç gibi baksana. Çık sen. Hadi."

"Tamam patron. İstersen yine de bir krem vereyim."

"Çık."

Doktor çıkarken ben bir anda ayaklandım. Sağa sola doğru yalpalarken ofisin arka kısmındaki tablolara basmaya başladım. "Bir tabloya bastığında içi para dolu kasa açılmıştı! Başka gizli kapılar var mı bu odada?"

"Düşme yine," dedi Tufan peşimden adımlarken. "Sakin yürü."

Tek tek tablolara dokunmaya başladım. Bir tanesinde bir çıkıntı fark ettim. Hızla Tufan'a döndüm. Elleri ceplerinde, gülümseyerek bana bakıyordu. "Buldum!" dedim heyecanla.

"Buldun," dedi gülümserken.

"Ne var bunun arkasında?"

"Bilmem," dedi sakince. Kaşları ile tabloyu gösterdi. "Bak bakalım."

Tablodaki tuşa bastığımda bir anda kapılar ikiye açıldı. Karşımda bir balkon. Arkası tamamen deniz manzaralı. İçeriye bir anda deniz havası doldu. Sanki bu sertlik alkolü de bedenimden çekip aldı.

"İnanmıyorum," dedim yavaşça. Tufan hemen arkama geçti. Düşmemi bu sefer engellemek ister gibi dibimdeydi.

"Ben de çoğu şeye inanamıyorum," dedi sessizce. Kollarını tırabzanların iki yanına koyarak beni kolları arasına aldı. Hafif eğildi arkamdayken. "Neden böyle oluyor Nergis? Neden sana karşı koyamıyorum?"

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordum heyecanla. Kokusu bedenime çarptı. Nefesi zaten tenimi esir almıştı. "Bana karşı koymak mı istiyorsun, Tufan?"

"Kızamıyorum, kıyamıyorum. Neden?" dedi dümdüz. "Sadece nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Bir başkasına yenik düşmeyi hazmedemiyorsun sadece," dedim ona dönerken. Bu sefer yüzümü kaldırdım. Belim balkon tırabzanına yaslandı. "Koskoca Tufan Ali Uluhan, yirmilerinde bir kadına yenildi. Ne acı?"

Başı bana eğildi. Gülümsedi. "Bir gün beni bırakacağını biliyorum," dedi gülümserken. "Peki ben o gün seni nasıl bırakacağım?"

"Viktor ölene kadar buradayım," dedim ona baktığım sırada. "Söz veriyorum. Hep yanındayım."

"Viktor mu sadece?" derken bana doğru eğildi biraz. Eli belime gitti, geriye doğru düşmeyeyim istedi. "Senin için tüm konu Viktor mu sadece?"

"Bilmem," derken gözlerimi birkaç kez kırptım. "Seni çözemiyorum."

"Ben de seni çözemiyorum," dediğinde şaşırdım. Çok açıktı. Bunu itiraf ederken hiç gocunmadı. "Ne hissediyorsun, ne düşünüyorsun çözemiyorum."

"Beni Meltem değil Nergis olarak tanıttın," derken kıkırdamaya başladım. Bir anda onun koluna sertçe vurdum. "Salak!"

Şaşkınlıkla gözleri büyüdü ama sırıtıyordu. "Ben sen ayılırsın sandım ama açık hava seni daha da çarptı," derken beni tutup tekrar içeri soktu. "Yürü. Eve götüreyim seni."

"Salak!" dedim gülerken. "İsmimi yanlış söyledi. Sa-lak!"

"Kaşınma," derken bileğimden tutup beni merdivenlerken indirmeye başladı. "Çok yüz verdim sana. Şımardın iyice."

"Nergis dedi adama! Meltem diyecekti! Tufo!" derken gülüyordum. "Doktor otuz altı numara ayaklarıma dokunmasın diye kendi ayağını doktora elletti! Salak!" derken kahkaha atıyordum. "Koskoca doktor da hiç sorgulamadan senin ayağını döndürüyor. Sen benim ayağımı döndürüyorsun. Çok salak!"

"Uzatma," dedi bıkkınlıkla. Kapıyı açtı. "Geç içeri."

Koltuğa oturduğumda başımı geriye yasladım. Hala gülmeye devam ediyordum. Telefonuma baktığımda Mürekkep yazmıştı.

PATRONUM SEN ÇOK YAŞA

Mürekkep : Bu grup ismine ne oldu?

Çetin : HEP ÖYLEYDİ ZATEN HAYAT ANLAMIM DEĞİŞEN BİR ŞEY OLMADI

Grubun ismini Tufan'ın Ömür Törpüleri olarak değiştirdiniz.

Çetin : Lan yenge napıyon AMK.

Nergis : Az önce doktor trafoya ayak masajı yaptı xD

Çetin : nE

Nergis : Adam benim ayağıma dokunmasın diye tufonun ayağına dokundu tufan da aynı şekilde benim ayağıma dokundu doktorla aramda köprü oldu çok komikti

Mürekkep : Sen sarhoş musun

Nergis : Nasıl anladın

Mürekkep : Anlattığın olayların saçmalığından

Nergis : Yemin ederim gerçek kaynak benim

Çetin : 4mınoğlu kaynak

Mürekkep : HJADSHJFDJHSDFJH

Çetin : Ben orgeneralim Yarkın denen 1,5 boylu iskender kebabtan daha yakışıklı ve karizmayım değil mi bayanlarrrr yorumlarınızı bekliyorum

Mürekkep : Öylesin

Çetin : Gelsene bahçeye sohbet edelim

Mürekkep : Tamam.

Çetin : OHA TAMAM DEDİ İNANAMIYORUM

Mürekkep : Sohbet edelim sıkıldım

Çetin : Gel yavrummm

Başımı çevirdiğimde Tufan sakince yolu izliyordu. Bir ara bıkkın nefes verdi. "Sikeyim şu sohbete girdiğim anı. Sürekli ötecek mi bu telefon böyle siz konuştukça?"

"Evet!" dedim gülerken. "Ötecek işte!"

Arabayı dağlık bir alanda sakince durdurdu. Karşıda kocaman bir deniz manzarası vardı. Arkamda otoban, yanımda orman. Önce ne olduğunu anlamadım. Birkaç saniye sessizce onun yan profiline baktım.

"Neden durduk?"

"Netlik istiyorum," derken bana döndü. "Net ol bana. Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Dün gece çekip gittiğinden beri dargınım."

"Korktum," dediğinde ona baktım.

"Ben miyim korktuğun?" diye sordum kalbim duracak gibi olurken. Bir anda kolyemden güç almak adına kolyemi sıkıca tuttum.

Gülümsedi yavaşça. "Sensin. Ne tuhaf değil mi ömür törpüm? Böylesine bir adama yakışmayan türden korkular," dedi ve geriye doğru yayıldı. Dudaklarını izliyordum.

"Bana bakar mısın?" dedim heyecanla. Şaşkınlıkla bana döndü.

Bir anda dudaklarına yapıştım ve hızla gözlerimi kapattım. Dudaklarını sertçe öpmeye başladım. Tufan bir an afallayarak geriye çekildi. Korkuyla titredim. Dudaklarım terk edilmişti.

Eli araba koltuğunun altına doğru gitti. Koltuğunu çekebildiği kadar geriye çekti. Hızla kolumdan tutarak beni kucağına doğru çekti. Bacaklarımı iki yana açıp hızlı bir şekilde kucağına oturdum. Ensemden tutup sıkıca kendine doğru bastırdı. Dudaklarımız deli gibi birbirini öpmeye başladı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi öpüşürken. Sesi ölüm gibi hırslı çıktı.

Tadı bedenime oluk oluk işliyordu, kokusu vücuduma yapışıyordu. Ellerimi yavaşça kollarına götürdüm ve öperken kollarını sıkmaya başladım. Her zerresini keşfetmek, tatmak istiyordum. Siyah gömleğinden belirgin ve büyük kollarını

çekiştiriyordum. Bir eli yavaşça üzerimdeki montun altından belime gitti ve üzerimdeki tişörtten sıkıca kavrayarak belimden tuttu. Diğer eli ensemdeydi, beni kendine bastırıyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim kısa bir saniye geri çekilirken. Tekrar dudaklarına yapıştım.

Altımdaki şey sertleşmeye başlıyordu, orama baskı yapıyordu. Nefes alamıyordum, bayılacak gibiydim. Yanımızdan onlarca araba geçiyordu. Dudaklarını her öptüğünde dudaklarım zonkluyordu. Bacaklarım titriyordu. Kollarını sıkmayı bırakıp omzuna doğru sürttüm avuç içlerimi. Gömleğinin kumaşı avcumu yakıyordu.

"Tufan senden nefret ediyorum," dedim öpüşmemiz arasında. Her kelimemde dudaklarımız birbirine sürttü. Ellerimle iki yandan omuzlarına tutundum.

Nefessizlikten bayılacak gibi oldum ve yavaşça geri çekildim. Çekilmem ile hızla ensemden sıkıca kavrayıp tekrardan dudaklarına doğru bastırdı. Burnundan hızla nefes verdi. Çok hırslıydı. Delirecek gibi oldum.

"Tufan çok karizmatik bir adamsın senden nefret ediyorum," dedim nefes nefese ama cümlem bitmeden sertçe dudaklarıma saldırdı. Hafızamı kaybediyor gibiydim. Burnundan soluduğu sıcak nefes yüzüme çarpıyordu. Bedenim kasılıyordu.

"Tufan çok güçlü ve zeki bir adamsın senden nefret ediyorum." Gözlerim kapalıyken yukarı doğru kaydılar. Dudaklarını çekiştiriyordum, deli gibi öpüyordum. Sırılsıklam olmuştum. Külotumdan aşağı zevk sularım akacakken utanarak geri çekilmek istedim ama izin vermedi. Eli külotuma gitti. Sertçe sıktı. Üzerinde sürtmemi sağladı.

"Birlikte çamura mı bulaşacağız hep böyle?" diye sordum şehvetle. Nefes nefeseydim. "Ne olacak şimdi?"

Dudaklarımı yavaşça ısırdı. Üzerinde sürtünmem için iki eliyle birden popomdan sertçe itti beni. Kumaş pantolonu külotumu aşındıracaktı.

"Cehenneme el ele gireceğiz, sanırım," derken burnundan soludu. Hızla öpmeye devam etti. Sakalları yanaklarımı kanatacaktı. Dudaklarının sıcaklığında tattığım o duyguyu tarif edecek ne bir kelimem ne bir benzetmem vardı. O, yalnızca Tufan'ın zarafetiydi.

"Korkar mısın ki yanmaktan?" diye sordum, daha da sert üzerinde sürtünürken. Taş gibi oldu siki. Külotumun ıslaklığı ona geçti.

"Ben hiçbir şeyden korkmam," derken sertçe dudaklarıma yapıştı. Dudakları tenime tekrardan dokununca, bedenim istemsizce kilitlendi. Ben kucağında sürtünmeyince popomdan sıkıca tutup tekrar kendi üzerinde sürtünmemi sağladı.

Kokusu içime dolarken dudaklarının dokunduğu yer uyuşmuştu. Bedenim ise kucağında olmanın zarafeti ile çığlıklar atmaya devam ediyordu. "Ama eğer bir Tanrı varsa, ona seni affetmesi için yalvaracağım, küçük şeytan."

"Sen?" dedim sorar gibi, kalbim zonklarken. Nabzımı bileğimden hissediyordum. "Sen ne olacaksın?"

Kendi kendime sürtünmeye devam ettim. Bunu fark ettiğinde eli popomdan çekildi ve enseme gitti. Dudaklarımı kopartacak gibi öptü beni.

"Ben ikimizin yerine de cayır cayır yanarım."

Dudaklarım uyuşurken beni sertçe öpüşü ile sıkıca kapattığım gözlerim sanki yerlerinden kayıp gideceklerdi. Gözlerim sanki akıp damlalara karışacaktı. Gözlerim kayıyordu. Tutku ve şehvetle öpüştük ama aynı zamanda masum ve çaresizce öpüştük.

Sonunda dudaklarını ayırdığında aptal gibi bir ifade ile gözlerimi açtım. Havalara uçacaktım.

"Senden nefret ediyorum Tufan Ali Uluhan," dedim nefes nefese. Dudaklarım zonkluyordu.

İki eliyle yanaklarımı tuttu ve son bir kez dudaklarımı kibarca öperek geri çekildi.

"Bense sana deli gibi aşığım, Nergis Uluhan."

-BÖLÜM SONU-

Tiktok ve Instagram'daki sosyal medya hesaplarım : **ceylinpetrikor**

Yeni bölüm alıntıları ve soru cevapları kaçırmamak için Instagram'daki Küçük Burjuvalar kanalına gelmeyi unutmayın nergis çiçeklerim. Diğer bölüm görüşürüz!

38. BÖLÜM : GALATA (+18)

Sezon finaline son 2 bölüm.

Bu bölüm, <u>yetişkinlere uygun yazılmıştır.</u> Sahneler arası uyarı yoktur. Sahneler içi tetikleyici cümleler, nesneler ve cinsel fanteziler vardır. Uygunsuz örnek içerir. Bölümü umarım beğenirsiniz çiçeklerim, iyi okumalar.

38

Efsaneye göre Galata, Kız Kulesi'ne deliler gibi aşıktır. Öyle bir aşk ki adeta Kız Kulesi'ni sevmek Galata'nın ayakta durmasındaki en büyük sebeptir. Onu seyre dalıp gittiği her an Galata'nın aşkı denizleri taşma noktasına getirir.

Ancak bilirsiniz ki, *her aşkın bir düşmanı vardır.*

Bu aşkın düşmanı da İstanbul Boğazıdır. İstanbul Boğazı bu iki aşığın bir araya gelmesini engeller.

Galata Kulesi aşkını anlatan mektuplar yazar hale gelince imdada Hezarfen Ahmet Çelebi yetişir. Galata, aşkını ilan eden mektupları uçmak için kuleye tırmanan Hezarfen'e verir. Böylece Kız Kulesi bu aşktan haberdar olur. Duygularının karşılıklı olduğunu bilmek Kız Kulesi'ni mutlu

eder ve bu iki aşık İstanbul'a can veren manzaranın yüzyıllar boyu süren mutluluğunu birlikte temsil eder.

Galata'dan İstanbul'u seyre dalan herkes için insanı aşka sürükleyen bu manzara Galata Kulesi için aslında Kız Kulesi'nden ibarettir.

Her aşkın bir düşmanı var. Aşk mı?

Aşık mı?

Tam cevapları buluyorsun, sorular değişiyor. *Benim mi o? Bana mı ait? Biz şimdi neyiz? Geçici bir heves miyim ona göre? Takıntı? Saplantı? Tufan Ali Uluhan... Birini gerçekten sevebilir mi? Peki ya bundan sonra ne olacak?*

Bilemiyordum. Cevapların arasında sıkışmaktan kurtulmuşken şimdi de sorular tarafından eziliyorum. Hayatımın en heyecanlı gecesinde, bomboş bir vaziyette cevap arıyorum.

Gözlerimi araladığımda kirpiklerim birbirlerine karışmış, vücudum az önce yaşanan olayın etkisi ile adeta yenilenmişti. Kan akışım hızlanmıştı, sanki saçlarım parlıyordu. Başımı cama yaslamış, öylece sırıtarak yolu izliyordum. Gözlerim ağır ağır kapanıyordu. Tufan'a göz ucuyla baktığımda gergin olduğunu fark ettim. O da bundan sonrasını düşünemiyor gibiydi. Belki de dediği şey onu çok pişman etti.

"Tufan?" diye mırıldandım. Ağzım aralık, sırıttım.

"Evet?" dedi dümdüz. Boğazını yavaşça temizledi. "Söyle."

"N'aber?" dedim sırıtırken. Cevap vermedi. Bıkkın nefes verirken istemsiz sırıttı ancak hemen toparladı. "Tufan?"

Gözleri kısaca kapandı. "Evet, Nergis?" Bir an bana döndü. "Bak düşünmem lazım. Üzerime gelme."

Kaşlarım anlamsızca çatıldı. "Nasıl yani?"

"Diyorum ki bana deli divane aşık olmanı normal karşılıyorum ancak bana zaman tanı. Bu aşka karşılık verip veremeyeceğimi düşünmem lazım."

Ağzım aralandı ve istemsiz gülmeye başladım. "Ya sen nasıl bir şizofrensin?" dedim kısaca onu göz ucu ile süzerken. "Bana aşkını sen ilan ettin. Ben değil. Sen."

"Yok öyle bir şey," diye mırıldandı. "Anlık gaza getirdin beni amına koyayım. Tahrik altında söylenen şeylerin hükmü azalır hem." Gözleri yoldaydı. "İzin ver düşüneyim. Karşılıksız bırakmam seni elbet. Bu konuda için rahat olsun. Yeter ki biraz sus ve düşünmeme izin ver."

"Kendine aşık olmayı konduramadın mı, Uluhan?" dedim gülerken. Camdan dışarı baktım. Omuz silktim. "Şaşırmadım ama. Benim gibi bir kadına elbet bir gün aşık olacaktın."

"Şımarma hemen," derken tekrar boğazını temizledi. "Akıllı ol sen yine. Nasıl olsa kıvırırım ben o lafı bir şekilde."

"Kıvırırsın," dedim başım olumlu sallanırken. "Sen zaten hep kıvırırsın."

Tufan Ali Uluhan bana ölümü hatırlatıyordu. Kapanan bir defter kapağıydı. Bazılarının yapraklarında onlarca yazı, binlerce anı vardı. Bazılarının birkaç satırı bile yoktu. Bu hiç ama hiç önemli değildi. O deftere güzel yazılar yazabilmekti tek derdim. Renkli kalemlerle, fosforlu sarılar ile süsleyebilmekti kelimeleri isteğim. Tufan benim defterimdeki tek altı çizili, dikkat etmem gereken satırdı.

Diğerleri kurşun kalemle yazılmış anılardan ibaretti. Hayat gibi.

"Nasıl bir kadınsın lan sen? Beni nasıl konuşturabiliyorsun böyle romantik herifler gibi? Aşk maşk," derken direksiyonu avcunun içi ile kısaca kaşıdı. "Aklını sikeyim Tufan. Bir kadına nasıl böyle yenilebilirsin? Dilini sikeyim Tufan."

Ona öylece baktığım sırada direksiyona çok hafif vurdu avcunun içi ile. Hala kendiyle konuşuyordu. Ya da sanki bir başkası ile ama ben göremiyordum. "Kendime engel olmaya çalışıyorum ama yok," dediğinde gözlerim boynundan yukarıya çıktı ve karanlıkta seçemediğim siyah gözlerine kavuştu. "Çok ani değişti durumlar. Hiç beklemediğim şeyler dedirtiyor bana. Ne diye öpüyor ki beni?"

"Kiminle konuşuyorsun sen?" derken kaşlarım çatıldı. "Ayrıca ben mi suçlu oldum?" dedim şaşkınlıkla. "Bir dakika ya... Durumlar mı değişti dedin sen? Beni bir durum değişikliği olarak mı görüyorsun Tufan?"

"Valla ömür törpüm açıkçası senin heveslerini öldürmek istemem. Beni yanlış anlama, lütfen. Kırılırım yoksa."

"Ya sen az önce bana aşk ilanı etmedin mi?" dedim kaşlarım kalkarken. "Niye ben etmişim de sen düşünmem lazım diyen kız triplerine giriyorsun şimdi?"

"Hayır sen de haklısın. Benim gibi bir adama hiçbir kadın hayır diyemez."

Yavaşça güldüm ve gözlerimdeki yumuşaklığı kurşuna dizdim. "Senden nefret ettiğini söyleyen benim," dedim sakince. "Sen değil."

"Sana dayanamıyorum," diye mırıldandı. "Sana dayanamamak çok korkutucu amına koyayım. Neden böyle

oldu ki?" Ses tonu beni mayıştıran deniz dalgaları gibiydi. Ağır ağır açıp kapattım gözlerimi.

Tufan, bak başardım. Başardım mı? Hayır, hayır, hayır! Tufan, seni kaybedersem mi kazanacağım? Nasıl yeneceğim ki seni? Nasıl alt edebilirim seni? Ben kazanmak istemiyorum o zaman. Ben bu yarışın sonuncusu olmak istiyorum. Korktun, Tufan. Seni anlıyorum. Nergis? Sana ne Tufan'dan Nergis? Defol Nergis! Siktir git şu adamın hayatından! Bırak! Sana ne ondan! Çık Nergis!

"Geri zekalı!" diye bağırdım. Arabayı çiftliğin girişine park etmiş, öylece bana bakıyordu. Yutkunup ona döndüm. "Sen değil, ben. Kendime dedim."

"Anladım," dedi anlamsızca. Birkaç saniye daha baktı bana. Bir şeyler daha demek istedi ama demedi. Arabadan indi sonra. Önden dolaşıp kapımı açtığı sırada öylece duruyordum. Tufan gibi bir adamla bir ilişki yaşamayı düşünmek çok korkunçtu. Beni kucakladığını fark ettiğimde hızla başımı ona çevirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ellerim boynuna dolanırken. "İnsanlar bizi görecek."

"Ne var bunda? Karımı kucaklayamayacak mıyım ben?" diye sordu, ilerlediğimiz sırada. Duygusuzdu ama yine ifadesi. Bir an kaş çattı ve duraksadı. Başını bana indirdi. "Benden utandın mı yoksa?"

"Ne alakası var Tufan?" dedim şaşkınlıkla. Güvenlikler ise uzaktan bizi izliyordu. Onlar da Tufan'ın kucağında ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"İyi," dedi tekrar ilerlediğimiz sırada. "Bir daha alkol içme bence sen. Rezil ettin beni arkadaşımın yanında. Deli danalar gibi yerlerde yuvarlandın."

"Tutsaydın madem!" dedim kaşlarım çatılırken. "Ne diye düşmeme izin veriyorsun ki?"

"Benim yanımda düşmene izin verebilirim," derken ağır ağır çiftlikte adımlıyorduk. Çalışanlar camlara başlarını uzatmış, şaşkınlıkla bizi izliyorlardı. "Çünkü benim yanımda aldığın yaraları iyileştirebilirim."

"Yine ne edebiyat yapıyorsun sen be?" dedim ağzım yayık şekilde. "Bak kafam güzel zaten sana küfür ederim he!"

"Ben de senin küfür eden o ağzına bir tane çakarım," dediğinde onu ciddiye almayarak taklidini yaptım. Bıkkın nefes verdi. "Bundan sonra alkol içmeyi yasaklıyorum sana. Ne edepsiz bir şeye dönüşüyorsun böyle?"

"Sana inat her gece alkol içeceğim o halde," dedim heyecanla. Sırıttığını fark ettiğimde başımı göğsüne yasladım. Çiftlikten içeri geçti, asansöre adımladı. Asansöre bindiğimizde elimi uzatıp üçüncü kata bastım. Sonra aynadan bize baktım.

Onun o kocaman kolları arasında küçücük kalmıştım. Bedenim hem güçsüz hissetti, hem yetersiz. Belki de Tufan fazla iri bir adamdı ama yine de bu durum benim canımı çok sıktı.

"Boyun kaç senin?" diye sordum, aynadan öylece onun bedenine baktığım sırada. Siyah gömleği kollarından yırtılıp çıplak tenini bana gösterecek gibi direniyordu.

"Doksan beş."

"Santim?" dedim kaşlarım çatık, kollarına bakarken.

"Yok kilometre amına koyayım."

"Ne diyorsun be?" dedim şaşkınlıkla kaş çatarken. Sinirle yüzüne baktım ama onun gülümsediğini fark edince kıkırdadım. "Şaka mı yaptın yine Tufan?"

"Güldün ama," dedi sırıtırken. "Gülmedin mi?"

"Güldüm," derken gözlerimi kapattım. Bu sırada asansör kapısı açıldı. Üçüncü kata vardığımızda bir an duraksadı.

"Kocanla uyumak ister misin?"

"Ne münasebet?" dedim gözlerim kapalı. "Uykumda boğarsın falan sen beni."

"Alkol içmek ister misin?"

Gözlerim açıldı ve gülmeye başladım. "Hani alkol yasaktı? Üç dakika önce yasaklamadın mı? Sarhoşum ama salak değilim. Manyak adam! Bırak beni yatağıma. Derhal."

"Eyvallah," derken beni kendi odama soktu. "Şuna bak. Küçücük kızdan emir alıyoruz. Derhal diyor bana. Umarım kimse duymamıştır o lafı."

"Karizman mı çizilir?" diye sorduğum sırada bedenimi yavaşça yatağa bıraktı. Ayakkabılarımı çıkarttığı sırada aynadaki tavandan kendime bakıyordum.

"Misafir odanın tavanında neden ayna var?"

"Misafir odası değil ki," derken ayakkabımı çıkartmıştı. Doğruldu. "Senin odan burası. Senin için hazırlandı."

"Aslan burcuyum diye dakika başı aynaya baktığımı tahmin ederek mi taktırdın bu aynayı?" diye sordum heyecanla. O ise dediğim hiçbir şeyi anlamamış gibi başını onaylar salladı.

"Aynen öyle yaptım," dedi anlamsızca. "O nedenle yaptım." Bir an duraksadı. "Yarın gece kulübüne bakmaya İstanbul'a gideceğim."

"Ya sen böyle her şeyi bana anlatmaya başlayan bir pıtırık mı oldun?" dedim kıkırdarken.

"Benim laflarımı çalma Nergis," diyordu ancak sırıtıyordu. "Sen de geliyorsun yarın benimle."

"Bir şey soracağım," dedim yutkunurken. "Nergis olarak mı geliyorum yarın, yoksa Meltem olarak mı?"

"Karım olarak," derken yavaşça eğildi. Gözleri boynuma indi. Orayı çok öpmek istedi gibi ama hemen doğruldu. "Benim olarak geliyorsun."

"İyi," dedim hızla yan dönerken. "Çıkabilirsin."

Güldüğünü duydum. Hemen sonra adım sesleri. Odadan çıkarken odanın kapısını örtmedi. "İyi geceler Nergis."

Sinirle ayaklanıp kapıyı sertçe kapattım. Yatağa zar zor geri uzandım. Telefonum titrediğinde elimi yatağın dibine fırlattığım çantaya uzattım ve telefonu aldım.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Çetin : Selam kadınlar bir duyum aldım sanırım yarın İstanbul'a gidecekmişiz?

Nergis : Hemnen de hre şeyi bil aMK

Çetin : Yenge ne diyorsun AMK

Nergis : Yok bni şery BB

Çetin : Neyse yarın İstanbul'a giderken hangi kombini yapacaksınız kadınlar?

Mürekkep : Kadınlar deyip durmasana

Çetin : Bayanefendi

Çetin : Yok lan neydi

Çetin : Hanımefendiler ne giyeceksiniz yarın???? Mürekkep istersen benim odaya gel kombinini beraber seçelim

Mürekkep : ÇÜŞ AMA

Çetin : Moda zevklerim çok iyidir ondan demiştim yanlış anlama Mükremin'im

Mürekkep : Niye böyle bir şey yapıyoruz ki yani neden İstanbul'a gidiyoruz

Çetin : Patron öyle istiyor

Mürekkep : Biz ne alaka anlamadım

Çetin : Patron beni yanında istiyor ben de seni

Çetin : Şöyle Beyoğlu'nda romantik bir akşam yaşamak istemez miydin benimle

Nergis : Özeldenm konuşsn,ıza amk

Çetin : Yav yenge bu Mükremin beni özelden engellemiş aq

Nergis : NE-eae ahashhsahsahsa

Mürekkep : Sürekli yazıyordu engelledim...

Çetin : Yarın Üsküdar'da bana peçete verir misin? Eski dönemdeki gibi...

Mürekkep : Yarın Sena lunaparka gitmek istiyormuş

Nergis : Götürelim

Çetin : Ohooooooooo

Mürekkep : Çetin sen de gelsene yarın

Mürekkep : Güleriz

Çetin : Saçmalama kızım tamam fırlamayız da o kadar da değil AMK

Çetin : RACONA TERS ÖYLE YERLER BEN EVDE SANA ŞIMARIYORUM DIŞARIDA BİR KAPLAN GİBİYİM HAŞİN VE SERT

Mürekkep : YA NE VAR EĞLENCELİ ORASI

Çetin : Hayır gerek yok o kadarına

Mürekkep : Ben çok isterdim gelmeni...

Çetin : Al işte

Çetin : HAYIR DİYEMİYORUM BU KADINA (kalbi yumoş gibi)

Çetin : Ulu önder yüce patronum Tufan Ali Uluhan izin verirse gelirim

Tufan yazıyor...

Çetin : SIÇTIM AMK

Çetin : Abi paragraf mı döşüyorsun ne yazıyorsun korkudan gebericem

Mürekkep : HAhahsHHASHhashashHhsah

Çetin : ABİ KONUŞ ARTIK TER BASTI

Tufan : Bana mı diyorsun?

Çetin : ABİ SANA DİYORUM EVET

Tufan : Ne diyorsun sen yine karı gibi bir susmadın orospu evladı

Çetin : Yarın kadınlar lunapark keyfi yapmak istiyormuş Sena prensesin gönlü olsun diye ne dersin (heyecanlı-umutlu)

Tufan : Ne diyeyim

Çetin : İzin verirsen ben de gitmek istiyorum (gözleri merakla açık, bekliyor)

Tufan : Sen niye parantez içine böyle saçma salak şeyler yazıyorsun anlamadım

Çetin : Abi gidebilir miyim? (işaret parmakları birbirlerine dönük)

Tufan : Git

Çetin : Abi Nergis yenge seni de görmek istiyormuş orada

Tufan : Oldu olacak oyuncaklara binelim birader

Çetin : Abi sevinsin kadınlar baksana heveslendiler

Tufan : Şımarma

Çetin : Tamam abi Nergis yenge ağlıyor odada sesini duyuyorum

Tufan : Ciddi mi bu lunapark muhabbeti

Çetin : Abi sen grup mesajlarını okumuyor musun Sena prenses istemiş dedi ya kadınlar

Tufan : Okumuyorum

Çetin : Nergis yenge çok istiyor Tufan gelse keşke bana orada marşmelov alsa diyor

Tufan : Sus artık bir kitap okutmadın piç

Çetin : Abi gönlü olsun kadınların hadi be abim taşşağını yerim

Tufan : Bana bak Çetin tek bir mesaj daha gönderirsen gelir boynunu kopartırım senin

Tufan : Siktir git yazma bir daha

Çetin : Çetin gruptan ayrıldı...

Nergis : Trago

Nergis : Trafo

Nergis : Uyudun mu ;)

Çetin : LAN NE DİYON HAHASHAHAS

Mürekkep : Sen gruptan çıkmamış mıydın ya

Çetin : Hayır öyle çıktım gibi mesaj attım abim anlamaz gerçekten çıktım sansın diye

Tufan : Neden ben geri zekalı mıyım Çetin?

Çetin : DESTURRRRRRRRRRRR

Çetin : ABİM ÖYLE DEMEK İSTEMEDİM YANLIŞ ANLADIN (bacakları içine dönük, titrer)

Nergis : Trafo

Nergis : Anldınn sne bni ;)

Nergis : Bakkkbakbana cevp yazmıyorü HASHASHDHASDHJASDJH

Çetin : Niye yazmıyor ki ben anlamadım

Nergis : Öyyyle aramdızda ;)

Nergis : Utandı çhünkü

Kapı sertçe açıldığında hızla telefonu yana doğru fırlattım. Yataktan yere düştüğünde göğsüm deli gibi kalkıp iniyordu. Tufan kapının girişinden işaret parmağını bana doğru kaldırdı. "Eğer ki benimle dalga geçersen," dedi sertçe. "Eğer ki beni rezil edersen gerçekten seni öldürürüm."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Söylemeyecektim onlara ya!" dedim hızla. "Kafam iyi. Ne dediğimi biliyor muyum ben? Sana laf atmak istedim işte. Çıkar mısın odamdan?"

"Kapalı tut o çeneni," dedi sertçe kapıyı kapatırken. "Telefonunu almayayım elinden. O minik parmaklarını da kırmayayım."

"Git be!" dedim sinirle ama kapıyı çoktan kapatmıştı. Derin bir nefes verip yutkundum ve gözlerimi kapattım.

Ertesi sabah, dünkü alkoller nedeniyle başım zonkluyordu. Sadece birkaç kokteyl içmiştim ama buna rağmen nasıl bu kadar sarhoş olduğumu bir türlü anlayamamıştım.

Sena yatağın kenarında oturuyordu, ayakları yere değmiyordu. Çoraplarını yarısına kadar indirmişti.

Doktor az önce odadan çıkmıştı. Kapı kapanırken tok bir ses bırakmıştı arkasında. O ses hala kulaklarımdaydı.

"Sena," demiştim, çarşafı parmaklarımla düzelterek. "Duydun işte ablacığım. Kalabalık şu an iyi gelmezmiş. Mikrop kaparmışsın lunaparkta."

Sena dudaklarını büzdü. Omuz silkti. Yüzünü bana çevirmeden başını salladı. "Bana ne! Gidelim dediniz!"

Yatağın ucuna çöktüm. "Söz verdim, biliyorum," dedim, sessizce. "Ama doktor da boşuna söylemiyor ki. Yeni atlattın bunu, kendini koruman lazım. İyileştiğinde gideriz bebeğim."

"İstemiyorum korunmak," diye patladı. Gözleri dolmuştu. "Ben artık normal bir çocuk olmak istiyorum! Sürekli ama sürekli beni oyalıyorsunuz! Hastalığın geçti dediniz saçlarım yok! İyileştin dediniz lunaparka gidelim diyorum yok! Yeter! Öleceksem de öleyim artık!"

"Ablacığım neden böyle yapıyorsun?" dedim şaşkınlıkla. Hızla doğruldum. "Biraz daha sabretmemiz lazım. Hemen olmaz ki her şey. Beni çok üzüyorsun."

"Siz de beni üzüyorsunuz!" dedi sinirle çığlık atarken. "Biraz da beni anlasanıza! İyileştiysem niye atlı karıncaya binemiyorum! Hala mikroplu muyum ben!"

"Sen hiçbir zaman mikroplu değildin bebeğim," dedim hızla. "Lütfen ablacığım. Bak zaten sinirlerim tepemde sana bağırmak istemiyorum."

"Bağırırsan bağır!" dedi öfkeyle. "Ben de sana bağırıyorum işte!"

Kapı kolu oynadı. Mürekkep içeri girdi. Saçları dağınık, elinde iki bardak çay. "Ne bu kaoslar? Niye dövüşüyorsunuz siz yine?"

Sena hıçkırdı. Mürekkep bana baktı, kaşlarını çattı. "Lunapark meselesi mi?" diye fısıldadı.

Başımı salladım bıkkın nefes verirken. Mürekkep çayları masaya bıraktı, Sena'nın önüne çöktü.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Lunapark olmaz, ama biz de duvara bakacak değiliz ya. Gel, bari biraz dolaşmaya çıkalım. Hava alırız. Tavşanları severiz."

Sena gözlerini silerek Mürekkep'e baktı. "Atlı karınca var mı dışarıda?" dedi çocukça bir umutla.

"Yok," dedi Mürekkep istemeden. "Ama parka gideriz... Belki sallanırsın."

Sena'nın yüzü buruştu. Dudakları titredi ve birden ağlamaya başladı. O ağlayınca odanın duvarları bile küçülmüş gibi hissettim.

"Hep yasak!" diye bağırdı. "Hep olmaz! Hep bekle!"

Yanına oturdum, onu kendime çektim. "Sena," dedim fısıldayarak. "Bak ablacığım lütfen beni üzme."

"Gitmek istiyorum!" diye çırpındı. "Atlı karıncaya binmek istiyorum!"

Mürekkep çaresizce bize baktı. tam ağzını açacakken kapı sertçe açıldı.

Tufan odaya girdi.

Odanın havası bir anda değişti. Sanki bir fırtına içeri dolmuştu. Yüzü taş gibiydi, gözleri ise soğuk. Sena bir anda sustu onu görünce. İteklediği ellerimi tuttu bir anda.

Tufan kapıyı arkasından kapattı. Bana bakmadı bile.

"Ne oluyor?" dedi kısa ve sert. "Ne bu cıyak sesleri yine tüm evde duyuluyor?"

Mürekkep araya girdi. "Doktoru lunapark için henüz erken olduğunu söyledi. Çocuk aklı işte, üzülüyor."

Tufan birkaç saniye Mürekkep'e bakıp başını onaylar salladı. Sonra başını Sena'ya çevirdi. "Her istediğin olmaz. Ağlayarak da bir sonuca varamazsın. Doktorun bekle diyorsa bekleyeceksin."

"Daha kibar olur musun?" diye sordum gözlerim açılırken. Sena ise normalde daha çok ağlardı ancak Tufan'ın dediklerinden sonra burnunu çekmekle yetindi. "O daha-"

"Daha ne?" diye sözümü kesti. Hala bana bakmıyordu. "Daha çocuk mu? Evet ama gerçekler var. Çocuk yaşta öğrensin bazı şeyleri. Ağlayarak bir şeyler elde edemeyeceğini öğretmedin mi sen bu çocuğa? Sabrı öğret sabrı," derken başı onaylar sallandı. "Sabırlı olmayı öğret."

Yumruklarımı dizlerime bastırdım. Sinirden nefesim daraldı.

"Onu korkutuyorsun," dedim, sessizce ama sertçe. "Görmüyor musun?"

Tufan ilk kez başını kaldırdı. Gözleri bir saniyeliğine gözlerime değdi ama hemen kaçırdı. Sanki bakmak canını yakıyormuş gibi.

"O da benim başımı ağrıtıyor ama," derken sesi yumuşadı. Benimle göz göze gelince istemsiz oldu bu. "Bu da kafa," derken odadan çıktı. "Söyle ağlamasın." Ve çıktı.

Kapı kapandığında odada ağır bir sessizlik kaldı. Sena yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. Ben onu göğsüme bastırmıştım.

"Bak, ağlamayı bıraktın. Aferin sana."

Mürekkep çayı Sena'ya uzattı. Sena burnunu çekti. "Dolaşmaya çıkalım mı bari?" dedi Mürekkep umutla.

Sena başını olumsuz salladı. "Sabırla bekleyeceğim, patron öyle söyledi. Çok da doğru söyledi. Uyuyorum," dedi ve hızla yatağa uzanıp gözlerini kapattı. "İyileştiğimde gideceğim. Ben akıllı bir çocuğum."

"Ya sen şaka mısın!" dedim sinirle ayaklanırken. "Patron demesene şuna! Üstelik onun sözünü nasıl böyle dinliyorsun!"

İşaret parmağını dudaklarının üzerine bastırdı. "Şşş," dedi sessizce. "Sus abla. Sabrı öğreniyorum."

Mürekkep gülerken ben sinirle odadan çıktım. "Yemin ederim döveceğim ben bu çocuğu," dedim sinirle. Mürekkep peşimden gelirken Sena odada tek kaldı. "Görüyor musun yer mantarını!" dedim sinirle merdivenleri inerken. "Ulan Tufan!"

"Yaşadığım en epik anlardan biriydi," dedi Mürekkep keyifle. Hemen arkamdan iniyordu merdivenleri. "Patron dedi adama."

"Salak işte! Benim kardeşim bir salak!" dedim sinirle. "Halama çekmiş."

"Aman anma şu yılanın adını ağzına," dedi Mürekkep benimle bir bahçeye inerken. Bahçedeki oturma alanına geçtiğimizde Helga bize bir şeyler getirmeye başladı.

"Meltem ona gönderdiklerimi beğendi mi?" diye sorduğumda önüme kahve bırakıyordu. Gülümsedi.

"Beğendi canım hanımefendi. Size teşekkür etti," dedi doğrulurken. Bu sırada Şahin yanımıza oturmuştu. Helga ona göz ucu ile baktı. "Siz ne istersiniz?"

"Ben mi?" dedi Şahin hızla Mürekkep ve bana dönerken. "Ne isterim? Bir araba, bir yat, bir yalı."

Helga gülmeye başladığında biz Mürekkep ile yüzümüzü buruşturarak onları izliyorduk. "Çok komiksiniz," dedi Helga yavaşça Şahin'in omzuna vururken. "Sizin şakalar beni çok güldürüyor."

Mürekkep bana doğru eğildi. "Yazık garibim. Tufan'ın şakalardan sonra bizim salak Şahin'in şakalar nasıl da komik geldi kıza?"

"Güldürme," dedim boğazımı temizlerken. Fısıldadım. "Gözümüzün önünde flörtleşiyorlar. İğrenç."

"Bana kahve getirirsen çok sevinirim Helgacığım," dedi Şahin böbürlenerek. "Tuz da at ama içine, tamam mı!"

"Ay!" dedi Helga hızla yanımızdan uzaklaşırken. Gülüyordu hala. "Hemen getiriyorum Şahin Bey!"

"Allah cezanızı vermesin," dedi Mürekkep ekşi yüzle. "Ne kadar iticisiniz?"

"Kıskanmayın," dedi Şahin hızla telefonunu eline alırken. "Dün üç adamı Jennifer Lopez'in fotoğraflarıyla kandırdım. Kocam Amerika'da tır şoförü. Evde çok yalnızım. Bana otobüs parası yollarsan sana gelmek istiyorum, dedim. Enayiler hepsi gönderdi."

Çetin bir anda yanımıza oturduğunda Mürekkep hızla geriye yaslandı. "Ya Mükremin neden benim mesajlarıma

dönmüyorsun?" dedi şaşkınlıkla. "Gruptan da cevap yazmıyorsun."

"Grup mu?" derken Şahin hızla daldı. "Ne grubu? Bensiz grubunuz mu var? Küçük Burjuvalar?"

"Yok!" dedik Mürekkep ile aynı anda. Hemen sonra Çetin'e döndük. "Yani Çetin açmış."

"Vay be," dedi başı onaylar sallanırken. "Anladım. Tamam."

"Ya of!" dedi Mürekkep hızla, Çetin'e döndü. "Şahin'i de ekler misin?"

"Yok ekleyemem. Kadın erkek eşitsizliği olur grupta. İki bayana iki bay."

"Abi ben ne yaptım ya?" dedi Şahin hızla. "Beni de alsanıza aranıza." Çetin birkaç saniye duraksadı ve bıkkın nefes verdi.

"Tamam ekliyorum ama çok yazma duydun mu? Bildirimlerimde erkek ismi görmek istemiyorum. Yalnızca Mükremin'imin ismini görmek istiyorum."

"Mürekkep!" dedi Mürekkep gülerken. "Mükremin de olduk. Bakalım sıradaki lakabım ne olacak?"

"Avradım," dedi Çetin sırıtırken. Telefonundan da Şahin'i gruba ekliyordu. "Nasıl? Avradım diyeyim mi?"

"Deme," dedi Mürekkep gülerken.

"Küçük hanım?"

"İğrenç."

"Tamam cimcime," dedi ve geriye yaslandı. "İstanbul planımız iptal oldu. Patron ve yenge gidecekler. Biz seninle buradayız."

"Daha iyi," dedi Mürekkep camın tepesine bakarken. "Sena'da kalırdı aklımız."

"Sen neden hep Sena ile uyuyorsun?" diye sordu yüzü ciddileşirken. "Yani, onu sanki geceleri birilerinden korumak ister gibisin."

"Çok kalabalık bir ev," dedi Mürekkep kısaca güvenliklere bakarken. "Elbette kimseye bir şey ima etmiyorum ama benimle uyuması benim için çok daha huzurlu."

"Tabii tabii anlıyorum," dedi Çetin hızla. "Kadın olarak korkuyor olabilirsin. Anlıyorum." Birkaç saniye burnunu kaşıdı. "Yenge," diye fısıldadı. "Yenge!"

"Hepimiz duyduk," dedi Şahin anlamsızca.

"Ya of!" derken Çetin ayaklandı. "Yenge gelsene benle bir iki dakika şu ileriye."

"Geleyim," derken kahvemden bir yudum alıp ayaklandım. Çetin'in peşinden patika yolda biraz ilerledim. "Efendim? Üstelik bana yenge demezsen sevinirim."

"Bak sana bir şey diyeceğim," dedi ve ellerini ceplerine attı. Başı birkaç kez sağa sola döndü. Etrafı tarar gibi. "Bu Mürekkep çocukken kötü bir şey mi yaşadı?"

"Neden?" diye sorarken yutkundum.

"Ne bileyim?" dedi ve boğazını temizledi. "Şu ava çıktığı eleman falan... Bildiğin bir şey varsa bana söyler misin?"

"Bu tarz konuları onunla konuşman daha doğru olur," dedim yanından ayrılırken çünkü bu konuda konuşmak benim haddime değil gibiydi.

"Ya bir dur!" dedi hızla. "Dur söyle işte! Evet de ben gidip bulayım o adamı. Halledeyim. Evet de bana."

Tam ağzımı açıyordum ki çiftliğin kapısı bir anda açıldı. İçeriye kocaman bir tır girmeye başladığında şaşkınlıkla ağzım aralandı. Tufan atlar ürkmesin diye kendi arabasını bile çiftliğin dışında bırakır, eve kadar yürürdü. Ama şimdi koskocaman bir tır resmen içeri dalmıştı.

"Bu ne?" dedim şaşkınlıkla. Tır göletin yanına doğru manevra yapıyordu. Motoru hala homurdanıyordu. Mürekkep ve Şahin ayaklanmıştı.

Çetin hızla tıra doğru koşturdu. "Gel abi gel! Topla gel!" diye bağırdı. "Ustam ver gazı!"

"Nasıl ya?" derken başımı tepeye kaldırdım. Sena camdan bakıyordu. Gürültüden uyanmıştı.

Tır göletin oradaki arsada duraksadı. Kapakları açıldı. Önce metal bir ray indi. Ardından insanlar çıkmaya başladı. Çetin'in adamları, birkaç usta, birkaç işçi. Tırın içinden parlak renkler göründü.

"Şahin koş Sena'yı getir!" diye bağırdım heyecanla tıra doğru adımlarken. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Şahin koşarak çiftliğe girerken ben Mürekkep'e döndüm. Ağzı aralık, sırıtıyordu.

Küçük ama ışıl ışıl bir atlı karınca platformu yavaşça indirildi. Ardından renkli lambalar, küçük bir dönme dolap parçası, pamuk şeker makinesi, hatta minik bir tren rayı.

Mürekkep ağzını kapattı. "Yok artık," dedi fısıldayarak. "Tufan'ın işi mi bu?"

Şahin kucakladığı Sena'yı hızla bize doğru getirirken Sena gülerek çığlık atıyordu. "Bu gerçek mi ablacığım!" diye bağırdı. "Benim için buraya lunapark mı yaptırdınız!"

Tam o sırada Tufan'ı gördüm.

Uzakta, göletin kıyısında duruyordu. Elleri cebinde, yüzü donuk ama gözleri sahnenin üzerindeydi. Kimseye bakmıyordu. Sadece izliyordu.

Ustalar hızlı çalışıyordu. Raylar döşendi, ışıklar takıldı, jeneratör çalıştırıldı. Sena sabırsızlıktan yerinde duramıyordu.

"Şahin abi, bak! bak!" diye bağırdı. "Gerçek mi bu?"

Gülümsemekten yanaklarım ağrıdı. "Ha?" dedi Şahin de sessizce. "Galiba gerçek Sena kuşum. Valla ben bile beklemiyordum."

Tam o an Çetin bize doğru koştu. "Prenses Sena!" diye kükredi. Nefes nefeseydi. "İlk sen mi bineceksin oyuncağa yoksa ben mi!"

Sena bir an dondu. Sonra çığlık attı. "Ben işte ben!" Kahkahası bahçeye yayıldı. Hızla yürümeye başladı. Arkalarından ilerledim. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Atlı karınca dönmeye başladığında ışıklar birden yandı. Göletin üzerinde renkli yansımalar titredi. Müzik çalmaya başladı, hafif, neşeli bir melodi.

Sena atın üzerine oturdu, iki eliyle kulplara yapıştı. "Ablacığım!" diye bağırdı. "Bana baksanıza!

"Görüyorum!" dedim gülerek. "Uçuyorsun resmen!"

Başımı tekrar Tufan'a doğru çevirdim. Hala aynı yerindeydi. Elleri ceplerinde, sessizce bize bakıyordu. Gözlerimiz buluştu. Yüzünde çok hafif bir gevşeme gördüm. Gülümseme değil ama sertliğin kırılması.

"Teşekkür ederim," dedim dudaklarımı sessizce oynatarak. Bana el salladığında ona el salladım. Güldü bu kez. Gözleri de kısıldı.

Sena bir kez daha çığlık attı. "Çok mutluyum ablacığım! Zengin olmak çok güzelmiş! Ayağımıza getirdik resmen!"

Mürekkep kahkaha atarken Şahin şaşkınlıkla lunaparka bir bir koyulan şeyleri inceliyordu. "Oğlum silah vurma oyunundaki tabancalar gerçek silah mı amına koyayım?"

"Çetin?" dedi Mürekkep sırıtarak.

"Cimcime?" dedi Çetin, sırıtarak Sena'yı izlerken. "Buyurun?"

"Sen de bineceksin, değil mi?" dedi Mürekkep sırıtarak ona bakıp. "Oyuncaklar çok eğlenceli."

"Ben sizi izlerim, küçük hanım," dedi önüne dönerek. Ardından derin bir nefes verip Şahin'e çevirdi başını. "Sakın Toktik'e falan atma beni. Buralarda görünmeyeyim."

"Abi Toktik'te gezen adamın bizden ne farkı var?" dedi Şahin gülerken. "Hem iyi oldu böyle. Gerçek bir lunaparka gitseydiniz oradaki çocuklar sizden korkardı."

"Biz korkunç muyuz?" dedi Çetin kaşlarını çatarak yola bakarken. "Bu ne diyor, patron?"

"Dayak istiyorlar," dediğinde başımı Tufan'a çevirdim. Dibimize gelmişti. Sırıtarak, "Her dediklerini yaparsak böyle tepemize binerler," dedi. Sırasıyla bize baktı. "Kafalarını birbirlerine tokuşturacağım. Az kaldı."

"Şu abi ne satıyor?" dedi Mürekkep, koluma girerken. "Gel kaçalım şuradan. Abiden şeker alalım."

"Gidelim yürü," dedim hızla. Şahin ise telaşla Sena'nın yanına gitmişti. Çetin elleri önde birleşik, dikildiği yerden bize bakarken Tufan ise elleri ceplerinde, hemen kardeşinin yanında dikiliyordu. Bize bakıyordu.

Adam elma şekerlerini Mürekkep'le bana uzattı. Ben istemedim ama Mürekkep aldı. Çetin gitgide artan oyuncakların arasında dolanmaya başladığında Mürekkep de gözlerini silahlı bir alete dikti. "Şuna bakacağım."

"Ciddi ciddi adamın arka bahçesinde oyun mu oynayacağız?" dedim gülerken.

"Bizim Merkez'deki lunaparktan büyük oldu," dedi Mürekkep heyecanla. Bir yandan da şekeri yiyordu. "Çocukluğuma döndüm resmen. Oyalama beni Nergis."

Yanımdan ayrıldığında Çetin hızla peşinden koşturdu. Sessizce Tufan'ın dibine vardım ve Çetin'in gittiği yere geçip ellerimi önümde birleştirdim.

"Tufan?"

"Küçük şeytanım?"

"Diyorum ki, birlikte bir oyuncağa binelim."

"Binmeyelim," dedi düz bir şekilde etrafa bakınırken. "Böyle çok mantıklı oldu. Diğer türlüsüne gidilmezdi zaten. İnsanlar

çok meraklı böyle saçma yerlere gitmeye. Kalabalıkta kaybolurdun falan, zor bulurdum sonra seni."

Kalabalıkları sevmiyordu. İnsanların çok olduğu yerlerde istemsizce gerildiğini anlıyordum. Karşıdaki çarpışan arabaların pistine doğru elimi uzattım. "Benden iyi araba kullandığını iddia ediyordun. Buna binelim."

"Tamam binin," dedi elleri ceplerinde, bedenini hafif ileri geri oynatırken. "Bekliyorum burada. Söyle Mürekkep arkadaşına, gidin binin."

"Sen neden binmezsin?"

"Gereksiz." Bıkkınlıkla etrafına bakarken kaşlarını çattı ve gözleri parıldadı. "Poligon mu şu?"

Hızla baktığı yere döndüğümde bir stant gördüm. Arkada asılı minik hedef noktaları vardı. Önde kocaman ve upuzun silahlar vardı. Şahin onların oyuncak olmadığını iddia etmişti. Ben de öyle düşündüm çünkü çok korkunç ve gerçekçi görünüyorlardı. Yandaki raflarda dizili bir sürü peluş oyuncak vardı.

"Sako mu lan o?" dedi Tufan gözleri parlarken. Oraya doğru yönelirken, "Hem de kırk iki, anasını avradını sikeyim," diye kendini cevapladı.

Çetin bunu fark etmiş gibi hemen peşinden o standa geçerken, Mürekkep'in koluna girip peşlerinden ilerledik. Stanttaki ayıcıklara bakıp kıkırdadığım sırada Tufan silaha bakıyordu.

"Hop! Beyler!" dedi standın arkasındaki adam heyecanla. "Hanımlara ayıcık alın! Buyurun, tek atış hakkınız var!"

"Ne diyorsun yavşak Süleyman?" dedi Çetin şaşkınlıkla. "Ne biçim konuşuyorsun patronla?"

"Abi ben ortamı lunapark havasına sokmak için," diye mırıldandı adam.

"Gel sikeyim seni," dedi Tufan sırıtarak. "İlk ıskalayan iki yüz şınav."

"Abi?" dedi Çetin hızla ona dönerken. "Benimle oyun mu oynayacaksın? Kabul!"

"Başla, piç."

Çetin parmaklarını kütleterek masaya doğru eğildi. Dirseklerini masaya koydu ve boynunu kütleterek bir gözünü kapattı. Keskin nişancı silahının nişan alma kısmına bakarak ağzını araladı ve derin bir nefes aldı. "Mürekkep! Seç, hangi ayıcığı istiyorsun?"

"Ay!" dedi Mürekkep sigarasını yere ezip heyecanla ona bakarken. Ardından gözlerini yan raftaki peluşlara çevirdi ve işaret parmağı ile bir tanesini gösterdi. "Şu elinde kalp tutan beyaz ayıcığı."

"Bende o iş," dedi ve bir an silahı hafif sağa oynattı. "Yarkın gör lan beni köpek!" diye çığlık attı. Bir an durup tepeye baktı. Yarkın çatıda oturuyordu. Ayaklarını çatıdan aşağı sallandırmış, sırıtarak bizi izliyordu. "Gör bak şimdi kim daha iyi puşt!"

"İzlemedeyim abi!" diye bağırdı Yarkın sırıtırken. Çetin nefesini tuttu ve birkaç saniye bekleyerek tetiği çekti. Tek seferde en uzaktaki nişanı vurunca avuç içini masaya vurarak doğruldu ve keyifle kaşları ile raf kısmını gösterdi. "Süleyman abi ver kızın istediğini."

Adam hızla raftan Mürekkep'in seçtiği peluş ayıyı alıp ona uzatırken, Tufan sırıtarak omuzlarını ileri geri oynattı. Adam tekrardan Çetin'in düşürdüğü nişanı yerine yerleştirdi.

Tufan ellerini birbirine sürtüp hızla eğildi ve sırıtarak keskin nişancı silahına gözünü uzattı. Diğer gözünü sıkıca kapattı ve dudaklarını sertçe yaladı. Nişan almaya çalıştığı sırada Mürekkep heyecanla ayıcığını bana gösteriyordu. Çetin pür dikkat Tufan'ı izlerken, ben Mürekkep'in oyuncağına bakarak kıkırdıyordum. Bir yandan da atlı karıncada gülen Sena'ya ve Şahin'e bakıyordum.

"Bak şimdi," dedi Tufan yavaşça. Gözleri alev alıyordu. "Havanı söndüreceğim senin, balon sikli seni."

"Abi vursana vursana!" dedi Çetin aralık ağzıyla sırıtırken. O kadar dikkatli izliyordu ki, bir ara nefesini tuttuğunu fark ettim. "Vur hadi vur vur!"

Tufan tetiğe bastığında oyuncak mermi en uzaktaki yerine biraz daha yakındaki, farklı renkteki hedefi düşürdü. Çetin kahkaha atarken, Tufan şaşkınlıkla başını kaldırıp adama baktı.

"Bu silah bozuk, birader." dedi şaşkınlıkla. "Ben ıskalamam ki."

"Sana bir uzak gözlüğü alalım, yaşlandın iyice," dedi Çetin gülerek parmaklarını kütletirken. Tufan ile göz göze geldiklerinde nefesini tuttu. "Abi şaka yaptım yeminle!"

"Sus lan," dedi Tufan hızla tekrardan eğilirken. Başını sağa sola sertçe eğerek boynunu kütletti ve hızla tek seferlik nefes verdi. "Bekle Nergis'e hangisini istiyorsa alacağım şimdi."

"Çok heyecanlı lan!" dedi Mürekkep kahkaha atarken.

"Susun, dikkatimi dağıtmayın," dedi Tufan sessizce. Sinirli hali çok komiğime gitmişti. O kadar ciddiye alıyordu ki bir ara durup silahı bile inceledi. Ardından tekrardan tek gözünü kapatarak büyük silahı sıkıca iki eliyle avuçladı.

"Bak izle şimdi Çetin orospusu," dedi heyecanla. Ardından nefesini tuttu ve tekrardan tetiğe bastı. En uzaktaki hedefi vurunca keyifle doğrulup Çetin'e döndü, "Paslanmışız, birader."

"Abi tövbe haşa ama," dedi Çetin keyifle, "Şınav çekmen lazım."

"Eyvallah," dedi Tufan adama dönerken. "Nergis seç istediğini."

"Siz kendinizi rollere biraz fazla mı kaptırdınız?" derken güldüm. Ayıcıklara baktım. Tatlı pofuduk bir panda istedim. Adam onu bana uzatırken kıkırdayarak gülüyordum. Pandayı elime aldığımda Mürekkep hala gülüyordu.

"Sen bu silahları bir yağlat Süleyman. Sekiyor bunlar."

"Sen sekiyorsun, ceylan gibi," dedi Çetin kahkahasını durduramazken.

"Bak sana bir koyarım," dedi Tufan şaşkınlıkla. "Ne çok şımardın lan sen son birkaç gündür? Hayırdır?"

"Abi çocukluk günlerimize gittim bir an," dedi Çetin hızla boğazını temizlerken. "Küçükken de ben böyle bir maçı kazandığımda seni sinir ederdim ya... O anlara gittim abim. Yoksa biliyorsun, taşağını yerim."

"Tamam uzatma," dedi bir an duraksayıp karşıdaki yumruk atma makinesine bakarak. "Gel len piç, burada da benden iyi yap da göreyim seni."

"Güreşe doymadın mı abim?" dedi Çetin zıplayarak oraya ilerlerken, cebinden hızla cüzdanını çıkarttı ve bozuk para koyarak makinenin tuşuna bastı.

"Bayanlar önden," dedi Tufan sırıtarak. "Hadi aslanım."

"Abi bak kazanırsam beni vurmak yok ama?" dedi Çetin keyifle geriye doğru birkaç adım atarken. Hemen yandan geçen pamuk şekerciyi görünce hızla Tufan'a baktım.

"Çok çocukça gelebilir ama pamuk şeker alabilir miyim?" dedim heyecanla. Bir an başını Çetin'den çekip bana döndü. Baktığım yere bakıp cebinden cüzdanını çıkartıp bana uzattı.

"Git al ne istiyorsan," dedi gözleri tekrardan Çetin'e çevrilirken. Ardından sırıtarak sakallarını tek eliyle ovdu. "Yastık dövüşünde değiliz, ona göre."

"Bu atışım Mükremin için!" dedi Çetin ellerini yumruk yaparak. O kadar öfkeli bakıyordu ki boks torbasına, ona bakmaktan korktuğum için hızla arkadaki pamuk şeker arabasına ilerledim.

Mürekkep onları heyecanla izliyordu. Sena ve kendime pamuk şeker aldım ve sırıtarak bir tanesini ona uzattım. Atlı karıncadan indikten sonra küçük bir elma kurdu trenine binmişti Şahin ile.

Tekrar Çetin ve Tufan'ın yanına doğru adımladım. Bir yandan da pamuk şekeri yiyordum.

"Öptün resmen torbayı," dedi Tufan sırıtarak. "Senin ben naif ellerini sikeyim, Çetin."

"Buyur abi," dedi Çetin hızla bir adım geriye atarak, "Benden yüksek puan al, az önceki şınav cezanı silerim. Kendim iki katı çekerim."

"Çekmeyeni?" dedi Tufan hızla gömleğinin dirseğinin hemen altına kadar kıvrılmış düğmelerini açarken. Saatini çıkartıp bana uzatıp bir elimde dolu olan cüzdan ve pandanın arasına sıkıştırdı. Heyecanla pamuk şekerimi yiyerek onu izliyordum. Geriye doğru birkaç adım attı ve derin bir nefes aldı. Ardından o kadar hızlı bir yumruk attı ki, bir an makine sarsıldı. Gözlerimi sıkıca kapattım sıçrarken. Gözlerim kapalı bir şekilde pamuk şekerimi yemeye devam ediyordum. Gözlerimi açtığımda Tufan sırıtarak Çetin' döndü. "Kaçtı senin skor abicim?"

"Düşmana mı vuruyorsun abi?" dedi Çetin şaşkınlıkla, "Makine kırıldı amına koyayım."

"Şınav kaç oldu senin?" dedi Tufan gözleri keyifle kısılırken. Dudaklarının yanındaki çizgilere bakarak kıkırdıyordum.

"Tufan? İstanbul ne oldu?"

"Dur, Nergis bacım yengesi," dedi Çetin işi çok ciddiye alarak. "Bu iş uzun sürer."

"Hadi," dedi Tufan sigara çıkartırken, "Benden sana üç avans, yavşak herif seni."

"Eyvallah," dedi Çetin tekrardan makineye bozuk para atarken. "Bak şimdi beni iyi izle Mürekkep, senin için bebeğim."

İkisi aralarında sürekli olarak makineyi döverken, banka oturdum ve biten pamuk şekerimin çubuğunu çöpe doğru attım. Mürekkep yanıma oturup kıkırdayarak telefonuna bakıyordu.

"Çok salaklar," dedi Mürekkep gülerken. "Sena'dan daha çok eğleniyorlar."

Helga koşturarak onlara viski dağıtıyordu. Bir yandan da birkaç güvenlik onlara doğru adımlamış, izliyordu.

"Manyak bunlar," dedim pandaya sıkıca sarılırken. "Sena da çok mutlu oldu."

"Çok," dedi gülerken. "Ben bile oldum lan. Bayıldım ayıcığıma. Dur ben şununla uğraşayım biraz."

Çetin, Tufan'ın skorunu geçmek için sürekli olarak makineye para atıp yeniden denerken, Mürekkep onun yanına vardı.

"Çetin? Bana da öğretir misin yumruk atmayı?" dedi ayıcığını bana uzatırken. Elimdeki her şeyi banka bıraktım ve diğer elime onun ayıcığını aldım.

"Gel bakalım cimcime," dedi Çetin bir adım geriye giderken. "Benden bir şeyler öğrenmeyi kabul etmen erkeklik imajım açısından çok iyi oldu amına koyayım."

"Güldürme," dedi Mürekkep.

Çetin onun arkasında geçti ve Mürekkep'in elini tuttu. Yumruk yaptı sonra. Kendi eli onun elinin üzerindeyken resmen Mürekkep'in eli görünmüyordu. "Sıkıca kapat şimdi."

Ardından Mürekkep'in belini yavaşça tutarak onun duruşunu dikleştirdi. "Omuzlarını geriye al, dik dur güzel bayan."

"Kadın," dedi Mürekkep sırıtarak. Gözlerim Tufan'ı aradı ama çoktan gitmişti. Aslında böyle sosyal bir ortamda çok bile durmuştu.

"Tamam Mürekkep kadın," dedi Çetin, Mürekkep'i birkaç adım geriye götürürken, "Şimdi karşındakini düşmanın gibi düşün."

Gözleri kum torbasındayken, "Mürekkep, şimdi hızla koş ve vur," dedi.

"Tamam!" dedi Mürekkep heyecanla. Gözlerini kıstı. Çetin arkasından çekilip onu izlerken, Mürekkep bir anda torbaya sertçe vurdu. Elini tutup hızla öne doğru eğildi. "Hay ebesinin kocasının siki! Parmağımı kırdım galiba!"

"Acıyor mu?" dedi Çetin telaşla onun elini açarken. Parmaklarını tek tek kontrol edip bileğini yavaşça sağa sola oynattı. Mürekkep onun yüzünü izlerken, o çok dikkatli bir şekilde Mürekkep'in parmaklarını kontrol ediyordu. "Yok gibi bir şey, çok acıyor mu? Doktora inelim, gel. Öpeyim hatta önce birkaç kez. Ne dersin?"

Gözleri Mürekkep'inkilere çıktığında aralarında anlık bir parlama hissettim. Mürekkep'in elini bir süre kibarca ovdu gözleri birbirlerinden çekilmezken.

"Geçti gibi," dedi Mürekkep ona bakarak.

"Öyle mi?" dedi Çetin gülümseyerek. "Çok mutlu oldum. Adeta benim parmaklarım kırıldı gibi hissettim."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Öpüşeceklerini hissettim. Hızla Sena'ya baktığımda banka oturmuş, Şahin ile sohbet ediyorlardı. Yanlarına vardım.

"Nasılsın Sena prenses?" dedim gülerek. "Beğendin mi hediyeni?"

"Bayıldım," dedi ayaklarını sallandırırken. Pamuk şeker çöpünü bana uzattı. "Sabrettiğim için patron bana hediye verdi burayı."

"Ya kızım!" dedim sinirle. "Ya Sena bak döverim seni."

"Ne var!" dedi sinirle. "Onunla çok iyi anlaşıyoruz ablacığım! Lütfen karışma!"

"Sena?" dedi Şahin şaşkınlıkla. "Sen niye ablana kötü davranıyorsun?"

"O niye Tufan abiye kötü davranıyor?" dedi sinirle. "Tufan abi çok üzülüyor. Ben biliyorum."

"Çocuğu da manipüle etti sevimsiz," dedim sinirle. Etrafıma bakındım. Telefonuma gelen mesajla banktan telefonumu aldım.

Tufan : Bir saate hazır ol. İstanbul'a gidiyoruz.

Tufan : Sevimsiz.

Başımı hızla kaldırdım. Tufan ortalıklarda değildi. Şaşkınlıkla yürümeye başladım. Odaya çıkarken bir yandan mesaj atıyordum.

Nergis : Beni nasıl duydun sen ya

Tufan : Kargalar söyledi

Nergis : Telefonum yakında falan da değildi nasıl duydun beni duvarlara dinleme cihazı falan mı yerleştirdin manyak herif

Tufan : Söyledik ya kızım kargalar söyledi

Tufan : Nasıl yendim Çetin salağını ama

Nergis : Süperdin

Tufan : Eyvallah

...

"Bunu giy," dedi Mürekkep. Askıdan beyaz, daracık ama uzun bir elbise çekti. "Çok zarif."

"Ne bu böyle, gelinlik gibi?" dedim elimle iterken. "Sırtımdaki Bekir dövmesini biraz da olsa örtüyor ama yine de başka bir şey bakalım. Ya hani eline nergis dövmesi yaptıracaktı? Bana Bekir yaptırdı ama kendi sözünü tutmadı." Yanaklarımı şişirdim. "Hangisini seçeceğim ya? Neyse, zaten askıda üç tane elbise var. Anlamıyorum, neden Tufan'ın üç seçeneği arasından seçim yapmak zorundayım? Pijamaları bile o seçiyor."

"Bu elbise iyi," dedi ve yanıma bıraktı. Yatağa oturmuş, onu izliyordum. Kaşları ile askıyı gösterdi. "Her elbiseye özel iç çamaşırı bile seçiyor, paşam. Aynı odada mı kalacaksınız?"

"Yani," dedim omuz silkerek. "Bilmem. Otelde mi kalacağız? Tek yatak olursa bana yerde yatmamı söylüyor genelde. Umarım öyle bir şey değildir. Paris'teyken bana halıda yatmamı söylemişti."

"Salak adam," dedi Mürekkep gülerken. "Paris'te bile evi varmış, baksana. İstanbul'da elli odalı bir yalısı vardır herhalde."

"Onun Muğla'da birkaç adası bile var bence," dedim fısıldayarak. "Ben öyle tahmin ediyorum. Onun odasındaki evrakları kurcaladım bir keresinde. Bir ada ile ilgili bir şeyler gördüm. Bence adaları var o adamın."

"Parfüm de ekle," dedi ve çantama pijama olarak kırmızı askılı bir gecelik koydu. Ardından doğrulup belini tuttu. "Tamamdır, hazır. Duş al, sonra git giyin üstünü." diyerek odadan çıktı. Durup tekrar içeri döndü. "Çetin hoş bir çocuk."

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla. "Erkek düşmanlığına ne oldu?"

"Ne bileyim?" dedi omuz silkerken. "Çok ilgili. Hoş da. Karizmatik."

"İyi işte biz yokken iyice vakit geçirirsiniz," dedim çantaya koyduklarına bakarken. "Ne kadar duracağım ki orada? Sena'yı özlerim ben."

"O da bu arada Tufan'ın etkisinde gibi ama hadi hayırlısı," dedi odadan çıkarken. Bir an duraksadı. "Yani bu adam insanda psikolojik olarak çok ağır etki bırakıyor. Öyle ağzı pek laf yapmıyor ama çok kuvvetli. Aurası tüm eve yayılmış."

"Ben de fark ettim, biliyor musun Mür?" dedim heyecanla. İstemsiz kolyemi zincirinde sağa sola salladım. "Ne bileyim? Böyle şiirler okuyan, ne bileyim ağzı güzel laf yapan bir adam olsa amenna. Ama yaptığı edebiyatta bile tehdit var. Korkutarak insanı etkiliyor."

"Ay aman ne şiiri? O adam anca racon kesmeyi bilir," dedi odadan çıkarken. Durup bana döndü. "Bana bak. Duş al. Toparla kendini."

"Tamam öf hadi," dedim elimi savururken. "Anladık tamam, pisim. Sanki akıl kaldı bu evde? Akıl mı kaldı bu evde? Nergis delirdi bu evde." Doğruldum ve duşa geçtim.

Duş alıp söylediği gibi iç çamaşırlarını ve elbiseyi giydim. Saçlarımı kurutup odadan çıktım. Asansöre adımlarken üzerime ceketi giydim. Sena'yı öpüp çiftlikten çıktım.

Arabasının kapısına yaslıydı. Bir elinde purosu; diğer eli cebindeydi. Gözleri önce bedenimde, sonra gözlerimde gezindi.

"Merhaba," dedim yavaşça. Kapıdan çekildi. Kapıyı açtığında oturdum.

"Merhaba, ömür törpüm," dedi ve kapımı kapattı. Öne doğru eğilip sırt çantamı çıkarttım ve ayaklarımın arasındaki boşluğa bıraktım. Ardından kemerimi taktım.

"Bakalım bizi neler bekliyor?" dedim ve önüme döndüm. Gözlerim ona döndüğünde direksiyonu kavrayıp arabayı yola çıkarttı. "Havaalanına mı gidiyoruz? Ne kadar sürer yol?"

"Sen olmasan üç buçuk saatte giderdim," dedi. Bir elini direksiyonda bırakıp diğerini aralık bacağının üzerine koydu ve geriye yaslandı. "Sen varsın diye daha yavaş gideceğim. Beş saati bile bulabilir."

Tufan yola bakıyordu, ben Tufan'a bakıyordum. Aslında hiç konuşmasa çok güzel bir adamdı. Hatta gördüğüm en güzel adamdı. Gülüşü, gözleri çok güzeldi. Saçları, teni, gülüşü, ve tekrar gülüşü. Çok güzeldi. Gülmek ona çok yakışıyordu. Normal bir adam olsa onu beğenirdim.

İnsanlar birileri ile gülüp eğlenirdi hep. Sevgilileri, arkadaşları, ablaları, kardeşleri.. Nasıl eğlenebilirlerdi ki? Bu bana garip gelmeye başlamıştı. Tufan gibi biri yoktu hayatlarında. Kimseyi asla Tufan kadar kocaman beğenemeyeceklerdi. Hiç bir insan bu kadar heyecanlandıramayacaktı onları.

Heyecanlanamazlardı ki, bilmiyorlardı heyecanı. Çünkü Tufanları yoktu. Korktuğum insanlara bir anda üzülmüştüm. Tufan'a heyecanlanmanın ne olduğunu hiçbir zaman anlayamayacaklardı. Hiç hissetmeyeceklerdi benim gibi. Ben, Tufan'ı görme, Tufan ile konuşma lüksüm olduğu için hep daha bir özeldim. Hep bir adım öndeydim.

İnsanlara üzülüyordum. Ne kadar da acizler Tufan kelimesine. Hiç tatmamışlar o heyecanı. Dinledikleri şarkılarda hiç kendilerini görmemişlerdi. Tufan denildiğinde akıllarına seller gelmişti, onun simsiyah gözleri gelmemişti.

Bir süre ona bakıp derin bir nefes alarak camdan dışarıyı izlemeye başladım. "İç dünyamı bile manipüle etmeyi başardın," dediğimde yola bakarken kaşlarını çattı.

"Anlamadım?"

"Kafamı diyorum," dedim gülümserken. "Resmen senin yanında olduğum için şükretmemi söyledi az önce kafam bana. Onu bile manipüle ettin."

Başını kısaca bana çevirdi ve tekrar yola baktı. "İyi ezberle yolları. Dönüşte sen süreceksin."

"Ne?" dedim hızla camdan bakarken. "Ben mi süreceğim?"

"Atıp tutuyordun ya çarpışan arabalarda," dediğinde ona baktım. Sırıtıyordu. "Şimdi sürdürmedim çünkü acelemiz var. Dönüşte sen süreceksin."

"Sürerim, ne var ki?" dedim hızla. Başımı bacaklarıma indirdim. Çıplakta kalan bacaklarımdan elbisemin eteğimi hırsla tuttum.

"Tufan, biliyor musun?"

"Neyi ömür törpüm?"

"Ben Galata'ya çok üzülüyorum," dedim. Başımı cama çevirdim ve Muğla'yı izlemeye başladım. "Uzaktan izliyor sevdiğini."

Arabaları izlerken gözlerimi ağır ağır açıp kapatıyordum. Gülümsemem yüzümde asılı kalmıştı. Kalbimdeki ihmallerin boşluğu beni içine çekiyordu. "Kız Kulesi onu bekliyor, ama Galata ona gidemiyor."

"Neden gidemiyor?" dediğinde başımı camdan çekip yan profiline baktım.

"Aralarında İstanbul Boğazı var, ulaşamıyorlar birbirlerine. İstanbul Boğazı çok güçlü çünkü. Ama Galata sevdiğine hep mektup yolluyor. Tufan, vaktimiz olursa Galata'yı ziyaret edebilir miyiz?"

"Bakarız Nergis," dedi ve bir anlığına bana çevirdi başını. Siyah gözleri benim gözlerime dokunduğunda güçsüzleştim. Neden oldu anlamadım ama gözlerim doldu. Bilmiyorum. Çok yersizdi, belki de çoğu şeyin birikmişiydi. Belki de Deniz'in özlemiydi.

"Tamam," dedi şaşkınlıkla. "Bakmayız. Gideriz. Bu kadar üzüleceğini düşünmedim."

"Ben Galata'ya ağlıyorum," dedim hızla gözümdeki yaşı silerken. "Çok üzülüyorum ona, yazık."

"Bana gelmen için yalvaracağım çamura bulanmış pis damlalara. Onlara seni soracağım, belki sesini duyururlar bana. Belki anlatırlar aşkımızı Galata'ya."

Ağlamam durdu ve şaşkınlıkla ona baktım birkaç saniye. "Neydi bu?"

"Şiir," dedi dümdüz yola bakarken. "Nasıldı?"

"Kimin şiiri?"

"Benim."

"Senin?" dedim sorar gibi. "Ne zaman yazdın?"

"Şimdi," dedi ve kısaca bana döndü. "Ne var kızım? İki romantik hareket yaptık işte."

"Anladım," dedim yutkunurken. "Teknenin ortasında, kaderini gururuyla sonlandırıp yapayalnız bir kadın olarak yaşamaktansa, kendi seçimleriyle belirlediği kaderinde, gurursuz bir kadın olarak ölmeyi tercih ederim."

"Bu neydi şimdi?"

"Bu da benim şiirim," dedim ona bakarken. "Nasıldı?"

"Hiçbir bok anlamadım," dedi yola bakarken. "Bana laf mı soktun?"

"Senin dilinden konuştum," derken camdan baktım. İstemsiz sırıttım.

"Bana benzemen çok hoşuma gidiyor," dediğinde şaşkınlıkla ona döndüm. Bu sefer o sırıtıyordu. Elini kısaca direksiyondan çekti. "Ellerimle yaratıyorum seni. Tufan Ali Uluhan'ın eşini."

"Sen hiçbir zaman beni kendine benzetemezsin, neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü bende sende olmayan bir şey var," dedim camdan bakarken. "Sen ruhsuz bir insansın. Ot gibi yaşıyorsun. Ne çiçekleri seviyorsun ne böcekleri. Çocuk seslerini bırak, bazen kendi sesin bile rahatsız ediyor seni."

"Senin sesin etmiyor artık."

Yutkundum. "Artık?"

"Artık."

"Ne değişti?"

"Bilmem," dedi alt dudağı belli belirsiz büzülürken. "Alıştım sana."

"Anladım," dedim camdan bakarken. "Ben sana hiç alışamadım."

"Olsun be ömür törpüm," dedi sessizce. "Sabır insana bahşedilen en önemli silahtır. Ve bugün lunaparkta da şahitlik ettiğin gibi silah kullanmakta çok iyiyimdir."

"Ya ya," dedim gülerken. "Bunu bir yağlayın siz! Bozuk bu silah!"

"Ben öyle bir şey demedim. Karıştırıyorsun."

"Resmen beceremediğin için silaha bok attın Tufan."

"Kızım aldık mı o peluşu almadık mı onu de sen bana?"

"Aldın ama ikinci şansında aldın," dedim kıkırdarken. "Sevimsiz bir adamsın."

Sırıttı. "Sen daha sevimsizsin. Çekilmezsin."

"Gurur duyarım."

Hava tamamen kararmıştı. İstanbul'a gelmek beni heyecanlandırmıştı. "Nerede kalacağız?"

"Şu gece kulübüne en yakın yerde otel tuttum," dedi ve göz ucu ile bana baktı. "Kendi yalım var burada. Uzak ama buraya. Bu pis şehrin pis trafiğini de hiç sevmiyorum. Mecbur."

"Tek yataklı mı?" dedim gözlerimi devirirken. "Yine halıda mı uyuyacağım?"

"Kocanla uyumak istersin diye düşünmüştüm."

Utançtan cevap veremedim ve konuyu değiştirmek istedim. "Tufan şimdi seninki hangi gece kulübü?" dedim heyecanla etrafa bakarken. "Kadıköy'de falcılar meşhurmuş. Onlara da gidecek miyiz?"

"Falcı mı?" dedi anlamsızca arabadan inerken. "Yürü hadi. Çok konuşma yine. Başladın bık bık ötmeye."

"Ya ne var!" dedim sinirle arabadan inerken. Yanıma doğru adımladı ve ilerledi. Arkasından bakakaldım. Elini açıp parmaklarını oynattığında arkasından ilerledim ve elini tuttum. Lobide kimliklerimizi verdik ve bir oda için asansöre adımladık.

Odaya girdiğimiz gibi istemsiz sesim yükseldi. "Tufan!" diye bağırdım. "Karşıya baksana!" Hızla sırt çantamı yere bıraktım ve elini bırakarak otel odasının camına doğru koşturdum. Neşeyle kıkırdadım.

Karşımda kocaman, ışıl ışıl duruyordu Galata. Karanlığın içinde parlıyordu. Yorgundu, biliyordum. Ancak dimdik ayaktaydı. Tufan arkama geçtiğinde heyecandan sırıtıyordum. Çenesini omzuma götürdü ve yavaşça omzuma burnunu sürttü. Gözlerim kocaman açıldı ve nefesim bir an duraksadı.

"Çok güzel," dedi burnunu boynumdan çekip karşıya bakarken. Bedenim kaskatı olmuştu. "Ne tesadüf, değil mi? Sevdiğin Galata'nın tam karşında olması... İnanır mısın tesadüflere?"

"İnanırım," dedim sessizce. Yutkundum. Galata'ya bakıyordum ama aklım arkamdaki kocaman adamdaydı. "Sen?"

"Seni görene kadar inanmazdım."

"Meltem'e benzemeseydim, senden para alıp kaçtığımda topuklarıma sıkar mıydın?"

"Meltem'e benzemeseydin karşıma para istemek için dahi çıkamazdın," dedi. Boynumu kibarca öpüp geri çekildiğinde derin bir nefes alıp otel odasının koltuğuna oturdum. Gözüm karanlıkta parlayan yıldızlardaydı.

Gökyüzünde kaç tane yıldız vardı? Gecenin karanlığında neden parlatırlar yeryüzünü?

Bana göre ümitlerdir onlar. İnsanoğlunun en karanlık vaktinde etrafı aydınlatarak bir ümit ışığı olurlardı. Özellikle de karanlıktan korkan biri için yıldızlara kocaman bir sarılma arzusu doğardı. Tufan, benim en aydınlık yıldızlarım arasında belki de en can alıcı olandı. Fakat güneş bile onu solduramazdı. Çok güçlüydü o. Herkesten, her şeyden. Hatta gökyüzünden.

"Sen şimdi gece kulübünü görmeye mi gideceksin?" dedim yıldızları izlerken. Yanıma oturup başını yıldızlara çıkarttı.

"Birkaç saat bensiz sıkılır mısın?" dediğinde gülmeye başladım.

"Sanki bana şen şakrak, enerji dolu bir adam," dedim gülerken.

"Ya sen niye sürekli bana hakaret ediyorsun?" diye sorduğunda gülerek ona döndüm. Bir an onun yanağını sıkasım geldi ama omuz silktim.

"Çok hoşuma gidiyor seni gıcık etmek," dedim kıkırdarken. "Çok sıkılırım Tufan. Senin gibi eğlenceli ve enerjik bir adam olmadan nasıl duracağım ki burada?"

"İyi. Bekle bir üzerimi toparlayayım, ineriz birlikte."

"Şaka yapmıştım. Sıkılmazdım aslında," dedim ama o çoktan ayaklandı ve otelin lavabosuna doğru adımladı.

Kendi kendine homurdandı giderken. "Şoför kullanıyor dedirtmemek için saatlerdir gariban gibi araba sürdürüyorsun bana amına koyayım."

"Ya sırf bir keresinde neden şoförlerin kullanıyor? Sen araba kullanmayı bilmiyor musun, diye sorduğum için mi hala kendin kullanıyorsun arabaları?"

"Evet tam da o yüzden kullanıyorum ve ölene kadar da arabaları ben kullanacağım," dedi sinirle ilerlerken.

Bir an kaşlarım çatıldı. "Niye uçakla gelmedik biz İstanbul'a? Senin uçağın yok mu? Üzerinde T harfi falan var böyle. Havalı bir şey. Yakıtı mı bitti yoksa?"

Lavaboya girmeden durup birkaç saniye yüzüme baktı. "Kızım sen bilerek mi yapıyorsun? Dedik ya dönüşte sana kullandıracağız arabayı diye."

"Ha ondan?" dedim başım onaylar sallanırken. "Tamam, sağ ol."

"Sen sabır ver," derken lavaboya girdi ve kapıyı kapattı. Telefonumu elime aldım.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Şahin : Beni aranıza aldığınız için çok mutluyum

Çetin : Grubu gereksiz mesajlarla meşgul etme birader

Mürekkep : Vardınız mı Nergis?

Nergis : Evet! Bir otele geldik hemisi de Galata manzaralııııı

Mürekkep : Kırmızı ruj koymuştum çantaya sür onu

Nergis : Ya ne alaka şimdi

Mürekkep : Sür onu dedim (tehdit)

Ayaklandım. Biz mesajlaştıkça Tufan'ın telefonu titriyordu. Yatağın üzerine bırakmıştı. Çantadan bahsettiği ruju aldım ve aynanın karşısına geçtim. Mürekkep çantaya gözlerim için de birkaç far eklemişti. Gözlerimi de boyadıktan sonra aynanın karşısından ona bir fotoğraf gönderdim.

Nergis : Nasılım

Mürekkep : Ham yapmalık

Nergis : Tufan duşa girdi amk

Mürekkep : Sensiz mi?

Nergis : Of evet çok ilgisiz bir adam bu onu bırakıp seni alıcam

Mürekkep : Sil mesajı amk görür beni öldürür falan

Nergis : BAĞIRTMA AHJSDFHJDSFJSD

Ekrana bakıp güldüğüm sırada Tufan tuvaletten çıktı. Hızla ona döndüm ve üzerine baktım. Altında siyah kumaş pantolonu vardı ama üzeri çıplaktı. Kolları kocaman. İlk defa onu böyle gördüğüm için ne yapacağımı bilemedim. Saçlarının ucundan damlalar yere doğru dökülüyordu.

"Kimdi?" dediğinde sırıtıyordum.

"Mürekkep," dedim çıplak üstüne bakarak.

"Bu ne?" dedi kaşlarını çatarak yüzümü inceledikten hemen sonra. Siyah gömleğini eline aldı. "Sen büyüdün de kırmızı ruj mu sürdün?"

"Ben yirmi dört yaşındayım," dedim ve hızla aynada yüzüme baktım. "Ayrıca güzel oldu. Yakıştı."

"Cık," dedi gömleği üzerine geçirirken. "Tuhaf olmuş, sil bence."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Aslında ruju kendime yakıştırmıştım ancak Tufan'ın söyledikleri moralimi bozdu. Islak mendili alıp rujumu sildim ve onun yerine daha açık tonlarda bir parlatıcı sürdüm. Ayaklanırken saçlarımı düzelttim ve çantamı elime aldım.

"Nereye gideceğiz?" diye sordum. Elinde siyah gömlek vardı. Onu izlemek beni çok heyecanlandırdı. Bedenine bakmak insanı alaşağı ederdi. Tüm bedenini kaplayan dövmeleri tamamen görebilmiştim. Dövmeleri bana doğayı anımsattı. Bedeni bir tuval gibiydi. Sellerin toprağa vurması gibi. Rüzgarın selleri savurması gibi. Kalın ve büyüktü dövmelerinin çizgileri, kocaman bedenine çok yakışıyordu. Bedeninin büyüklüğünü taşıyabilecek güçte duruyordu.

Gömleğini giydiği sırada ben yatağa oturmuş, ayaklarımı yataktan aşağı doğru sallıyordum.

"Biliyorsun ki içki yasak," dedi ve gömleğini pantolonunun içine sokarak bana baktı. "Sözümden çıkmayacaksın. Döverim yoksa."

"Hım hım," dedim sırıtarak. "Tamamdır, patron."

"Patronun sevsin seni," dedi yavaşça gülerken. Telefonunu alıp mesajlara birkaç saniye baktı ve telefonunu kumaş pantolonunun cebine koydu. "Aferin. Söz dinleyince nasıl da akıllı bir kız oluyorsun gördün mü? Kalk bakalım, düş önüme. Gidelim artık."

Yataktan kalktım ve önüne geçtim. Asansöre adımladığımızda üzerime ceketimi giymiştim. Lobide birkaç adam bizi gördüğünde önlerini ilikledi. Bu adamlardan biri geçen günkü adamın ta kendisiydi.

"Ortak!" dedi ellerini iki yana açarak. Kahkaha attı. "Gelmene çok sevindim!" Ardından bana elini uzattı. "Yenge. İstanbul'umuza hoş geldin. Dolaşacak mısınız?"

"Turlayacağız," dedi Tufan. Bu sırada adamın elini sıktım.

"Galata açık mı?" diye sordum heyecanla.

"Yenge çok geç kaldın. Tadilatta orası bu hafta, müze bile kapalı. Kimseyi sokmuyorlar," dedi yandaki başka bir adam. Bir an durup alt dudağımı büzdüm.

"Hadi ya? Yarın sabah falan da mı çıkamayız?" dedim sesim kırılırken. "Neyse, bir daha geldiğimizde," diyerek derin bir nefes aldım.

"Neyse," dedi Tufan elimi tutarken. "Bize müsaade. İşimiz var."

"Kolay gelsin ortak! Dönüşte seni bekliyorum. Sana kulübü göstereceğim."

"Eyvallah," dedi. Elimden tuttu ve İstanbul'un tam ortasında bizi yürütmeye başladı.

"Gerçekten kırmızı ruj bana yakışmadı mı?" diye sordum, elimi sıkıca tuttuğu sırada. Bir yokuşu iniyorduk. Ben çok yavaş yürüyordum çünkü kaldırımlar topuklarımı zorluyordu.

"Gereksizdi," dedi düz bir şekilde, benim yüzümden çok ağır yürümek zorunda kalırken. "Yeterince dikkat çekicisin, abartmaya gerek yok."

Etrafımızdan geçen tüm insanlara bakıyordu. Tek tek herkesi inceliyordu. Çok gergindi bu şehirde. Belki de çiftlik dışında hep böyle oluyordu. Bir gece kulübüne doğru götürdüğünde başımı ona çevirdim. "Rakiplerini yakından mı göreceksin?"

"Elbette," dedi bizi ilk büyük gece kulübüne sokarken. Güvenlikler kısaca üzerimizi gözleri ile inceledi ve geçmemiz için izin verdi.

"Burası herkesi almıyor diye biliyorum," dedim heyecanla. "İsmini çok duyuyordum. Çok meşhur bir yermiş."

"Bizim gece kulübümüz daha meşhur olur," dedi içeri adımladığımız sırada.

Gözlerim ışıltılı İstanbul denizine baktı. Yakamozun güzelliği ile büyüleniyordum. Tufan bir an duraksadı ve bana döndü. "Benden başka gözlerle buluşmasın gözlerin, olur mu?" diye sordu yavaşça. "Sadece mekana bakacağım. İnsan tiplerine, içkilere, müziklere. Sonra çıkacağız. Tamam?"

Başımla onu onayladım. Bulduğumuz boş bir masaya geçip oturdum ve saçlarımı geriye attım. Hızla garsona bakındım. Tufan karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

Garson geldiğinde Tufan siparişleri verirken ben etrafa bakıyordum. Yan tarafta boş bir pist vardı. İlerleyen saatlerde oturan herkesin oraya geçip önlerini göremedikleri bir şekilde dans edeceklerini biliyordum. Masaların tamamı

doluydu. Bardaki çalışan, ağzındaki sigara ile dansın ritmi eşliğinde alkol dolduruyordu.

"Gözler," dediğinde gözlerimi Tufan'a çevirdim. Masaya bakıyordu. Ona bakarak yavaşça geriye doğru yaslandım. "Fazla hareketli gözlerin."

Tufan'ın önüne bir viski gelirken, bana rengarenk ve pipetli bir içecek gelmişti. Kaşlarımı çatarak içeceğime baktım. "Umarım bu alkollüdür."

"Yasak sana," dediğinde pipeti ısırarak kokteyli içmeye başladım. Sigarasını yaktı ve kısa bir süre etrafa bakındı. Pipeti ısırmaya devam ettim. Bir anda bardağa elimle çarptım. Masadan yere döküldüğü sırada Tufan sırıtıyordu. Bense omuz silktim. Garson telaşla geldiğinde ona alkollü bir tane alacağımı söyleyerek yolladım.

"Nazar çıktı," dedim ona doğru masada eğilirken. Gözleri kısaca göğüs dekolteme takıldı. Bir an geriye yaslandım. "Sen memelerime mi baktın!" diye bağırdım, müzik sesinden dolayı.

Şaşkınlıkla gözleri açıldı. "Ne diyorsun kızım? Ne memesi?"

"Baktın gördüm!" diye bağırdım. Garson bu sırada yeni içeceği getirdi. Alkol doluydu içi. Hızla içmeye başladım. "Nergis Tanyeli'ye bir şey yasak de ve onu yapmasını izle Trafo!" diye bağırdım. O ise etrafı inceliyordu.

"Ne saçma bir yer?" dedi kendi kendine. "Benim mekan buraya bin basar amına koyayım." Durup bir an bana baktı. Pipetle içeceğin dibinde kalan son kısmı bitirmeye çalışıyordum.

Telaşla garson bakındım. "Şey! Bunun aynısından bir tane daha istiyorum."

"Yavaş iç," dedi ve duraksadı. "Ne söyledin sen? Başka içecek mi söyledin kendine?"

"Yoo!" derken omuz silktim ve telefonumu elime aldım. Telefonun ön kamerasından saçlarıma ve makyajıma bakıp telefonu çantama geri koydum. Ona baktığımda bana bakarak sırıtıyordu.

"Ne?" dedim gülerek. "Ne bakıyorsun?"

"Hiç," dedi sırıtarak. Boğazımı temizledim ve geriye yaslanıp yeni gelen içkimin pipetini dudaklarımın arasına aldım. Gözlerim ona çıktığında bana bakmaya devam ediyordu.

"Tufan! Senin yaşının plakasının olduğu şehre geldik! Otuz dört yaşındasın ya sen! Hani her sorduğumda küçültüyorsun ya bir yaş! Şimdi de otuz dört dersin kesin! İstanbul plakası işte! Nasıl şaka!" dedim kahkaha atarken. Ardından pipete bakarak kaşlarımı çattım. "Bunda alkol var mı ya?"

"Yavaşla artık," dediğinde pipeti çıkartıp içkiyi kafama diktim.

"Çok tatlı ama, bal gibi! Yuh!" dedim bir anda iki elimi havaya doğru kaldırırken. Ardından birkaç saniye yukarıya doğru gezdirdim gözlerimi. "Bir anda çarptı sanki!"

"Ben sana çok pis çarpacağım da, bakalım kaç dakikan kaldı," dediğinde hızla geriye doğru yaslanıp elimi kaldırdım.

"Pardon! Bir tane daha alabilir miyim, lütfen?" diye bağırdım. Garson bardağımı alırken sırıtıyordum. Tufan'ın düz ifadesi bıkkınlıkla birleşti ve sıkıntılı nefes vererek masaya indirdi gözlerini. Onun taklidini yaparak yüzümü ekşittim ve homurdandım.

Gözlerim yavaş yavaş çevreyi seçememeye başlarken, ben anlamsız kahkahalar atarak yeni gelen içkimin pipetini dudağımla tutmaya çalışıyordum. Birkaç sefer zorlandığımda pipeti elimle tutup hızla birkaç yudum aldım. "Trafo!"

"Evet?" dedi bıkkınlıkla. "Söyle, başımın belası."

"Sence ben kedi gibi miyim?" dedim kıkırdayarak. Başım o kadar çok dönüyordu ki, kalbimi çıkartıp atmak istiyordum.

"Yavru bir kedi gibisin," dedi sırıtarak. Parmaklarımı birleştirip masaya koydum ve gözlerimi parmaklarıma indirdim.

"Sen de bu kediciğin babacığı mısın?" dedim masaya bakıp kocaman gülümserken. Gözlerimi ona çıkarttığımda tam seçemesem de gözlerindeki afallama ile kıkırdayarak pipetime doğru dilimi uzattım. Pipetimi tutmaya çalışırken, Tufan neye uğradığını şaşırmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Tufan!" dedim bir yudum alıp geriye yaslanırken. Duyduğum sesler de karışmıştı. Çalan müziğin Türkçe olduğunu bile idrak edemiyordum. "Sence ben güzel miyim?"

"Çok," dedi şaşkınlığı geçmezken. "Çok güzelsin."

"Sen de öylesin, gördüğüm en güzel adamsın. Bazen omuzlarına ve kollarına bakarak ıslanıyorum," dedim ve kıkırdadım. Tufan şaşkınlığı geçmeden yüzündeki ifadeyi keskinleştirdi. Şaşkınlığını iyice yaydı yüzüne. "Hatta bazen ellerine baktığımda azıyorum."

Tufan cevap vermeden viskisini başına dikti. Ben, pipetimi ısırarak ona bakıp sırıtıyordum.

"Tufan!" dedim aynı tonla.

Kollarını göğsünün altında birleştirdi ve geriye doğru yaslandı. Büyüyen kollarına bakarak iç çektim.

"Sence taş bir kalp insanın içini ısıtabilir mi?" dedim zar zor konuşarak. Dilim dönmüyordu, sanki ağzım uyuşmuştu. Tufan'ı tam seçemiyor olmak beni üzmüştü. Onu net bir şekilde görmek istiyordum.

"Ben bir gün Deniz ile İzmir'deki teleferikteydim, sıra bekliyordum teleferiğe binmek için." dedim ve alt dudağımı büzerek üzerimdeki elbiseye baktım. "O gün nergis çiçekli bir elbise giyiyordum. Sonra bir poçuk geldi."

"Ne geldi?" dediğinde elbisemden zar zor gözlerimi kaldırarak ona baktım. Kaşları hafif çatık, beni anlamaya çalışıyordu.

"Göçük," dedim dudaklarımı büzerek. Ardından gözlerimi kıstım. "Bocuk? Bücük? Cücük!"

"Çocuk mu?" dediğinde hızla işaret parmağımı kaldırıp ona doğru uzattım.

"Evet! Çocuk! Çocuk geldi yanıma, küçücük bir kız çocuğu." Ellerimi iki yumruk yaparak kafamın iki yanına doğru tuttum. "Böyle saçları sapsarı, iki yandan topluydu. Onun da nergis değil ama başka çiçekli bir elbisesi vardı."

Ağlamak üzereydim. Tufan anlamsızca bana bakarken, ben hızla içeceğimi kafama diktim ve avcumu açtım. "Bana bir taş hediye etti o kız çocuğu, kalp şeklindeydi o taş."

Tufan beni izlerken, ben kendimden geçmiş ve o ana tekrar gitmiş gibiydim.

"O taş benim içimi o kadar ısıttı ki, içimdeki çocuğun gülme sesini duydum," diyerek yavaşça yerimden kalktım. Alkol

bedenimi o kadar çok ısıtmıştı ki yerimde duramıyordum.

Ayakta durmakta zorlanarak bir anda geri geri ilerledim. Arka masadaki yan sandalyeye oturuverdim. Yan bir şekilde oturduğum sandalyedeki rahatsızlığım ile kaşlarımı çatarak kalkmaya çalıştım. Kalkmaya debelendiğim sırada Tufan oturduğu yerden bana bakarak yavaşça sırıttı. Gülüşü dehşet verici bir şekilde ürkünçtü. Kanım donmuştu bir anda.

Onun gülüşü ile bir an oturduğum yere odaklanmaya çalıştım. Kucağına oturduğum adam şaşkınlıkla geriye doğru yaslanmış, üzerinden kalkmamı bekliyordu. Adamın karşısında başka bir adam vardı, yüz ifadesini seçemesem de gergin duruyordu. Kalkmak için hızla masaya tutundum. Diğer elim kucağına yan bir şekilde oturduğum adamın omzuna gitti ve adamın omzundan destek almaya çalıştım.

Bunu yapmamla Tufan'ın bir anda yerinden kalktığını gördüm. Tufan kolumdan hızla tutup beni kaldırdığında afallayarak birkaç adım tökezledim. Durup bana döndü ve yavaşça ellerini yanaklarımın dibine götürdü. Delirmiş gibiydi. Yanaklarımı kibarca parmaklarına dokundurdu ve başımın üzerinden kibarca öptü. Şuuru gitmiş gibiydi.

"Git bakalım buradan," dedi yavaşça.

Şaşkınlıkla olanları algılamaya çalıştığım sırada, Tufan bir anda arkasını dönerek sandalyede oturan adamın üzerine uçtu. Adama o kadar sert bir kafa attı ki, adamla birlikte kendisi de yere düştü. Sandalye yanlarına doğru fırlarken, Tufan hızla doğruldu ve adamın masadaki boş cam bardağını bir anda adamın suratına sertçe çarptı. Etraf cam kırıkları ile dolarken, adamın yüzünden sanki kırmızı boya sürülmüş gibi kanlar akmaya başladı. Mekandaki insanlar ayaklanırken,

kızlar bağırarak kaçmaya başladı. Mekandaki erkekler ise Tufan'ı adamın üzerinden almaya çalışıyordu.

"İmdat! Yardım edin lan!" diye bağırdı adam. Ağzını açması ile yüzündeki kanlar ağzına dolmuştu. Belki de kanlar ağzından çıkıyordu, seçemiyordum.

"Tiyniyetini siktiğimin evladı seni!" diye bağırdı Tufan. "Kız kalkmaya çalışıyor, kızı niye kaldırmıyorsun lan üzerinden!"

Yerdeki adamın karşısında oturan adam hızla Tufan'ın arkasına geçip onu adamın üzerinden çekmeye çalıştığında, Tufan öfkeyle küfretmeye devam ediyordu.

"Evveliyatını sikmedin mi ben şimdi senin?" diye bağırdı Tufan aynı öfkeyle ve sertçe yumruk attı. Eli adamın yüzündeki kanlara bulaşırken, ben afallamıştım. Onlara şaşkınlıkla baktığım sırada, aklımla gördüklerimin doğruluğunu kavramaya çalışıyordum. Tufan'ı birkaç adam yerdeki kanlar içindeki adamın üzerinden çekip almışlardı. Seçemiyordum tam. Alkol beynimi uyuşturmuş gibiydi.

"Gel canım," dedi bir kız ve koluma girdi telaşla. "Gel çıkalım."

"Ben seni anlıyorum, birader!" diye bağırdı bir adam Tufan'a. "Sakin ol ama, böyle olmaz!"

"Ağzını yüzünü sikeceğim onun daha," dedi Tufan ona sarılıp uzaklaştırmaya çalışan kocaman bir adamın yakasına ellerini sertçe vurarak.

Kız masadan çantamı alıp beni çekiştirerek mekandan çıkartıyordu, ben ise Tufan'a bakıp olayları idrak etmeye çalışıyordum. Tufan bir an hafif aralık ağzı ile derin derin nefes alırken duraksadı ve gözlerini boş mekanda gezindirdi. Beni bulduğunda bende bıraktı gözlerini. Gözlerimiz kesiştiği

sırada kolumdaki kız beni çıkışa doğru sürüklüyordu. Kapının önüne geldiğimizde kız bana bakarak telaşla sigara uzattı. Kapının önü insan kaynıyordu, mekandaki kızların hepsi olayı birbirleriyle değerlendiriyordu.

"Olur böyle, alkol içince illaki kavga çıkıyor," dedi kız beni sakinleştirmek adına. Sigarayı paketten almak için elimi uzattığımda pakete elimi denk getiremedim.

Kız paketinden sigara çıkartıp dudaklarıma koydu ve sigaranın ucunu alevledi. Ona yarı bayık gözlerimle baktığım sırada sigaradan sertçe bir duman alıp yavaşça sigarayı yana doğru üfledim. Ayakta zar zor duruyordum, gözlerim kapanmamak için savaş veriyordu.

Tufan mekandan çıkarak hızla gözlerini kapının önündeki insan sürüsüne çevirdi. Gözleri beni ararken derin derin nefes alıyordu. Beni gördüğü an bakışlarını yumuşattı ve yavaşça yanıma doğru ilerledi. Avuç içini bana uzattı. Ellerindeki kanlar gitmişti. Sigaradan bir duman daha alıp küllüğe attım ve ellerimi boynuna doğru uzattım. Kucağına almasını istiyordum. Yürümeye halim yoktu. Yavaşça eğilip bacaklarımdan ve belimden tutarak beni kucağına aldığında kollarımı boynuna sardım. Kokusu yüzüme çarptı.

"Salak salak adam dövdürtüyorsun bana," diye mırıldandığı sırada kıkırdıyordum. Tufan'ın kucağındayken omzunun üzerinden bana sigara veren kıza el salladım.

"İçme demeseydin!" dedim sinirle ona dönerken. "Bana yasak dersen ben yaparım."

"Seni odaya bırakıp diğer kulüpleri gezmem lazım," diye mırıldandı. "Yemin ederim tek işin benim işlerimi aksatmak."

"Söylenme ya!" dedim sinirle. "Niye dövdün adamı?"

"Kızım niye milletin kucağına oturuyorsun?"

"Bilerek mi yaptık be!" dedim sinirle. "Tufan yeter üzerime gelme."

Sırıttı bir an, ilerlemeye devam etti. "Kedicik muhabbeti ne?"

"Ne?" dedim anlamsızca ona bakarken.

"Bir şeyler dedin ya kulüpte. Anlamadım o mevzuyu. Ne demek kedicik falan?"

"Hiç," derken başımı onun omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. "Keşke Galata açık olsaydı."

"Neyse ki dünyanın en efsane kocasına sahipsin," dediğinde gözlerim kapalı sırıttım.

"Sorma," dedim esnerken. "Efsaneler efsanesi. Tufan Ali Uluhan."

"Ol de," derken beni yavaşça kucağından indirdi. Önce ne olduğunu anlamadım ama düşmemem için beni tuttuğunda yana baktım. "Ol de, oldurayım Nergis."

"Anlamadım," dedim kaşlarımı çatarak. Cebinden büyük bir anahtar çıkartıp bana uzattı. Tedirgin bir şekilde anahtarı alıp ona baktım.

"Bir tanıdık vardı, rica ettim. İçeride kimse yok, yarın sabah renovasyona ustalar gelecekmiş. Yarın sabaha kadar anahtarı geri götürmem gerek."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Galata'ya mı gireceğiz? Gecenin bu saati?"

"İki gönlün olsun, sonra odaya çıkartacağım seni. Oradan da kulüpleri amele gibi gezmeye devam edeceğim."

"Bana uyar!" dedim heyecanla. Anahtarı deliğine sokmaya çalıştım ama beceremedim. Tufan anahtarı sabırla sokmamı bekledi. Sonunda soktum ve kapıyı itekledim. Çığlık atarak içeri girdim. "Ya sen kaşla göz arası nasıl yapıyorsun bunları?" dedim heyecanla.

Çevrede insan yoktu, buna rağmen çok tedirgin olmuştum. Gizlice, yasakla giriyor gibi hissetmiştim. Kapıyı iki elimle ittim. İçeriye girip girişin ışığını buldum. Küçücük, dar bir alandı. Etraf taş duvarlardı. Yan tarafımda minik, tek kişilik dar bir dönen merdiven vardı. Merdiven basamaklarının altında çizgi çizgi sarı ışıklar vardı.

"Kocanda daha ne numaralar var, bir bilsen?" dediği sırada merdivene ilerledim ve hızla yukarı doğru çıkmaya başladım. "Koşma düşeceksin şimdi!" diye bağırdı. "Hey! Sana diyorum! Bir yerini sakatlayacaksın yine! Alo!"

Tufan kapıyı üzerimize kapatıp arkamdan beni takip etti. Dönerek merdivenleri çıktığımda yuvarlak bir alana geldim. Sarhoşluk bedenimden silindi gibi hissettim.

"Şunlara bak Tufan!" dedim heyecanla. Müzedeki eşyalara baktım. Osmanlı döneminden kalma olduğunu düşündüğüm pek çok nesne vardı. Heyecanla göz gezdirip merdivenleri tırmanmaya devam ettim. O kadar hızlı çıkıyordum ki merdivenleri, başım dönmüştü. Balkon tarafına ulaştığımda gözlerimin kahvelerinde İstanbul'un ışıl ışıl manzarası yansıyordu.

Karanlıkta bile parlıyordu. İstanbul çok güzeldi. Kocamandı, hayat doluydu. İçindeki hayatları tek tek öğrenmek isterdim, her sokağını bilmek isterdim. Balkonun demirlerine ellerimi

sıkıca tuttum ve derin bir nefes aldım. Karanlık denizin üstündeki gemiler ışıl ışıldı. Kız Kulesi'ni aradım heyecanla.

"Bak," dedi Tufan ileriyi göstererek. "Orada seninki."

Kalbim duracak gibi olmuştu. Kız Kulesi'ni gördüğümde istemsizce kahkaha attım ve yerimde zıpladım.

"Tufan! Galata'nın aşkı o işte!"

Tufan arkamdan ellerini iki yandan açarak balkon demirlerine tutundu. Bedeni arkamdaki bir sığınak gibiydi. Başımı geriye attım ve göğsüne doğru başımı bastırdım. Kocaman gülümsedim İstanbul'a bakarak. Rüzgar yüzüme çarptıkça nefes almanın mükemmelliğini düşünüyordum. Tufan dudaklarını başımın arkasına dokundurdu ve yavaşça öptü.

"Ne kadar da heyecanlı o küçük kalbin?"

"Çok güzel," dedim heyecanla manzaraya bakarken.

"Seni öpmem seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu. Nefesi saç diplerime karışmıştı. Ses tonu kan gibiydi. Cevap vermediğimde kibarca öptü başımdan tekrardan.

"Benden sıkılıp gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, burnunu omzuma sürttüğü sırada. Gözlerimi istemsizce kapattım. Ağır ağır sordu. "Benden korkup, kaçıp gitmeyeceksin, değil mi?"

"Gitmeyeceğim," dedim. Nefesim dudaklarına çarpmıştı. "Kız Kulesi'ne bak, öylece bekliyor."

"O bekler, sen?" dedi burnunun ucunu sürterek. "O denizin ortasında kalmış, kaçamıyor bir yere ama senin yolların parlıyor. İstediğin gibi adım atabilirsin."

"Yerimde duruyorum," dedim yavaşça. "Adım atmayacağım."

"Benimle misin, küçük şeytan?" diye sorduğunda gözlerimi açıp ona baktım. Aramıza İstanbul sesi girdi birkaç saniye.

"Seninleyim Tufan," dedim simsiyah gözlerine bakarken.

"Benim misin, küçük şeytan?" diye sordu kısık sesle. Cevap vermedim. Gözlerini İstanbul manzarasına çevirdi. Yan profilini izledim. "Etkilendiğin şeyin farkındayım. Senin o narin bedenin ruhumu sevmiyor. Sevemiyor. Seni heyecanlandıran ruhumu saran et parçası. Sen, tutkudan öteye geçemiyorsun, Nergis."

"Çok özür dilerim ama ruhunda insanı etkileyecek ne var?" diye sordum alayla karışık. "Söylesene Tufan, bir kadın seni niye sevsin ki?"

"Aslında ruhumda taşıdığım çok hassas, çok güzel bir şey var."

"Neymiş o?"

"Sensin o. Sen cevaplamadın, ben söyleyeyim. Benimsin, küçük şeytan." Fısıldadı ağır ağır. "Sen sadece benimsin. Bana aitsin." İstanbul'a bakıyordu ama benimle konuşuyordu. "Sen bana insan olmayı hatırlattın." Acıyla yüzünü ekşitti. "Ve ben seninle insan hissetmeyi çok sevdim."

Bedenimi ona doğru döndürüp başımı yukarı kaldırdım ve ölümü andıran gözlerine sıkıca baktım. "Bu yanlış," dedim öylece onun yüzünü izlerken. "Bu çok yanlış Tufan. Sen, çok yanlışsın Tufan."

"Nasıl da adi bir ikilem, öyle değil mi ömür törpüm? Ben, senin en büyük yanlışınım. Ama sen bendeki tek doğrusun.

Benim tek doğrumsun." Başını bana indirmeye cesaret edemedi.

"Ben senin değilim."

Bu sefer indirdi başını bana. Göz göze geldik. Nefesimi tuttum. "Sen tam da benimsin. Bana aitsin. Sanki benim için varsın. Bu dünyaya benim için gönderilmişsin."

"Ben bazen kendimi Kız Kulesi gibi hissediyorum, İstanbul Boğazı'nı hemen aşamayacağımı biliyorum ama senden gelecek mektupları beklemek çok heyecan verici. Seni tanımak çok heyecan verici."

"Ben bile kendimi tanıyamıyorum Nergis. Sana beni nasıl anlatayım?"

Omuz silktim. Gözlerimiz hiç kopmadı. "Anlatma. Yaşıyoruz işte beraber."

"Benim gibi bir adama o kadar uzun süre sabredebilir misin?"

"Ediyorum zaten," dedim sessizce. Gözlerim gözlerine sıkıca tutunuyordu. "Etmiyor gibi mi duruyorum?"

"Nergis," diye fısıldadı. "Sana bir sır vereyim mi?"

Gözlerimi kıstım. Bana eğdi biraz başını. "Ver, Tufan."

"Saklayabilir misin?"

"Saklarım," dedim sessizce. "Söyle."

"Ben sana çok pis yanıyorum."

"Tufan?" dedim heyecanla. "Öpüşelim mi?"

Gülmeye başladı. Gözlerini kaçırdı gülerken. Bakışları tekrar İstanbul'a çevrildi. "Nasıl bir kızsın sen ya?" derken dudaklarını yaladı. Davetiye gibi. "İçip içip bana azıyorsun, farkında mısın?"

"Ne yapayım?" dedim omuz silkerken. O güldüğü için istemsiz gülüyordum. "Sen de çok azdırıcı kokuyorsun."

"Allah Allah," derken sırıtıyordu. "Öyle mi?"

"Evet," dediğimde başını tekrar bana indirdi. "Gerçekten öyle. Ben ne yapayım?"

"Sen böyle benim sözümden hep çıkacak mısın? Ben içme dediğimde inadına böyle içecek misin?"

"Planlarım o yönde," dedim neşeyle. "Bu durum seni rahatsız ediyor mu?"

"Deli gibi," derken gözleri boynuma kaydı. "Beni deli gibi rahatsız ediyorsun. Atıveresim geliyor seni şuradan."

"Giderken seni de tutup kendime bir düşürürüm ama," dediğimde gözleri boynumdan çekilip gözlerime çıktı.

"Bak sen," dedi sessizce. "Beni çekebilecek kadar güçlü bir kız mısın ki sen?"

"Hayır ama seni peşimden sürükleyecek kadar akıllıyım."

Gözleri döndü gibi oldu. Belki de Tufan'ı kontrol etmenin en önemli yolunu öğrenmiştim. Onu güçle değil, zekayla alt etmek gerekirdi. O zaten gücünü yeterince göstermişti. Onun için önemli olan insanların birbirlerine silah zoruyla değil, akıl zoruyla yaptıklarıydı.

"Nergis?" dedi dudaklarıma bakarken. "Sır saklayabilir misin?"

"Saklarım Tufan."

"Bir gün ölüp gidersem," derken eğildi. Burnu burnuma sürttü. "Ölümle bile sana musallat olurum. Öyle taktım sana kafayı."

Dudaklarımı öpmeye başladı. Geri çekildi. "Kiminsin?"

Tekrar öpmeye başladı. Dudaklarım dudaklarının alevi ile feleği şaşmış bir şekilde karşılık verdi. Gözlerim yukarı doğru kaydı, ardından kapandı. Birbirimizi öperken bedenini üzerime doğru bastırdı. Belim balkon demirlerine sıkıca dayandı. Sırtımdan tuttu ve öpüşünü sertleştirdi.

Bir ara çekildi. "Ölüm bile sana rahat vermez, Nergis."

Dudakları tekrar dudaklarıma dokundu. Öpüşleri sertleşti. Ellerim kollarına gitti ve kollarından tutup kollarını avuçlamaya başladım. Gömleğini çekiştiriyordum. Saçlarım balkon demirlerinin arkasında kalmış, Galata'dan aşağı doğru sarkıyordu.

"Kiminsin sen?"

Tutku, en karanlık deneyimdi. Enkaza çevirdiği sadakatin çöküşünü izlemekti. Yaraların, kuyunun derinlerine doğru kanayıp ruhu gizlice kemirmesi, umutları ve güveni paramparça etmesi gibi bir lanetti. İnsanın ardından geriye kalanlar ise, paramparça olmuş ruhların dipsiz karanlığa doğru sürüklenmesiydi.

Öpüşleri sertleşirken kalbim duracak gibi heyecanlıydım. Bir anda beni geriye doğru çekti ve balkondan içeriye sokarak

elini başımın arkasına götürdü. Galata'nın taş duvarlarına sertçe itti bedenimi. Başım taş duvar yerine eline çarpmıştı.

"Ve gidersem Nergis," dedi sertçe dudaklarımı çekiştirirken. Diğer elini hızla popoma indirdi ve tek eliyle popomdan sertçe yukarı kaldırdı. Kucağına çıktığımda heyecanla inlemiştim. Bacaklarımı beline doladım ve ellerimi sıkıca kollarına sardım. "Seni burada kurda kuşa yem etmem."

Taştaki elini çekti ve bacaklarımdan sıkıca tutup yukarı doğru bedenimi zıplattı. O kadar sert öpüyordu ki, aklımı kaybedeceğimi düşündüm. Ona sıkıca tutunuyordum ancak bacaklarım titremeye başlamıştı. Heyecandan bedenim kasılıyordu. Bacaklarımdaki elleri sıkılaştı ve bacaklarımı ovdu. Delirmek üzereydim. Tir tir titriyordum.

"Ya benimle yaşarsın, ya benimle ölürsün."

Bacaklarımı indirmek adına yere doğru bastırdığımda ellerini bacaklarımdan çekti. Dudaklarımızı ayırdığında nefes nefese bir şekilde başımı taş duvara yaslayıp dudaklarımı yaladım.

"Çök dizlerine," dedi hırsla. Ardından bir adım geriye çekildi. Hızla dizlerimin üzerine çöktüm ve zevkten kocaman sırıtıp ona doğru kaldırdım gözlerimi. Çıplak bacaklarım Galata'nın zemine dokununca ürpermiştim.

"Aç düğmemi," dedi başı bana eğikken. Gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Pantolonunun düğmesini çabucak açtım ve fermuarını aşağı doğru indirdim.

"Şimdi ne yapacağım?" dedim nabzım oramda atarken. Kasıklarım Tufan için haykırıyordu.

"Ağzına alacaksın," dedi iç çamaşırını aşağı doğru kaydırırken. "Yaklaş," dedi ve elini başıma doğru uzatıp

ensemden sıkıca kavradı. Saçlarımı avcunun içine topladı. Aklım yerinden gidiyordu.

"Çüş!" dedim zar zor ellerimle onu kavrayarak. Kocamandı, çok sertti. Taş gibi. "Alamam!"

"Alacaksın," dedi ve ensemden bastırarak onu ağzıma doldurdu. Yarısına kadar gelemeden gözlerimi kocaman açtım ve başımı geriye çekmek adına Tufan'ın saçlarımı tutan eline doğru sıkıca bastırdım.

"Seni küçük orospu," diye mırıldandı. Hırsla daha çok kendine doğru bastırdı. Bunu yapması ile yarısından fazlası ağzıma girmişti. Ardından saçlarımdan tutarak yavaşça beni geriye doğru çıkardı. Sonra tekrardan bastırdı.

"Kiminsin lan sen?" Sonra tekrardan çıkarttı.

Tekrardan ağzıma doldurdu.

Sürekli saç diplerimden bastırıp geri çekiyordu. Gözlerim yanarken iki elimle sıkıca Tufan'ın bacaklarına sarıldım. Bir anda çektiğinde tükürüklerim yere döküldü. Derin derin nefes aldığım sırada bana doğru eğildi. Gözlerimiz dokunduğunda siyahlarının alevi ile ürperdim. "Kiminsin sen? Konuş lan?" dedi şuuru gitmiş gibi. Bir eliyle çenemden tuttu ve yavaşça yanağıma tokat attı. "Söyle?"

"Senin," derken yutkundum. "Seninim."

"Aferin," dedi ve doğruldu tekrar. "Aç ağzını."

Sertçe ağzıma soktu sikini. Hırıltılı bir ses çıkarttı ve ardından beni saç diplerimden tutarak sertçe çıkardı. Gözlerim gözlerindeydi. Yüzündeki hırs bile ıslatacaktı beni. Tekrar kendine bastırdığında gözlerimi kapattım.

"Gözlerini gözlerimden çekme. Şuna bak, nasıl da kıvranıyorsun altımda?" dedi sesi insanı düz zeminde yere çakılacak kadar alaşağı ederek. Hızla gözlerimi açtım ve ona kaldırdım tekrardan.

O kadar hızlı başımı itip çekiyordu ki, her çıkarttığında tükürüklerim çeneme doğru akıyordu. Yüzündeki ifade insana akıl tutulması yaşatırdı.

"Kocan ağzına boşalsın mı?" diye sorduğunda kendi kendine başıyla onayladı kendini. Gözleri hala kör gibiydi.

"Aç bakalım minik ağzını," dedi hırsla. Ses tonu ile sırılsıklam olmuştum. Külotumdan yere doğru zevk suyumun taştığını hissettim. Hızla ağzımdan çıkarttı.

Ağzımı açarak dilimi dışarıya çıkarttım şehvetle. Çenemden tuttu ve eğilerek ağzıma doğru hızla boşalmaya başladı.

"Bekle," dedi hızla. "Yutma sakın." Gözleri hala ölüm gibiydi. "Bakayım."

Dilimi ona doğru tuttum. "Bekle," dedi pantolonunu tekrar üzerine geçirirken. "Bekleyeceksin. Aferin."

Kemerini bağladı ve bana doğru eğildi. "Yut şimdi."

Dudağımdakileri ona bakarak yaladım ve ağzımı kapatıp hepsini sertçe yuttum. Tadı insanı serin sularda yakardı. Gökyüzü üzerime yıldızları yağdırmıştı.

Dudaklarımı sertçe öptü. Kolumdan tutup beni hızla ayağa kaldırdı. Ardından elimden tutarak merdivenlere doğru götürdü. Bacaklarım titriyordu. Ellerim kaşınıyordu. Dar merdivende önümden inmeye başladı. Birkaç basamak kala durdu.

"Otur merdivene," dediğinde yanan bedenimle hızla merdiven basamağına oturdum. Son basamağa indi ve bacaklarımı iki yana açtı. Ellerimi merdivenin iki yanındaki taş duvarlara götürdüm ve heyecanla ona bakarak taş duvarlara avuç içimlerimi bastırdım.

"Kokun adamın aklını alıyor. Tadın neler yapar, kim bilir?"

Bir çırpıda elbisemin eteğini yukarı doğru kaldırdı ve külotuma doğru burnunu sürttü. Ağır bir şekilde güldü. Gülüşü ile istemsizce alt bedenim titredi. Kafayı yiyordum, aklıma sahip çıkamıyordum. Külotumdan dudaklarını yavaşça orama doğru bastırdı ve öptü. Ellerimi duvarlardan çektim ve oturduğum merdiven basamağına indirdim.

"Tufan," dedim sessizce.

"Kes sesini," diye mırıldandı. Derin derin nefes alıyordum. Külotumu hızla altımdan çıkarttı ve burnuna götürdü. Derin bir iç çekti ve külotumu pantolonunun cebine koydu. Gözleri alev alıyordu. "Kocan seni yalayıp yutacak şimdi. O daracık amcığını diliyle sikecek. Kendine alıştıracak kocan seni."

Eli oraya gitti ve orama işaret parmağını sürttü. "Hassiktir," dedi şehvetle gülerken. "Cayır cayır yanıyorsun." Başı bana kalktı. "Acıktın mı sen? Kocan doyursun mu seni?"

"Doyursun."

Başımı geriye attım ve merdivene ensemi bastırdım. Sırtıma denk gelen basamaklar sırtımı kesiyordu adeta. Başımı basamaktan kaldırıp ona doğru eğdim. Baş parmağını oramda yukarıdan aşağı doğru sürttü ve parmağının ucunu dudaklarına götürdü. Birkaç saniye dudağını emdi ve gözlerindeki alevi büyük volkanlara bıraktı.

"Bu daracık amcığını diliyle siksin mi kocan?"

"Siksin."

Bakışları insanı küle çevirirdi. Dudaklarını orama götürdü ve öpmeye başladı. İstemsizce inledim ve elimle saçlarından tuttum. Elleri çıplak bacaklarıma gitti ve bacaklarımdan sıkıca tutup bacaklarımı yukarı doğru kaldırdı. Bacaklarımı omuzlarına çıkarttı ve bedenini merdivende iyice eğerek orama dudaklarını hırsla yapıştırdı.

Dudaklarını amıma sürtüyor, diliyle deliğime doğru yavaşça bastırıyordu. Suratım ağlamaklı oldu, onu izleyerek hırsla inliyordum. Bacaklarım titriyor, saçlarından sıkıca tutuyordum. Göğüs kafesim çok hızlı inip kalkıyordu. Her darbesi bedenimi biraz daha eritiyordu.

"Devam et," dedim hırsla. "Sakın durma Tufan."

Omuzlarındaki bacaklarım istemsizce kasılıyordu. Dizlerimi birbirine doğru bastırıp kafasını yavaşça bacaklarımla sıkıştırdım. O kadar hızlanmıştı ki, korkulu ifade ile elimi taş duvara koydum. Duvara avcumun içini sıkıca bastırdım.

"Devam et," dedim ağlamaklı suratımla. Kafayı yemiştim, bedenim ağlıyordu. Çığlık atmak istiyordum. İnlemelerim o kadar peş peşe ve kısa çıkmaya başlamıştı ki, Tufan bir ara dudaklarını oramdan çekip ağır bir şekilde güldü. Burnu ile derin derin nefes aldığı için nefesindeki sıcaklık dili ile birleşmişti.

"Dilim bile zor sığdı lan buna," dedi tekrar yalamaya devam ederken. "Nasıl sikeceğim lan ben seni?"

"Devam et," dedim sessizce. "Durma."

"Kocan güzel yalıyor mu seni?" derken sırıtarak başını bana kaldırdı. Kendi kendine başı onaylar sallandı. "Amcığın sevdi mi kocanın dilini?"

"Sevdi," dedim delirerek. "Devam et."

Dudakları tekrar amımı çekiştirmeye başladı. Elbisemin üzerinden göğüslerimi avuçladım. Gözlerini gözlerime çıkarttığında gözlerindeki kıvılcımla karşılaştım. Gözlerindeki şehveti görmemle başımı hızla geriye attım ve ensemi yukarı doğru uzanan merdiven basamağına koydum.

İçimde bir havai fişek patladı. Titremeye başladım. Ağzına boşalıyordum. Tufan'ın hırıltılı sesini duydum tekrardan. Burnundan çıkan nefes orama çarptıkça acı çekiyordum. Oramdaki suyu emmeyi bırakmıyordu. O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki, kıvranarak başına doğru elimi götürdüm ve onu geriye doğru itmeye çalıştım.

Gözümden yaş akacak gibi olduğunda bacaklarımı omuzlarından iki yana doğru çektim ve merdivene tamamen uzandım. Sırtım merdiven basamakları ile delinmişti. Göğüs kafesim aldığım hızlı nefes yüzünden deli gibi kalkıp inerken başımı kaldırıp ona baktım. Dudaklarını zevkle yaladı kocaman sırıtırken.

"Benimsin. Bana aitsin," dedi hırsla. "Kiminsin sen?"

"Senin," dedim nefes nefese. "Seninim."

"Aferin," derken başı olumlu sallandı. Islak dudaklarını yaladı. "Ne seni ne tadını bir başkasına vermem. Seni, kimseye yar etmem. Duydun mu beni?"

Hey, Tufan. Senden vazgeçeceğim günü düşünüyorum da, o gün gerekirse ölümü seçeceğim. İşte o zaman sen kendi haline yanacaksın.

Beni bir kere tattın ya, bensizliği nasıl atlatacaksın?

-BÖLÜM SONU-

Tiktok ve Instagram'daki sosyal medya hesaplarım : **ceylinpetrikor**

Yeni bölüm alıntıları ve soru cevapları kaçırmamak için Instagram'daki **Küçük Burjuvalar** kanalına gelmeyi unutmayın nergis çiçeklerim. Diğer bölüm görüşürüz!

39. BÖLÜM : CİNNET (+18)

Bu bölüm tamamen **yetişkinlere** yöneliktir. Bölümde, ***CİNSELLİK, FİZİKSEL VE RUHSAL ŞİDDET, KAN, ÖLÜM*** ve ***KENDİNE ZARAR VERME*** gibi hassas konular ***açıkça*** yazılıp ***detaylı*** bir şekilde tasvir edilmiştir. Bu konularda hassas ve bu konulardan dolayı **tetiklenebilecek** kişilerin bu bölümü okumamaları gerekmektedir.

Diğer yani 40. bölümümüz BNT serisinin basılacak 2. kitabının finali olacaktır. 3. Kitaba kadar bir süre mola vereceğim. Hem kitapların basım ve düzenleme aşaması için zamana ihtiyacım var, hem de her hafta bölüm attığım için biraz mola vermek istedim. Anlayışınız için teşekkür ederim, iyi okumalar çiçeklerim. Oy ve yorum desteklerinizi bekliyorummmm

39

2. KİTAP FİNALİ ÖNCESİ SON BÖLÜM.

Sıcacık battaniyenin içinde tir tir titriyordu sanki bedenim. Üşüdükçe üşüyordum. Kalbim ısınamıyordu bir türlü. Gözlerim soğuktan buğulaşmıştı. Gözlerim annemi arıyordu soğuğun sesinde. Mayışan bakışlarım hapsolmuştu küçük bir kız çocuğunun babasına olan hasretindeki çaresizlikte.

Bazen kendimi çok güçsüz hissediyordum. Bazen de çok güçlü.

Arkamdan sıkıca sarmıştı onun kolları beni. Yine de ısınmama yetmedi. Kitapların kötü kahramanları olurdu. Canavar. Acımasız. Onlardan biri benim kitabımın başrolüydü. Bu duruma alışmaya çalışmak beni çok yoruyordu.

Gözlerim İstanbul Köprüsü'ne bakıyordu. Yattığım odanın camları kocamandı. Köşedeki şöminedeki yanan odunlar cızırdıyordu. "Tufan?" diye mırıldandığımda cevap vermedi. Başım onun kolunun üzerinde, ona sırtım dönük şekilde uzanıyordum. O her nefes aldığında göğsü sırtıma çarpıyordu. "Tufan?" diye sordum tekrar, ısrar ederek. "Sana diyorum?"

"Evet?" derken sesi çok boğuk çıktı. Uyukluyordu sanki. "Bana olan aşkını falan uzun uzun anlatacaksan yarın anlat. Uykum var Nergis."

"Niye otelde kalmadık ki?"

Derin nefes verdi arkamdan. Hemen sonra mırıldandı uykuyla karışık. "Vazgeçtim. Milletin uyuduğu yerlerde uyumayalım istedim. Kim bilir bizden önce kaç herif uyudu o odada? Belki de senin uzandığın kısımda uzandılar..."

"Temizleniyor ama," diye söylendim. "Gecenin köründe bizi iki saat yol çektirip kendi evine getirmene gerek var mıydı?"

"Ben böyle uygun gördüm Nergis. İzninle uyuyacağım. Ayrıca ev değil, yalı."

Nefes verip gözlerimi kapattım. Gözümü açtığımda odanın içi bulutların grisiyle doluydu. Muğla'dan pek de farksız sayılmazdı İstanbul. Güneş tam çıkmıyor, denizle gökyüzü

birbirine karışıyordu. Gözlerimi ovdum. Manzaraya bir süre daha baktım. Pencereden köprü görünüyordu. Arabalar minicik. Hayat uzakta gibiydi. Yatağın diğer tarafı boştu. Yorganı üzerimden atarken şöminedeki odunların serinlediğini fark ettim. Dizginlenmişlerdi. Çıplak ayaklarımı yere indirip yataktan kalktım. Yatak odasından çıktım.

Aşağı inmeye başladım. Merdivenlerin ahşabı tok ses çıkarıyordu. Ev büyüktü ama boş değildi. Hizmetli olarak tek bir adam gelmişti biz buraya geldiğimizden beri. O bakıyordu tüm işlere.

Evin de yardımcı adam kadar ağır bir havası vardı. Belki de Tufan burayı senede bir kez kullandığı için böyle ağırdı. Hoş, Tufan'ın Muğla'daki çiftliği de buradan pek neşeli sayılmazdı. Eski bir yalıydı bu. Tavanlar yüksek, duvarlarda kabartmalar, yerde koyu renk halılar. Camlar kocamandı. Bahçe denize doğru iniyordu. Çimlerin üstünde ince bir nem vardı.

Denize inen bahçeye vardım. Suya en yakın yerde açık renkli koltuklar vardı. Tufan oradaydı. Bacak bacak üstüne atmıştı. Bir eli koltuğun kenarındaydı, diğerinde puro vardı. Kahvesi ve açık kitabı masadaydı. Denizi izliyordu, ara ara gözlerini kitaba indiriyordu. Sanki saatlerdir oradaydı. Purodan çıkan duman belirgindi.

Hiç acele etmiyordu. Her hareketi yavaştı. Kahvesini alıyor, küçük bir yudum içiyor, tekrar denize bakıyordu. Yanına doğru yürürken çalışan sessizce yaklaştı. Elinde ikinci bir kahve vardı. Tufan'ın yanına oturduğum sırada çalışan adam kahveyi masaya bıraktı.

"Günaydın ömrümün törpüsü," dediğinde başımı Tufan'a çevirdim. Ses tonu sakindi. Gözleri masada açık kitaptaydı.

"Günaydın," dedim kısaca. Fincanı elime aldım. Deniz neredeyse ayaklarımızın dibindeydi. Dalga sesi yok denecek kadar azdı. "Ne ara uyandın?"

Puroyu dudaklarının arasına aldı. Dumanı yavaşça verdi. "Niye? Beni uykunda çok mu özledin?"

Bir süre sustuk. O denize baktı, ben ona baktım. "Bugün ne yapacağız?" diye sordum merakla. Kahveden bir yudum daha aldım.

"İşlerim var," dedi geriye yaslanırken. Purosunu küllüğe bıraktı. "Erhan ile gece kulübü evraklarını halledeceğiz."

"Ben?" dedim, sorar gibi. "Ben ne olacağım?"

"Sen evde uslu uslu beni bekleyeceksin."

Hizmetli önüme kahvaltılık soğuk bir sandviç ve portakal suyu getirdiğinde şaşkınlıkla Tufan'a bakıyordum. "Ne demek o?" diye sordum şaşkınlıkla. Sandviçi elime aldım. Bir ısırık sonrası yanağım dolu ona döndüm. "Beni niye getirdin madem buraya? Oturup manzara mı izleyeceğim? Tamam bu evin manzarası çok güzel ama deniz Muğla'da da vardı..."

"Ağzın dolu konuşma," dediğinde şaşkınlıkla lokmamı yuttum. Duraksadı ve bana döndü. "Boğazında falan kalır, ondan. Ev değil, yalı."

"Çok sıkılırım burada," derken tekrar sandviçe döndüm. "Ben de seninle gezmek istiyorum."

Bıkkın nefes verip purosunu tekrar eline aldı. "Ben buraya gezelim diye getirmedim seni," derken bir an duraksadı. Gülerek bana döndü. "İlk tanıştığımızda bana puro yaladığım için laf atmıştın, hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim ağzım dolu şekilde sırıtırken. "Çok komik duruyordun ama. Koskoca adam puro yalıyor."

"Nerede ne diyeceğini hiç bilemiyorsun," derken purosunu dudaklarının arasına götürdü. "Ne yapmak istiyorsun ki İstanbul'da?"

"Bilmem," derken sandviçi yiyordum. Gözlerim denizdeydi. Gözlerim kocaman açıldı ve hızla ona döndüm. "Tufan?" dedim heyecanla. "Falcıya gidelim mi?"

Gözleri kitabındayken anlamsızca kaşları çatıldı. "Ne?"

"Falcıya. Eğleniriz."

"Saçma salak işler peşindesin yine," diye mırıldandığında ısrarla ona bakıyordum. Bana baktı göz ucu ile. "Ben dolandırıcılara para vermem." Duraksadı. "Bir tanesine verdim, bana yetti."

"Ben miyim o para verdiğin dolandırıcı?"

"Yok," dedi. Baş parmağının ucunu diliyle hafifçe yalayıp sayfayı çevirdi. "Keşke sana para vermekle yetinseydim. Sana ömrümü verdim ben. Ömrümü yedin. Bitirdin hatta."

"Ya gidelim!" dedim heyecanla. Sandviçi bitirip portakal suyunu elime aldım. "Çok eğleniriz."

"Boş beleş iş nerede, Nergis orada."

Göz devirdim. "Tufan hadi."

"Nergis."

"Ya lütfen."

Puroyu masaya bıraktı. Ellerini önden birleştirdi. Oturuşunu rahatlattı. Bana baktı. "Çocuk gibisin."

"İyi. Tek giderim."

Şaşırdı. "Sen bu dünyadaki herhangi bir lokasyona benden ayrı adım atabileceğine inanıyor musun harbili?"

"Niye?"

"İstemiyorum kızım," dedi şaşkınlıkla. "Bırakmam." Geriye yaslandı. "Bensiz gidemezsin hiçbir yere. Çişin geldiğinde bile beni çağıracaksın."

"O zaman gel," dedim sinirim bozuk gülümserken. Bir an duraksadım. "Sabah sabah delirdin iyice. Ne çişi sen ne anlatıyorsun Tufan?"

Birkaç saniye sustu. Denize baktı. Sonra tekrar bana döndü. "Şu yaşta adamı uğraştırdığın şeylere bak amına koyayım."

"Evet Tufo bence de falcıya gidelim tamam," dedim hızla. Elimi masada duran sigara paketine uzatacağım sırada içmemem için paketi benden önce eline aldı ve kumaş pantolonunun cebine koydu.

Derin nefes aldı. "İyi. Yürü gidelim." Ayağa kalktı. Ceketini düzeltti. Puroyu söndürdü. Konuşurken ağzından son kez beyaz dumanlar çıktı. "Düş önüme, hoppidi."

"Bekle hemen giyinip geliyorum," dedim hızla sandalyemi geri iterken. Koşuşturarak üst kata çıktım. Yalı sabah serindi ama içim kıpır kıpırdı. Askıda yine benim için üç adet kıyafet vardı. Beyaz, diz altı sade elbiseyi giydim. Saçlarımı açık bıraktım.

Aşağı indiğimde Tufan zaten hazırdı. Yüzü ifadesizdi. Sabah uyanır uyanmaz simsiyah gömlek, siyah pantolon giymişti. Onu eşofmanla belki de sadece bir kez görmüştüm.

"Bu ne enerji?" dedi bana bakarak.

"Gezmeye gidiyoruz Tufişim."

"Ne dedin?" dedi şaşkınlıkla. Yanından geçip ilerlediğim sırada peşimden sakince adımlamaya başladı. "Ne dedin küfür mü ettin neydi o kelime? Üstelik ben bir yere gezmeye falan gitmiyorum. Peşinden sürükleniyorum."

"He he aynen evet ondan," dedim hızla. Bahçeden çıkarken bir araç hareketlendi. Biz arabaya bindiğimizde sessizce peşimizden gelmeye başladı. Alışmıştım ama yine de tuhaf geliyordu. Yolda telefonumu çıkarıp falcının adresine baktım.

"Bir saniye... Ay Tufan buradan sola dönecektin. Beşiktaş tarafıydı."

"Nergis sola döneceğimi sola dönüş kavşağı bittikten sonra söylememen gerekiyor," dedi sinirle. Geriye yaslı bir şekilde nefes verdi. "Sabır," dedi sessizce.

"Acelen ne ya?" derken telefondan bakıyordum. "Şu ileriden de girebilirsin."

"Emrin olur," dedi imayla. Direksiyonu gösterdiğim yere kırdığı sırada bir yandan da sokakları inceliyordu. Vitrinleri, köşeleri, kalabalığı.

Arabayı bir otoparka park ettiğinde uzun ve güzel bir sokakta yürümeye başladık. İstanbul Muğla gibi değildi. Çok kalabalıktı. İnsanlar çeşitti. Trafik pertti. Yine de eğlenceliydi.

"Viktor'dan ses çıkmıyor?" dedim bir anda, sorar gibi.

Yanımdan ilerlediği sırada elleri ceplerinde, sessizce adımlıyordu. "Ne istiyorsun, kaos mu? Bizde işler yavaş ilerliyor. Vurarak kırarak çözmüyoruz olayları. Sinsi sinsi acıtıyoruz birbirimizi."

"Her an biri gelip bizi beklemediğimiz bir anda infaz edecek gibi geliyor," dedim onun adımlarına yetişmek için koşar gibi ilerlerken. Bu, Tufan'ın gülmesine sebep oldu.

"Ben varken sana kimse bir şey yapmaz. Korkman gereken tek insan benim."

"İçimi epey bir rahatlattın, sağ ol," dedim ona anlamsızca bakarken. Sonra başımı İstanbul'a çevirdim. Çok hareket vardı etrafta. Simitçiler, turistler, bağıran çocuklar, vapur düdüğü, martılar. *(MARTI DEMİŞKEN HATIRLATMA! BİR NERGİS TUFANI MARTI YAYINLARI İLE ÇOK YAKINDA RAFLARDA OLACAK FSDHJFSJDHJSDF)*

Normal hayat akıyordu. İnsanlar işe yetişiyordu, kahve kuyruğunda bekliyordu, telefonla konuşuyordu. Biz o akışın içinde biraz yabancı duruyorduk. Tufan'ın simsiyah hali elbette dikkat çekiyordu. Yaşlı bir adam dönüp baktı. İki genç kız fısıldaştı. Birkaç çocuk bizi uzunca inceledi.

Tufan ise insanların bakışlarını umursamıyordu. Bakışları hep ilerideydi. Elini bana uzattığında benden destek almak istediğini düşündüm ve elini tuttum. Bir sokaktan geçerken küçük bir dövmeci gördük. Camında desenler vardı. Kapı açık, içeriden makine sesi geliyordu.

Durup baktığımda Tufan birleşik ellerimizi ayırmamak için bir adım daha atarak duraksadı. Baktığım yere baktı.

"Tufan? Ne zaman yaptıracaksın?"

"Neyi?"

"Bedenindeki tek boş yere... Demiştin ya. Eline nergis dövmesi. Benim sırtıma kocaman Bekir dövmesi yaptın. Sıra sende."

Dövmeciye baktı, sonra bana. Sırıttı. "Acelemiz mi var?"

"Tufan bence sen var ya bu mıymıylık ile bu yaşa iyi gelmişsin," dedim ilerlemeye devam ederken. Hafifçe güldü. O, istemsiz olan gülüşlerindendi bu. Peşimden yürümeye başladı ellerimizi ayırmamak için.

"Senin de her şeye bir acelen var. Sürekli enerji dolusun," dediğinde falcıya doğru ilerlemeye devam ediyorduk.

"Çünkü ben bu hayatı yaşıyorum."

Bir an sustu ilerlerken. Yüzü tekrar dondu. "Ben yaşamıyor muyum Nergis? Ot muyum ben?"

"Sen ağır abi modundasın." Bir şey demedi. Sadece yürümeye devam etti. Ağır ağır ilerliyordu. Adımları ölçülüydü. Bir an durup bana baktı. Hafifçe gülümsedi.

"Biz ne arıyoruz burada?" derken kendini sorguladı. "Ben... Koskoca Tufan Ali Uluhan ne yapıyorum şu an?"

"Eğlence arıyoruz," dedim sırıtırken. O durunca ellerimizi ayırmamak için ben de durdum. "Tufan Ali Uluhan falcılarda geleceğini öğreniyor. Senin kuruldaki tefeci abiler bunu duysa çok şaşırırlar bence."

"Sakın o salak gruba falan söyleme," dedi sırıtarak ilerlerken. Mecbur ben de ilerledim. "Çetin'in dilinden düşemem amına koyayım. Tek bir eğlencem var o da yılanıma sincap yedirmek. Başka bir eğlence arayışım yok."

"Ekleriz," dedim sırıtırken.

Bir an duraksadı. "Sen bana racon mu kesiyorsun bu halinle?" diye sordu. Sırıtıyordu ama. "Büyüdün de bana kafa mı tutuyorsun? Ne bu laflar?"

"Ya geldik geldik!" dedim hızla onun elini tutup sokakta çekiştirmeye çalışırken. Sokağın sonunda küçük bir tabela gördüm. Camında nazar boncukları, içeride mor perdeler vardı. "İşte burası," dedim heyecanla.

Tufan kapıya baktı. Sonra etrafa. Sonra tekrar kapıya. İstemeden güldü yine. "Tufan senin ben kafanı sikeyim." Kısaca sağa sola baktı. "İnşallah kimse görmez beni burada."

Arkamızdaki siyah araç biraz ileride bekliyordu. Bizi izliyordu uzaktan. Kapıyı açtım. İçerisi loştu. Ağır tütsü kokusu doldu burnuma. Duvarlarda çerçeveli gazeteler vardı. Tam biz girerken içeriden yaşları bize göre genç iki kız çıktı.

"Kanka her şeyi bildi ya," dedi biri fısıldayarak.

"Ben şok! Eski sevgilimi bile söyledi," dedi diğeri.

Sonra Tufan'ı gördüler. Sesleri kesildi. İkisi de bir an durdu. Gözleri yukarı kaydı. Siyah gömlek, sert bakış, ifadesiz yüz. Birbirlerine bakıp sessizce yanımızdan geçtiler.

"Sana inanmıyorum. Resmen kızları korkuttun," dedim Tufan'ın elini bırakıp ilerlerken.

"Kızım ben ne yaptım amına koyayım?" derken şaşkınlıkla arkamdan ilerliyordu. "Manyak mısın sen? Elimi de bir daha bırakma öyle kafana göre duydun mu beni?"

"Gel arkamdan Tufan," dedim heyecanla.

İçeride kırklı yaşlarında bakımlı bir kadın oturuyordu. Saçları dalgalı, yüzü düzgün. Sakin ama kendinden emin bir havası vardı. Bizi süzdü. "Beraber mi bakacağım?" diye sordu.

"Evet," dedim hemen. "Yani sorun olmazsa." Tufan'ın kolundan tutup onu sandalyeye oturttum. Hemen sonra yanındaki sandalyeye oturdum.

Kadın tarot destesini eline aldığı sırada Tufan etrafı inceledi. Kapıyı, pencereyi, kadının ellerini. Belki de hayatı sorguladı. Kadın, "Önce hanımefendi," dedi bana bakarak.

Kartları karıştırdı ve önüme kapalı şekilde bıraktı. Kalbim gereksiz hızlı atıyordu. Bir kart seçtiğimde kartı eline aldı. "Siz çok büyük bir değişimden geçmişsiniz."

Tufan sırıttı. "Büyüyor da ondan ablası," diye mırıldandı.

Kadın göz ucuyla ona baktı. Devam etti. "Hayatınıza güçlü bir erkek figürü girmiş. Kontrolcü. Sahiplenici."

"Beni diyor," dedi Tufan fısıldayarak. Koluna hafifçe dirsek attım. "Sussana ya," diye fısıldadım.

Kadın bana baktı. "Siz korkmuyorsunuz bu adamdan. İlginç."

"Neden korkayım?" diye sordum merakla.

"Çünkü yanında yürüdüğünüz adam öyle basit biri değil. Yeraltı görünüyor kartta."

Tufan geriye yaslandı. "Ablacığım sana yeraltından olduğumu elindeki kart mı söyledi yoksa belimde gördüğün silah mı?"

"Ya bir sus. Dilin çözüldü resmen," dedim heyecanla. "Devam edin lütfen."

"Siz çok çile çekmişsiniz," dedi kadın karta bakarken. "Ama çok savaşçı bir kadınsınız. Ne zorluklara göğüs germişsiniz böyle?"

"Gerçekten biliyor," dedim Tufan'a dönerken. Tufan ise kadına odaklanmıştı. Bir an dayanamadı.

"Benim evcil hayvanımı söylesene sen. Adı ne mesela?" dedi yavaşça. "Bil hadi seni paraya boğarım."

"Sus," dedim yine, koluna vurarak. Kadın kartlara baktı. Bana bir kart daha seçtirdi. "Birbirinize zarar verme ihtimaliniz var ama kopmayacaksınız."

"Bari evcil hayvanımın türünü söylesin amına koyayım," dediğinde Tufan'a kaş göz yapıyordum. Bana doğru eğildi. "Bak bana sıkıntı geldi bu odada. Sen de kadının her dediğini onaylamasana. Boz şu karıyı biraz. Hayır yalan falan de söylediklerine."

"Ya dur biliyor işte her şeyi!" dedim sinirle. Sessiz ama hızla mırıldandım. "Dayan iki dakika daha ya."

Tufan bıkkınlıkla geriye yaslandı ve oturuşunu rahatlattı. Başını yere eğdi.

"Sizin adınız felaket sularıyla anılıyor," dedi kadın Tufan'a bakarak. "Ama asıl boğulan siz olabilirsiniz."

Tufan başı yerdeyken gözlerini bir an kocaman açtı. Başını hızla kadına kaldırdı. Kadın ise sırıtarak kartı ona çevirdi. "Felaket. Sel. Ölüm. Tufan."

"Nereden bildin lan adımı?" dedi Tufan şaşkınlıkla. "Hayırdır?"

"Size de bakalım," dedi ve kartları tekrar kardı. "Seçin," derken kartları masaya bıraktı.

"Seç hadi," dedim fısıltıyla.

Tufan desteye baktı. "Hangisini seçeceğim?" diye sordu.

"Hangisi sizi çağırıyorsa."

"Onlar kim ki beni çağırıyor?" dedi Tufan bir kart çekip masaya bırakırken. "Ben kartları seçerim. Onlar beni değil."

Kadın kartı çevirdi. Birkaç saniye sustu.

"Bir kartlara ego yapmadığın kalmıştı!" dedim sinirle. "Ne saçmalıyorsun ya? Adını bile bildi kadın."

"Ya kızım sen burada bık bık öterken ismimi duymuş işte," dedi aynı sessizlikte.

Kadın, "Şeytan," dediğinde irkildim. Kadın Tufan'a baktı. "Para ile oyun oynuyorsunuz. İnsanları sevindirdiğiniz de oluyor üzdüğünüz de." Kadın Tufan'ın seçtiği kartı bize çevirdi. "Bu kart bağımlılık, güç takıntısı, kontrol demek."

"İnsan doğası," dedi Tufan.

"Hayır. Saplantı."

"Ablacığım," dedi Tufan sakin ama keskin bir sesle. "Benim hayatımı üç sembolle çözemezsin sen."

Kadın öne eğildi. "Siz zaten çözülmek istemiyorsunuz. Ama anladığım kadarı ile sizi çözen biri var." Gözleri bana döndü kadının. "Siz sorun."

Heyecanlandım. "Bizim Tufan'la akıbetimiz ne olacak acaba?"

Tufan başını yana çevirdi. "Gerçekten mi Nergis?"

"Evet gerçekten," dedim sinirle.

Kadın desteyi önüme itti. "Çek."

Heyecanla kartlara baktım. "Kızım bizim akıbetimizi bana sorsana amına koyayım neden bu karıya soruyorsun?" diye sordu Tufan şaşkınlıkla. Bense onu dinlemez gibi bir kart çektim.

Kadın baktı.

"Kule."

"O ne demek?" diye sordum hemen.

"Galata Kulesi'ni diyor bence," dedi Tufan istemsiz sırıtırken. Sinirle onun koluna vurduğumda kendi elim de acıdı.

"Yıkım. Ani bir sarsıntı," dedi kadın bana bakarak. "Ama yeniden yapılanma da var."

"Kız kardeşim?" dedim bir anda. "İyi bir hayat yaşayacak mı?"

Kadın gözlerini bana dikti. "Bir kart daha."

Çektim.

Ölüm.

Boğazım kurudu.

"Bu gerçek bir ölüm değil," dedi kadın ama sesi yumuşamıyordu. "Büyük bir dönüşüm ama bunun için siz çok şey feda edeceksiniz."

"Ne demek feda edeceksin?" diye sordum heyecanla.

"Kendinizden vazgeçeceksiniz. Kardeşiniz için."

"Zaten vazgeçtim," dedim istemsizce.

Tufan başını bana çevirdi. Kadın devam etti. "Hayatınıza ölüm enerjisi girecek. Bir ölüm görüyorum. Yakın zamanda biri ölecek."

"Ay Allah korusun!" dedim hızla.

"Yeminle bu karı kolpada. Herkes bir gün ölür zaten. Ölümsüz olduğumuzu falan mı sanıyor?" dedi Tufan mırıldanarak.

Kadın sertçe baktı. "Fark ettim ki fala inanmıyorsunuz ancak lütfen işimle alay etmeyin beyefendi."

"Sen benim kız gibi safları toplayıp burada korku satıyorsun."

"Ben gördüklerimi söylüyorum," dedi kadın kendinden emin bir şekilde. "Biri ölecek. Bir vakte kadar hem de. Çok yakında."

"Resmen götten sallıyorsun amına koyayım."

Kadın bir anda sabrını kaybetti. Desteyi masaya bıraktı. "Yeter be!" dedi yüksek sesle. "Çıkın gidin benim evimden!"

Şaşkınlıkla kaldım. "Şey biz çok öz-"

"Çıkın!" dedi sertçe. "Bu ne terbiyesizlik! Benimle alay etmeye mi geldiniz siz?"

"Bana bak kadın o ses tonunu bana bir daha yükseltirsen yeni yemin ederim o kartlarla tokatlarım," dedi Tufan sessizce ayağa kalkarken. "Duydun mu lan beni?"

"Size büyü yapacağım!" dedi kadın sinirle. "Sizi lanetleyeceğim!"

"Ben de kendimi deli bilirdim," dedi Tufan sakince. Cüzdanını cebinden çıkartıp masaya para bıraktı. En ufak bir öfke belirtisi yoktu yüzünde. Sadece soğuk bir sakinlik. Elini bana uzattı. Şaşkınlıkla elini tutup ayaklandım. Kapıya doğru yürürken arkamdan kadının sesi geldi.

"Siz suyla sınanacaksınız! Siz sellerde yanacaksınız!"

Dışarı çıktığımızda sokak aynıydı. Simitçi bağırıyordu. Bir çocuk ağlıyordu. Vapur düdüğü uzaktan geliyordu. Tufan bana baktı. "Ne iyi oldu geldik böyle fallara, havamız değişti resmen değil mi ömür törpüm?"

"Ya her şeyi mahvettin!" dedim sinirle. Tufan elimden tutmuş, sakince yürüyordu.

"Neyi?" diye sordu.

"Kadın konuşuyordu. Sen sürekli laf soktun."

"Saçmalıyordu."

"Çok da güzel biliyordu her şeyi."

"Ben dedim kızım sana beni böyle sik sik ortamlara sokma diye." Bir an durdu ve bana döndü. "Bir yabancının söylediği

üç karttan mı etkilendin? Ben de seni akıllı bir kız bilirdim."

"İsmini bildi kadın ismini!" dedim sinirle ilerlemeye devam ederken. Elimizi ayırdığımda şaşkınlıkla duraksadı.

"Sen yine benim elimi mi bıraktın? Naneyi yemedin mi şimdi?"

"Bir de kadına para veriyor," dedim onun önünden ilerlerken. Gülmeye başladım ama sinirden. "Bir de kadını tehdit ediyor manyak!"

"Cimri demesin diye veriverdik para ne var?" derken tekrar elimi tuttu. "Bir daha sakın elimi benden izinsiz bırakma. Bir daha uyarmam seni."

İki sokak ileride küçük, şeker gibi bir tatlıcı vardı. Camı buğulu, içerisi sıcak. Vitrin rengarenk pastalarla doluydu. İnsanlar oturmuş kahve içiyordu. Lise öğrencileri, yaşlı bir çift, iki kadın kahkaha atıyordu. Dışarıdaki masalardan birine oturmak istedim. Tufan yine simsiyah. Herkes bir an bize baktı. Sonra önüne döndü.

Freud her zaman gücümüzün zayıflıklarımız olduğunu söyler. Tufan'ın benden bu kadar güç almasının sebebinin benim onun tek zayıf noktası olmam olduğuna inanmaya başladım.

Bu nedenle bu kadar çok üstüme titriyordu. Bu nedenle bu kadar sabırlıydı bana. Onun için benim varlığım belki de bir tür güvenlik hissiyatı sağlıyordu. Beni kendi kırılganlığına kalkan edinmişti. Belki de benim zayıf olduğum noktalarda kendini daha güçlü hissediyordu, bilemiyorum.

Kendi karanlıklarıyla bu şekilde baş ediyordu belki de. Bu nedenle benim yanımda artık şeffaflaşmaya başladığını

hissediyordum. Karşısına otururken elini bıraktım ve geriye yaslandım. "Ne yiyeceksin?"

"Sen yiyeceksin ben seni izleyeceğim," dedi ve kısaca etrafa baktı. "Oturduğun mekanın minnoşluğunu sikeyim Tufan."

"Tatlı yemez misin?" diye sordum menüye bakarken.

"Yemem."

"Neden?"

Sigara yaktı. "Annem yasaklamıştı küçükken. Obur olurum diye." Bir an güldü. "Çetin yiyebiliyordu ama. Ona izin vardı. O yerdi ben bakardım."

Başımı ona kaldırdım. "Ciddi misin sen ya?"

"Kontrolsüzlük başlar derdi. Oburluk günahmış."

"Büyüdüğünde yediğin ilk çikolatalı pastada ne hissettin?" diye sordum merakla.

"Hiç yemedim ki," dediğinde duraksadım. Sandalyede geriye yaslandım. Pür dikkat ona bakıyordum ama o bana bakmıyordu. Gözlerinde çocukluğuna gittiğini gördüm.

"Dokuzuncu yaş günümde annemden çikolatalı bir pasta istemiştim," dedi yutkunurken. Ardından yavaşça gülümsedi. Gülümsemesinin altındaki enkazın tozları sanki gözlerimi yakıyor, etrafı sisli bir havaya döndürüyordu. "Çetin hep yerdi çünkü. Ona yasak olmazdı hiç. Ben de istedim. Ne var ki?"

"Hiçbir şey yok bunda," dedim hızla. Yutkundum. "Bir sorun yokmuş ki. Ne var istediysen?"

Yavaşça alt dudağını ısırdı gülümserken. Gözleri hala bana çıkmadı. "Yasaktı. İstedim ama işte, canım çok çekmişti. Tadını merak ettim, çocuk aklı işte."

"Sonra?" dedim fısıldayarak. "Sonra ne oldu?"

"Sonra ömür törpüm," dedi dudaklarını yalayıp. Çocuk gibiydi, çok ama çok masumdu. "Ben çok ağladığım için babam gizlice bana bir pasta getirmişti. Yatağımın bazasına girdim, elimde fener. Orada yiyecektim ki annem bir anda bazayı kaldırdı. Yine yiyemedim."

"Nasıl?" dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Pastayı sinirle çekip aldı ve beni bir gece bazada bıraktı," dedi gülümseyerek. Fısıldadı. "Nergis annem beni o bazada öyle bir dövdü ki acısını hala arada hissederim."

Neye uğradığımı şaşırdım. "Baban peki? Tüm gece orada kalmana bir şey demedi mi?"

"Haberi bile yoktu. Babama da evden kaçtığımı söylemiş. Yirmi üç saat on altı dakika karanlık bir bazada sessizce bekledim. Boşluktan burnumu çıkartmaya çalışıyordum. Havasızlıktan öleceğim diye ödüm kopuyordu."

"Allah belasını versin," dedim kalbime doğru yabancı bir duygu girerken. "Sırf pasta yemek istedin diye mi yaptı bunu bu şizofren kadın?"

"Sonraki gün hava karardığında çıkmama izin verip beni dedemin mezarına götürmüştü. Dedem şeker hastası olduğu için ölmüştü. Yersem benim de burada onunla birlikte yatacağımı, öleceğimi söyledi. Beni bırakıp gitti orada. Koşturdum peşinden, baktım arabaya yetişemiyorum. Döndüm mezarlığa, dedemin üzerine uzandım."

"Bekçi yok muydu?" dedim şaşkınlıkla. "Korktun mu orada?"

"Çok korktum," dedi gülümserken. Çaresizliği gülümsediğinde yanaklarında oluşan çukurlara yansımıştı. Göz kenarları gülümsediğinde kırışınca, onları tek tek öpmek istemiştim. "Dedemden korkmuştum. O beni çok seviyordu ama. Neden korktum ki onun mezarında uzanırken?"

"Tufan," dedim konuşamayarak.

"Sabaha kadar orada uzandım. Annem geldi beni almaya sabah, ona gece boyunca dedemden korktuğumu söyledim."

"O ne dedi?"

"Çikolatalı pasta yersem beni bir daha oradan gelip istese de alamayacağını söyledi. Bu olaydan sonra da bir daha canım zaten tatlı çekmedi."

Garson geldi. Ben çikolatalı, bol soslu bir pasta söyledim. Bilerek abartılı. Pasta geldiğinde çatalla küçük bir parça alıp ona uzattım. "Bu bence bu olayı yıkmak için çok büyük bir an. Bir denesene."

"Almayayım."

"Bir lokma ya!"

"Nergis."

"Tufan."

Göz göze geldik. ben ısrarcı, o inatçı. Cebinden telefonunu çıkarttı ve kulağına götürdü. "Söyle Erhan? İşim var, az kelime ile konuş... Nerede?" Kaşlarını çattı. Bıkkın nefes verdi. "Birader şu Kadıköy'de pembeli falan bir pastacı var, oradayım." Bir an etraftakiler duymasın diye fısıldadı.

"Pembe amına koyayım. Böyle karı mekanı işte. Nergis istedi diye geldim. Kapat."

Geriye yaslanırken telefonunu masaya bıraktı. "Evrakları getiriyor. Sabırsız bir piç bu."

"Anladım," dedim çatalı ona uzatırken. "İstemez misin?"

"İstemem."

"İyi. Bana sigarandan bir tane verir misin? Sabah da akbaba gibi paketi önümden aldın zaten."

"Verememem," dedi tekrar sigara paketini masadan alırken. Pantolonunun cebine koydu. "İçme. Yasakladım sana."

"Gider alırım marketten?" dedim şaşkınlıkla.

"Onu da alırım elinden."

"Ya sana ne? Sana mı soracağım içeceğim sigarayı?"

"Evet bana soracaksın," dedi ve bıkkınlıkla etrafa baktı. "Bir an önce gelsin şu herif de imzalayalım. Akşam da mekana bakmaya gideceğiz daha. Sonra basar döneriz çiftliğe."

"Tamam," dedim benimle sigarasını paylaşmadığı için öylece önümdeki pastaya bakarken. Yiyesim gelmedi hiç. Bir süre sessiz oturduk. İstanbul akıyordu. Etrafımızdaki insanlar sohbetlerine devam ediyordu. Telefonumu elime aldım.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Nergis : Günaydınnnnn Sena napıyor

Mürekkep : Günaydınnn yine atlı karıncadayız Sena çok sevdiği için birkaç gün daha duracaklarmış siz napıyorsunuz

Nergis : Falcıya gittik Tufişimle

Tufan'ın telefonu biz konuştukça titrediği için göz ucu ile baktı. Sonra eline aldı. İkimiz aynı masada karşılıklı, telefonlarımıza bakıyorduk.

Mürekkep : ŞAKA YAPIYORSUN AHAHHASHASHA

Nergis : O senin önerdiğine gittim yemin ederim her şeyi bildi Mürrrr

Mürekkep : Nasıl randevu buldunuz ya

Nergis : Direkt laps diye girdik içeri kimse de sormadı şansımıza ama kadın bizi kovdu Trafo ona gıcık gıcık konuşunca kadın ÇILDIRDI

Başımı kaldırdığımda Tufan'ın kaşları çatık, mesajlara uzun uzun bakıyordu. Sonunda dayanamayıp o da gruba yazdı.

Tufan : Tufişim dediği ben miyim

Çetin : Anlamadım abi sensin galiba çözemedim olayı

Mürekkep : HASDHASDHASDHHSAD

Tam o sırada Erhan hızla yanımızdaki sandalyeyi çekti. "Vay! Kardeşim!" Bir an duraksadı ama heyecanlıydı. "Ne bu böyle telefonlara gömülmüşsünüz?"

"Ver hadi birader," dedi Tufan geriye yaslanırken. "Ver imzalayayım."

Erhan masaya kağıtları bıraktı ve çektiği sandalyeye hızla oturdu. "Ne neşeli bir mekan seçimi?" dediği sırada ben çikolatalı pastaya bakıyordum. Aslında belki Tufan da yer diye özellikle almıştım ama onu ikna edememiştim.

Tufan kağıtları okurken Erhan sigara paketinden bir sigara çıkarttı. Tam ateşleyeceği sırada elimi ona doğru uzattım. Kendimi gösterdiğimde Erhan önce kağıtları okuyan Tufan'a, sonra da bana baktı. "Estağfurullah yenge," dedi hızla sigarayı bana uzatırken. "Al bakalım."

Tufan çok kısa başı eğikken bile gözlerini bize kaldırdı ve tekrar kağıtlara baktı. Bir şey demedi ama. Sonunda sigarayı ateşleyip geriye yaslandım. Dudaklarımdaki çikolata tadı nedeni ile sigaranın tadı da bir garip gelmişti. İçtim ama.

"Tadı garip mi geldi yenge?" dedi Erhan gülerken. Tufan ise kağıtları okumaktan bizimle ilgilenmiyordu.

"Azıcık tatlı yedim diye. Bir de markası garip sanırım. Kahverengi ya. Karanfilli mi bu?"

Erhan bana doğru eğildi. "Esrarlı sigara bu," dedi sessizce. "Ondan tadı garip gelmiştir. Birkaç saate uçarsın yenge."

Gözlerim kocaman açılırken hızla Tufan'a baktım ama bizi dinlemiyordu. "Evet!" dedi Erhan, Tufan'ın okuyup imzaladığı kağıtları alırken. Kıpır kıpırdı. "Hayırlı uğurlu olsun. İstanbul'a bir tufan seli yağacak desenize?"

"Eyvallah," dedi Tufan ayaklanırken. Cüzdanından para çıkartıp masaya bıraktı ve ayaklandı. "Nergis seni eve bırakayım. Oradan gece kulübünü görmeye gideceğim."

"Tamam Tufişim," derken ayaklandım. Erhan'ın gözleri kocaman oldu ve Tufan'a döndü. Tufan ise bıkkınlıkla gözlerini kısaca kapattı.

"Neyişim?" dedi Erhan kahkaha atarken. "Len aslan! Kedi mi oldun len? Bu günleri de mi görecektik?"

"Birader kes sesini ağzını sikmeyeyim," dedi bıkkınlıkla yanımdan geçerken. "Yürü Nergis."

"Peki," dedim hızla. Erhan'ın bana verdiği sigarayı küllüğe ezdim ve ona el sallayarak Tufan'ın peşinden ilerlemeye başladım. Erhan ise sırıtıyordu.

"Ya bu adam sanırım bana esrar içirdi," dedim telaşla. "Bu esrarın etkisi ne? Halisünasyon mu?"

"Niye yabancılardan sigara alıyorsun?" diye sorduğunda otoparka doğru adımlıyorduk.

"Senin çocukluk arkadaşın değil mi o?" diye sordum koşar adımlarla arkasından ilerlerken. "Zaten beni markette bırak. Birkaç şey alıp öyle eve geçeceğim."

"Emrin olur," derken sesi keyifli geldi. Arabaya bindiğimizde çalıştırmadan birkaç saniye önce durup bana baktı. "Bana bak Nergis insanların içinde bana öyle godoş lakaplarla seslenme."

"Ne godoşu ya?" diye sorarken kemerimi takıyordum. "Markette sal beni canım."

"Dolmuş şoförü müyüm ben amına koyayım?" diye sorarken arabayı çalıştırdı. Bir süre sessizce yolculuk ettik. Yalının dibinde arabayı durdurduğunda telaşla indim.

"Karşıdaki markete gideceğim. Sigara falan alacağım. Görüşürüz."

"Görüşürüz Nergis," dedi arabanın içinde, karşıya bakarken. Sonra sırıttı. "Ne demek ki yani o ben tam anlamadım. İbne lakabı gibi."

"Tufişim mi?" derken gülerek arabanın kapısını tuttum. "Bilmem. Öyle içimden geldi. Yine de çok şımarma sen."

"Allah Allah," derken sırıtıyordu. "Laflara bak. Büyüdü de kocasının laflarını çalar oldu." Cüzdanından bir kredi kartı çıkartıp bana uzattı. "Buradan al alacaklarını."

Bana uzattığı kartı aldım. "Ay çok teşekkür ederim canım," dedim ve kapıyı sertçe kapattım. Arkadaki markete doğru adımladığım sırada hala arabanın içindeydi. Başı ile beni takip ediyordu.

Aklımda ona çikolatalı bir pasta yapmak vardı. Nasıl bir tepki vereceğini tam kestiremesem de hayatında hiç yememiş olmasına katlanamıyordum. Çocukken bunu çok istemişti, ben de onun ölmüş heveslerini sulamak istedim.

Kek için un ve kakao gibi bir sürü malzeme aldım. Pastanın içine koymak için damla çikolatalar ve krema aldım. Gözüm dilek fenerlerine takıldı. Turuncu renkteki fenerlerden bir tane aldım. Kendim için de birkaç bakım ürünü alıp kasaya geçtim. Aldıklarımı onun kartıyla ödediğimde bir garip hissettim.

Yalıya geçtiğimde heyecanla torbaları mutfak tezgahına bıraktım. Çalışan adama beni tek bırakmasını rica ettim. Ellerimi birbirine sürttüm ve hızla telefonumdan pasta keki yapma tarifi açtım. Tarife uyup kek hamurunu hazırladım ve fırını açarak hamuru yerleştirdim. Bu sırada krem şantiyi çırpmaya başladım. İçine bolca çikolata parçacığı ve sosu koydum. Kek pişene kadar kendime büyük makineden bir kahve yapıp boğaza dokunan arka bahçeye çıktım.

Telefonumda gezindiğim sırada bir yandan uçan martılara ekmek atıyordum. *(MARTI YAYINLARI! BNT! ÇOK YAKINDA! TAMAM BU SONDU...)*

Kek piştiğinde onu dikkatlice çıkarttım ve kekin ortasından yavaşça kestim. Kekim çok güzel kabarmıştı. Telefonumdan müzik açtım ve kekin içine bolca çikolata parçacığı ve çilek koydum. Kekleri üst üste yerleştirip dışına soğumuş çikolatalı ganajı döktüm. Pastanın üzerine çikolatalar serpiştirip dolaba koydum.

Dış kapının önünde duyduğum konuşmalar ile kaşlarımı çatarak çıkışa ilerledim, parmak ucuma kalktım. Avuç içlerimi dış kapıya bastırdım ve kapı deliğinden dışarıya baktım. İki adam ellerindeki büyük siyah kasaları kapının girişine bırakıyordu. Tufan'a mesaj yolladım.

Nergis : Kapının önünde garip adamlar var

Tufan : 👍

Nergis : O EMOJİ NE YA

Tufan : Karışma

Nergis : ?

Tufan : !

Ara ara buzdolabının kapağını açıp pastaya bakıyordum. O kadar heyecanlanmıştım ki, çocukluğunu mutlu edecek olmak benim çocukluğumun da kahkahalar atmasına sebep oluyordu. Güneş batmaya başladığında koltukta uyukluyordum.

Hizmetlinin kapıyı açması ile yavaşça doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Tufan'ın elinde üst üste duran iki büyük kasa vardı. İçlerinde kökleriyle birlikte bir sürü nergis vardı. Onları arka bahçeye götürdüğü sırada uyku sersemliği ile onu izliyordum. Hızla yerimden kalkıp peşinden koşturdum.

"Günaydın," dedim heyecanla. "Ne yapıyorsun? Gittiğin gece kulüplerinden nergis mi çaldın yoksa?"

"Günaydın, güzel uyudun mu?" diye sordu. Gülümsedi. O gülümsediğinde çocukluğum tekrardan neşeyle koşuşturmaya başlamıştı.

"Hım hım," dedim yavaşça başımı onaylar anlamda sallarken. "Uyuyayım da, büyüyeyim değil mi?"

"Büyü tabii," dedi. Bir an duraksadı. "Dalga geçmek için mi dedin o büyüyeyim lafını? Bana bak sakın bir daha bana babacık falan diyeyim deme. Salak salak işler." Bir an duraksadı. "Gel hadi hava kararmadan ekelim şu fidanları."

"Neden nergis ekiyoruz ki?" dedim heyecanla. İstanbul boğazına bakan arka bahçeye çıktık. En köşe kısma kasaları bıraktı. Kenardaki toprak kısma adımladı. Kasanın içinden çıkan küreği bana uzattı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kürekle hızla toprağı kazmaya başladım.

"Seninle uyuduğum her mekanın toprağına nergis ekiyorum. Kendime öyle bir adet geliştirdim," dedi. Ben kazdıkça çıkarttığı fidanları yanıma bırakıyordu. Yeterli çukurları oluşturup oluşturmadığımı ona sorarak hızla yanıma bıraktığı fidanları kazdığım çukurlara yerleştirmeye başladım. "Daha doğrusu sana şeffaf olduğum her yere senin imzanı bırakıyorum. Koskoca Tufan Ali Uluhan tam da burada bu kadına yenildi ve ona kendinden bahsetti diye."

"Ondan mı çiftliğe de ektin?" diye sordum. Elleriyle toprağın üzerini düzelttiği sırada benim gibi dizlerinin üzerine çökmüştü. Hizmetli şaşkınlıkla bizi izlerken ben bahçenin köşesini çok güzel bir nergis tarlasına çevirmenin mutluluğunu yaşıyordum. Son fidanı da yerine yerleştirdiğimde tekrardan toprağı düzeltti ve ellerini çırparak bana döndü.

"Bunlar iki su görsün tüm bahçeye yayılırlar," dedi sırıtarak ayaklanırken. Ellerimi birbirine sürttüm ve hızla ayaklandım. Ellerimi önümde birleştirip başımı ona kaldırdım.

"Çok mutlu ettin beni," dedim gülümserken.

Gözleri kısaca bedenime indi. "Bak sen, ondan mı böyle kıpır kıpırsın?" diye sordu.

"Evet. Ben de sana bir şey vermek istiyorum."

"Nedir?" Başını ellerime indirdi, "Toprak oldu her yerin, gel üzerini değiştirip ellerini yıkayalım."

"Ya ben sakat mıyım Tufan?" dedim şaşkınlıkla. "Ben değiştiririm üzerimi."

"İyi yürü o zaman," dedi bahçedeki koltuğa otururken. "İyilik de yaramıyor bu kıza amına koyayım."

Odaya adımladığım sırada dilek fenerini düşünüyordum. Önce onu verecektim ona. Ellerimi yıkadım. Sonra üzerime rahat bir şeyler giydim. Heyecanla mutfağa koşuşturdum. Hızla poşetten dilek fenerini çıkarttım ve arka bahçeye geçtim.

Nergislerin olduğu kısma gidip yere bağdaş kurdum. Bacaklarım tekrardan toprakla kirlenirken bedenini yanıma bıraktı ve başını elimdeki şeye çevirerek kaşlarını şaşkınlıkla çattı.

"Ne bu?" diye sordu merakla. Elimdeki kutunun şeffaf streçini yırttım ve hızla dilek fenerini çıkarttım. İçinden çıkan mumu heyecanla ona doğru uzattım. Güneş batmaya başladığı için hava hafif karanlık, ancak turuncuyla örtüşüyordu. Dilek fenerini düzelttim ve ona döndüm heyecanla.

"Mumu yakar mısın?" diye sordum heyecanla. Cebinden çakmak çıkarttı ve mumu yaktı. Mumu dilek fenerinin iç kısmına yerleştirip güvenlik kilidini kapattım. Mum fenerin içinde hapsolurken, feneri ona doğru uzattım.

"Şimdi bir dilek dilemen lazım," dedim feneri ona uzattığım sırada. Şaşkınlıkla feneri eline aldı.

"Niye yapıyoruz bunu?"

"Babana göndereceğiz işte, cennete yollayacağız bu feneri."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla sırıtarak. "Ben öyle dilek milek anlamam Nergis."

"O zaman babana bir şeyler söyle ve onları iletelim," dedim heyecanla. "Biz Sena ile annemlere çok fener ve balon ilettik böyle. Sen de ileti işte Tufan, hadi!"

"Sen gönder," dedi şaşkınlıkla gülümserken. Feneri bana uzattı ve birkaç saniye bana baktı. Derin bir nefes aldı. "Nergis? Ben seni hak edecek ne yaptım acaba?"

"Tamam ben göndereyim," dedim onu daha fazla bu konuda zorlamak istemediğim için. Hızla ayaklandım ve feneri iki elimle sıkıca tutarak gözlerimi kapattım. Tufan'ın babası ve kendi anne babama dua ettim. İki elimle yavaşça dilek fenerini yukarı doğru bıraktım.

Fener gitgide yükselirken hızla içeri koşturdum. Şaşkınlıkla ama gülümseyerek beni izliyordu. Dolaptan pastayı aldım ve hızla bir dilim keserek tabağa koydum. Bir çatal alarak tekrardan arka bahçeye koştum. Nergislerin üzerine tekrardan bağdaş kurdum ve çikolatalı pastayı ortamıza bıraktım.

"Bak sana yaptım," dedim heyecanla. Tepkilerini çok merak ediyordum. Başı şaşkınlıkla olumsuz anlamda sallanırken ifadesi yumuşaktı.

"Sen kocaman bir adamı oğlan çocuğu gibi ağlatmaya çalışıyorsun sanırım," dedi şaşkınlıkla bana dönerken. "Tüm bunları benim için mi düşündün?"

"Evet hadi," dedim hızla çatalı pastaya daldırıp çatalı hızla ona uzatırken. "Hadi ye, lütfen. Çok uğraştım."

Bir an ifadesi dağılırken kendini hızla toparladı ve bana şaşkınlıkla bakarak gülümsedi. Ardından sertçe yutkundu. "Sonra da bu uğurda seni yakmama kızıyorsun. Söylesene küçük şeytan, bu uğurda tüm cihanı yakmak istemem benim suçum mu şimdi?"

"Anladım bana aşıksın," dedim çatalı sallarken. "Hadi ama! Ye, lütfen."

Tufan çatalı elimden alıp yavaşça başını yere eğdi ve gülmeye başladı. Neler hissettiğini, neler düşündüğünü anlayamıyordum ancak içindeki çocuğu mutlu ettiğime emindim. Çatalı ağzına götürdüğünde çok heyecanlanmıştım. Çikolatalı pastadan yiyip çatalı pasta diliminin üzerine bıraktı. Dudaklarını yaladı ve bana dönerek başını hafif yana attı.

"Çok güzelmiş."

"Beğendin mi?" dedim heyecanla sırıtırken. "Tufan, çikolatalı pasta çok güzel değil mi?"

"Çok güzel," dedi gözleri gözlerimdeyken. Aramızdaki molozları tekrardan tozlara karıştırdı. İfadesi dağıldığında kendini toparlamaya çalışmadı bile. Kendini bırakmıştı, bana karşı saklamak istememişti duygularını.

"Sen benim otuz dört senelik ömrümde gördüğüm en güzel şeysin, hatta gördüğüm tek güzel şeysin."

Gülmeye başladım. "Ben dedim sana otuz dörde inecek yaşın diye. Her sorduğumda bir yaş gençleşiyorsun. Haftaya Sena ile aynı yaşta olursun," derken istemeden kahkaha attım. O da güldü. Uzun uzun güldü hatta.

"Gül diye dedik kızım, şaka yaptık işte," dedi dudaklarını yalarken.

Tabağı alıp ortamızdan çektim ve yan tarafa koydum. Kendimi nergislerin üzerine bıraktım ve uzandım. Tufan yanıma uzanırken gökyüzündeki karanlığa yıldızlar eşlik etmeye başlamıştı. Başımı ona çevirdim ve yanağımı nergis dolu toprağa sürttüm. Karanlığı gölgeye götürecek kadar güzel bir adamdı.

"Beni bu yolda kendine benzetmeye çalışıyorsun, farkındayım," dedim yavaşça. Nergislerin kokusuna onun kokusu eşlik ettiğinde bedenim bir masal dinliyormuşum gibi mayışmıştı. Gözleri yıldızlardayken yavaşça gülümsedi. "Oysa unuttuğun şey, ben de bu uğurda senin merhametini ortaya çıkartıyorum."

"Öyle mi yapıyorsun?" dedi başını bana çevirerek. Yanağına nergisler dokunmuştu.

"Evet öyle," dedim gözlerimiz el ele tutuşurken. "Öyle yapıyorum, bugün çokça merhamet ettin, hem de benim dışımdaki çoğu kişiye."

"Olabilir," dedi gülümseyerek nergislerin üzerinde yan dönerken. Bedeni bana tamamen döndüğünde hızla ona doğru yan döndüm ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Eli saçlarıma gitti ve yavaşça saçlarımdan sevmeye başladı.

Gözlerim ağır ağır açılıp kapanırken onun sesi karanlık gibiydi. "Bu oyunda tek bir kazanan olacak ama."

"Belki de kaybeden kazanır," dedim gülümserken. "Kaybetmeye hazır mısın?"

"Ben kazanacağım," dedi saçlarımı severken. Gözleri tufan selinin içine düşen yıldızlar gibi parlıyordu. "Sen kaybedeceksin."

"Neyine?" dedim iyice mayışırken. Ortaya attığım iddianın ciddiyetinin farkına varamayacak kadar büyülü bir anın içindeydim. Gözlerimi açamayacak kadar çok mayışmıştım.

"Kaybetmene," dedi yavaşça. "Kaybettiğinde sana çok şey kazandıracağım, ömür törpüm. Seni bu hayatın pisliğine karşı güçlü durabilecek bir kadına çevireceğim."

Bana doğru biraz yaklaştı. Gözleri boynuma kaydı, sonra dudaklarıma baktı. "Öpeyim mi?"

"Öp," dedim sessizce. Gözlerimi kapattım. Dudakları dudaklarıma dokunduğunda ürperdim. Saçlarım nergislere karışmış, bedenim tamamen ona teslim olmuş gibiydi.

Dudaklarımı yavaşça öpmeye başladı. Sonra daha hızlı. Çekiştirdi. Eli saçlarıma gitti, belimden tutarak beni bir anda kucağına çıkarttı. Dudaklarımızı hiç ayırmadı. Bacaklarımı iki yana açarak onun kocaman bedenine oturdum. Gözlerimi daha da sıkı kapattım.

Çekiştirdikçe çekiştirdi dudaklarımı. Gözlerim kapalı alev aldı. Burnundan sertçe nefes verdiğinde eli popoma gitmişti. Avuçladı.

"Nergis," dedi sertçe öperken. "Seni neden hala sikmiyorum biliyor musun?"

"Neden?" derken dudaklarını sertçe öpmeye devam ediyordum. Saçlarım onun yüzüne dökülüyordu. Tufan'ın bedeninin üzerinde olmak bana çok büyük bir hakimiyet duygusu yaşattı.

"Seni sikerken yanlışlıkla öldürmekten çok korkuyorum."

Bir anda geri çekildi. Eli sertçe boynuma gitti. "Şunu," derken gözleri boynumdaydı ama aklı burada değildi. "Şunu sıkarken kopartmaktan korkuyorum."

Nefesim kesildi ama alev alıyordum. Gözlerimi ona indirdim. Gözlerimle ona beni sikmesi için yalvardım. Bir anda telefonu titrediğinde tekrar dünyaya döndü sanki. Elini boğazımdan hızla çekti.

Kucağından kalkıp tekrar yana oturdum. Bedenim zonkluyordu. Devam edelim isterdim. O da isterdi belki.

"Evet?" dedi doğrulurken. Saçları dağılmıştı. Gömleği toprak olmuştu. Dudaklarını yaladı. "Tamam gelirim. Kapat."

Telefonu kapatıp bana çevirdi başını. Birkaç saniye yüzümü izledi. "Sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum. Gözlerinle bunu görmek ister misin?"

"İsterim," dedim şaşkınlıkla. "Nereye gideceğiz?"

"Tuttuğumuz gece kulübüne," derken doğruldu. "Kalk bakalım. Sana verdiğim değeri gözlerinle gör. Diğer insanlardan nasıl ayrı tuttuğumu bil."

Elini uzattığında elini tuttum. Beni yukarı çekti. Üzerimdeki toprakları attığım sırada önden ilerliyordu. Bir yandan da gömleğindeki toprakları eliyle itekliyordu.

Arabaya bindiğimiz sırada şaşkındım. Bana orada ne göstereceğini hiç anlamadım. Bizi İstanbul'un merkezi bir yerine götürdü. İçerisi görünmeyen, camları simsiyah bir gece kulübüydü. Boştu belli ki. Sessizdi.

İçeri adımladığımızda İstanbul ismi ile bilinen tefeciyi gördüm. Üzerinde beyaz bir gömlek, belinde silahı vardı. Elleri sakallarındaydı. Kaşıyordu sakallarını. Gergindi.

"Patron," dedi bizi gördüğünde. "Gelmene çok sevindim. Bunlarla ne yapacağımı çözemedim."

"Bakayım bir. Erhan geldi mi?" dedi Tufan sakince ofisin bodrum katına adımlarken. Peşinden şaşkınlıkla ilerliyordum. İstanbul bana başıyla selam verdi.

"Geldi patronum. Meltem sen de hoş geldin," dedi sessizce.

Cevap vermeden Tufan'ın arkasından alt kata indim. Kocaman bir masa vardı. Bir sürü insan oturuyordu. Hepsi İstanbul'un yakın dostları, kodomanlardı. Erhan da oradaydı. Önlerinde çerezler, viskiler vardı.

Bir kadın ve bir adam gördüm. Onlar ayakta dikiliyordu. Hiç de buralara ait durmuyorlardı. Kadının başı öne eğikti. Sessizdi. Adam ise gözleri ile masadaki adamlara bakıyordu.

"Patron!" dedi bir adam ayaklanırken. "Seni buralarda görmek ne büyük şeref?"

"Mevzu nedir?" dedi Tufan sessizce koltuklardan birine otururken. Erhan'a başıyla selam verdi. Yanındaki boş koltuğu geriye doğru çektiğinde oranın benim yerim olduğunu anladım ve sessizce yanına oturdum. Gözlerim meraklıydı.

"Bu ikisi," dedi İstanbul bıkkınlıkla kendi koltuğuna otururken. "Borç aldılar. Ödemediler. Onlara faiz bindirdim, yine ödemediler. Evlerini aldım, hala ödemediler. Ne yapacağım?"

"Ne diye aldılar borç?" dedi Tufan geriye yaslanırken.

"Çocuklarının tedavi masrafı için."

Gözlerim kocaman açılırken hızla Tufan'a döndüm. Ona bakışlarımla yalvardım. Bence bu insanları affetmeleri gerekirdi. Bence onlara şans vermeleri gerekirdi.

"Evi almışsınız zaten," dedim hızla İstanbul'a dönerken. "Daha ne istiyorsunuz?"

"Faiz bindi ama yenge," dedi İstanbul önündeki viskiyi başına dikerken. "O faizi ne yapacağız?"

"Bizi çocuğumuza bağışlayın," dedi kadın sessizce. "SMA hastası. O parayla hayatı kurtuldu."

"Hayır kurumu muyuz lan biz!" dedi bir tane adam ayaklanırken. "Ben o kadar parayı sana babanın hayrına mı verdim lan!"

"Sakin ol," dedi İstanbul sessizce. "Ne yapacağımız düşünelim."

"Vurun gitsin şu kancıkları!" dedi bir tanesi sinirle. Ben ise gözlerimle tek tek hepsine bakıyordum. Ağzımı açacağım sırada Tufan sessizce elini bacağıma koydu. Bu, hareket etmeyi kesmeme sebep oldu. Aralık ağzımı kapattım.

"Bunları vursak parayı kimden alacağız?" dedi İstanbul sinirle. "Çocuklarını vuralım diyeceğim, o da olmaz. Evlerini

ateşe verelim diyeceğim, ev zaten bizim oldu. Çok dardayız," dedi tekrar Tufan'a dönerken. "Patron, ne yapacağız?"

Tufan birkaç saniye sessizce masaya baktı. Düşündü. Düşünürken bacağımı tutan eli istemsiz daha da sıkılaştı.

"İstanbul?" dedi Tufan, ona bakarken. "Oyuncağını versene."

"Patron?" dedi bir adam gözleri kocaman açılırken. "Sen mi öldüreceksin?"

"Yok," dediği sırada İstanbul'un ona uzattığı silahı eline aldı. Şarjörüne bakıp silahın kilidin açtı ve masaya, çiftin önüne bıraktı. "Kadın öldürecek."

"Ne?" dedi kadın şaşkınlıkla kocasına bakarken. Sonra tekrar Tufan'a döndü. "Siz benden ne istiyorsunuz? Bu kadar mı vicdanınız yok sizin?"

"Neden vicdanım olsun ki?" dedi Tufan dümdüz. "Sen kimsin de sana acıyayım ben?"

"Benden ne istiyorsunuz siz? Kimi öldüreceğim?" derken kadın şaşkınlıkla kocasına bakıyordu. "Kocamı mı öldüreceğim?"

"Ya da çocuğunu. Seç," dedi Tufan geriye yaslanırken. "Bir daha borç aldıklarına dikkat edersin. Ödeyemeyeceğin borçların altına girmezsin. Senden bir şey koparacağız zaten. Kocanı sen öldürürsen borçlarını sileriz."

"Bayıldım!" dedi İstanbul kahkaha ile kadehini kaldırırken. "Güzel bir zeka. Şeytani."

Adam başı yere eğik, sessizce duruyordu. Kadın ise korkuyla birkaç adım geri attı. "Siz nasıl hastalarsınız? Benden nasıl

kocamı vurmamı istersiniz?"

"Sen bilirsin, yoksa ikiniz de ölürsünüz," dedi bir adam öylece kadına bakarken. "Çocuğunuz yalnız mu büyüsün?" Alt dudağını büzdü. "Yazık değil mi o çocuğa?"

"Fedakar bir annesin sen," dedi Tufan geriye yaslı, önüne bırakılan viski bardağını tutarken. "Çocuğun için bunu yapacak kadar güçlüsün."

"Yap sevgilim," dedi adam sessizce. "Öldürecekler zaten beni. Bari sen kurtul. Kızımıza göz kulak ol."

Kadın gözleri kızarık bir şekilde korkuyla silahı eline aldı. "Biz kimlere bulaştık böyle?" derken sesi titredi. "Biz neler yaptık böyle Cem?"

"Küçük şeytanım, dinliyor musun?" dedi Tufan sessizce. "Bak bunları sana da yapabilirdim. Ama yapmadım. Değerini bil."

"Sen ruh hastasısın," dedim sessizce. Gözlerim kadındaydı. "Siz hepiniz akıl hastasısınız."

"İzliyorsun, değil mi?" dedi Tufan. Kadın silahı kocasına doğru tuttu. Eli titriyordu. Silah bir sağa, bir sola gidiyordu. "İzle bak, bu gösteri hep senin için yapılıyor. Eğer seni sevmeseydim senin başına gelecekleri gösteriyor. Sen de böyle olacaktın. Ama dua et ben sana çok ısındım da seni bağışladım."

"Sana minnet edeyim diye mi getirdin beni?" diye sordum, kadına bakarken. Kadın ile göz göze geldik. Sanki benden yardım istedi.

"Hanımefendi?"

"Ben ne yapabilirim?" dedim korkuyla etrafa bakarken. "Çok özür dilerim. Ben ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Hanımefendi," dedi kadın çaresizce. "Yardım et bize."

"Of," dedim saç diplerimi tutarak. Çaresizce onlara baktım. "Lütfen yapmayın. Nolur onlara biraz daha gün verelim. Meltem Uluhan'ın söz hakkı yok mu bu masada hiç ya?"

"Hanımefendi," dedi kadın çaresizce bana bakmaya devam ederken. "Lütfen bize yardım edin."

Telaşla ayağa kalktım. "Otur yerine!" diye bağırdı Tufan bir anda. Sesi odada yankılanırken, korkuyla yerime geri oturdum. "Silah var lan havada, nereye kalkıyorsun sen!"

"Nolur onlara bir şans daha verelim!" dedim oturduğum yerden hızla. "Çocukları için yapmışlar. Hastaymış çocukları. Onları tolere edelim nolur!"

"Meltem sen ne saçmalıyorsun amına koyayım?" dedi İstanbul şaşkınlıkla. "Böyle hepsine izin verirsek biz nasıl para kazanacağız? Eve nasıl ekmek götüreceğiz?"

"Meltem kim lan?" dedi Erhan şaşkınlıkla ama Tufan'ın ona bakışı ile sustu. Başı onaylar sallandı. "Evet Meltem," dedi hızla. "Ne saçmalıyorsun?"

Bir anda bir silah patladı. Korkudan gözlerimi kapattım ama hemen sonra açtım. Kadın, kendi kafasına sıkmıştı. Adam olduğu yerde haykırmaya başladığında gözlerim kanlandı.

Odaya yankılanan gürültülü silah sesine kalbime giren camlar eklenmiş gibi oldu. Kulağıma doğru sanki birisi kocaman bir el bombası atmıştı. Birkaç ince çizgi geçti kulaklarımdan, çok tiz ve öfkelilerdi.

Ölümün sesini duydum. Bu kaç oldu? Sayamadım.

Kadının geriye doğru savrulurken kafasından fırlayan kanları gördüm sonrasında. Kadın geriye doğru düşerken bir anda her şey ağır çekime döndü sanki. Beynim zonkluyor, silah sesinden sonra sanki tiz bir ölüm sesi kulağımda çalkalanıyordu.

Merminin sesinin bağırışları geldi kulağıma, gözlerim bulanıklaştı. Bacaklarım tutmadı, çaresizce başımı masaya indirip alnımı masaya dayadım. Ardından hızla bağırdım. Gözlerimi kapattım, kalbimdeki çivileri tek tek çıkartmaya başladım. Kan kokusu burnuma doluyordu. Kolumu sertçe kaldırıp masaya vurduğum sırada haykırarak ağlıyordum. Ayaklarım tutmuyordu. Ses tellerim acırken kalbimdeki çivilerin kanları beni boğuyordu.

Yere düşen silahı adamlardan biri alıp masaya bıraktı. Tufan masada silahı yavaşça sürerek İstanbul'un önüne bıraktı. İstanbul silahın kilidini kapatıp beline yerleştirirken ben kulağımdaki çınlama sesi ile ellerimi sıkıca kulaklarıma götürmüş, sandalyemi geriye doğru iterek ayağa kalkmaya çalışmıştım.

O kadar çok bağırıyordum ki boğazımda cam parçaları olduğunu hissetmiştim. Hızla kalktım. Koşarak üst kata çıkmaya başladım. Adamın karısının ardındaki bağırışları beni öldürüyordu.

Göremiyordum, buğuluydu etraf. Bomboş gece kulübünden telaşla çıkıp sokakta koşmaya başladım. Yanımda ne telefonum vardı ne param. Sadece kaçıyordum. Ağlıyordum. Midem bulanıyordu. "Allah belanızı versin!" diye bağırdım haykırırken. "Allah hepinizin belasını versin!"

Ayaklarım tutmadığı için yere düştüm ve bağırmaya başladım. Bağırmalarım durmuyordu. Kalbimden söktüğüm

çiviler o kadar sivriydi ki kan kaybından ölecek gibi hissediyordum. Kalbim acıyor, haykırmam için sanki beni zorluyordu. Bağırdıkça canımın acısı artıyordu.

Önüme sertçe kıran araba ile duraksadım. Tufan sinirle arabadan indi. Bana doğru adımlıyordu. "Ne zırlıyorsun sen?" dedi sinirle. "Nereye kaçıyorsun lan sen!"

"Sen nasıl bir yaratıksın!" diye çığlık attım. "Benimle aynı acıları yaşamış bir kadına bunu nasıl yaşatırsın!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Kaçamazsın bir yere," derken beni havaya savurdu. Bir anda boynumu tuttu. "Bırakmam lan seni. Hani beni seviyordun lan sen? Kaldın sadakat sınavından."

"Seni de sınavını da sikerim!" diye çığlık attım ama boynumu tutan elini tekrar sıktı. Ellerim boynumu sıkan eline gittiğinde nefessizlikten gözlerim yanıyordu. Sertçe yüzüne tokat attım. Tufan bir anda boynumu bırakıp geri çekildi.

Hızla yere bakarak öksürmeye başladım. Nefesimi düzenlemeye çalıştığım sırada kolumdan tutarak beni sarstı.

"Bu olaydan sonra bana daha da aşık olman gerekir lan senin," dedi sessizce. "Diğer insanlardan ne kadar ayrı ve benim için özel olduğunu anlaman gerekirdi!"

"O kadar cani bir adamsın ki sana teşekkür etmemi bekliyorsun," dedim öksürürken. Kolumu tuttuğu eli çekiştirdim. "Senin Allah belanı versin. Sen gerçekten saf kötüsün."

"Seni mahvederim çocuk," dedi öfkeyle tek eliyle yanaklarımı tutarak. "Yemin ederim hayatında gördüğün tek insan olarak yaşatırım seni. Kapatırım bir odaya, ölene kadar

burada kalırsın. Ya da bana ayak uydurur, hayatını yaşarsın."

Eli yanaklarımı bıraktığında korkuyla iki elimle birden yanaklarımı tuttum.

"Siktir git hayatımdan."

Kurduğum cümle sonucu Tufan'ın bir an gözünün seğirdiğini gördüm. Mimikleri donarken yüzü dikkatle bana bakıyordu. Ellerimi yanaklarımdan çekip nefes nefese bir şekilde ona hızla vurdum.

"Siktir git!"

O kadar sert vurmaya başladım ki, parmaklarımın kırılacağını düşündüm. Tepkisiz bir şekilde bana bakmaya, ona vurmama izin vermeye devam ediyordu. Ağlamaya, haykırmaya başladım. O kadar çok bağırıyordum ki, sıktığı boğazımın acısına bir de hırpalanan ses tellerimin acısı eklenmişti. Daha da öfkelendim.

"Keşke seni hiç tanımasaydım! Keşke sana hiç gelmeseydim!"

Bir anda iki eliyle sıkıca kollarımdan tutarak beni sarstı. Beynim çalkalanırken afallayarak ağlamayı bıraktım. "Ne dedin sen?" dedi öfkeyle yüzüme doğru. Ardından sertçe bağırdı. "Ne dedin lan sen! Pişman mı oldun şimdi? Sabah çok seviyordun lan beni?"

"Bırak!" dedim öfkeyle cebelleşerek. "Bırak beni!"

"Bırakmam," dedi sinirle beni sarsmaya devam ederken. "Daha en başında, seni bırakmam demedim mi ben sana?"

"Dedin!" dedim sinirle. "Dedin ama bırak işte!"

"Yok," dedi sinirle gülümserken. "Bırakmam. Sen benim küçük şeytanımsın. Ben nereye sen oraya. Şimdi seni diğerlerinden ayrı tuttuğum için bana teşekkür et hemen."

"Of!" dedim sinirle. "Nefret ediyorum senden!"

Hızla kolumdan tutarak beni sürüklemeye başladı. O kadar öfkeliydi ki ona daha fazla direnmenin sadece bana kötü bir dönüş olacağını bildiğim için kuzu gibi gidiyordum.

Beni arabaya savurdu ve hızla koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı. Yolda tir tir titreyerek önüme bakıyordum. Elim yavaşça boynuma gitti. Kalbim o kadar kırıktı ki, sessizce ağlayarak kolyemi tuttum.

Dünya, gökyüzü, galaksi... Her şey neden üzerime geliyordu? Neden daralıyordum?

Arabayı durdurduğunda yere bakmayı kesip etrafı inceledim. Arabadan indiğinde oturduğum yerden öylece ona bakıyordum. Kapımı açtı ve kolumdan tutarak beni dışarıya savurdu. Bir anda yalpaladığım sırada önümden az önce kaçtığım yere girmeye başladı. Peşinden beni de sürüklüyordu.

Kapıdaki güvenliklere selam verip bizi az önceki bodrum kattaki toplantı odasına götürdü. Kadın ve adam artık yoktu. Bir adam yere paspas atıyordu. İstanbul ve Erhan'ın orada olduklarını gördüğümde ağlamaktan gözüme kaçan rimelleri temizlemeye çalışıyordum. İstanbul baş koltukta oturmuş, derin bir nefes vererek gelişimizi izliyordu. Diğer tüm kodomanlar gitmişti.

Tufan bir anda beni içeri fırlattı ve kapıyı üzerimizden kapatarak kilitledi. Yere düşmüştüm. Avuç içlerim acırken, ayakkabımın biri ayağımdan çıkmıştı. Sinirle diğerini de çıkarttım ve hızla kapıya doğru koşturup kapıyı açmaya

çalıştım. Tufan, İstanbul'un yanına oturarak geriye yaslanırken ben kapıya yumruk atıyordum.

"Lütfen! Yalvarırım çıkartın beni!" diye bağırarak ağlıyordum. Güvenliklerin sesimi duymasını istiyordum. "Polisi arayın! Lütfen!"

Beni duymalarına rağmen bir şey yapmamaları canımı çok sıkmıştı. Yavaşça yere oturdum ve yanan gözlerimi ovuşturdum. Çaresizce Tufan'a baktım. "Tufan, yalvarırım bırak beni."

"Sonunda ömür törpüm," dedi gülümserken, "Yalvarman gereken adamı buldun sonunda. Değerimi anladın mı? Diğerleri ölüp giderken beni seni sellerimde yaşatıyorum. Memnun musun?"

"Tufan," dedim çaresizce ağlarken, "Lütfen bırakın beni."

"Ne oldu buna böyle?" dedi İstanbul şaşkınlıkla. "Niye böyle korkuyor?"

"İstanbul," dedim telaşla ayaklanıp ona doğru ilerlerken. "Lütfen beni bırakın! Yalvarırım, ben gitmek istiyorum!"

"Meltem sen bir sakin olsana," dedi şaşkınlıkla. "Deli gibi görünüyorsun."

"İstanbul, polisi arasana!" dedim haykırarak. Hızla koşturup İstanbul'un karşısındaki sandalyeye oturdum. "Neden bu kadar rahatsınız! Az önce bir kadın kendini öldürdü! Kocasının önünde! Neden bu kadar rahatsınız!" diye çığlık attım.

"Sakin ol yenge," dedi Erhan şaşkınlıkla. "Kafayı yedin."

"Eskiden olsa ikisini birden kendin öldürürdün," diye İstanbul destekledi onu.

"Hepinizi polise vereceğim!" dedim hıçkırmaya başlarken. "Bittiniz siz."

Kalbim o kadar acıyordu ki bir an hızla masaya tekrardan başımı koydum. Alnımı sertçe masaya vurmaya devam ettim. Alnım zonklarken haykırmaya devam ediyorum. "Allah'ım o kadın öldü mü şimdi? Çocuğu için para almıştı üstelik!"

"Çok histerik, hiç normal değil." dedi İstanbul bana bakarak şaşkınlıkla.

Tufan ise bir an kaşlarını çatarak Erhan'a döndü. "Birader sen buna esrarla ilgili bir şey mi dedin? O minnak kafede masadan kalktığında esrar falan diyordu."

"Yok be yavrum," dedi Erhan derin bir nefes alarak. "Normal sigara uzattım, içinde uyuşturucu var dedim. O da inandı sanırım."

"Anladım," dedi Tufan geriye yaslanırken. Bana döndü. "Şimdi bana aşık oldun mu? Seni diğerlerinden nasıl da farklı gördüğümü anladın mı?"

"Senden nefret diyorum," dedim ağlamaya gücüm kalmamışken. Alnım zonkluyordu. Hızla nefes alıp veriyordum. "Sen çok büyük bir hayal kırıklığısın."

"Ah?" dedi şaşkınlıkla beni alaya alırken. "Oysa tefeciler hep yardımseverliği ile tanınır. Nasıl olur da hayal kırıklığına uğrarsın?"

"Umarım ölürsün," dedim yavaşça. Güçsüzdüm. Bayılmak üzereydim. "Ölürsen mezarına nergis bile getirmeyeceğim."

"Ömür törpüm?" dedi afallarken. "Öfkeden ne dediğini bilmiyorsun. Öfken geçince tekrardan sevgin öne çıkacak. Minnet edeceksin bana. Seni nasıl kayırdığımı, benim için ne kadar dokunulmaz olduğunu anlayacaksın."

"Seni sevmiyorum," dedim düz bir şekilde. O kadar çok haykırmıştım ki, her konuştuğumda boğazım acıyordu. Tufan bir anda yerinden kalktı. Korkuyla baktı bana. Yavaş yavaş yanıma gelip sandalyemin dibine diz çöktü.

"Nergis?" dedi korkuyla. "Sen beni çok seviyorsun, bunu öfkeden söylediğini biliyorum. Benden çok etkileniyorsun. Bana çikolatalı pastalar bile yapıyorsun. Sen ellerimi övdüğünden beri ben kendi ellerimi bile sever oldum. Ben de aşkına aşk katmak için bu sahneyi izlettim sana. Seni sevdiğimi göstermek için."

"Seni sevmiyorum," dedim yavaşça gülümserken. "Seni hiç ama hiç sevmiyorum. Senden iğreniyorum."

"Sana şefkat vereyim," dedi hızla saçlarımı sevmek için kolunu yerden uzatırken. "Öfkeni çekip alırım şimdi."

"Senden şefkat istemiyorum," dediğime elini hızla indirdi. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Ama ben sana şefkati veren tek kişiyim," dedi korkuyla. "Bana hayran ol diye yaptım bunu, beni sevmeyi bırak diye değil. Yani seni diğerlerinden ayrı tuttuğumu bil istedim. Kötü bir amacım yoktu, yemin ederim. Ne bileyim? Sevgimi göstermeye çalıştım sana. Beceremedim mi?"

"Sevmiyorum ama," dedim yavaşça yutkunurken. Ardından burnumu koluma sürerek burnumu sildim. "Seni ölene kadar sevmeyeceğim."

"Hayır," dedi hızla ayağa kalkarken, delirmiş gibiydi. "Saçmalama küçük şeytanım."

"Ben şeytan falan değilim," dedim ve kolyemi sertçe çekip koparttım. Kolyeyi masaya bıraktığım sırada dağılmış bir şekilde bana bakıyordu. "Beni bir şeytana çeviremeyeceksin. Bu kolyede kamera olduğunu da anladım zaten. Telefonum bile yokken gittiğim her yeri başka türlü bu kadar hızlı bulamazsın. Söylediğim şeyleri yanımda değilken bile duyamazsın."

"Ne yapıyorsun?" dedi korkuyla kolyeyi eline alırken. "Ne yaptın lan sen!"

"Ben senin küçük şeytanın değilim," dedim tekrardan. "Senin oyuncağın değilim. Kölen hiç değilim."

"Allah kahretsin!" dedi öfkeyle. "Ben bana daha da aşık olur sandım, ancak beni sevmeyi bırakacağını düşünemedim."

"Ne yapsak ki?" dedim yavaşça gülümserken. "Öldür beni, ben istemiyorum yaşamak."

Tufan çaresizce kolyeyi cebine koyup tekrardan diz çöktü önümde. "Tufan selleri boğulabilir mi Nergis?" diye sordu. Bir an kaşları kalktı. Sağa sola baktı. "Şimdi sırası değil orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Siktir git! Şu an değil!"

Hızla ayağa kalktı. Gözleri alev alıyordu. Omzunda bir şey varmış gibi sertçe omzuna vurdu. Kendine. "Uç git lan! Şimdi değil! Bırak! Ben halledeceğim! Kes sesini!" diye bağırdı. Hemen sonra hızla tekrar dibime çöktü.

Sertçe yutkundu. Gözleri dolarken korkuyla yere hızla vurup bağırdı. "Nergisler çok alışmıştı bu tufan sellerine. Şimdi boğulamazlar ki! Tufan sellerinde boğulmayan tek şeydi nergisler. Şimdi onlar da gidemez ki!"

"Seni de yapacağın edebiyatı da sikeyim," dedim öylece ona bakarken. Ciğerlerimi bir kerpetenle sökseler avuçlarında sadece soğuk küller görürlerdi. Bitmiş, tükenmiş küller.

Korkuyla baktı bana, ağlarken telaşla gülümsedi. "Sen benim sellerimde hayatta kalabilen tek şeysin," dedi hızla.

"Değilim," dedim ona bakarken. Hızla ayağa kalktı. Bir anda masanın altındaki örtüyü çekiştirip, masanın altındaki çekmeceyi açtı. İçinden bir şırınga çıkarttı.

"Çok özür dilerim," dedi gözleri dolarken. Dağılmıştı. Koskocaman bir adam, küçük bir oğlan çocuğu gibi ağlıyordu. Onun ilk defa böyle çaresiz olduğunu hissettim. Samimiydi üzüntüsünde.

"Çok ama çok özür dilerim, ömrümün her şeyi," dedi yavaşça dibime tekrardan çökerken, "Bunu sana yapmak zorunda kaldığım için çok özür dilerim." Bir an bağırdı diye. "Kes sesini orospu çocuğu! Uç git kanatlarını sökerim senin!"

Ardından sertçe başına vurdu. "Çok aptalım, bunu nasıl hesap edemedim! Etkilenir sandım!"

"Ne yapıyorsun?" dedi Erhan şaşkınlıkla. "Kızı öldürür o!"

"Nergis?" dedi Tufan başına sertçe vururken. "Beni sevmeyi bırakmanı nasıl hesaplayamadım! Daha da aşık olacaktın bana!"

"Abi bence yapma," dedi İstanbul korkuyla. "Kaç gram o biliyor musun sen?"

"Öldür," dedim geriye yaslanırken. "Senin gibi bir ruh hastası ile yaşamaktan çok daha iyidir."

"Bunu bedenine verecek olduğum için çok özür dilerim," dedi korkuyla çorabımı çıkartırken. Ayağımın üst kısmını sertçe öptü. Ardından yavaşça ovdu. İğneyi titreyen elleriyle ayak parmaklarımın arasına sapladı.

İğne ayağıma girerken gözlerim onu takip ediyordu. Şırıngadaki sıvının yarısını kanıma karıştırıp geri çekildi. Şırıngayı yana doğru fırlattı. Ayağımın üzerini tekrardan öptü ve telaşla orayı ovduktan sonra çorabımı giydirdi.

Kendini geriye bırakıp bacaklarını yukarı çekti. Kollarını diz kapaklarından aşağı sallandırdı. Oturduğu yerden öylece yere bakıyordu. Hızla elleriyle başını tuttu. Ağlamaya devam ediyordu.

"Neden yaptın?" dedi Erhan şaşkınlıkla ayaklanırken. "Burada yaşadıklarını unutmayacak ki, ağır bir travma yaşadı."

"Kes sesini!" dedi Tufan elleri başındayken, "Orospu çocuğu karga sen de kes! Düşünüyorum işte! Zaman kazanmak için yaptım! Sus da bir çözüm bulayım!"

Bir anda etrafım bulanıklaşırken gözlerim ağır ağır açılıp kapanmaya başladı. Yavaşça sağa sola bakındım. Başım gökyüzüne çıktığında sanki gökyüzünü gördüm. Yıldızlar gözümü parlatırken gözlerimi kırpıştırarak gülümsedim. Gülümsediğim sırada az önceki kadın karşıdan bembeyaz bir elbise ile bana doğru koşmaya başladı.

"Teşekkür ederim!" dedi kadın elindeki nergisleri bana doğru uzatırken. "Sayende ölmedim! Evladımla çok güzel bir hayatım olacak!"

Nergisler bir anda kırmızı kanla buluştu. Korkuyla sandalyeden kalktım ve geri geri gitmeye başladım. "Ölme!"

Kadının yüzü bir anda kanla kaplandı. Beyaz elbisesi kırmızılara boyandı. Hemen kocasını gördüm onun yanında. Bana öfkeyle bakıyordu. "Senin bizden ne farkın var! Senin kardeşin lunaparklarda geziyor! Bizim çocuğumuzun senin kardeşinden ne farkı vardı!"

"Lütfen!" dedim korkuyla yere çökerek adama bakarken. "Ben böyle olsun istemedim! Çok özür dilerim!"

"Şşt," dedi bir anda Tufan hızla beni kucağına alırken. "Tamam, geçecek şimdi."

"Özür dilerim!" diye haykırdığım sırada kadın bir anda elindeki kanlı nergisleri yüzüne sürmeye başladı. Deli gibi gülüyor, her yerine kanlar bulaştırıyordu. Korkuyla kadına bakıyordum. "Dur yapma! Çocuğun seni bekliyor evde!"

"Buldun mu bir şey?" dedi Erhan geriye yaslanıp telefonunu eline alırken.

"Senin yüzünden!" dedi kadın bir anda nergisleri çiğnemeye başlarken. Dişlerinin arasına bulaşan kan ile bana bakarak kahkaha atıyordu. O kadar korkmuştum ki gözlerimi sıkıca kapattım.

"Buldum," dedi Tufan.

Kadın ile göz gözeydim. "Gözlerini kapatsan da ben buradayım! Seninle yaşayacağım! Sen hasta kardeşinle mutlu olacaksın ama ben evlatsız kalacağım!"

"Katilin kim?" dedi adam ona hırsla bakarken. "Tefeciler mi? Yoksa Nergis isimli bu kadın mı? Bu kadın neden ölmedi? O da para alıp kaçmadı mı? Bu kadının bizden ne farkı vardı?"

"Nergis!" dedi kadın nergisleri ısırıp kopartmaya devam ederken. "Çok mutludur kendi adına şimdi! Tufan onu

seviyor! Tufan onu kayırıyor! Bizler! Bizler ölüyoruz!"

"İşe yarayacak mı bari?" dedi Erhan telefonundan sosyal medyada gezerken.

"Yalvarırım affedin!" dedim korkuyla gözlerimi açarken. "Lütfen! Ben bunu hiç istemedim!"

Bir anda bedenim titremeye başladı. Kasıldığım sırada çenem kilitlendi, bedenim adeta bulutlardan aşağı dökülmeye başladı.

"Yarayacak," dedi Tufan derin bir nefes alırken. Kokusunu hissetmiştim. "Başka oluru yok."

Yıldızlar o kadar parlamıştı ki hemen dibimde beni ezdiklerini fark ettim. Bedenimi ezdikleri sırada yıldızlardan korumak için elimle gözlerimi kapattım. Gözlerim kapalıyken bile ışıklar gözlerimi yakıyordu. O kadar çok titriyordum ki, dişlerim sürekli birbirlerine çarpıyordu.

Mezarlığın önünde gördüm kendimi. Simsiyah bir havada, yıldızlar yok oldu. Mezar taşına doğru yavaşça baktım. Deniz'in adı vardı. Deniz Öztürk.

Deniz bir anda mezardan çıkarak ağzındaki toprakları tükürdü. "Beni öldürdün Nergis!" diye bağırdı. "Ben mutlu mesut yaşıyordum Paris'te! Sonra geldin ve beni öldürdün!"

"Hayır ben yapmadım!" diye bağırdım. Bana doğru süründüğü sırada korkuyla geri geri kaçmaya başladım. Sırtım birine çarptığında hızla ona döndüm.

Deniz elindeki silahı bir anda ağzına sokup ateş etti. Deniz'in yüzü parçalanırken, korkuyla mezara döndüm. Deniz toprak dolu bedeni ile sürünmeye devam ediyordu. O kadar

korkmuştum ki kalbim duracak ve öleceğim diye hızla elimi kalbime götürdüm.

Gözlerimin önüne bir anda bir ceset düştü. Deniz hızla yere çakıldı. Bir adım geriye gittiğimde kırılan kafatasının çevresinden yavaşça bir kan gölü gitgide büyüyerek çıplak ayaklarıma kadar ulaştı. Ayağıma bulaşan kanlar ile hızla geriye doğru adım attım. Deniz'in yerdeki cesedine çarptığımda hemen onun yanına düştüm. Sonrası karardı. Devamı olmadı.

Gözlerim hızla kapandı. Bedenim ise çaresizce kanındaki uyuşturucudan kurtulmak adına kusmaya başladı.

Kapalı gözlerle hızla kustuğum sırada kesilen nefesim ile boğulmaya başladım. Derin derin nefes aldığım sırada karanlığın içinde öylece uyuşan beynimle baş başa kalmıştım. Hızla koşmaya başladım.

Karanlığın içinde koştururken Tufan'ı arıyordum. Her yere bakıyordum, bir ışık bulmaya çalışıyordum. Onu gördüğüm anda gözlerim parlayacaktı, biliyordum. Kokusunu aradığım sırada çaresizce kana bulanmış bedenim koşuşturuyordu.

Onu gördüğümde gözlerim parladı. Karanlığın içinde kocaman ve güçlü bir şekilde dimdik duruyordu. Bana doğru elini uzattığında koşarak ona ilerledim. Ona yaklaştığımda bir anda yok oldu. Elim onunkini tutmak için havada asılı kalırken hızla sağa sola baktım. Kokusunu hissediyordum, ancak bedeni gitmişti.

Yavaşça karanlığın içine uzanıp gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda başım zonkluyordu. Boğaz manzaralı yatak odasındaydık. Oda karanlıktı, İstanbul aydınlık. Hızla gözlerimi kırpıştırıp etrafa bakındım. Tufan'ın kocaman

bedeninin üzerinde yüz üstü bir şekilde uzanıyordum. Saçlarımı seviyordu.

Kıpırdanmamla saçlarımı sevmeyi bir an durdurdu. Uyumamıştı. "Daha iyi misin, ömür törpüm?"

Bir anda nefesimi tuttum. Sesini duymamla ürpermiştim. Bedenim soğuk sulara atılmış gibi hissettim. Yavaşça başımdan öptü ve sert bir nefes verdi. "O Erhan denen piçi bir elime geçireyim, onu mahvedeceğim."

"Ne?" dedim korkuyla ve tekrardan nefesimi tuttum. Ondan o kadar korkuyordum ki yüzüne bile bakamıyordum. Karanlıkta siyah gözleri cayır cayır yanıyordu. "Ne oldu Erhan ile aranda?"

"Nasıl ne oldu?" dedi öfkeyle. "Sana esrarlı sigara içirmiş kahve dükkanındayken, kaç saattir halüsinasyon görüyorsun! Ben sana yabancılardan sigara içme demedim mi?"

Bir anda başımın zonklamaları arttı. Söylediği cümle ile uzak diyarlara gidip geldim. Gerçeklik algım bozulurken bedenime yaklaşımındaki şefkat beni tekrardan demir parmaklıklara almıştı.

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla ona bakarken. Ona bakışlarım korkudan şaşkınlığa evrilmişti. "O kadın intihar etmedi m?"

"Hangi kadın?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sen?" dedim şaşkınlıkla gözlerimi açıp kapatırken. "Gece kulübü? İstanbul? Erhan? SMA hastası çocukları olan o çift!"

"Ne?" dedi kaşları hafif çatılıp gülümserken. "Ömür törpüm, sen hiç iyi değilsin. Uyu biraz daha hadi. Halüsinasyon

görmüşsün işte."

Eli enseme gittiğinde başımı göğsüne bastırdı. Üzerinde kıpırdandım ve şaşkınlıkla ağzımı araladım.

"Ama sen benim boğazımı sıktın," dedim başımı tekrardan kaldırıp ona bakarken. Burunlarımız birbirine dokunurken, şaşkınlıkla yutkundum. "Çok acıdı boğazım, ben onu hissettim. Gerçekti o."

"Seninle bahçece nergis ektikten sonra sen kucağımdayken sevişirken sıkmıştım ya," dedi yavaşça gülümserken. Gözleri ise sesindeki yumuşaklığın aksine alev alıyordu. "Onu uyuşturucunun etkisi ile tekrardan mı hissettin acaba?"

"Nasıl olur?" dedim afallayarak. Aklım yerinden gitmişti. "Benim gördüklerim hayal miydi?"

"Hepsi hayaldi," dedi ve yavaşça boynuma doğru dudaklarını bastırdı, "Ben senin bu minik boynunu nasıl sıkabilirim? Buna nasıl cesaret edebilirim? Söylesene, Nergis. Ben senin canını nasıl yakabilirim?"

"Çok canım acıdı," dedim ağlamaya başlarken. "Tufan, sen beni oradan oraya savurmuştun."

Hıçkırdığım sırada hızla başımı kendine doğru çekti. Dudaklarım dudaklarının dibine yapıştığında korkuyla nefes verdi. "Allah benim belamı versin."

"Tufan," dedim hıçkırıklarımın arasında. "Çok canım acıdı gibi hissettim."

"Allah beni kahretsin," dedi tekrardan yavaşça. "Hissettiklerin için çok özür dilerim. Ağlama, yalvarırım sana. Sabaha kadar uyuyamayacağım şimdi. Kahroluyorum sen böyle ağladığında."

"Çok korktum," dedim hıçkırarak. Her cümlemle dudaklarım onun dudaklarının hemen yanına sürtüyordu. "O kadın kocasının gözü önünde kendini öldü sandım."

"Çok özür dilerim," dedi saçlarımı sertçe severken. "Çok ama çok özür dilerim."

"Tufan," dedim yavaşça ağlarken. "Çok gerçek gibiydi, çok korktum. Bundan sonra çocuğu ya da kardeşi için borç alanlara çok uzun süre zaman tanıyın olur mu?"

"Elbette tanıyoruz," dedi saçlarımı hızla severken. "Bizler çok vicdanlı adamlarız, bebeğim. Yarın tekrar hepsine hatırlatırım. Hastalık gibi sebeplerle alınan borçlarda gerekirse geri ödeme beklemeyiz bile. Sen üzülme tamam mı?"

"Çok sevinirim," dedim hızla.

"Yalvarırım ağlama," dedi çaresizce. "Kalbim kaldırmıyor, yalvarırım sana."

"Biz bir gece kulübüne gitmiştik," dedim hızla burnumu çekip olayı açıklamaya çalışırken. Beni yanlış anlamasından çok korkmuştum. "Sonra bir çift vardı. Kadın kendini öldürdü. Sonra Erhan falan da vardı. İstanbul da vardı."

"Biz seninle nergis ektikten sonra odamıza çıktık," dedi kaşları çatılırken. "Uyuyacaktık ama Erhan'ın verdiği uyuşturucunun etkileri başlamıştı senin o minik bedeninde."

"Ne oldu sonra?" dedim şaşkınlıkla. Ağlamam dursa da hıçkırmaya devam ediyordum.

"Ben seni seviyordum yatakta," dedi saçlarımı sevmeye devam ederken. "Sen bir anda yüksek dozdan titremeye

başladın. Ben de üzerini değiştirip seni yatırdım, saçlarını severek uyuttum. Hepsi bu."

"Kimse ölmedi mi şimdi yani?" dedim sertçe yutkunurken. Başımı ona kaldırdım dağılan ifademle. Yavaşça burnumdan öptü ve çaresizce gülümsedi. Karanlık odada olsak bile sakallarının arasından yanağındaki çizgileri seçebilmiştim. "Ben hepsini kafamda mı gördüm? Biz bu evden hiç çıkmadık mı, Tufan?"

"Çıkmadık bebeğim," dedi saçlarımı sevmeye devam ederken. "Biz hastaları olan borçlulara asla kötü davranmayız. Bunu kendinden de bilmelisin. Senin üzülmeni hiç istemiyorum, Nergis."

"Çok sevinirim," dedim yanağımı boynuna doğru sürterken. "Nasıl rüyalar gördüm öyle? Çok korktum Tufan."

"Benden korktun mu?" dediğinde saçlarımı sevmeyi yavaşça durdurdu. "Beni sevmeyi bıraktın mı?"

"Ölmeni istiyordum."

"Sen titrerken kolyeni koparttın, onu yarın halledeceğim," dediğinde sesindeki şefkat bedenimi ele geçirdi. "Titrerken kamera falan dedin orayı anlamadım."

"Ben hayalimde kaçmıştım sen beni bulmuştun o yüzden kolyede kamera var sandım," dedim sessizce. "Ne bileyim? Benim kafam çok karıştı Tufan."

"Uyuşturucu öyle yapıyor," dedi ve derin bir nefes verdi. "Yarın evimize dönelim. Kardeşini görmek de iyi gelir sana. Ben vazgeçtim zaten burada gece kulübü açmaktan. İstemiyorum. O Erhan'a çok ayar oldum. Sana nasıl esrar içirir?"

"Pislik ya!" dedim sinirle. "Bana söyledi zaten. Esrar var bu sigarada, dedi."

"Küçük şeytanım?"

"Evet?" dediğimde yavaşça güldü.

"Küçük şeytanım?" dedi tekrardan. Sanki bu kelime beni rahatsız edip etmiyor mu onu merak ettiğinden yinelemişti.

"Evet?" dedim yavaşça yutkunurken.

"Ben çok aptalım, değil mi?"

"Hayır değilsin."

"Aramızı kimsenin bozmasına izin verememe," dedi yavaşça. "Beni sevmeyi bırakmana izin verememe. Daha çok erken demek ki bazı şeyler için. Yavaş yavaş alışacağız birbirimize, sana söz."

"Bırakmam ki," dedim uykuya tekrardan teslim olurken, "Söz vermiştim sana. Viktor ölse bile buradayım."

"Mecbursun bana, mecburum sana."

-BÖLÜM SONU-

Yeni bölünde Nergis'in yapacaklarını düşünüp şimdiden kendimi motive ediyorum. Sezon finali şimdiye kadarki en keyif verici bölüm olacak. Bana güvenin.

Bu arada, sosyal medya isimlerimiz : ceylinpetrikor olarak değiştirildi. Kitap basım süreci, karakter tanıtımları ve spoiler içeren alıntılar için Instagram ceylinpetrikor hesabını takip etmeyi unutmayın.

Sezon finali bölümünde görüşürüz, hoşça kalın.

Tiktok ve Instagram'daki sosyal medya hesaplarım : **ceylinpetrikor**

Yeni bölüm alıntıları ve soru cevapları kaçırmamak için Instagram'daki **Küçük Burjuvalar** kanalına gelmeyi unutmayın nergis çiçeklerim. Diğer bölüm görüşürüz!

40. BÖLÜM : AİDİYET (+18)

UYARI :Bölüm tamamen yetişkinler içindir. Tetikleyici unsurlar; nesne(silah) ile cinsel birliktelik, kaba cinsel fanteziler(tokat, ağır küfür gibi) içermektedir.

...

BİR NERGİS TUFANI : AİDİYET.

...

Sezon finaline hoş geldiniz çiçeklerim. Umarım bölümü beğenirsiniz. Kitap burada final yapmıyor, aksine buradan sonra *dark romance* kısmı biraz daha artıyor. Beğenilerinizi ve satır araları yorum desteklerinizi bekliyorummm.

Bana her daim ulaşabileceğiniz : Instagram : CeylinPetrikor , Tiktok : CeylinPetrikor

Yeni bölüm alıntıları ve imza günleri duyuruları için sizi Instagram hesabımdaki "Küçük Burjuvalar" adlı kanala bekliyorummm. İyi ki varsınız. Sizi çok seviyorum.

İyi okumalar.

...

"+İnsan insana nasıl hükmeder, Winston? -Acı çektirerek. "

-1984

40

Nietzsche, acıdan kaçanların zayıf insanlar olduğunu söyledi. Güçlüler acıdan kaçmaz, ona biçim verirdi. Ben de vermek istedim. Bazen kendimi çok ürkek hissettiğim doğruydu. Bu, özellikle Tufan yanımdayken oluyordu. Kendimi istemsizce ezilip büzülürken buluyordum.

Ve bu durum canımı çok sıkıyordu.

Ellerim direksiyonda, gözlerim yoldaydı. Sessizce karşıya bakıyordum. Otoban açıktı, ufuk berraktı. Sakince arabayı sürdüğüm sırada bedenim dün gecenin yorgunluğunu atsın diye içtiğim kahveler işe yaramış gibiydi.

"Tufan?"

"Evet?"

"Korkuyor musun?" diye sordum sessizce. Tufan yan koltuktaydı. Geriye yaslanmıştı. Gözleri benden ziyade diğer arabalardaydı.

"Korkması gereken bizler değiliz gibi be ömrümün törpüsü," diye mırıldandı. "Diğer arabalar korksun bizden amına koyayım."

"Ne alakası var ya?" diye sordum sinirle. "Çok da güzel sürüyorum. Sakin sakin."

"Sorun da o ya," dedi geriye yaslı şekilde. Kemerini bile takmıştı. Eliyle kemeri tuttu. Sıktı kemeri yavaşça. "Otobanda bu kadar yavaş sürmek yasak. Plaka benim üzerime. Yine cezayı ben yiyeceğim."

"Yasak falan değil," dedim direksiyonu avcumla daha da sıkarken. "Trafiğin akışına engel olacak şekilde sürmek yasak." Ellerimi bir anda bırakıp karşıya tuttum. "Trafik mi var ki yasak olsun Tufan? Acelen ne?"

Ben direksiyonu bıraktığım an kemerini tutan eli hızla direksiyona uzandı ve benim yerime arabayı şeritte düzeltti. "Ama bebeğim böyle her minik alev topuna döndüğümüzde bu direksiyonu bırakamayız," dediği sırada elini itekledim ve tekrar direksiyonu tutup geriye yaslandım. Başımı kısaca ona çevirdiğimde eli tekrar kemerine gitmişti. Sırıttım.

"Ölmekten bu kadar çok mu korkuyorsun?" diye sorduğumda yutkundu.

"Ölümün bile en asili yakışır bana. Koskoca Tufan Ali Uluhan trafik kazasında öldü dedirtmemeliyim kimseye."

"Ölümün benim ellerimden olsa," derken gaza biraz daha bastım. "Ben öldürüversem şimdi seni? Atın ölümü arpadan olsa?"

Ona döndüğümde kemerini bırakmış başını bana çevirmişti. Sırıtıyordu. "Sen de benimle geleceksen neden olmasın?"

Yutkundum ve gaz vermeyi bıraktım. Sakinleştirdim arabayı. Bir an derin bir nefes verdim. "Külotum yok içimde."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ben aldım ya."

"İyi ver geri."

"Asla."

Başımı kısaca ona çevirdim. "Ya ne yapacaksın sen benim donumla?"

"Sana ne kızım?" dedi şaşkınlıkla bana dönerken. Ağzı hafif aralıktı. "Karımın külotunu çalarken sana mı soracağım?" Eli tekrar kemerine gittiğinde arabadaki tüm camları yandaki düğmeye basarak aşağı indirdim. Sinirlenmiştim.

Arabayı sıkıca tutuyordum. Ellerim terlemişti. Otobanda sakin gidiyorduk ve her şey sakin görünüyordu. Sonra bir araba aniden önümüze kırdı.

"Çüş hayvan!" diye bağırdım telaşla frene basarken. Kalbim deli gibi attı.

Tufan direksiyonu ani bir refleksle tuttu. Arabamız sağa sola savruldu. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı. Sesi öfkeyle doluydu ama aynı zamanda korkmuştu.

Adam arabayı emniyet şeridinde durdurdu. Nefes nefeseydim. Korkuyla ilerleyeceğim sırada Tufan direksiyonu sağa sürdü. "Dur şeritte."

"İstemiyorum."

"Dur," dediğinde başımı olumsuz salladım ve yola doğru direksiyonu çevirmeye çalıştım.

"Kavga etmeyelim. Yavaş sürdüm diye kızmış işte. İnsek şimdi olay çıkacak. Gidelim."

"Seni bir daha uyarmam," dedi gözleri yanarken. "Çek sağa."

Derin bir nefes aldım. Yutkunarak yavaşça sağa çektim. Dörtlüleri yaktım. Önümüzdeki arabanın içindeki adam dışarı çıkmıştı. Bizi bekliyordu öfkeyle. Belli ki en sağ şeritte olsam bile onu yavaş giderken kızdırmıştım.

Tufan bir an gözlerini onun üzerinde sabitledi. Arabadan inip adamı dövmeyi düşündü. Belki de onu silahla vurmayı düşündü. Neticede ölüm gibi baktı ama, anladım.

Ben sadece yanında oturuyordum, hiçbir şey diyemedim, ellerim direksiyonun üzerinde kenetliydi. "Ne olacak şimdi?"

"Sakın inme arabadan, duydun mu beni?"

"Bence gidelim. O da çok kötü bakıyor. Plakasını al, sonra Çetin'e falan dövdürürsün çok istiyorsan, olmaz mı?"

Cevap vermedi. Arabadan çıktı. Kapıyı öyle sert kapattı ki arabanın içinde sağa sola sallandım. Adama doğru

adımladığı sırada adama söylediği şeyleri duyamıyordum ama gözlerinde görüyordum. Tufanlık bir hareket değildi bağırarak kavga. Kaşlarım çatıldı bu nedenle.

Adam ona bağırdıkça Tufan da ona bir şeyler diyordu ama sanki bilerek, adamı kışkırtmak için konuşuyordu çünkü Tufan her konuştuğunda adam daha da öfkelenip Tufan'a doğru adımlıyordu.

Sonra Tufan'a sertçe yumruk attı. Ellerim bir anda yanakalarıma gitti. Gördüğüm şeye inanamadım. Adamı orada öldüreceğini düşündüm ama gözlerimi açtığımda Tufan aynı şekilde adama bakıyordu. Sanki dayak yemeyi bekliyordu.

Tüylerim diken diken olmuştu. Tufan adamın öfkesini üzerine çekmeye devam etti, kendini cezalandırır gibi, kendini sınırlarına itiyordu. Adamın yumruğu Tufan'a çarptığında Tufan kısa bir an sendeledi.

"Yeter be!" derken hemen arabanın kapısını açtım ve onlara doğru adımladım. "Yeter dur artık!"

Tufan bana döndü ve elini git anlamında savurdu. Sonra hırsla adama döndü. Gözleri alev alıyordu. "Senin o ölmüş ananı sikeyim," dedi sertçe. Adam bunu duyduğu gibi Tufan'a bir daha vurdu. Tufan yere tükürdü ve tekrar adama döndü. "Senin o ananı Sivas'ın dağlarında gürzleye gürzleye sikeyim."

"Sus lan şerefsiz kancık!" dedi adam. Ve bir daha. Sertçe vurdu. Tufan ise birkaç adım geriye tökezledi ve baş parmağını kanayan dudağına götürüp yavaşça sırıttı.

"Senin ben-"

"Ya yeter!" derken sinirle Tufan'ın kolundan tuttum. Onu arabaya doğru iteklemek istedim. Bunu yapmama izin verdi.

Tufan sakince arabaya bindiğinde ben birkaç saniye nefes nefese bize bakan adamla göz göze geldim. Koşarak arabanın önüne dolandım ve hızla arabayı tekrar yola çıkarttım.

Başımı Tufan'a çevirdiğimde gözleri kapalı, sırıtıyordu. Gözünün altı hafif morarmıştı, dudağının kenarı kan olmuştu. "Çok iyi geldi Nergis."

"Ne iyi geldi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sen nasıl bir şizofrensin ya? Niye dövdürdün kendini?"

"Hak ettim," dedi ve gözlerini açıp kısaca bana baktı. "Ben sabaha kadar dayak yerdim o elemandan. Niye durdurdun kızım?"

"O ne demek ya?" dedim şaşkınlıkla yola bakarken.

"Hatta beni dövmeyi kesseydi kafasına silah dayayıp beni döv yoksa seni mıhlarım diyecektim ama annesine sövünce gerek kalmadı. Bu erkekler ne kadar geri zekalı yaratıklar, değil mi ömür törpüm? Annelerine küfredildiği an adama bağlıyorlar amına koyduklarım."

"Bundan zevk falan mı alıyorsun? Dayak yemekten yani?"

"Yanlışlıkla canını acıttım ya dün gece," dediğinde kaşlarım çatıldı yola bakarken. "Bedel olarak on katı canımı yakmayı planlıyorum. Birkaç işkence düşündüm. Bekir'e kendimi ısırtayım diyorum? En sevdiğimden darbe almak bana çok ağır gelir. Hem fiziksel ama daha önemlisi zihinsel olarak çok yaralar beni. Ne dersin?"

"Sen benim canımı yakmadın ki?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ne zırvaladın yine ya ne anlatıyorsun? Yemin ederim iyice delirdin ama!"

"Neyse," dedi ve boğazını temizledi. "Var benim aklımda birkaç kendimi cezalandırma yöntemi. Sen karışma işime bacak kadar boyunla."

"Benim boyum bir atmış."

"Bacağım kadar işte."

"Allah'ım," derken başımı öne eğip arabanın ön camından gökyüzüne baktım. "Sen bu adama akıl fikir ver. Nolur birazcık da olsa ver." Sinirle bağırdım. "Yoksa bendeki birazcık akıl ve fikri de elimden çekip alacak!"

"Allah bana gereğinden fazla zeka verdi. Beni çoğu kulundan üstün tutuyor," dediğinde başımı Tufan'a çevirdim. "En sevdiği kullarından biriyim. Ben ayrıcalıklıyım. Her anlamda." Sinirden gülmeye başladım. Bu sırada gözleri camdan dışarıya dalmıştı. "Bekir'i de çok özledim lan ben. Evlat sevgisi bir başka oluyor Nergis."

"Senin çenen çok açıldı ama," derken sırıtıyordum. Direksiyonu sıkıca tutuyordum. "Eskiden bana susmamı söylerdin şimdi maşallah ben susuyorum sen konuşuyorsun."

"Hayırdır?" derken başını bana çevirdi. "Başın mı ağrıdı?"

"Bık bık ötme Tufan," dediğim sırada sesim neşeli çıktı. "Hem herkese bir eş lazım." Göz ucu ile ona baktım. "Bekir'e bile."

Gözleri tekrar camdan dışarı kaydı. "Çok küçük daha benim oğlum. Olmaz."

"Ya sen dedin on iki yaşında diye. Ona bir eş alsana. Hatta ismini ben seçeyim," derken yola bakıyordum ama Tufan'ın bakışlarını üzerimde hissettim. "Halamın ismini koymak istiyorum."

"Nasıl yani?" diye sorduğunda kısaca ona döndüm. Simsiyah gözleri oldukça meraklı bakıyordu.

"Hatice koyalım ismini hatta. Bekir ve Hatice. Nasıl?"

"Çok uyumsuz," dedi ve camdan baktı tekrar. "Bekir'ime yakışır bir isim bul."

"Ya halamın ismi olsun lütfen!" dedim heyecanla. "Benim için anısı olan bir isim. Nolur!"

"Aklı başında kocaman kız diye aldık seni ama şu hareketlerin çocuk gibi," derken bıkkın nefes verdi. "Tamam Nergis, bakarız." Bir anda arka koltuğa doğru başını çevirdi ve tekrar bana döndü. "Nergis," dedi sessizce. "Sana bir şey diyeceğim ama sakın korkma." Emniyet kemerini tutan eli sıkılaştı. "Arka camdan içeri bir karga girdi."

"Ne?" diye sordum sesim hızlanırken. "Ben duymadım hiç sesini?" Gözümü dikiz aynasına kaldırdım. "Hani nerede ya?"

"Koltukta," dedi yutkunurken. "Siktir git lan!"

"Bağırma be!" diye bağırdım istemsiz gaza yüklenirken. "Bak beni germe Tufan! Uçar gider karga!"

"Sakin ol," dedi sessizce. "Tamam Nergis kuş bu uçar gider ne yapıyorsun amına koyayım? Abartmasana." Kaşları ile arkayı gösterdi. "Heh tamam, gitti işte. Ne panik bir kadınsın sen ya?"

"Sen var ya insanı delirtirsin!" dedim sinirle. "Sen manyaksın manyak!"

"Senin manyağın," derken sırıtıyordu. Göz ucu ile ona baktım. "Manyak ettin kızım beni." Eli yavaşça bacağıma gittiğinde derin bir nefes verdim. Parmakları bacağımı sıktı. "Ne güzeldi lan tadın? Galata aklımdan çıkmıyor."

"Galata mı çıkmıyor ben mi?"

Sırıtıyordu. "Sen."

Yutkundum. "Teşekkürler."

Cevap vermediğinde göz ucu ile ona baktım. "Ya ne izliyorsun beni öyle? Dikkatimi dağıtma."

"Ne oldu bu küçük şeytan bir anda utangaç bir çiçeğe mi dönüştü? Yanakların kızardı amına koyayım."

"Sus Tufan," dedim gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırırken. "Uğraşma benimle."

"İyiydim ama, değil mi?"

"Ne konuda?"

"Anladın sen."

"Sapıklaşma," derken başımı tekrar ona çevirdim. Gülmeme engel olamadım. "Liseli ergenler gibi konuşuyorsun ya."

Sırıtıyordu. Elini bacağımdan çekti ve kendi bacağına koydu. "Dedim sana. Dengelerimle oynadın amına koyayım. Düzenimi alt üst ettin." Bir an ifadesi duraksadı. "Beni bitireceksin kızım sen. Yemin ederim sen benim sonumu getireceksin."

"Ben ne yaptım yine ya?" derken şaşkınlıkla yola bakıyordum. "Olay yine nasıl bana patladı?"

"Sen benim sonumu getireceksin." Bıkkın nefes verip başını camdan dışarı çevirdi. "Yaktın kendi kendini. Andaval Tufan." Bir an kaşları çatıldı. "Hayır ondan önceki hayatın çok mu iyiydi? Değildi. Şimdi hayat var ama. Değdi mi?" Bir an durup bana döndü. Göz göze geldik. Birkaç saniye gözlerime baktı. "Değdi," dedi kendi kendine. "Yemin ederim değdi."

Sessizce telefonumu ona uzattım. Telefonu arabaya bağlayıp bir şarkı açmasını istedim. Tufan'ın kendi kendine konuşması bana dün gece esrar etkisiyle gördüğüm o kabusu anımsattı. Korkmuştum. Yine o ana gidip gelmiştim.

Telefondaki müzik uygulamasını gösterdim ve ondan gelecek bir şarkı bekledim. Muhtemelen klasik ve saçma sapan bir müzik açacaktı. Sıkıcı. Uykumu getirecekti.

Arabaya bir anda dolan yüksek ses ile gözlerim kocaman oldu. Türkiye'de ünlenmiş bir kız grubundan bir şarkı çalmaya başladı. Başımı şaşkınlıkla Tufan'a çevirdiğimde kaşları çatık, ekrana bakıyordu. "Bu ne lan?"

"Sena dinlemiştir en son," dedim gülerek önüme dönerken. "Sen açtın sandım Tufan."

"Nasıl şarkı kızım bu?" dedi şaşkın şaşkın ekranda bir yerlere basarken. "Nasıl susturacağım bunu?" Sonunda becerebildi ve arama yerini açtı. Birkaç saniye düşündü. Sonra yazdı. Bir yandan arabayı sürüyor, diğer yandan göz ucu ile onun hareketlerini izliyordum.

Şarkıyı açıp geriye yaslandı. Ekranımı kapattı ve ortamızdaki konsola bıraktı. Sonra melodi duyuldu. İlk nota, çok ince. Sonra ikinci. Keman arabanın içini doldurdu. Başımı yavaşça

ona çevirdim. Gözleri yolda. Ellerini önünde birleştirmiş, bacaklarının arasına bırakmıştı. "Farid Farjad?" dedim istemsizce sırıtırken.

"Seversin," dedi yola bakarken. Kaşları ile yolu gösterdi. "Oraya bakacaksın, bana değil. Ben de farkındayım, muazzam bir adamım ama bana bakmanın sırası değil."

Sırıtırken tekrar başımı yola çevirdim. Tufan başka bir şey demedi. Sanki kemanı dinlememe izin vermek ister gibiydi. Ama keman sustuğu her boşlukta Tufan'ı duyar gibi oldum. Sessizlikte bile bana çok şey anlatıyordu.

Farid Farjad dinlemek beni hep düşündürürdü. Yine düşündüm. Nergis çiçeği narindir derlerdi ama sel geldiğinde ilk kopan o olmazdı. Belki de o toprağa en sıkı tutunandı. Tufan peki... Bir sel miydi? Yoksa benim köklerimi sınayan biri mi? Keman yükseldi. Tufan sustu. Ben sürmeye devam ettim. Uzun bir süre sonra sonunda Muğla'ya vardık. Direksiyonu ona hiç bırakmadım. Hiç de yorulmadım. O da hiç söylenmedi zaten.

Çiftliğin önünde arabayı durdurduğumda el frenini çektim ve heyecanla ona döndüm. Belki onay alma isteği, belki övülme. Bir tepki bekledim ama. O da bunu fark etmiş gibi yavaşça başımın tepesinden okşadı. "Aferin, çok güzel sürdün," derken kapısını açtı ve arabadan indi.

Arkasından inip çiftliğe girdiğim sırada hava kararmıştı. Kangallar kulübelerinin içinde uyukluyordu. Yarkın çatıdaydı, keskin nişancı silahının ucundaki lazeri kısaca yüzüme tutarak bize selam verdi.

"Ne yaptı öyle bize?" diye sordum, ilerlerken Tufan'a başımı çevirdiğim sırada. "Selam mı verdi bize?"

"Davar davar iş yapıyorlar. Hepsi benim başıma artist kesildi," diye homurdandı Tufan. "Yirmilerinde çocukları işe alırsan böyle olur."

"Kime diyorsun?"

"Kendime," diye mırıldandı.

Kenardaki oturma alanında Mürekkep, Şahin ve Sena vardı. Helga da yanlarında ayakta dikilmiş, sohbetlerine ortak olmuştu. Sena beni gördüğü gibi hızla banktan kalktı. "Ablacığım!" diye bağırırken bana doğru adımlamaya başladı. Yere çöktüm ve kollarımı açtım. Sonra da ona sıkı sıkı sarıldım. "Seni çok özledim," dedi heyecanla. "Lunapark hala duruyor biliyor musun ablacığım?"

"Öyle mi bal kızım?" dedim gülümserken. Hemen sonra başındaki bereyi düzelttim ve doğruldum. "Neler yaptınız ben yokken?"

"Hep oyun oynadık," dedi elimi tuttuğu sırada. Tufan ise çoktan kimseye bakmadan eve girmişti. Başımı tepeye kaldırdığımda odasının ışığı kapalıydı. Bekledim birkaç saniye. Bekledim. Yine bekledim. Sonunda odasının ışığı açıldığında başımı tekrar Sena ve diğerlerine indirdim. "Mürekkep ablam ve Şahin abim benimle atlı karıncaya bindiler! Çetin eniştem de hep benimle evcilik oynadı ama sürekli prenses olmak istediği için ona kızdım. Prenses benim çünkü."

"Şu adama enişte deyip durmasana," dedi Mürekkep ayaklanırken. Dibime vardı ve bana yavaşça sarıldı. "Nasıl geçti?"

"Çok saçma," dedim sessizce. "Bir adam beni esrara alıştırmaya çalıştırdı."

"Ne?" derken hızla geri çekildi. "Ne demek bu? Tufan ne yaptı?"

"Bilmem," dedim Şahin'le yumruk tokuşturup karşısına otururken. Helga ise telaşla Tufan'ın arkasından koşturmuş, eve girmişti. "Adamla konuşur herhalde. Bu yaptığının yanlış olduğunu adama söyler."

Çetin bu sırada bize doğru adımlıyordu. "La la la," dedi mırıldanarak. "Patron ve yenge tekrar bu-ra-da! Bana İstanbul'dan ne getirdiler a-ca-ba?"

"Hiçbir şey," derken Mür'ün yanına oturdum. Sena ise ayakta dikilmeyi tercih etti. Masadaki tabletinden çocuk videoları izliyordu.

"Kardeşim şimdi nasıl oluyor bu milleti dolandırma işi?" diye sordu Çetin merakla. Elleri kumaş pantolonunun ceplerinde, dikildiği yerden başını eğmişti. Şahin'e bakıyordu. "Bizim Seroş Abla vardı bir tane, annemin arkadaşı. Karı tam bir ifşacıydı. Birinin adını söyle kaynının nişan atmış kızının şeceresine kadar çıkarırdı. Sen yapabilir misin onu?"

"Kimi merak ediyorsun?" diye sordu Mür, varla yok sırıtırken. "Beklediğin biri mi var?"

"Yok yahu," dedi Çetin ve bacağıyla yerdeki taşı hafif itekledi. "Annem falan nasıl, onu bilmek isterdim."

"Bilmiyor musunuz ki?" diye sorarken Mür'ün sesi yumuşadı.

"Abim biliyor da bana söylemez pek. Annem hakkında konuşmayız yani. Şeyden beri," derken gözünü yerde iteklediği taşa indirdi. "Babam öldüğünden beri."

"Kimi istersen araştırırım ben abi," dedi Şahin, masadaki dizüstü bilgisayarına bakarken. Bir an duraksadı. "Tufan Abi

kızar mı?"

"Salla ya," dedi Çetin ve yutkunup Sena'ya döndü. Sena'nın izlediği çocuk videosunun sesi belli ki onu sinir etti. Gülümsedi. "La la la!" derken elini orkestra şefi gibi sağa sola oynattı. "Sena prenses ne kadar abidik gubidik şeyler izliyor böyle ya! Çetin buradan u-zak-la-şır! Çetin'deki de bir ka-fa!"

Sena onun arkasından gülerek dil çıkartırken Çetin sırıtarak yanımızdan uzaklaştı. "Yediden yetmişe her yaş grubunun gözde adamı olmak çok zor!" diye bağırdı ilerlerken. "Bir adam bu kadar mı sempatik olur ya? Bir adam bu kadar mı iyi anlaşır herkesle?" Durup Mürekkep'e döndü. "Benimle gelmek ister misin cimcime? Dudişimin içine bir dövme istiyorum. Bu konuda senden dövme odasında yardım almalıyım."

"Geleyim," derken Mür ayaklandı. Çetin'in peşinden ilerlemeye başladı.

"Şahin?" diye sorduğumda öylece ekrana bakıyordu.

"He çiçeğim?"

"Ne yapıyorsun?" dedim merakla. Şahin'in bu evde sıkılıp sıkılmadığını anlayamıyordum. "Muğla Merkez'deki evimizi özledin mi?"

"Valla ne yalan söyleyeyim," derken hala erkana bakmaya devam etti. "Deli gibi özlüyorum o günleri."

Bir an durup hızla çantamı açtım. Ona telaşla birkaç papatya uzattım. "Bak bunları sana almıştım İstanbul'dan."

Gözleri papatyalara kaydı. Gülümsedi sonra. Masanın diğer ucundan kendine doğru çekti ve gözlerini bana kaldırdı.

"Teşekkür ederim. Zehirli değiller en azından."

"Hadi Şahin, çiçek toplayalım!" dedim heyecanla.

Yaşım o zamanlar on beşi geçmiyordu. Şahin tüm zorlamalarım ve ısrarlarım sonucu yurttaki çalışanlardan birinin külüstüre dönmek üzere olan açık sarı arabasını kaçırmış, bizi birkaç kilometre uzaktaki Aydın şehri sınırındaki bir nehre getirmişti. Buradaki nehri çok severdim. Nehri çevreleyen büyük taşların üzerinde dengede durmaya çalışarak yürürdüm hep.

"Saçmalama," dedi Şahin bıkkınlıkla. Gözleri pembe zakkumlara dalmış, elleri yurda hayır yapan bir işadamının dağıttığı kıyafetlerden biri olan basketbolcu şortunun ceplerinde, hemen yanımda dikiliyordu. "Zehirli onlar."

"Hiç de bile!" dedim ve bir tanesine eğilerek gövdesinden koparttım, "Hani? Bak ölmedim."

Şahin sertçe zakkumu elimden çekip aldı ve nehre attı. Nehirde yatay bir şekilde asılı kalan zakkum hafif rüzgar yüzünden akıntının ince sallantısında suyun üzerinde yüzmeye başladı, "Elleme dedim, Nergis."

"Muğla'da değiliz ama! Her başka şehre gittiğimizde bunlardan bir tane alıp sana vereceğim. Bugünün anısı olur."

"Çok saçma. Her yere benimle gitmeyeceksin. On sekiz olmamıza üç sene kaldı. Kim bilir Deniz ile evlenip nereye taşınacaksınız?"

"Of!" dedim ve sinirle ayağımı yere vurdum. "Ne kadar sıkıcısın, ya."

"Bak zaten senin yüzünden arabayı kaçırdığım için yurttaki elemanlardan dayak yiyeceğim," dedi sinirle bana dönerken.

"Bir de bu aptal çiçekler yüzünden zehirlenirsen müdürden de yemek istemiyorum."

Ona dil çıkartıp nehri sıra sıra sarmalayan büyük taşlardan birine çıktım. İki elimi yanlara doğru açarak taşlar arası büyük adımlarla ilerlemeye başladım. "Şahin! Gelsene, çok eğlenceli."

Şahin hemen dibimden yürüyerek elleriyle düşmemem için tetikte bekliyordu. Taşa çıktığımda çimlerde yürüyen boyuyla eşitlenmiştik. "Yemin ederim beladan başka bir şey değilsin."

Ordan buradan birkaç senede biriktirdiğimiz paralarda gizlice iki tuşlu telefon almıştık. Telefonun sesini işittiğimde hızla kayalardan atlayıp başımı ona kaldırdım. Cebinden telefonu çıkarttı ve telaşla açtı. "Mürekkep? Yokluğumuz hissedildi mi?"

Gözlerim kocaman bir şekilde ona bakarken ellerimi birbirine bağladım ve yiyeceğimiz fırçaları hesaplamaya başladım. "Burak Abi? Yok arabayı çalmadık abi. Nergis nehir kıyısına gelmek istedi de..."

"Hemen geliyoruz, de!" dedim sessiz ama heyecanla. Gözlerimiz buluştuğunda sinirli bakışları ile başımı karnımda birleştirdiğim ellerime indirdim.

"Geliyoruz abi, tamam. Yok, çarpmadım arabayı," dedi ve bıkkınlıkla telefonu kapatıp cebine attı. Gözlerim ona çıktığında bana bakarak sırıtıyordu. "İyi çok kızmadı."

"İyi bari," dedim ona bakıp sırıtırken, "Paran varsa yolda bakkaldan dondurma alalım mı?"

Arabaya ilerlediğimiz sırada elini cebine attı ve iki kağıt para çıkartıp paralara bakarak hesapladı. "Alalım."

"Oley be!" dedim ve koşturarak arabanın ön koltuğuna oturdum. Kemerimi takıp sırt çantamı kucağıma bıraktım ve geriye yaslandım. Radyoyu kurcaladığım sırada şoför koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı.

"Ben Muğla dışına gittiğimiz her şehirden sana zakkum toplayacağım."

"Zehirli onlar. İstemez," dedi küçücük boyuyla yolu izlerken. "Papatya topla sen bana."

"Peki," dedim neşeyle dışarı bakarken. "Burak Abi bence çok kızmayacak."

"Bakalım."

Yola çıktığımızda iki çocuk ve bir külüstür araba Aydın-Muğla sınırındaki trafiğin arasına karışmıştı. Müzikle ilgilendiğim sırada Şahin korkuyla gaza yüklendi. "Lan Nergis! Sıçtık lan! Polis!"

"Ne?" dedim korkuyla başımı arkaya çevirirken. Bir polis arabası arkamızdaydı. Yolunda giden polis arabası bizim ani gaz ve manevralarımız ile ışıklarını açarak peşimize takılmıştı. Şahin telaşla arabayı sağa sola kırarak diğer araçların arasından geçerken ben sırt çantama sıkıca sarılmış bir şekilde yola bakıyordum.

"Allah kahretsin!" diye bağırdı telaşla. O kadar hızlı kullanıyordu ki öndeki kırmızı ışıkta duran araca doğru duramadığımızda gözlerimi sıkıca kapattım. Kalp atışlarım göğüs kafesimden hissediliyor, akan kanım korkudan ısınıyordu.

Bedenim bir anda öne doğru savruldu. Emniyet kemeri güçsüz omzumu kıracak kadar sertçe beni sarsarken çarpışma sesiyle kulaklarım tizce çığlıklar işitti. Gözlerimi

açıp Şahin'e baktığımda alnı direksiyona dayalı, yüzünde kırmızılıklar vardı. Kulağımdaki uğultulara göz kapaklarıma inen ağırlıklar eşlik ettiğinde çöken bedenim yavaşça siyahlara teslim oldu.

O gün orada kimse ölmemişti ancak zakkumların zehirleri bedenlerimizi zehirlemişti. İki çocuğun savsaklayan bedenleri çarptıkları arabanın birkaç kuruşluk tamir parasına mal olmuştu yalnızca. Müdürlerimiz uzun saatler bize fırçalar kayarken biz yurdun soğuk zeminini izleyerek zakkumlardan uzak durmaya karar vermiştik. Zakkumlar bizim için uğursuzluktu o günden beri.

Ama yine de sözüm sözdü, ona gittiğim her şehirden papatyalar getirecektim.

Elinde tuttuğu papatyalara bakarken sırıtıyordu. "Müdürden ne dayak yedim o gün var ya," dediğinde öylece onu izliyordum. Anılara gitmiş, sırıtıyordu. "Deniz de çok bozulmuştu. Kıskanıyordu beni hep piç."

"Tufan bana Viktor onu aldı diyor ama bence çoktan bırakmışlardır," derken gözlerim daldı. "Seni de almıştı Viktor. İki tokatlayıp bırakmıştı."

"Ne iki tokadı? Öbür dünyaya gittim geldim amına koyayım. Bana Rabb'in kim diye sordular. Hastanelik oldum lan ben," derken başı bana kalktı.

"Ya sonuçta öldürmediler! Kendimi kandırıyorum işte karışmasana benim iç düşünecelerime. Deniz'i de bıraktılar ve o Paris'e döndü işte! Sus tamam kapat bu konuyu. Ben böyle inanıyorum."

Birkaç saniye yüzüme baktı. "Ulan ben senin yüzünden çocukken de dayak yiyordum eşek kadar adam oldum hala yiyorum amına koyayım." Bir an yüzüm şaşkınlıkla

kalakalırken hızla ifadesini yumuşattı. "Gül diye dedim." Hızla elini bana doğru uzattı ve yanağıma yavaşça iki kez vurdu. "Tombik yanaklım. Gül diye dedim valla. Yeriz dayak, adamlığın şanındandır."

Omuz silktim ve elini itekledim. "Hep benim yüzümden oluyor gerçekten. Başımıza ne gelse benim yüzümden. Özür dilerim."

"Oho!" diye bağırdı hızla. Papatyaları dizüstü bilgisayarının içine koydu ve ekranı aşağı indirdi. Ayaklandı. "Odama gidiyorum. Helga'yı görürsen çağırsana. Yapay zekayla kızının ve onun olduğu bir video yaptım. Çok istedi, kıramadım."

"İyi söylerim. Sensin tombik yanaklı."

"Kes," dedi ilerlerken. "Sağ ol papatyalar için. Ve sağ ol," derken durup bana döndü. "Çocukluğumuzu unutmadığın için."

Gülümsedim. Sessizce arkasından baktım. Eve girdiğinde Sena'nın izlediği tableti bir anda elinden aldım. "Yeter artık beynin sulandı şunlara bakmaktan. Etrafta ne güzel hayvanlar var. Çiçekler var, göl var. Dolanalım hadi."

"Ya ver!" dedi sinirle tablete uzanırken. "En heyecanlı yerindeydim, ver!"

"Kalk hadi," dedim ayaklandığımız sırada. "Gel dolaşalım."

Sena ile bir süre göletin etrafında dolaştık. Yorulduğunda onu odasına çıkarttım. Kendi odama çıkıp duş aldım ve üzerimi değiştirdim. Altıma sonunda iç çamaşırı da giydim. Kısa sayılabilecek bir etek ve üzerine kazak giymiştim. Sonra alt kata indim. Sena'ya uzandığı yerden akşam yemeğini

yedirdiğim sırada arkada müzik çalıyordu. "Bu evde sıkılıyor musun?" diye sordum ona. Kaşığı uzattım.

Ağzını araladığında, "Hayır, çok eğleniyorum," dedi. Hemen sonra kaşıktaki çorbayı yuttu. "Hiç gitmek istemiyorum."

"Ama Şahin abin çok mutsuz," dediğimde omuz silkti.

"O zaman eğlenecek bir şeyler bulsun kendine. Eğer isterse de kendisi buradan gidebilir!"

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Ablacığım sana ne oluyor böyle? Neden bencilleştin bu kadar? Eskiden olsa Şahin abin üzüldü diye sen de çok üzülürdün."

Kaşıktaki çorbayı içmek için tekrar ağzını açtı. Hemen sonra çorbayı içip kaşığı itekledi. "Patron bana söyledi. Ben onun sayesinde kanseri yenmişim. Bana aynen bunu itiraf etti. Beni o kurtardı ablacığım. Bana ilik veren oydu."

"Ne?" derken gözlerim kısıldı. "Ne dedi tam olarak sana? Ne zaman dedi?"

"Bir keresinde siz bahçede otururken söyledi. Ben de tavşanları izliyordum. *Damarlarında ben dolanıyorum, ablan değil. Seni ben yaşatıyorum, o değil. Bu nedenle benim sözümden çıkmamalısın,* dedi."

Sabır diledim. Tepsiyi Sena'nın kucağına bıraktım. "Onun sözünü dinleyip sürekli onu savunmanın nedeni bu demek ki..." Mırıldandım. "Ben de diyordum bu kız ergenliğe mi girdi? Hayır, belli ki resmen seni de manipüle etti."

"Tabletimi versene," dediğinde sinirle ayaklandım. Sena'nın bu evde değişen hal ve hareketleri beni endişeye düşürmüştü. Onun her zaman içinde bir merhamet, sevgi

olurdu ama şimdi Tufan yüzünden gitgide üzülme duygusunu kaybeden bir arsıza evriliyordu.

Odadan çıktığım gibi koridorun sonundaki kapı açıldı. Tufan ile aynı anda odalardan çıktık. Tufan'ı o odada ilk kez görmüştüm bu nedenle kaşlarım çatıldı. "Tufan?" derken ona doğru adımlıyordum.

Heyecanlıydı. Beni görünce daha da heyecanlandı sanki. "Ömür törpüm?" Bana doğru adımlamaya başladı.

"Sena'ya neden patron dedirtiyorsun?" dediğim sırada elleri arkadan birleşmiş, başı bana eğilmişti.

"Ne dedirtecektim ki başka?" derken olayı gerçekten de anlamlandıramamış gibiydi.

"Çocuğu doldurmuşsun resmen. Yok ablan değil ben kurtardım seni demeler falan..." diye söylendiğimde kaşları çatıktı. Hala anlamadı.

"Yalan mı söylemişim çocuğa?" dedi yavaşça. "Neyse, bir daha söylemem. Aramızı iyi tutmaya çalıştım sadece. Sonuçta senden bir parça."

"Çocukla aranı iyi tutmak için ona çikolata falan alırsın, ona damarlarında benim kanım var ben senin patronunum demezsin Tufan," diye hızla çıkıştım. Sesim kısıktı ama hırslıydım.

"Sen öyle yap," derken bana doğru eğildi. "Ben böyle yapıyorum. Ben, böyle iletişim kurabiliyorum. Küçük insan nefretime rağmen senin hatırına kardeşinle iki kelam ediyorum. Buna teşekkür edeceğine hala nankörlük ediyorsun ama ben alıştım. Dediğin gibi yaparım," derken doğruldu. Birkaç saniye sağa sola baktı. "Neyse, bak sana bir

şey göstereceğim. Bak ömür törpüm," dedi heyecanla, sesi çocuk gibi çıktı.

Elini uzattı bana. Tam üzerinde, capcanlı bir nergis çiçeği vardı. Yeni yapılmıştı. Dövme, sağ elinin üst kısmının tümünü kaplamıştı. Eline nazaran yaptırdığı dövme çok kibardı ama onun tenine yine de çok yakışmıştı.

"Bundan sonra sol elimi öptüreceğim heriflere. Elimi öpme ayağına seni öpmesin lavuklar," derken istemsizce Tufan'ın elini iki elimle tuttum.

"Sen koca koca adamlara el mi öptürüyorsun Tufan?" diye sordum. Dövmeye bakarken fark etmeden de sırıtıyordum.

"Ne var kızım? Saygı amaçlı arada bir öptürüyorum. Bıraksana sen onları. Beğendin mi? Nasıl olmuş?"

"Bayıldım," derken elini bırakmadan başımı ona kaldırdım. "Çok güzel olmuş."

"Herhalde bayılacaksın. Dövmeyi bizzat ben yaptım da ondan," diye böbürlendi. Onun solak olduğunu o an fark ettim.

"Ya her olayda da kendini övme be adam," dedim gözlerine bakarken.

Sonra gülümsedim.

Gülümsedi.

Bir an duraksadım. Başımı ona kaldırdım. "O çıktığın oda... Dövme odası mı?"

"Evet," derken kısaca odaya bakıp bana döndü. "Niye şaşırdın bu kadar? Bodrum katta hastanemiz, çatıda

helikopter pistimiz var amına koyayım. Sen gelmiş dövme odasına mı şaşırıyorsun? Şu ufkunu biraz genişlet artık Nergis."

"Yok ondan değil," derken yutkundum. Elini bıraktım. "Neyse, ben biraz dolanacağım." Yanından çekilip ilerlemeye başladığımda başını bana çevirdi. Arkamdan öylece baktı. Bir yandan mesajlaştım, diğer yandan merdivenlerle üst katları dolaşmaya başladım.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Nergis : Mür?

Nergis : Neredesin?

Cevap vermediğinde şaşkın şaşkın dolanıyordum. Tufan'ın odasının olduğu katta bir başkasının odası yoktu, bunu biliyordum. Bu nedenle diğer katlardaki koridorlarda geziniyordum.

"Mür?" diye seslendim bir koridorda. En uzaktaki odanın kapısı açıldı. Çetin odadan çıkarken gömleğini pantolonunun içine sıkıştırıyordu. Dudaklarını yaladı ve geriye taralı saçlarını düzelterek koridorda adımlamaya başladı. Hemen arkasından Mürekkep çıktı. Telaşla ama hiç konuşmadan asansöre yöneldi.

Arkamı o kadar hızlı döndüm ki başım çalkalandı. Telaşla tırabzanlara dokundum ve basamakları bir bir inmeye başladım. Ağzım aralık kaldı.

Mürekkep ile bu konuda konuşmak istemedim çünkü o isterse bana zaten anlatırdı. Bu nedenle sessizce salona ilerledim. Telefonum bu arada titredi.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Mürekkep : Çetine dövme yapmaya gittim dedim ya...

Nergis : Ha dövme odasında mıyıdınız?

Mürekkep : Evet dedik ya

Mürekkep : Ne oldu?

Tufan : Hahaha

Çetin : LAN ABİ İLK KEZ RANDOM ATTIN AMK

Çetin : GÜLDÜN YANİ ABİ NOLDU BİR ANDA NİYE GÜLDÜN

Tufan : Nergis'e gülüyorum.

Tufan : Nergis'e nergisiyorum.

Tufan : Nasıl şaka :)

Çetin : Ulannn Puahshsahashahhahahahah

Çetin:
HhHhashahahshashashashhashashshhdahahahahahhahahahahhahah
ahahahhshsahashhashsahashsahsahsahhas

Çetin : Koptummmmmmm xD

Çetin : Abi sen beni öldürcen vallah yarıldım karnıma ağrılar girdi bu kadar olmazzzz

Mürekkep : Çetin'in surat ifadesinin -_- böyle olduğuna yemin edebilirim ama kanıtlayamam

Tufan : Yemeğe gelin şımarmayın

Çetin : Geliyorum abimmm taşşşaklarına kurban

Ekranı kapattığımda salona varmıştım. Tufan başköşesindeydi. Sakince önüne bırakılan eti kesiyordu. Ona doğru yaklaşırken gözüme parlak dövmesi çarptı. Yepyeni, capcanlı. Dibindeki ilk koltuğa oturduğumda önüme koyulan etin kokusu burnuma doldu.

"Et dışında vücudunun geri kalan ihtiyaçlarını nasıl karşılıyorsun?" diye sordum, bıçağı elime alırken. Tufan çatalındaki eti ağzına götürmeden hemen önce gülümsedi ama bana hala bakmıyordu.

"Tatlı gibi mi? Seninle karşılıyorum." Sonra etini çiğnemeye başladı. Gözleri bana kalktı. "Seni yiyorum."

"Bak şimdi Tufan," dedim istemeden gülerken. "Yani bu yaşta ettiğin laflara bak." Bir an kaş çattım. "Kaç olmuştun sen? En son otuz iki miydin?"

"Cık," dedi sırıtarak. Viskisine uzandı. "Otuz üç."

"Habire düşecek mi senin yaşın böyle? Haftaya Sena ile yaşıt olacaksınız," dedim neşeyle.

Viskisinden bir yudum aldı ve tekrar etini kesti. "Güldüğün sürece bu şakayı yapmaya devam etmeyi düşünüyorum. Gülmeyi kestiğinde dururum."

Çetin ve Mürekkep içeri girerken ben çoktan Tufan ile birlikte yemeğe başladığımı fark etmiştim. Telaşla çatalımı bıraktım. "İlk sorduğumda otuz yedi yaşında olduğunu söylemiştin. Belki o da yalandı o zaman."

Tufan gözleri etindeyken bir an duraksadı. "Daha yaşlı durduğumu düşünmüyorum."

"Doğru," dedim hızla. Başımı onaylarcasına salladım.

Çetin ve Mürekkep masaya oturduğunda ikisi de Tufan'ın et kesen eline baktı. "Abi?" dedi Çetin, şaşkınlıkla. "Gerçek dövme mi o?"

"Yok hint kınası amına koyayım," dedi Tufan sakince etini ağzına götürürken. Gözleri Çetin'le buluştuğunda lokmasını çiğnerken sırıttı.

Çetin ise hızla Mürekkep'e baktı. "Biz de Mürekkep ile dövme yaptıracaktık ama senin o odada olduğunu fark ettiğimizde vazgeçtik, değil mi cimcime?"

"Evet evet," dedi Mür ve yutkundu. "Çok güzel olmuş dövme. Gölgelendirmeleri çok başarılı. Sen mi yaptın?"

"Yok amına koyayım çatıdan aşağı Yarkın'ı sallandırdım o yaptı," dedi Tufan ve geriye yaslanıp nefes verdi. "Bana saçma salak sorular sormak yerine yemeğinizle ilgilenin rica ediyorum. Ben size saçma salak sorular soruyor muyum? Hayır. Siz de bana sormayın."

Mürekkep önüne döndü. Bana bakmadı. Ben ise inatla ona bakmaya devam ettim. Çetin masaya konan mezelerden hızla tabağına doldurdu. "Bak bak. Havyarın parlaklığına bak. Mür'üm, hadi ye biraz. Bitkin düştün!"

Bu sırada Şahin de geldi. Yanıma oturdu ve başıyla selam verip masadaki su bardağını önüne çekti.

"Ne havyarı ya?" derken Mürekkep yüzünü ekşitti. "Balık dölü mü yiyelim?"

"Günah!" dedi Çetin hızla. "Nimete öyle denir mi hiç güzel kızım?"

"Güzel kızım mı?" dedi Mürekkep ağzı şaşkınlıkla açılırken. "Seni zorbalamamı mı istiyorsun? Bana bir daha sakın öyle

seslenme."

Tufan sessizleşti. Bizi dinliyor muydu meçhuldü. Ben ise Çetin ve Mürekkep'i sırıtarak izliyordum. Bir yandan da yemek yiyordum. Şahin'e baktığımda durgundu. Bu evde gün geçtikçe eski neşesini kaybettiğini fark ettim. Düzeni bozulmuştu. Tanımadığı kodamanlar ile yaşamak zorundaydı. Muğla Merkez'deki köyümüzden çok uzaktaydı. Hem o ev ona ailesinin bir mirasıydı.

Masanın altına telefonumu uzattım ve mesaj yolladım.

Küçük Burjuvalar

Nergis : Şahin maşallah o nur yüzünde adeta güller açıyor

Şahin saatine gelen bildirime baktı ve gülümsedi. Cevap yazmadı ama. Mürekkep'in telefonu ise yanında değildi muhtemelen çünkü yazıştığımızı fark etmedi.

Nergis : Bu evden gitmek istiyor musun?

Şahin tekrar okudu. Sonra akıllı saatinde bir tuşa bastı.

Şahin : Hem de nasıl.

Nergis : Sena'ya da iyi gelmiyor burası. Gittikçe Tufan'ın küçüklüğüne dönüyor.

Şahin okudu. Gülümsedi ve cevap vermedi. Belki de Mürekkep'in kalmak isteyeceğini düşünüyordu. Mürekkep ise hala Çetin ile didişiyordu. Başımı yana çevirdiğimde Tufan ile göz göze geldim. Öylece bana bakıyordu. Sahte bir şekilde gülümsedim ve yemeğe döndüm.

"Ben de hayvanları çok severim. Küçükken annem bana kaplumbağa almıştı. Sonra öldü ama. Bir anda nasıl oldu,

anlamadım. Çok da iyi bakıyordum," dedi Çetin yemeğini aylardır aç gibi hızlı yerken. "Ağlamıştım bayağı."

"İyi de," dedi Mürekkep şaşkınlıkla önündeki salataları tırtıklarken. "Hangi mevsimde hareketsiz kaldı? Onlar kış uykusuna yatıyor çünkü. Ölmüyorlar."

Çetin'in gözleri kocaman açıldı ve hızla Mürekkep'e döndü. "Lan Şıpıdık! Ölmemiş miydin lan!" derken bu sefer Tufan'a döndü. "Abi Şıpıdık'ı ölmeden mezara mı gömdük lan!"

"Senin var mıydı evcil hayvanın?" diye sorum, merakla. Tufan ise öylece yemeği ile ilgileniyordu.

"Yok, genelde Çetin'e alınırdı. Ben bakamam diye almazlardı."

"Niye ki?" diye sordum merakla. Çetin ise ağlamaklı bir şekilde yemeğini yiyordu.

"Bilmem. Annem öyle uygun görürdü," dedi ve kenardaki peçeteyi eline aldı. Ağzının yanını sildi ve peçeteyi avcunun içinde ezip büzdü. Masaya bıraktı. "Onun kararlarını sorgulamak bize düşmezdi. Afiyet olsun."

Ayaklandığı sırada başımla onu takip ediyordum. Salondan çıktığı gibi Çetin'e döndüm. "Annenin adı neydi?"

"Tomris," dedi Çetin şaşkın şaşkın. "Neden?"

"Merak ettim," derken ayaklandım. "Sizi niye kayırdı ki bu kadar? Üvey falan mısınız?"

"Annem bizi hiç kayırmadı," dedi Çetin şaşkınlıkla. Çatalını masaya bıraktı. "Bizi bize en uygun şekilde büyüttü."

"Babanı aldatmadı mı o ya?" dedi Mürekkep kaşları çatılırken.

"İyi de," dedi Çetin aynı şaşkınlıkla. "Sonuçta o babamla arasındaki mesele. Abime ve bana iyi bir anne olmayı bırakmadı. Kocasına iyi bir eş olmayı bıraktı. Bu olayda ben neden anneme cephe alayım?"

"Baban öldü ya hani," dedi Mürekkep anlamsızca. "Kendini vurdu ya. Üzüntüden adam intihar etti ya."

"O da babamın zayıf karakteri. Çocuklarını bırakıp dünyadan çekip gidecek kadar önemsiz gördü demek ki."

"Annen de kaçmadı mı?"

Çetin viskisini başına dikti. "Kaçtı. Ama abime korkusuna kaçtı. Abim onu gördüğü yerde öldürür diye."

"Öldürür mü sence?" diye sordu, Mür. "Belki de affeder."

Çetin gülümserken ben salonun kapısındaydım. Durup son kez onlara baktım. Çetin ne diyecek merak ettim.

"Abim bugüne kadar sadece tek bir insanı affetti." Gözlerimiz buluştu. "La la la!" dedi sessizce. Mırıldandı. "Tefeciden para alıp kaçtı! Abim onu yakaladı! Yine de kıyamadı!"

Hızla odadan çıktım. Çiftliğin ön kısmına adımladım. Etrafa bakındım. Tufan'ın babasının mezarını merak ediyordum. Belki de çiftliğin arka ormanında bir yerlerdeydi.

Nergis : Neredesin?

Ona yazdım. Çok geçmeden gördü mesajı.

Tufan : Akrepler.

Nergis : Annenin konusu açılınca hızla masadan kalktın. Rahatsız mı oldun?

Tufan : Evet.

Nergis : Yalnız mı kalmak istiyorsun yoksa geleyim mi?

Tufan : Gel.

Patikada adımlamaya başladım. Akreplerin olduğu binaya giderken etraf karanlıktı. Yolu aydınlatan minik yer ışıkları dışında yalnızca gökteki ay vardı.

Otomatik kapı açıldığında Tufan'ı gördüm direkt. Bedeni kocaman. Gözleri yorgun. Elinde bir akrep vardı. Nergis dövmesinin üzerinde duruyordu.

"O seni nasıl sokmuyor?" derken merakla dibine vardım.

Tufan başını hafif eğdi. Akrep elinin üzerinde ağır ağır yürüyordu. Kuyruğu kıvrık. Hazır. "Sokar," dedi sakin. "İsterse sokar."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl güvenebiliyorsun ki seni sokmayacağına?"

Gözlerini bana çevirdi. Bakışları yorgun olsa da uyarı da vardı bakışlarında. "Çünkü sinirlenmedi."

Akrep parmaklarının üzerine çıktı. Kuyruğu bir an titredi. Tufan kıpırdamadı bile. "Akrepler durduk yere zehir akıtmaz, ömür törpüm. Tehdit hissetmedikçe saldırmazlar."

"Yani?"

"Yani herkes canavar doğmaz," diye mırıldandı. "Bazılarını siz canavar yaparsınız."

"Biz kimiz Tufan?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Siz insanlar." Duraksadı. "Şu Erhan'ın sana esrar içirme muhabbetini de bir ara masaya yatıralım."

Sustum. Nergis dövmesi hizasındaki akrebe bakıyordum. Tufan bakışını oraya indirdi. "Nergis çiçeği," dedi boğuk bir sesle. "Herkes dövmemde bir çiçek görecek. Bense bir nergisin olmayan dikenlerini."

"Elini titretsen sokar ama bak o," dedim telaşla.

"Hayır." Bu sefer gözlerimin içine baktı. "Sokmaz." Bir adım daha yaklaştı. Aramızdaki mesafe neredeyse yok oldu. "Bir insanı köşeye sıkıştırırsan, üstüne basarsan, korkutursan... O da sokar. Sonra dersin ki *neden böyle oldu?*"

Akrep elinin üzerinde dönüp duruyordu. "Sen akrepten korkuyorsun," dedi. "Ama asıl korkman gereken şey birini ne kadar zorladığın olmalı. Durduk yere hiçbir kötü sana zarar vermez." Bana doğru eğilirken akrebi kutusuna bıraktı. "Biri sana zarar verecek diye korkuyorsan, o insanın sana neden zarar verebileceğini düşün."

"Bu da kötü avuntusu sanırım," dedim burunlarımızın ucu birbirine dokunurken. "Sen kendini böyle mi avutuyorsun?"

"Sana hayat dersi veriyorum ömrümün her şeyi," dedi umursamazca. "Kimseyi durduk yere dürtme. Sonra zehri suçlamazsın."

"Aslında çok zeki bir kadın olduğumu düşünüyorum," dedim alt dudağımı büzerken. Gözleri hala yüzümde dolanıyordu. "Buna rağmen bazen dediğin şeyleri anlayamıyorum. Tat kaçırıcı."

"Nereden çıktı bu?" dedi şaşkınlıkla. Sonra eğildi. Bir anda büzdüğüm alt dudağımı yavaşça öptü. Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden büzdün öyle alt dudağını? Karmaşık konuşmuyorum ki. Ben sadece böyle konuşuyorum. Yani yapım böyle."

"Şey... Bilmem ki," dedim sesimi yumuşatarak. Belki de bedenimin onunkinin yanında bu kadar güçsüz kalmasından dolayı böyle hissetmiştim. Benim gibi bir kadının onun gibi büyük ve kötü bir adamdan etkilenebileceği düşüncem biraz saçma gelmişti o an bana belki de, bilemiyorum. Tekrar ona baktığımda dikkatli bir şekilde bana bakmayı sürdürüyordu.

"Salak salak konuşma, bir daha böyle bir şey dediğini duymayacağım," dedi şaşkınlığı sinire dönerken. Dudaklarımı birbirine bastırıp tekrar gözlerimi akreplere indirdim. "Nergis? Sır tutabilir misin?"

Kocaman açtığım gözlerim parladı. Hafif gülümseyerek bana baktı. Memnun görünüyordu. Başımı onaylar anlamda salladım.

"Ben ileride yaşlandığımda sen böyle genç kalacaksın ya, açıkçası ben o zamanlar beni üzmenden korkuyorum."

"Ne?" dedim afallayarak. "Sen, bunları mı düşünüyorsun?"

"Düşünemem mi? Saçma belki de benim düşüncem. Ama öyle işte," dedi gülümserken. "Beni ileride çok üzme, olur mu? Babamın kaderini yaşamak istemiyorum."

"Delirdin mi?" dedim sinirle kaşlarımı çatarken. "Beni annenle karıştırma." Duraksadım. "Sen bu yüzden mi sadakati bu kadar önemsiyorsun? Hiç bu açıdan bakmamıştım."

"Yemin ederim seni bilerek üzmek istemedim," derken bana doğru eğildi. "Bunu hiç istemedim. Benim sevgi anlayışım böyle. Seni sevdiğimi belki çok yanlış gösteriyorum, ama ben de böyle biliyorum. Ne yapabilirim?"

"Bir şey demedim ki," derken sesim çok naif çıktı. "Korkularını anlayabiliyorum, Tufan."

"Ali," diye düzeltti. "Bana lütfen arada bir Ali diye seslen. Ben o kimliğimi de hatırlayayım."

"Ali?" derken yutkundum. "Bu ismi kullanmadığını sanıyordum."

"Ben de," dedi. "Babamdan sonra öldü belki Ali ama şimdi seninle tekrar geldi gibi. Kendi güzelliğinin farkına var artık, sana bazen bunu gerçekten hissettiremediğimi düşünüyorum. Bu beni çok üzüyor. Belki de ben yetersizim sana."

"Tufan," dedim şaşkınlıkla. "Ay Ali! Tufan Ali, neyse. Kapatalım mı bu konuyu?"

Düz bir şekilde bana bakıyordu. Söyledikleri çok duygu doluydu ama bakışları nedense hep donuktu. Bir anda gözlerini kısarak gülümsedi. Fakat gözlerime öyle odaklanmıştı ki, bir an uzaklarda bir yerlerde komik bir şeyler gördüğünü düşündüm.

"Aptal şeytanım benim," dediğindeki ses tonu ile içim ısınmıştı. Gözlerimi ondan ayırmadım. "Yavaş yavaş öğreneceksin."

"Neyi öğreneceğim?"

"Benimle oyun oynamayı." Daha da yaklaştı. Dudakları konuştukça dudaklarıma sürttü. "Oyna benimle."

Dudaklarım onun dudaklarının arasında kalakaldı. Ürperdim. Öpüşmeye başladık sonra. Önce yavaş yavaş, ama anlıyordum ki Tufan çok hırslıydı. Dudaklarımı koparacaktı.

Nefes alabilmek için geri çekildiğimde hızla tekrar eğildi, devam etmek ister gibi. Ayırmadı dudaklarımızı. Karşılık verirken ellerim istemsiz omuzlarına gitti. Tutundum ona.

"Tufan," dedim dudaklarımı çekiştirdiği sırada. Alev aldı bedenim. Nefes nefeseydim. "Hadi bu esrar konusunu masaya yatıralım. Konu benim ya..."

"Masaya mı yatıralım?" dediğinde birkaç adım geriye gittim ve gözlerimizi buluşturdum. "Yatıralım."

Belimden tuttu ve tek eliyle beni kaldırdı. "İnsan en çok korktuğuyla sınanırmış," derken beni sertçe masaya oturttu. Dudaklarımızı ayırdığı gibi ürpermiştim.

Birkaç akrebin kutusu devrildi. Umursamadı. Bana doğru eğdi bedenini. Bacaklarımı iki yana ayırdı. "Ben aklımı kaçırmaktan çok korkardım, küçük şeytan."

Uzandığım masada nefes nefese ona bakıyordum. Heyecanlıydım. Daha da yaklaşsın istiyordum. Tufan'ın beni öpmeyi bırakmasını istemiyordum.

Elleriyle sağımda solumdaki birkaç akrep kutusunu savurdu ve ellerini iki yanıma sertçe koydu. Akreplerin odası tam bir kaostu.

"Sen benim aklımı alıyorsun Nergis," derken tekrar dudaklarıma saldırdı. Sessizce öpmeye başladı. Geri çekildi, gözlerini kıstı. Yavaşça boynuma indi siyahları. "Ama şaşırtıcı şekilde korkmuyorum. Zevk alıyorum. Sen, benim düzenimi tepetaklak ettin Nergis."

Burnu yavaşça boynuma sürttü. Sertçe öptü boynumu. Huylandım. "Seni en çok ne korkuturdu? Ölüm mü?" derken belindeki silahı çıkarttığını fark ettim. Yutkundum. Cevap vermedim.

Silahı bacağıma dokundurduğunda soğuk metali beni ürpertti. Yavaşça bacağımdan başlayarak silahın ucunu tenimde yukarı sürtmeye başladı.

"O silahla ne yapacaksın?" diye sordum nefes nefese. Bedenim alevli, ses tonum şaibeli.

"Korkularından zevk almayı öğreteceğim sana. Tıpkı benim senden zevk aldığım gibi."

Silahın metali bedenimi ezip büzmeme neden oluyordu. Ona tamamen teslim olmak buna benziyordu. Ölüme.

"Nergis," dedi hırs dolu. Gözleri alevli. "Hadi bana istediğin bir şeyi yaptır," dediğinde nefes almayı kesmiştim. Silahı külotuma doğru bastırdı.

"Tufan," dedim kocaman gözlerle, masanın dibinde dikilen bu adama bakarken. Onun ihtişamı masallara konu olurdu. "Sohbet edelim işte?"

"Gerçekten istediğin bir şeyi söyle," dedi ve yavaşça eğilerek burnunu boynuma sürttü. Bedenim ısınırken kokusu ile ellerim terlemeye başlamıştı.

"Tufan," diye kekeledim. Vücudum, hissettiği beden ile titriyordu.

"Hadi bak sana fırsat yaratıyorum," dedi silahın namlusunu külotumun üzerinden, amıma sürterken. Yavaşça aşağı yukarı okşattı namluyu. Klitorisime bastırdı. Gözlerindeki o siyah tondan eser kalmamış, gece karanlığına bürünmüştü.

Minik bir kıvılcım ateşlendi sanki sellerinde. "Konuş benimle. Söyle bana. Ne istiyorsun? Benden korkmamak mı? Bunu yapamıyor musun?"

Başımı olumsuz şekilde iki yana salladım. İstemsizce, bedenimi silahın namusuna ritmik şekilde oynattım. "Yapamıyorum."

"Zevkli mi?" diye sordu, gözleri alevliyken.

"Zevkli," diye fısıldadım. Silahın namlusu ile külotumu yana çekiştirdi ve soğuk metali bir anda çıplak amıma dayadı. Sırılsıklamdım zaten. Silahın ucu hemen kayganlaştı.

Nefesimi tuttuğum sırada masada yavaşça üzerime doğru çıktı ve boştaki eliyle bedenimin yanından avuç içini masaya bastırdı.

Bedenim onun bedeni arasında küçülürken üzerime ağırlığını vermeden boynumu öpmeye başladı. Silahı daha da sert sürtmeye başladı. "Konuş kocanla, söyle ne istediğini."

"Tufan," dedim dudakları her boynumu öptüğünde minik terler akıtırken. Ezilip büzüldüm. "Senden korkmamak istiyorum. Sana teslim olmak istiyorum."

"Öyle mi?" dedi ve kazağımı sertçe çekip çıkarttı. Masada geriye doğru fırlattı ve omzumdan öpmeye başlayarak tekrardan boynuma ilerledi. "Kocan seni siksin mi istiyorsun?"

"Evet," dedim fısıldayarak. Her kelimesi boynuma sıcak bir hava olurken tenim onun nefesiyle kucaklaşmanın teşekkürünü bana ediyor gibi mutluydu. "Kocam beni siksin istiyorum."

Dudakları yavaş yavaş göğüslerime doğru inerken minik öpücüklerinin bıraktığı yerlerde sanki nefesi kalıcı izlere neden oluyordu.

"Kocanın bu minik amcığı genişletmesi lazım önce. Olur mu?"

"Olur," dedim hırsla. Hemen sonra silahın namlusunu yavaşça içime doğru bastırdı. Alev alıyordu içim ama silahın metali ile adeta buzullara atıldı.

"Acıdı mı?" derken dudakları boynumdaydı.

"Hayır," derken gözlerimi kapattım. "Çok sert ama."

"Kocanın siki bundan daha sert," derken dudakları boynumu yutuyordu. Emiyordu, çekiştiriyordu. İstemsiz ısırıyordu. "Biraz daha sokacağım içine. Tamam mı?"

"Tamam," dedim nefes nefese. Tüm bedenimi esir almıştı her zerresi. "Dolu mu o silah?"

"Dolu."

Silahı yavaşça itti. Biraz daha girdiğinde canım acıdı. İnleme tınımın değiştiğini fark ettiğinde geri çekildi. Silahı tamamen çıkartmadı ama. Sonra yavaşça biraz daha itti. Bu sefer acımadı. Zevk verdi.

Ellerim sıkıca ona tutundu. Gözlerim kapandı. "Çok büyük, istemiyorum bunu."

"Kocanın siki daha büyük," derken yavaşça çıkarttı. "Sen korkmuyor musun benden?"

"Hayır," dedim hızla. "Silahtan da korkmuyorum. Çünkü o silahı sen tutuyorsun."

Silahı tekrar yavaşça soktu. Sonra çıkarttı. Gözleri harlı ama ifadesi sırıtırdı. "Kocan biraz da o minik amcığını yalasın, diliyle onu siksin. Olur mu?"

"Olur," dedim yutkunurken. "İstiyorum."

"Neyi?" dedi mememi sertçe öperken. "Konuş, Nergis. Neyi istiyorsun?"

"Beni yalamanı. Galata'daki gibi," dedim. Onu izlerken kalbim duracak gibi oldu. Göğüs kafesim çok hızlı kalkıp iniyordu.

"Minik amcığını yalamamı," diyerek açtı cümlemi. Memelerimi sırasıyla emmeye başladığında diğer elindeki silahı daha da sert sokup çıkartmaya başladı. Sadece silahın başını sokuyordu ama bu bile bedenimi deli gibi kasıyordu.

Geri çekildi sonunda. Dudaklarını yalarken bana baktı. Ağzı aralık, gözleri kapkaraydı, "Minik amcığını yalamamı istiyorsun, değil mi?"

"Evet öyle istiyorum," dedim soluk soluğa onu izlerken. Diğer mememi emmeye başladığında masada iyice doğrularak dirseklerimi masaya sertçe dayadım. Onun bana dokunduğunu izlemek gözlerimin pornosuydu. "Çek artık silahı. Dilinle sikmeyecek miydin beni?"

"Dilimle parçalayacağım senin o küçük amını," dedi silahı bir anda içimden çıkarırken. "Çok ıslanmıştır o şimdi."

Doğruldu ve masanın dibine sandalye çekti. Sandalyeye oturdu ve bacaklarımı omuzlarına atarak beni masada kendine doğru, en uca sertçe çekti. O hengamede yana çekiştirdiği külotum tekrar yerine oturmuştu.

Popomun yarısı masanın ucundan öne doğru gitti. Dilini hızla amıma götürdü ve sertçe külotumun üzerinden yaladı. Ardından ağır bir şekilde güldü ve külotumu burnuyla yana doğru çekiştirdi.

"Korkuların seni nasıl da sırılsıklam ediyor böyle?"

Dudaklarını amıma bastırıp emmeye başladığında dirseklerimi masada kıpırdatarak oturuşumu dikleştirdim ve onu izlemeye daldım. Silahı hemen yanıma bıraktı. Silahın ucu sırılsıklamdı.

Amımı dudaklarının arasına alıp sertçe çekiştiriyor, bir noktayı durmadan emip, diğer noktaya geçerken diliyle sürtünüyordu. Dudaklarımı yaladım ve ince ince inlemeye başladım. Ağzım hafif aralık, başım ona doğru eğik bir şekildeydi.

Dudakları emmeyi bıraktığında dili deliğime doğru indi ve dilini sokup çıkartmaya başladı. Dirseklerimi masadan çekip sırtımı tamamen masaya bıraktım ve gözlerimi tavana çıkarttım. Elim göğsüme gitti ve göğsümü avuçlamaya başladım.

"Çok güzel," dedim tavana bakıp inlemelerimi arttırırken. "Devam et."

Parmağı üstten amımı kavradı ve dilini deliğime sokarken üstten amımı okşamaya başladı. İnlerken gülümsedim. Zevkten dört köşe olmuş bir şekilde mememi sıkmayı sertleştirdim.

Dili o kadar hızlı girip çıkıyordu ki, tekrardan doğruldum ve ona bakarak hızla iki elimle ensesinden tutup kendime doğru bastırdım. "Of! Devam et! Sakın durma!"

Tufan, okşayan elini daha sert bastırıp amımı aşındıracak kadar çok parmağını sürmeye başladı. Gözlerim yukarı doğru kaydığında inlemelerim bağırmalara dönmüştü. Çok sık inlemeye başladığımda boşalacağımı anlayarak hızla gözlerimi ona indirdim. Başını hafif kaldırdı ve göz göze geldik.

Boşalacağım an onunla göz göze gelmenin verdiği haz ile sırıttım. Sırıtmamın hemen ardından yüzüm ağlamaklı bir ifade aldı ve ensesini tutan ellerim kıpırdandı. "Durma."

Burnundan verdiği nefese hırıltı karıştı. Bana baktığı sırada dili deli gibi deliğime girip çıkıyordu. Alt dudağımı ısırdım ve gözlerimizin kilitlenmesini fırsat bilerek boşalmaya başladım. Ben onun deli gibi sokup çıkarttığı diline doğru boşaldıkça, o burnundan hızla nefes veriyordu. Verdiği nefesler amımı yakarken, okşadığı elini çekti ve bacağımdan sıkıca tuttu.

"Tufan," dedim yavaşça. Gözlerim aşağı indiğinde omuzunda oturduğum adamın beni çıldırtışını izliyordum. Boşalmam bitse de deliğimden akan zevk sularından bir damla bile heba etmemek adına oramı emmeye devam ediyordu. "Hadi, sik artık."

Bir anda bacak aramdan çekildi ve ayaklandı. Sandalyeyi yana doğru ittiğinde sandalye yere devrildi. Kemerini çözdüğü sırada elini bana doğru kaldırarak gel işareti yaptı. Hızla doğruldum ve masada ona doğru domaldım. Amım boşalmanın etkisi ile deli gibi zonklamaya devam ediyordu.

"Kocanın kocaman olmuş şu sikine bak," dedi sikini yavaşça yanağıma doğru sürterken. "Senin tadın onu böyle dimdik yapıyor." Sikini sertçe yanağıma vurdu. Gözleri hırsla bedenime kaydı. "Ne güzel domalmışsın öyle? Benim orospum musun sen?"

"Evet," dediğim sırada sikiyle sertçe vurdu tekrar.

"Söyle. Neyimsin?"

"Senin orospunum," dedim. Yanağıma sürttüğü sikini yavaşça dudaklarıma götürdü. Burnumu tek eliyle kapattığında nefes almak için ağzımı kocaman açtım.

Masanın dibine iyice yaklaştı ve sikini ağzıma doldurdu. "Minik ağzın da amcığın gibi, seni neyle sikersem sikeyim hiç esnemeyecek bunlar."

Saçlarımı avcuna doladı ve sikini sertçe ağzıma sokup çıkartmaya başladı. Masaya üst gövdemi dayadım ve popomu yukarı doğru kaldırdım.

Ellerim bacaklarına gitti ve bacaklarından tutarak gözlerimi sıkıca kapattım. Burnumu kapatan eli burnumdan çekildiğinde sikini en dibinden tutarak ağzıma doğru sokup çıkartmaya başladı.

"Nergis bana kalsa sabaha kadar ağzını sikerim de, sen şimdi yanıp kavrulmuşsundur," dedi hırsla. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda boğazımı aşındıracak kadar çok sokup çıkartıyordu. "Siksin mi kocan artık seni?"

Başımı onaylar anlamda salladığımda bir anda sikini ağzımdan çıkarttı. Derin bir nefes aldığım sırada ağzımdan masaya doğru salyalarım akmıştı. Hızla kolumdan tutarak beni savurdu ve masaya sırt üstü fırlattı. Birkaç akrep kutusu daha yere düştü. Kutuları yere düşen akrepler özgürdü. Sinirlilerdi aynı zamanda.

Tufan bacaklarımdan tutup kendine doğru çekti. Masanın ucundan aşağı bacaklarım sallandığında amıma doğru tükürdü ve sikini birkaç saniye oraya sürttü. Amım onun istediği şekilde kayganlaşınca hızla içime soktu.

"Bak işte," dedi hırsla gülerek. Ardından hızla içime girip çıkmaya başladı. "Kocanın büyük ve sert sikine nasıl da aç bekliyormuş. Cayır cayır."

"Çok güzel," dedim ileri geri savrulurken. Çıplak sırtım masaya sürttükçe masa ile eş zamanlı ileri geri savrulduğumu fark ettim. Kalan akrep kutuları da bizimle bir sallanıyordu. Tufan'a bakarak ağlamaklı bir şekilde inlemeye başladım. "Çok güzel!"

"Güzel mi?" dedi deli gibi hızlanırken. Hepsini sokmuyordu ama o kadar hızlanmıştı ki, masanın ayakları resmen kırılmamak için direniyordu. Gözleri gözlerimden çekilip göğüslerime indi. "Sık memelerini."

Göğüslerimi sıkıca tuttum ona bakarak. Gözümden akan damla kulağıma kadar inmişti. Saçlarım masada deli gibi savrulduğu için bozulmuş, saçımın şekli dağılmıştı.

"Şuna bak," dedi gözleri bedenimdeyken beni siktiği sırada. Gözlerindeki koyuluklar tekrardan karanlıkları geçecek kadar derinleşmişti. Aklı burada değildi. Hızını kontrol edemiyordu, sırtım aşınmak üzereyken masanın artık dayanamadığını fark ettim.

O kadar hızlı girdi ki, masanın kırılan ayağı ile birlikte bir anda geriye doğru gittim. Kolumdan hızla tuttu ve beni bir anda kucağına aldı. Masa sertçe yere dümdüz bir şekilde devrilirken, masanın üzerindeki tüm akrep kutuları yere savruldu. Çıkan büyük gürültüye inlemelerim eşlik ediyordu. Bacaklarımdan sıkıca tutarak bedenimi yukarı doğru zıplattı ve sikini tekrardan içime soktu.

Beni bir anda duvara yapıştırdı. Sırtımı çok sert bir şekilde çarpmış olmama rağmen dudaklarıma yapışmasıyla acı yerine deli gibi bir şehvet hissetmiştim. Sertçe öpüşmeye başladık.

İçime her girip çıkmasında bedenim yukarı doğru zıplıyordu. Kollarım boynuna sıkıca tutunmuş, ağzına doğru inliyordum. Bir anda dudaklarımızı ayırdığında büyük bir boşluk hissettim.

"Seni yalayıp yutarım, Nergis," dedi aralık dudaklarımı sertçe yalayarak. Ardından dudaklarıma tekrardan dudaklarını yapıştırdı ve çekiştirmeye başladı. Kucağında zıplatmasıyla saçlarım sürekli aşağı yukarı doğru savruluyordu. Dudaklarımı dudaklarının arasına almış deli gibi emip ısırıyordu.

"Şimdi bana söz ver," dedi nefes nefese bir şekilde. Burunlarımız birbirlerine nefes verme savaşları içerisindeyken titreyen kollarımla ona sıkıca tutunuyordum. İçime girip çıkması yavaşlamıştı. "Kasma kendini, konuş kocanla. Söyle bana. Beni hiçbir zaman bırakmayacaksın."

Sesi hırıltılıydı. Yavaş yavaş içime girip çıkarken gözlerimizi birbirinden ayırmıyordu. Yavaş yavaş girip çıkması durdu. Amım zonklarken, içimdeki kocaman sikin durması ile bedenim afallamıştı.

"Bana söz vermediğin sürece devam etmem, kocanla konuşacaksın."

Nefes nefese kalmış bedenim zonklamalarla buluşmuştu. Zar zor başımı onaylar anlamda salladım ve gözlerine dikkatle baktım. Konuşacak gücüm yoktu. Dilim kurumuştu. Dudaklarım çatlayacaktı.

"Sik beni," dedim fısıldayarak. "Yalvarırım sik beni, durma. Seni hiç bırakmayacağım."

"Öyle mi?" dedi şehvetle gözleri kocaman açılırken. Yavaş yavaş içime girip çıkmaya başladı. "Yalvarıyor musun bana?"

"Yalvarıyorum, sik beni," dedim hızla tırnaklarımı sırtına geçirirken. Başımı omzuna götürdüm ve omzunu dişledim. "Ben boşalana kadar sik beni."

"Sen boşalmadan ben seni sikmeyi nasıl bırakırım? Sen doymadan nasıl doyarım?" dedi şehvetle.

Yüzünü görmesem de yüz ifadesi gözümde canlanmıştı. Zevkten gözlerinin parladığını biliyordum. "Benim yaramaz bebeğim, kocanın sikine kocan seni kucağında zıplatırken boşalacaksın."

"Evet," dedim inlemelerim ağlamaklı çıkarken. "Evet."

Kucağında deli gibi zıplatmaya başladı beni. Duvar sırtımı aşındırırken, ben uçtuğumu hissediyordum. Gökyüzünün en son noktasına kadar uçup, gökyüzünü elimle yardığımı hissetmiştim.

Omzunu ısırırken çıplak, dövme dolu sırtına bakıyordum. Kafayı yemiş gibi zıplattığı sırada ağzımdan akan salyalar dövmeli omzuna bulaşıyordu.

Başımı kaldırıp tavana baktım. Tavan üzerime düşüyordu. Daralıyordum. Ellerimle Tufan'ın saçlarına tutundum. Büyük elleri bacaklarımdan çekilip popoma gitti.

Tek bir eli ile popomdan sıkıca tuttu. Diğer eli ile yüzüme tokat attı. "Nasıl?" Sikmeye devam etti.

"Çok güzel," dedim hırsla. Bir daha tokat attı. Daha sert soktu.

"Konuş," dedi ağzı aralık. Daha da sert. "Söyle. Nasıl?"

"Çok güzel!" dedim inlerken. "Durma."

"Emir mi veriyorsun sen kocana?" dedi. Çok daha sert. Köküne kadar soktu. Bedenim yarıldı sanki. "Bana bak."

Ona baktım. Zevkten gözyaşım akmıştı. Yanağımı sertçe yaladı. "Nergis," diye fısıldadı. "Çok güzelsin amına koyayım."

Ellerim titriyor, amım onun kocaman sikini zar zor sığdırmanın güçlüğü ile zonkluyordu. Dudaklarına öyle bir yapıştım ki dişlerimizin birbirine çarpma sesini duymuştum. Tufan'la öpüşürken beni sikmesi tarif edemeyeceğim bir histi. Boşalmak üzereydim. Telefonu çaldığında dudaklarımızı hızla ayırdım.

"Telefon," dedim inleyerek.

"Siktirtme telefonu," dedi nefes nefese bir şekilde.

Dudaklarıma tekrardan yapıştı. Kelimelerimizin arasında nefes almaya çalışıyorduk. Titreyen cümlelerim yavaşça konuşmayı kesti. "Kendine odaklan. Zevklerine odaklan."

"Of," dedim ona bakarak. Dudaklarımız ayrıldığında ağlıyordum. Alt dudağımı büzdüm ve ağlayarak gözlerine gözlerimi bağladım. "Tufan."

Büzdüğüm alt dudağımı sertçe öptü. Tam da o anda boşaldım. Adeta kendimi merdivenlerin tepesinden bıraktım. Tufan içime sürekli girip çıkarken boşalmaya devam ettim. Çok uzun sürdü. Sikini bir anda çıkarttığında yere doğru zevk sularım fışkırdı.

Bağırıyordum. Deliriyordum. Yeri sırılsıklam ettim. Telaşla sikini tekrar içime soktu. Çok kısık, çok ağır gülmeye başladı.

"Ben böyle bir şey görmedim," dedi sertçe sikmeye devam ederken. "Ben böyle bir kadın ömrümde hiç görmedim."

Öylesine şiddetli titriyordu ki bedenim, Tufan'ın sikini içimde sıkıştırmaya başladım. Bir anda durdu ama ben duramadım. İçimde kaskatı duran şeyin üzerine boşalmaya devam ediyordum.

Boşalmam bittiğinde bacaklarım kasılmaktan beline tutunmayı bırakmışlardı. Popomu tutan eli beni yavaşça yere indirdiğinde tutmayan bacaklarım ile dizlerimin üzerine düştüm.

Yerde tir tir titremeye devam ettiğim sırada hızla dibime çöktü ve beni sırt üstü yere savurarak bacaklarımı araladı. Sağımda solumda özgür akrepler vardı. Hepsi kırılan masadan düştükten beridir sinirliydi.

Tufan ona doğru gelen bir akrebi sertçe itekledi. Aralık bacaklarıma doğru dudaklarını götürdü. Dilini amıma deli gibi sürtmeye başladı. Boşalırken akıttığım tüm suları yutma sesini duyuyordum. Titreyerek inlediğim esnada dudakları amımı çekiştiriyordu.

Dudaklarını yalayarak doğruldu ve üzerime doğru gelerek bacaklarını iki yana açtı. Omuzlarıma doğru bacakları iki yandan bir şekilde üzerime çıktığında hızla ağzımı açtım. Bacakları omuzlarıma baskı uygulamasa da, bedeninin büyüklüğünde benim küçücük kalan vücudum yok olmuş gibiydi.

"Aç ağzını," dediğinde ağzımı açıyordum ki duraksadı. Yere çöktü. Sikini bir anda amıma soktu. Ağzı aralık, gözleri bendeydi.

"Dur bekle," diyecektim ama bir anda boynumu tuttu. Sıktı. Gözleri alev aldı. Benimle değildi o an. Aklı yoktu.

"Daha önce hiç bir kadının içine boşalmadım," dedi ama sanki kendiyle konuşuyordu. "Demek ki ben kendimi sana saklamışım, Nergis."

Bir anda içime dolan sıcak sıvı ile gözlerimi kapattım. Bedenime oluk oluk Tufan'ın dölleri girdi. Ne yapacağımı bilemedim. Sessizce inledi. Tufan'ın inlemesini duymak beni mest etti. Bir adamın sesi inlerken bile bu kadar çekici çıkabilir miydi? Çıkabilmişti.

Birkaç saniye bekledi. Sırıtıyordu. Kaşları kalkık, ağzı aralıktı. "İçine boşaldım," dedi başını olumlu sallarken. "İçine. Ben, bir kadının içine boşaldım."

Bir anda geri çekildi. Hemen sonra pantolonunun fermuarını çekip kemerini bağladı. Yanıma uzandı. Bana doğru gelen bir akrebi elinin tersi ile itekledi.

Ağzı hafif aralık bir şekilde derin nefesler alıyordu. Tavan acaba ona da dar gelmiş midir diye düşünürken başımı tavana çevirdim. Sıra ondaydı, bana dönen başını bakmasam da görebilmiştim. Bir süre bana baktı. Telefonu tekrardan çaldığında kaşlarımı çattım.

"Nergis?" dedi, sorar gibi.

"Tufan?"

"İçine boşaldım."

"Fark ettim. Külotumu da çaldın yine kaşla göz arası."

Başımı ona çevirdiğimde gülümsüyordu ama yorgun bakıyordu. "Ben, bir kadının içine boşaldım."

"Tamam anladık," dedim gülmeye başlarken. "Niye bu konuya bu kadar takıldın?"

"Sen olayın rehavetinin farkında değilsin," derken elini bana uzattı. "Kalk gidelim şuradan. Akrepler götüne kaçacak şimdi amına koyayım."

Elimden tutup beni kaldırdığında bacaklarım zar zor tutuyordu. Hızla elimle eteğimi düzelttim ve başımı ona kaldırdım.

"Nergis," dedi bana doğru eğilirken.

"Efendim, Tufan?"

"Sır tutabilir misin?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Tutarım," dedim.

Birkaç saniye dudaklarıma baktı. Hemen sonra bana doğru iyice eğildi. Kulağıma fısıldadı.

"Seni çok seviyorum."

Geri çekildiği sırada gözlerim kocaman açıldı. O ise bu dediğinden sonra ısrarla çalan telefonunu da alarak odadan çıktı. Birkaç saniye öylece arkasından bakakaldım. Akrepler bizden kaçmıştı ama yine de bana saldırırlar diye hızla kazağımı giyinip odadan çıktım. Tufan kapının önündeydi. Telefonda konuşuyordu. Beni görünce az önce dediği şeyden utanırmışçasına arkasını döndü bana.

Ona doğru ilerlerken sırıtıyordum. Nedensiz mutlu oldum. Tam bu sırada başımı çiftliğin bahçesindeki hareketliliğe çevirdim.

Sena kendince hazırladığı küçük sırt çantasını omzuna geçirirken telaşla Mürekkep'i itekliyordu. "Gidelim buradan ablacığım! Burası çok korkunç!"

"Tamam dur," dedi Mürekkep telaşla. "Ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Çok korkunç şeyler oldu diyorum!" dedi Sena sesi yer yer kesilirken. "Çok iğrenç şeyler oldu."

"Sena?" dedi Mürekkep, telaşla dibine eğildi. "Ne oldu bebeğim? Anlat bana."

"Bize de anlat," dedi Tufan. Sena hızla başını bana ve Tufan'a çevirdi. Ben şaşkınlıktan nefes alamıyordum. Ona doğru sessizce adımladım.

"Ablacığım?" dedim sessizce. "Ne oldu birtanem? Neden bu evden gitmek istiyorsun?"

Sena öfkeyle Tufan'a bakıyordu. Kaşları yoktu ama kaşlarını çattığı çok belli oluyordu. "Bu adam çok kötü! Pislik!"

Tufan şaşkınlıkla gözlerini açtı. Birkaç saniye etrafa baktı ve eliyle kendini gösterdi. "Bana mı diyorsun?"

"Evet sen!" dedi Sena sinirle. Hemen sonra gözlerini ovdu. Şahin bu sırada şaşkınlıkla bize bakıyordu.

"Ablacığım?" dedim yutkunduğum sırada. "Tufan neden pislik? Ne oldu?"

"Çok kötü şeyler oldu!" dedi Sena hızla Mürekkep'e dönerken. "Derhal kaçmalıyız bu evden. Hemen diyorum!"

"Ne oldu?" dedim sessizce. "Ne yaptı Tufan? Ablacığım? Ne oldu?"

Sena birkaç saniye sustu. Tufan'ın gözlerine baktı. Tufan ise anlamsızca ona bakıyordu. "Bu adam," dedi sessizce. İşaret parmağını bir anda Tufan'a tuttu. "Bu adam ablamı dövdü!

Ablamın akrep odasında çığlık attığını duydum! Hem de tokat sesi duydum! Helga beni kapının önünden hızla çekip aldı! Göremedim ama duydum işte! Ablamı resmen bağırttı!"

"Bağırtma!" dedi Şahin kahkaha atarak yanımızdan hızla koşmaya başlarken. Kaçıyordu. Mürekkep ise kendini tamamen yere bırakmış, gözleri kapalı şekilde rahat bir nefes veriyordu.

Ben, ben kalakaldım. Ne yapacağımı bilemedim. Tufan'a baktım. Kaşları çatıktı ama sırıtmamak için de zor duruyordu.

"Anladım," dedi Tufan ve başıyla onaylayıp bana döndü. "Sen açıklarsın Nergis." Yanımızdan uzaklaştı.

"Ablacığım biz korku filmi izledik. Oradaki kadın bağırıyordu," dedim telaşla. Başından öptüm. "Sen yanlış anlamışsın bal kızım."

Sena birkaç saniye burnunu çekti ve etrafa baktı. "Öyle mi oldu ablacığım!" dedi sesi titrerken. "Ben sana vurdu sanmıştım!"

"Öyle şey olur mu hiç?" dedim gülümserken. "Hem sen bu saatte neden uyanıksın? Gel sana masal okuyayım, uyuyalım."

"İyi tamam," dedi çantasını bana uzatırken. "Film miydi?"

"Korku filmi ablacığım. Tufan abin bana öyle zarar vermez ki. Benden iyi tanıyorsun sen onu."

"Ben de ona çok şaşırdım biliyor musun? Çünkü çok iyi bir adam sanmıştım onu," dedi Sena merakla ilerlerken. Mürekkep ise oturduğu yerden sırıtarak bizim gidişimize

bakıyordu. Başını sen göreceksin anlamında salladığında ona dil çıkarttım.

"O hala iyi bir adam," dedim asansöre ilerlerken. Tuşa bastım. Bedenim hala zonkluyordu. Sanki tenim Tufan gibi kokuyordu. Odaya çıktığımızda Sena'yı yatırdım ve ona bir süre masal okudum. Uykuya daldığında onu izledim. Kanseri yenmişti evet, ama şimdi de ona empoze edilen düşünceler Sena'yı öldürecekti diye korkuyordum.

Yepyeni bir kimliği oluşuyordu sanki.

Telefonuma gelen mesajlarla ayaklandım.

Tufan'ın Ömür Törpüleri

Çetin : Hey kadınlar

Çetin : Deluge Night Club'ta alkol içmek isteyen?

Mürekkep : Ben!

Çetin : O halde yarım saate çıkalım fıstık ;)

Mürekkep : Neden abinin gece kulübüne gidiyoruz peki

Çetin : İçkiler abimden olacak çünkü o ısmarlıyor

Mürekkep : Nasıl yani Tufan da mı geliyor?

Çetin : Evet yalvar yakar ikna etti beni diyorum abi yok olmaz illa Çetin gel benim gece kulübümde eğlen hemisi de beleşe eğlen ben sana yedirir içiririm dedi kıramadım keratayı

Tufan : Benden mi bahsediyorsun kerata diye sen?

Çetin : DESTURRRRRRRRRRRR

Çetin : Abi hala o şakana gülüyorum HATTA nergisliyorum şakana valla bitirdin beni he

Tufan : :)

Çetin : Gidiyor muyuz dıptıs dıptısa

Tufan : Gidebilirsiniz.

Çetin : Abi siz de gelsenize yengemle

Tufan : Gürültü sevmiyorum.

Çetin : İyi de abi kulüp senin AMK

Tufan : Bana bak bir daha bana o amk kelimesini kullanırsan yemin ederim seni ıslak odunla döverim çocuk.

Çetin : Çetin gruptan ayrıldı... (işaret parmakları birbirine dönük)

Odaya çıkıp duş aldım ve üzerimi değiştirdim. Altıma uzun bir pantolon ve üzerine şık bir ceket seçtim. Zaten askıda pek de seçenek yoktu. Odadan çıktığım sırada Tufan'ın odasının kapısı açıktı.

Yavaşça adımladım. Yatağında uzanıyordu. Kocaman sırtı yatağın büyük kısmını kaplamıştı. Bacaklarından biri yataktan aşağı sarkıyordu. Eli ensesindeydi. Kolları da kocamandı.

"Tufan?" dediğimde izlediği gökyüzüne bakarak sırıttı.

"Gel buraya," derken elini uzattı. Nergis dövmeli elini.

"Gitmeyecek miyiz?" diye sordum merakla. "Bize de değişiklik olur. Şahin de çok sıkılıyordu."

"Çocuk mu bunlar eğlendirmek için gezdirelim?" dediği sırada elini tutmuştum. Yavaşça elimi dudaklarına bastırdı. Sakalları elime battı.

"Biz de eğlenirdik..." dedim ıkıla sıkıla.

Birkaç saniye tavana baktı ve nefes verdi. "Sanırım genç kadın almanın bedeli bu," derken doğruldu. "Kalk bakalım Tufan. Eğlendirmen gereken bir karın var."

Yanımdan geçerken kısaca başımın tepesini sevdi. "Düş önüme, hoppidi." Durduğunda önüne geçtim ve aşağı inmeye başladım. Şahin, Mürekkep ve Çetin aşağıda sohbet ediyorlardı.

Hepimiz aynı arabaya bindiğimizde ben Tufan'ın yanına, öne oturmuştum. Çetin ise arka koltukta Mürekkep ve Şahin'in arasında oturduğu için söylenip duruyordu.

"Şu camları açın be!" dedi sinirle. "Afakanlar bastı beni."

"Koca karı gibisin," dedi Şahin mırıldanarak.

"Karı anandır tamam mı! Kadın diyeceksin!" dedi Çetin sinirle. "Mürekkep öğretmedin mi sen bu çocuğa doğru kelime kullanımını?"

Mürekkep ise sırıtarak camdan dışarı bakıyordu. Herkes çok ciks giyinmişti. Herkes çok şıktı. Yolda ilerlediğimiz sırada büyük, gösterişli bir dükkanın ışıklarının yandığını gördüm.

"Tufan?" dedim merakla. "Şuradaki çantacı açık."

"Yani?" dedi, bizimle gece kulübüne gittiği için sinirle araba kullanırken.

"Oradaki çantalar çok güzel oluyor... Ben hep özenirdim."

Yola bakarken kaşlarını çattı. "Çanta mı istiyorsun?" derken direksiyonu kırdı. "Alalım." Direksiyonu kırdığı gibi gösterişli binanın önüne yanaştı. Işıklar fazla parlaktı, cam vitrin fazla pahalıydı. *Hermès* yazısı şatafatlıydı. Bir Fethiye gecesinin zarafetine fazlaca yakışmıştı.

Arka koltuktan Şahin laf attı. "Nergis sen de ne sosyeteye bağladın be. Birazdan Fransızca da konuşursun amına koyayım. Yakında da piyano derslerin başlar."

Mürekkep mırıldandı. "Bıraksana oğlum, kadınlar hak ettikleri en güzel şeyleri alsın işte. Sana giren çıkan ne şu an?"

Tufan arabadan inerken heyecanla ben de indim. Dışarıdan sarı ışıklarla süslenmiş, lüks ve gösterişli binaya baktım. Ağzım aralık kalmıştı. Şahin arabadan inip hemen bir sigara yakmıştı. Mürekkep ise lüks binaya bakıyordu.

"Buralardan kimler alışveriş yapar hep merak ediyordum, şimdi anlıyorum."

"Tefeci karıları mı," dedi Çetin sırıtarak. Sonra Mürekkep'e döndü. "Tefecilerin haylaz erkek kardeşlerinin cimcime eşleri de yapar. Alayım mı sana da en pahalısını?"

"İstemez," dedi Mürekkep sırıtırken. "Sağ ol."

"Hadi kız nazlanma," dedi Çetin ona omuz atarken. "Alayım bir tanecik."

"Yaklaşma bana Çetin," dedi Mürekkep aynı sırıtma ile. Elleri montunun cebinde, binaya bakıyordu.

Dükkana adımımı attığım an heyecanlandım. Önce satıcılar sessizce bize baktı. Bizi süzdü. Sonra Tufan'ı görünce ona odaklandılar. Parayı kimin ödeyeceği belliydi.

İnce topuklu bir kadın bize doğru yürüdü. Kusursuz bir gülümsemesi vardı. "Hoş geldiniz," dedi yumuşak sesle. "Size özel bir model mi bakıyoruz, yoksa yeni sezonu göstereyim mi?"

Tufan cevap vermedi. Bana baktı. Kadın hemen algıladı durumu. "Hanımefendinin ten rengine ve üzerindeki siyaha bakarsak, sıcak tonlu deri çok yakışır," dedi. "Ama daha güçlü bir ifade istiyorsanız koyu bordo veya klasik altın donanımlı siyah gösterebilirim."

Kalbim hızlandı. "En iyisi hangisi?" derken üzerime baktım.

Kadın hafif gülümsedi. "En iyisi diye bir şey yoktur. En doğru parça vardır." Bir çanta çıkardı. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Hepsi masaya tek tek, sanki mücevher koyar gibi bırakıldı.

"Bu model," dedi birini elime verirken. "Zamansız. On yıl sonra da aynı ağırlıkta durur. Ama bu," diğerini gösterdi. "Daha nadir üretiliyor. Türkiye'ye sınırlı geldi."

Tufan ilk kez konuştu. "En nadir olanı ver."

Kadın göz ucuyla bana baktı. "Hanımefendinin bileğinde nasıl durduğuna bakalım."

Çantayı taktığımda aynaya baktım. Sanki bir anda tüm havam değişti gibi hissettim. Kadın yaklaşarak kayışı düzeltti. "Bu model sizin duruşunuzu değiştiriyor," dedi. "Girdiğiniz yerde fark edilirsiniz."

Tufan ise elleri ceplerinde, bana bakıyordu aynadaki yansımadan. "Zaten fark ediliyor," dedi kısaca.

"Elli bin dolar," dedi kadın ona dönerken. Sesi titremedi bunu söylerken ama benim içim titredi. "Paketi özel mi

hazırlayalım?"

"Bir de paket mi yapılacak buna?" dedi Tufan şaşkınlıkla. "Ver geç işte."

"Biraz pahalıymış," derken Tufan'a döndüm. "Neyse boş verin. Teşe-"

"Hey!" dedi Tufan şaşkınlıkla çantayı eline alırken. "Ömür törpüm? Ne diyorsun fakir fakir? Ne pahalısı?" Kadına uzattı. "Yapıver paket bize bunu."

"Elbette," dedi kadın gülümseyerek. İlerlemeye başladı. Bilgisayarına yöneldi. "Faturayı sizin adınıza mı keseceğiz?"

Heyecanlanmıştım. "Evet onun adına olsun," dedim neşeyle. "Ondan bana hatıra."

Satıcı gözlerini kaldırdı. İnce bir gülümseme. "Ne kadar zarif bir düşünce."

Tufan çantanın faturalarını imzaladıktan sonra kartıyla ödedi. Kadın bu sırada çantayı paketliyordu. "Harika bir seçim yaptınız. Bu parça koleksiyonluk." Çantayı ipek kağıda sarmıştı. Kutusu bile ağırdı.

Kapıdan çıkarken satıcı son kez seslendi. "Güle güle kullanın."

Dışarı çıktığımızda Şahin sigarayı ayağında ezdi. "Kutuya bak lan! İçinde ev tapusu mu var?"

"Yenge, artık çiftlikte bununla dolanırsın sen," derken Çetin sırıtıyordu.

Tufan oturmam için kapıyı açtığında neşe doluydum. Sıkıca sarılıyordum kutuya. Arabaya bindiğimde kutuyu kucağıma

koydum. Tufan arabayı çalıştırdığında sürekli kıkırdıyordum.

"Çok teşekkür ederim Tufişim," dedim neşeyle. "Bunlara çok özeniyordum."

Sırıttı yola bakarken. "İnsan içinde şöyle seslenme amına koyayım."

"Pardon," dedim camdan bakarken. İçim içime sığmıyordu. Kendimi değerli hissettim. Gece kulübüne vardığımızda Tufan tefeci ofisine geçti. Bizi, Çetin'e emanet etti.

Alt katta dans eden sosyetenin arasına karıştık. Bar kısmına oturduğumda hala sırıtıyordum. Nergis kolyemi sağa sola döndürdüm.

"İnanmıyorum ya! Elli bin dolar!"

"Bence Tufan'a sürekli bunlardan aldır sonra gidelim satalım," dedi Mürekkep bana doğru eğilip yükses ses yüzünden bağırırken. "Parayı kırarız!"

Şahin ise dans pistine geçmiş, direk dansı yapan kadınları izliyordu. Çetin hemen arkamızdaki güvenlikle sohbet edip sigara içiyordu.

"Mür!" diye bağırdım, pipetteki içkiden içerken. "Siz Çetin'le yattınız mı!"

"Evet!" diye bağırdı bana doğru. Güldü sonra. "Yani tam yatmadık ama öpüştük!"

"Tufan da bana silah soktu!" diye bağırdığımda Mürekkep'in gözleri kocaman açıldı. Birkaç saniye şaşkınlıkla yüzüme baktı. Sonra gülmeye başladı.

"Ne dedin! Yanlış duydum galiba!"

"Yok!" dedim tekrar, müziği bastırmak adına bağırırken. "Silah soktu!"

"Sana!"

"Bana!"

"Neden yaptı bunu!" diye bağırdı şaşkınlıkla. "Nehir'in söyledikleri doğruysa sırada Bekir var amına koyayım!"

"Çetin'le nasılsınız!" diye bağırdım. "Erkek düşmanlığını azalttı gibi!"

Bana doğru iyice yaklaştı ve içkisini başına dikti. Kulağıma doğru bağırıyordu. Müzik yüzünden birbirimizi başka türlü duymamız mümkün değildi. "Biliyorsun ben bu erkeklere korkuma lezbiyenim diye dolanıyorum ya! Çetin beni gerçekten lezbiyen sanmış! Bugün de bana kız arkadaşım olursa çok üzüleceğini söyledi! Ben de lezbiyen olmadığımı, kendimi koruma mekanizması olarak böyle söylediğimi anlattım! İnanmam kanıtla dedi! Ben de öptüm!"

"İyi yaptın!" diye bağırdım. "Ama yine de çok yüz verme! Erkek sonuçta!"

Mürekkep ile içip bir yandan sohbet ederken etrafı izliyordum. İnsanlara bakıyordum. Herkes gerçekten mutlu muydu, yoksa benim gibi tutsaklar var mıydı onu düşünüyordum. Hem zaten tutsak olmak için kelepçelere ihtiyaç yoktu. Ellerim açıktı ama ben Tufan'a bağlıydım.

Belki bunun için çok toydum. O ipleri kopartmak için yani... Ama en azından bir makas bulabilirdim. Kesmek için. *Kesmeliydim. Kesilmeliydi.*

Kestik!

<u>Yazardan.</u>

Saat gece 03:41, Bodrum/ Muğla

Tufan Ali Uluhan, çiftliğe döndüklerinden beridir odasındaki kütüphanedeydi. Dudaklarının arasındaki puro ile elindeki kitabı okuyordu. Duman, gözlerini kısmasına neden oldu.

Telefonu çaldığında purosunu dudaklarının arasından çekti ve telefon ekranına baktı. Boğazını temizleyip açtı. "Evet?"

"Patronum hallettim. Kameraları tek tek inceledik. Tam dokuz erkeğin yenge gece kulübünde olduğu süre boyunca en az bir kere yengenin uygunsuz alt popo kısmına üç saniyeden uzun süre baktığını tespit ettik. Kimliklerini sana iletiyorum."

"İyi," dedi tekrar. "Sağ olasın birader."

"Patronum, bizler her zaman sizin hizmetinizdeyiz," dedi karşıdaki telefonu kapatırken.

Telefonu kapattı Tufan. "Bakalım bir küçük alev topuna," dedi purosundan bir duman içine çekerken. Nergis bu gece Sena ile uyuduğu için biraz öfkeliydi. Normalde Mürekkep uyurdu çünkü hep o küçük insanla. Nergis de Tufan'a kalırdı.

Ekranını açtı. Geriye yaslandı ve kolyenin kamerasını izlediği o uygulamaya girdi. Normaldi her şey. Aynı düzlükte. Muhtemelen Sena'ya sarılmış uyuyordu.

Karanlıktı ekran ama konuşma sesleri geliyordu. Kaşları çatıldı çünkü bir erkek sesi duydu. Hafif doğrulup telefonun sesini sonuna kadar açıp hoparlör kısmını kulağına götürdü.

"Çıkart üstünü," dedi bir adam heyecanla. Hırslı ama tok, kalın ama istikrarlı. Tufan hızla telefonu kulağından çekip ekrana baktı. Gözleri o kadar çok açıldı ki yerlerinden düşecek gibiydi.

"Bu ne lan," diye mırıldandı.

"Sakın ses çıkartma," dedi adam karanlıkta. Nergis'in bedeni görünmüyordu çünkü kolye tavana doğru bakıyordu. Sadece kısa süreliğine kıyafeti üzerinden çıktığı için ekran kararıp geldi.

Adam hırladı kısaca. Zevk hırlaması. Bir köpek gibi, aç bir hayvan gibiydi sesi. Hemen sonra bacaklarını iki yana açıp Nergis'in üzerine çıktı ve ekran karardı çünkü adam Nergis'in boynunu öpmeye başladı. "Ölürüm lan senin güzelliğine," dedi adam fısıltıyla. "Seni ne zamandır istiyorum biliyor musun sen?"

"Ne lan bu?" dedi Tufan telefonu kafasına sertçe vururken. Sandı ki kafasının bir oyunuydu. Sonra sağa sola baktı. Karga da yoktu.

"Çok güzelsin," dedi adam hırıltıyla. Nergis'in üzerinden kalktığı için kolyenin ekranı hafif aydınlandı.

"Ne diyorsun lan sen amına koyduğumun evladı kime güzel diyorsun?" diye bağırdı Tufan telefon ekranına.

Tufan'ın ölümü burada başladı. Kalbi atıyordu ama atmayı durdurmak ister gibi atıyordu. Çok hızlıydı. Hızla ayağa kalktı ama gözleri kararmış gibi yerine oturdu.

"Sikerken görmem lazım bu güzelliği," dedi adam iyice doğrulurken. "Bak sakın ses çıkartma tamam mı?"

"Kes lan!" diye bağırdı. Öyle çok bağırdı ki artık sesi kısılmaya yüz tuttu. "Öldüreceğim seni orospu çocuğu neredesiniz lan siz! Kim lan bu! Hangi güvenlik lan!"

Ekrandaki adam yavaşça boynunu öperken geri çekildi ve yandaki abajura bastı. Işıklar açıktı artık. Işıklar açıktı ama Tufan'ın selleri solmuştu. Kuraklık? Evet. Vakit? Şimdi. Küçük nergis çiçeğinin büyük sellere karışması... Tam da sırası.

Gerçekliği olamayacak bir görüntü. Bir başkaldırış ama bir ihanet. Bir mi? Hayır *iki.*

Çetin yatakta dizlerinin üzerine kalkmış; kemerini çıkartırken bir yandan Nergis'e bakıyordu aralık ağzı ile. Sırıtıyordu.

Nasıl oldu? Neden oldu? Böyle bir intikam mıydı Nergis'inki? Tufan'ın korktuğu ihaneti ona kardeşi ile mi ödetti? Peki ya Çetin bunu neden yaptı? Abisine bunu neden yaptı? Nasıl yaptı?

Tufan telefonu sıktı ama öyle çok sıktı ki ekran çatladı. Bir avcunda iki ihaneti birden gördü. *Dünya yıkıldı*. Tufan tam bu anda tıpkı babası gibi kendi kafasına sıkmak istedi ama bu ölü bedeninin bile unutabileceği türden bir acı değildi. Ölüsü bile rahat etmezdi. Çiçeğin intikamı ağır geldi. Öyle ağır ki, insan üst üste gömülse yine ürperirdi.

Ayaklandı. Gözleri kanlandı. Kardeşi ve nefesi bir arada. Nasıl oldu? Bu saatten sonra buradan nasıl toparlayacaktı? Toparlamak, yıkılanların yanında çok zordu.

Silahını eline aldı. Neyi halledeceğini bilemeden odadan çıktı. Nefesi kesik, adımları bulanıktı. Tufan hangisi ile yüzleşecekti ilk olarak, onu düşündü. Birbirlerine dokunmaları? Kardeşine mi saldırmalıydı? İhaneti en çok hangisi yaşatıyordu şu an ona?

İkisi de.

"Ali?"

Ses ile koridorda yalpalayarak ilerlerken durdu. Başı tavana kalktı ama ifadesi hala darmadağındı. Eliyle alnını örtüp gözerini kıstı.

"Baba?"

Sorar gibi, tavanın ardındaki görünmez yıldızlara bakarken konuştu. Ağır ağır bakındı havaya. "Sen misin?"

"Benim evladım," dedi ses yıldızların arasından. "Benim oğlum."

"Baba?" diye fısıldadı. Dizlerinin üzerine çöktü. Koridorda tek başına değildi artık. Babası vardı.

"Benim kaderimi yaşadın oğlum," dedi ses. Öyle güzel çıktı ki, saç okşar gibiydi melodi. "Özür dilerim."

"Biz neden bunu yaşadık ki baba?" dedi başını olumsuz sallarken. "Ben kötü bir şey yapmak istemedim. Sadece onu da senin gibi kendi ellerimle kaybetmekten korktum."

Ses kesildi. Tufan yavaşça kalbini tuttu ve ovdu. Beş yaşlarında ağlayan bir oğlan çocuğu sesi duydu. Başı yana çevrildi. Yerde sırt üstü uzanan çocuk ellerini kaldırmış, annesine bakıyordu.

"Lütfen anne," dedi çocuk. "Vurma bana lütfen."

Kadın ona doğru eğildi kemerini çıkartırken. Yüzüne ekşiterek baktı ve kemeri sertçe çocuğun bedenine vurdu. "İstemedim seni hiç!" dedi. Bir daha vurdu. "Senden nefret ediyorum! Neden doğdun ki sen! Pislik! Anne deme bana!" dedi ve kemeri çocuğun boğazına doladı. Sıktı. "Seni doğuracağıma keşke ölseydim ben!"

"Anne," dedi çocuk tıslarken. Tufan oraya doğru elini uzattı. Diğer eli de kendi boğazına gitti. Nefes alamadı. Çocuğu kurtarmak istedi ama gücü yetmedi. Ölüyordu. Anne sonunda kemeri gevşetti ve sertçe tokat attı.

"Doğduğum için özür dilerim. Keşke ölseydim."

"Keşke geberseydin!" dedi anne vurarak bir daha. "Senin baban yok! Senin baban bu adam değil! Senin baban pisliğin teki! Bana zorla sahip oldu senin baban! Sen sanıyor musun ki Sadullah senin baban, pislik! Tecavüzden doğdun sen! Sana baktıkça bana zorla dokunan o adamı hatırlıyorum! Senden iğreniyorum!"

"Benim babam Sadullah," dedi Tufan. Tıpkı o küçük çocuk gibi sırt üstü uzandı koridora. "Bilerek yapmadım. Vurma. Lütfen," dedi kendi çocukluğu ile aynı anda.

"Öldüreceğim seni," dedi anne sertçe bir daha vururken. "Gençliğimin katili. Aynı bana tecavüz eden o adama benziyorsun. Sana baktıkça o pisliği görüyorum. Şerefsiz."

"Özür dilerim," dedi Tufan gözlerini kapatıp. "Artık çok donuk bakmaya çalışacağım. Kimseye benzememek için bakışlarımı çok durgun ve ağır yapacağım. Söz veriyorum. Vurma, lütfen."

"Sen hiçbir zaman adam olamayacaksın. Kimse seni sevmeyecek. Senden kaçacak herkes. Canavarsın sen. Bir canavarın oğlusun sen."

"Özür dilerim."

"Patron!"

Tufan gözlerini açtı. Nefes nefese boğazını ovup dudaklarını yaladı. Uzandığı koridordan başını Helga'ya kaldırdı. "Allah'ım sen koru! Sana ne oldu patron!"

Tufan yana baktı. Kendi küçüklüğü ve annesi gitmişti. Babası da susmuştu zaten. Gerçekliğe dönüp boğazını temizledi silahını yerden alıp ayaklandı.

"Doktor çağırayım mı patron?" dedi Helga korkuyla. "Panik atak geçiriyordun."

"Siktir git başımdan," dedi Tufan. Başı zonklarken ayaklandı ve topallamaya başladı. Yoluna kaldığı yerden devam etti. Merdivenleri inmeye başladı. "Çetin," dedi gözleri kararırken. "Nasıl yaptın lan!"

Dengesi kayboldu ve merdivenlerden yere düştü. Sertçe kalktı sağa sola yalpalarken. "Lan babamızın kaderini bana nasıl yaşattın! Orospu çocuğu!"

Dolu ihanet, yerleri gümbürdeten uğultular. Bir ihanetin iki kurşunu, üç ölümü. Olmazdı ki... Olmamalıydı. Ne yapacağını bilmeden sadece Çetin'in odasına doğru yürüdü. Gücü akbabalarınki gibi gaddar, aklı ise semalardaydı.

Kapının girişinde durdu. Kalbi yanıyordu. Bu zamanında içtiği uyuşturucuların sonuçları gibi bir yanmaydı. Ağrı ve sızı. Çetin ve Nergis. Ölüm ve ölüm. İhanet ve ihanet.

"Aç lan kapıyı!" Haykırdı. Kapıya yumruk attı. "Çetin!" Sertçe, birkaç kez attı. Kapı kilitliydi. Sertçe omuz attı. Sonra bağırdı. "Aç lan! Orospu çocuğu aç!" diye bağırdı.

Yumrukları kapının ön kısmını içeri doğru yamulttu. Odaların kapıları demirden yapılmaydı. Belki de Tufan'ın yumruğunu açma nedeni bundandı çünkü parmakları uyuştu. Muhtemelen kırıldı. Avcunun içini vurmaya başladı kapıya.

"Aç! Aç lan! Amına koyduğumun çocuğu aç!" diye gümbürdedi. Burnundan soludu ama nefes alamıyordu. Tüm hizmetliler bir bir yukarı çıkmaya başladı. Koridorda merakla ama sessizce duruyorlardı. Dış kapıdaki güvenlikler bile koşarak eve girdi. Çatıdaki Yarkın, bodrumdaki gardiyan, kangalların bekçisi bile koştu içeri. Tufan'a bir şey oldu korkusu herkesi çok etkiledi.

Şaşkınlıkla açıldı kapı. Tufan ilk olarak Çetin'e baktı.

"Ne oluyor?" sesi ile yana döndü. Mürekkep. *Ne oluyor?*

Gözlerini ovdu Tufan. Ellerindeki kanlar gözlerine karıştı. Hızla gözlerini açtı ve birkaç kez dikkatle kırptı. "Mürekkep mi lan bu?" dedi nefes nefese.

"Haplandın mı abi?" dedi Çetin ona doğru bir adım atarken. Meraklı ama endişeliydi. "Ne oldu, gel halledelim abim. Sakin ol abim."

"Mürekkep," dedi Tufan merakla kızın üzerini süzerken. Gerçekten de Mürekkepti. Ona doğru yaklaşıp yavaşça gözlerini kıstı. "Nergis nerede?"

"Sena ile uyuyor," dedi Mürekkep şaşkınlıkla.

"Ne zamandır?" dedi Tufan gözleri kısık.

"Eve geldiğimizden beri," dedi Mürekkep anlamsızca. "Çetin ile biz dövmeler hakkında sohbet etmek için birlikteyiz şu an. Ne oldu ki ben anlayamıyorum?"

Mürekkep'in boynuna doğru başını eğdi. Mürekkep kaşları çatık anlamsızca bakarken Çetin'in gözleri Tufan'ın baktığı yere kaydı.

Mürekkep'in boynundaki kolyeyi görünce kaşları çatıldı. "Nergis'in kolyesi mi lan o?" dedi Çetin şaşkınlıkla Mürekkep'e bakarken. "Sende ne işi var lan bu kolyenin?"

"Şey," dedi Mürekkep anlamsızca kolyeyi avcuna alırken. "Gece kulübünden çıkarken Nergis takmıştı boynuma. Nedenini sordum ama söylemedi. Ne oldu ya?"

Çetin anladı. Tufan'ın neyi ne sandığını çok iyi anladı. Hızla ona döndü. "Tamam abi," dedi ona atılırken. Tufan sinirle bağırdı ama dengesi gitti artık. Yere düştü.

Bağırıyordu ama kelime çıkmıyordu hiç. Sadece bağırıp haykırıyordu. İki kez vuruldu sandı ancak o yaralar şimdi bir anda yok oldu.

"Geçti abi," dedi Çetin fısıltıyla. Tufan'ı kollarına aldı ama tutamadı çünkü Tufan bir sahra krizi geçirir gibi titriyordu.

Çetin fısıldadı nefes nefese. "Nergis yenge sana şaka yapmış. Tamam abi." Mürekkep ise telaşla ne yapması gerektiğini anlamaya çalışıyordu. Tufan'a ne olduğunu, neden olduğunu anlayamıyordu.

Kocaman bir adam kocaman bir adamı sarmaladı ama Tufan çoktan sellerin ortasında ölümle kucaklaştı.

"Geçti tamam. Geçti birader," dedi Çetin onu tutmaya çalışırken.

Tufan gözleri açık, zihni kapalı soğuk koridoru izliyordu. Canı, aklı ve kalbi öylesine yanıyordu ki avcundan akan kanı ruhunun saçtığı küllere yordu. Kül koktu etraf. Kül koktu ruhu. Öyle bitap, öyle koyu.

"Tufişim?"

Nergis koridorun girişinde. Elleri önünden bağlı, bedenini sağa sola döndürüyordu. "Biri sana zarar verecek diye korkuyorsan, o insanın sana neden zarar verebileceğini düşün, demiştin bana. Benim sana neden zarar verdiğimi biliyor musun?"

Tufan oturduğu yerden titreyerek Nergis'e döndürdü başını. Ağır ağır buldu gözleri onu.

"Kolyemi dinlediğini zaten biliyordum," derken kıkırdadı. "Ama bana sikik bir esrar numarası yapmanı senin gibi bir adam için çok basit buldum. Hem, iğneyi yaptığın yere de baktım. İzi duruyor. Salak şey seni!"

"Bilerek yaptın öyle mi?" dedi Tufan fısıltıyla. Kendi sesini o da duyamadı. Doğrulmaya çalıştı ama yapamadı. "Bile isteye taktın o kolyeyi Mürekkep'e, öyle mi?"

"Hım hım," dedi Nergis başını onaylar sallarken. "Hep ben mi korkunç manzaralar izleyeceğim?" Omuz silkti ve koridordan uzaklaşmaya çalıştı. "Ben mi yanacağım hep? İhaneti hep ben mi tadacağım?"

Kimse zarar görsün istemedi, sadece intikam istedi Nergis. Hissettiği ihanetleri hissettirmek istedi. Yandığı gibi yakmak, kandırıldığı kadar kandırmak istedi. Boğulduğu kadar boğmak istedi. *Bir Tufan'ı bir tufan selinde boğmak istedi.*

"Sana dokunmama izin verdin lan," dedi Tufan kalbini ovarken. "Seni sevmeme izin verdin. Seni sevmemi istedin lan sen. Sana korkularımı anlattım. Beni en korktuğum yerden cezalandırdın. Beni kardeşimle cezalandırdın lan sen."

"Helga fırla doktorları çağır. Kalp krizi geçiriyor, ölecek lan hadi!" dedi Çetin ayaklanırken. Tufan'ın kolunu kendi omzuna attı ve onu kaldırmaya çalıştı. Bir anda tüm güvenlikler Tufan'a doğru koştu. Hepsi birden onu kaldırmaya çalıştı. Bir güvenlik korkudan yere yığıldı. Bir tanesi ağladı.

Tufan'ı koskoca adamlar kaldırmaya, hastaneye indirmeye çalışıyordu ama o hiçliğe teslim oldu. Kalbi yetmedi koskoca bedenine. Gözlerini kapattı. Fazla geldi bu zelzele. Sonra vedalaştı her şeyle.

En çok da kendiyle.

Nergis mi? Eh, o da artık başrol koltuğuna oturdu. Selleri bir tufanı kesti. Ve ne acıdır ki, ilk defa *Bir Nergis Tufanı* olmanın gücünü hissetti.

Çiftlikten çıktığı sırada kapının önüne bıraktığı büyük valizi tuttu. Sürmeye başladı. Islık çala çala dışarı çıktı. Güvenlikler yoktu ki etrafta. Hepsi Tufan ölecek diye onun başındaydı.

Valizi Şahin'in içinde oturup beklediği arabanın bagajına koydu. Hemen sonra Sena'nın yanına, arka koltuğa oturup geriye yaslandı. Şahin birkaç saniye bekledi arabada. Ön koltuğa Mürekkep telaşla oturduğunda hızla gaza bastı.

"Bizi yemin ederim bu saatten sonra buldukları yerde sikecekler."

"Tufan öldü sanırım."

"Yok ölmedi," dedi Mürekkep camdan arkayı kontrol ederken. "Ama inşallah ölür. Ölmezse vay halimize. Of! Çetin çok üzülecek!"

Sena şaşkın şaşkın etrafa bakıyordu. Yavaşça başından öptüm. "Ablacığım? Bakalım yeni evimizi beğenecek misin?"

"Neden bu evden çıktığımızı hiç anlamadım! Ben orada mutluydum. Ayrıca arabada ben varım ama siz yine de sürekli küfür edip duruyorsunuz!"

"Oradalar," dedi Şahin. Arabayı durdurdu. Nergis arabadan indi ve bagajı açtı. İçindeki valizi çıkartıp sürdü. Birkaç adım sonra karşısındaki sarışın adamla göz göze geldi.

Viktor Von Rath.

"Nergis Tanyeli? Beni istemişsin. Geldim."

"Size tek bir sorum var," dedi Nergis sessizce. Arkasında bir sürü Alman yoldaş. En önde, gülümseyerek onu dinleyen Viktor.

"Deniz Öztürk isimli adama ne yaptın?"

"Kim?" dedi Viktor gözleri kısılırken. "Kimden bahsediyorsun?"

"Hani ben ve eski sevgilim Akyaka'da oturuyorduk. Sonra sizin adamlarınız gelip onu vurdu ya... Paris'e geri gitti mi yoksa öldü mü?"

Viktor'un kısık gözleri açıldı. Anladı. Gülümsedi sonra. "Tufan Ali Uluhan, size böyle bir hikaye mi anlattı yoksa?"

"Ben yaşadım bu hikayeyi. Kimse anlatmadı," dedi Nergis hızla. "Ne yaptınız ona? Öldü mü Paris'te mi söyleyin!"

"Paris'te," dedi Viktor kahkaha atarken. "Öldürmedik onu. Yolladık köyüne. Sizin için önemli biriydi sanırım. Tufan çok mu kızdı bu duruma?" Tufan'ın Nergis'i kandırdığını hemen anladı ancak bunu burada ifşalamak çok yerli olmazdı. Çünkü Nergis şu an zaten Tufan'dan nefret ediyordu.

En aşık anlarını elbet yakalardı.

Nergis ise rahat bir nefes verdi. Sonra elindeki kağıdı uzattı. "Bu, bugün gittiğimiz lüks çanta mağazadaki bir faturanın kopyası. Tufan'ın imzası var. Boşanma işlemlerini onun adına bu imza ile yapın. Bir de size bahsettiğim Rusya'daki o anaokulunda okuyan Svetlana isimli kız adına yüz bin dolar yollayın. Anneannesinin ismini bulun, parayı ona yollayın."

"Memnuniyetle," dedi Viktor kağıdı alırken. "Yalnız merak ediyorum. Size tüm bu iyilikleri neden yapayım?"

"Allah! Unuttum!" dedi Nergis hızla. Arkasını döndü ve valizin fermuarlarını açtı. Valizin içinden tek bir isim çıktı.

Meltem Von Rath.

Doğruldu ve esnedi. Etrafa baktı. Ve sonra, aşkı ile göz göze geldi.

"Oh," dedi Viktor, bir anda dizlerinin üzerine çökerken. "Brise?" Sesi titredi. Kaşları çatıldı. "Hazinem?"

Meltem ise korkuyla birkaç adım geri attı. Elini kaldırdı. "Bakma bana mein Herz, ben çok çirkinim." Hızla Nergis'e döndü. "Seni bodrum kattan kaçıracağım dediğin bu muydu? Beni senelerdir kaçtığım adamın önüne mi koydun?"

"Brise?" dedi Viktor doğrulurken. Yıkılmıştı. Mutluluktan ağladı ama sevdiği kadının yüzündeki yanık izleri ölmek isteyeceği kadar canını acıtmıştı. "Gel kollarıma Brise."

"Gerçekten mi?" dedi Meltem şaşkınlıkla. "Beni istiyor musun? Bu halimle bile?"

"Gel gün ışığım," dedi hızla. Deli gibi ağlıyordu. Onu bir anda kendine çekti. Sıkıca sarıldı. Bu, senelerdir beklediği imkansız bir buluşmaydı.

Böyleydi bazen. Kimileri kaybettiklerini bulurdu, kimileri de tam bulduğunu sandığı anda kayıplar yaşardı.

Viktor Von Rath, her şeyini kaybettiği sandığı anda tekrar bulmuştu. Tufan Ali Uluhan ise bulduğuna inandığı anda ellerindeki nergisler yok olmuştu.

Devam edecek...

instagram/tiktok : **ceylinpetrikor**

41. BÖLÜM : SEÇİLMİŞ KİŞİ

"Beni yargılayanlar nasıl çaba harcadığımı bilselerdi bana böyle karşı çıkacakları yerde gözyaşlarımı silerlerdi."

-Vadideki Zambak.

Hey, sen. Nefesini tut. Şimdi günah çamurunda yüzmeye gidiyoruz. Sağ baştan say! Üç dört beş...

Altı. **Altı? Hey! Sen! Tanrıçanın gözyaşlarını sen de hissediyor musun?**

Günah herkesin kendi gölgesinde sıkıca sakladığı bir sırdır. Kimisi için bu sır karanlık bir köşede beklerken kimisi için ise her gün yüzeye çıkar. Bu nedenle altı meleğin gözetiminde, kendi günah havuzunda boğulmak üzere olan bir nergis çiçeğinin koruyucusu olmuştu tanrıçanın gözyaşları.

Birlikte arınalım mı onun gözyaşlarında?

Seçmek istenilen hayatların kenarından dönülen virajlarda takla atardı arabalar. Seçilmek ise bahşedilen bir lütfun yanı sıra bir yalnızlığın çaresizliği gibi kırpabilirdi gözleri. Yakar kavururdu, eser savururdu.

Seçilmiş Kişi **tablosu da kimi zaman ellerindeki çiçeklerle dualar eden meleklerin huzurunu anımsatırdı. Huzursuzlukların içinde huzurla kucaklaşırdı nergis çiçeği. Ortadaki çıplak oğlan çocuğu masumluğun simgesiydi. Onu çevreleyen altı meleğin onu koruduğu, onun için dualar edildiği düşünülürdü.**

Masumiyet nergis çiçeğiyle taçlandırıldı zihinlerde. O halde bu melekler tufan sellerinin savurduğu birkaç günah olmalıydı. Şeytan, Allah'a başkaldırarak kovulmuştu. Sonrasında kini ve öfkesiyle dokunduğu bedenleri günahlarla yakmıştı. Tufan sellerinin zelzeleler eşliğinde yanma nedeni belki de buydu.

Tufan sellerinin cayır cayır yakma nedeni belki de buydu.

Tüm sular bir bir yutulduğunda topraklar çamura dönüşmüştü. İnsanların arta kalan ömürleri yavaş yavaş sonraki hayat için düzenlenmeye başlamıştı. Şeytan insanlara üflediği sıcak nefesle yavaşça cehennemi genişletti.

Devamında toprağın çamurlarını tek bir nergis çiçeği temizlemek adına filizlerin arasından sarktı. Yere doğru uzandı ve toprağa dokunmasıyla kirleri kuruttu. Çoraktan çamura bulaşan toprak bir anda hayatla buluştu. Nergisin kökleri tüm kiri yalayıp yuttu. İçine çektiği cesetlerin canlanıp yanaklarının kanla kırmızılaştığını hissetti.

Nergis böyle aydınlattı işte Tufan'ın kirli kalbini. Altı meleğin altısı da onlara dualar ederdi, ortadaki masumiyet ise kahkahalar eşliğinde gülerek bu ikilinin günahlarını savurmaya yeltenirdi.

Seçilmiş Kişi.

Gündüz saatleriydi.

Tufan, evin arka bahçesindeki göldeydi. Gölün dibinde, üzerindeki kıyafetlerle bir süredir nefesini tutarak uzanıyordu.

Bedeni gölün dipteki taş betonuna uzanmışken, koyu saçları suyun içinde hafifçe dalgalanıyordu. Düşünüyordu tuttuğu nefesini umursamadan.

Gözleri suyun içinde tamamen açık, gölü temizlemek için atılan klordan yanıyordu. Su yüzeyindeki rüzgarın üflediği minik akıntıdan güneşin kesiştiği noktayı izliyordu. Maviydi gökyüzü. Güneş, Tufan'ın içinde uzandığı havuzdan tenine ulaşıp ona dokunuyordu.

Nefessizlik ciğerlerini kavurmaya başladığında avuç içlerini gölün taş tabanından çekerek bedenini yukarı çıkarttı. Suyun yüzeyine çıktığı gibi ağzını araladı ve kocaman bir nefes aldı. Göz çevresi klordan kıpkırmızı olmuş; göz damarları çatlak çatlaktı.

Başını sağa sola çevirerek yüzündeki ve saçlarındaki damlaları savurdu. Gölden ağır ağır çıkmaya başladı. Her adımı sakin, her bakışı kararlı.

Gölün dibinde onu bekleyen yılanı vardı. Çimlerin arasında dolanıyordu. Tufan eğildi ve elini ona doğru uzattı. "Aslanım Bekir'im benim," dediği sırada yılan onun avcuna doğru sürünmeye başladı. Gitgide kolunu kaplamak için hızlandı. "Baksana baban iyice kafayı yedi. Hayır, ben ölsem Çetin'e

emanetsin diyeceğim, iki fırlama kim bilir kaç gün hayatta kalırsınız amına koyayım?"

Yılanı kolundan omzuna doğru süründüğü sırada Tufan doğruldu. Arka bahçeden içeriye girerken gözleri bahçede dikili nergislere takıldı. Sağ elini kaldırarak nergis desenli dövmesine baktı. Eli büyük ve kemikliydi, ona rağmen bu zarif ve narin dövmeyi kendine yakıştırmıştı.

Onu kendine çok yakıştırıyordu. Aynı zamanda ona yakışmadığını düşünüyordu.

Nergis dünyalar güzeliydi. Kendini şeytan olarak gören, melekten farksız bir çiçekti. Beyazlar gibi masum, sular gibi berraktı. Tufan ise nefretle başlayan hayatında gittiği her yerde nefrete davetiyeler çıkartmış, çocukluğundan beri nefretle büyümüştü. Onun normalleri bunlardı, ona göre ölüm en sıradan durumdu.

Yine de artık ölmekten deli gibi korkuyordu.

Üzerindeki siyah gömlek pantolon takımı sırılsıklam olmuştu. Baştan aşağı yere sular damlatarak içeriye geçti ve koltuktaki havluyu bir eliyle avuçladı. Havluyu saçlarına götürdüğü sırada mutfağa yöneldi. Yılanı bu sırada usluca boynuna dolanmış, etrafı izliyordu. Tufan son zamanlarda evde kimseyi istemiyordu. Tüm çalışanlara izin vermişti. Sadece erkek kardeşi onunla beraberdi.

Mutfağa yöneldi. Her adımında çıplak ayakları parkelere ıslak ayak izlerini bırakıyordu. Çetin mutfaktaki masada oturmuş, elindeki kağıt kalemle *Deluge Night Club* için birkaç muhasebe yapıyordu.

Eline çay bardağını alıp dudaklarına götürdüğü sırada Tufan ensesini ovduğu havluyu boş bir sandalyenin sırt bölmesine

doğru astı ve mutfak dolabının kapağını açarak bir kupa çıkarttı.

"Var mı bir sıkıntı?"

"Bu ayki kâr oranı geçen aya göre artmış. Son altı ay içinde hep aynı artış var. İçkilerde bu sene de zam yapmaya gerek yok ama zengin piçleri ucuz mekana gelmem martavalı okumasınlar diye fiyatları yüzde otuz arttıracağız," dedi Çetin ve çayından bir yudum daha aldı. Gözleri Tufan'a çevrildi ve çayı sertçe kağıtlara doğru püskürttü. "Lan abi kangallar üzerine mi işedi, bu halin ne?"

"Uğraşma benimle," dedi Tufan bıkkınlıkla kahve makinesinin tuşuna basarken. "Koparırım başını."

"Sen gel koskoca tefeci ol, sonra evin içinde vahşi su samuru gibi gez," dedi Çetin sırıtırken. "Kıyafetlerle duş mu aldın? Polat Alemdar mısın abi sen? "

"Yüzde kırk sekiz yapın zam oranını. Muğla plakasına sadakatimizi gösterelim," dedi Tufan. Kahvesi olurken tezgahtan uzanarak kağıt peçete rulosunu avuçladı, Çetin'in önüne bıraktı ve kahve makinesine geri ilerledi. "Asıl Viktor işini ne yapacağız? Bir fikir ver bana."

Çetin bir peçete kopartıp hesap kitap yaptığı kağıtlara püskürttüğü çayları silerken sırıtıyordu.

"Taşaklarını yediğim abim, bu gece öldüreyim ben onu, ha karizmatik haşinim?" dedi Çetin kağıdı silip geriye doğru yaslanırken. Avcunda topa çevirdiği peçeteyi yana bıraktı. Çay bardağını eline aldı ve ekrana bakarak gözlerindeki koyulara siyahlar sürdü. "Yarkın piçine inat keskin nişancılık becerilerimi arttırıyorum. Bana harika bir fırsat olur. Viktor'un yatak odasını gören çok iyi bir tepe biliyorum. Tek

mermiyle boynundan vuruvereyim, onu uykusunda ebedi uykuya teslim edeyim."

"Öyle mi dersin?" dedi Tufan ve acı kahve doldurduğu kupayı eline aldı. Çetin'in karşısına oturduğunda pantolonunun ıslaklığı sandalyeyi sırılsıklam etmişti. Yılanı ise hala onun omuzlarındaydı, uyukluyordu.

"Viktor babama yaşattığını yaşamadan ölsün istemiyorum, biliyorsun."

"Ne yapacağız lan o zaman?" dedi Çetin çayından bir yudum içerken. Gözlerini Tufan'a çıkarttığında çayı höpürdetmişti. Çaydan büyük bir yudum aldı ve sıcak bir nefes verdi. "Oh, şükür."

"Birader," dedi Tufan dudaklarını gerginlikle kısacık yalayıp yüzünü keskinleştirirken. "Bak adam gibi iç şunu, cinnet geçirmek üzereyim."

"Meltem'ini de aldı yanına, cukka cukka parti yapıyordur şimdi o sünnetsiz sarı çük. Buna göz mü yumacağız?" dedi Çetin ve gözleri Tufan'ın gözlerine kilitliyken sesli bir şekilde tekrardan bir yudum içti. "Oh, şükürler olsun. İçim ısındı vallahi billahi."

Tufan bir saniye gözlerini kapattı ve derin bir nefes vererek sigara paketine uzandı. Bir dal sigara yaktı ve zippoyu sertçe Çetin'e fırlattı. Çetin ani gardını alarak kolunu kaldırdığında sırıtıyordu. Zippo sert koluna çarpıp yere fırlamıştı.

"Siktirtme bana şimdi Meltem'ini de sarı çükünü de. Ben öldürmeyeceksin diyorsam öldürmeyeceksin. Sürüm sürüm sürünecekler. Benim fikrilerime ne zamandır karşı çıkıyorsun lan sen piç kurusu?"

"Haşa," dedi Çetin sırıtıp gözlerini kısarken. "Son söz her zaman yüce ulu Tufan Ali Uluhan'ın." Ardından durup Tufan'ın üzerini süzdü. "Su samuru Tufan Ali Uluhan'ın ulu kararları."

"Gölün içinde en dibe inip uzandım öyle," dedi Tufan ve bir eliyle sigarasını tutarken avuç içlerini gözlerine bastırdı. Gözlerini kaşırken yanan gözlerini yuvalarından söküp atmak istiyordu. "Nergis muhabbetine canım çok sıkkın abicim."

"Tamam, sıkkın da..." dedi Çetin merakla, "...neden marsık gibi kıyafetlerle göle girdin? Bak gölün dibinde nefesini tutup uzanmanı geçiyorum çünkü ona senin de bir açıklaman yoktur. Ama hadi mayoyu siktir et, bari dal taşak girseydin ya abi gülüm?"

"Çok istiyorsan açayım sana sikimi," dedi Tufan bıkkınlıkla. Çetin sırıtarak çayından bir yudum alırken Tufan masadaki telefonuna uzandı ve birkaç saniye ekrana bomboş baktı.

"Şeytan diyor git kolundan al getir, koy odaya. Kilitle kapısını, ölene kadar yaşasın işte orada." Ekranı kapattı ve sertçe yutkunarak sigarasından öfkeyle nefes çekti. "Ama buna alıştırmam lazım, her seferinde kaçıp gitmemesi gerekiyor."

"Meltem'in saklandığı o sikko dağ evinde kalıyorlarmış, değil mi?" dedi Çetin gözleri kağıtlardayken. "Abi sen de kıza niye eroin verdin?"

"Sinir oldum," dedi Tufan gözleri masaya dalmış bir şekilde. Başı istemsizce çok hafif onaylar anlamda sallanıp duruyordu. "Çok sinir oldum, birader. Ben ona bir jest yaptım orada. Diğerlerinden üstün olduğunu gösterdim. Baktım bu bir sinirlendi bir garip hareketler. Teşekkür ederim Tufancığım sana aşığım Tufancığım falan diye bık bık

konuşacak diye bekliyorum bir baktım bana Allah belanı versin falan diyor amına koyayım." Bir an sırıttı. "Çok zekice vurdu beni. Etkilendim."

Çetin otuz iki diş sırıtıyordu. "Abi," dedi kıkırdarken. "Tahmin etmiştim. Yengenin yaptığı kazık öfkeden daha ziyade hoşuna gitti, değil mi?"

"Çok," dedi Tufan belli belirsiz sırıtırken. "Zekası yüzünden o kadar heyecanlandım ki kalbime inme indi amına koyayım."

Çetin sırıtırken geriye yaslandı. "Biliyordum. İlk başta kızacak ama sonradan bu harekete fena tav olacak diyordum. Ben abimi tanımam mı?"

"Böyle bir şey yok birader," dedi Tufan varla yok sırıtırken. "Meltem'i de çalmış kaşla göz arası. Tam bir küçük şeytan."

"Niye bu kadar dellendi ki ya?" dedi Çetin yanaklarını şişirirken. "Meltem'i falan alması bana biraz şov geldi açıkçası. Kendin gidiyorsan git. Hayır Mürekkep'imi de aldı gitti. Dul kaldım."

"Hep o İstanbul'daki karı yüzünden," dedi Tufan bıkkın nefes verirken. Yılan ise omzunda uyuklamaya devam ediyordu.

"O karı niye kendini vurdu ki?" dedi Çetin gözleri kağıtlara odaklıyken. "Kocasını vursaydı mis gibi erkek dırdırından kurtulup yaşar giderdi. Borçları da silinirdi."

"Herkes delirmiş birader. Herkes bir kahramanlık peşinde."

"Yazık oldu bebelerine," dedi Çetin. Ardından bıkkınlıkla nefes verip kağıtlardan başını kaldırdı ve geriye yaslandı. "Bak canım abiciğim, senin aksine diğer insanların kalpleri var. Bazen insanlar böyle şeyler yaptığında senden korkup kaçabilirler, özellikle de hayat arkadaşın Nergis gibi saftirik

bir şeyse. Siz Bonnie ve Clyde değilsiniz. Nergis çok duygusal hareket ediyor, biraz ayak uydur sen de."

"Sence ona ayak uydurmasam bir haftadır o izbe kulübede kalmasına izin verir miyim? Ben sadece biraz da olsa beni anlasın istedim amına koyayım. Tefeci adamla birlikte olup tüm gün türkü eşliğinde çiçek toplayacağını falan mı hayal etti?" Tufan bir an kaşlarını çatarak gözlerini Çetin'e çıkarttı. "Sen de Leon zannettin kendini, Mathilda kaçtı gitti ellerinden. Minik keskin nişancı seni." Çetin ona anlamsızca baktığında devam etti. "Senin Mürekkep diyorum, kaçtı gitti ellerinden. Kankisi için senin duygularını sikti attı."

"Sorma abi. Çok asi bir kız bu Mürekkep," dedi ve bir an sırıttı. "Hoşuma gidiyor ama bu halleri," Geriye doğru gerinerek boş çay bardağını Tufan'a uzattı. "Bana bir çay koyabilir misin o kusursuz damarlı sert ellerinle? Kerata kardeşine bu kıyağı yapabilir misin canım benim?"

Tufan telefonunu eline aldı ve Çetin'in önüne bıraktı. Doğrulup çay bardağını avuçladığı sırada Çetin şaşkınlıkla telefona bakıyordu. "Nergis'e mesaj çeksene. Senin piç ağzın iyi laf yapıyor. Özür mesajı at, gelsin yuvasına dönsün artık."

"Hemen," dedi Çetin ve hızla Tufan'ın telefonunu eline aldı. "Sevgili Nergis, geçenlerde gözünün önünde bir insan öldürttüğüm için ve sonrasında bu anı unut diye sana eroin verdiğim için ve ayrıca kolyene kamera taktığım için özür dilerim."

"Çetin," dedi Tufan çay doldurup Çetin'in önüne bırakırken. "Dalgaya vurma, cidden yaz bir şeyler." Karşısındaki sandalyeye oturdu. Bir an duraksadı. "Lan piç bana niye çay doldurttun sen?"

"Abi dur konuyu değiştirme, bana ellerinle koyduğun çayı içerek kadın ruhuna dokunma becerilerimi tetiklemeliyim."

Çetin taze ve sıcak çayından bir yudum aldı ve telefon ekranını açarak konuşmalar kısmına girdi. "Bak şimdi iyi izle, Femitin Çetin'den esanteneler geliyor..."

"Ne yazacaksın? Önce bana onu," dedi Tufan kahvesini eline alırken. "Salak salak demagoji yapma kıza. Beni olduğum gibi kabul etsin, yazıver öyle."

"Abi ben sen miyim manipüle edeyim, sokuk kırığı?" dedi Çetin heyecanla ekrana bakarken.

"Çetin!" diye bağırdı Tufan. Masaya sertçe vurdu. Yılan hızla başını kaldırdı. Tufan'ın boynuna bedenini daha sert sardı. Çetinse korkudan telefonu elinden attı ve havada tekrar kaptı.

"Abim çok özür dilerim valla ağzımdan kaçtı. Yani sana öyle demek istemedim."

"Lan sen niye şımardın bu kadar?" dedi Tufan, ağzı aralık ona bakarken. "Hayırdır? Götünü mü siktirmeye başladın?"

"Dur abi konuyu değiştirme. Kıza SMS çekiyorum. Odaklanmam lazım."

Tufan sigarasını küllüğe ezdi ve kollarını birbirine bağlayarak geriye doğru yaslandı. Yılan sakinledi. Tekrar gözlerini kapattı. Tufan'ın siyah gömleği sırılsıklam olduğu için kollarına yapışıktı.

"Oku bana da."

"Canım sevgilim Nergis Çiçeğim," dedi Çetin ve yavaşça yazarken heceleyerek okumaya başladı. "Biliyorum zor bir şeye şahitlik ettin. Ben iyice araştırdım ve o kolyeyi yapan kuyumcunun bu kamerayı taktırdığını öğrendim. Yemin ederim onun işiydi, benlik bir durum yok."

"Ben ne dedim sana?" dedi Tufan sinirle telefonu elinden çekerken. "Beni olduğum gibi kabul edeceği bir şey yaz demedim mi? Ben yarın öbür gün yine üç beş adam öldürürüm, başa sararız. Şimdiden kabul etmesi lazım." Bir an duraksadı. "Nergis değil ayrıca, Ömür Törpüm yazacaksın."

"Abi senin ömür törpün ben değil miyim?" dedi Çetin şaşkınlıkla. "Bak görümcelik damarlarımı şişiriyor bu kadın, haberin olsun."

"Ilık ılık konuşma ibnenin evladı," dedi Tufan ve mesajları silerek omuzlarını ileri geri oynattı. "Dur ben yazacağım."

Tufan : Kızım ben buyum beni böyle kabul et. Akıllı ol eve dön artık. Seni bana yaptığın her kahpeliğe rağmen affediyorum. Sen de beni et.

"Nasıl?" dedi ve yolladığı mesajı Çetin'e gösterdi. Çetin telaşla telefonu elinden çekip aldı ve gözleri ekrandayken sinirle burnundan soludu.

"Abim senin ben sikini kırayım. Bu nasıl mesaj?"

"Bence çok bombastik," dedi Tufan böbürlenerek. Ellerini iki yana açtı. "Kısa ve net."

Çetin gelen mesaj ile heyecanla gözlerini baktığı ekrana doğru parlattı. Ardından kahkaha attı. "Al işte. Bak önceden bir uzun mesaj hazırlamış bile sana, sen yazdığın gibi yapıştırdı mesajı. Ulan bana bir kalem verin, şu karıların içini dökeyim, heriflere hizmet ve yardım babında."

Tufan doğrulup hızla telefonu elinden çekti.

Nergis : Merhaba Tufan. İyi olmana sevindim. Bir ara öldün sanmıştım. Ben bu olanlara hala inanamıyorum. Sanki bir kabus ve

ben hala uyuyorum. Bize evini açtın, teşekkür ederiz. Kardeşime can verdin, Allah razı olsun. Arkadaşlarıma krallar gibi aylar yaşattın. Sana minnettarım. Seni anlıyorum Tufan... Ama senden de beni anlamanı istiyorum. Kardeşim Bodrum'daki o çiftlikte gitgide duygusuz bir canavara dönüştü. Arkadaşlarım ruhsuzlaştı. Erkek düşmanı yakın kız arkadaşım bana o gece amına koyayım dedi. Amına koyayım... Benim erkek düşmanı dostum bile anlamadığım bir şekilde seneler sonra ilk kez kadınlara yönelik bu küfrü kullandı. Size benzemeye başladık. Siz bize benzersiniz sandık ama sanırım yanıldık. Biz uyumlu insanlar değiliz. Herkes kendi dünyasında kendi gibi yaşamalı. Seni bu kadar çok üzen bir olay yaşattığım için üzgünüm. Meltem de mutlu olmayı hak ediyordu. Onun da bir günahı yoktu. Sorunlarını Viktor ile çözmelisin. Artık günahsız insanlar üzülmesin.

"Ne şimdi bu?" dedi Tufan çatık kaşlarla mesaja bakarken. "Şimdi ayrıldı mı bu benden? Ben bir şu kızı alıp geleyim, birader. Bunun bana gelmesini beklersem ben yaşlanırım."

"Hayır! Ver," dedi Çetin ve hızla telefonu elinden çekip aldı. Bir süre mesajı dikkatle okudu ve derin bir nefes verdi. "Bak bu karılara böyle dram kasacaksın. Böyle uzun mesajlar atmaya bayılır bunlar. Şimdi ona ayak uyduracağız. İzle beni vahşi su samurum." Tufan çatık kaşlarla Çetin'i izlerken Çetin keyif ve büyük bir odak ile mesaj yazıyordu.

Tufan : Evet lanet olsun Nergis... Lanet olsun ki sana olan aşkımdan kıskançlığımdan gözlerim döndü... Ama ben sensiz yapamam kızım. Sensiz yedi gecedir uyuyamıyorum. Uykular zehir zıkkım oldu bana... Sana verdiğim o uyuşturucu ne ki? Benim en büyük nikotimin sendin be güzel kızım. Az önce kafayı o kadar yedim ki takım elbise ile gölün en dibine çöküp ağladım. Yanlış anlamadın, gölün içine girdim. Kıyafetlerimle. Gölün en dibinde nefesimi tuttum ve hüngür hüngür ağladım. Evet ağladım, Nergis. Lütfen bu konuyu bir an önce hallet ve bana geri gel. Ait olduğun yere geri gel... Seni zorlamıyorum, seni korkutmuyorum bak. Seni sadece yanımda istiyorum, senin de beni

istemeni istiyorum. İşte Nergis, işte tam da bu nedenle istediğin zamanı sana veriyorum... Bana geri döneceğin güne kadar elveda. (Ömür törpüm seni seviyorum...)

"Çetin bu ne?" dedi Tufan anlamsızca mesajı okurken. "Bu nasıl bir mesaj? Güzel kızım ne amına koyayım?"

"Abi onlar çok sever böyle bebek gibi sevilmeyi," dedi Çetin sırıtırken. "Yumuşayacak. Bekle ve gör."

Nergis : Mesajı Çetin'e mi yazdırdın?

"Ulan Çetin senin ben ta a-" derken Çetin hızla telefonu çekip aldı.

"Yav nasıl anladılar?" dedi sinirle. "Kesin o da Mürekkep'e yazdırıyor. Eminim. Dur bakayım."

Tufan : Evet ben Çetin ama bildiğim tek şey sen de Mürekkep'e yazdırıyorsun AMK

"Tamam yeter," dedi Tufan hızla telefonu Çetin'in elinden alırken. "Karşılıklı mahalle karıları gibi kavgaya döndü olay." Ayaklandı. "Ben bir çözüm bulacağım. Bir şekilde geri döndüreceğim." Bir an gözleri karardı. "Dönmezse, dönmesi için her türlü pisliği yaparım."

"Önce insansı davranalım diyorsun?" dedi Çetin dikkatle abisine bakarken. "Yani zorla bu kadın seni sevsin diye uğraşacaksın. Niye ki? Al koy eve."

"Ben babamın mezarına gidiyorum. Dertleşeceğim, gelme sakın. Bizi baş başa bırak," derken Tufan mutfaktan çıkıyordu. "O kız beni sevecek. Başka şansı yok."

"Neden abi? Sen ne zamandır insanların sana olan fikirlerini önemsiyorsun?"

Tufan duraksadı. Erkek kardeşine döndü.

"Ne zamandan beri biliyor musun abicim? Bu kadın bana benim de sevilebilecek bir adam olduğumu hissettirdiğinden beri."

"Abi?" derken Çetin ayaklandı. Yavaşça ona doğru birkaç adım attı. Ellerini kendine tuttu. "Ben varım ya. Ben buradayım." Merakla Tufan'a baktı. "Ben seni çok seviyorum abi."

Tufan gülümsedi. İçtendi. Gözleri varla yok kapandı. "Biliyorum," dedi sessizce. Elini uzattı, Çetin'in başının tepesini yavaşça okşadı. "Sen de olmasan ne yapardım lan ben?"

Tufan bir canavardı. Bir hikayenin kötü kahramanıydı. Ama o da diğer insanlar gibiydi.

Sevgiye, ama daha çok sevilmeye muhtaçtı.

Omzundaki yılanı kafesine bırakıp üzerine kuru kıyafetler giydi. Sonra çiftliği terk etti. Arabasına bindikten sonra Muğla Merkez'e doğru adımladı. Yeniköy Mezarlığı'na vardı. Burası küçük bir semtti. Ama Tufan için dünyanın en büyük yeriydi. Babası vardı burada çünkü. Babası yatıyordu burada.

Mezarlığın önüne park etti arabasını. Konsoldan bir viski şişesi çıkarttı. Arabadan inerken elinde viskisi de vardı. Ağır ağır mezarlığa adımladı. Kapısını nazikçe açtı. Öğle güneşinin altında, rüzgarsız kalmıştı mezarlık. Elindeki viski şişesinin camına güneş çarpıyordu.

Yavaşça çöktü bir toprağın başına.

"Ben geldim, baba."

Sesi eskisi gibi sert değildi. Sanki birisini içindeki tüm gücü çekip aldı. "Kalp krizi geçirdiğimde senin yanına geleceğimi sanıyordum ama yine gelemedim. Keşke gelseydim. Çok sıkıldım bu amını siktiğimin hayatından."

Parmaklarıyla toprağı eşeledi biraz. Sonra derin bir nefes aldı, viskiden sert bir yudum aldı. Boğazı yandı.

"Biz nerede yanlış yaptık?" diye sordu. Başını kaldırdı, mezar taşına baktı. Sadullah Uluhan. Ağlamak üzereydi ama onun o inadı bunu engelliyordu. Kendini ağlamamak için zorlayan bir adamdı.

"Beni bırakıp gitmesi yemin ederim bana koymadı. Bu belliydi. Ama giderken bana yaptığı şeyi," derken sonunda gözleri dolu şekilde sırıttı. Fısıldadı. "Harbi canımı acıttı."

Tepesinde karga uçmaya başladı. Ama pek konuşmuyordu artık. Eskisi gibi değildi. Belki o da Nergis'ten sonra Tufan'a küsüp gitmişti.

Tufan gözleri topraktayken viskiden bir yudum daha aldı. "Neyi beceremedim ben?" diye sordu. Viskiden tekrar büyük bir yudum aldı.

Karga dayanamadı. "Sevdiğini sahiplenmedin, Uluhan! Sevdiğini kendine tutsak ettin!"

Tufan mezar taşına konan kargaya çıkarttı gözlerini. "Bıraktığım an kaçacaktı, ne yapsaydım?" dedi sinirle. Elinin tersiyle burnunu sildi. "Suç mu benimle kalmasını istemek? Hem sen bunun ne kadar yorucu olduğunu biliyor musun? Sürekli yanında tutmak için diken üstünde yaşamanın verdiği zihinsel yorgunluğun farkında mısın amcık beyinli seni?"

"Gülüp eğlendin!" dedi karga çirkin sesiyle. "Onun gidişiyle bile eğlendin sen! Dalga geçtin! Hor gördün! Yenilgiyi kabul et!"

"Neyiyle dalga geçtim lan ben?" dedi Tufan gözleri kısılırken. Sinirlenmişti. "Çetin günlerdir çok üzülüyor diye ona şaklabanlık yapıp duruyorum. Sen benim içimde kopan fırtınaları biliyor musun da konuşuyorsun orospu çocuğu?"

"Kaybettin," dedi karga öterken. Ona baktı uzun uzun. "Tufan Ali Uluhan devri bitti. Bir kadın geldi, ona ihanetlerin en büyüğünü yaptı ve gitti."

Tufan sinirle elindeki viski şişesini kargaya doğru fırlattı. Şişe parçalanırken karga telaşla kanat çırptı. Tufan'ın gözleri büyüdü. "Baba," diye fısıldadı. Hızla toprağın üzerine oturdu ve kırılan camları toplamaya başladı. "Sana vurmak istemedim. Özür dilerim," dedi telaşla. "Cam battı mı bir yerlerine? Acıyor mu canın?"

"Savur!" dedi karga sinirle uçarken tepede. "Kır! Yık! Başka ne biliyorsun ki sen? Can acıtmaktan başka ne işe yararsın ki sen?"

Tufan elinde biriktirdiği camlarla bir başını tepeye kaldırdı. Uzun uzun kargaya baktı. Belki de karga haklıydı.

Belki de Tufan en başından beri hiç var olmamalıydı.

NERGİS ULUHAN.

Eğer yolun seni cehennemin içinden geçmeye zorluyorsa, cehennemin sahibi gibi yürü, derlerdi. Bunu yapmayı

denedim. Belki savaşların da ahlaki kuralları olurdu. Ben onları bile çiğnedim. Ama bunları yapmaya itildim.

Camdan dışarı bakıyordum. Hava karanlıktı. Yağmur damlaları cama vuruyordu. Şahin camın pervazına yaslanmış, başını bana çevirmişti.

Elimdeki sigaradan bir duman çektim. Gözlerimle damlaları takip ettim. "Bir şeyi çok merak ediyorum çiçeğim," diye sordu Şahin. "Bu adam seni dövdü mü? Ya da taciz mi etti?"

Gözlerim kısaca damlalarda kaldı ve dumanı usulca üfledim. "Bir erkekten ayrılmak için seni dövmesi ya da sana tecavüz etmesi mi gerekiyor?"

"Her şeyi hemen götünden anlamasana. O anlamda demedim," dedi Şahin merakla. "Ama böyle apar topar kaçmamızın nedeni neydi?"

Başımı ona çevirdim. "Ondan etkilenmeye başladığımı fark ettim." Şahin yutkundu. Ben, devam ettim. "Cinsel bir çekimden bahsetmiyorum Şahin. Ondan, gözlerinden, sözlerinden etkileniyordum. Nedensizce onu düşünüyordum. Bazen sırıtıyordum. Bazen de o adamla kendimi yan yana yakıştırıyordum."

"Tufan Ali Uluhan," diye mırıldandı. Gözleri cama daldı. "Vay be çiçeğim... Ona aşık olmaktan mı korktun?"

Dudak büktüm. "Tufan'ı sevmek beni korkutmadı. Ama onun beni sevmesi beni çok korkuttu."

Bir canavar nasıl severdi ki? İçindeki karanlık mı konuşurdu, yoksa kalbi mi; Bunu düşünmüştüm. Sevgisi mi gerçekti, yoksa koyu gözlerinden sızan o sessiz nefret mi; Buna üzülmüştüm. Onun yanında dururken kalbim ölümle bir atıyordu, yanlış bir masalın içindeydim.

Her düşündüğümde aynı ölüm geri geliyordu; Ve tam da bundan çok ürkmüştüm.

Belki de Tufan'a "Dur," mesajı vermek istedim. Kendine gelmesini, yaptıklarının farkına varmasını istedim. Bir şeyler istedim ama. Bir şeyler dursun istedim. Belki de daha sert gelecekti dalgalar artık. Daha da boğulacaktım. Belki de seller yerini çoraklıklara bırakacaktı.

"Giderken de son kez sevişelim mi dedin?" derken Mürekkep sırtını duvara yasladı. Elinde dumanı tüten kahve kupası vardı. Yavaşça bir yudum içti.

"Hayır Mürekkep," derken ona döndüm. "Eğer beni öldürmeye gelirse hamile olduğumu söylemek için yaptım. Erkeklerden kaçmamın ilk günü değil. Erkekleri üzdüğüm ilk gün de değil. İşim bu. En kötüsüne bile çözüm arıyorum."

"Ya gerçekten hamile kaldıysan?" dedi varla yok sırıtırken. Başımı geriye çevirdim. Meltem'in zamanında Viktor'dan senelerce saklandığı o kulübedeydim. Meltem bu eski evi bir yaşam alanına çevirmişti. Köşedeki sobayı Şahin ateşledi. Hemen dibindeki yatakta Sena uyuyordu.

"Ertesi gün hapı içtim," derken Mürekkep'e döndüm. "Tek seferlikti zaten."

"Boşanma işi ne oldu?" dediğinde Şahin'e baktım. Camdan dışarı izliyordu hala.

"Viktor halledeceğini söyledi ama Meltem'i alıp gittiğinden beri ulaşamıyorum. Bana yardım etsin diye karısını ona verdim. Karısını aldığı gibi beni unuttular."

"Ne bekliyordun ki?" dedi Şahin. "Karısıyla hasret gideriyordur. Bırak, yakında yazar."

"Sena'yı yeni dönemde okula yazdırmamız lazım," dedim bıkkın nefes verirken. "Düzenli bir hayata geçmemiz lazım."

"Başka ülkeye bile kaçsak buluyorlar. Bizim Mars'a falan yerleşmemiz lazım," dedi Şahin dışarı izlerken. "Ama bu adam bir haftadır nasıl bizimle uğraşmıyor? Bizi nasıl bulamadı?"

"Adam kalp krizi geçirdi. Önce can, sonra canan," derken Mürekkep kahvesinden bir yudum aldı. "Çetin bana yazıyor arada."

"Ne diye?" derken ona döndüm. "Tehdit mesajı mı?"

"Yok be," derken bir yudum daha içti. "Uzun tripli mesajlar atıyor. Az önce de Bergen'den Affetmem şarkısını yollamış bana."

"Viktor vize işlerini halletseydi çoktan Almanya'da güvenli ve yerleşik bir hayatımız olabilirdi," dedim sinirle. "Ne diye mesajlarıma dönmüyor ki?"

"Kızım insanlar ustalara bile iş bitmeden paranın tamamını vermiyor," dedi Şahin odaya ilerlerken. "Sen adama en büyük hazineyi verdin. Tufan ya da sen adamın artık umurunda olur musunuz?"

Bıkkınlıkla tekrar aradım Viktor'u. Yine açmadı. Mürekkep ise sessizce dışarıya bakıyordu. Sigaramı küllüğe ezip başımı onun omzuna yasladım.

"Bana çok kızdın mı?"

"Kızdım," dedi yavaşça. "Söyleyebilirdin."

"Ama kamerada seni görmedi. Sadece Çetin'i görsün istedim. Yemin ederim," dedim sessizce. "Çok özür dilerim,

Mürekkep."

"Söylemen gerekirdi."

"Çetin senin hareketlerinden anlayabilirdi," dedim yavaşça. Yanağını öptüm. "Çok özür dilerim."

"Neyse," dedi ve nefes verdi. "Sana güvenip çıktık yola. Ne olursa olsun yanındayız."

"Mürekkep lütfen böyle konuşma," dedim arkasını döndüğü sırada. "Yemin ederim Tufan senin bedenini görmedi bile. Sadece birkaç saniye Çetin'i gördü. Sonra zaten hemen kapıyı yumruklamış."

"Sen bu adamı seviyor musun yoksa sevmiyor musun, ona karar ver," dedi kahvesinden son bir yudum içip ahşap, eskimiş masaya bırakırken. "Ne istediğinden bir emin ol. Ona göre hareket edelim. Yarın adam kapına dayandığında hamileyim dediğinde ne olacak? Yine seni yanına alacak."

"En azından akıllanır artık," dedim hızla. "Ya da en azından insan olmaya çalışır. Belki de hepimizi öldürecekler. Ama söylesene, onun gibi bir adamın hepimizi yavaş yavaş zehirlediği bir hayattansa ölmek daha iyi değil mi?"

"Değil," dedi arkasını dönerken. "Bize danışmadan yaptığın planlar çok sağlıksız. Anlıyorum adama bir ders vermek istedin ama belki de bunun yolu bu değildi. Başka şekilde halledebilirdik." Nefes verdi arkası dönük. "İyi geceler."

Mürekkep de odaya geçtiğinde öylece kaldım. Gözlerim istemsiz akmaya başladı. Hızla camdan dışarı baktım.

"Şimdi değil," dedim sessizce. "Ağlama Nergis. Bir çözüm bulacaksın Nergis."

Tufan'ın attığı mesajları Çetin'in yazdığını biliyordum. Hoş, benim telefonumdan da Mürekkep yanıtlamıştı hepsini. Bu nedenle Tufan'ın asıl düşüncelerini bilmiyordum. Belki de bizi gerçekten Allah'a havale etmişti. Belki de sessizce ortaya çıkmamızı bekliyordu. Belki bizi öldürecekti, belki bizi görmezden gelecekti.

Tufan öyle bir adamdı ki, sonraki hamlelerini çözemedim.

Bu nedenle onunla ilk kez yüzleşmeye ben karar verdim. Gözlerimi ovarken yavaşça telefonumu elime aldım. Onu aradım. Hemen sonra pişman olup telefon çalarken kapattım. Nefes nefese kalmıştım. Telaşla kapının önüne çıktım.

Geri aradı. Ne yapacağımı bilemedim. Telefonu sessize aldım ve hızla bir sigara yaktım. Kulübenin önünde volta attığım sırada uzaktan gelen tekerlek sesi ile hızla evin içine girdim. Kapının deliğinden dışarı baktığımda büyük siyah arabanın farları gözümü kısmama neden oldu. Tekerleri toprağa sürttü ve durdu. Arabadan indi.

Üzerinde siyah tişört, altında siyah eşofman vardı. Uyurken giyerdi hep bunları. Belli ki yatağından kalkıp gelmişti. Onu günler sonra ilk kez gördüm. Sağlıklı duruyordu. Yine de gözleri yorgundu. Sakalları uzamıştı.

"Sikeyim," diye mırıldandım. "Bu adamdan kaçmak için ömür boyu telefon kullanmamak gerek sanırım."

Nefes nefeseydim. Yavaşça indi arabadan. Elindeki silahı görünce hızla başımı içerideki odaya çevirdim. Sena, Mürekkep ve Şahin uyuyordu. Korkudan kapıyı açtım. Eğer ki biri ölecekse, bu sadece ben olmalıydım.

"Tufan," dedim korkuyla. Elimi ona doğru kaldırdım. "Nasılsın? Nasıl buldun beni?"

Sakince geliyordu. Yanında ondan başka kimse yoktu. Elindeki silaha gözüm takıldı.

"Ne diye aradın beni?" diye sorduğunda bir adım geriye attım. "Günler sonra ne diye aradın? Taşak geçmek için mi? Ne halde olduğumu mu merak ettin? Yeterince acı çekip çekmediğimi mi görmek istedin?"

"Hayır," dedim hızla. "Ben sadece seni merak ettim."

"Beni merak ettin," dedi buz gibi sesle. "Sen, beni merak ettin? Dalga mı geçiyorsun kızım sen benimle? Ortalığın anasını siktiğin yetmedi, üzerine benim senelerdir beklediğim intikamımı da bir valize koyup siktir olup gittin. Şimdi de beni mi merak ettin?"

"Ama Tufan," dedim yutkunurken. "O da bir kadın. Zaten akıl sağlığı yok. Zincirlendiği yerde günden güne eriyordu."

"Sana mı kaldı lan milleti düşünmek?" derken ağzı aralık kaldı. Gözleri yanıyordu. "Sana mı kaldı kahramanlık yapmak?"

"Ben sadece onu da korumak istedim."

"Sana ne kızım?" derken bana doğru bir adım attı. "Sen kendini koru lan önce."

"Bana yaşattıklarını gör istedim," dedim silaha bakarken. Hala yere bakıyordu namlu. "Beni öldürecek misin?"

"Yok," dediğinde gözlerimi ona çıkarttım. "Tarzım değil. Biliyorsun. Karşımdaki geberince sıkılıyorum. Onun yerine süründürmeyi seviyorum ben."

"Ne yapacaksın silahla?" dedim yutkunurken. "Allah aşkına aileme dokunma."

"Senin aileni sikeyim."

"Tufan," dedim telaşla. "Bak anlıyorum bana çok kızdın ama sen de beni anlar mısın?"

"Anlamam," derken bir adım daha attı. Bir an gözleri karardı. "Senin bu yaptığına ne denir biliyor musun? Hainlik denir."

Kapıya sırtımı dayadım artık. Gözlerimi sıkıca kapattım. Korktum. Kokusu burnuma doldukça nefes bile alamadım.

"Aç gözlerini," dediğinde gözlerimi yavaşça açtım. Bana doğru eğildi. Bedeni gözlerine göre çok sakin hareket etmişti. Burnu yavaşça yanağıma sürttü. "Özledin mi beni?"

"Tufan," dediğim sırada burnundan verdiği sıcak nefes tenimi kesti.

"Ben çok özledim bebeğimi."

"Tufan," dedim tekrar. "Bana kızmadın mı?"

"Kızdım," diye fısıldadı. "Çok," Eli yavaşça saçlarıma gitti. Saçlarımı sevmeye başladı. "Seni bulamam mı sandın yoksa?" Ses tonundaki koyuluk gözlerimi kararttı. "Seni bulup sana yapacağım şeyleri düşledim."

"Ne gibi?" diye sordum nefes nefese. Bedenlerimiz o kadar yakındı ki istemeden onun keskin kokusunu solumak günler sonra toparlanmış bir nergis çiçeğinin tekrar zehirlenmesi, solmaya başlaması gibiydi.

"Aklımın bir köşesinde önce seni bağladım," derken yavaşça dudaklarını yanaklarıma dokundurdu. "Sonra seni güzelce dövdüm."

"Ne?"

"Sonra kıyamadım, dövdüğüm yerleri tek tek öptüm," derken yanağımı yavaşça öptü. "Sonra seni dövdüğüm için kendimi dövdüm. Sonra seni üzmek için arkadaşlarını tek tek öldürdüm."

"Tufan," dedim gözlerim kapalı, sesim titrerken.

"Bana bak," dediğinde gözlerimi yavaşça açtım. Varla yok sırıtıyordu. "Ben yerde ölmek üzereyken bana nasıl da üstten bakıyordun sen öyle? Yine öyle bak."

"Üstten bakmadım," diye fısıldadım. "Sadece intikam aldım."

"İntikam," dedi kaşları hafif kalkarken. Başı sağa doğru eğildi ve gözlerini kıstı. Gülümsedi. "Ben hiçbir zaman sana zarar vermedim. Sense direkt beni öldürmeyi seçtin." Silah olmayan eli saçlarımı yavaşça okşuyordu. "Ama sen hep neyi unutuyorsun?"

"Neyi?" dedim yutkunurken. Başımdan öptü sakince. Birkaç adım geriye gittiğinde nefes alabildim.

"Eğer öleceksem bile seninle el ele tutuşurum."

"Yapma," dedim hızla. Elimi ona kaldırdım. "Bak konuşarak halledebiliriz. Ben gerçekten ne istiyorsan yaparım."

"Gelip hayatımı sikmeni, sonra da elini kolunu sallayarak gitmeni izleyecek kadar güçsüz mü gördün beni?"

"Lütfen!" dedim hızla. "Anlaşalım. Ne istiyorsan yaparım. Para mı istiyorsun? Yanında kalmamı mı istiyorsun? Meltem'i bulup sana geri getirmemi mi istiyorsun?"

"Ben tek bir şey istedim," derken silahı yavaşça yere indirdi. Yüzü ağlamaklı oldu. Sanırım aklı burada değildi. "Tek bir şey istedim. Sadece beni olduğum gibi kabul eden bir

kadının beni olduğum gibi sevmesini istedim. Seviyor gibi de yaptın oysa," derken gözleri doldu. "Beni de o diğer pislik adamlara yaptığın gibi kandırdın mı? Gözlerin çok meraklı bakıyordu oysa bana. Beni sevmediğini söylediğin anlarda bile gözlerinde görüyorum o merakı. Bir kadın beni merak etti diyordum. Bir kadın gerçekten beni istedi."

"Kandırmadım," dedim telaşla. "Yemin ederim seni hiç kandırmadım. Ben seninle oturup felsefe sohbetleri etmeyi, seninle kitaplar hakkında konuşmayı, atlarla dolaşmayı, Bekir'le bile bir bağ oluşturmayı çok sevdim."

"Neden yaptın lan o zaman?"

Kapı aralığından Sena başını çıkarttığında korkuyla onu itekledim. "Ablacığım gider misin?" dedim telaşla. "Mürekkep nerede? Niye kalktın sen?"

"Abla ne oluyor?" dediği sırada Tufan'ın elindeki silahı görmesin diye telaşla onu içeri itekledim.

"Sena git Mürekkep ablanın yanına."

"Bana bak bana," derken yavaşça bir adım attı. Tufan'a döndüm hızla. İfadesi darmadağındı. "Sana tek bir soru soracağım. Gözlerimin içine bakacaksın cevaplarken."

Senayı arkama iyice sakladım. Tufan bana bir adım atınca istemsiz iki adım geriye attım. Birkaç saniye baktı gözlerime sırayla. "Hiç mi sevmedin lan beni?"

Sessizce, "Ne?" derken kaşlarımı çattım. Korkudan göğüs kafesim deli gibi kalkıp iniyordu.

"Hiç mi?"

Namluyu doğrulttuğu sırada eş zamanlı elimi ona kaldırdım. "Yapma."

"Hak ettim mi?" derken sesi kırıldı. "Kardeşine hayat verdim lan ben. Yanında taşıdığın o it sürüsüne çatımı açtım. Bir dediğinizi iki yapmadım."

"Tufan yapma nolur," dediğim sırada Sena arkamda sessizce çığlık attı. Belki de olacakların farkına vardı.

"Senin bir dediğini iki yapmadım."

"Yapma!" dedim korkuyla. "Yapma."

"Tek bir sebep ver lan bana," dediğinde o namluyu bana, ben elimi ona tuttum.

"Hamileyim," dedim nefes nefese. Namlu bende asılı kaldı. Dondu. Nefes alamadı bir an. Şaşkınlıkla açtı gözlerini.

Fısıldadı. "Ne dedin sen?"

"Hamileyim," derken gözümden bir yaş aktı. "Yapma. Yalvarırım. Karnımda senin çocuğun var."

Gözleri kocaman, yüzü afallamıştı. Ne yapacağını bilemedi. Birkaç saniye öylece bekledi. Sonra hızla silahı beline koydu.

"Kesin bilgi mi?" dedi şaşkınlıkla. "Gerçekten bebek mi var orada şimdi?"

"Evet," dedim gözlerim akarken. "Yalvarırım yapma. Bağışla."

Başı onaylar sallandı ama hala ne yapacağını bilemedi. "Sonra gelirim," derken nefes nefeseydi. Oysaki hiç de hızlı

hareket etmemişti. Nefesi yetmediğinde derin bir nefes aldı ve arabaya bindi.

"Nergis," dedi şaşkınlıkla. "Seni arayacağım. Aç."

"Tamam Tufan," derken ağlamayı kesemedim. Öylesine şaşırdı ki arabaya binmeden bile birkaç saniye bekledi. Ne olduğunu idrak edemedi. Başını tekrar bana çevirdi.

"Sen ondan mı kaçıp gitmedin uzaklara? Haftalardır buradasın? Belki barışırız diye mi?"

"Evet," dedim gözlerimi kapatırken. "Belki barışırız diye."

Başı tekrar onaylar sallandı. Şaşkınlıkla arabaya bindi. Uzaklaştığı sırada yere çöktüm. Ağlarken sesim yükseldi. Sena ise hızla kollarını bana sardı.

"Ablacığım ağlama," derken o da ağlamaya başladı. "Neden üzülüyorsun? Ne olduğunu ben hiç anlamıyorum. Sen hamile misin?"

"Ne yapacağız Sena?" derken başımı onun minik omzuna gömdüm. "Ne olacak şimdi? Nasıl döneceğiz buradan?"

"Ağlama lütfen. Annemle babam gökyüzünden seni görüyor ve çok üzülüyor."

Ağlarken başımı yukarı kaldırdım. Onları yıldızların arasında aradım. Onlara çok muhtaçtım. Belki bir yol görmek istiyordum. Belki de ellerimden tutmalarını istiyordum. İnsan her yaşta çocuktu. Ben de bu koca yaşımda tekrar çocuk olmak istiyordum.

İçeri geçtiğimde zar zor dengede duruyordum. Sandalyeye oturduğum sırada Şahin ayaklanmış, içerideki odadan çıkmıştı.

"Nergis?" dedi uykulu sesle. "Ne oldu?"

"Patron ile kavga ettiler," dedi Sena gözlerini silerken.

"Şu adama bir daha patron dersen seni döverim," dedim sinirle ona dönerken. "O senin patronun falan değil."

"Of!" dedi Sena sinirle, ağlarken odaya giderken. "Ona gücün yetmedi diye şimdi bana kızıyorsun!" Yan odaya geçti. Mürekkep'in yanına kıvrılıp uzandığı sırada ben gözlerimi Şahin'e çevirdim.

"Ne kavgası? Buraya mı geldi?" dedi Şahin şaşkınlıkla bana doğru adımlarken. Koltuğun dibine, yere çöktü. "Buldu mu burayı?"

"Biliyormuş zaten," dedim gözlerimi silerken. "Bizi uzaktan izliyormuş." Fısıldadım. "Beni öldürecekti Şahin. Sonra da kendini öldürecekti."

"Ne diyorsun ya?" dedi Şahin ve telaşla sağa sola baktı. "Nasıl ikna ettin?"

"Hamileyim diyerek," dedim hızla. Geriye yaslandım. "O kadar cahil ki bu konularda, hamile olduğumu hemen üç günde öğrenemeyeceğimi bile bilmiyor. Ama öğrendiğinde ne yapacağım?"

"Yani," dedi Şahin anlamsızca bana bakarken. "Yani hiç mi şansı yok? Belki hamilesindir?"

"Hamile olsam ne değişecek?" dedim gözlerimi silerken. "Hem yüzde bir bile değildir bu şans. Eğer ki tek atışta, ertesi gün hapına rağmen beni hamile bırakabildiyse helal olsun yani!"

"Tamam bağırma," dedi sessizce. Arka odaya baktı ve tekrar bana döndü. "Ağlamayı da kes. Tamam. Bak bence biz Viktor'u beklemeyelim daha fazla. Direkt gidelim."

"Montenegro'da bizi bulmaları bir gün bile sürmedi," dedim burnumu silerken. "Bizim bu adamdan kaçmak için ya bu adamı öldürmemiz lazım, ya da bu adamı hapse sokmamız lazım."

"Şikayet edelim?" derken yutkundu. "Tefecilik yaptığını söyleyelim. Ne bileyim, senin anlattığın İstanbul'daki o kafasına sıkan kadını söyleyelim. Her şeyi tek tek söyleyelim."

"Onun adamları onu içerde tutar mı? Biri suçu üstlenir, iki güne serbest kalır."

"Ne yapalım öldürelim mi?" dediğinde birkaç saniye Şahin'in gözlerine baktım. Başım olumsuz sallanırken gözlerim istemsiz daha da şiddetli aktı.

"Hayır," dedim sesim çatlarken. Öyle sessiz ama içli ağlıyordum ki kalbimin yandığını hissediyordum. "Öldürmeyelim. Öldürmek istemiyorum onu. Ölmesini istemiyorum."

"Tamam," dedi telaşla. "Bir çözüm bulacağız. Yarın bakarız duruma, tamam?"

Başım olumlu sallanırken Şahin yavaşça başımın tepesinden öptü ve doğruldu. Beni yatağa yatırdı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Ağlamayı hiç durduramadım. Belki annem yanımda olsaydı ona sarılırdım. Babam beni Tufan'dan korurdu. Belki Tufan en başından beri hayatıma hiç girmemiş olurdu.

Yine günler geçti gitti. Çözüm arıyorduk. Tufan'ı polise vermek konusunda hesaplar yapıyorduk. Bu süre boyunca Tufan'dan herhangi bir haber gelmedi. Hamile olduğumu söylediğimden beri adeta inzivaya çekildi. Viktor'un bize vize ayarlaması, Tufan ve beni boşaması gerekiyordu ama Viktor'a ulaşamamak beni delirtiyordu.

Evdeki herkes uyurken öylece tavana bakıyordum.

Tufan sandığımın aksine öfkeli değildi hamile olduğumu duyduğundan beri. Bence düşünceliydi. Baba olabilme ihtimali onu çok şaşırtmıştı. Bu onun için aslında o kadar önemli bir konuydu ki, baba olacağını duyduğu anda hem kendi hem de benim hayatımı bağışlamıştı.

Ellerimi sobada ısıttım. Hiçbir çıkış yolu bulamıyordum. Sena'nın yanına kıvrıldım ve ona sıkıca sarıldım. Sobanın arkasındaki büyük camdan gökyüzünü görüyordum. Gözlerimi kapattım. Gözlerim kapandığında uykumun arasında zar zor teslim olup olmamak arasında dolanıyordum. Uyumaya başladığımda bir şeyler beni uykudan sertçe itiyor, sanki beni rahatça uyumaya çalıştığım için cezalandırıyordu.

Karanlık odada sırt üstü döndüm. Soba sönmeye başladığı için üşümüştüm, buna rağmen pikeyi üzerimden tekmeleyerek attım ve tamamen Sena'nın üzerini örttüm.

Derin bir nefes alıp başımı yana çevirdim. Sena bana arkası dönük bir şekilde uyuyordu. Gözlerim cama kaydığında camın tam arkasında koskocaman bir beden gördüm. Elleri ceplerinde, ay arkadan vurduğu için yüzü kapkaranlık bir beden.

"Karabasan," dedim nefes nefese. Hızla gözlerimi kapattım. Sena'ya sıkıca sarıldığım sırada bir gözümü tekrar açtım. Aynı beden, başı hafif sola eğik, seçemesem de sırıtır şekilde

camdan bana bakıyordu. Tekrar gözlerimi kapattım. Hemen sonra telefonum titredi. Gözlerimi açtığımda camdaki adamın elindeki telefon yüzünü parlatmıştı. Sırıtıyordu. Gözleri telefonundaydı.

Tufan : Hahaha

Nergis : TUFAN SENİ CİN SANDIM

Tufan : Çık dışarı. Konuşacağız.

Nergis : YA HANİ SÜRE İSTEMİŞTİN

Tufan : Çık.

Nergis : Öldürecek misin beni?

Tufan : Çık.

Başımı kaldırdığımda camdan bana yavaşça el salladı. Hemen sonra ön kapıya doğru ağır ağır adımlamaya başladı. Yataktan ayaklarımı indirdim ve sessizce diğer odaya doğru başımı uzattım. Bir yatakta Şahin, diğerinde Mürekkep uyuyordu.

Sessizce dış kapıya adımladım ve yavaşça kapıyı açtım. Nefesimi tuttum. Elinde kocaman bir nergis buketi vardı. Gözleri uykuluydu. Saçları dağınık, sakalları uzun.

Ellerimi karnımın ortasında birleştirip gözlerimi sağa sola doğru bakındırdım. "Bana mı?"

"Yok Şahin'e," dedi keskin bir ifade ile. Gözlerim ona çevrildiğinde nergis buketini bana doğru uzattı. "Kime olabilir?"

"Ben beni öldüreceksin sanırken sen bana çiçek mi getirdin? Ne kadar da heyecanlı bir adam? Bir gün silah çekiyor diğer

gün çiçek uzatıyor," dedim ama hala ürküyordum. Deliydi çünkü. Ne yapacağı belli olmuyordu.

"Düşünürken bu çiçekler de yanında olsun istedim," dedi. Ardından çiçeği bana doğru uzattı. "Bir de zamanında tokat manyağı yapmak istediğim bu güzel kıza ellerimle en az onun kadar güzel nergisler getirmek istedim."

"Zehirli falan mı bunlar? Kokladığımda ölecek miyim?"

"İyice saçmaladın artık amına koyayım," dedi ve nergis buketini elinde sallandırdı hafifçe. "Seni almaya gelmedim, korkma. Sadece çiçek vermek istedim. Güzel çiçeğim için güzel bir çiçek, buyur."

"Peki," dedim ve yavaşça çiçekleri alıp gözlerimi çiçeklere indirdim. Derin bir nefes alıp çiçekleri kokladım. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Aslında iki dakika bir konuş-"

Kapıyı hızla kapattım. Onun bana bu üstünlüğü vermiş olması nedensizce çok hoşuma gitmişti. Normal insanlar gibi benimle barışmaya çalışıyordu. Bu, pekala alışık olmadığım bir durumdu.

Kapıyı tekrar tıklattığında yavaşça açtım. "Efendim?" dedim sessizce. "Sena uyuyor."

"Tufan olsun mu?" diye sorduğunda anlamsızca kaşlarımı çattım.

"Ne Tufan olsun mu?"

Kaşları ile karnımı gösterdi. "Bebenin adı... Tufan olsun mu? Soyumu devam ettirmek için."

Çiçek tutmayan elim istemsiz karnıma gitti. "Şey," derken yutkundum. "Bilmem ki."

"Ali de olur," dediği sırada gözleri biraz büyüdü. "Ali daha mantıklı hatta. Bak şöyle düşün," derken o kadar heyecanlıydı ki günler önce gelip hesap soran o adam adeta yok olmuştu. "Benim kendime isteyip yapamadığım her şeyi ona adarım. O benim ikinci şansım olur. Ali için ikinci bir şans gibi." Merakla bana baktı. "Nasıl fikir?"

"Harika," dedim yutkunurken. "Çok iyi bir fikir."

Başı onaylar sallanırken heyecanlıydı. "Eyvallah," dedi ve sağa sola baktı. "Neyse... Sorunları hallettiğimize göre eve dönebilirsiniz."

"Ben aslında bebeği aldırmak istersin, beni de Allah'a havale edersin diye düşünmüştüm," dediğimde kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Yok mu bebek?"

"Var!" dedim hızla. "Gerçekten var." Birkaç saniye anlamsızca bana baktı.

"Var mı yok mu?"

"Ya var diyorum ya," dedim hızla. "Ama ben süre istiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Ne kadar bir zaman?"

"Bilmem," derken ellerimi karnımdan çektim. "Yani bir süre işte."

"Eyvallah," dedi şaşkınlıkla bana bakarken. Birkaç saniye yüzüme kilitlendi. "Ben şimdi geçen seni korkuttum ya bu

bebe istemsiz bozulmuş olabilir mi?"

"Bozulmak mı?" dedim şaşkınlıkla. "Oyuncak mı bu?"

"Ne bileyim ayarları mayarları gitmiş olabilir mi?" derken bana doğru eğildi. Yüzüme çok dikkatli bakıyordu. "Doktora gittin mi?"

"Gitmedim henüz," dedim yutkunurken. "Yani benim regl dönemim geciktiği için anladım ben. Henüz ama kesin bir şey yok."

"Lan bu bebek var mı yok mu amına koyayım?" dedi şaşkınlıkla.

"Ya var!" dedim hızla. "Var. Ama fotoğrafı yok."

"İyi," dedi ve yutkundu. "Vereyim sana istediğin zamanı. Düşün." Gitmeden durup bana baktı. "Bak canın bir şey çekiyorsa çekinme, kocana söyle. Hallederiz. O kadar da şerefsiz değiliz."

"Zaman istiyorum sadece."

"Çikolata falan öyle saçma sapan şeyler seversin sen," derken yutkundu. "Çekiyor mu canın? Alayım mı?"

"Sağ ol Tufan," dedim hızla. "Ben bir şey istersem sana söylerim."

"Eyvallah," dedi ve kısaca karnıma baktı. Gözleri bir an yumuşadı. "Hey amına koyayım ya," dedi gülerken. "Hayat ne kadar garip değil mi ömür törpüm? Her şey bitti sanıyorsun sana şak diye bir tokat atıyor. Al, ananın amı bitti. Asıl her şey yeni başlıyor diye sana mesaj veriyor." Bir an duraksadı. "Neyse," dedi ve arabasına doğru adımladı. "Ürkütmeyeyim seni daha fazla. Git uyu. Hoppidi hoppidi

dolanıp durma. Ali de senin yüzünden uyuyamıyordur amına koyayım."

"Sen buraya çocuğun ismini açıklamaya mı geldin?" dedim sinirle arkasından bağırırken. "Sen çocuk sevmezsin bile! Neden böyle yapıyorsun?"

"Sana mı soracağım lan ne yapacağımı?" dedi sakince arabasına binerken. "Ötüp durma. Dünyanın en sakin insanıyım. Seni bana yaptığın kahpeliğe rağmen affediyorum. Affetmek en büyük erdemdir. Ben de erdemli bir adamım."

"Sen erdemden önce para diyen bir narsistsin," dedim sinirle ona bakarken. "Sen bir sonraki hareketi asla tahmin edilemeyen, psikopat bir herifsin. Senin ne istediğin, ne yapacağın asla belli değil. Beni de salak ettin."

"Değil miydin?" dedi sırıtarak. Arabasının kapısını çekmeden hemen önce güldü. "Karı koca didişmesi resmen amına koyayım."

Sena'nın yanına tekrar uzanırken çiçekleri masaya bıraktım.

Tufan : Ayıp ettin, farkında mısın?

Nergis : Ne gibi?

Tufan : Bebenin yanında bana hakaret ettin. Çocuğun daha doğmadan saygısı kalmayacak bana senin yüzünden.

Tufan : Şimdi medeni insanlar gibi çekip gidiyorum. Normalde o evi tarar, seni kaçırır ve eve zincirlerdim ama öyle yapmıyorum. Neden?

Tufan : Çünkü öyle yaparsam beni sevmezsin. Mecbur şaklabanlık yapacağım. Palazlanıyorum sayende.

Tufan : Sanma ki çok uzun sürer bu. Benim de sabrım var. Koskoca adamım. Bir yere kadar. Ona göre şimdilik eğlen. İyi geceler.

Yine günler geçti gitti. Tufan'dan uzun bir süre yine ses gelmedi. Biz de planlarımızı ince ince yapabildik bu sayede. Sabahın köründe yarı uykulu şekilde Sena'ya yumurta pişiriyordum. Şahin ise bilgisayarından oyun oynuyor, bir yandan da müzik dinliyordu. Mürekkep köşede tek başına oturmuş, dışarıyı izliyordu.

"Buradan ne zaman gideceğiz ablacığım?" diye sordu Sena merakla. Eskimiş sandalyeden ayaklarını sarkıtmıştı. İleri geri sallandırıyordu ayaklarını.

"Ne o Sena Kuşum?" dedi Şahin ekrana bakarken. "Lüks hayata çok mu alışmıştın?"

"Evet. Lunaparkımı özledim," dediği sırada omleti önüne bıraktım. Karşısındaki sandalyeye oturup geriye yaslandım.

"Ye şunu Sena. Benim canımı sıkma sabah sabah."

"Ne yaptım ben yine?" dedi sinirle omletini yemeye başlarken. "Çetin Enişte m ve patronu çok özledim. Ayrıca oradaki tavşanları ve atları da çok seviyordum! Geçen gece onunla kavga ettiğin için sana çok kızdım! Hamileyim diye yalan söyledin ona! Yalancı kadın!"

"Sena!" diye bağırdım sinirle. Bu, onun korkuyla gözlerini açmasına sebep oldu.

"Sakin ol," dedi Mürekkep yavaşça. "Sinirini yanlış insandan çıkartıyorsun."

Sena şaşkınlıkla bana bakıyordu. Gözleri dolduğunda hızla çatalı fırlattı. "Sen beni sürekli oradan oraya gezdirip duruyorsun! Oraya alışmamı istemiştin ve şimdi alıştım! Ama

başka yere getirdin beni! Bundan sonra yine başka yer! Sonra yine başka!" derken çığlık attı.

"Ablana bağırma," dedi Şahin ekranını kapatırken. "Biz de canımız sıkıldığı için gezmiyoruz. Biz de senin kadar mutsuzuz."

"Mutsuzsanız düzgün şeyler yapın! Yetişkin olan sizsiniz ben değil! Ben bu eski püskü evde yaşamak istemiyorum! Üç tane insansınız gidip çalışın ya da çiftliğe geri dönelim!"

"Çık git içerideki odaya," dedim yavaşça. "Git cıyaklayacaksan o odada cıyakla."

Sinirle ayaklandı ve yumurta tabağını da yanına alarak odaya doğru ilerledi. "İnternet bile çekmiyor! Tabletimden video izleyemiyorum! Yemekler de çok fakir işleri! Yatak da çok sert! Bu ev de küçücük! Bok gibi!" Kapıyı sertçe kapattığında geriye yaslanmış, gözlerimi kapatmıştım.

"Ben alırım şimdi onun gazını," dedi Mürekkep sırıtarak Sena'nın peşinden giderken. Odaya girdiğinde Sena hala söyleniyordu. Kapıyı üstlerine kapattı.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," derken Şahin de evden çıktı. Bense öylece sandalyede oturmuş, masaya bakıyordum. Bir ara masayı ters çevirip her şeyi her yere fırlatmayı, çığlık atarak ağlamayı düşündüm. Zil çaldığında Şahin bir şeyini unuttu sanarak ayaklandım. Sessizce kapıyı açtım.

Tufan gelmişti. Üzeri simsiyahtı. Takım elbisesi parlıyordu. Belindeki silah görünüyordu. Bir elinde tuttuğu pembe kutunun içinde bir sürü çikolata, diğer elinde oyuncak bir ayı vardı. Başımı hafif salladım. "Ne vardı?"

"Peluş getirdim sana," dedi ayıcığı bana doğru uzatırken. "Bu şekerlemeler de senin kadar olmasa da çok tatlılar. O

yüzden hepsini bir günde yeme, karnın ağrır. Sena'ya falan verirsin."

"Teşekkürler," dedim ve kutuyla ayıcığı ellerinden çekip aldım. "İyi günler."

Kapıyı tekrardan suratına kapatacağım sırada avcunun içiyle kapıyı sertçe tuttu. İfadesi gerim gerimdi. Kapıyı sonuna kadar açıp gözlerimi belerttim. "Tufan çok büyük bir aile krizinin ortasındayız. Gerçekten zor durumdayım."

"Bak dinle iki dakika," dedi gergin sesiyle. "Tamam anlıyorum, beni protesto ediyorsun. Ama beni bir dinlesen aslında belki beni anlayabilirsin."

"Neyini anlayacağım?" dedim şaşkınlıkla. "Ya sen beni sapık gibi kameralardan izledin. Sen bana eroin verdin. Ne anlatıyorsun ya? Ben günlerdir gelip beni öldüreceksin diye bekliyorum. Yaşadığım korkulara baksana? Bir çiçek ve bir ayıcık ile sen bu olayları unutturabileceğini mi sanıyorsun? Şaka mı yapıyorsun yoksa cidden insan ilişkileri konusunda bu kadar bilgisiz misin?"

"Normal insanlar gibi yapıyorum."

"Normal insanlar normal hatalar yaparlar ve normal şekilde kendilerini affettirirler. Sen normal bir hata yapmadın."

"Ha anormal şekilde affettir kendini diyorsun?" dedi başı hafif geriye giderken. "Seni manipüle edip, kendime muhtaç edip, gözünde bir kahramana dönüşüp yuvana dönmeni sağlayabilirim eğer ki bunu istiyorsan. Çok zor değil benim için. Hatta en kolayı bu benim için."

"Sen sabır ver," dedim kapıyı kapatırken. Bir şey demesine fırsat vermeden kapıyı yüzüne sertçe kapattığımda

arkamdan şaşkınlıkla bakakalmıştı. Koltuğa oturup ayıcığı bacaklarımın üzerine bıraktım. Kutuyu masaya bıraktım.

"Sena!" diye bağırdım. "Gel! Sana hediye aldım. Gel barışalım!"

Sena ve Mürekkep odadan şaşkınlıkla çıkarken ben öylece koltukta oturmuş, düşünüyordum. Bu işin sonunu düşünüyordum.

Mürekkep önümden geçerken kapının girişinde duraksadı ve geri geri adım atarak hemen önümde durdu. "Her saat başı böyle hediye mi getirecek cidden?"

"İnsanlaşmaya çalışıyormuş. Normal insanlar gibi hatalarını telafi etmeye çalışıyormuş," dedim omuz silkerek. Sena ise çikolata ve ayıcığı alarak odasına döndü.

"Hamile olmadığını öğrendiğinde ne olacak?" dedi Mürekkep, bedenini yanıma bırakırken. "O zamanki cehennemi hayal edebiliyor musun?"

"Korkudan kendime tüp bebek yapmayı bile düşündüm, biliyor musun?"

Varla yok sırıttı. "En azından biraz da olsa merhamet etti. Bize de iyice düşünme fırsatı verdi." Başını bana çevirdi. "Regl oldun mu peki?"

"Bugün yarın olurum," derken öylece yere bakıyordum. "Viktor'dan nefret ediyorum. Şeytan diyor ki Tufan ile birleşip Viktor'a karşı savaş."

"Meltem de keza," dedi sırıtırken. "Sen onu o zincirlerden kurtar, o seni bu kulübeye mahkum etsin." Doğruldu. "İşte kötü insanla anlaşma yapmayacaksın. Seni zaafları kadar yanında tutar. İşi bittiğinde dönüp arkasına bile bakmaz."

"Tufan'ın zaafı bebek mi?" dediğimde gidiyordu. Duraksadı ve bana döndü.

"Tufan'ın bebek olayını öğrenmeden önce de seni öldürmek için çokça geçerli sebebi vardı. Onun zaafının bebek olduğunu sanmıyorum."

"Ne sence?" dedim merakla. Doğruldum biraz. "Sence bana gerçekten aşık mı?"

"Bilmem," dedi dudak bükerken. "Nefret etmediği kesin ama." Sena'nın yanına adımladığında geriye yaslandım. Derin bir nefes aldım.

Hava kararmaya başladığında pişirdiğimiz çorbayı içiyorduk. Masada oturuyorduk. Sena yemeğini yedikten sonra Şahin'in bilgisayarından internete bağlandı.

Zaman geçmiyordu. Sıkılıyordum.

"Of!" dedim çorbayı bitirip elime su bardağını alırken. "Bu adam bir anda cinnet geçirip gelip hepimizi vuracak sanırım. Gelip gitmeyi kesti baksana."

"İnsanlık da bir yere kadar," dedi Şahin çorbayı kaşıklarken.

"Çetin de bana yazıp sormuyor," dedi Mürekkep ve çorbasının son kaşığını ağzına tıktı. "Nereye kadar gidecek böyle?"

"Bilmiyorum. Viktor hala bana dönüş yapmadı."

Kapı tekrar çaldığında hızla ayaklandım. "Ben açayım," dedi Şahin hızla. "Mürekkep onu tahrik edecek. Ben ona saldıracağım. Sonra da polis gelecek."

"Ateşle oynuyoruz," dedim kapıya adımlarken. "Hatta sellerde yüzüyoruz."

Hey balıkçı, yalnızlığın çaresi nerede bulunur? Ölümler nefeslere sorulur mu? Peki ya küçük umutların çırptığı kanatlar, bir balıkçı teknesinin içine hapsolur mu?

Bir an duraksadım. Şahin'e döndüm. "Ben çok zavallı bir insanım değil mi? Mürekkep haklı. Ben daha ne istediğimi bile bilmiyorum. Size sormadan kafama göre intikam planları yapıyorum. Sonra da cezasını hep beraber ödüyoruz. Belki de annem ya da babam yok diye böyle oldu. Yol gösteren olmadı."

"Bize de yol gösteren olmadı çiçeğim," dedi Şahin gülümserken. "Bizim de çocukken başımızı kimse okşamadı."

"Senin annen hiç yoktu," dedim yavaşça. "Benim annemse beni on dört yaşımda terk etti Şahin. Sen annesiz öğrendin hayatı. Ben, annesinin kokusunu ezberledikten sonra annesinden koparılarak yaşadım. Farkımız bu."

Kapı tekrar çaldı. Kapıya baktım. "Ne annem var ne babam," dedim gözlerim dolarken. Kalbim tam ortadan çatlamış, kanlar sanki gözkapaklarımı esir almıştı. "Ne param var ne de gidecek bir evim. Ben gerçekten çok acizim. Benim kimim var?"

"Ben varım," dedi gözleri kocaman açılırken. Hızla bana doğru bir adım attı ve bana sıkıca sarıldı. "Biz varız çiçeğim, biz senin her zaman yanındayız."

"İyi ki," dedim yavaşça gözlerimi silerken. Kalbimdeki döküntüler Şahin ve Mürekkep'in ruhuyla iyileşiyordu. "İyi ki varsın."

"Seni çok seviyorum," dedi ayrıldığımız sırada. Dolan gözünü elinin tersiyle sildi ve kocaman gülümsedi. "Sen benim her şeyimsin. Ne olursa olsun ben senin yanındayım. Beni kovsan bile gitmem."

"Seni kim nasıl reddeder?" dedim yavaşça. "Ben seni daha çok seviyorum."

Kapı tekrardan çaldığında bir an Şahin'e baktım ve koşarak dış kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açarken kalbim çarpıyordu. Kapıyı açtığımda bir anda karşımda akşam sıcağı tenine dokunan, hayatın ölüm kısmını temsil eden o adamı gördüm.

Tufan işte, bilirsiniz. Benim için her şey, onun için ise küçücük bir detay. Elleri boştu. Üzerinde karanlığına eşlik eden siyah gömleği ve altında simsiyah bir pantolon vardı.

Her zamanki gibiydi, gelip beni öldürüp giderdi karanlıkları.

"Ne o?" dedim kaşlarımı kaldırıp başımı hafif yana sallayarak. "Ellerin boş bu sefer. İnsan olmaktan sıkıldın mı?"

Boğazını temizledi ve sertçe yutkundu. Bir an duraksadı ve bıkkınlıkla dudaklarını yaladı. "Şu içine düştüğüm duruma bak," dedi fısıltıyla karışık. Boğazını temizledi ve tekrardan bıkkınlıkla ağzını araladı. "Neyse ne. Devletin bekası için her türlü fedakarlık yapılır."

Bir elini havaya doğru kaldırdı ve dudaklarını yalayarak derin bir nefes verdi. "Nergis, sensiz geçen her gecede," dedi ve boğazını temizledi tekrardan, "Emin oldum ki sensizlik benim neyime?" Ona şaşkınlıkla baktığım sırada şiirini okuduğu koyu sesini çıkartabildiği kadar kibar çıkartmaya çalışıyordu. "Rahat yok bana sen her kapıyı çarpıp gittiğinde," dedi ve bir an durdu. Çaktırmadan avuç içine

doğru bakıp kaşlarını çattı ve avcunda yazanı okuyarak tekrardan bana döndü. "Güzelim, lütfen önce son iki satırımı dinle," Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemek için onu izlediğim sırada başını olumsuz anlamda salladı. "İstiyorum seni, ben sensiz bir hiçim. Seviyorum seni, ben sensiz bir piçim."

"Bitti mi?" dedim gülmemek için boğazımı temizlerken.

"Bitti," dedi ve derin bir nefes verdi. Heyecanla tepkimi beklediği sırada bir an durup şaşkınlıkla bana baktı. "Anlamadın mı? Baş harflerini yazdım işte. Çok iyiydim, bence şair olmalıyım."

"Bana akrostiş mi yazdın?" dedim şaşkınlıkla. "Çetin mi veriyor sana bu akılları?"

"Kızım Çetin'le ne alakası var?" dedi kaşlarını şaşkınlıkla çatarken. "Bak normal insanların kendilerini affettirme yöntemlerini uyguluyorum işte. Farkında mısın, seni hiç korkutmadan benimle barış diye neler yapıyorum. Derhal benimle barışıp eve dönmelisin. Acil."

"Ah, ah!" dedim yapay bir şekilde sırıtarak. "Ne kadar da büyük bir marifet, normal insanlar gibi barışmaya çalışmak, çiçekler şiirler falan," dedim ve çemkirdim. "Tufan, zaten yapman gerekeni yaptığın için alkış mı bekliyorsun?"

"Ben bu şiir muhabbetine bayağı etkilenirsin sanmıştım," dedi ve hafif afalladıktan hemen sonra toparladı. "Gelsene eve artık, bak edebi yönümü bile kullandım kızım sana, benden iyi adam mı bulacaksın? Seni kahpeliklerine rağmen affettim ben."

"Ponçik ve salak bir adam rolü yaparak beni kandırabileceğini sanman çok komik."

"Komik mi?" dedi ve bana doğru bir adım attı. "Bak dün babamın mezarında sabahladım ben. Gözüme uyku girmiyor amına koyayım. Eskiden ne güzel hoppidi hoppidi peşimde dolanırdın. Çiftlik bomboş kaldı. Hadi gel bu gece kaçırayım seni. Birlikte uyuyalım, sabah yine gelirsin buraya istersen."

"Hayır dersem eroin mi vereceksin yine bana?" dedim omuz silkerek. "Biraz daha çabala," dedim bıkkınlıkla gülerken. "Ben bahçenin ortasına mermilerden kalp şekli falan yaparsın diye beklemiştim."

"Ya ben aslında onu yapacaktım," dediğinde gözlerim hızla onun siyah gözleriyle buluştu. "Çetin saçma olur dediği için yapmadım."

Ona anlamsızca baktığım sırada bir an duraksadı. Kendini açıklayarak durumu kurtarmaya çalıştı hızla. "Kızım öyle keko gibi yapmayacaktım, N kalp T yazacaktım," dedi ve ona şaşkınlıkla bakmayı sürdürdüğüm için başını çaresizce onaylar anlamda salladı. "Yapmadım ama işte."

"İyi ki," dedim gözlerim şaşkınlıkla ona bakarken. "İyi ki yapmadın öyle bir şey."

Elimi alıp göğsüne doğru bastırdı. "Ömür törpüm, sen burada benim üzerimde kedi gibi kıvrılıp uyumadığın için ben gecelerdir çok savunmasız hissettim kendimi, gel götüreyim seni eve. Hadi, Nergis. Üzme beni daha fazla."

Elimi göğsünden çektim ve ona bakarak derin bir nefes verdim. "İstemiyorum. Sürekli diken üstünde yaşamak çok kötü."

"Tufan?" dedi Mürekkep şaşkınlıkla kapının girişinde biterken. "Duyduklarım doğru mu? Sen bir kadını mı öldürdün?"

Tufan ellerini hızla havaya kaldırdı ve şaşkınlıkla sağa sola baktı. "Af buyur, Mürekkep? Ben kimseyi öldürmedim bu yaşıma kadar. Ben silah kullanmam ki. O kadın intihar etti."

"İnanamıyorum sana," dedi kaşları çatılırken. "Nasıl bir sadistsin sen?"

"İnanamıyorum," dedi Tufan gözleri kocaman açılırken. Mürekkep ile eğleniyordu. "Ben ne şerefsiz evladıyım böyle?"

"Bu kızı sana yedirmem, bilgin olsun."

"Ben onu ham yaparım da senin ruhun duymaz," dedi Tufan sırıtarak. "Sen misin benim ezeli rakibim?"

"Beni de mi öldüreceksin, ay pardon, öldürteceksin?" dedi Mürekkep gözlerini kısarak. "Sen resmen katilsin katil. Senden korktuğumu falan mı sanıyorsun? Ben hiçbir şeyden korkmam. Senin gibileri çok gördük biz. Merak etme."

Tufan bir an duraksadı ve bıkkınlıkla nefes verdi. "Dinime küfreden müslüman olsa," dedi ve tok bir şekilde yavaşça güldü. Gülüşü insanı çöllerde eritir, buzullarda diriltirdi. "Çok garip, değil mi ömür törpüm?" dedi bakışları bana çevrilirken. "Bana bunu diyen kızın seviştiği adam da Çetin. Görevi ceset gömmek." Ardından durup başını onaylamaz anlamda salladı, "Ah ulan insanoğlu, işte herkes kendi önündekini yese, diğerlerinin yemeklerine böyle göz dikmezdi."

"Haddini bil," dedi Mürekkep ve bir an afallayarak bana doğru eğilip gözleri Tufan'dayken fısıldadı. "Korktuğunu belli etme, edersen üzerine gelir. Beni gafil avladığı için konuyu değiştireceğim." Doğruldu ve Şahin'e planın iptal olduğunu bir el hareketi ile anlatarak tekrardan Tufan'a döndü. "Çetin demişken, o nasıl?"

"İyi," dedi Tufan dümdüz bir şekilde. "Bıraktığın gibi işte."

"Neden yazmıyor bana?"

"Neden yazsın kızım sana? Yamuk yapan sensin," dedi Tufan aynı düzlükte. O kadar düzdü ki, insanın ayağı kayar tepetaklak olurdu. "İsterseniz çiftliğe gelin Mürekkep, Çetin'le de bu konuyu konuşmuş olursun."

"Yok ya," dedim şaşkınlıkla. "Çocuk mu kandırıyorsun sen?"

"Pekala," diyerek arkasını döndü. Bir an duraksadı ve ani bir şekilde tekrardan bedenini bana çevirdi. "Şimdi benim bu salak hareketlerim seni eğlendiriyor, biliyorum. Ben yorulmam, Nergis. Gerekirse bir ömür koşarım peşinden. Üç güne bu adam bıkıp beni rahat bırakır sanıyorsan, haberin olsun diye söylüyorum. Ancak benim de sabrımın bir sınırı var. Sana azıcık daha müddet, sonra gelir seni istemesen de alırım, aklında bulunsun."

Bahçeden çıktığı sırada gece böceklerinin sesleri karanlıkla selamlaşıyordu. Mürekkep ile onun gidişini şaşkınlıkla izliyorduk. Telefonu çaldığında bir an duraksadı ve hızla aramayı açtı. "Lan sokuk! Hani şiire bayılırdı kız?" dediğinde gür sesi öteden duyuluyordu. Gülmemek için elimi ağzıma götürdüğümde Mürekkep şaşkınlıkla içeriye geçti. Şahin ve Sena'nın yanına ilerledi. Bense onun arkasından baktım.

"Ulan Çetin, kepaze ettin beni, amına koyayım. Bir de kafiyeli olsun diye o kadar uğraştık piç!"

Tufan arabasına binerken ben derin bir nefes verdim. Barışmak için her yolu deniyordu, farkındaydım. Yapmayacağı şeyler yapıyordu. Demeyeceği sözler ediyordu. Ama yine de bana yetmiyordu. Bazı korkular her şeyin önüne geçiyordu.

Sena ve Mürekkep içerideki odada uyuklarken Şahin de diğer yatakta uzanıyordu. Viktor'u aradım tekrar. Açmadı.

"Babası sikişik Alman kurdu," dedim sinirle. "Beni nasıl yarı yolda bırakırsın! Şerefsiz adam!" Telefonu sinirle bıraktım ve yatağa uzandım. Bir süre öylece tavana baktım. Belki de Tufan'ın bu sakin anını fırsat bilerek kaçmaya çalışmalıydım.

Sena sessizce yanıma geldiğinde hızla doğruldum. "Ablacığım? Neden uyandın?"

"Abla," dedi gözlerini ovarken. "Özür dilerim."

Telaşla onu yanıma çıkarttım ve ona sıkıca sarıldım. "Bebeğim ben de senden özür dilerim. Keşke sana en güzel şartları verebilseydim."

"Keşke hastalıklı bir kardeş olmasaydım."

"Saçmaladın yine," dedim hızla onun başından öperken. "Çocuklar hastalanır ve iyileşir, bunu kaç kere daha söyleyeceğim? Hem iyileşmeye başladın bile." Elimi başına tuttum ve parmağımı yavaşça başında dolandırdım. "Saç kontrol... Deneme bir." Hızla duraksadım." Sena?" dedim şaşkınlıkla. "Bir saç teli mi bu?"

Hızla aynı anda doğrulduk. Telefonumun ışığını açıp başına tuttum. "Sena!" dedim heyecanla. "Saç telin çıkmış!"

"Ne?" diye çığlık attı. Hızla ayaklandı. Koşarak içeriye adımladı. "Şahin Abi! Mürekkep Abla! Uyanın! İlk saçım çıkmış! Ablam gördü!"

Bir anda evde bağırışlar oldu. Şahin şaşkınlıkla uykudan uyandı ve hızla Sena'yı kucakladı. "Ya inanamıyorum resmen

nur topu gibi bir saçı çıkmış bu kızın diyorum size! Rapunzel sandım!"

Mürekkep ise gülerek uykulu gözlerini ovuyordu. "Sena Hanım saçlarınız uzadığında birazını bana verir misiniz?"

"Veririm!" dedi gülerken. "Hepsini verebilirim!"

Sırıtarak onları izliyordum. Sena Şahin'in kucağında uyuklayana kadar da izledim. Şahin onu içerideki odaya yatırdı. Mürekkep ile bir süre oturduk. Yapacaklarımızı düşündük. Ona göre tam bu aralar kaçmamız gerekiyordu. Onu dinlemeye karar verdim.

"Yarın sabah gidelim," dediğinde kabul ettim. "Viktor bize yardım etmese de olur. Vizeyi daha fazla beklemeyelim. Türkiye'de kalalım. Yarın polise gidip her şeyi anlatalım. Koruma kararı çıkartalım. En kötü Sena'yı yurda verelim. Bu arada biz de sığınma evinde kalalım."

"Tamam," dedim başım onaylar sallanırken. Sonra hızla ağlamaya başladım. "Yurda vermeyelim Mürekkep."

"Verelim Nergis," dedi bana sıkıca sarılırken. "Bizim zamanımızdaki gibi değil yurtlar. Onu okula gönderirler orada. Tufan birilerini öldürecekse de sadece bizi öldürsün."

Kalbim gitgide yok oluyordu. Her şey üst üste geliyordu. Bir sürü yol deniyorduk. Bir sürü çözüm arıyorduk. Tufan'dan kaçmaktan daha zoru, Tufan'a yakalanmamaktı. Bu da çoğu zaman imkansızdı. En azından bize bir şey yapacaksa bu durumda Sena yanımızda olmamalıydı. Tufan'ı kızdırma planlarımız da hiç işe yaramıyordu. Mürekkep'e bile sinirlenmemişti.

Mürekkep odaya geçerken ben de sobanın yanındaki yatağa uzandım. Ağlıyordum. Hiç durmadan, sessizce ağlıyordum.

Çözümlerimiz tükeniyordu. Ben de tükeniyordum.

Gecenin ortasında uykumdan uyanmama neden olacak, art arda bir sürü mesaj sesi duydum. Sinirle telefonu elime aldım. Ekranı açtığımda kaşlarımı çattım.

Tufan : Lan Nemrut

Tufan : Nemrik

Tufan : Nemris

Tufan : Sikecem buo klabyeyi

Tufan : Nergisssssss

Tufan : Aç lan kapıyo

Tufan : Kırarımç

Tufan : Korkarsıb kırarsam

Tufan : Aç lan!'!!!!

Tufan : Kapıııııı

Tufan : Kçük şeytanım

Tufan : Beneğimmm

Tufan : Iyudunmu(

Tufan : Mömür törpüm,,,,?₺

Nergis : Ne içtin sen?

Tufan : Güzelliğine içtimn

Tufan : Geldim semi almaua çıl kapuya

Tufan : Çıl

Tufan : Hayyy sikecem yaxamadım

Tufan: Çık 👍

Yerimden alelacele doğrulup dolaptan bir hırka aldım. Üzerimde Meltem'in buradayken giydiği pijamalardan biri vardı. Hırkayı üzerime geçirip evin dış kapısına doğru ilerledim. Yavaşça kapıyı açtım. Kapıyı açmamla Tufan bir anda üzerime doğru yalpaladı. Avuç içlerimle göğsünü sertçe tutarak onu iteklemeye çalışırken hızla bir eliyle kapının kenarından avuçlayarak doğruldu.

"Belim kırılıyordu," dedim sessizce. Başı bana kalktığında göz kapakları açılamayacak kadar yorgun, ağzı aralıktı.

"Nergis," diye fısıldadı. Sesi tabiata selam verdiren güçlü bir zelzele gibiydi. Bir anda alkol kokusu burnumu ele geçirdi. Üzerinde siyah bir tişört, altında siyah bir eşofman altı vardı. Saçları geceye yıldızların serpiştirilmesi gibi düzensiz, gözleri karanlığın diz çökmesi gibiydi. Ağır ağır gözlerini açıp kapatırken hafif sırıttı.

"İki gün dayanamadım sensizliğe. Sik gibi hissediyorum kendimi. Bomboş, terk edilmiş."

Kolundan sıkıca tuttum ve onu dengede tutmaya çalıştım. Omuzunu açık kapının kenarına doğru yasladı ve dudaklarını sertçe yaladıktan sonra, "Ulan ben seni harbi çok seviyorum," dedi. Bir an geriye doğru birkaç adım attı. Korkuyla tişörtünden tuttum. Onu dengede tutmaya gücüm yetmezdi, buna rağmen geriye doğru düşmemesi için tişörtünü çekiştiriyordum. Ellerini iki yana açtı ve başını sağa sola çevirdi. Bağırdı.

"Uyanın lan! Karım beni terk etti! Koskoca Tufan Ali Uluhan'ı üzdüler lan! Ben uyuyamıyorsam hiç kimse uyumayacak!"

"Sussana," dedim gözlerim kocaman açık bir şekilde. Hızla elimi kaldırıp ağzını kapattım. Boğuk bir şekilde söylenmeye devam ettiği sırada diğer elimle kaskatı, kocaman kolundan sıkıca tutmuştum.

"Manyak adam, sus!"

"Dur ömür törpüm," dedi elimi tutup ağzından çekerken. Sakalları avuç içime batmıştı. "Kalkacak herkes. Bu şehir, bu ülke, bu dünya!" Bir an duraksadı ve başını yere eğerek derin bir nefes aldı.

"Benim dünyam küçücük," dedi ve başını kaldırıp bana baktı. Aralık ağzıyla derin derin nefes alırken gülümsedi. "Çok güzel, çok akıllı, küçücük bir şey, ama tüm dünyalara bedel."

"Tufan," dedim onu ön bahçedeki büyük koltuğa doğru çekiştirirken. "Gel, oturalım hadi biraz. Hava al."

"Nefes alamıyorum ki," dedi sessizce. Koltuğa büyük bedenini bıraktı. Ensesini koltuğun sırt kısmının tepesine doğru bastırdı ve gözlerini karanlık semaya çıkarttı. "Sen yokken nefes alamıyorum. Yalvarırım affet."

"Neler oluyor?" dedi Mürekkep şaşkınlıkla kapıdan bahçeye doğru bakarken. Uykulu gözlerini birkaç kez kırptı ve minik adımlarla yanımıza doğru ilerledi. "Tufan az önce uyanın lan diye bağırdı mı?"

"Evet," dedim ve derin bir nefes alıp Tufan'a baktım. Adem elması belirgin, gökyüzüne bakan gözleri keskindi. "Sarhoş biraz, sakinledi ama şimdi."

"Mürekkep," dedi Tufan yavaşça. "Sordun ya hani, yoksa beni de mi öldürürsün diye."

Bir anda buz kestim. Zar zor kurduğu cümleleri sesindeki hırıltı ile birleştiğinde anlamlar korkunçlaşıyordu. Mürekkep donakaldı ve gözlerini kocaman açtı. Uyku bedeninden akıp giderken sertçe yutkundu.

"Evet, Tufan?"

"Cevap veriyorum," dedi Tufan ve başını indirip birkaç saniye etrafta Mürekkep'i aradı. Gözlerini ağır ağır açıp kapatırken hafif kısmıştı. "Öldürmem seni."

"Allah razı olsun," dedi Mürekkep rahatlamış bir nefes verirken.

"Neden?" dedi Tufan. "Sor bir neden öldürmem seni."

"Neden?" dedi Mürekkep merakla. Gözlerim kocaman açık bir şekilde gözlerimi kırpmadan Tufan'ı izliyordum.

"Çünkü Nergis'i seviyorsun," dedi sakin ve sessizce. "Bunu hissettirdin bana. Ama daha önemlisi, Nergis seni çok seviyor. Onun sevdiklerine saygım sonsuz."

"Eksik olma," dedi Mürekkep şaşkınlıkla bana bakarken. Ellerini iki yana açıp ne yapayım anlamında başını salladığında aynı şekilde ona şaşkınlıkla bakıyordum. "Sağ ol, Tufan. Eyvallah."

"Sana da eyvallah, küçük Çetin," dedi Tufan sırıtarak ve yavaşça başını bana çevirdi. Gözlerimi birkaç kez kırptım ve ona bakarak sahte bir şekilde gülümsedim. Gözlerim kocaman açık, ifadem donuktu.

"Nergis, sana bir şey soracağım."

"Sor," dedim merakla ve hızla ifademi yumuşattım. "Sor, Tufan."

"Şahsi bir soru," dedi bana bakarken. "Arkadaşın bizi bir yalnız bıraksın."

"Şey, ben kahve yapayım," dedi Mürekkep içeri geçerken. Tufan bana bakarak gülümsedi. Gülümsemesi enkazların meşguliyeti gibi tozlarla kaplıydı.

"Cidden senin karnında şimdi benim bebem mi var?" dedi ağır ağır, yavaşça. Sesi çoraklıklar kadar kuru, dünya kadar ağırdı.

"Senin beben var," dedim hızla.

"Eğer ki yalan söylüyorsan," dediğinde koltukta bana doğru düşüyordu. Hızla ellerimle göğsünden tuttum ama onu kaldıramadım. Sırt üstü koltuğa uzandığım sırada telaşla ellerini vücudumun iki yanına koydu ve doğrulmaya çalıştı. "Bebeği ezdik amına koyayım," dedi zar zor.

Sırtını tekrar koltuğa yasladığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne içtin bu kadar sen ya? Niye içtin bu kadar?" diye mırıldandım.

"Ne için içtiğimin ne önemi var?" derken gözleri bahçedeki bir boşluğa bakıyordu. Sonra siyahları zar zor beni buldu. "Sana içtim bu gece. Güzelliğine içtim. Bize içtim. Ama en çok sana. Çünkü sen yokken ben yalnızca eksik değilim; ben, kocaman bir hiçim."

"Aklıma yazdığın akrostiş geldi," dedim gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken. "Hiçim ve piçimi kafiye olarak kullanmanı aşamıyorum. Kritik anlarda bunu düşünüyorum. Bazen gerçekten salaklığım tutuyor."

"Sen salak değilsin," dedi omzumdan aşağı dökülen hırkamı tutup tekrardan omzuma doğru götürürken. Gözleri zar zor seçiyor, ellerini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. "Sen benim dünyamın akıllı prensesisin."

"Tufan sen misin? Yoksa kafanı bir yere mi çarptın?" dedim yavaşça gülümseyerek. Bir anda buzullarıma ateşler düştü. İçim ısınırken içimdeki çocuğun kıkırdadığına şahitlik ettim. Birkaç yıldızı gökyüzünden çekip aldım, Tufan'ın lafları ile belki de bir anda dünyanın en güçlü insanı oldum.

"Sen salak değilsin. Gördüğüm en akıllı, en güzel kadınsın. Kendine bir daha salak deme sakın. Kızarım sana yoksa."

"Sen de her ne kadar inkar etsen de benim dünyamın canavar kahramanısın. Kardeşime hayat verdin."

"Öyle miyim?" dedi gülümseyerek. "Canavardan kahraman olur mu?"

"Oluyormuş," dedim, yerimde kıpırdanarak. Gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmayarak. Onu ilk kez sarhoş gördüğüm için sohbet etmek istedim. Çok garip gelmişti bana bu hali. "Ben de seninle öğrendim."

"Sana öğretebiliyor muyum bir şeyleri?" dedi merakla. "Nergis, beni seviyor musun? Numara mı yaptın en başından beri? Niye dokundurdun kendine?"

"Sen benim tadımı aldıktan sonra ben gidersem daha çok üzülürsün diye düşündüm."

"Ha, bilerek?" dedi sırıtırken. "Şeytanlıklara bak."

"Boşuna mı küçük şeytan diyorsun bana?"

"Laflara bak... Yiyeyim mi ağzını?" dediğinde gözleri açılamayacak kadar çok ağırlaşmıştı, ancak gülüşü yüzünde asılıydı. "Kaçırayım mı seni bu gece?"

"Tufan," dedim ve burnumu burnunun ucuna doğru sürttüm. "Bizden olmaz."

"Oldururuz," dediğinde gözlerini açmaya çalışıyordu. "Oldururum."

"Ya sen bana silah çektin," dedim sessizce. "Farkında mısın?"

"Sana çektim ama kendime sıkacaktım," dedi sessizce. Sonra ayaklandı. "Seni neden öldüreyim, salak mıyım ben amına koyayım? Kendimi vurup sana ceza verecektim."

"Hamile olmasam kendini mi öldürecektin yani?" dedim ayaklanırken.

"Bak ben çok düşündüm," dedi sessizce. Bana doğru eğdi bedenini. "Ben çocuk mocuk istemiyorum. Sevmem de zaten. Ama eğer ki bir bebe varsa, benim de yaşamaya değer bir hayatım vardır belki. Allah bana adam olmam için bir mesaj vermiştir belki. Seni bilerek çıkarttı karşıma. Beni düzeltmek istedi Allah. Diğer insanlar gibi olmam içindi her şey. Bunu anladım."

"Ne kadar saçma," dedim ayaklanırken. Dengede durmaya çalışarak birkaç saniye sağa sola doğru yalpaladı ve başını bana çevirdi. Gözleri yüzümü ararken ifadesi keskindi. "Sen sadece düzeldiğine diğerlerini inandırırsın. Ama özünde hep psikopat bir manyak olarak kalacaksın. İnsanlar değişmez, maskelerini boyarlar."

"Şans istiyorum."

"Ben de bu riski almak istemiyorum."

"Bak pisleşirim," dedi ağzı aralık kalırken. "İğrençleşirim. Senden adam gibi şans istiyorum."

"Ben de sana bu riski almak istemediğimi söylüyorum," dedim sessiz ama hırsla.

"Sen bana aç geldin aç," derken ellerini gövdesine tuttu. Nefes nefeseydi. Ayakta durmakta zorlanıyordu. "Şimdi seni doyurduğum için bana kızamazsın. Yedirdiğim yemekler çirkin diye bana kızamazsın. Çünkü sen istedin beni, sen geldin bana."

"Kes."

Çok durgun ve üstten vurguladım bunu. İşaret parmağımı ona kaldırdım. "Hala beni suçlayamazsın sen! Kes sesini," derken çok hızlı ama yüksek sesle konuşuyordum. "Hala yaptıkların yüzünden bana kızamazsın. Adam ol önce. Hatalarını kabul et. İğrençsin. Bunu söyleyebilecek kadar adam ol."

"Ben anladım seni. Çöküşümü mü görmek istiyorsun?" derken ellerini bu sefer iki yana açtı. Boşlukta gibiydi. Kontrolünü ilk kez bu kadar çok kaybetmişti. Dudakları hafif titrese de sesi çok sertti. "Söylesene kızım. Ne istiyorsun?" Bir an gözleri karardı. Sanki uçup gitti aklı.

Diz çöktü sonra.

O kocaman bedeni çok alçaldı. Başı öne eğildi. Sakindi ama bu yaptığına belli ki o da inanamadı. Belli ki kendine konduramadı.

"Bu mu?" derken başını bana kaldırdı. Şaşkınlıkla etrafa baktım.

"Tufan kalk," dedim hızla. "Gören eden olacak. Rezil olacağım. Kalk diyorum."

"Bana bak," derken iyice yere çökertti bedenini. "Sana yalvarıyorum Nergis. Sana," Nefes verdi. "yalvarıyorum. Ve sana yemin ederim, düzelmeye çalışıyorum."

Sessizce izledim onu tepeden. Aciz duruyordu. Arkamı döndüm. "Ben senin kurtuluşun değilim. Psikoloğun da değilim. Düzelmek istiyorsan, tedavi ol." Kapıyı açtım. Bir saniye bile beklemedim. "İyi geceler Tufan," dedim.

Kapıyı kapattım, üzerine kilitledim. Bir adamın çöküşünü izledim. Belki bundandı kendime olan eminliğim. Belki de ben tufan sellerinde yaşamayı yeni yeni öğrenen basit bir nergis çiçeğiydim.

Ertesi sabah kendimi güç zehirlenmesi yaşamış gibi hissediyordum. Dün gözlerimin önünde kendini neredeyse peygamber ilan edecek bir adam diz çökmüştü. Üstelik yanıtım olumsuzdu. Tufan'ın gücünü bana karşı kısması nedensizce içimi kıpır kıpır etmişti.

"Al bakalım bal kızım," dedim ona ekmeği uzatırken. "Birazdan da gideceğiz."

"Bu sefer nereye?"

"Polise," dedim sakince. "Polis abiler ve ablalar bizi koruyacaklar. Bundan sonra da çok huzurlu yaşayacağız. Bir daha kaçmamıza gerek kalmayacak."

"Nergis, bir gelir misin?" dediğinde ayaklandım ve Mürekkep'in peşinden adımladım. "Yetimhane işi ne olacak?"

"İstemiyorum Mürekkep," dedim hızla. "Sena'yı oraya vermek istemiyorum. Benim yanımda dursun. Ben onu korurum."

"Bak biliyorum çok zor ama," derken bıkkın nefes verdi. "Belki de haklısın. Ben de bizden uzak olursa güvende olur diye düşünüyordum."

"Her yer olur ama yetimhane olmaz," dedim başım olumsuz sallanırken. "Annemle babam gibi ben de onu bırakmayacağım."

Yavaşça omzumu sıvazladı. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Şikayetçi olalım şimdi. Uzaklaştırma alacağız önce. Sonra da boşanma davası açarsın."

"Tamam," dedim yavaşça. "Gidelim mi?"

"Gidelim."

"Bak Nergis," dediğinde hazırladığım valizi tutuyordum. "Sonra pişman olup da Tufan diye ağlamak yok ama. Biliyorsun değil mi? Bu işin dönüşü zor."

"Saçmalama Mürekkep," dedim ona dönerken. "Ben ne zaman Tufan diye ağladım?"

"Gözlerin ağlıyor," dedi kaşları ile yüzümü gösterirken. "Sanki bunu yapmak istemiyor gibisin."

"Delirme," derken valizin fermuarını çektim. "Sena!" diye bağırdım. "Hadi! Gidiyoruz ablacığım!"

Bir anda kapıya yumruk atıldı. Tam üç kere. Neye uğradığımı şaşırdım. Öyle bir ses çıktı ki kalbim yerinden kopup yere düşecek sandım. Şahin şaşkınlıkla kapıya doğru adımladı.

"Kim o?" diye bağırdı.

"Polis! Kapıyı açın!"

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Sena koşarak bacağıma sarılmıştı. Nefes alamıyorum.

Kapı bir daha vuruldu. Bu sefer daha sert. "Kapıyı açın yoksa kıracağız!"

Mürekkep fısıldadı, "Sakin olun," diye. "Tufan oyun oynuyordur belki."

"Ben polisi mi arasam?" dedim korkuyla. "Gerçek mi kapıdakiler? Anlamadım ki!"

"Açın kapıyı!" diye bağırdı dışarıdaki ses tekrar. Ve o yumruklar.

"Öğrenmenin tek yolu var sanırım," dedi Şahin yutkunarak. Kapıya yürüdü. İçeri iki polis girdi. Kulübe bir anda buz kesti.

"Nergis Uluhan, Şahin Tunç ve Mürekkep Ademoğlu... Nitelikli dolandırıcılık kapsamında hakkınızda tutuklama kararı var."

"Ne?" dedi Şahin şaşkınlıkla. "Bir yanlışınız olmalı. Biz öyle bir şey yapmadık ki?"

Genç olan polis konuştu. "Karakolda anlatırsınız derdinizi. Hakkınızda şikayet var."

Şahin hemen araya girdi. "Bakın yanlışlık var-"

"Ellerinizi arkaya alın."

Sena ağlamaya başladı. Dizlerimin bağı çözüldü. Onu daha sıkı tuttum. Sanki bırakınca yok olacak gibi sarmaladım. "Abla polis dediğiniz bu muydu!" diye çığlık attı. "İstemiyorum işte!"

Polis bana yaklaştı. "Direnmeyin." Sena'ya baktı. "Bu çocuk kim?"

Kalbim sıkıştı. "Kardeşim."

"Kaç yaşında?"

"On bir."

Bir saniyelik sessizlik oldu. O bir saniyeye tutundum. Aptal gibi umutlandım. Sonra polisin, "Çocuk sizinle kalamaz," demesi ile gözlerim kocaman açıldı.

"Ne demek kalamaz?" dedim çaresizce. "Kız kardeşim daha yeni kanseri atlattı. Çok hassas. Bensiz yapamaz." Sena ise kucağımda bana sıkıca sarılmış, hıçkırarak ağlıyordu.

"Bırakmak istemiyorum!"

Mürekkep'in ellerini arkadan kelepçeledikleri sırada gözleri bizdeydi. Şahin ise hala direnmeye çalışıyordu ama çoktan ellerini kelepçelemişlerdi.

"Bakın gerçekten bir yanlışlık var. Ben yaptım ama onlar yapmadı! Onları bırakır mısınız? Ben yaptım her şeyi."

Polis hiç etkilenmedi. Bize döndü. "Sosyal hizmetlere teslim edilecek."

"Hayır!"

Bağırdım. Kalbim yandı. "Bırakmam kardeşimi! Benden almayın kardeşimi!"

Koluma dokundular. Refleksle çektim. "Dokunma bana!"

Şahin sertçe baktı bana. "Nergis yapma. Ben açıklayacağım durumu. Sizlik bir şey yok. Ben karakolda söyleyeceğim. Sakin ol."

"Bakın o korkar tek başına! Lütfen almayın!" derken Sena çığlık atıyordu. Bir polis onu kucağımdan alırken ellerini bana doğru tuttu. "Abla bırakma!" dedi hıçkırırken. "İstemiyorum! Bırak! Abla tut beni!"

Sena'yı benden çekip aldılar. Dünyam yıkıldı. Kelepçe bileğime geçti. Buz gibiydi. Çok sertti. Hiçbir şey yapamadım. Sadece baktım. Onu götürdüler. Ben, öylece baktım.

...

Karakolun kokusu midemi kaldırdı. Bizi yan yana oturttular. Ellerim hala kelepçeliydi. Hala titriyorum. "Nereye götürdüler onu?" dedim sessizce. "Kim bilir neler soracaklar şimdi ona?"

Şahin başını eğdi. "Korkmayın. Ben halledeceğim. Sizi bırakmalarını söyleyeceğim."

"E sen ne olacaksın? Hapse mi gireceksin?" dedim korkuyla. "Sikeceğim şimdi bu işi ama!"

Mürekkep mırıldandı. "Nergis," dediğinde başımı ona çevirdim. "Tufan'ı ara."

Kalbim durdu. Ne yapacağımı bilemedim. Önüme döndüğümde Mürekkep yineledi. "Nergis... Tufan'ı ara," dedi. Üzerine basa basa söyledi.

"Tamam," derken başımı kaldırdım. Bir polise seslendim. "Telefonla görüşme hakkım var, değil mi?"

"Var."

"Eşimi aramak istiyorum."

Kelepçeleri çıkarttıklarında karakoldaki telefonu elime aldım. Ellerim titriyordu. Numarayı ezbere çeviriyorum. Çaldı. Çaldı... Sonunda açtı.

"Evet?"

Soğuk geldi sesi. Yutkundum.

"Tufan," dedim diğer elimle karakoldaki telefonun kıvrımlı kablosunu tutarken. Bir an sustu.

"Nergis?" dedi şaşkınlıkla.

"Muğla Merkez'deki karakoldayım. Bizi nezarete atacaklar. Dolandırıcılık diyorlar."

Sessizlik. Hesaplıyor... Biliyorum. Devam ettim. "Sena'yı da aldılar Tufan ya!" derken sesim ağlamaklı çıktı. "Aldılar onu benden." Uzun bir sessizlik.

Sonra, "Geliyorum. Korkma," dedi. Telefonu kapattı. Birkaç saniye kapanan hattın sesini dinledim. Telefonu yerine yerleştirdiğim sırada polis tekrar kelepçeleri takmak için ellerimi istedi.

"Kardeşim nerede şu an?" diye sordum ağlamaklı. "Acaba onunla ilgili bilgi alabilir miyim?"

"Ben bilmiyorum hanımefendi. Komisere sorun," dedi polis. Beni tekrar yerime oturttuğu sırada Şahin ve Mürekkep sessizce yere bakıyordu.

"Hangi piç bizi şikayet etti acaba?"

"Bizi değil," dedi Şahin. "Beni. Siz bir şey yapmadınız. Hepsini ben yaptım. Ağzımız bir konuşalım polislere."

"Nergis görüştü hepsiyle," dedi Mürekkep başını ona çevirirken. "Kahramanlığın muazzam ama burada işlemez be yavru kurdum. Burada bizi çiğ çiğ yerler."

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Saatler birbirine girdi. Karakolun kapısı açıldığında başımı oraya çevirdim.

İçeri girdi.

Arkasında takım elbiseli adamlar vardı. Bir sürü avukat peşindeydi. Gözleri beni buldu. Kilitledi. Yavaşça yürüdü bana doğru. Kendinden oldukça emindi. Ayaklandım onu gördüğümde. Polis ise dibimizde bize bakıyordu.

Önümde durdu. Eğildi hafifçe. "Neden yaramazlık yaptın? Başını belaya sokmuşsun," diye fısıldadı. Bense onu gördüğüm için nedensizce korkularımdan arındım.

"Tufan Sena'yı benden aldılar!" dedim ağlamaklı. Kaşları kalktı. Başını hafif geriye attı. Benim gibi istemsiz ağlamaklı yaptı ifadesini. "Şahin üstleneceğini söylüyor ama hepimiz mahvolduk! Şahin'e ne olacak?"

Eli yanağıma gitti. "Öyle mi diyor? Kahramana bak sen." Yavaşça yanağımı okşadı. "Ağlama sakın," dedi sessizce. "Ben halledeceğim. Tamam?"

Bir an yüzü sertleşti. Arkasını döndü. "Buraya bak," dedi avukatlardan birine. Adam hemen çıktı. "Vekaletlerini al hepsinin. Sende bu iş."

"Tabii patron," dedi avukat hızla yandaki polisle görüşmeye giderken.

Tufan bana doğru eğildi. "Ben sizi korurum Nergis," dedi yavaşça. Gülümsedi. "Ben düzelmeye başladım, biliyorsun. Bana güvenmeni istiyorum sadece. Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim," dedim hızla. "Nolur bizi çıkart buradan. Sena'yı istiyorum. Lütfen."

"Şşt," dedi sessizce. "Tamam. Ben senin kahramanın olacağım. Korkma," dedi ve yavaşça alnımdan öptü. Bana doğru eğildi. Gözleri deli gibiydi ama gülümsüyordu. "Kelepçeler de çok yakışmış sana. Kötü kadınlara dönmüşsün."

"Ya ne diyorsun be?" dedim korkuyla. "Neden bu kadar rahatsın sen?"

"Değilim," dedi hızla. İfadesi tekrar ağlamaklı oldu. "Kahroluyorum böyle gördükçe sizi." Durup oturan Mürekkep ve Şahin'e baktı. "Sen ağzını açma. Benim çocuklar tüm suçları üstlenecek."

"Tamam abi. Eyvallah," dedi Şahin başını onaylar anlamda sallarken. Çok korkmuştu o da.

"Teşekkür ederiz," dedi Mürekkep çaresizce ona bakarken. "Ve özür dileriz. Şey için."

"Önemli değil," dedi Tufan gülümserken. "Sıkıntı yok." Bana döndü. Eğildi. "Ben affederim. Ben senin bana yaptığın tüm kötülükleri affederim. Bana ihanet de etsen seni affederim bebeğim," derken başımı okşadı. Nefesi yüzüme çarptı. "Siz bana bunca kötülük etseniz de ben üçünüzü de kurtaracağım. Sizi çıkartacağım." Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Tek bir şartım var."

"Nedir?" dedim hızla. Gözlerimi kapattım. Biliyordum çünkü.

"Bana geri döneceksin. Ben sizi kurtaracağım, sen de beni kurtaracaksın."

Sena. Sena. Sena...

Gözlerimi açtım. "Tamam," dedim, hiç düşünmeden.

Heyecanla gülümsedi. "Gerçekten mi?" derken gözleri doldu. "Geri dönecek misin bana? Şakalara bile çalıştım. Çok daha iyisini yapıyorum artık. Seni üzecek bir şey yapmayacağım artık, yemin ederim. İyileşmeye çalışıyorum. Ve ilk adımı sizi buradan çıkartarak yapacağım. Üçünüzü de bana yaptığınız hainliklere rağmen affediyorum. Bu da iyileşme isteğimin en büyük kanıtı, değil mi ömrümün en güzel törpüsü?"

"Öyle, Tufan."

Sen mi şikayet ettin bizi yoksa? Yoksa gerçekten yardım mı ettin bana? Belki de deliriyorum. Beni delirtiyorsun, Tufan.

Bana kafayı yedirtiyorsun, Tufan.

- BÖLÜM SONU -

instagram / tiktok : ceylinpetrikor